

Giới thiệu Ân Đế

Truyện xuyên không Ân Đế nói về cô nàng điên cuồng yêu si mê Nam Tử Li – đệ nhất công tử của Tà Quốc, khiến người ta thấy nàng liền đi đường vòng.

Nghe nói, nàng không học vẫn không nghề nghiệp, làm mười ba vị lão sư bỏ chạy, làm ai cũng không dám dạy nàng.

Nghe nói, nàng tàn nhẫn vô cùng, điều ngoa tùy hứng, người vì nàng mà chết là vô số kẻ.

Xuyên qua trước, nàng là Hoa Hạ – gia chủ gia tộc cổ xưa, tôn quý vô song, lãnh huyết quyết tuyệt.

Xuyên qua sau, nàng là Lâm Nguyệt trưởng công chúa Mặc quốc tôn quý, hoàng đế thịnh sùng, nổi bật vô cùng.

Thế nhân nói nàng nuông chiều ương ngạnh, âm ngoan độc辣, càng nhận định nàng có mạo không tài, mê gái bao cổ.

Có ai ngờ nàng tỏa sáng, chói mắt như vậy, một đôi lãnh mâu, xem tấn thế sự, bao hàm tang thương.

Nàng đứng đầu Thần lâu, là Ngọc công tử đệ nhất thiên hạ.

Nàng từng một mình diệt Thất Tinh lâu trong truyền thuyết, võ công sớm tới đại tông sư chi cảnh, thiên quân vạn mã cũng qua lại như nơi không người.

Trên phố lời đồn đãi, nàng không quan tâm, nàng cảm thấy đối với thế giới này mình là người ngoài cuộc.

Cũng không từng tưởng, hóa ra chính mình đã sớm lâm vào thịnh thế phồn hoa, rốt cuộc không thể thoát đi.

Nàng đậm mạc, nàng bừa bãi, nàng xem thường quy củ thế gian, nàng khiến vô số nam nữ vì nàng mà khuynh đảo.

Một thân huyền y, khuynh thế dung tư, ngàn vạn tao nhã, người nào có thể sánh cùng?

Mời bạn đọc theo dõi tựa truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ân Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ân Bích

Mùa đông Mặc quốc vĩnh viễn đều xinh đẹp như vậy, vừa mới lập đông đã có một trận tuyết lớn phủ lên đô thành một màu trắng thuần túy tinh khiết. Ngay cả thâm cung đại điện hằng ngày trang nghiêm vô cùng cũng có thêm vài phần không linh xinh đẹp.

Mọi người chậm rãi bước đi trên tuyết, trên mặt là nụ cười vui sướng không thể che giấu. Đứng trước cổng thành là thị vệ nghiêm trang, khí thế bức người, đứng thẳng, ánh mắt trầm ổn, tay gắt gao nắm chặt trường thương loe loe hàn quang sắc bén.

Đích thực là cảnh tượng quốc thái dân an.

Lúc này, một gã hán tử cao lớn vừa hét to, vừa cười một con tuần mã màu đen phi nước kiệu giữa phố xá sầm uất, nhất thời một cảnh người ngã ngựa đổ. Thanh âm oán giận liên tiếp vang lên. Gã hán tử tự biết mình gây ra va chạm, tuy rằng trong lòng lo lắng nhưng vẫn lớn tiếng giải thích. Người ở rất xa cũng nghe được thanh âm trong sáng mà chân thành, tha thiết của hắn.

Hán tử cười ngựa đi tới trước một tòa nhà ở ngoại ô đô thành, thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống ngựa. Vừa gạt đầu với thị vệ gác cổng tiến lên giúp hắn dắt ngựa, vừa hoang mang rối loạn vọt vào sân.

Tòa nhà nằm ở chỗ hẻo lánh, hoang vắng, ít người ở, cơ hồ không có người đi qua. Sau lưng nhà là một tòa núi lớn, vào ban đêm còn phi thường yên tĩnh dẫn đến có vài câu chuyện dân gian đồn thổi bên trong có quỷ. Tòa nhà này thoạt nhìn cũng không có vẻ gì xa hoa, thậm chí có thể nói là mộc mạc, bất quá ở đại môn có hai bức tượng sư tử đá oai phong trấn giữ lại cấp cho nó thêm vài phần sắc thái trang nghiêm. Ở cửa đứng gác có vài tên thị vệ, cho dù đang đứng nghiêm thì vừa nhìn đã biết là người trải qua huấn luyện.

Bước vào tòa nhà sẽ phát hiện bên trong và bên ngoài là hoàn toàn bất đồng. Bên ngoài tòa nhà là mộc mạc đến cực điểm mà bên trong tòa nhà là xa hoa đến cực kỳ, hơn nữa loại xa hoa này cũng không phải dựa vào dát vàng dát bạc thô thiển mà ra.

Thiên Thanh Mặc Thạch, ngủ trên đó có thể kéo dài tuổi thọ, lại đông đúc ấm hạ mát, giá trị liên thành, đến nơi này lại chỉ là tảng đá ngoài trời. Hoa sen Ngân

tuyệt ngũ hỏa, bên ngoài khó gặp lại nở rộ khắp nơi bên trong hồ nhỏ. Từ cái bàn nhỏ tới bình phong trong phòng tất cả đều từ hắc mộc trăm năm mà thành, tản ra mùi hương thân nhiên thơm ngát... Những đồ linh tinh như thế nhiều đếm không xuể.

Bên trong tòa nhà tuyệt đẹp như một bức tranh quý làm người ta không dám khinh nhờn.

Nhưng là giờ khắc này, hán tử cao lớn vừa mới vọt vào lại giống như ruồi bọ nơi nơi bay loạn, cơ hồ lật tung cả tòa nhà, tìm mọi ngóc ngách, cũng không phát hiện được thân ảnh chủ tử nhà mình, gấp đến độ muốn bứt tóc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Chính trong thời điểm đang cuồng quýt, hán tử vô ý vọt vào hậu viện, nơi này nguyên bản là nối giữa tòa nhà và dãy núi phía sau kia. Thời điểm gã tới lần trước, nhìn đến đó vẫn là một nơi hoang vắng, nhưng hiện tại lại biến hóa làm cho gã nhất thời trợn mắt há mồm.

“Bất quá mới có mấy tháng ngắn ngủi, nơi này thế nhưng...” Hán tử ngốc lẳng nhìn khung cảnh trước mặt thì thào tự nói.

Mấy tháng trước, chủ tử muốn đem ngọn núi phía sau sơn trang tu sửa. Hán chỉ biết chủ tử đối với rừng hoa đào đỏ như máu tươi, xinh đẹp mê hoặc thần trí trong truyền thuyết kia có hứng thú, mà đối với chủ tử nhà hán mà nói, chỉ cần muốn cái gì thì nhất định phải có trong tay. Nhưng mà bích đào hoa trong truyền thuyết kia đã hơn trăm năm nay chưa từng xuất hiện như thế nào bỗng nhiên lại dễ dàng tìm ra thế kia.

Đương nhiên... hán cũng không hoài nghi năng lực vĩ đại của chủ tử nhà hán...

Nhưng là... khắp núi đồi phủ đầy cây hoa bích đào kia... Thực sự làm người ta rất rung động.

Bích đào hoa, so với hoa đào bình thường màu trắng, phần hồng dịu dàng, lại là một màu đỏ, đỏ tươi, đỏ điểm lệ rực rỡ như màu máu... Càng gần nhụy hoa màu sắc càng đậm dần tới cuối cùng thành màu đen hắc, bên trong màu đen lại lấp lánh phần hoa ánh vàng, lưu quang tràn đầy. Cứ như thế bích đào hoa, rực rỡ, sáng lạn, cùng tôn quý. Từ cô chí kim, đề ca ngợi vẻ đẹp của hoa đều phải dùng những mỹ từ đẹp để nhất.

Bất quá, trong sách thuốc ghi lại, bích đào hoa còn có thể dùng làm dược liệu, hương thơm có thể mê hoặc lòng người, xuất hiện ảo giác. Trong sách trận pháp ghi lại, bích đào hoa là lựa chọn tốt nhất để bày bố trận pháp.

Nghĩ đến đây, hán tử không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Chủ tử mang chừng đó hoa đào về trồng tại nơi này, chắc chắn không có khả năng gì cũng không làm, phía sau núi khẳng định đã bày bố trận pháp, mà hán đối với trận pháp chỉ là hiểu biết sơ sài, huống chi đây là do chủ tử tự tay bố trí, nếu hán không cẩn thận đạp sai một bước, chỉ sợ thật là vạn kiếp bất phục! (có nhà mà không thể về =)))))

Trong lúc đang buồn rầu, hán tử liếc mắt liền thấy từ trong rừng đào một thân ảnh màu lục chậm rãi bước ra.

Đó là một cô gái nhìn rất bình thường, trong tay bưng một cái bàn gỗ, bên trên là vài cái khay khéo léo, tinh xảo. Nàng mặc một thân quần áo xanh biếc, mái tóc đen được búi lên bằng một cây mộc trăm đơn giản, đôi mắt như đầm nước sâu bình tĩnh không gợn sóng, trong lúc bước đi hơi thở trước sau không có chút hỗn loạn, bước chân lại nhẹ nhàng, linh hoạt. Vừa thấy đó là người có thân thủ không tồi.

Cô gái này thoạt nhìn không có gì đặc sắc như một hạ nhân thị nữ tầm thường, nếu ở trong đám đông sẽ hoàn toàn mờ nhạt nhưng vừa thấy rõ nàng, hán tử lại kinh hãi mờ to hai mắt, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt đi lên: “Luu Thâm tỷ tỷ, đã lâu không gặp, người vẫn xinh đẹp như trước a!” Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được người.

Luu Thâm thân nhiên liếc hán tử một cái liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tiến về phía trước, thanh âm dường như tản ra hàn khí: “Không cần, ta tự hiểu được.”

Không cần vuốt mông ngựa, ta lớn lên chính mình dài ngắn cái dạng gì cũng tự hiểu được.

Hán tử cùng Luu Thâm ở chung đã nhiều năm, đương nhiên hiểu lời nàng nói có ý tứ gì, nụ cười trên mặt không khỏi có thêm vài phần xấu hổ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Luu Thâm tỷ tỷ, cái kia... Chủ tử ở đâu? Ta có chuyện muốn hỏi báo”.

Vừa mới lúc này còn hoang mang, vội vàng vàng, hán tử bây giờ đã bình tĩnh trở lại. Không biết vì cái gì, chỉ cần nghĩ có thể lập tức nhìn thấy chủ tử, tâm tình lo lắng không yên cũng mau chóng bình phục xuống, tựa hồ như không có sự tình gì xảy ra mà chủ tử hán không giải quyết được.

Mà từ sau khi bọn họ gặp gỡ chủ tử không phải đã được chứng kiến nhiều kì tích rồi sao?

Hoặc là nói bản thân sự tồn tại của chủ tử bọn họ vốn dĩ đã là một loại kì tích thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lực Lượng

Lưu Thâm vừa nghe xong lời hán tử nói, trong lòng đã hiểu rõ vài phần: “Thất bại?”

Nàng biết là nhiệm vụ kia.

Hán tử ngượng ngùng cười, gật gật đầu. Bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ được phân phó còn muốn chạy về cầu cứu chủ tử, chuyện như vậy quả thật có chút mất mặt.

Lưu Thâm không nói gì thêm chỉ là chuyển cái bàn nhỏ cho một thị nữ khác liền xoay người đi về phía rừng đào.

Hán tử hiểu ý lập tức đi theo. Dọc theo đường đi, hán tử gặt gao để ý dưới chân Lưu Thâm. Bước chân nhìn như bình thường không có gì lạ lại tựa hồ như ẩn chứa quy luật đặc biệt, tựa như rừng bích đào kì lạ nơi đây.

Bước chân Lưu Thâm nhẹ nhàng, thoải mái, hô hấp như trước không suy suyễn. Mà hán tử theo sau nàng đã sớm đầy đầu mồ hôi, thở hồng hộc, ánh mắt đã nhuộm vài phần mờ mịt.

Đi suốt khoảng thời gian một nén nhang, tiến vào sâu trong núi, hán tử mới thấy xa xa phía trong rừng đào loáng thoáng xuất hiện mấy thân ảnh.

So với người có dung mạo bình thường bên cạnh hán tử, Lưu Thâm, thì mấy nữ tử hoặc đứng hoặc ngồi kia có thể xưng là tuyệt thế mỹ nhân. Thanh thuần, xinh đẹp, hào phóng, mỗi người một vẻ, mà tất cả đều là thị nữ của chủ tử nhà hán tử. Nhưng là hán tử biết, người vô cùng bình thường bên cạnh mình mới có thể chân chính xưng là thị nữ thân thiết nhất bên người chủ tử.

Lại đi thêm một đoạn, hán tử mới thấy được một thân ảnh thấp thoáng giữa tầng tầng màn lụa.

Đó là một nữ tử như thế nào! Ở trước mặt nàng cho dù là mỹ nữ đệ nhất, đệ nhị cũng không tránh khỏi ảm đạm thất sắc vài phần. Nàng chỉ cần xuất hiện ở nơi nào đều không ai có thể bỏ qua nàng.

Nàng vận một thân huyền sắc trường bào, mái tóc đen dày như thác được vấn lên nhẹ nhàng, hợp mắt, một tay chống trán, một tay gõ nhịp nhẹ nhàng lên nhuyễn tháp ở bên cạnh, tựa hồ đang có điều suy nghĩ.

Kì thật vẻ đẹp của nàng không phải là khuynh quốc khuynh thành, nhật nguyệt ảm đạm, chân chính làm cho người ta không thể quên là loại khí chất không thể nào hình dung tỏa ra từ trên người nàng, giống như một hồ nước sâu không lường được, hấp dẫn vô số người, người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, trong lòng chỉ có một ý tưởng duy nhất, vì nàng có chết cũng cam lòng.

“Phương Khuê, đến đây.” Thanh âm của nàng cũng giống như vẻ bề ngoài, mang theo vài phần khàn khàn.

“Chủ tử.” Vốn có vài phần lo lắng, trong nháy mắt nhìn thấy nàng, Phương Khuê liền trầm tĩnh trở lại, hướng tới nàng ôm quyền quỳ một gối xuống. Phương Khuê hơi hơi vuốt cằm, trong mắt mắt theo vài phần quyền luyến.

Ngồi ở trước nhuyễn tháp, một nữ tử thật cẩn thận vì nàng lấy cây nho che nắng quay đầu lại cười hi hi, nói: “Hắc, Phương Khuê, nghe nói nhiệm vụ của các người thất bại?” Nàng cười một bộ đáng phúc hắc, nhìn thế nào cũng thấy là vui sướng khi người gặp họa.

“Thanh Sở tỷ tỷ, người đừng giễu cợt ta.” Phương Khuê cười khổ, một lần nữa chuyển tầm mắt nhìn về phía chủ tử nhà mình, ghen nừa ngày mới nói ra một câu: “Chủ tử, thật xin lỗi...”

“Không cần phải thật xin lỗi.” Nữ tử đánh gãy lời nói của hán tử, đồng thời cũng chậm rãi mở to đôi mắt, một đôi con người lóe hào quang, sâu kín không lường được, “Ta đã hạ lệnh, chỉ biết các người đã thất bại.”

Nói xong nàng ngồi dậy, mái tóc đen dài cũng theo động tác vừa động uốn lượn tung bay như thác nước. Nàng ngồi xếp bằng, hành vi hoàn toàn không phù hợp với thân phận tiểu thư khuê các, nhưng hàng động lỗ măng như vậy do nàng làm ra lại mang khí thế dương dương tự đắc, một thân tôn quý không hề bị phá hư, ngược lại còn hơn vài phần hào sảng.

Nghe xong lời này của chủ tử, Phương Khuê không khỏi sững sốt, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía chủ tử.

“Đưa nhỏ kiêu ngạo luôn cần được dạy dỗ. Mà thất bại, chính là phương thức trưởng thành tốt nhất.” Nữ tử thần nhiên nói xong, ánh mắt trầm tĩnh, để thị nữ mang giấy vào, đứng lên, chậm rãi đi vào trong núi.

Năm thị nữ đi theo nàng cũng tự nhiên đi phía sau.

Chỉ có Phương Khuê bị lời nói của chủ tử làm chấn động một hồi không nói nên lời, ngây ngốc sững sốt tại chỗ, vừa ngẩng đầu đã thấy đoàn người của chủ tử đi rất xa phía trước, hán tử vội vàng nhảy dựng, gấp gấp đi theo.

Nhưng là trong quá trình này hán tử vẫn luôn suy nghĩ ý tứ tron lời nói của chủ tử.

Xác thực nhiệm vụ lần này được phân phó cho một đội gồm hai tổ nhỏ, mà hán tử là đội trưởng cho nên tự nhiên trong lòng cũng hiểu biết về thuộc hạ. Ngoại trừ vài người phân bố trong giang hồ trên danh nghĩa không thuộc thế lực của chủ tử, từ khi chủ tử tiếp quản Thần lâu, từ thực lực tới địa vị bọn họ gần như là tả hữu hộ pháp và Tứ đại cung chủ. Từ sau khi huấn luyện, tiếp nhận nhiệm vụ chưa từng thất bại. Thành tích như vậy làm nhiều người trong tổ không tránh được chủ quan. Bình thường trước mặt những người khác trong lâu cũng mang một bộ đáng thực kiêu ngạo.

Kiều ngao... Đưa nhỏ sao?

Nghĩ đến đây Phương Khuê cúi đầu cười khỏ. Nếu không phải chủ nhân hạ mệnh lệnh này mà bọn hắn lại gặp thất bại đúng lúc thanh tỉnh lại bản thân chỉ sợ về sau càng hung hăng sơ suất lại gặp phải thất bại lớn hơn.

Phương Khuê thở dài, bước nhanh hơn đi vào phía sau đoàn người, đi theo các nàng thông thả tiến về phía trước.

Cảm giác được hơi thở Phương Khuê tới gần, nữ tử cười nhẹ, cao giọng nói: "Ta đã lâu không hoạt động gân cốt, không bằng lần này mượn Huyết Sát Cung kia để luyện tập đi."

Lời vừa nói ra, vài người phía sau nàng đều kinh ngạc không thôi.

Lưu Thâm luôn bình tĩnh lần này trên mặt cũng xuất hiện vài phần ngạc nhiên: "Chủ tử, người muốn đích thân xuất thủ?"

"Ừ, dù sao đối phương cũng là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ, nên cho bọn hắn chút mặt mũi không phải sao?" Nàng vẫn đạm phong khinh trà lời.

"Kia... Chủ tử có hay không muốn chuẩn bị kế hoạch một chút...?" Phương Khuê thật cẩn thận mở miệng.

Qua lần giáo huấn này làm cho hắn nhận thức rất nhiều sai lầm trong quá khứ. Bọn họ trước kia chấp hành nhiệm vụ luôn dựa vào ăn ý, chưa từng nghĩ qua kế hoạch gì cho nên làm cho một vài nhiệm vụ mang tính phiêu lưu rất nhiều. Hiện tại Phương Khuê thấy rõ sự tùy tiện trước kia của hắn, trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Nữ tử nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hắn, thân nhiên nói: "Cẩn thận là chuyện tốt nhưng quá mức cẩn thận lại trở thành nhát gan, Phương Khuê, ngươi phải nhớ cho kĩ."

Phương Khuê thân hình chấn động, lớn tiếng đáp: "Rõ, chủ tử."

"Chủ tử, nhưng cái kế hoạch kia..." Lưu Thâm có vài phần lo lắng mở miệng.

Không phải là nàng không tin tưởng năng lực của chủ tử nhưng cái Huyết Sát Cung kia cũng có chút thực lực, nếu không đã không làm cho hai nhóm sát thủ tinh anh kia tay không mà về, nếu chủ tử cứ như vậy tùy tiện đến...

"Vội ta mà nói, không cần kế hoạch." Nàng hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, nhìn mọi người phía sau, nhíu mi thân nhiên nói: "Chỉ cần dùng năng lực, tuyệt đối có thể giải quyết." Ngữ khí của nàng quá mức tự nhiên, giống như chuyện vừa nói là một sự kiện hết sức bình thường.

Nhưng là, nữ tử một thân huyền y đứng dưới tàng cây bích đào hoa lệ, tuyết mỹ, đóa hoa bay tán loạn đầy trời. Cảnh tượng ôn nhu, mỹ lệ lại vì nàng mà có tình sinh vài phần khí phách. Nàng khoanh tay đứng đó, không có bất cứ hành động gì nhưng thân ảnh duyên dáng đó đủ để làm mê hoặc ánh mắt tất cả mọi người, điên đảo chứng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Huyết Sát

"Thật sự là khinh người quá đáng!" Một nam tử trung niên tức giận, sắc mặt tối tăm, vuron tay chụp một chưởng lên mặt bàn, trong con phần nộ không không chế nội lực lập tức đem cái bàn bằng gỗ đàn vững chắc hóa thành bột mịn.

Ngồi bên trong đại sảnh là một nhóm người sắc mặt cũng không tốt, ánh mắt sắc bén, âm trầm lợi hại đều có thể giết chết người.

Chỉ có duy nhất một lão nhân vận hắc bào ngồi trên cao ngẩng đầu nhìn người trung niên kia liếc mắt một cái, ánh mắt tựa hồ lạnh nhạt nhưng thực tế lại ẩn chứa sát khí trấn áp mãnh liệt, thanh âm vang lên: "Phong nhi, chú ý thu liễm! Mới như vậy đã vội vàng xao động còn ra thể thống gì?"

"Thu liễm?" Nam nhân nọ đứng lên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phụ thân đại nhân, Thần lâu kia kiêu ngạo khinh người, người còn muốn con làm sao nhẫn nhịn. Bất quá chỉ là một tổ chức nhỏ nhỏ mới nổi lên ba năm gần đây thế nhưng dám đồng dạng tuyên bố muốn tiêu diệt Huyết Sát Cung chúng ta. Lại phái ra một đám ô hợp tới làm chúng ta tổn thất trầm trọng..."

Nam nhân kia tay gắt dao nắm chặt thành quyền tựa hồ hận không thể tàn sát toàn bộ Thần lâu kiêu ngạo kia.

Xác thực lần trước Thần lâu công kích Huyết Sát cung tuy rằng không thành công nhưng cũng làm cho Huyết Sát cung tổn thất nghiêm trọng, có thể nói, Huyết Sát cung so với Thần lâu còn thiệt hại nặng nề hơn.

Bất quá tồn thất là chuyện nhỏ nhưng tiếp theo thanh danh mới là cả một vấn đề. Trên giang hồ quan trọng nhất chính là thanh danh. Một cái thể đại hiệp, chuyện hành hiệp trọng nghĩa, được người đời khen ngợi, quan hệ rộng rãi, cho dù có kẻ thù muốn lấy mạng hắn cũng phải suy tính trước sau có thể hay không làm cho nhiều người tức giận. Mà một kẻ tiểu nhân tí bi vô sỉ, đi đến đâu cũng bị người đuổi đánh, cho dù có gặp kẻ đại địch muốn giết hắn ư? Không cần ra tay, sẽ có người giúp người giải quyết trước. Vậy nên thanh danh trên giang hồ cũng như thanh kiếm hai lưỡi, có thể mang đến cho người lợi ích cũng có thể mang về cho người hủy diệt.

Huống chi một tổ chức sát thủ lại càng coi trọng thanh danh tổ chức. Nếu không nổi danh làm sao yên tâm làm sát thủ? Khách hàng làm sao nguyện ý tin tưởng tổ chức của người? Dù sao thuê sát thủ giết người, một khi bị bại lộ cũng đồng nghĩa với chính mình gặp tai ương. Mà Huyết Sát cung bọn họ là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ lâu năm nay cứ như vậy bị một cái Thần lâu mới xuất đạo khiêu khích. Đây là sỉ nhục cỡ nào?! Lại nói các tổ chức, môn phái khác sẽ đối với họ như thế nào? Làm sao bọn họ có thể sống yên trên giang hồ a.

Giang hồ chính là tàn khốc như thế. Nó mặc kệ người thất bại vì nguyên nhân gì? Đối thủ của người là ai? Thất bại chính là thất bại. Kẻ thù của người sẽ ra sức đánh chó rơi xuống nước, bạn bè của người sẽ đối với người xa lánh, tị hiềm để tránh rước họa vào thân.

“Tuy mới xuất đạo ba năm nhưng thực lực của bọn họ tuyệt đối không cho phép chúng ta khinh thường.” Lão nhân, cũng chính là tiền nhiệm cung chủ Huyết Sát cung, giang hồ xưng gọi “Sát Ma”, tiếng ác vang xa. Hắn trời sinh thông minh hơn người, không giống con hắc – đương nhiệm cung chủ Huyết Sát cung – tính tình lỗ mãng. Tuy rằng phần nộ Thần lâu kia đối với Huyết Sát cung khiêu khích nhưng hắn hiểu rõ, nếu không có chỗ dựa vững chắc, đối phương cũng tuyệt đối không dám mạnh mẽ.

“Lão cung chủ, lời này của người có ý là?” Một lão nhân khác đang ngồi một bên cũng thu hồi tức giận, nghi hoặc hỏi.

Huyết Sát lão cung chủ hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: “Ta từng tìm Thất Tinh lâu thu mua tin tức về Thần lâu này.”

“Thất Tinh lâu?” Huyết Sát cung chủ kinh ngạc không thôi: “Phụ thân đại nhân, người tìm được phương pháp liên lạc với Thất Tinh lâu sao?”

Thất Tinh lâu, cho dù bọn hắn có tự xưng là giang hồ đệ nhất thế lực Huyết Sát cung cũng không dám ở trước mặt Thất Tinh lâu khinh nhờn. Đây chân chính là thế lực đệ nhất giang hồ, tổ chức này thần bí khôn lường, đã tồn tại hơn trăm năm qua. Thất Tinh lâu là một tổ chức tình báo, từ chuyện trên giang hồ tới thâm cung đại nội thậm chí cả những chuyện trong nhân gian bình thường, có thể nói trên thế gian này không có chuyện gì Thất Tinh lâu không biết.

Thân là một tổ chức tình báo Thất Tinh lâu đương nhiên kinh doanh mua bán tin tức. Nhưng là để có thể cùng bọn họ buôn bán phải bỏ công tìm kiếm phương thức liên lạc với người Thất Tinh lâu. Nhưng là vài năm gần đây không hiểu sao việc liên hệ với Thất Tinh lâu đã khó lại càng thêm khó cho nên mỗi tin tức mua được từ Thất Tinh lâu đều trở thành đại sự trên giang hồ.

“Kia... Kết quả thế nào? Đã biết bối cảnh của cái tiểu tổ chức kia chưa?” Huyết Sát cung chủ hai mắt sáng lên, nghĩ tới viễn cảnh tương lai bị thâm của Thần lâu kia, con tức giận trong lòng tiêu tan hơn phân nửa.

Bị chính con mình hỏi như vậy, lão cung chủ trầm mặc một lúc lâu. Trái với biểu hiện âm trầm, bình tĩnh bên ngoài, bàn tay lão nhân khô héo dưới lớp hắc bào đã siết chặt đầy vẻ độc ác, nham hiểm. Sau một lúc lâu cực lực áp chế lửa giận, thanh âm mới vang lên: “Không có.”

“Làm sao có thể... Thất Tinh lâu chẳng phải được xưng tụng là không gì không biết sao? Chỉ cần trả thù lao là có thể mua mọi tin tức muốn biết. Vì sao bây giờ chỉ là bối cảnh của một cái Thần lâu nho nhỏ lại không tra ra được.” Huyết Sát cung chủ thập phần kinh ngạc, các vị trưởng lão còn lại trong đại sảnh cũng vô cùng nghi hoặc.

“Không phải không tra ra mà là hắc cự tuyệt mua bán tin tức về Thần lâu này.” Nói tới đây trong giọng nói của lão nhân cũng thêm vài phần kiên quyết: “Lúc ấy tiếp đón ta là người quản lý đứng đầu trong mười hai người của Thất Tinh lâu, thời điểm ta nói muốn mua tin tức của Thần lâu, người kia sắc mặt rất kì quái sau đó không chút do dự cự tuyệt yêu cầu này. Tuy không biết nguyên nhân là gì nhưng có thể khẳng định, Thần lâu này và Thất Tinh lâu quan hệ một chút cũng không đơn giản.”

“Nói như vậy, Thần lâu đó thật sự rất thần bí.” Lúc này, mọi người Huyết Sát cung mới nhớ, từ sau khi Thần lâu xuất hiện, trên giang hồ liên tiếp xảy ra chuyện, một loạt các tổ chức có thực lực không kém bọn họ đều bị Thần lâu thu tóm. Tuy Thần lâu này chỉ xuất hiện mới ba năm nhưng thực lực của họ không đơn giản như vậy.

“Cung chủ!” Một người toàn thân mặc đồ da hành màu đen, trên mặt đeo khăn che bịt kín đột nhiên xuất hiện hướng về phía lão cung chủ quỳ một gối, hai tay cung kính dâng lên một tấm bái thiếp màu đỏ: “Vừa rồi có người tự xưng là người của Thần lâu, đưa tới bái thiếp.”

Lão cung chủ nhìn chăm chú bái thiếp màu đỏ kia một hồi lâu, cuối cùng đành đưa tay ra nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tuyệt Sát

Bái thiếp này thoạt nhìn cũng giống như bình thường, bề ngoài màu đỏ tươi, bên trên dùng kim tuyến trang trí hoa lệ rực rỡ, nhưng là đội lão cung chủ mở ra bên trong mới thấy Thần lâu nhỏ bé kia đối với họ quá mức kiêu ngạo rồi.

Chỉ thấy trên mặt giấy trắng tinh là ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Tuyệt sát và một dòng chữ nhỏ: ba ngày sau, tất sát.

Vài chữ vô cùng đơn giản lại cho thấy Thần lâu vốn chẳng hề đem họ để vào mắt, ngay lập tức khơi dậy lửa giận bùng bùng trong lòng mọi người, ngay cả người vốn có chút bình tĩnh như Huyết Sát lão cung chủ cũng phần nộ ném thẳng bái thiếp xuống đất, tay run run chỉ vào mảnh giấy đỏ tươi chường mặt, tức giận nói: “Thần lâu này thế nhưng thật là to gan, vậy chúng ta cũng hảo hảo bồi bọn chúng một phen, xem cuối cùng ai mới là người chiến thắng.”

Trái ngược với không khí căng thẳng, phần nộ ở Huyết Sát lâu, lúc này, tại tổng bộ Thần lâu, một đám người đang ngồi trên sân huấn luyện rộng lớn, bằng phẳng trong cốc. Một đám địa nam nhân vất vả lắm mới có thời gian nghỉ ngơi nhưng ngay lập tức túm tụm lại riu rít nói, trình độ bát quái tuyệt đối không thua kém đám tam cô lục bà (=!!!)

“Nè nè, các người biết chưa, lần này lâu chủ chúng ta tự mình xuất thủ đó.” Một nam nhân da ngăm đen, trên mặt có vết sẹo vừa lau chùi đại đao trong tay, vừa cười hi hi nói.

Lời này vừa nói xong ngay lập tức đã có người kinh ngạc: “Thật vậy sao? Ta còn tưởng lúc trước là bọn họ nói giỡn. Vậy là lần này đích thân lâu chủ sẽ ra tay thu thập Huyết Sát lâu kia sao?” Người này càng nói càng hưng phấn, đến cuối cùng còn trực tiếp nhảy dựng lên, trên mặt vì hưng phấn mà một mảnh đỏ bừng.

“Ha ha, thế này thì mấy thằng nhãi Huyết Sát cung kia sắp phải nếm mùi đau khổ.” Một người khác cũng lớn tiếng cười nói.

“Nghe nói lần này ngay cả Tuyệt sát đều được phái đi.” Nam nhân ngăm đen lại một lần nữa đắc ý dào dạt khoe khoang tình báo của mình.

“Tuyệt sát!” Có người hít một hơi: “Cái kia Tuyệt sát...”

Đúng lúc này, một tiếng chặc lưỡi vang lên, rồi một thanh âm từ sau lưng bọn họ vang lên: “Xem ra huấn luyện vừa rồi còn chưa đủ mệt a, cho nên các ngươi mới còn dư khí lực ngồi ở đây nói chuyện phiếm.”

Thanh âm tuy đột ngột nhưng lại vô cùng quen thuộc vang lên làm cả đám nam tử không khỏi da đầu run lên một cái, cuối cùng nam nhân da ngăm kia ngưng ngừng mở miệng: “Tổ... Tổ trưởng... Ngươi đến khi nào?”

Phượng Khuê thân nhiên hừ một tiếng, nhìn lướt qua các thành viên trong tổ: “Thấy các ngươi nói chuyện phiếm hăng say như vậy hẳn là nghỉ ngơi đủ rồi, tiếp theo chuẩn bị ra huấn luyện tiếp cho ta.”

“Tổ trưởng, vừa rồi đạo ca nói lần này tiêu diệt Huyết Sát cung, lâu chủ sẽ đích thân động thủ hơn nữa còn phái ra Tuyệt sát có thật không?”

Lời này vừa nói ra nhất thời mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, đồng thời một người ngồi cạnh hắn nhanh tay bịt miệng hắn lại đề phòng hắn lại nói ra cái gì không nên nói. Phải biết rằng tổ trưởng bọn họ ghét nhất là hắn đang nói lại bị người khác chen vào, lúc đó hắn có thể bạo phát, đội lạt nữa bọn họ huấn luyện liền...

Nghĩ đến đây mọi người không khỏi có điểm đau khổ đồng loạt trừng mắt về phía đứa nhỏ đang bày ra vẻ mặt vô tội kia. Tuy rằng bọn họ biết đứa nhỏ này có bệnh khờ, nhưng thật không ngờ đã tới tình trạng này rồi, nói chuyện hoàn toàn không phân biệt trường hợp kéo theo bọn họ xuống nước rồi. (chết cười mí anh hồng giống sát thủ giết hết =))))))

Ngay tại thời điểm mọi người nghĩ Phượng Khuê sẽ tức giận, ai ngờ hắn lại cười hắc hắc mấy tiếng, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bộ dáng rất tự hào: “Đó là đương nhiên, ai, lũ nhóc các ngươi coi như cũng có phúc khí, nhanh như vậy đã có thể nhìn thấy dáng người phong hoa tuyệt đại của lâu chủ chúng ta, đúng là phúc khí tu ba kiếp.”

“Cái kia, Tuyệt sát cũng phái ra?” Lại có người sợ hãi hỏi

“Đó là... Sao lại phải giả? Huyết Sát cung không biết trời cao đất dày, bất quá phái ra Tuyệt sát đứng đầu Thần lâu từ khi thành lập. Hừ, tiện nghi cho bọn chúng.”

“Tổ trưởng, tổ trưởng, đến lúc đó chúng ta cũng đi theo sao? Có cần kế hoạch gì hay không?”

Phượng Khuê quét mắt liếc bọn họ một cái, cười to nói: “Các ngươi đương nhiên đi, cùng lắm là đi theo xem diễn, xem lâu chủ chúng ta làm thế nào thu thập cái đám Huyết Sát cung phiền toái kia. Về phần kế hoạch? Ha ha, lâu chủ chúng ta nói là không cần, trực tiếp dùng lực lượng gạt bỏ bọn chúng.”

“Các ngươi huấn luyện cho tốt, chờ ba ngày sau xem bộ dáng chật vật của Huyết Sát cung.”

Chương 5: Hoa Nhưững

“Ai, các ngươi biết gì chưa? Hôm qua, tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ Huyết Sát cung đã bị diệt môn rồi.”

“Cái gì? Có thật hay không a? Chẳng phải nói là giang hồ đệ nhất sao? Làm sao có thể dễ dàng bị người tiêu diệt như vậy, này cũng quá buồn cười rồi, người nói giỡn cũng quá mức rồi.”

“Ngươi xem ta như vậy là đang nói giỡn sao? Nghe nói tiêu diệt Huyết Sát cung chính là Thần lâu.”

“Oa, là Thần lâu a... Mà Thần lâu là cái gì?”

“Cái này... ngươi không biết đâu, để ta hảo hảo nói cho ngươi.”

“...”

Chỉ ngay sau ngày Huyết Sát cung bị diệt môn, ngay lập tức khắp nơi nơi trên giang hồ không ai không biết, không ai không nói đến chuyện này. Hơn nữa lại nổi lên tò mò với Thần lâu vừa xuất hiện này, phải là thế lực như thế nào, tài năng ra sao mới có thể chỉ trong một đêm đã đem Huyết Sát cung nhỏ cò tận gốc đây?”

Cùng lúc đó, trên phố lạng lẽ lan truyền một lời đồn đại, lâu chủ của Thần lâu cư nhiên là thiên hạ đệ nhất công tử trong truyền thuyết – Ngọc công tử.

Nguyên nhân vì phong độ đó, cùng thị huyết tàn nhẫn cỡ đó chỉ có thể là một người.

Tại thời điểm đó các loại tin đồn nửa thật nửa giả đang khiến lòng người rối loạn, một chiếc xe ngựa lạng lẽ đi ra từ trong biệt viện ở ngoại ô đô thành, đánh xe là một nam tử khôi ngô đầu đội mũ rom, chính là một tổ trưởng Thần lâu Phương Khuê. Thật không thể liên tưởng nam nhân bình thường vô hại đó với bộ dạng tay cầm đại đao đại sát tứ phương.

Có thể làm cho một trong những tổ trưởng Thần lâu thanh danh vang dội cung kính thi lễ chỉ có thể là lâu chủ đích thực của Thần lâu.

Bất quá nàng ngoài một thân phận bên ngoài là lâu chủ Thần lâu còn một thân phận khác chính là Mặc quốc đại công chúa được hoàng đế sủng ái nhất – Cung Trùng Nguyệt.

Lúc này Cung Trùng Nguyệt đang ngồi xếp bằng bên trong xe được trải một lớp da sói tuyết êm ái. Mái tóc đen dài buộc thấp, không giống các nữ tử quý tộc khác búi tóc tinh xảo, cầu kì, mà chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc tùy ý vấn lên. Đơn giản nhưng lại phù hợp với khí chất tùy ý của nàng. Chỉ thấy nàng một tay cầm một quyển sách cũ dạy đánh cờ, một tay kẹp một quân cờ bạch ngọc, đối với bàn cờ không ngừng khoa chân múa tay gì đó.

Đi theo Cung Trùng Nguyệt lần này ngoại trừ thị nữ chưa bao giờ rời khỏi, Lưu Thâm, còn có một người tính tình phá lệ phóng khoáng, Thanh Sở.

Thanh Sở nhìn đến bộ dáng của chủ tử nhà mình không nhịn được tiến lên thì thầm vào tai Lưu Thâm: “Lưu Thâm tỷ tỷ, người nói chủ tử nếu biết mình không có thiên phú về mặt đánh cờ, tại sao vẫn chấp nhất như vậy?”

Vậy mà người vốn không để lộ biểu tình như Lưu Thâm cư nhiên lại mỉm cười, mặc dù chỉ là hơi nhếch nhếch khóe miệng nhưng đã đủ làm cho Thanh Sở kinh ngạc. Bất quá Lưu Thâm mỉm cười nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của Thanh Sở, tầm mắt cũng chưa bao giờ rời khỏi thân ảnh huyền y nữ tử từ kia.

“Bởi vì không có thiên phú cho nên càng chấp nhất.” Không biết Cung Trùng Nguyệt đã buông quân cờ trong tay xuống từ lúc nào, quay đầu nhìn Thanh Sở nói.

Thanh Sở trên mặt cứng đờ, có chút xấu hổ cười nói: “A... Ha ha, chủ tử, người nghe được...”

“Ừ.” Cung Trùng Nguyệt gật gật đầu lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu quyển sách trong tay.

Thanh Sở về mặt ảo não. Nàng vậy mà lại quên chủ tử nội công thâm hậu, làm sao có thể nói nhỏ mà qua mặt nàng đây. Thâm thâm... .

Nhìn một màn trước mắt, khóe miệng Lưu Thâm lại cong cong thêm vài phần, nàng khẽ vuốt cằm, động tác thong dong chậm thêm một ly trà cho Cung Trùng Nguyệt, hương trà thoang thoang nhanh chóng lan tràn khắp trong xe.

Nghe mùi hương quen thuộc, Cung Trùng Nguyệt thuận tay với lấy chén trà nhấp mộ ngụm, không hiểu sao lại khẽ nhàu mày.

“Làm sao vậy? Chủ tử, chẳng lẽ hương vị có vấn đề sao?” Lưu Thâm vốn đang cẩn thận quan sát biểu tình chủ tử không nhịn được mở miệng hỏi.

Cung Trùng Nguyệt lắc lắc đầu, bàn tay khẽ mân mê chén trà khéo léo, tinh xảo, một tay nâng cằm, không chút để ý nói: “Cũng không hẳn, chính là

hương vị có chút phai nhạt, người đem rượu chôn dưới bích đào mấy ngày trước ta đào lên, hiện tại uống hương vị vừa vặn rồi.”

Đối với lời nói của Cung Trường Nguyệt, Lưu Thâm không bao giờ phản bác, nàng biết đây là chủ tử chán uống trà muốn thay đổi khẩu vị, liền quay người từ bên trong hành li lấy ra một cái bình ngọc bích, chất lỏng ánh lên màu hồng làm người ta có chút mê muội, còn chưa mở nắp đã tràn ra một mùi hương hoa đào nồng nàn đặc trưng, đem mùi hương trà vừa phảng phất liền hòa tan.

Ở một bên Thanh Sở vừa mới thanh tỉnh lại ngửi được mùi hương này ngay lập tức lộ ra thần sắc thèm thuồng, bộ dáng ảo não vừa nãy cũng bị vớt sạch ra sau đầu, giống như con chó nhỏ đáng thương nhìn về phía Cung Trường Nguyệt: “Chủ tử, thưởng cho ta một ngụm đi.”

Cung Trường Nguyệt có chút kinh ngạc, thần sắc cổ quái, nhìn Thanh Sở: “Người thật sự muốn uống?”

“Ừ!” Thanh Sở gật gật đầu cười nói: “Thanh Sở ta cũng có ngoại hiệu ngàn chén không say, chút rượu ấy không đánh ngã được ta.” Bộ dạng nàng đắc ý dào dạt giống như đứa nhỏ đang chờ đợi được khích lệ.

Lưu Thâm vừa rót cho Cung Trường Nguyệt một ly vừa thân nhiên nói: “Thanh Sở, rượu này còn có tên khác là Mê hồn tửu.”

Thanh Sở tròn mắt há hốc mồm nhìn cái ly chứa chất lỏng sóng sánh trong suốt, kinh ngạc nói: “Đây lại là mê hồn tửu trong truyền thuyết. Không phải nói nó đã sớm thất truyền rồi sao?”

“Nguyên lai rượu này có tên là mê hồn tửu. Quả thật ta cũng từng đọc qua trong sách.” Cung Trường Nguyệt gật gật đầu, bưng chén bạch ngọc nhấp một ngụm.

Thanh Sở vẻ mặt thất bại nhích sát vào trong góc, không dám nhìn về hướng đang làm nàng thêm rõ dãi kia.

Phải biết rằng mê hồn tửu gì đó đối với cảnh giới của Cung Trường Nguyệt chính là mĩ vị nhưng đối với bọn họ chắc chắn chính là độc dược chết người không đền mạng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trà Nhã

Bắt tri bắt giác xe ngựa đã một đường vào trong hoàng thành, chỉ cần qua khỏi cửa Chu Tước chính là hoàng cung Mặc quốc.

Trước cửa Chu Tước, từ xa xa, thị vệ đã thấy một cái xe ngựa bình thường, không có dấu hiệu gì đặc biệt, như sương mù, đang định tiến lên chặn lại, chỉ thấy gã xa phu đội mũ rom tùy tiện ném ra một cái thẻ bài, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Đầu lĩnh thị vệ kia cũng coi như kẻ thông minh, ngay lập tức ngăn chặn thuộc hạ chặn xe, tự mình bay lên đón lấy lệnh bài, chỉ thấy trên thẻ bài nho nhỏ có khắc hai chữ rồng bay phượng múa – Lâm Nguyệt. Dĩ nhiên chính là xe ngựa của Lâm Nguyệt công chúa.

Đầu lĩnh thị vệ đột nhiên cảm thấy mình quá may mắn, tay vỗ vỗ ngực, bộ dáng vẫn còn sợ hãi.

Xe ngựa của Cung Trường Nguyệt do Phương Khuê điều khiển tốc độ rất nhanh, chẳng bao lâu đã vượt qua hàng loạt các xe ngựa được trang trí hoa lệ khác đứng đầu ở trước cửa lớn nội cung.

Bên trong một cái xe ngựa trang sức hoa lệ, một nha hoàn cầm gậy bắt bình buồng mành, nói với chủ tử nhà mình: “Cũng không biết là xe ngựa nhà ai không hiểu quy củ như vậy, không thấy trên xe ngựa chúng ta có đánh dấu của Trung Thư Lệnh phủ sao? Cưng nhiên còn dám chạy trước chúng ta.”

Chủ tử của nàng là một nữ tử xinh đẹp như hoa, mặc một thân váy áo màu vàng nhạt, thắt lưng cao, búi tóc đơn giản, trang sức bằng ngọc, có một loại xinh đẹp nhàn tĩnh, hơi hơi vuốt cằm lại lộ ra tao nhã mê người.

Thừa tướng gia nhị tiểu thư Tà Trà Nhã ở trong hoàng thành cũng là một người tiếng thơm đồn xa, không chỉ vì dung nhan nàng thanh nhã, xinh đẹp mà còn vì nàng là một tay hảo cầm, ngay cả Minh Dương đại sư được xưng là thiên hạ đệ nhất nhạc công cũng khen ngợi qua cảm nghệ của nàng. Phải biết rằng Minh Dương đại sư tính tình cổ quái, rất ít khích lệ người khác, vậy mà Tà Trà Nhã lại được hắn thưởng thức, đương nhiên người trong thiên hạ phải biết rõ.

Bất quá thân là nữ nhi Trung Thư Lệnh, tính tình của nàng cũng không giống như vẻ bề ngoài tinh thuần như nước. Từ nhỏ tới lớn sống trong nhà lục đục với nhau là chuyện cơm bữa, tự nhiên sẽ không coi lo lắng của nha hoàn bên người nàng là chuyện đơn giản.

Tà Trà Nhã nghe xong lời nói của nha hoàn, hơi hơi nhíu mày nhưng tính tình vốn cao ngạo không thể lộ đầu ra nhìn, chỉ có thể khẽ vén mành nhìn thoáng qua, quả nhiên phía trước chính là một chiếc xe ngựa tầm thường.

Hoàng thành Mặc quốc thật ra là một địa phương cực kì chú trọng về thân phận và địa vị, thân phận cao tự nhiên xếp phía trước, thân phận xếp chỉ có thể đứng sau. Mà hiện tại một chiếc xe ngựa tầm thường, không có đánh dấu hiệu gì thế nhưng lại đứng phía trước mình, không thể nghi ngờ là như vừa cho Tả Trà Nhã một bạt tai, sắc mặt của nàng không thể gọi là đẹp được.

Bất quá nàng quyết không làm ra hành vi mắng chửi người thô tục mà để nha hoàn đi xuống, chậm rãi tiến về phía xe ngựa kia, dùng thanh âm dịu dàng gọi người: “Khoan đã.”

Mà người đi đường đó là Cung Trường Nguyệt cùng hai thị nữ, Phương Khuê ở bên ngoài còn chưa kịp nhìn về phía bên này đã vội vàng muốn lái xe rời khỏi.

Nghe có tiếng quát, Cung Trường Nguyệt không chút để ý quét mắt về phía thanh âm phát ra nhưng thấy không phải là người quen thuộc, không khỏi nhũn nhũn mi.

“Chuyện gì?” Cung Trường Nguyệt nhìn về phía thiên kim tiểu thư kia, thân nhiên hỏi.

Tả Trà Nhã bị ánh mắt của Cung Trường Nguyệt chiếu tới trong lòng cả kinh. Huyền y nữ tử kia là người phương nào, ánh mắt kia bao hàm uy nghiêm, so ra còn khiếp hơn cả phụ thân.

Ngẫm đến đây trong lòng nàng thu hồi vài phần ý khinh thị, cười nói: “Tỷ tỷ tất nhiên là cũng tới tham dự tao nhã yến đi. Ta thấy tỷ tỷ có chút lạ mặt chắc đây là lần đầu tiên tham gia...”

“Người nhận sai người rồi.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên bỏ lại một câu liền xoay người rời đi. Lưu Thâm nhanh chóng đi theo sau nàng, mà Thanh Sở liếc Tả Trà Nhã vài lần, khe khẽ lạnh một tiếng, cũng rời đi theo.

Mà Tả Trà Nhã vẫn đứng sững sờ ở nơi đó như bị búa bổ vào đầu. Từ khi nàng thành danh tới nay làm gì có người nào dám đối xử với nàng như thế mà vừa rồi ba chủ tớ kia rõ ràng...

Tả Trà Nhã trong mắt chợt lóe lên tia phẫn hận.

“Tiểu thư...” Nha hoàn ở bên cạnh sợ hãi hô một câu.

Tả Trà Nhã trong mắt hàn quang mau chóng rút đi, lạnh lùng hỏi một câu: “Người có nhận ra đó là người nào không?” Dám không để cho nàng mặt mũi, vậy phải hảo hảo chuẩn bị trả giá đi.

“Không biết... Thúy Nhi gặp qua tất cả tiểu thư danh môn khuê các trong hoàng thành cũng không nhận thức vị này.”

Xem ra chỉ là một nữ nhi nhà nghèo, nghĩ chỉ cần nhờ quan hệ lấy được thiệp mời tao nhã yến liền lên mặt sao? Xem ra còn cần chính mình dạy dỗ thêm, Tả Trà Nhã khẽ lạnh trong lòng nói.

Đáng tiếc lần này nguyện vọng Tả tiểu thư đã định trước sẽ thất bại rồi

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tao Nhã

Tao nhã yến, mỗi năm tổ chức một lần, tụ tập tất cả những tiểu thư tôn quý ở hoàng thành. Nữ tử quý tộc chưa xuất giá ở Mặc quốc có thể nhận được thiệp mời tham dự Tao nhã yến đều cảm thấy kiêu ngạo, tự hào. Mà ban đầu yến hội này là do Mặc quốc nhị công chúa Cung Thanh Dương khởi xướng, sau được Thừa Nguyên để cho phép cho nên Tao nhã yến vẫn luôn cử hành trong hoàng cung Mặc quốc.

Chúng quý nữ tử khi nhận được thiệp mời nửa tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị ăn mặc. Chuẩn bị ăn mặc này cũng là một môn học vấn, vừa không thể nổi bật hơn các công chúa cao quý, vừa phải thu hút hơn so với những người khác. Nếu chọn tốt, khả năng ngày hôm sau tên của người sẽ nổi tiếng khắp toàn thành, còn ngược lại ư? Hãy chuẩn bị tâm lý vài tháng sau liên tiếp bị mọi người cười nhạo. Kết quả cứ tới thời điểm cách Tao nhã yến nửa tháng cửa hàng trang sức, trang phục nhất nhì hoàng thành đều bận tới mất tới nửa làm theo yêu cầu các vị tiểu thư. Không những mọi thứ phải đẹp mắt mà còn phải độc nhất vô nhị, không thể trùng lặp với người khác, bằng không gánh chịu đại họa chính là trường bản các cửa hàng trang sức, gấm vóc kia.

Năm nay Tao nhã yến được cử hành trong Thanh Nhã các. Phải biết rằng Thanh Nhã các chính là nơi đẹp nhất trong hoàng cung, đình đài lầu các, nước xanh liễu rủ, cảnh sắc như tranh vẽ, khắp nơi đều phi thường tinh xảo lại là một cổ khí thế làm cho người ta chỉ có thể ngắm nhìn. Ngôn từ khen ngợi cũng không đủ để hình dung hết cảnh sắc thanh nhã nơi đây.

Vốn dĩ Thanh Nhã các là một nơi cấm địa, ngay cả được sủng ái như nhị công chúa Cung Thanh Dung cũng chưa bao giờ được bước chân vào đây. Lần này không hiểu vì lý do gì nhị công chúa cư nhiên thuyết phục được hoàng đế cho phép Tao nhã yến tổ chức ở Thanh Nhã các.

Người ở ngoài nhìn vào chỉ biết đó là chuyện trong cung, hơn nữa còn là biểu hiện của việc nàng được sủng ái, nhưng chỉ có Cung Thanh Dung tự mình biết nàng cầu xin bao lâu phụ hoàng mới miễn cưỡng đáp ứng, còn dặn nàng cẩn thận một chút, không cần thay đổi bài trí bên trong, nếu không sao nàng lại phải đem Tao nhã yến bày trí bên hồ, ngồi hứng gió lạnh.

Nữ nhân kia... Nữ nhân kia... Cung Trường Nguyệt!

Đúng vậy, lúc trước, thời điểm Cung Trường Nguyệt đến tuổi cập kê, Thừa Nguyên để cho phép nàng chọn một chỗ làm cung điện, mà nàng tùy ý chỉ lại chọn trướng Thanh Nhã các của Vị Ương cung. Sau Thừa Nguyên để vậy mà ngay cả Thanh Nhã các cũng ban cho nàng, cho nên Tao nhã yến lần này chính là tổ chức ở chỗ của đại công chúa, Cung Trường Nguyệt.

Mà chuyện Cung Trường Nguyệt lúc này đang xuống xe ngựa, đi về phía Vị Ương cung, Cung Thanh Dung cũng không hề hay biết.

So sánh với các thiếu nữ tới tham gia Tao nhã yến, Cung Thanh Dung một thân màu đỏ thắm, cổ áo và tay áo thêu hoa văn tú lệ vô song, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt làm cho nàng đứng lên phá lệ ung dung đẹp đẽ, quý giá, so với các thiếu nữ làm lộ ra hoàn toàn khí độ cao quý của công chúa hoàng gia.

Nàng ngồi ở chủ vị, miệng cười trong suốt nhìn mọi người phía dưới, khuôn mặt xinh đẹp thoát nhìn đẹp đẽ mà quý giá, tốt đẹp.

Tuy rằng Cung Thanh Dung ngồi ở bên bờ hồ đối diện cực kỳ bất mãn, trong lòng vạn phần oán hận Cung Trường Nguyệt, nhưng là bên hồ này chính là nơi có phong cảnh tốt nhất của Thanh Nhã các. Nhạc công áo trắng đang đàn một khúc Lưu Thủy, âm nhạc theo đầu ngón tay bọn họ nhẹ nhàng lan xa. Mặt hồ bình tĩnh không một gợn sóng, nước trong suốt thấy đáy, ven hồ cây ngô đồng hấp thụ ánh sáng sáng lạn mà tốt đẹp. Mặt cỏ xanh biếc trải rộng, cách đó không xa là một khoảng rừng mai, hương hoa hòa vào trong gió chậm rãi truyền đến, thấm vào ruột gan, cảm giác như thời khắc này mọi phiền não, bất an đều bị rửa trôi. Mà Cung Thanh Dung cái gọi là bất mãn này nọ cũng có chút không đúng, trên thảm mềm hoa lệ khắp nơi đều rải đầy ảm lộng, trên người nàng lại khoác một tấm áo choàng lông chồn bạc, ấm áp làm cho người ta không cảm thấy chút lạnh, nào có thống khổ như nàng nói?

“Nhị hoàng tỷ!” Thanh âm thiếu nữ ngân thơ vang lên, Cung Thanh Dung quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy Ngũ hoàng muội Cung Hoa Mộng không biết vừa chui ra từ đâu.

“Hoa Mộng, người đã tới rồi. Mau tới ngồi bên người hoàng tỷ.” Đối với hoàng muội của chính mình, Cung Thanh Dung rất yêu thích, lập tức ngoắt gọi nàng lại gần.

Cung Hoa Mộng tính cách luôn ngây thơ, tính tình cũng có vẻ đơn thuần. Tuy không được diễm lệ như Cung Thanh Dung nhưng cũng có vẻ thanh tú, đáng yêu, xinh đẹp. Một thân váy áo dài màu xanh lam, cổ áo và tay áo lót một lớp lông hồ ly, thật là phù hợp với tính cách nàng.

Cung Hoa Mộng theo lời ngồi xuống bên cạnh Cung Thanh Dung, lại nhìn không được nhìn xuống mọi người ở dưới, đôi con ngươi màu đen tràn đầy linh động, nàng quay đầu hỏi Cung Thanh Dung: “Hoàng tỷ, mọi người đến đủ rồi sao?”

Cung Thanh Dung sắc mặt trầm xuống, mày cũng nhíu lại: “Hừ, còn thiếu Tả Trà Nhã, ngay cả bản cung đã ngồi ở đây, nàng cư nhiên vậy chậm trễ.” Ngón giữa tỏ ra bất mãn đối với Tả Trà Nhã.

Bất quá phải nói, Cung Thanh Dung vốn là một nữ tử cổ chấp, hiện tại đã có người dám giỡn mặt nàng, chỉ sợ nàng vô luận như thế nào cũng không có cách bày ra một bộ dạng tươi cười tiếp đãi.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Cung Thanh Dung vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tả Trà Nhã đến chậm lại đang khoan thai theo cung nữ hướng bên này đi tới.

Cung Thanh Dung trong lòng dâng lên một đoàn lửa giận, đằng đằng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tả Trà Nhã, thần sắc kiêu căng, ngữ điệu châm chọc nói: “Tả tiểu thư thật đúng là quý nhân nha... Ngay cả bản cung đều ngồi ở chỗ này đợi, Tả tiểu thư mới khoan thai đến chậm. Không phải là... Khinh thường Tao nhã yến của bản cung chứ?”

Thanh âm của nàng không lớn lại vừa vặn làm cho tất cả chúng nữ tử đang cười trong suốt đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Kiêu Căng

Nhị công chúa Cung Thanh Dung tính tình kiêu căng, đây đã là chuyện cả hoàng thành đều biết, huống chi gần đây Tả Trà Nhã còn đoạt hết nổi bật của

nàng, khó tránh khỏi không nói vài lời châm chọc Tả Trà Nhã.

Tươi cười trên mặt Tả Trà Nhã chợt tắt, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ lại không biết phải nói gì mới tốt, chỉ có thể bó tay bó chân đứng phía dưới Cung Thanh Dung. Tuy rằng gần đây nàng rất nổi bật nhưng cũng không có nghĩa có thể ở trên đầu công chúa hoàng gia giễu võ giương oai, tốt nhất nên tỏ ra yếu thế đợi nhị công chúa hết giận, nếu không lại trở thành cái gai trong mắt nàng, sau này không chỉ bản thân không thuận lợi mà phụ thân còn quở trách mình.

Gặp bộ dáng yếu đuối của Tả Trà Nhã, Cung Thanh Dung nhất thời cảm thấy tức giận tiêu đi phân nửa, phát tay áo lại ngồi xuống, đối với Tả Trà Nhã nói: "Tả tiểu thư, mời ngồi."

Tả Trà Nhã gật đầu, đi theo cung nữ tới vị trí của mình ngồi xuống.

Ngồi ở bên phải là Đoan Thân vương quận chúa Tiêu Cẩm cố ý hòa giải, mở miệng cười đánh vỡ cục diện bế tắc: "Trà Nhã, hôm nay ngươi tới chậm phạt ngươi tấu cho chúng ta nghe một khúc đi."

Chúng nữ vội vàng phụ họa theo.

Cung Thanh Dung ngồi ở trên cao hừ hừ hai tiếng nhưng cũng không có ý định cự tuyệt, lúc này Tiêu Cẩm mới nhẹ nhàng thở ra.

Tả Trà Nhã đứng lên hướng mọi người thi lễ rồi mới hướng cổ cầm tiến tới, động tác tao nhã nhẹ nhàng ngồi xuống. Nàng tùy ý bắt lõng cầm huyền, âm thanh thanh thúy vang lên, là một thanh hảo cầm, đủ để bằng cổ cầm trân ái trong phủ của nàng làm cho Tả Trà Nhã không nhịn được gật gật đầu.

Ngay tại thời điểm Tả Trà Nhã vừa tấu lên được vài âm sắc đầu tiên, một nữ quan thần sắc hoang mang khăn trương chạy tới bên người Cung Thanh Dung.

Biến cố bất thình lình làm cho mọi người yên lặng, mà Tả Trà Nhã cũng thức thời đề tay lại, đình chỉ đàn tấu.

Nữ quan cúi người bên Cung Thanh Dung nhỏ giọng nói: "Nhị công chúa, trưởng công chúa điện hạ đã trở lại."

"Cung Trường Nguyệt đã trở lại?" Cung Thanh Dung khẽ nhăn mày, trong mắt cũng lộ ra vài tia khăn trương.

"Trưởng công chúa điện hạ ghét nhất là bị người khác lấy cái gì của nàng, nếu nàng biết điện hạ ở Thanh Nhã các của nàng cử hành Tao nhã yến không chừng sẽ phát giận mất." Nữ quan lại nói tiếp, trên mặt cũng có vài phần lo sợ không yên.

Nhớ ngày đó một cung nữ vô ý huých phải trưởng công chúa đã bị sai đánh năm mươi đại bản, lại phạt nhịn ăn, hai ngày sau thì chết, mà khi đó Cung Trường Nguyệt mới có năm tuổi mà thôi.

Bất quá Cung Thanh Dung nghe nữ quan nói lại có phần bất mãn. Không lẽ ta so ra địa vị không bằng Cung Trường Nguyệt, thấy nàng thì phải tránh đi sao?

Vì thế, nàng phát tay, tựa hồ không để ý nói: "Đã trở lại thì thế nào, Tao nhã yến tổ chức trong Thanh Nhã các là ý chỉ của phụ hoàng, cho nàng mười lá gan cũng không dám ngỗ nghịch ý chỉ phụ hoàng. Sợ cái gì? Yến hội tiếp tục!"

Tuy là trên miệng nói vậy nhưng Cung Thanh Dung lại nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng vị đại tỷ nhận hết ngàn vạn sủng ái kia. Khung cảnh sáng lạn, trên mặt hồ đầy hoa sen kia dường như đều vì cô gái nhỏ phía trước mà âm đạm, thất sắc, một thân huyền y giống như thu nhận toàn bộ tôn quý, phồn hoa của thế gian. Đôi con ngươi kia, vốn chỉ là cô gái nhỏ mới vài tuổi nhưng lại tựa hồ gặp qua vô số tang thương, long anh ánh sáng, như bầu trời đầy sao thâm thúy mà xa xôi, sâu không lường được.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên phát lạnh, chợt cảm thấy vài phần hối hận vì lời nói chưa kịp suy nghĩ lúc nãy, nhưng phần hối hận vừa thoát ra chút mạnh mẽ đã bị bóp chết ở trong lòng. Nàng là Cung Thanh Dung, làm sao có thể sợ hãi.

Vì thế, nàng theo bản năng hơi hơi nâng cằm, bộ dáng vô cùng cao ngạo, nhưng ngẩng cao đầu đi chẳng nữa cũng không thể che giấu chút run rẩy rất nhỏ của nàng.

Cung Thanh Dung lên tiếng, Tả Trà Nhã tự nhiên hơi vuốt cằm, một lần nữa bắt lõng cầm huyền, từ đầu ngón tay hạ xuống một khúc hay nhất của nàng "Thanh Bình Điều", tiếng đàn ở trong gió nhẹ nhàng, sung sướng truyền xa rất xa, làm cho tâm tình mọi người đều vui vẻ.

Đáng tiếc, mỗi người ở đây không bao gồm Cung Thanh Dung, nàng căn bản là nghe không vào.

Đúng lúc này một nữ tử mặc một cái váy lụa trắng dài, tay ôm kiếm, trên mặt là nụ cười dài, hướng tới chỗ Tao nhã yến bước đi, trong thanh âm mang theo vài phần nội lực ẩn giấu, làm cho mỗi vị quý nữ ngồi trên chỗ Tao nhã yến đều có thể nghe rành mạch: "Chủ tử nhà ta có lệnh, ai không có bổn phận có thể rời đi."

Một cô gái rõ ràng đáng yêu như ánh mặt trời nhưng lời nói ra lại lãnh khốc, thậm chí mang theo vài phần sát ý.

Tiếng đàn của Tả Trà Nhã lại một lần nữa ngừng lại.

Tả Trà Nhã có chút nổi giận. Thân là một nhạc công, nàng ghét nhất chính là ở thời điểm đánh đàn có người chen ngang. Lúc trước thì là Cung Thanh

Dung xảy ra biến cố còn chưa tính, dù sao công chúa vẫn là người có thân phận cao quý, mà hiện tại lại thêm một cô gái không biết từ đâu tới đột nhiên chen ngang.

Nàng nhìn không được quay đầu về phía sau xem thử, lại thấy là một thân ảnh có chút quen thuộc – chính là một trong ba người vừa gặp ở cửa cung sao? Vốn tưởng rằng đối phương tới tham dự Tao Nhã yến không nghĩ rằng cư nhiên không thấy nàng, mà hiện tại người có vẻ là thị nữ kia lại lớn mật dám tiến lên Tao Nhã yến nói ầu nói tả.

“Người là người nào?” Những lời này đương nhiên không thể là Tả Trà Nhã nói, nàng đương nhiên am hiểu đạo lý không thể tỏ ra cường ngạnh, dù trong lòng đang vô cùng tức giận nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra. Người nói chính là người ngồi bên phải nàng, quận chúa Đoan thân vương phủ, Tiêu Cẩm, nàng chau mày vung ống tay áo đứng lên, rất có bộ dáng không giận mà uy.

“Tiện tỳ bất tài, chỉ là một tỳ nữ mà thôi.” Cô gái tay ôm kiếm cười tủm tỉm nói, nhưng trên mặt cũng không có chút biểu hiện mình ti tiện.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lãm Nguyệt

“Người đã biết người thân phận ti tiện, lại còn dám tại Tao Nhã Yến nói ầu nói tả!”, Tiêu Cẩm lạnh giọng quát, “Đây là hoàng cung! Ai cho phép người giương oai?!”

“Nơi này của ta, muốn các người đi ra ngoài, rất khó sao?”, một thanh âm thân nhiên từ xa vọng lại, không bao lâu sau, một huyền y nữ tử xuất hiện trước tầm mắt mọi người, mà phía sau nàng còn có một nữ tử vận quần la xanh biếc, bộ dáng thật bình thường, thế nhưng đứng bên cạnh huyền y nữ tử, lại khiến người khác không thể bỏ qua nàng.

Nữ tử đó, cũng chính là Thanh Sở, thấy Cung Trường Nguyệt mang theo Lưu Thâm đi tới, cũng vội vàng đi lên, nhìn qua có vẻ ủy khuất nói, “Chủ tử, người xem, các nàng không ai chịu rời đi!”

Cung Trường Nguyệt không có mở miệng, ánh mắt lập tức dừng trên người Cung Thanh Dung đang đứng ở chủ vị.

Nhìn thấy khuôn mặt như con ác mộng hàng đêm xuất hiện trong đầu, giờ lại chân thật xuất hiện trước mặt mình, Cung Thanh Dung đã sợ tới mức không biết làm sao, Cung Trường Nguyệt trong tiềm thức của nàng... chính là một sự tồn tại đáng sợ. Nhưng nàng từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng cung, tự nhiên không biểu lộ kinh hoàng của mình, nhìn qua vẫn trấn định đứng ở đó. Bất quá, lúc ánh mắt Cung Trường Nguyệt thân nhiên đảo qua, nàng nhất thời kinh hãi, há miệng thở dốc, lại không thể nói được.

Đứng ở bên cạnh Cung Thanh Dung, Cung Hoa Mộng cũng bị dọa sợ, ấp úng nhỏ giọng kêu, “Đại hoàng tỷ...”

Thanh âm của nàng tuy nhỏ, nhưng hội yển thật sự im lặng, cho nên câu “Đại hoàng tỷ” truyền vào tai mỗi người, khiến mọi người đều sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía huyền y nữ tử cũng không đồng đều.

Là người dân Mặc quốc, ai mà không biết trưởng công chúa Lãm Nguyệt nổi tiếng gần xa? Lãm Nguyệt, vị công chúa vừa sinh ra đã được đương kim hoàng thượng Thừa Nguyên đế bệ hạ cấp phong hào, chính là nói vị trưởng công chúa này, có được vinh sủng độc nhất vô nhị.

Mà Lãm Nguyệt trưởng công chúa – nghe nói, nàng điên cuồng si mê đệ nhất công tử Tà quốc Nam Tử Li, khiến người ta thấy nàng liền đi đường vòng. Nghe nói, nàng không học văn không nghề nghiệp, khiến mười ba vị lão sư bỏ chạy, làm ai cũng không dám dạy nàng. Nghe nói, nàng tàn nhẫn vô cùng, điều ngoa tùy hứng, người bị nàng ban chết nhiều vô số kể...

Tóm lại, đồn đãi về Lãm Nguyệt trưởng công chúa rất nhiều, có lẽ có một số là giả, nhưng có một điều tuyệt đối chính xác! Đó là đương kim hoàng đế Mặc quốc Thừa Nguyên đế bệ hạ sủng ái nhất, không phải là những tiểu hoàng tử, mà là vị Lãm Nguyệt trưởng công chúa năm nay mười sáu xuân xanh Cung Trường Nguyệt! Chỉ cần là Cung Trường Nguyệt muốn, Thừa Nguyên đế sẽ đáp ứng nàng, bất kể yêu cầu đó vô lý cỡ nào!

Đây là cỡ nào vinh quang?! Thừa Nguyên đế là vua một nước, hẳn có thể cho ai đó rất nhiều quyền lợi, địa vị, tài phú... Lãm Nguyệt trưởng công chúa được Thừa Nguyên đế sủng ái như vậy, địa vị nàng ở Mặc quốc là độc nhất vô nhị!

Mặc quốc công chúa có rất nhiều, nhưng Lãm Nguyệt trưởng công chúa, lại chỉ có một!

“Trưởng công chúa điện hạ!”, Tiêu Cẩm khi nãy còn phẫn nộ ngay lập tức thu liễm, nàng cuống quýt quỳ xuống, hạ thấp thắt lưng, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt cũng không có. Nàng thân là Đoan Thân vương quận chúa, hiển nhiên hiểu biết rõ hơn mấy lời đồn đãi nhảm nhí, vị Lãm Nguyệt trưởng công chúa trước mắt tàn nhẫn không phải là chuyện giả, nếu trưởng công chúa khai đao với nàng, với loại sủng ái của vị trưởng công chúa này, chỉ sợ ngay cả phụ thân mình Đoan Thân vương cũng không dám nói gì, phải biết rằng, đương kim thiên tử Thừa Nguyên đế bệ hạ chặt chẽ nắm giữ hoàng quyền trong tay, tuyệt đối không phải người nói hai lời.

Cung Trường Nguyệt chậm chậm đi đến, cử chỉ tao nhã khác với những tiểu thư khuê các, hậu duệ quý tộc, hơn vài phần sáng khoái cùng khí phách, lại có vẻ giống nam nhi bình thường. Bất quá dù như thế cũng không khiến người ta cảm thấy quái dị, trên người nàng, cứ như bất kì sự tình gì đều là tồn tại hợp lý.

Cung Trường Nguyệt cũng không hề liếc nhìn Tiêu Cầm một cái, lập tức đi đến chỗ Cung Thanh Dung, thản nhiên nhìn nàng, hỏi, “Tao Nhã Yến? Là cái gì?”

Cung Thanh Dung cả kinh, mồ hôi đều toát ra, nàng giương mắt nhìn Cung Trường Nguyệt hai mắt đầy áp lực, nhìn không được thốt ra, “Đây là phụ hoàng đáp ứng ta đến nơi này tổ chức Tao Nhã yến, cho dù nơi này của người thì thế nào? Hoàng cung này, thiên hạ này, phụ hoàng định đoạt tất cả!”

Nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, nàng có chút hối hận, nếu khiến Cung Trường Nguyệt nóng nảy, đến lúc đó không biết nàng chính mình thế nào. Hơn nữa, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không vì nàng mà lên tiếng! Phải biết rằng vì Cung Trường Nguyệt, phụ hoàng đã ban chết vài vị sủng phi!

Bất quá vẻ mặt nàng vẫn vô cùng tốt, không đem hối hận trong lòng mình biểu lộ ra, chính là gắt gao cắn răng giữ trong lòng, trên mặt nhìn Cung Trường Nguyệt vẫn như cũ không hề sợ hãi.

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, cười nhẹ một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Nàng nghiêng người nhìn lướt qua chúng nữ phía dưới, ngồi lên chiếu, tựa vào cái bàn bên cạnh Cung Thanh Dung, một tay chống đầu, một tay để trên đầu gối, thản sắc thích ý, dáng vẻ lười biếng, nàng neho nửa con mắt, thản nhiên nói, “Ngồi xuống đi.”

Chúng nữ thấy khí thế nàng như vậy, nào dám nói thêm gì, đều vội vàng ngồi xuống vị trí của mình, ngay cả Cung Thanh Dung cùng Cung Hoa Mộng đều ngồi ở bàn phía sau, mắt mang vài phần kinh dị nhìn bóng dáng huyền y của Cung Trường Nguyệt cách mình không xa.

Lúc này Tà Trà Nhã có phần lúng túng, cũng không biết nên ngồi đánh đàn hay là trở lại vị trí của mình.

Cung Trường Nguyệt nhìn dáng vẻ có chút lúng túng của nàng, mở miệng nói, “Người, tên gọi là gì?”

Tà Trà Nhã kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt, biết nàng nói chính mình, vội vàng xoay người hành lễ, “Tiểu nữ Tà Trà Nhã.” Trong lòng Tà Trà Nhã thầm cảm thấy may mắn, may mắn chính mình ở nơi này gặp nàng, nếu không, không chừng bản thân sẽ làm ra cái chuyện phạm thượng gì rồi.

Cung Trường Nguyệt ngón tay dài nhẹ nhàng chỉ, “Người đàn một khúc nghe chút đi, ngộ... Quảng Lăng Tán đúng không?”

“Vâng...” Tà Trà Nhã vội vàng đáp, trong lòng lại có vài phần bất mãn, như thế nào trước mắt mọi người ngồi đây, mình lại đàn một điệu hát dân gian? Tốt xấu gì mình cũng là nữ nhi của đương triều Thừa tướng, thân phận mặc dù không phải công chúa hoàng tử, cũng không phải hoàng thân quốc thích, nhưng cũng tôn quý vô cùng, làm sao những tiện nhân kia có thể so sánh?

Nhưng bất mãn của nàng cũng không biểu lộ trên mặt, cũng chỉ là suy nghĩ chợt lóe qua trong đầu mà thôi, tay nàng nâng lên, nhẹ nhàng chạm vào huyền cầm, một khúc Quảng Lăng Tán dương dương tự đắc vang lên.

Cung Trường Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, ngón tay không ngờ lại nhẹ nhàng nhịp lên đầu gối, trên mặt thản nhiên, nhìn không ra đối với khúc cầm này là thích hay là bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lã Lướt

Kết thúc khúc nhạc, Tà Trà Nhã bất an ngồi phía sau đàn, đương nhiên, đây chỉ là biểu lộ ra bên ngoài của nàng, thực tế, nội tâm nàng đối với ca ngợi hay phê bình của vị Lâm Nguyệt trưởng công chúa này cũng không để ý, dù sao bên ngoài vẫn truyền rằng vị trưởng công chúa này cảm kỳ thư họa mọi thứ đều không thông, làm sao có thể đánh giá chính xác với tiếng đàn được “Thiên hạ đệ nhất nhạc công” Minh Dương đại sư khen ngợi?

Cung Trường Nguyệt không biết ý nghĩ trong lòng Tà Trà Nhã, nàng một lúc sau mới mở mắt, thản nhiên nhìn về phía Tà Trà Nhã, giọng điệu bình thản, “Mềm dẻo có thừa, kiên cường không đủ, bất quá tà âm, đàn cũng như không.”

Cung Trường Nguyệt thực bình thản nói ra đánh giá của mình, có lẽ cũng không có ý gì khác, nhưng những lời này của nàng lại khiến cho rất nhiều người không nhìn nổi Tà Trà Nhã đối trả làm ra vẻ thiên kim khuê tú đều che miệng cười trộm, ngay cả luôn bất mãn với Cung Trường Nguyệt là nhị công chúa Cung Thanh Dung cũng không nhịn được bật cười.

Ngồi ở phía dưới, Tà Trà Nhã nhất thời đỏ mặt, trong lòng lại sinh ra vài phần cừ hận – một bao cô công chúa, biết cái gì? Lại nói tiếng đàn của mình là tà âm?!

Bất quá không thể không nói, Tà Trà Nhã thật sự là một người có tài diễn xuất, nàng tự nhiên ghen tị, nhưng trên mặt chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài, lúc này nàng đứng lên lại có vài phần điềm đạm đáng yêu, roi lệ ướt át, đôi tay nàng chỉ nắm chặt chiếc khăn trong tay, khẽ cúi người, “Vâng, Trà Nhã thụ giáo.” Thoạt nhìn có vẻ rất khiêm tốn.

Đáng tiếc Cung Trường Nguyệt làm sao có thể bị lừa bịp bởi nàng?

Cung Trường Nguyệt cũng không nói gì thêm, cặp mắt giống như hiểu rõ hết thấy liếc nhìn Tà Trà Nhã một cái, nhìn đến mức Tà Trà Nhã trong lòng phát lạnh, thậm chí có chút sợ hãi dâng lên sau đó Cung Trường Nguyệt phát tay áo đứng lên, nghiêng đầu nói với Cung Thanh Dung, “Hôm nay Thanh Nhã các cho người mượn dùng.”

Dứt lời, nàng lập tức từ chủ vị đi xuống, nhìn cũng không nhìn đáy mắt có vài phần sợ hãi của Tà Trà Nhã, lướt qua nàng rồi đi.

“Cung tiên trưởng công chúa điện hạ”, chúng nữ đứng lên hành lễ.

Đứng ở bên ngoài yến hội, Lưu Thẩm cùng Thanh Sở thấy Cung Trường Nguyệt đi tới, hơi hơi cúi đầu, đi theo Cung Trường Nguyệt rồi khỏi, để lại chúng nữ ở Tào Nhã Yến khe khẽ nói nhỏ hồi lâu.

“Có vẻ trưởng công chúa điện hạ hôm nay tâm tình tốt lắm, không có phát hỏa.” nữ quan đi theo Cung Thanh Dung may mắn vỗ vỗ ngực nói, hiển nhiên vẫn còn sợ hãi với việc Lâm Nguyệt trưởng công chúa tới đây.

Lúc này, ngồi ở chủ vị, Cung Thanh Dung khước mắt đảo qua, trừng mắt nhìn nữ quan, nhìn đến mức nữ quan trong lòng cả kinh, vội vàng quỳ xuống.

“Hừ.”, Cung Thanh Dung quay đầu đi, cũng không phát hỏa với nữ quan, chính là nhìn bóng dáng Cung Trường Nguyệt rời đi, trong lòng phần hận không thôi.

Tuy nàng thật cao hứng nhìn thấy Tà Trà Nhã bị mất mặt, nhưng nàng không hy vọng người làm cho nàng ta mất mặt là Cung Trường Nguyệt! Hoặc là nói, nàng không thích Cung Trường Nguyệt nào động lớn như vậy, mà còn là đoạt của nàng!

Bất quá, nàng rất nhanh nghĩ đến Cung Trường Nguyệt kia ở bên ngoài thanh danh thật sự xấu, trong lòng nhin không được vui vẻ, tươi cười lại xuất hiện – Cung Trường Nguyệt được sủng ái thì như thế nào? Người bên ngoài nhìn nàng ta còn không phải xem như cái bao cô, điểm này, nàng ta cần phải hảo hảo “cảm tạ” nàng!

Cung Thanh Dung nghĩ như thế, đáy mắt hiện lên một chút ác độc.

Nhưng, cũng không phải mọi người đều đối với Cung Trường Nguyệt có loại ác độc ghen ghét này, nói như ngũ công chúa Cung Hoa Mộng, ánh mắt nàng nhìn Cung Trường Nguyệt tràn ngập sùng bái – đây là đại hoàng tỷ! Là người làm cho nàng kính sợ cùng sùng bái, đại hoàng tỷ!

Trong cung có bảy vị công chúa, ba vị hoàng tử, Cung Trường Nguyệt dù là riêng các công chúa, hay là trong tất cả hoàng tử công chúa, nàng cũng là lớn nhất, hơn nữa nàng vừa sinh ra, ngay lập tức đã được Thừa Nguyên đế sủng ái, ngay cả những hoàng tử cũng không thể so sánh được.

Mà Cung Hoa Mộng không giống vậy, nàng đứng thứ năm trong các công chúa, đứng thứ bảy trong tất cả hoàng tử công chúa, có thể nói không cao cũng không thấp. Không phải lớn nhất chiếm được coi trọng của phụ hoàng, cũng không phải nhỏ nhất được phụ hoàng thiên vị. Hơn nữa nàng xuất thân cũng không cao, mẫu thân cũng chỉ là người bình thường, sau khi sinh hạ nàng xong, cũng chỉ thăng cấp thành quý nhân, cho nên ngoại trừ tam hoàng tử mẫu thân là một cung nữ, trong các hoàng tử công chúa, nàng chính là xuất thân thấp nhất. Huống chi, khi nàng một tuổi, mẫu thân liền bị bệnh qua đời, không có phụ hoàng sủng ái, nàng ở trong cung có chỗ dựa gì đâu?

Hiện tại tuy rằng nhị hoàng tử Cung Thanh Dung đối với nàng vô cùng tốt, có việc gì cũng luôn nghĩ tới nàng, nhưng nàng vẫn không thể quên câu nói kia của đại hoàng tỷ “Khóc có ích lợi gì, không biết tự mình bảo hộ mình sao?” nàng tuy rằng cau mày, thoạt nhìn cũng không phải cao hứng, nhưng chính mình lại không hề thấy sợ hãi, ngược lại còn thực an tâm, không tự giác muốn ý lại vào nàng.

Khi đó nàng chỉ mới có vài tuổi, vị phụ hoàng không có lên tiếng nói nàng phải sống dưới danh nghĩa vị nương nương nào, nên nàng vẫn cùng ma ma ở tại Thúy Cận hiên của mẫu thân. Chiều cổ nàng lớn lên chính là ma ma theo từ bé, ma ma lại là người bên cạnh mẫu thân, đối xử với mình dĩ nhiên tốt lắm, nhưng những cung nữ ở Thúy Cận hiên lại không tốt như vậy, thấy mình không được sủng ái, Thúy Cận hiên cũng không có người qua lại, liền luôn khi dễ mình, còn muốn phá hư y phục do thượng phục cục mang tới, ngay cả thức ăn thượng thực cục đưa tới cũng muốn đem đồ tốt giữ lại, dư lại mới đưa cho mình.

Nếu là ở cung khác, nào có cung nữ dám đối đãi như vậy với công chúa? Các cung nữ trong cung cũng vì thấy nàng cùng ma ma tâm tính yếu đuối, lại không dám hướng hoàng quý phi nương nương chường quân lục cung cáo trạng, liền ngày ngày khi dễ mình. Sau, nàng thật là chịu không nổi, chạy khỏi Thúy Cận hiên, trốn trong ngự hoa viên khóc, lại gặp đại hoàng tỷ Cung Trường Nguyệt.

Đại hoàng tỷ hỏi nàng vì sao khóc, nàng ấp úng nửa ngày nói không nên lời, kết quả đại hoàng tỷ nhưn mày, nàng trong lòng cả kinh, liền khóc kể tất cả mọi chuyện.

Lúc ấy, đại hoàng tỷ nhìn nàng một cái, cái gì cũng không nói, xoay người bước đi.

Ai biết ngày hôm sau còn có cung chính đến đưa cung nữ Thúy Cận hiền đi, sau trận phạt đòn, phạt lương đó, thậm chí có vài cung nữ vì vậy mà bị đánh chết.

Trước kia Cung Hoa Mộng vẫn nghe nói đại hoàng tử tâm tính ngoan độc, ban chết cho rất nhiều cung nữ, lúc đó nàng đối với đại hoàng tử còn rất sợ hãi, nhưng nàng thật không ngờ, con người thật của đại hoàng tử, lại... làm cho nàng cảm thấy ấm áp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nữ Quan

Tuy nói Vị Ương cung mới là nơi Cung Trường Nguyệt ở, nhưng lúc Thừa Nguyên để hạ chỉ ban Thanh Nhã các cho nàng, tầm điện của nàng luôn luôn ở tại Thanh Nhã các. Đương nhiên, lúc nàng vào ở, nàng đã cho người tu sửa theo ý thích của mình, tuy rằng một năm chỉ có hai ba tháng ở nơi này, nhưng không có nghĩa nàng sẽ bạc đãi chính mình.

Thanh Nhã các thị nữ đều là tinh tế tuyển ra, thậm chí còn có vài người là Lư Thâm cố ý an bài người của Thần Lôu, bất quá bình thường hầu hạ bên người Cung Trường Nguyệt vẫn là Lư Thâm dẫn đầu, tứ đại thị nữ.

Lúc Cung Trường Nguyệt rảo bước đến tắm điện, các cung nữ đã vì nàng tắm rửa mà chuẩn bị tốt lắm, bồn tắm cửu phượng làm bằng đá cẩm thạch đã muốn đầy sương mù cùng nước ấm, bởi vì Cung Trường Nguyệt không vui, nên trên mặt nước cũng không có thả cánh hoa, chỉ rót một ít chiết xuất cỏ cây mà Cung Trường Nguyệt tự tay tinh luyện, cùng với nước ấm, hương vị cỏ cây liền chậm rãi lan ra, quanh quần trong bồn tắm.

Kỳ thật bể cửu phượng này cũng không hợp quy củ. Cửu phượng, vốn chính là hưởng dụng của hoàng hậu, mà của trường công chúa là ngũ phượng, nhưng Thừa Nguyên để lại cố tình vì nàng mà phá lệ, khi vì nữ nhi tu sửa Thanh Nhã các, cố ý xây bể cửu phượng ở đây. Chỉ sợ hiện tại trong hoàng cung, chỉ có Cung Trường Nguyệt được hưởng vinh sủng như thế, mà Cung Trường Nguyệt được hưởng vinh sủng này, là vì mẫu thân sau khi sinh Cung Trường Nguyệt không bao lâu liền mất, Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu.

Sau khi tắm rửa xong, Cung Trường Nguyệt một thân cảm váy bạch vân, nhẹ nhàng lần váy, chân trần đi trên thảm phủ kín toàn bộ cung điện. Đầu tóc nàng vẫn ướt sũng, cứ như vậy phủ lên hai vai, nàng tựa hồ cũng không có ý lau khô nó, mà những cung nữ hầu hạ nàng tắm rửa cũng không dám nói gì, tuy rằng các nàng rất ít khi gặp vị trường công chúa điện này hạ, nhưng là các nàng đã ở đây một thời gian rất lâu, hơn nữa rõ ràng trường công chúa điện hạ tuyệt đối không thích người khác hỏi những chuyện riêng của mình, lại càng không thích người khác dạy mình phải làm như thế nào, vì thế các nàng cũng chỉ im lặng đứng một bên, nhưng ánh mắt vẫn nhìn theo mái tóc khẽ lay động của Cung Trường Nguyệt, cứ như nhìn như thế có thể làm nó thay đổi.

Lúc này, một nữ quan vội vàng từ bên ngoài đi tới, quỳ gối trước Cung Trường Nguyệt đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, thấp giọng nói, “Trường công chúa điện hạ, bệ hạ thỉnh ngài đi qua một chuyến.”

Cung Trường Nguyệt nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, bên cạnh nhuyễn tháp có một cung nữ xoa bóp chân cho nàng, nàng cầm một quyển cổ thư, thờ ơ không để ý đến, tay áo rộng thùng thình vì động tác của nàng mà khẽ rũ xuống, lộ ra cánh tay như tuyết trắng, mà trên cổ tay nàng còn có một vòng tay phi thủy, ngọc bích trong suốt tròn bóng, ở trên cổ tay trắng tinh của nàng lại đặc biệt khiến người ta phải chú ý. Nàng lặng lẽ đọc sách, giống như không nghe thấy lời nói của nữ quan trước mặt, vẻ mặt bình thản và lười biếng.

“Trường công chúa điện hạ!” nữ quan đột nhiên quỳ thẳng người, không chút sợ hãi đem ánh mắt hướng đến Cung Trường Nguyệt, cao giọng nói, “Bệ hạ thỉnh ngài đi qua một chuyến!” Nàng là nữ quan bên cạnh hoàng đế, mới được thăng chức lên, nhưng Thừa Nguyên để lại thực tin tưởng nàng, thường xuyên để nàng tự mình nghe ngóng xử lý một ít việc hậu cung. Vì vậy một vài phi tử cấp bậc thấp đều phải nhìn sắc mặt của nàng mà làm việc, ngay cả tứ công chúa tính tình nóng nảy ở trước mặt nàng cũng đổi thành ngoan ngoãn.

Bất quá, không hề nghi ngờ, vị nữ quan này cùng Cung Trường Nguyệt qua lại không nhiều, Cung Trường Nguyệt hằng năm mới hỏi cung ở mấy tháng, ngay cả hậu phi còn không thấy được nàng vài lần, nữ quan này dĩ nhiên rất ít khi cùng nàng chạm mặt, hiểu biết về vị Lâm Nguyệt trường công chúa này cũng giới hạn trong lời đồn bên ngoài. Cho nên, nói thật, nữ quan trung thành với hoàng thất này tuy rằng rất cung kính quỳ xuống trước Lâm Nguyệt trường công chúa, nhưng trong lòng của nàng đối với vị công chúa này không sợ hãi chút nào.

Nhưng nàng cao giọng lên tiếng, khiến cho toàn bộ cung nữ đều nhất thời ngừng động tác trong tay, kinh ngạc nhìn về phía vị nữ quan không kiêu ngạo không siểm nịnh, thậm chí có vài phân khí thế này, ngay cả cung nữ đang xoa bóp chân cho Cung Trường Nguyệt cũng dừng động tác.

Cung Trường Nguyệt nhú nhú mày.

Vẫn chú ý đến vẻ mặt của Cung Trường Nguyệt, Thanh Sở im lặng đứng một bên thấy chủ tử nhú mày, mạnh mẽ trừng nữ quan dĩ hạ phạm thượng kia, khuôn mặt đáng yêu cũng trở nên nghiêm nghị sát khí, ngón tay nàng vừa động, trường kiếm bên hông nháy mắt rời vỏ, ngân quang sắc bén cắt qua không khí, lập tức hướng đến cổ nữ quan kia.

Nữ quan cảm giác có hơi thở nguy hiểm kéo tới, nghiêng đầu nhìn, liền thấy một cung nữ y phục khác lạ rút kiếm đâm về phía mình, mà thân thể của nàng khi nhìn thấy khí thế của đối phương thì liền cứng ngắc, hoàn toàn không thể nhúc nhích!

Nữ quan trong mắt cuối cùng có vài phần kinh sợ!

“Loảng xoảng keng!” kiếm của Thanh Sở bị chén nhỏ bạch ngọc bay tới chặn lại, rượu nhạt từ chén vẩy ra ngoài, chén nhỏ cũng rơi trên mặt đất, nhưng lại kỳ tích không vỡ vụn.

“Chủ tử!” Thanh Sở thu kiếm, quỳ một gối xuống trước mặt Cung Trường Nguyệt, kinh sợ nói, “Thuộc hạ chưa được chủ tử cho phép đã động thủ, thỉnh chủ tử trách phạt!”

Cung Trường Nguyệt cũng không lên tiếng, thờ ơ nhìn sách của mình.

Mà nữ quan kia lại ở một bên chất vấn, nàng thấy thị nữ của Cung Trường Nguyệt muốn giết mình, Cung Trường Nguyệt ra tay nhất định là có chút kiêng dè thân phận của mình, suy cho cùng thì công chúa hoàng tử nào lại không muốn người bên cạnh phụ hoàng nói tốt cho mình, làm cho phụ hoàng càng thêm sủng ái mình chứ? Thế là nàng ngay lập tức không thấy sợ hãi, đứng lên chỉ vào Thanh Sở lớn tiếng quát, “Ngươi là người nào? Không biết đây là hoàng cung sao? Cưng nhiên còn dám mang kiếm vào đây! Ai cho ngươi lá gan đó!”

Thanh Sở liếc mắt nữ quan kia một cái, trong mắt đầy khinh miệt, trường kiếm trong tay khẽ động, tựa hồ muốn uy hiếp nàng.

Nữ quan nhất thời bị động tác của tiểu cung nữ này làm tức giận, không để ý hình tượng tiến lên nghĩ muốn cho Thanh Sở một tát.

“Ba!”, đáng tiếc bị đánh không phải là Thanh Sở, mà là vị nữ quan kiêu ngạo này.

Nữ quan cảm giác có vật gì đó hướng về phía mình, phản ứng đầu tiên của nàng là muốn lấy tay ngăn cản, nhưng vật kia lại mang theo một lực kỳ quái, khiến nàng không chỉ không ngăn trở được, tay thế nhưng lại còn trật khớp, mà vật kia như cũ nện trên mặt nàng lại giống như một cái bạt tai, đánh nàng đến ngốc, mà khuôn mặt trắng mịn của nàng cũng nhanh chóng sưng đỏ.

Cung Trường Nguyệt nhận quyển sách Thanh Sở nhặt trở về, lại lần nữa mở ra, ánh mắt như cũ nhìn vào quyển sách, thản nhiên lên tiếng, “Là ai cho ngươi lá gan đó, cho phép ngươi giáo huấn người của bản cung?”

Ngữ khí của nàng không sắc bén, lại quá chậm, nhưng những lời này vào tai nữ quan, lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi mà không rõ nguyên nhân, nàng vội vàng quỳ xuống, kinh sợ gục đầu, trái tim giống như bị bàn tay to nắm lấy, không thể thở nổi.

“Bản cung mệt mỏi, trước nghỉ ngơi.” Cung Trường Nguyệt ngáp một cái, đưa quyển sách trên tay cho một cung nữ, cả người nằm xuống nhuyển thác, híp mắt chuẩn bị ngủ.

Mà nữ quan đang quỳ gối ở dưới nghe thấy Cung Trường Nguyệt chuẩn bị ngủ, vội vàng hô, “Trưởng công chúa điện hạ! Bệ hạ còn đang chờ người...”

“Đem nàng vứt ra ngoài!”, Cung Trường Nguyệt híp mắt, thản nhiên phân phó.

“Vâng.”

Động thủ là Thanh Sở, nàng cười ha ha đem nữ quan trên mặt đất xách lên, đi đến cửa cung điện, đem nàng giống như rác rưởi vứt ra ngoài.

Cửa chính “Đông” đóng lại.

Cung Trường Nguyệt khê trở mình trên nhuyển thác, đột nhiên cảm thấy tóc ướt có chút không thoải mái. Nàng khê nâng tay nhẹ chạm vào tóc, chạm đến chỗ nào, tóc ở nơi đó liền khô lại.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mộ Ly

nam chính còn lâu lắm mới xuất hiện cơ

Lúc Cung Trường Nguyệt tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Nàng từ trước đến nay tùy tâm sở dục, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, cho nên cung nữ của Thanh Nhã các biết thói quen của nàng, căn bản không dám quấy rầy giấc ngủ của nàng, ngay cả hô hấp cũng đều nhẹ nhàng.

Lưu Thâm vừa mới đi vào, liền thấy Cung Trường Nguyệt đã muốn xuống giường, hướng chính mình đi tới, nàng hơi hơi khom người, “Chủ tử, ngài tỉnh. Có cần chuẩn bị bữa sáng luôn không?”

“Ân.” Cung Trường Nguyệt chân trần giẫm lên thảm đi qua, mà cung nữ bên cạnh nàng cũng nhanh chóng đưa dụng cụ rửa mặt lên, lúc Cung Trường Nguyệt ngồi ở bên cạnh bàn thì cũng đã rửa mặt xong.

Lúc Cung Trường Nguyệt ngồi ở bàn chờ bữa sáng, một tiểu cung nữ đi đến phía sau nàng, cầm lấy lược bạch ngọc, bắt đầu chải tóc cho nàng. Tóc của Cung Trường Nguyệt cực thuận cực hoạt*, lược bạch ngọc trắng nhuận kia xen kẽ với mái tóc đen của nàng, thế nhưng lại có vẻ đẹp không thể tả nên lời, khiến cho tiểu cung nữ chải đầu cho nàng không khỏi ngây ngốc.

Chỉ một chút ngây ngốc này lại khiến cho động tác trên tay nàng không có chừng mực, không cẩn thận liền kéo đứt vài sợi tóc của Cung Trường Nguyệt. Cung Trường Nguyệt cảm thấy da đầu đau xót, tuy rằng không thờ mạnh ra, nhưng mày cũng khẽ nhăn lại.

Tiểu cung nữ trong thời gian ngắn cũng không phản ứng lại, chờ đến khi ánh mắt nàng dừng trên mặt Cung Trường Nguyệt, nhìn thấy nàng khẽ nhăn mày, mới nhất thời tỉnh lại, cuống quýt quỳ xuống, không ngừng dập đầu, “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!”

Các cung nữ khác vẫn đứng yên ở vị trí của mình, đối với một màn này tựa như không nhìn thấy. Cái mà các nàng đang chờ, là một câu nói của Lâm Nguyệt trường công chúa.

Nhưng Cung Trường Nguyệt có vẻ cũng không để ý, đồ ăn sáng đã đưa đến trước mặt nàng, vì thế nàng cầm lấy đĩa bạc, chậm rì rì ăn xong bữa sáng. Bữa sáng này là tiểu trù phòng của Vị Ương Cung đặc biệt vì nàng làm ra, tuy rằng không thể so với đại trù Thần lâu tùy tiện động ngón tay làm đồ ăn cũng khiến người ta thêm nhỏ dãi ba thước, nhưng là ở trong cung cũng coi như nhất đẳng.

Đồ ăn sáng thực nhẹ, trang trí trên một cái đĩa nhỏ màu vàng tinh xảo, đĩa mặc dù có bốn năm cái, nhưng thức ăn trong mỗi đĩa cũng không nhiều lắm, Cung Trường Nguyệt vừa mới ăn xong thức ăn trước mặt liền cảm thấy đã muốn no rồi.

Xem ra, ngự trù này biết nàng không thích lãng phí, cho nên lượng thức ăn làm được vừa đúng, có thể khiến cho nàng ăn no, cũng không lãng phí lương thực.

Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, động tác này của nàng rất nhỏ, chứng tỏ nàng đối với ngự trù chưa từng gặp mặt có vài phần tán thưởng. Hằng năm đi theo bên cạnh nàng, ánh mắt Lưu Thấm đảo qua, đem động tác nhỏ của chủ tử thu hết vào mắt, trong lòng cũng rõ ràng, có thể thưởng cho ngự trù kia một phen. Trong lòng vừa nghĩ như vậy, vừa đưa cảm khăn cho Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt dùng cảm khăn lau miệng xong mới phát tay áo đứng dậy, đi vào trong điện.

“Thay quần áo!” Lưu Thấm cao giọng nói.

Các cung nữ nhanh chóng đi lên, đem cảm bào trên người Cung Trường Nguyệt cởi xuống, lại dựa theo thói quen hằng năm của nàng, đưa lên một huyền sắc trường bào. Chẳng qua huyền sắc trường bào này hoa lệ hơn so với y phục của nàng ở ngoài cung, vân vân nơi góc áo được thêu tinh xảo, mà cả kiện trường bào còn dùng phương pháp thêu rất lạ, thêu một con phượng hoàng trông rất sống động, chỉ nhìn sơ qua thật không biết là giả, nếu đi lại dưới ánh mặt trời, liền có thể thấy kim sắc phượng hoàng lấp lánh ở trên y phục của nàng chậm rãi bay múa, tôn quý chói mắt.

Chờ cung nữ lại vì mình dùng hoa trâm được chạm rỗng từ bạch ngọc tùy ý vấn tóc xong, Cung Trường Nguyệt mới đứng dậy rồi đi, hướng ra bên ngoài, mà phượng hoàng nàng đi đến, chính là Thừa Nguyên đế Kiến Chương cung.

Tuy rằng Cung Trường Nguyệt ít lần trở về, nhưng nàng dù sao cũng lớn lên trong này, cho nên đối với mỗi góc của hoàng cung nàng chỉ cần chỉ ngón tay, tự nhiên cũng biết rõ từ Vị Ương cung đến Kiến Chương cung gần nhất chính là xuyên qua ngự hoa viên. Cho nên nàng không chút do dự đi con đường này, mà đi theo phía sau nàng là hai đại thị nữ Lưu Thấm, Thanh Sở cùng tám phần y cung nữ.

“Hừ! Ngươi cho rằng thân phận ngươi là gì! Cự nhiên dám cùng ta đoạt đồ vật!” Cách ngự hoa viên thật xa, Cung Trường Nguyệt do nội lực thâm hậu, nghe thấy từ bên trong ngự hoa viên truyền đến tiếng chửi bới kiêu ngạo.

Bất quá nàng cũng không dừng lại cước bộ, mà lập tức đi về phía trước, không tới vài bước, liền đi qua cổng vòng hình trăng rằm của ngự hoa viên, nhìn thấy bên cạnh ao cá chép, một thiếu niên y phục phú quý, một bàn tay cầm cảm khăn hình vuông màu trắng, tay kia thì đem một thiếu niên khác nhỏ bé cùng mặc mạc hơn nhiều so với hán đầy ngã trên mặt đất, thiếu niên khỏe mạnh rắn chắc cùng tiểu thiếu niên đáng người gầy yếu té ngã trên mặt đất, hình thành một đối lập rõ nét.

Lúc này xung quanh cũng không có cung nữ thái giám, hai thiếu niên cũng không nhìn đến người đi tới bên cạnh mình, cho nên thiếu niên y phục phú quý kia đắc ý dào dạt vẫy cảm khăn, vênh vao hung hăng nói, “Ngươi đừng nghĩ ngươi họ Cung thì là dòng dõi hoàng thân quốc thích, ngay cả phụ hoàng cũng không thích ngươi, ngươi còn có thể có cái địa vị gì a, ngươi...” Thiếu niên không chút lưu tình mắng, càng mắng càng hăng, biểu tình cũng càng lúc càng đắc ý.

Nhưng là hán cũng không nhìn thấy, thiếu niên té trên mặt đất kia, hai tay gắt gao nắm thành quyền, ánh mắt nhìn về phía hán cũng tràn ngập cừ hận cùng phần nộ liếc đến cảm khăn trong tay thiếu niên kia, trong mắt lại nhiều vài phần không muốn cùng lưu luyến.

Vốn Cung Trường Nguyệt cũng không muốn xen vào việc đi đại khi tiểu* này, nghe thấy hai chữ “phụ hoàng”, mới dừng lại cước bộ, nghiêng đầu tinh tế đánh giá hai hài tử, trong lòng một chút ấn tượng với chúng cũng không có.

Lưu Thấm kẻ sát tai nàng, nhẹ giọng nói, “Hài tử lớn hơn là nhị hoàng tử điện hạ, do Đức phi sinh. Mà hài tử gầy yếu hơn là tam hoàng tử điện hạ, mẫu thân thân phận ti tiện, chỉ là một cung nữ.”

Mặc quốc có ba vị hoàng tử, đại hoàng tử Cung Lăng Phong, sinh sau Cung Trường Nguyệt hai ngày, giống Cung Thanh Dung, đều là Như quý phi sinh. Nhị hoàng tử Cung Chí Dương, mười bốn tuổi, cùng tam công chúa Cung Nhạc Kỳ, đều là Đức phi sinh. Mà tam hoàng tử Cung Mộ Ly, bảy tuổi, mẫu thân hẳn chẳng qua do Thừa Nguyên để say rượu rồi vô tình sủng hạnh mà mang thai hẳn, hiện tại đã mất.

Cung Trường Nguyệt trong lòng lúc này mới hiểu rõ, mắt nhắm lại, ánh mắt nhìn về phía hai thiếu niên cũng thay đổi vài phần – hai cái hài tử kia, thì ra chính là đệ đệ của mình sao...

Đương nhiên, Cung Trường Nguyệt lãnh huyết lạnh lùng không có khả năng vì hai hài tử này là đệ đệ của mình mà có chút thay đổi, nàng chân chính để ý là đứa nhỏ Cung Mộ Ly kia, hai mắt kia quật cường cùng tràn ngập trí tuệ.

----

*Cực thuận cực hoạt: mái tóc suông mềm thẳng, mình thấy dễ vậy hay hơn

*đi đại khi tiểu: lớn bắt nạt nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quái Vật.

Cung Trường Nguyệt nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, cung nữ phía sau nàng dừng một chút rồi cũng đi theo. Bất quá mới đi được một chút, Cung Trường Nguyệt liền nhìn đến đình nhỏ cách đó không xa, trong đó một đám oanh oanh yến yến, dẫn đầu rõ ràng là mẫu thân của nhị hoàng tử Cung Chí Dương, Đức phi, mà ngồi phía dưới dưới nàng, chính là một vài sở tần hoặc quý nhân.

Nhìn Đức phi cùng nhị hoàng tử kiêu ngạo ương ngạnh kia, Cung Trường Nguyệt bỗng dung nhớ đến người tính cách bình tĩnh, nói năng trầm ổn tam công chúa Cung Nhạc Kỳ, mẫu thân của nàng cũng là Đức phi, nhưng vì lớn lên cùng Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu nên tính tình hoàn toàn không giống với Đức phi hay nhị hoàng tử.

Kỳ thật Cung Trường Nguyệt có thể nhớ kỹ Cung Nhạc Kỳ là vì vào lúc nàng sáu tuổi, cũng là khi Cung Nhạc Kỳ năm tuổi, mẫu thân Cung Trường Nguyệt là Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu bị bệnh qua đời, trong cung tất cả mọi người đều vì hoàng hậu qua đời mà khóc sụt sùi, ngay cả hoàng thượng cũng ôm linh cửu hoàng hậu mà lớn tiếng khóc, phi tần tuy rằng trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt muốn thể hiện mình tốt đẹp, cũng khóc thực thương tâm.

Chỉ có duy nhất một người không rơi lệ, là Cung Trường Nguyệt, nàng đứng trong linh đường, mắt lạnh đánh giá hết thấy, những người xung quanh cảm xúc dâng trào hoàn toàn không tác động tới nàng. Đây là mẫu thân thân sinh của nàng đã mất, nàng thế nhưng lại không có một chút cảm giác, con người đen kìa giống như vạn năm không gọn sóng, nhìn những người này đang khóc từ góc nhìn của người ngoài cuộc.

Vì cái gì mẫu thân của nàng đã mất, thế nhưng bản thân lại không có một tí nào cảm giác thương tâm? Trên thực tế, ngay từ thời khắc nàng sinh ra, nàng đã coi bản thân là người ngoài cuộc của thế giới này, nàng thờ ơ nhìn những cuộc đời chìm nổi trong hoàng cung phồn hoa này, cũng đem thiện ý của mọi người đối với mình cự tuyệt. Mẫu thân Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu của nàng, đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một người bạn trong thời gian nàng trưởng thành mà thôi. Từ kiếp trước, nàng đã quên thương tâm là gì rồi, làm sao có thể vì một vị khách qua đường mà khóc đây?

Nhưng lúc đó có một thân hình gầy yếu nhỏ vọt đến trước mặt nàng, kia là người trước mặt mẫu thân luôn thật cẩn thận, không dám lớn tiếng, kia là người phụ hoàng có ý đưa đến làm bạn với mẫu thân, ánh mắt của nàng tràn ngập phần nộ cùng không cam lòng, nàng gần từng tiếng, “Người là nữ nhi của mẫu hậu, vì sao người không khóc?”

Vì sao không khóc? Cung Trường Nguyệt nhún mày, “Vì sao phải khóc.” Ngữ khí của nàng lạnh nhạt, không chút bi thương.

Ánh mắt của nàng kia lập tức đỏ lên, nước mắt từ từ rơi xuống, nhưng dáng ngồi của nàng vẫn như cũ thẳng tắp, hướng Cung Trường Nguyệt nổi giận, “Người nuôi người đến lớn, luôn vì người mà hao hết tâm tư, người không có một chút cảm giác nào sao?” Âm thanh của nàng ngày càng cao, khiến cho rất nhiều người xung quanh chú ý đến. Các cung nữ và ma ma vừa khóc vừa vụng trộm đánh giá những chuyện xảy ra ở góc này.

“Không.” Cung Trường Nguyệt mở miệng, rất thần nhiên nói. Nàng không nói dối, cũng không nghĩ sẽ nói dối.

Người kia ghen nửa ngày, mới gần từng tiếng, “Người là quái vật lãnh huyết vô tình!”

Cung Trường Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng một cái rồi phất tay áo rời đi. Nhưng đôi mắt của người kia cũng khắc sau trong trí nhớ của Cung Trường Nguyệt, từ đó về sau, Cung Trường Nguyệt cũng nhớ kỹ tên nàng – Cung Nhạc Kỳ.

Năm đó, Cung Trường Nguyệt có thể cảm thấy được Cung Nhạc Kỳ rất ý lại mẫu hậu, cũng rất hâm mộ chính mình, nàng cũng hiểu rõ tính tình của Cung Nhạc Kỳ, một nữ nhân trọng tình trọng nghĩa, chính trực và kiên cường.

Cung Nhạc Kỳ tính tình như vậy, tiểu hài tử kiều ngạo ương ngạnh, không kiêng nể gì đánh mắng đệ đệ cùng cha khác mẹ này hiển nhiên kém xa.

Cung Trường Nguyệt vừa mới đi đến cách Cung Chí Dương không xa, Cung Chí Dương liền cảm giác được có người ở gần, hần ngẩng đầu lên, hung ác trong mắt vẫn chưa biến mất, liền thấy được ánh mắt hờ hững của Cung Trường Nguyệt.

Cầm khăn trong tay Cung Chí Dương nhất thời rơi xuống, run rẩy hô, “Đại hoàng tỷ...”

Nếu nói trong cung này, người có thể ngăn hẳn thể tiểu ma vương Cung Chí Dương, không phải hoàng đế, cũng không phải Đức phi mẫu thân hần, mà là đại hoàng tỷ ít khi gặp mặt Cung Trường Nguyệt.

Lúc Cung Chí Dương gặp Cung Trường Nguyệt, trong lòng luôn có cảm giác sợ hãi nói không nên lời, nghĩ chính mình đánh mắng người khác lại bị đại hoàng tỷ thấy, sợ hãi trong lòng dâng lên, sợ Cung Trường Nguyệt làm khó dễ mình, ánh mắt khi này còn tràn ngập hung ác giờ chỉ còn lại sợ hãi, động tác kiều ngạo cũng trở nên lúng túng.

Mà Cung Mộ Ly té ngã trên mặt đất thấy Cung Chí Dương đột nhiên dừng tay, trong lòng còn chút nghi hoặc, không ngờ lại nghe hần (Cung Chí Dương) run rẩy hô “Đại hoàng tỷ”, trong lòng hần (Cung Mộ Ly) bỗng xuất hiện một cảm giác khác lạ, không nhận được vụng trộm nhìn về phía người mà tất cả mọi người trong cung đều e ngại, đại hoàng tỷ được phụ hoàng sủng ái nhất.

Hần tuy là tam hoàng tử điện hạ, nhưng vì mẫu thân chỉ làm một cung nữ, cho nên thân phận ti tiện, căn bản không thể tham gia yến hội trong cung, dĩ nhiên cũng không thấy qua vị Lâm Nguyệt trưởng công chúa thanh danh hiển hách này, bây giờ thấy nàng, trong lòng nhất thời chỉ có cảm thán. Giờ đây thấy nàng chỉ mặc một thân huyền y, y phục kia tựa như cặp mắt luôn thâm trầm của nàng, bộ dáng nàng mỹ lệ, lại cùng các nương nương thiên kiều bá nị trong cung bất đồng, vẻ đẹp của nàng là một vẻ đẹp thanh tao lạnh nhạt. Vẻ đẹp này, dung mạo nàng cùng khí chất hòa lại, khiến cho nữ nhân nào ở trước mặt nàng cũng đều âm thầm thất sắc.

Cung Trường Nguyệt đi qua Cung Chí Dương, ngừng lại trước mặt Cung Mộ Ly, nàng cúi đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của người té trên mặt đất, mở miệng nói, “Đứng lên, té trên đất còn ra bộ dáng gì.”

Cung Trường Nguyệt vừa lên tiếng, Cung Chí Dương thân mình liền run rẩy, nhưng nghe ra đại hoàng tử lại nói chuyện cùng tiểu tiện nhân kia, trong lòng nhất thời có chút bất mãn cùng ghen tị - đại hoàng tử nói chuyện với hần không quá ba câu, hiện tại lại chủ động nói chuyện với tiểu tiện nhân Cung Mộ Ly, thật sự làm hần cảm thấy khó chịu.

Bất quá tuy trong lòng bất mãn nhưng ngoài mặt cũng không dám nói gì, còn vội vàng kéo Cung Mộ Ly đứng lên, không được tự nhiên nói, “Thực xin lỗi.”

Cung Mộ Ly có chút kinh ngạc, trong thời gian ngắn cũng không hiểu ca ca luôn đánh mắng mình như cơm bữa này vì sao đột nhiên vẻ mặt ôn hòa, còn chủ động hướng hần xin lỗi. Đương nhiên, trong lòng hần đối với “ca ca” này oán hận tích lũy đã lâu, tự nhiên sẽ không vì hần đột nhiên đổi sắc mặt cùng một câu xin lỗi mà xóa bỏ phần nợ.

Bất quá Cung Mộ Ly rất nhanh nhớ đến cầm khăn màu trắng vừa rồi bị Cung Chí Dương cướp, vội vàng ngồi xuống nhặt nó lên, phất bụi ở trên khăn, sau đó cất vào trong người – đây là mẫu thân thân riêng cho hần, cũng là di vật duy nhất của mẫu thân, hần nhất định phải hảo hảo bảo quản tốt, không thể lại bị người khác cướp đi.

Mà ngồi bên kia tiểu đình, Đức phi theo bản năng nhìn qua chỗ hài tử của mình, cũng thấy được một bóng dáng mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới – Kia không phải là Cung Trường Nguyệt không biết trên dưới sao? Nàng thế nào lại ở đây?

Nghĩ như vậy, nàng buông ly trà trong tay, đứng dậy hướng đến nơi có hài tử của mình cùng Cung Trường Nguyệt, nhóm phi tần vốn đang ngồi tốt tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng là hai mặt nhìn nhau rồi cũng đứng dậy đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đức Phi

Cảm giác được có một đám người ở gần mình, Cung Trường Nguyệt nghiêng đầu, quả nhiên thấy được nhóm nữ nhân hậu cung kia đang hướng về phía mình đi tới. Nàng nhú nhú mày, trong lòng có chút không vui.

“Thì ra Trường Nguyệt đã hỏi cung a! Trở về khi nào a, đã đi gặp phụ hoàng người chưa a, mấy ngày trước hần cứ nhắc với ta về người.” Đức phi dẫn đầu chúng phi tần, yêu điệu thướt tha đi tới, nhìn Cung Trường Nguyệt cười hiền lành nói.

Ở trong mắt Thừa Nguyên đế, Đức phi là một nữ tử ôn hòa hữu lễ, phúc hữu thi hoa*, nàng từ một đáp ứng đi đến địa vị như hiện nay, không phải là người dùng thủ đoạn để tranh thủ tình cảm, đối xử với các phi tần khác cũng luôn hòa thuận, không có ý chèn ép vì ghen tị, đây cũng là nguyên nhân mà

nàng được ban cho phong hào “Đức”.

Phúc hữu thi hoa: đại ý là tốt bụng, lời nói như hoa như thơ.

Nhưng, nếu hẳn hiểu rõ Đức phi thì phong hào “Đức” này nàng không thể đảm nhận nổi. Nếu thực sự là tính tình nhu hòa, hiền lành cung kính, làm sao có thể dạy dỗ một Cung Chí Dương kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, hậu cung làm sao có vài tân phi từ được sủng ái bị giết chết mà không rõ thủ đoạn đây?

Dù sao Cung Trường Nguyệt cũng không nghĩ muốn gặp Đức phi, ngay từ kiếp trước nàng đã chán ghét loại người cổ làm ra vẻ này, cứ nghĩ mọi người không biết việc mình làm, nhưng trên thực tế lại suy nghĩ quá đơn giản, tưởng tất cả đều không nhìn thấu thủ đoạn của mình, trước mắt người khác ra vẻ bình thường, mà không hiểu rằng, tất cả đều như một vở hài kịch có vài tình tiết buồn cười, khiến cho Cung Trường Nguyệt rất không kiên nhẫn.

Có lẽ bởi vì nàng đều nhìn thấu mọi chuyện, nên mới mất đi rất nhiều hứng thú.

Vì vậy lúc Đức phi hòa ái dễ gần nói chuyện cùng Cung Trường Nguyệt, Cung Trường Nguyệt thân nhiên liếc nhìn nàng một cái, sau đó giống như không nghe thấy gì, căn bản không muốn đáp lại lời nói của nàng.

Tươi cười trên mặt Đức phi cứng đờ, đáy mắt hiện lên chút phần nộ ngoan độc, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng liền khôi phục tươi cười như trước, ôn nhu nhược nhược, giống như một người ôn hòa dễ gần, nàng một thân cung váy hồ lam, đơn giản nhưng không kém phần hoa lệ, giống như hồ nước trong suốt quanh co khúc khuỷu, ai có thể nghĩ đến nàng bề ngoài ôn nhu thế kia lại có tâm địa rắn rết đây?

“Trường Nguyệt a, tuy rằng phụ hoàng ngươi sủng ái ngươi, nhưng theo bồi phận, ngươi cũng là nữ nhi của bản cung. Kỳ thật bản cung làm nương, không muốn khó xử nữ nhi chính mình, trường công chúa không muốn đối với bản cung... tôn kính, bản cung cũng không nghĩ sẽ cưỡng cầu ngươi cái gì.” Đức phi giọng điệu uyển chuyển, nhưng nói đến đây, giọng đột nhiên thay đổi, “Nhưng mà, chỉ sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại thanh danh của trường công chúa ngươi a, người khác nhìn ngươi cũng sẽ...”

Thừa Nguyên đế coi trọng Đức phi, dĩ nhiên không phải chỉ vì nàng có bộ dáng xinh đẹp, mà còn vì thủ đoạn thống trị hậu cung của nàng rất cao, thoát nhìn ôn nhu nhược nhược, lại hiểu được ban phát ân uy, thực khéo léo trấn áp nhóm phi tần hậu cung không yên ổn. Cũng vì vậy, một đạo ngự chiếu của Thừa Nguyên đế, ban thưởng cho Đức phi quyền lớn giải quyết chuyện lục cung, trợ giúp hoàng quý phi quản lý hậu cung, mà hoàng quý phi rất ít khi nhúng tay vào việc của lục cung, cho nên quyền lực này trên cơ bản là trong tay Đức phi.

Cho dù thân phận phẩm giai của Như quý phi cao hơn Đức phi, gia thế lại cao quý, làm việc kiêu căng, nhưng ở trước mặt Đức phi cũng có thủ đoạn, cũng không muốn tùy tiện chống lại nàng. Đương nhiên, Đức phi hiểu rõ tính tình Như quý phi, cũng sẽ không tùy tiện trêu chọc Như quý phi, bởi vì nàng biết Như quý phi rất trọng sĩ diện, nếu một khi chống lại, Như quý phi tuy rằng sợ hãi nàng, nhưng vì thể diện cũng sẽ liều lĩnh cùng nàng gây âm ỉ.

Bất quá, Đức phi quyền uy ở hậu cung cũng không có nghĩa là có quyền uy trước mặt Cung Trường Nguyệt. Nếu những lời này các hoàng tử trong chầu khác nghe thấy, bọn họ nhất định cần nhắc một phen, dù trong lòng khinh thường Đức phi, nhưng ngoài mặt sẽ tạm thời cúi đầu, miễn cho gánh cái danh bất hiểu, phải biết rằng, ở Mặc quốc coi trọng nhất chính là trung hiếu. Nhưng với Cung Trường Nguyệt, những việc đó nàng chưa hề bận tâm.

Nhưng trong lời nói của Đức phi ám chỉ nàng là mẫu thân Cung Trường Nguyệt, điều này khiến cho Cung Trường Nguyệt nghe xong thì trong lòng có chút bất mãn. Nàng khẽ khiêu mi, “Ngươi muốn làm mẫu hậu của ta?” Mẫu hậu, chính là thân mẫu của Cung Trường Nguyệt, Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu đã qua đời, ý của Cung Trường Nguyệt là muốn hỏi Đức phi – Ngươi muốn làm hoàng hậu sao?

Đức phi nghe ra ý trong lời nói của Cung Trường Nguyệt, sắc mặt nhất thời trắng bệch, trong lòng thầm kêu không tốt. Nếu lời đồn nàng mơ ước vị trí hoàng hậu truyền ra ngoài, rơi vào tai hoàng thượng, bất kể nàng có ý này hay không, hoàng thượng trong lòng sẽ đối với nàng có tâm phòng bị. Phải biết rằng, từng đứng hàng tứ phi giống như Đức phi, là hậu phi được sủng ái, Mộc phi, khi Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu mất một năm, thừa dịp hoàng thượng long tâm vui vẻ, liền lớn mật nói nguyện ý vì hắn gánh vác việc hậu cung.

Cũng không thể nói Mộc phi ngốc, nàng từng bước đều hiểm chiêu, nếu thắng, tự nhiên sẽ được vị trí trung tâm ở hậu cung, con trai không lo, nếu thua, đương nhiên vinh sủng mất hết, nói không chừng còn có thể bỏ mạng.

Mộc phi là gan rất lớn, có gan đánh cược, nhưng nàng chỉ không đoán được, là hoàng thượng đối với hoàng hậu đã mất kia có tình cảm chân thành tha thiết, cũng không vì thời gian trôi qua mà giảm nửa phần, nghe Mộc phi nói xong, lúc này giận tái mặt, khiển trách nàng một chút, thậm chí còn tát nàng một cái, sau đó phát tay áo bỏ đi.

Cuối cùng, đương nhiên Mộc phi bị cướp phong hào, giáng xuống làm phi tần, hơn nửa tháng sau liền thất cổ tự tử. Mà Thừa Nguyên đế ở trước mặt chúng phi phần nộ, nói nếu có bất luận kẻ nào can đảm mơ ước vị trí hoàng hậu, nhất định không tha cho kẻ đó. Từ đó về sau, không còn ai ở hậu cung dám nói muốn ngồi lên vị trí kia.

Đức phi tự nhiên cũng không muốn, nàng cũng không muốn trở thành Mộc phi thứ hai. Cho dù hoàng thượng không tước phi vị của nàng, cũng sẽ dần dần bất hòa, thậm chí tìm cơ lấy đi quyền lực ở hậu cung, cho nên Đức phi mỉm cười đáp lại, “Đương nhiên không phải, bản cung chỉ nghĩ lấy thân phận trưởng bối khuyên ngươi một chút, cũng không có mơ tới vị trí không thuộc về mình, ngươi xem a Trường Nguyệt, ngươi đây...”

“Đức phi nương nương!” Đi theo phía sau Cung Trường Nguyệt, Lưu Thâm bỗng nhiên ngừng đầu, cao giọng nói, “Hoàng thượng đang thỉnh trưởng công chúa diện hạ qua đó, nếu chậm trễ thời gian, chỉ sợ không thể giao phó với hoàng thượng.”

Đức phi sắc mặt lạnh lùng – Từ khi nào mà một cung nữ cũng có thể nói chuyện vô lễ như vậy trước mặt nàng? Quả nhiên là người mà Cung Trường Nguyệt dạy dỗ, vừa nhìn đã biết là kẻ không có giáo dưỡng, không biết trên dưới!

Nàng đang muốn mở miệng răn dạy cung nữ này mấy câu, Cung Trường Nguyệt lại trực tiếp lên tiếng, “Đi.” Vừa dứt lời, nàng ngay cả ánh mắt cũng không lưu cho Đức phi cùng những kẻ oanh oanh yến yến phía sau, ngay lập tức rời đi.

Mà Thanh Sở đi theo phía sau nàng đang định nhanh chóng rời đi, lại bị Luru Thâm kéo lại.

“Chuyện gì vậy?” Thanh Sở liếc nhìn Đức phi sắc mặt không tốt, thấp giọng hỏi Luru Thâm.

“Dẫn theo tam hoàng tử.” Luru Thâm nói xong, cũng đi về phía trước. Tuy rằng chủ tử cũng không nói muốn dẫn theo tam hoàng tử, nhưng vừa rồi nàng đã lên tiếng vì tam hoàng tử, nhất định cũng không muốn lưu tam hoàng tử cho đám nữ nhân ác độc này, cho nên dẫn hắn đi nhất định là đúng.

Trong tứ đại thị nữ, Luru Thâm là người hiểu rõ tâm tư của Cung Trường Nguyệt nhất, cho nên cũng được sủng ái nhất. Nhưng mà Thanh Sở đối với chuyện này có chút thắc mắc, suy nghĩ nửa này cũng không nghĩ ra lý do, cho nên cũng chỉ có thể nghe theo phân phó của Luru Thâm tý tý, bắt tam hoàng tử nho nhỏ ốm yếu, dẫn theo hắn chạy chậm đuổi theo chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôn Quý

Thấy Đức phi đến, Cung Mộ Ly thăm kêu không tốt, hắn nhìn ra được Đức phi bởi vì bị trường công chúa coi thường, trong lòng đã sớm hừng hực lửa giận, thân phận của Đức phi dĩ nhiên không có khả năng làm gì trường công chúa, nhưng nếu đợi cho trường công chúa rời đi, như vậy người không ổn cũng chỉ có mình hắn!

Từ sau khi mẫu thân hắn mất, phụ hoàng đã đưa hắn đến dưới danh nghĩa Đức phi, từ nhỏ hắn đã lớn lên ở cung của Đức phi, nhưng mà chính mình thấy Đức phi bị trường công chúa cự tuyệt, như vậy nếu Đức phi trút giận, đứng chịu mũi sào sẽ là hắn!

Ở trước mắt bao người, Cung Mộ Ly nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra tốt cùng làm sao tránh được một kiếp nạn, cho nên trong lòng hắn phải thỏa hiệp, hy vọng lát nữa bị đòn ít nhất không thương tổn tính mạng mình, chỉ cần tính mạng không sao, nhiều đau đớn như vậy hắn đều nhịn đến bây giờ, không phải đã thành thói quen rồi sao? Một ngày nào đó, hắn nhất định trả lại đau đớn cùng khuất nhục mà hắn cùng mẫu thân phải chịu cho nữ nhân kia!

Cung Mộ Ly buông xuống nửa con mắt, dấu đi ngoan lệ vừa chợt lóe!

Đột nhiên, ở phía sau, một bóng đen phủ lên hắn, Cung Mộ Ly có chút hậu tri hậu giác ngẩng đầu, phát hiện cung nữ đi theo phía sau trường công chúa hướng về phía mình cúi xuống, một tay nắm lấy quần áo hắn, sau đó...

“A!” Cung Mộ Ly kinh hô một tiếng, cảm giác được thân thể mình đang bay trên không trung!

Thì ra hắn bị cung nữ thoạt nhìn nhu nhược nhỏ nhắn kia cấp lấy!

Cung Mộ Ly vụng trộm nghiêng đầu đánh giá cung nữ dẫn mình đi, bỗng nhiên phát hiện phục sức trên người nàng cùng cung nữ bình thường có chút khác nhau, vài dệt cũng tốt hơn nhiều lần so với y phục của cung nữ. Nhìn nàng dắt mình theo mà không hề có bộ dạng mệt mỏi, Cung Mộ Ly nhất thời tỉnh ngộ - đây chính là võ công! Quả nhiên là người tài bên trường công chúa a!

Hắn trong lòng vừa sợ hãi than, vừa quay đầu nhìn biểu tình của nhị ca Cung Chí Dương, thấy hắn vẻ mặt ngốc lăng nhìn mình, tựa như không thể được mình lại bị đại hoàng tử mang đi!

Nhìn thấy bộ dáng đó của hắn, Cung Mộ Ly lập tức cảm thấy rất sáng khoái, nhịn không được che miệng vụng trộm cười rộ lên, khuất nhục này giờ ghen ở trong lòng cũng vì biểu tình buồn cười này của Cung Chí Dương mà biến mất.

“Ngươi cao hứng?” Một thanh âm lạnh nhạt quen thuộc đột nhiên vang lên bên cạnh.

Cung Mộ Ly cả kinh, có chút khó nhọc ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy được gương mặt tinh xảo của trường công chúa. Thì ra không biết từ lúc nào, cung nữ dẫn mình theo đã chạy tới chỗ Lâm Nguyệt trường công chúa, mà khi này âm thanh hắn không nhịn được cười trộm cũng bị vị trường công chúa này nghe thấy hết.

Cung Mộ Ly trên mặt nhất thời có thêm vài phần sợ hãi, thì thảo kêu, “Trường công chúa điện hạ...”

“Trường công chúa?” Cung Trường Nguyệt nhíu mày, “Ngươi không phải nên gọi bản cung là đại hoàng tử sao?”

Nghe thấy sự khó hiểu trong giọng của Cung Trường Nguyệt, Cung Mộ Ly có chút mất mát trong lòng, hắn gục đầu xuống, âm thanh nho nhỏ trả lời, “Ta là do cung nữ sinh ra, thân phận ti tiện, dĩ nhiên không xứng xưng người là đại hoàng tử...” Những lời châm chọc này hắn nghe như lời nói bình thường, lúc này lại từ trong miệng hắn nói ra, thế nhưng lại làm cho hắn cảm thấy vài phần tự ti.

Bây giờ ở trước mắt tỷ tỷ mỹ lệ tựa tiên nhân, tự trong lòng hắn cũng biết xấu hổ, cũng có chút... ước mong.

Lời nói của Cung Mộ Ly khiến Cung Trường Nguyệt có chút khó hiểu, “Ti tiện? Phụ thân của ngươi là hoàng đế Mặc quốc, hắn có đất đai mệnh mông bát ngát, hắn có quân đội cường đại, hắn có con dân sống hạnh phúc, ngươi lại tự nói mình ti tiện?”

Cung Mộ Ly thân thể chấn động, hắn ngẩng đầu, hai mắt đăm lệ nhìn Cung Trường Nguyệt.

Đúng vậy! Nhiều người vì mẫu thân hắn hèn mọn khiến hắn quên nhất chuyện quan trọng nhất – trong cơ thể này còn chảy một nửa dòng máu khác, là từ nam nhân tôn quý nhất đất nước này, cho nên ai có thể nói hắn ti tiện? Hắn là hoàng tử tôn quý cùng vinh hiển! Thân phận của hắn không hề ti tiện!

Nước mắt theo khuôn mặt nhỏ nhắn có chút dơ bẩn của Cung Mộ Ly chảy xuống, khiến cho gương mặt vốn đầy bụi của hắn bây giờ lại bẩn vô cùng. Hắn ban đầu còn nhỏ giọng thút thít, sau lại đột nhiên lớn tiếng khóc, tựa như đem hết ụy khuất bảy năm qua khóc cho bằng hết.

Có lẽ thật lâu trước kia, hắn trong lòng cũng nghĩ như thế, nhưng có rất nhiều người phủ định nó, khiến hắn dần dần quên mất, cũng dần dần thừa nhận lời nói của họ - mình, cũng chỉ là một tiện nhân... Nhưng, nữ nhân tôn quý trước mặt này bất ngờ nói một câu, lại giống như thế giới này chấp nhận hắn, cũng khiến cho tự tin căn bản đã khô cạn của hắn lần nữa tràn đầy!

Nhìn Cung mộ Ly khóc đến thê thảm, các cung nữ phía sau Cung Trường Nguyệt cũng vì tam hoàng tử bị khinh thường này mà lòng chua xót, mà người ngoại trừ đối với chủ tử vẫn luôn không có biểu tình, Lưu Thâm cũng lộ ra một nụ cười cổ vũ hắn. Thanh Sở một tay xách Cung Mộ Ly, một tay vỗ vỗ lưng hắn, tiếp thêm tinh thần cho hắn, “Đúng vậy! Tiểu tử! Ngươi phải đem lời nói của công chúa bọn ta ghi tạc trong lòng!”

Tiếng khóc của Cung Mộ Ly nhỏ dần, hắn ngẩng đầu lên nhìn Cung Trường Nguyệt, cặp mắt kia đã được nước mắt tẩy qua, càng thêm sáng ngời, lóe lên tự tin! Hắn có chút sợ sệt hô, “Đại hoàng tỷ...”

“Này! Ngươi chưa ăn cơm sao?”, Thanh Sở vỗ một cái lên lưng hắn.

Cung Mộ Ly bị lực đạo của Thanh Sở làm nghẹn một chút, nhưng hắn rất nhanh dùng âm thanh lớn hơn hướng Cung Trường Nguyệt hô, “Đại hoàng tỷ!”

“Ân, đi thôi.” Cung Trường Nguyệt xoay người, tiếp tục đi về phía trước, thuận miệng phân phó Lưu Thâm một câu, “Đẫn hắn đi tắm, ta đưa hắn đi cùng.”

“Cùng đi gặp mặt hoàng thượng sao? Nhưng ngày hôm qua hoàng thượng đã phái người thúc dục, nếu chậm trễ nữa...” Lưu Thâm nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng.

“Đã trễ lâu vậy, trễ thêm một chút cũng không sao.” Cung Trường Nguyệt có chút không quan tâm nói, “Chúng ta ngồi trong hoa viên một lát đi.”

Lưu Thâm biết chủ tử quyết định rồi thì tuyệt đối không thay đổi, cho nên nàng cũng chỉ gật đầu, dẫn Cung Mộ Ly vừa mới bị Thanh Sở đặt trên đất ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thế Tử

Trên giang hồ, nếu nói về tổ chức tình báo, thì đứng đầu ngọn sóng chính là Thất Tinh lâu, bọn họ có được nhân mạch mà người thường khó có thể tưởng tượng, tích góp mấy trăm năm tài lực, lại phú khả địch quốc. Thất Tinh lâu hành tung thần bí, muốn từ bọn họ tìm được tin tức quả thực so với lên trời còn khó hơn, bất quá mỗi tháng bọn họ ra đều cho ra một phần báo chí có ghi đầy tin tức mới nhất trên giang hồ, số lượng khổng lồ, cũng mang đến thu hoạch rất lớn cho Thất Tinh lâu.

Trên giang hồ báo chí có một loại phụ bản (CaS: thật là mình cũng không biết nên edit cái từ này thế nào nữa :’( ), hàng năm mới ra một lần, bầu chọn nhân vật phong vân trên giang hồ.

Đệ nhất thiên hạ Ngọc công tử, truyền rằng hắn tuấn mỹ như ngọc, lại thích mang mặt nạ màu bạc, võ công của hắn xuất thần nhập hóa, một thân khinh công khiến cho thần châu vương* tung hoành giang hồ nhiều năm cũng phải tự than thở không bằng. Vị công tử đệ nhất thiên hạ này hành tung thần bí, nhưng vô luận nam hay nữ, đều khuyên đảo dưới một thân huyền y của hắn.

*Thần châu vương: Vua trộm thần thông

Mà đệ nhất Mặc quốc công tử, chính là con trai độc nhất của Nam quận vương, Nam Tử Li (CaS: không hiểu sao khúc đầu lại nói Nam Tử Li là thiên hạ đệ nhất Tả quốc mà giờ lại thành Mặc quốc ==” mà mình thấy Mặc quốc thì hợp lý hơn), mặc dù không bì được so với Ngọc công tử trong truyền thuyết, nhưng hắn cũng là đối tượng mà ngàn vạn nữ nhân ước ao, quan trọng hơn, so với Ngọc công tử thần bí hư ảo, thì tất cả về hắn đều là chân thật, hơn nữa lại là thế tử thân phận tôn quý, tài phú vô kể. Nam Tử Li tướng mạo dật lệ*, phong thần tuấn tú, một thân khí chất như liên như ngọc khiến

người ta say mê. Hẳn kể tục đông minh sơn Huyền Nhiên chân nhân, học nghệ mấy năm, có được chân truyền, mà Huyền Nhiên chân nhân là nhân vật truyền thuyết trên giang hồ, võ công tuyệt học dĩ nhiên khiến người ta phải than thở.

*dật lệ: xinh đẹp mỹ lệ.

Kỳ thật nói đến đây, Cung Trường Nguyệt cùng Nam Tử Li cũng coi như có chút chuyện sâu xa. Trước khi Cung Trường Nguyệt xuyên qua, chân chính Lâm Nguyệt trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt chính là một tiểu cô nương bị phụ hoàng mẫu hậu sủng đến vô pháp vô thiên, là tiểu bá vương mà mọi người đều sợ hãi, lại còn là một kẻ háo sắc, lần đầu tiên nhìn thấy Nam Tử Li, liền khóc ầm ầm muốn kết hôn cùng mỹ nam ca ca. Nam Tử Li khi đó cũng chỉ có vài tuổi, nhưng tâm tính lại rất thành thực, ở trước mặt mọi người cự tuyệt nàng, nói người kết hôn với hắn phải là người hắn yêu mến.

Cung Trường Nguyệt không những không nổi giận, ngược lại quyết tâm nhất định phải làm cho Nam Tử Li yêu mến mình, kết quả lại nháo ra hàng loạt chuyện cười, cuối cùng đem chính mạng mình góp vào, nếu không làm sao có Cung Trường Nguyệt hiện tại đây?

Đến từ dị thế, Cung Trường Nguyệt nhập vào thân thể công chúa nhưng không kế thừa trí nhớ của nàng, dĩ nhiên cũng không biết những chuyện này, lại càng không có suy nghĩ làm sáng tỏ tâm tư của mình với Nam Tử Li, người mà ngay cả mặt mũi còn không gặp qua vài lần, kết quả tin đồn càng truyền càng mơ hồ, nói Cung Trường Nguyệt giống như oán nữ si tình, cả ngày ở trong thâm cung mong chờ giai lang đến, lại khổ sở không thể gặp, cho nên đem lửa giận lên người khác, thật sự là điều ngoa tỳ hứng.

Năm nay, Cung Trường Nguyệt bởi vì phong thư kia của phụ hoàng cho nên về cung trước thời hạn, không ngờ lại có thể gặp cái người mà nàng thầm mến trong tin đồn, Nam Tử Li!

Nếu nói trong cung thực sự có người thầm mến Nam Tử Li như tin đồn, người kia không phải Cung Trường Nguyệt, mà là Cung Thanh Dung. Cung Thanh Dung luôn cùng Cung Trường Nguyệt đối nghịch, chính là bắt đầu từ tình địch, tuy rằng nàng rất chán ghét xem thường Cung Trường Nguyệt, nhưng thấy Cung Trường Nguyệt không giống người thường, trong lòng nàng cũng cảm thấy vài phần nguy cơ, liền luôn chia mũi nhọn vào cung Trường Nguyệt, lại phải người ra bên ngoài cung truyền tin đồn, khiến cho Nam Tử Li càng lúc càng chán ghét Cung Trường Nguyệt.

Ngay tại lúc Cung Trường Nguyệt đang nhàn nhã ngồi thưởng trà ở tiểu đình trong hoa viên, Cung Thanh Dung cùng thế tử ca ca mà nàng nể ni hồi lâu mới đồng ý tiến cung cũng đang tản bộ trong hoa viên.

Cung Thanh Dung dám dẫn Nam Tử Li tùy ý đi dạo trong cung cũng bởi vì nàng biết Cung Trường Nguyệt bình thường hồi cung, trừ bỏ những yến hội nhất định phải đi hoặc bị phụ hoàng triệu kiến thì sẽ không bước ra khỏi Thanh Nhã các nữa bước, cho nên nàng cũng không lo Tử Li sẽ gặp Cung Trường Nguyệt.

Nhưng mà có ai ngờ được, thiên ý trêu người, nên gặp cuối cùng vẫn gặp.

Cung Thanh Dung cùng Nam Tử Li đang sóng vai đi trên con đường nhỏ dọc hoa viên, mà y phục Cung Thanh Dung khác với vẻ hoa lệ tôn quý ở Tao Nhã yến, lần này nàng phá lệ thanh lịch tinh xảo, nàng biết Nam Tử Li thích nữ tử thuần khiết tao nhã, cho nên mỗi lần gặp Nam Tử Li, nàng đều mặc dựa theo ý thích của Nam Tử Li, mong giai lang đối với nàng thêm vài phần tình ý.

Nhưng mà Nam Tử Li đâu? Vị đệ nhất công tử Mặc quốc này, đồn rằng tướng mạo dật lệ, phong thần tú như ngọc, thoát nhìn có vài phần không yên lòng, đối với Cung Thanh Dung đang say mê ngắm nhìn tựa như không thấy, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Tử Li ca ca, qua vài ngày nữa là đến hội chùa, đến lúc đó nhất định rất náo nhiệt, Dung Nhi rất ít khi xuất cung, chưa thấy qua thịnh cảnh như thế, nếu không, ca ca dẫn ta ra ngoài ngoạn đi.” Cung Thanh Dung vẻ mặt chờ mong nhìn Nam Tử Li, bộ dáng yêu kiều thực nữ kia giả thập phần giống, làm sao còn đáng vẻ tàn ác lúc răn dạy cung nhân như thường ngày.

Nam Tử Li nghiêng đầu nhu hòa cười, uyển chuyển nói, “Công chúa là thiên kim chi khu*, nếu xảy ra chuyện gì, Tử Li thật sự không dám đương nổi.” Cho dù Nam Tử Li ôn nhu như ngọc, là người tao nhã cũng đối với Cung Thanh Dung liều chết quấy lầy có chút bất đắc dĩ, nhưng mà mẫu thân hắn lại đẩy hắn cho vị công chúa này, đại khái là có ý muốn kết thân với hoàng thất.

*thiên kim chi khu: thân thể ngàn vàng.

Nam gia chính là vương gia khác họ, là nhờ tổ phụ hắn lúc trước đi theo tiên đế khai quốc, tranh giành thiên hạ mà có được, nghe nói lúc trước triều đình vô cùng xa xỉ, hoàng thất nắm giữ tài phú khiến kẻ khác phải cứng lưỡi, mà tổ phụ hắn là người đầu tiên mang binh đánh vào hoàng thất, tiên đế khai quốc vì thế mà ban thưởng cho tổ phụ hắn hai phần tài phú.

Cho dù là hai phần, cũng đã khiến người ta đỏ mắt, khi tiên đế còn sống, có vô số vương công đại thần tố cáo Nam quận vương bọn họ tham ô, nhưng tổ phụ hắn cùng phụ thân đều là người thanh liêm, tự nhiên thanh giả tự thanh*, tra xét một hồi cũng không giải quyết được gì, sau đó tổ phụ hắn cùng phụ thân dứt khoát giao ra binh quyền, nhân rồi sống yên ổn qua ngày. Nhưng thiên tử tâm tư khó dò, ai biết được nhờ khi nào hắn cao hứng, tìm một lý do quang minh chính đại đem tài sản của người sung vào quốc khố đây? Cho dù tài sản đó là tiên đế khai quốc ban tặng, nhưng dù sao cũng là thiên hạ của người khác, vua nói thần chết, thần không thể không chết.

*thanh giả tự thanh: người trong sạch dĩ nhiên là trong sạch.

Xem ra phụ thân mẫu thân muốn cùng hoàng gia kết thân, đây có lẽ là phương pháp tốt nhất để bảo vệ Nam quận vương phủ, nhưng thật sự cần phải hy sinh hạnh phúc của nhi tử sao? Cho nên mẫu thân Nam Tử Li nhiều lần giựt dây hắn đi lại cùng Cung Thanh Dung, tốt nhất là lưỡng tình tương duyệt, đó thật sự là vẹn cả đôi đường.

Nhưng mà Nam Từ Li đối với vị công chúa này, thật sự là không thích nổi a.

Cung Thanh Dung đương nhiên nhìn không ra tất cả đều là tình nguyện từ một phía, nàng nghĩ Nam Từ Li nói như vậy là vì lo lắng cho nàng, liền e thẹn nói, “Có Từ Li ca ca bảo hộ, Dung Nhi làm sao bị thương được a...” Nàng vừa ngẩng đầu liền phát hiện trong tiểu đình cách đó không xa có người ngồi. Dĩ nhiên đó là Cung Trường Nguyệt! Lời vừa chưa kịp nói ra nhất thời bị nghẹn trong cổ họng.

Không nghe thấy Cung Thanh Dung nói tiếp, Nam Từ Li cảm thấy có chút kỳ quái, hần nghiêng đầu thì liền thấy bộ dáng khiếp sợ của Cung Thanh Dung, vì thế hần hướng theo tầm mắt của Cung Thanh Dung, liền thấy một nữ tử được các cung nữ vây quanh đang ngồi trong bạch ngọc lương đình, nàng một thân huyền y khúc cứ (chỗ này mình không biết dịch thế nào TT^TT bạn nào hiểu nghĩa chỉ mình với), một tay chống cằm, híp nửa mắt, tôn quý thâm trầm không nói nên lời.

Đó là một nữ tử như thế nào! Cả thiên địa đều lâm vào thất sắc!

“Nàng là...” Nam Từ Li không tự giác lắp bắp.

Cung Thanh Dung bị thanh âm của Nam Từ Li làm cho cả kinh, nhanh chóng phục hồi tinh thần, nàng quay đầu nhìn liền phát hiện Nam Từ Li đang chăm chú nhìn Cung Trường Nguyệt mà nàng ghét nhất, không khỏi hốt hoảng trong lòng – ngàn vạn lần... ngàn vạn lần không thể để Từ Li ca ca thích nữ nhân Cung Trường Nguyệt kia được! Người mà Từ Li ca ca thích chỉ có thể là nàng! Chỉ có thể là Cung Thanh Dung nàng!

“Từ Li ca ca, ta vừa mới nhớ ra ta để quên một thứ, chúng ta trở về lấy đi!” Cung Thanh Dung theo bản năng kéo tay Nam Từ Li, lại bị Nam Từ Li vô thức né tránh.

Nam Từ Li tính tình ôn hòa, nhưng cũng không có nghĩa hần là người thập toàn thập mỹ, tỷ như Nam Từ Li có chút quái gở, đó chính là bất luận là ai, nếu hần không cho phép thì hần đều không đồng ý đối phương chạm vào mình. Loại cho phép này dĩ nhiên không chỉ là tình yêu, còn hần bằng hữu, thân tình linh tinh.

Tuy nói Nam Từ Li cùng Cung Thanh Dung quen biết đã lâu, nhưng nhìn Nam Từ Li ban nãy vô thức né tránh tay của Cung Thanh Dung, hiển nhiên vị công chúa này còn chưa được Nam Từ Li cho phép.

Nhị công chúa điện hạ a, con đường truy ái có lẽ còn rất dài nha!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Diện Thánh

Thấy Nam Từ Li vô thức né tránh tay của mình, Cung Thanh Dung nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, nhưng mà đối mặt với người mình thích, nàng thật sự không thể làm khó dễ hần, chỉ có thể xấu hổ rút tay về. Nhưng ý muốn Nam Từ Li tránh đi Cung Trường Nguyệt vẫn không thay đổi, nàng một bước liền vọt đến trước mặt Nam Từ Li, chặn lại ánh mắt Nam Từ Li nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, cười nói, “Từ Li ca ca, ta quên mất vài thứ, người bồi ta trở về lấy đi.”

Nam Từ Li trong lòng tuy rằng rung động với nữ tử không giống người thường kia, nhưng hần cũng không phải một kẻ háo sắc, rất nhanh thần trí đã trở về, nhìn Cung Thanh Dung, trong lòng mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng thân phận lại không thể cự tuyệt nàng, chỉ có thể gật đầu.

Tươi cười trên mặt Cung Thanh Dung sáng thêm sáng lạn, gương mặt trắng nõn mềm mại như hoa lộ ra ngượng ngùng hồng nhợt, nàng theo bản năng muốn kéo tay áo Nam Từ Li, lại chợt nhớ tới Nam Từ Li ban nãy né tránh mình, chỉ có thể miễn cưỡng thu hồi tay, ngửa mặt nói với Nam Từ Li, “Từ Li ca ca, chúng ta đi thôi!”

Hai người rời đi theo con đường ban nãy, cũng không có kinh động đến Cung Trường Nguyệt đang ngồi trong lương đình.

“Chủ tử, người kia là Nam Từ Li a.” Thanh Sở trong mắt lóe ra bất quái, cúi người bên tai cung Trường Nguyệt nói.

Nàng đã sớm nghe đồn chủ tử thâm mến đệ nhất công tử Mặc quốc Nam Từ Li, tuy rằng nàng không tưởng tượng nổi bộ dáng chủ tử thâm mến một người ra sao, nhưng nàng đối với lời đồn đãi này có vài phần tin tưởng. Vừa rồi Nam Từ Li cùng Cung Thanh Dung tới gần, không nói tới Cung Trường Nguyệt, ngay cả Thanh Sở cũng cảm nhận được hơi thở xa lạ, cho nên nhìn thấy cơ hội như vậy, Thanh Sở làm sao bỏ qua được a, phát huy một chút sở trường của nàng, có thể thấy bộ dáng chủ tử biến sắc không đây?

Nhưng Thanh Sở có một tật xấu vĩnh viễn không thay đổi, đó chính là lộn chết không sợ bóng nước sôi, nàng hình như đã quên mỗi lần nàng tính kế chủ tử, cuối cùng đều là nàng kết cục bị thảm, nhưng vẫn kiên trì “thiên thân lao vào lửa” như trước.

“Nam Từ Li?”, Cung Trường Nguyệt chậm chậm mở mắt, có chút kỳ quái nhìn Thanh Sở, “Ài? Ta quen sao?” Nàng sao lại không nhớ mình có biết một người như vậy?

Lừa bát quái trong mắt Thanh Sở lập tức bị một chậu nước lạnh dội tắt, nàng ngượng ngùng cười cười, nụ cười cứng ngắt có vài phần kỳ quái, nhưng là nàng cũng không để ý, sâu kín lui đến một góc – nàng như thế nào lại quên tính tình chủ tử? Nếu chủ tử thật sự thích một người, việc này thật sự rất kỳ quái.

Bất quá nàng không ngờ chủ tử ngay cả quen biết cũng không quen biết Nam Tử Li, lời đồn đại ở đâu mà ra a!

Cung Trường Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua Thanh Sở đã lui ra góc, cảm thấy nàng có chút kỳ quái, lại không biết hỏi ra sao, rõ ràng lười mở miệng.

Lưu Thâm động tác rất nhanh, không đến thời gian một ly trà đã đưa Cung Mộ Ly trở về. Cung Mộ Ly thay bộ quần áo mới, cả người lập tức liền thay đổi, nguyên bản đứa nhỏ có chút bụi bặm, lúc này lại giống như được chạm ngọc mà thành, ngũ quan tinh xảo, vừa nhìn đã khiến người khác ưa thích. Bất quá bởi vì dinh dưỡng không đủ, hân thoát nhìn có chút gầy yếu, trên mặt cũng kém vài phần hồng hào, có vẻ tái nhợt.

“Cũng không tệ lắm” Cung Trường Nguyệt chiêu mi.

Cung Mộ Ly mặt lập tức liền đỏ lên, hân không ngờ đại hoàng tử lại khen mình, nhất thời cảm thấy mặt nóng như thiêu. Hân ngẩng đầu lên nhìn Cung Trường Nguyệt, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, trong lòng run lên, có chút không dám đáp lại ánh mắt của đại hoàng tử, chỉ có thể lúng túng thu lại tầm mắt, đầu cúi xuống, không dám ngẩng đầu lên lại.

“Đi thôi.” Cung Trường Nguyệt từ thạch đăng* đứng lên, đi ra ngoài lương đình, cung nữ phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp, Lưu Thâm một tay lôi kéo Cung Mộ Ly, đi cách Cung Trường Nguyệt một bước chân, mà Thanh Sở thì đã sớm đi ở sau cùng.

*Thạch đăng: ghế dài bằng đá

Rất nhanh đã đến Kiến Chương cung của Thừa Nguyên đế.

Theo lý mà nói, đến cửa Kiến Chương cung là phải đợi thái giám hướng hoàng thượng bẩm báo, được hoàng thượng cho phép thì mới được vào. Nhưng Cung Trường Nguyệt dĩ nhiên không quan tâm quy định này, cũng không đợi thông truyền liền bước vào.

Ở phía sau, một thị vệ trẻ tuổi quát, “Đứng lại!”

Cung Trường Nguyệt dừng bước, có chút không kiên nhẫn nhìn về phía thị vệ trẻ tuổi kia, “Ngươi nói ta?”

“Đứng vậy!” Thị vệ trẻ tuổi đi tới, không chút khách khí nói với Cung Trường Nguyệt, “Ngươi chẳng lẽ không biết đây là đâu, lại dám không đợi thông truyền đã đi vào!” Thị vệ trẻ tuổi này có lẽ là tiểu đội trưởng tài ba mới tới, cũng không biết Cung Trường Nguyệt, nói chuyện có nề nếp, vừa nhìn liền biết là một người không biết vào cung là phải nhìn sắc mặt người khác mà hành sự. (- _ - chém)

“Thông truyền?” Cung Trường Nguyệt nhún mày, trong lòng cũng không hề giận, “Bản cung không cần thông truyền.”

Nhìn ánh mắt Cung Trường Nguyệt, thị vệ trẻ tuổi trong lòng run lên, có vài phần e ngại. Mà hân nghe xưng hô của Cung Trường Nguyệt, cũng hiểu được nữ tử này có lẽ là công chúa hay hậu phi gì đó, nhưng mà hoàng cung thâm nghiêm*, cho dù là công chúa hay hậu phi cũng không thể phá hư! Bởi vậy, cho dù hân e ngại ánh mắt tràn đầy áp lực của Cung Trường Nguyệt, vẫn như trước không có ý cho Cung Trường Nguyệt đi qua, cố chấp nói, “Xin đợi bẩm báo, bệ hạ đồng ý người mới có thể đi vào...”

*sâm nghiêm: nghiêm nghị

Lúc này, một thị vệ trung niên mang theo thị vệ đi tuần tra nhìn thấy đoàn người của Cung Trường Nguyệt bị chặn lại trước Kiến Chương cung, mạng tâm tình góp vui khê liếc một cái, nhưng nhìn thấy sừng mặt lạnh lùng thần nhiên của Cung Trường Nguyệt, trong lòng cả kinh vội vàng vọt đi qua, kéo vị đội trưởng thị vệ đồng hương của mình.

“Tham kiến trưởng công chúa điện hạ!” Thị vệ trung niên lôi kéo thị vệ trẻ tuổi hướng Cung Trường Nguyệt quỳ xuống.

Cung Trường Nguyệt liếc bọn họ một cái, không nói gì, phất tay áo đi vào. Mà Lưu Thâm lôi kéo Cung Mộ Ly sắc mặt không ổn cũng theo Cung Trường Nguyệt đi vào, cung nữ đi theo Cung Trường Nguyệt cùng Thanh Sở đều lưu lại bên ngoài.

“Lão Vương! Ngươi lôi kéo ta làm gì?!” Thị vệ trẻ tuổi có chút bất mãn, giẫy khỏi thị vệ trung niên, “Làm sao có thể tùy tiện như vậy cho người ta đi vào, nếu hoàng thượng trách tội, ta làm sao đảm đương được!”

Lão vương mặt không còn chút máu liếc thị vệ trẻ tuổi một cái, “Ta nói này Tiểu Trương a, ngươi có biết vừa rồi ta giữ ngươi lại chính là cứu mạng ngươi không! Ta cũng không biết ngươi gan to đến như thế, cứ nhiên dám chặn lại Lâm Nguyệt trưởng công chúa.” Nói xong, lão Vương vỗ vỗ ngực, hiển nhiên với một màn nguy hiểm khi nãy vẫn còn sợ hãi.

“Lâm Nguyệt trưởng công chúa?” Thị vệ trẻ tuổi nhún mày, có chút khó hiểu, “Trưởng công chúa thì sao? Trưởng công chúa là có thể tùy tiện xông vào cung điện của hoàng thượng sao? Nơi này là Kiến Chương cung a!”

“Ôi, tiểu tử tông của ta, ngươi không biết thật hay giả a?” Lão Vương đỡ trán, đối với Tiểu Trương thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, “Người đó là Lâm Nguyệt trưởng công chúa! Chưa từng nghe qua Lâm Nguyệt trưởng công chúa sao?”

“Hình như có chút ấn tượng...”

Lão Vương hừ một tiếng, “Người ta từ lúc sinh ra đã không tuân thủ quy củ hoàng cung rồi, hơn nữa bệ hạ cũng đã hạ lệnh, ở trong hoàng cung này, bất luận nơi nào Lâm Nguyệt trường công chúa đều có thể đến, không cần thông truyền, không cần cho phép, ngay cả Kiến Chương cung cũng như vậy. Hơn nữa a...” Lão Vương đem Tiểu Trương kéo qua một bên, xác định không ai nghe thấy mới nhỏ giọng nói, “Vị trưởng công chúa kia nghe nói tính cách âm tình bất định, lúc mới vài tuổi đã ban chết cho mười mấy người, đều là bị chôn sống đánh chết a, người nếu chọc nàng, đừng nói chính người khó mà giữ mạng, ngay cả phụ mẫu của người, con cái người đều có khả năng toi mạng theo!”

Tiểu Trương trong lòng cả kinh, nhớ lại ánh mắt vị công chúa kia nhìn hắn, dưới chân nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa đứng không vững.

“Bất quá yên tâm, vị công chúa kia nếu trước mặt không trừng phạt người, sau lưng cũng sẽ không chính người.” Lão Vương nhìn ra Tiểu Trương lo lắng, vỗ vỗ vai hắn nói.

Trái tim Tiểu Trương rốt cục rơi xuống, cảm kích nhìn lão Vương, “Lão Vương a, cảm ơn người a!”

“Đâu có gì, đâu có gì.” Năm đó hắn chút nữa là tâu chọc vị trưởng công chúa điện hạ này, cho nên trí nhớ khắc sâu nga!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngọc Đức

Ngọc Đức nữ quan hiện tại là nữ quan thân cận được Thừa Nguyên để sủng ái nhất, hoàng thượng thấy nàng thiên tư thông minh, hơn nữa luôn khiêm tốn hiếu học, cho nên lúc xử lý tấu chương thường cho nàng hầu hạ tả hữu, hơn nữa ngẫu nhiên còn có thể hỏi một chút ý kiến của nàng. Đương nhiên, Thừa Nguyên để yêu thích Ngọc Đức là từ góc độ trường bối, nhưng Ngọc Đức xuất thân bản hàn, lại có tâm tư muốn được lên cao.

Từ khi Mặc quốc thành lập đến nay, cũng không phải không có trường hợp nữ quan thân cận của hoàng thượng được sủng ái mà nhất phi trùng thiên*, cho nên trong lúc Ngọc Đức không chú ý, tâm liền xuất hiện ý tưởng này, nàng thậm chí còn ảo tưởng hoàng thượng liệu có thể vì đặc biệt sủng ái nàng mà cho nàng trở thành một trong tứ phi không! (Vâng... thím rõ ảo tưởng ==) May mà nàng còn có chút tự hiểu thân phận mình không có khả năng ngồi lên vị trí quý phi. (Khiếp!!)

*Nhất phi trùng thiên: Ý đại khái như một bước lên mây.

Nữ quan thân phận ti tiện, chỉ là dân thường, không có tư cách tham gia tuyển tú, lại bởi vì các nàng có chút ưu điểm cho nên thân phận cao hơn cung nữ bình thường. Ngọc Đức cũng là một người trong số đó, nàng có thể tiến cung, hơn nữa từng bước từng bước trở thành nữ quan thân cận của hoàng thượng, là nhờ vào lúc nàng mới vào cung, văn tài trác tuyệt, viết ra một bài thơ hay.

Mà Ngọc Đức cũng là một nữ nhân có dã tâm, nàng xuất thân từ một thư hương thế gia đã xuống dốc, mẫu thân nàng từ khi nàng còn nhỏ đã giáo huấn nàng về sau nhất định phải chấn hưng gia tộc, mà ý tưởng này, chính là tiến cung. Bởi vì chỉ cần nàng có thể trở thành sủng phi, gia tộc của nàng cũng sẽ nhất phi trùng thiên! Chân chính thực hiện nguyện vọng của mẫu thân!

Nàng tâm tư không thuần khiết, nhưng bởi vì Thừa Nguyên để sự vụ bận rộn, làm sao lại phí tâm với việc tâm tư không thuần khiết của hạ nhân, cho nên cũng không nhận ra được ý của Ngọc Đức. Bất tri bất giác, sự tự tin của Ngọc Đức càng ngày càng lớn, bình thường khi gặp một ít người địa vị thấp ở hậu cung, thí dụ như đáp ứng*, nàng đều cau mày bắt người khác nhìn theo, cũng chẳng ngại cấp bậc chính mình thấp hơn người khác. Đối phương cũng luôn nén giận, vì dù sao Ngọc Đức cũng là người được sủng ái bên cạnh hoàng thượng, điều này vô tình đã cổ vũ cho Ngọc Đức ngày càng kiêu ngạo.

*Đáp ứng: một trong những cấp bậc của hậu cung, như phi tần, tiếp dư v.v...

Ngọc Đức đã sớm nghe nói, trong hậu cung người lên tiếng có quyền nhất, địa vị cao nhất, không phải hoàng thượng, không phải hoàng quý phi, mà là vị Lâm Nguyệt trường công chúa năm nay chỉ vừa mới mười sáu tuổi, cho dù là hoàng thượng, cũng thường xuyên nghe theo ý nàng, càng không kể đến những hậu phi từng cao giọng với nàng có bao nhiêu thâm. Nhưng mà Ngọc Đức trong lòng không nghĩ như vậy, nàng cảm thấy cho dù như thế thì thế nào, nàng kia cũng chỉ là công chúa, tất cả của nàng đều là do hoàng thượng cấp cho, có cái gì mà ra oai?

Có lẽ bởi vì từ nhỏ nàng đã sống trong hoàn cảnh này, nên đã dưỡng thành tính tình có chút tự ti lại thập phần cao ngạo, mà sau khi vào cung, nàng lại dùng cao ngạo để che giấu tự ti! Cho nên nàng mới dám ở Thanh Nhã Các của Cung Trường Nguyệt, công khai cao giọng với Cung Trường Nguyệt, lại còn một bộ dáng không sợ trời không sợ đất. Đáng tiếc, cuối cùng lại bị vớt ra ngoài.

Lúc đó nàng ngã sấp trên hành lang, chung quanh cung nữ thị vệ đều cười trộm nàng, khiến cho nàng cảm thấy nhục nhã vô cùng, vì thế cũng đối với Cung Trường Nguyệt phần hận không thôi (CaS: có hận cũng không đụng được tới cái đầu móng chân chị Nguyệt ~). Đương nhiên, ở trước mặt hoàng thượng, nàng vẫn như trước cười rất ôn nhu, không hề biểu lộ một chút điều ngoa nào.

Nửa đêm hôm qua, Ngọc Đức đi thiện phòng lấy một ít đồ, dự định tự mình hầm một chén cháo tuyết nhĩ cho hoàng thượng, trong cháo có thêm vài

được liệu quý hiếm, có thể bổ huyết, bổ sung tinh lực, tinh thần minh mẫn, nhưng lại không có một chút mùi thuốc nào, trình tự làm ra chén cháo này vô cùng phức tạp, tốn nhiều thời gian và công sức, nếu không có sự kiên nhẫn, sợ là làm không được, mà Ngọc Đức lại là một người có kiên nhẫn cùng nghị lực.

Nàng thật cẩn thận bưng chén cháo tuyệt nhĩ, sợ xuất hiện một chút việc ngoài ý muốn. Tuy rằng làm chén cháo này khiến nàng thực mệt mỏi, nhưng nghĩ đến ánh mắt tán thưởng của hoàng thượng, bước chân nàng cũng nhanh hơn.

Vừa đi đến chỗ rẽ, Ngọc Đức chỉ lo nhìn cháo tuyệt nhĩ trong tay, không nhìn người đang đi về phía mình, không để ý liên đụng vào đôi phương, chén cháo nóng nhất thời đổ ra ngoài, chỉ chút nữa là dính lên tay người kia.

Nhưng mà, người này là Cung Trường Nguyệt.

Nàng tuy rằng không thấy được Ngọc Đức, bị nàng (Ngọc Đức) đụng phải, nhưng là phản ứng của nàng (Cung Trường Nguyệt) rất nhanh, nhanh chóng vận khởi chân khí, đem chén cháo căn bản sẽ đổ lên cổ tay của nàng đánh văng ra ngoài, chén cháo tuyệt nhĩ bị đánh văng ra, đổ lên mặt đất.

Ngọc Đức sững sốt, nàng nhìn chén cháo tuyệt nhĩ đang tỏa ra hơi nóng, quả thực không thể tin được tâm huyết của mình thế nhưng lại đổ sông đổ biển. Rất nhanh, trong lòng nàng liền dâng lên lửa giận, ngẩng đầu phẫn nộ nhìn đôi phương, lại phát hiện người này lại là Lâm Nguyệt trưởng công chúa.

Tuy rằng nàng có ý làm khó dễ, nhưng nàng cũng hiểu được trưởng công chúa không phải người mà nàng có thể tùy tiện làm khó dễ, vì thế nàng chỉ có thể gục đầu xuống, dấu đi phẫn nộ cùng không cam lòng trong mắt, nhưng cũng không có ý muốn mở miệng giải thích.

Đáng tiếc, Lâm Nguyệt trưởng công chúa “tàn bạo tùy hứng” nổi tiếng hậu cung đến bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì. Cho dù là kiếp trước, nàng sống trong thời đại dân chủ, nhưng nàng là người thừa kế của gia tộc cổ xưa Hoa Hạ, bọn họ từng là hậu duệ hoàng tộc, có được huyết thống cao quý cùng tài phú khó có thể tưởng tượng, bọn họ tất cả đều dựa vào lễ nghi cung đình, nàng từ bé đã được huấn luyện để trở thành đế vương, giờ tay nhắc chân đều thấp phần tôn quý, ngay cả đương kim Thừa Nguyên đế cũng không bằng! Mà sự tàn bạo thì không kém chút nào so với khai quốc hoàng đế!

“Người tới.” ánh mắt Cung Trường Nguyệt chợt trầm đi, những người quen thuộc với nàng đều hiểu, lúc này tâm trạng của nàng có chút không tốt.

Rất nhanh, bốn thị vệ chạy tới, quỳ một gối ở trước mặt nàng, “Tham kiến trưởng công chúa điện hạ.” Bọn họ ở Kiến Chương cung đã lâu, dĩ nhiên nhận ra vị công chúa điện hạ thịnh sùng lục cung này.

Cung Trường Nguyệt nhìn Ngọc Đức, lạnh lùng mở miệng, “Đem nàng kéo xuống, đánh chết.” Hai chữ “đánh chết” được nàng thốt ra vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại là chuyện đầm máu như thế!

Bốn thị vệ chỉ sững sốt một chút, liền nhanh chóng động thủ, chuẩn bị kéo Ngọc Đức đi.

Ngọc Đức bị thị vệ nâng dậy, mới chậm rãi phục hồi tinh thần từ hai chữ “đánh chết” kia, không hề để ý hình tượng, vừa giãy dụa vừa hét to, “Không được! Người không thể giết ta! Ta là nữ quan thân cận được hoàng thượng sủng ái nhất! Ta là Ngọc Đức! Ta là Ngọc Đức!”

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn nàng một cái liền chuyển tầm mắt, không hề có chút động dung.

Ngọc Đức trong lòng thêm vài phần sợ hãi, nàng giãy dụa, khí lực lớn đến dọa người, lại có thể khiến cho hai thị vệ tha nàng đi phải cố hết sức.

Lúc này, Ngọc Đức nhìn thấy một hoàng bào cách đó không xa, mắt sáng lên, liều mạng hô, “Hoàng thượng... hoàng thượng! Cứu mạng a! Cứu mạng, cứu ta a, cứu Ngọc Đức a...”

Thừa Nguyên đế thoát nhìn là một nam nhân tao nhã, tuy rằng một thân hoàng long bào, nhưng cũng không có khí phách đế vương cùng lệ khí, tựa hồ rất bình dị gần gũi, nhưng mà hắn có thể trở thành hoàng đế thì tuyệt đối không phải một người đơn giản. Tay hắn luôn nắm một chuỗi noãn ngọc phạn châu, từng viên từng viên đều mịn màng, khí chất ôn nhuận giống như con người hân.

Nghe được âm thanh có chút quen thuộc, Thừa Nguyên đế ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn đã thấy nữ nhi lâu rồi chưa gặp của mình, trong mắt không khỏi phát qua kinh hi. Ngày hôm qua hắn phái nữ quan kia đi tìm nàng, lại bị chặn trở về, hắn tuy rằng trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không dám sinh khí, đối mặt với nữ nhi, hắn luôn luôn có một cảm giác không nói nên lời.

Hắn vĩnh viễn không thể quên, lúc trước Cung Trường Nguyệt rơi xuống nước, thiếu chút nữa là không còn thở, lúc ấy lòng hắn nóng như lửa đốt, cùng Như Nhi trông coi nàng vài ngày, hai người đều tỉnh bì lực tấn*, lúc cả hai đều buồn ngủ, Trường Nguyệt mờ mắt, cặp mắt kia bình thường ôn hòa nay phượng mâu lại phát ra ánh sáng tôn quý không thể xâm phạm cùng thâm trầm. Hắn cùng Như Nhi muốn xông lên ôm lấy nàng, lại bị nàng chặn lại. Nàng chỉ là ngồi trên giường, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như đang ở nơi cao nhìn xuống mọi người, giọng điệu khác với giọng điệu làm nũng như bình thường...

*Tỉnh bì lực tấn: mệt mỏi, hết sức lực

“Người là phụ thân của ta?” Nàng cau mày, có chút không vui.

Khi đó, hắn chỉ biết, nữ nhi của mình không giống người thường, đã trở thành phượng hoàng con, bày ra hai cánh của chính mình.

Bất quá cố kỵ người bên cạnh, cho nên hắn không thể biểu hiện ra bộ dáng kinh hi, chỉ thần nhiên đi qua hỏi, “Sao lại thế này?”

Ngọc Đức lại nghĩ hoàng thượng là muốn giúp mình, khẩn cấp lên tiếng, “Nô tỳ vừa rồi không cẩn thận bị công chúa điện hạ đụng phải, nhưng công chúa lại muốn đánh chết nô tỳ.” Nàng không phải ngốc tử, nàng biết nên nói cái gì.

“Không có việc gì chứ?” Thừa Nguyên đế trong giọng nói có vài phần thân thiết.

Ngọc Đức e lệ, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Nô tỳ không có việc gì...”

“Trường Nguyệt, người bị cháo văng trúng sao?” Thừa Nguyên đế gắt gao nhíu mày, sự ôn hòa trên người đột nhiên trở nên sắc bén, “Là người?”

“Tha xuống, đánh chết.”

Ngọc Đức sững sốt, nàng ngơ ngác nhìn Thừa Nguyên đế, không có phản kháng để thị vệ lôi đi.

Cả đời Ngọc Đức, việc không nên làm nhất, chính là nghĩ muốn những thứ không thuộc về mình, hơn nữa lại không hiểu rõ đạo lý đơn giản này...

Nhất vô tình để vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lập Thái Tử

“Trường Nguyệt, người thật sự không có bị phỏng chứ?” Thừa Nguyên đế thân thiết nhìn Cung Trường Nguyệt, trong mắt có vài phần lo lắng.

“Không có.” Cung Trường Nguyệt phát phát tay áo, ngẩng đầu nhìn Thừa Nguyên đế, ánh mắt bình thản, đáp lại cũng không tôn kính, lấy thái độ ngang hàng mà trả lời, “Người nôn nóng triệu ta hồi cung là vì sao?”

Nếu là người khác dùng giọng điệu đại bất kính như thế cùng Mặc quốc hoàng đế bệ hạ nói chuyện, đã sớm bị lôi xuống loạn côn đánh chết, nhưng người này là Cung Trường Nguyệt, ở trước mặt nàng, cung quy nghiêm khắc chỉ là thùng rỗng kêu to, mà căn bản Thừa Nguyên đế cũng không truy cứu việc này, tuy rằng trong lòng hẳn cũng có một chút mất mát nho nhỏ.

“Có hai việc.” Thừa Nguyên đế thần sắc thập phần nghiêm nghị, “Đi vào trong rồi nói.”

Thừa Nguyên đế dẫn đầu xoay người đi vào ngự thư phòng, Cung Trường Nguyệt chậm rãi theo phía sau, Lưu Thẩm lời kéo Cung Mộ Ly đi sát sau đó, vào ngự thư phòng, Thừa Nguyên đế cho cung nữ thái giám lưu lại bên ngoài, chỉ có lão thái giám luôn đi theo bên cạnh Thừa Nguyên đế, Vinh Lộc, là ở lại.

Ngự thư phòng? Trong mắt Cung Trường Nguyệt hiện lên một chút quang mang nhàn nhạt – ngự thư phòng, chính là nơi bình thường Thừa Nguyên đế cùng các đại thần thương lượng chuyện quốc gia đại sự, trước kia nếu Thừa Nguyên đế cùng nàng nói chuyện phiếm vài câu, cũng sẽ không vào đây, xem ra, cái gọi là có hai chuyện kia hẳn là quốc gia đại sự, chuyện trọng yếu nhất hiện nay là gì?

Cung Trường Nguyệt hơi hơi quay đầu lại, liếc mắt nhìn Cung Mộ Ly một cái.

Tiểu nam hài phần điều ngọc mài gắt gao mân miêng, có chút dùng sức cầm lấy tay Lưu Thẩm, có thể nhìn ra được hẳn thực khẩn trương. Mà ánh mắt hẳn gắt gao dùng tại lưng của Thừa Nguyên đế đi phía trước, có vài phần khát vọng cùng khiếp đảm. Ánh mắt hẳn rất sáng, cơ trí hơn người, mà ngày thường bị Cung Chí Dương khi dễ nhưng không phản kháng, người khác có thể thấy là do hẳn yếu đuối, nhưng Cung Trường Nguyệt hiểu được, hẳn không phản kháng là vì ần nhẫn.

Cửa ngự thư phòng chậm rãi đóng lại, toàn bộ ngự thư phòng lâm vào yên tĩnh. Thừa Nguyên đế ngồi ở thủ tọa, một tay nâng cằm, mắt buông xuống, trong mắt có chút phức tạp, tay kia của hắn thì niệp* phật châu, tựa như thông qua cách này để bình phục tâm trạng của mình.

*Niệp: vắn vế, ý là cứ vế mấy hạt châu ý

“Chuyện đầu tiên, là về việc lập thái tử, Trường Nguyệt, ta muốn nghe một chút ý kiến của người.” Thừa Nguyên đế nghiêm túc lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Cung Trường Nguyệt tràn đầy tín nhiệm. Hơn nữa, hẳn lên tiếng cũng không tự xưng “Trẫm”, mà là “ta”, cái này có nghĩa lúc hẳn hỏi Cung Trường Nguyệt, không phải lấy thân phận đế vương, mà là một người phụ thân bình thường, hỏi ý kiến nữ nhi của mình.

Quả nhiên là chuyện này. Cung Trường Nguyệt chậm rãi khép nửa mắt, nhìn về phía Thừa Nguyên đế, nhưng không vội vàng lên tiếng.

Thái giám Vinh Lộc cùng Lưu Thẩm đối với phương thức ở chung kỳ quái giữa Thừa Nguyên đế và Cung Trường Nguyệt đã thành thói quen, hai người

cũng không như một cặp cha con, cũng không giống quân thần, mà là hai con người ngang hàng. Nhưng mà đối với Cung Mộ Ly, hắn cảm thấy thực khiếp sợ, phụ hoàng ở trong mắt hắn là một người thực xa vời, trí nhớ của hắn với phụ hoàng, chỉ hoàng long bảo trản ngập áp lực, ánh mắt ôn hòa lại đầy xa cách, cùng với hình dáng mỗi lần người rời đi. Hắn hoàn toàn không tưởng tượng được, phụ hoàng cao cao tại thượng xa vời với hắn, lại dùng giọng điệu này để nói chuyện cùng đại hoàng tử.

Ghen tị không? Không, không có, hắn hiện tại đối với đại hoàng tử chỉ có sùng bái.

Đại hoàng tử nhất định rất ưu tú, tài năng đủ để phụ hoàng đối đãi với thái độ này! Một ngày đó, hắn sẽ lấy đại hoàng tử là mục tiêu cố gắng, cho dù không thể vượt qua nàng, cũng phải cố hết sức tới gần nàng, như vậy mới có tư cách đứng bên cạnh đại hoàng tử!

Cung Mộ Ly đi theo Lưu Thâm, đứng ở sau lưng Cung Trường Nguyệt, dùng ánh mắt ao ước nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, cặp mắt kia tràn ngập chờ mong! Nhưng là, hắn hoàn toàn không ngờ rằng đại hoàng tử lên tiếng, lại kêu ra tên của hắn. . .

“Cung Mộ Ly.” Cung Trường Nguyệt có chút lười biếng tựa lưng vào ghế, thờ ơ lên tiếng.

“Cung Mộ Ly?” Thừa Nguyên để theo bản năng lặp lại một lần, đối với cái tên này có vài phần xa lạ, một lát sau hắn mới loáng thoáng nhớ ra, cái tên tựa hồ là tên tam nhi tử của mình, “Là tam hoàng tử?”

Đứng ở sau lưng Cung Trường Nguyệt, Cung Mộ Ly cả người cứng đờ, có một loại kích động muốn bỏ chạy, nhưng hắn chưa kịp làm gì thì Cung Trường Nguyệt đã quay đầu lại, khẽ nhíu mày nhìn Cung Mộ Ly, “Núp ở phía sau làm gì, đi ra.”

Ánh mắt Thừa Nguyên để cũng hướng về phía Cung Mộ Ly, Cung Mộ Ly hoảng hốt đứng lên.

Mọi người ở ngự thư phòng đều chăm chú nhìn hắn, Cung Mộ Ly không cách nào yên tâm đứng đó, chỉ có thể bất chấp từ sau lưng Cung Trường Nguyệt đi ra, đứng ở trước mặt Thừa Nguyên để, lấy đại lễ quỳ xuống dập đầu, trong thanh âm có vài phần run rẩy, “Nhi... nhi thần Cung Mộ Ly, bái kiến phụ hoàng.” Hắn nằm rạp trên đất, thân mình gầy yếu đơn bạc co rụt lại.

“Người là Cung Mộ Ly?” Thừa Nguyên để chợt dừng động tác niệp hoãn ngọc phật châu, hơi cúi người nhìn Cung Mộ Ly, ánh mắt tràn ngập đánh giá, âm thanh cũng không bình thản giống như khi đối mặt với Cung Trường Nguyệt, mà có thêm vài phần xa cách, “Người đứng lên đi.”

“Tạ phụ hoàng.” Cung Mộ Ly lo sợ đứng dậy, bất an đứng ở nơi đó, cũng không dám ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt của Thừa Nguyên để.

Đối mặt với Cung Mộ Ly câu nệ như vậy, Thừa Nguyên để thật sự là nhìn không ra hắn có chỗ nào hơn người, lại có thể được tâm mắt rất cao của nữ nhi ưu ái, trong lòng nhất thời nghi hoặc, lại không thể hiểu được, chỉ có thể nhìn Cung Trường Nguyệt.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Thừa Nguyên để, Cung Trường Nguyệt mở miệng, chỉ nói hai chữ, “Phác ngọc.”*

*Phác ngọc: Ngọc ở trong đá.

Phác ngọc sao? “Người ngẩng đầu lên.” Thừa Nguyên để nói với Cung Mộ Ly.

Cung Mộ Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút sợ sệt nhìn Thừa Nguyên để.

Nhìn đến ánh mắt Cung Mộ Ly, trong lòng Thừa Nguyên để mới có vài phần sáng tỏ - đây là một đứa nhỏ thông minh, tuy có vài phần nhút nhát, nhưng đúng như lời Cung Trường Nguyệt nói, là một khối phác ngọc, một khi gọt dũa, liền có thể trở thành một khối bảo ngọc độc nhất vô nhị.

Đại hoàng tử Cung Lăng Phong hành sự có vẻ thành thực, nhưng tính cách tàn bạo, không phải là một đế vương đủ tư cách; Nhị hoàng tử Cung Chí Dương quả mức đơn thuần, dễ dàng bị người khác ảnh hưởng. Mà ba hoàng tử, một khi loại trừ ra cũng chỉ còn lại tam hoàng tử, hơn nữa xem ra hắn cũng thật là một khả tạo chi tài (CaS: không biết dịch sao luôn TT^TT), nhưng mà...

“Trẫm đã biết, các người lui ra ngoài trước, ta cùng Trường Nguyệt có chút chuyện muốn nói.”

“Nhi thần/nô tỳ/nô tài đã biết.” Cung Mộ Ly, Lưu Thâm, Vinh Lộc ba người theo thứ tự lui ra.

Đội bọn họ ra ngoài, Thừa Nguyên để mới thờ dãi nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, “Kỳ thật, trong lòng ta người tốt nhất có thể chọn là người, người còn thích hợp vị trí này hơn cả ta, nếu Mặc quốc có người, nhất định tiền đồ rất tốt.” Xác thực, Trường Nguyệt có tướng đế vương, nhưng nàng là một nữ nhân, các đại thần trong triều tất nhiên sẽ cật lực phản đối.

Bất quá, nếu như Trường Nguyệt đồng ý, thì người làm phụ thân như hắn tất nhiên sẽ vì nàng là diệt trừ hết hiểm trở.

“Ta không muốn, không có hứng thú.” Cung Trường Nguyệt lắc đầu, biểu tình thiếu hào hứng, đường đường là ngôi vị hoàng đế một quốc gia, lại không có một chút hấp dẫn với nàng.

Thừa Nguyên để thờ dãi, trong mắt lại không có chút kinh ngạc, “Ta biết. Nhưng mà, người có thể đáp ứng ta một việc khác không?”

Chương 20: Phượng Khấp

Cung Trường Nguyệt ngồi thẳng thân mình, thu lại tư thế lười biếng, ánh mắt cũng thêm vài phần nghiêm túc, nàng yên lặng nhìn Thừa Nguyên đế, không hề có cảm tình lên tiếng, “Ta vì sao phải đáp ứng?”

Thừa Nguyên đế cũng không vì Cung Trường Nguyệt bất kính mà nổi giận, hần cười khổ một tiếng. “Coi như là... đòi hỏi duy nhất của người phụ thân này.” Trên đại lục này, không phải có một quốc gia là Mặc quốc, nghe nói rằng lúc trước thiên hạ rộng lớn, ba quốc gia tạo thành thế chân vạc giằng co trăm năm, hiện tại tình thế hỗn loạn, chỉ sợ không lâu sau sẽ có người rục rịch muốn thống nhất thiên hạ mà dẫn đến chiến tranh. Mà hần thân là vua một nước, quan trọng nhất là phải bảo toàn quốc gia cùng con dân của mình, mà có thể hoàn thành tâm nguyện của hần, cũng chỉ có nàng.

Cung Trường Nguyệt nheo mắt, hắc quang giữa hai mắt trầm xuống, im lặng hồi lâu, liền lên tiếng, “Hảo.” Vô luận ra sao, nam nhân trước mặt này vẫn là phụ thân mình, từ khi nàng nhập vào thân thể này, nam nhân này đối với nàng quan tâm đầy đủ, chưa từng yêu cầu mình phải làm cái gì, nếu hần đã nói vậy, nàng liền miễn cưỡng đáp ứng, coi như trả ơn dưỡng dục cho hần.

Đáng tiếc, Cung Trường Nguyệt sống hai kiếp, kiếp thứ nhất xuất thân từ thế gia, mới sinh ra đã có danh hào người thừa kế, nhận các loại huấn luyện tàn khốc, ngay cả phụ mẫu nàng đều vì thành quả của nàng mà chết, nàng sớm đã lãnh huyết lãnh tình, mà qua kiếp này, nàng cũng không có gì thay đổi. Cho nên nàng cũng không biết cái gì gọi là tình thân, mà phụ thân trân trọng, chiếu cố nữ nhi, vốn là không cầu báo đáp. Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Thừa Nguyên đế có chút bất đắc dĩ thở dài, hần cầm lấy hòm gỗ đã sớm được đặt trên bàn, đứng dậy, hai tay cầm hòm gỗ đi về phía Cung Trường Nguyệt, đem hòm gỗ đưa cho nàng, trong cặp mắt kia đầy trịnh trọng.

Cung Trường Nguyệt nhìn ánh mắt Thừa Nguyên đế, cũng hai tay tiếp nhận hòm gỗ, môi gất gao mân lại, trên mặt tràn đầy nghiêm nghị.

“Thứ này, là Phượng Khấp.”*

*Phượng Khấp: Phượng hoàng khóc thảm.

Trong thanh âm của Thừa Nguyên đế có chút tang thương, Cung Trường Nguyệt mở ra vẻ ngoài cổ xưa, tựa hồ niên đại của hòm gỗ này đã rất lâu rồi, ánh sáng màu đỏ nhạt nhạt cùng ôn hòa nhất thời tràn ra. Thì ra đặt ở giữa hòm là một khối phi thủy đồ như máu, có lẽ là gọt dũa trên khối phi thủy thành hình dáng lệnh bài, huyết phượng hoàng đang giương cánh bay cao ở trên lệnh bài trong sống động vô cùng, mà bên cạnh phượng hoàng có khắc hai chữ cổ rất to – “Phượng Khấp”!

“Lệnh bài? Nó đại biểu cho cái gì?” Cung Trường Nguyệt biết thứ này không hề đơn giản.

Thừa Nguyên đế mở miệng, cũng không trực tiếp trả lời Cung Trường Nguyệt, mà nói về lịch sử trăm năm trước –

“Tổ phụ trăm vốn là quý tộc triều đại trước, người bất mãn triều đình, liền tụ tập anh hùng khắp nơi, phát động khởi nghĩa. Sau lại có vài thế lực quật khởi, cùng lật đổ triều đình. Đi theo bên cạnh tổ phụ trăm, năng lực mạnh nhất, thanh danh vang dội nhất, không phải đương kim Nam quận vương, mà là tỷ tỷ tổ phụ Đức Khánh! Tuy rằng triều đại trước, địa vị nữ tử ti tiện, nhưng người được phong làm Phượng vương là một nữ anh hùng mà không ai có thể hoài nghi! Vị Phượng vương này vì giúp đệ đệ của mình, cũng chính là tổ phụ trăm, liền một mình thành lập một tổ chức, vốn muốn tổ chức này trở thành trợ lực lớn nhất của tổ phụ, nhưng không ngờ tổ chức này phát triển kinh người, chỉ ngắn ngủn mười mấy năm, liền trở thành chính quyền cường đại nhất trợ lực cho Mặc quốc, nếu nói quân đội Mặc quốc là lực lượng bên ngoài bảo hộ Mặc quốc, thì tổ chức này chính là lực lượng ngầm bảo hộ Mặc quốc, một lực lượng kiêu ngạo của Mặc quốc.” Thừa Nguyên đế nói tới đây, trên mặt có một loại biểu tình vinh diệu, “Mà tổ chức này, chính là Phượng Khấp!”

“Chủ nhân đầu tiên của Phượng Khấp chính là Phượng vương, người thứ hai chính là người bác đã qua đời của trăm, cũng chính người kế thừa danh hiệu Phượng vương, Bình Dương công chúa, mà người thứ ba chính là ngươi, Trường Nguyệt, ngươi sẽ là tân Phượng vương.” Thừa Nguyên đế trịnh trọng nhìn Cung Trường Nguyệt, “Một tháng sau là tết Nguyên Tiêu, trăm sẽ tuyên bố phong ngươi làm tân Phượng vương!”

Phượng vương là danh hiệu có từ những ngày lập quốc, mà chỉ có công chúa mới có thể kế thừa danh hiệu này, người kế thừa Phượng vương có thể lấy thân phận nữ tử tham gia vào triều đình! Chuyện này đối với công chúa hăng năm sinh sống ở thâm cung, bị cung quy sâm nghiêm hạn chế có thể nói là vinh quang không thể tưởng tượng!

Bất quá Cung Trường Nguyệt cũng không quan tâm chuyện này, cái nàng tò mò chính là tổ chức mang tên Phượng Khấp kia.

Thừa Nguyên đế nhìn ra sắc mặt của Cung Trường Nguyệt, lộ ra tươi cười vừa lòng, “Chờ ngươi chính thức trở thành Phượng vương là có thể hình thấy hình dạng thật của Phượng Khấp.”

“Nga.” Cung Trường Nguyệt một tay cầm khối hồng phi thủy được khắc thành hình phượng khấp, một tay nâng cằm, thản nhiên trả lời, trong đầu lại suy nghĩ – Phượng Khấp này cùng Thần lâu của nàng, ai mạnh hơn ai đây?

“Trường Nguyệt!” Thừa Nguyên để bắt được tay của Cung Trường Nguyệt, yên lặng nhìn nàng, ánh mắt kiên định, giọng điệu lại có vài phần run run, “Người nhất định phải... bảo hộ Mạc quốc!”

Cung Trường Nguyệt cảm thấy giọng điệu Thừa Nguyên để có vài phần kỳ quái, giống như là... dặn dò hậu sự!

Không biết vì cái gì, nàng theo bản năng mở miệng nói, “Nếu như muốn trông nom, người vì sao không tự tay bảo hộ nó?”

Thừa Nguyên để cười khò một tiếng, không nói gì.

Cung Trường Nguyệt đứng lên, xoay người đi ra ngoài, “Ta đi trước.”

Thừa Nguyên để nhìn bóng dáng Cung Trường Nguyệt vô cùng mảnh mai lại giống như tràn đầy sức mạnh, cảm xúc trong mắt rất phức tạp.

Cung Trường Nguyệt đi ra ngự thư phòng, Lưu Thâm dật theo Cung Mộ Ly đã đứng ở ngoài cửa đợi nàng.

“Đi thôi.”

Cung Mộ Ly bị Lưu Thâm kéo đi sau lưng Cung Trường Nguyệt, hần cúi đầu, cảm xúc trong mắt không nhìn thấy rõ, cách thật lâu hần mới ngẩng đầu lên, có chút sợ sệt nhìn Cung Trường Nguyệt, “Đại... đại hoàng tỷ, ta... ta...”

Cung Trường Nguyệt dừng chân, nghiêng đầu nhìn hần, “Người cuối cùng cũng lên tiếng, bản cung còn tưởng người vẫn còn khó chịu chứ.”

Cung Trường Nguyệt vừa nói những lời này, trong lòng Cung Mộ Ly đột nhiên có thêm dũng khí, hần không tự giác nắm chặt tay Lưu Thâm, có chút khẩn trương nhìn Cung Trường Nguyệt, cao giọng nói, “Ta có thể trở thành người như vậy sao?” Giống như phụ hoàng, bảo hộ quốc gia này?

“Không nói người có thể trở thành hay không, người phải hỏi chính bản thân mình có muốn trở thành người như vậy không.” Cung Trường Nguyệt quay đầu lại, trên mặt lộ ra tươi cười thản nhiên.

“Ta...”

“Tốt lắm, bản cung có chút mệt mỏi, đi về trước.” Cung Trường Nguyệt lại phân phó Lưu Thâm, “Giúp Cung Mộ Ly thu nhập một ít đồ.”

“Ách?” Cung Mộ Ly sững sốt, không biết nàng có ý gì.

“Từ nay về sau, hần sẽ ở tại Vị Ương cung của bản cung.” Cung Trường Nguyệt giọng điệu không cho người khác thắc mắc, còn chưa đợi Cung Mộ Ly lên tiếng liền dẫn đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hoa Phố.

“Đại hoàng tỷ, chúng ta ra ngoài như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Cung Mộ Ly một bên cẩn thận nhìn mọi người chung quanh rộn ràng nhốn nháo, một bên nhỏ giọng hỏi Cung Trường Nguyệt đi bên cạnh mình. Lúc này, hần đột nhiên bị tiểu hài tử chạy quá nhanh đụng phải một chút, cả người gây yếu của hần nhất thời bị mất đà về phía Cung Trường Nguyệt, mà lúc này trong lòng hần phải nghĩ chính mình bị thương thì làm sao, mà là nếu chính mình đụng đại hoàng tỷ thì làm sao a! Trong lòng hần nhất thời dâng lên từng đợt sợ hãi!

Lúc này, một bàn tay mềm mại, mang theo lo lắng nhẹ nhàng chặn lại lưng hần, ổn định thân mình sắp ngã của hần.

Cung Mộ Ly theo bản năng quay đầu lại, phát hiện người cúi xuống giúp hần lại chính là đại hoàng tỷ, trong lòng cả kinh, vội vàng lúng túng đứng vững, túm góc áo, lắp bắp nói, “Kia... Thực xin lỗi... thực xin lỗi đại hoàng tỷ... ta... ta vừa rồi là bị người... bị người đụng phải mới... mới...” Hần càng kích động lại càng nói không rõ ràng.

“Hoàng cái gì?” Cung Trường Nguyệt đứng thẳng người, nhướn mày nhìn Cung Mộ Ly đang khẩn trương không thôi.

Cung Trường Nguyệt nói chuyện đều là từng chữ mỗi rằng, hơn nữa mỗi chữ mỗi câu không được khinh suất, cho nên luôn khiến cho người khác có cảm giác áp bức. Những lời này vừa thốt ra, thân thể Cung Mộ Ly lập tức run lên, cũng ngoan ngoãn nghe lời Cung Trường Nguyệt, bình tĩnh trở lại, chỉ là không dám ngẩng đầu lên nhìn Cung Trường Nguyệt, giống như bản thân đã phạm phải lỗi gì đó.

“Cũng không phải người sai, người khẩn trương cái gì?”

“Đúng đó a!” Trong bộ dáng nha hoàn tiêu chuẩn nhà giàu, Thanh Sở đem mặt đến trước mặt Cung Mộ Ly, cười hi hi nói, “Tam thiếu gia người luôn một

bộ dáng sợ hãi để làm chi a, đại thiếu gia cũng sẽ không ăn thịt người!”

Đại thiếu gia mà nàng nói chính là Cung Trường Nguyệt, bởi vì lúc này Cung Trường Nguyệt một thân huyền sắc nam trang, tóc cũng buộc giống như nam tử, trên tay còn cầm một bạch ngọc cốt phiến*, giữa hai mi lại có một cỗ anh khí, cho nên mặc vào nam trang, với dung mạo kia của nàng, ngược lại thêm một phần tuấn tú, không hề có một tia nữ khí.

*Bạch ngọc cốt phiến: Quạt có khung làm từ bạch ngọc.

Cung Mộ Ly cũng một thân tố sắc cảm bào*, bên hông buộc một khối ngọc, tuy rằng hấn thực gầy yếu, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng vẫn như cũ là tiểu công tử phần điều ngọc mài, thoát nhìn khiến người khác ưa thích. Mà bộ dáng hấn cùng Cung Trường Nguyệt có vài phần tương tự, cho nên hai người ở cùng một chỗ, giống như là huynh đệ một nhà xuất môn, phá lệ khiến người khác chú ý.

*Tố sắc cảm bào: Cảm bào một màu trắng thuần.

Hôm nay theo Cung Trường Nguyệt xuất môn không phải Lưu Thấm mà là Thanh Sở, tính tình của nàng so với Lưu Thấm phóng khoáng hơn nhiều, cho nên bình thường Cung Trường Nguyệt đi dạo đều mang theo nàng, cảm thấy có nàng lưu rú bên cạnh cũng rất đúng lúc. Bởi vậy hôm nay khiến Thanh Sở mặc vào quần áo nha hoàn bình thường, đi theo nàng cùng Cung Mộ Ly ra ngoài phố, mà Thanh Sở trông cũng thực hưng phấn.

“Nga... nga.” Cung Mộ Ly đáp lại hai tiếng.

Cung Trường Nguyệt gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt của nàng thỉnh thoảng lướt qua hàng quán hai bên đường, hàng hóa bày bán muôn hình muôn vẻ, thoát nhìn rất xinh đẹp, nhưng bộ dáng Cung Trường Nguyệt không có chút hứng thú, chính là cười ngửa xem hoa, xem qua rồi thôi.

Thấy Cung Trường Nguyệt đi về phía trước, Cung Mộ Ly cùng Thanh Sở cũng vội vàng đi theo.

Đi thêm một lúc, Cung Mộ Ly phát hiện Cung Trường Nguyệt căn bản là đi không có mục đích, vốn mang tâm lý sợ hãi xuất cung, lúc này hấn nhìn không được sốt ruột lên tiếng, “Đại hoàng tỷ...”

“A!” Thanh Sở trùng hợp nghe được xưng hô của Cung Mộ Ly với Cung Trường Nguyệt, vội vàng bịt miệng Cung Mộ Ly, vội vàng nói thầm bên tai Cung Mộ Ly, “Người phải kêu là đại ca, không phải đại hoàng tỷ...”

Cung Mộ Ly lúc này mới phát hiện mình nói sai, trong lòng nhất thời khẩn trương, vội vàng gật đầu với Thanh Sở. Đợi cho Thanh Sở buông hấn ra, hấn mới vụng trộm giương mắt nhìn Cung Trường Nguyệt một chút, thấy nàng không để ý với nhẹ nhàng thở ra.

“Đại... đại ca!” Cung Mộ Ly cao giọng hô.

Cung Trường Nguyệt dừng cước bộ, nghiêng đầu thiếu mi nhìn về phía hấn, dùng ánh mắt hỏi hấn có chuyện gì.

“Đại ca, chúng ta đi đâu a.” Cung Mộ LY tuy rằng kêu đại ca, nhưng khi nói chuyện rất cẩn thận lựa từ, lúc nói chuyện cũng luôn chú ý sắc mặt Cung Trường Nguyệt, sợ chính mình làm sai gì đó chọc giận đại hoàng tỷ.

“Chúng ta? Đi hoa phố.” Cung Trường Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, “Bây giờ còn sớm, cho nên tùy ý đi dạo.”

“Hoa phố?” Cung Mộ Ly nghi hoặc nháy mắt mấy cái, thực rõ ràng không hiểu “hoa phố” là nơi nào. Cũng đúng, từ khi sinh ra hấn đã ở hoàng cung, nếu Cung Trường Nguyệt không dẫn hấn ra ngoài, chỉ sợ đến khi trưởng thành hấn đều phải ở trong cung, làm sao biết “hoa phố” là cái gì đây? Vì thế hấn thật thật thà hỏi, “Hoa phố này, chính là nơi có rất nhiều hoa sao?”

“Hoa?” Cung Trường Nguyệt còn thật sự suy nghĩ, sau đó gật đầu, “Àn, có rất nhiều hoa.”

Thanh Sở một bên che miệng cười, ở bên tai Cung Mộ Ly nói vài câu, giải thích cái gọi là “hoa phố”. Nghe Thanh Sở giải thích xong, mặt Cung Mộ Ly lập tức như bị thiêu, lắp bắp hỏi, “Vị... vì cái gì muốn đi...?”

Cung Trường Nguyệt nghe thấy Cung Mộ Ly hỏi, rất tùy ý đáp, “Xem múa, ngô, còn có mỹ nữ.”

Nhìn đến bộ dáng nghiêm trang của chủ tử mình, Thanh Sở sắp cười ra tiếng, nhưng là ánh mắt Cung Trường Nguyệt nghi hoặc đảo qua chỗ nàng, nàng lập tức che miệng lắc đầu, giả vờ nghiêm trang. Mà Cung Mộ Ly bởi vì Cung Trường Nguyệt trả lời... đáp án có chút kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.

Cung Trường Nguyệt mang theo Cung Mộ Ly cùng Thanh Sở ở ngã tư phồn hoa đi dạo vài vòng, mua cho Cung Mộ Ly rất nhiều đồ chơi, cũng mua cho Thanh Sở đồ ăn cùng trang sức xinh đẹp, trời dần dần tối, kinh thành Mặc quốc cũng bước qua một loại phồn hoa khác.

Mà ba người Cung Trường Nguyệt, cũng đi tới ngã tư càng về đêm càng náo nhiệt – hoa phố.

Chương 22: Thiên Yên

Như kim khước ước Giang Nam lạc, đương thời niên thiếu thanh sam bạc. Kỳ mã ý tà kiều, mẫn lâu hồng tự chiều.

Thúy bình kim khuất khúc, tuyết nhập hoa từng túc. Thử độ kiến hoa chi, bạch đầu thê bất quy.

*Dịch nghĩa (Bỏ tất nan kỳ 4)

Nay lại nhớ tới niềm vui ở Giang Nam,

Khi đó còn niên thiếu, áo xanh mỏng manh.

Cưỡi ngựa lên, đứng tựa vào chiếc cầu nghiêng nghiêng,

Đầy lầu những tay áo hồng vẫy gọi.

Bình phong có hình chim phí thủy và những móc vàng,

Khi say thì ngủ trong khóm hoa.

Hôm nay lại thấy nhành hoa,

Bạc đầu thê không trở về.

*Bản tiếng trung:

菩薩蠻其四

如今卻憶江南樂，

當時年少青衫薄。

騎馬倚斜橋，

滿樓紅袖招。

翠屏金屈曲，

醉入花叢宿。

此度見花枝，

白頭誓不歸。

Hoa phổ này tập trung tất cả thanh lâu lớn ở Mặc quốc, cho nên vô luận vương công quý tộc, hay bất kỳ hạng người nào đều có thể tìm thấy ở đây. Mà đất đỏ nhất hoa phổ, thanh lâu tốt nhất chính là Hồng Tự Chiều ở khúc cuối hoa phổ, quy mô hơn xa các thanh lâu khác, mà chiêu bài của Hồng Tự Chiều chính là thiên hạ đệ nhất danh kỹ - “Lư thủy” Thiên Yên.

“Lư thủy” là danh hào mà những người ngưỡng mộ nàng đặt cho, ý chỉ dòng nước chảy bình thưng ôn nhu, mà cũng vì vũ khúc khiến Thiên Yên thành danh “Lư thủy”, đập thủy nhi lai, phát thủy nhi khứ*, khiến kẻ khác lâm vào mê muội.

*Đập thủy nhi lai, phát thủy nhi khứ: Đập nước mà đến, lướt nước mà đi.

Lúc này trời tối, khách nhân đến Hồng Tự Chiều đặc biệt nhiều, trong đại sảnh gần như không còn chỗ ngồi, mà ghé lô lâu hai, lâu ba đã bị đặt hết từ một tháng trước rồi, tất cả cũng chỉ vì danh kỹ Thiên Yên một tháng biểu diễn một lần, hơn nữa biểu diễn hôm nay lại là khúc vũ thành danh của nàng – Lư thủy.

Bên trong Hồng Tự Chiều trang hoàng rất lịch sự tao nhã so với các thanh lâu khác, khắp nơi lộ ra sự tinh xảo, cũng không giống tới tấp rối loạn như khi đến thanh lâu bình thường. Kỹ nữ của Hồng Tự Chiều người người đều nhất kỹ chi trường*, hơn nữa Hồng Tự Chiều cũng không ép các nàng bán thân, từng kỹ nữ đều có thể tự chọn đối tượng bán thân của mình, cho dù khách nhân nào, các nàng cũng có thể cự tuyệt. Nếu có khách nhân dám có tâm quấy rối kỹ nữ của Hồng Tự Chiều, Hồng Tự Chiều sẽ ghi nhận việc đó rồi đưa hấn vào sổ đen, suốt đời không thể tiến vào Hồng Tự Chiều. Hơn nữa Hồng Tự Chiều không phải chỉ có một cái ở Mặc quốc, trên khắp đại lục cùng ba quốc gia, hầu như các nơi đều có Hồng Tự Chiều.

*Nhất kỹ chi trường: có sở trường về một lĩnh vực.

Tùng có một vị thân vương điện hạ bất mãn quy định kỳ quái của Hồng Tụ Chiêu, không quan tâm mà muốn cưỡng ép kỹ nữ Hồng Tụ Chiêu mang đi, cuối cùng bị Hồng Tụ Chiêu đánh văng ra ngoài, xếp vào sổ đen. Vốn mọi người nghĩ lần này Hồng Tụ Chiêu đụng phải thân vương, khẳng định sẽ có phiền toái lớn, ai biết Hồng Tụ Chiêu không chỉ càng ngày tốt hơn, mà thân vương kia lại cả tháng không xuất môn. Sau việc đó, tất cả mọi người đều biết thế lực sau lưng Hồng Tụ Chiêu sâu không lường được, không phải ai cũng đủ khả năng chống lại (Chém!), cho nên quy định của Hồng Tụ Chiêu không ai có đủ can đảm coi nhẹ.

Cũng vì đạo lý không chiếm được mới là tốt nhất, sinh ý của Hồng Tụ Chiêu ngược lại phát triển không ngừng, vương công quý tộc gì đó đều vì có thể đến được Hồng Tụ Chiêu mà kiêu ngạo, hơn nữa việc đó thành công là vì bọn họ có người để dựa vào.

Kỳ thật lúc Cung Trường Nguyệt mang theo Cung Mộ Ly cùng Thanh Sở đi đến hoa phố liền khiến rất nhiều người chú ý, một đại nam nhân đến hoa phố lại mang theo đứa nhỏ nhỏ như vậy cùng đi, mà lại còn mang theo thị nữ, thật đúng là làm người ta cảm thấy kỳ quái. Cung Trường Nguyệt đối với những ánh mắt đó lại thực thân nhiên, nàng làm việc trước giờ sẽ không để ý cái nhìn của người khác. Nhưng Cung Mộ Ly thấy người khác nhìn mình như vậy, cả người không thoải mái, chỉ có thể gắt gao dựa vào Cung Trường Nguyệt mà đi, lại không dám tới gần nàng quá, mỗi lần Cung Mộ Ly theo bàn năng muốn đưa tay ra giữ góc áo Cung Trường Nguyệt, cuối cùng vẫn là mắt mắt thu hồi tay của mình.

Thanh Sở thì ngược lại, vừa đi vào hoa phố liền vô cùng hưng phấn, tính tình nàng phóng khoáng, chính là thích những nơi náo nhiệt như vậy, hơn nữa loại náo nhiệt về đêm này không giống với náo nhiệt ban ngày, làm cho nàng như cá gặp nước, lại không cảm thấy một nữ tử đến hoa phố có gì không ổn, hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác.

Hoa phố tuy là phố, nhưng lớn hơn nhiều so với một con phố bình thường, Cung Trường Nguyệt ba người đi một lúc, rốt cục đi tới Hồng Tụ Chiêu ở cuối phố. Bọn họ phát hiện trên đường đi, càng về phía cuối lại càng nhiều người, đại khái là biết hôm nay danh kỹ nổi tiếng Thiên Yên sẽ múa biểu diễn, cho nên đều tụ tập ở bên ngoài Hồng Tụ Chiêu, tựa như là cho dù đứng ở bên ngoài nghe một cũng âm thanh cũng được.

Cung Trường Nguyệt mang theo Cung Mộ Ly cùng Thanh Sở vừa mới đi vào Hồng Tụ Chiêu, liền có một gã sai vặt đến gần, “Công tử, xin hỏi ngài có đặt chỗ trước không?”

“Đặt chỗ?” Cung Trường Nguyệt quay đầu nhìn Thanh Sở, ý hỏi nàng.

Thanh Sở đang cười thực sáng lạn lập tức cứng đờ, ấp úng nửa ngày mới nói, “Nô tỳ... quên...”

“Vậy...” Gã sai vặt biểu tình trở nên khó xử, những chỗ ở trong Hồng Tụ Chiêu đều đã sớm bị đặt trước hết rồi, hiện tại người cũng đến gần đủ, căn bản không còn chỗ nào, xem ra vị công tử này chỉ có thể... Không biết vì sao, gã sai vặt có ý này, nhưng nhìn đến công tử tôn quý thâm trầm trước mặt, nhất thời có một cảm giác nói không nên lời.

“Ai nha, công tử a, người như thế nào bây giờ mới đến a!” Một mùi phấn theo làn gió ập đến, một bóng dáng đỏ thắm bước tới, cách Cung Trường Nguyệt đứng một thước mới ngừng lại.

“Ma ma, vị công tử này...”

Tú bà kia trên mặt đầy son phấn, toàn thân cao thấp đều mặc màu đỏ thắm phát phát khấn tay, dùng một âm thanh nũng nịu nói, “Vị công tử này là khách quý của chúng ta, ta đã sớm chuẩn bị chỗ cho người rồi, xin theo ta đi!” Nàng xoay tròn mũi chân, mang theo ba người Cung Trường Nguyệt đi về ghế lô* ở lầu hai.

*ghế lô: một gian phòng mà bên trong có ghế ngồi.

Đi đến cửa ghế lô, tú bà mở cửa phòng cho Cung Trường Nguyệt, quay mặt lại, biểu tình trên mặt liền biến mất, cung kính tươi cười nói với Cung Trường Nguyệt, “Công tử, nơi này vẫn luôn được giữ lại cho người, xin hỏi còn gì phân phó không?”

Quên nói, vị tú bà này, bao gồm cả Hồng Tụ Chiêu, đều là sản nghiệp của Thần lâu.

“Tốt lắm hoa nương, người đi xuống trước đi!” Thanh Sở cười hi hi nói.

“Vâng” Tú bà kia khẽ cúi người thi lễ mới chậm rãi lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Lưu Thủy

Đại khái là vì Cung Trường Nguyệt có thói quen thích hưởng thụ, cho nên những sản nghiệp dưới danh nghĩa Thần lâu đều vì Cung Trường Nguyệt mà

giữ lại vị trí tốt nhất, thí dụ như Hồng Tụ Chiêu, vị trí ngồi tốt nhất là không hướng ra phía nhiều người.

Ba người Cung Trường Nguyệt ngồi trong ghế lô cùng với ghế lô của người khác không giống nhau, không chỉ nó có vị trí đối diện với sân khấu lớn ở lầu một, mà bên trong còn trang hoàng đều theo thói quen của Cung Trường Nguyệt.

Trên mặt đất được lót thảm màu xanh thanh nhã. Trên tường treo vài bức tranh thủy mặc lớn màu đỏ, bình phong thủy ngọc thì ngăn cách ở cửa, mà cửa phòng lại được làm bằng pha lê một chiều, bên trong có thể nhìn ra ngoài, nhưng bên ngoài nhìn vào thì chỉ có một mảnh tối đen. Rèm ngọc màu đỏ thắm rủ xuống trước cửa đã được Thanh Sở đi qua kéo lên, mà hai bên cửa còn treo hai ngọn đèn lưu ly, ánh sáng mỹ lệ tại không gian nhỏ nhỏ chậm rãi lan ra, thoát nhìn thật hoa mỹ.

Đối diện với cửa pha lê là một chiếc ghế quý phi, ở phía trên lót da ngân hồ vô cùng mềm mại, mà ở hai bên là ghế dựa màu tím mềm mại, loại ghế dựa này chính là từ cửa hàng Minh Nguyệt, một khi bày bán liền được rất nhiều quan lớn quý nhân yêu thích, bởi vì loại ghế dựa này thật sự so với những thứ bỏ đi như gỗ mộc lê hoa thoải mái hơn nhiều. Cửa hàng Minh Nguyệt này trong vài năm gần đây đã phát triển đến trình độ này, mà nó cứ cách một đoạn thời gian lại cho ra sản phẩm mới giới hạn số lượng. Đương nhiên, không ai biết cửa hàng Minh Nguyệt này cũng là sản nghiệp Thần lâu, trước đây thành lập chỉ vì muốn chế tạo ra sản phẩm yêu thích của chủ tử.

Hiện tại mọi người Thần lâu xem như đều hiểu, lúc trước chủ tử tuổi còn nhỏ thành lập Thần lâu chỉ vì muốn mình càng ngày càng thoải mái, không ngờ trong lúc vô tình lại buôn bán phát triển đến mức này.

Cung Trường Nguyệt ngồi xuống ghế dựa, lười biếng ngã ra sau, tuy rằng võ công của nàng rất cao, căn bản không sợ lạnh, nhưng dưới thân là da ngân hồ ấm áp mềm mại vẫn làm nàng cảm thấy thoải mái.

Cung Mộ Ly có chút bó tay bó chân ngồi trên sô pha, hẩn vựng trộm nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, phát hiện nàng chỉ chú ý ngoài cửa sổ, cũng không chú ý mình, mới yên tâm bắt đầu quan sát chung quanh, trong mắt là từng đợt sợ hãi không dứt.

Thanh Sở tuy rằng bình thường không quy củ, nhưng đối mặt với chủ tử, nàng tuyệt đối tôn kính mười phần, nàng đi vào cũng không vội vàng ngồi xuống, mà trước tiên phân phó gã sai vặt đem tới một ít điểm tâm cùng hoa quả chủ tử thích ăn, xếp đầy trên mười bàn nhỏ, lại đi đến tủ nhỏ bên cạnh, lấy ra một túi hương trong suốt, châm lên rồi bỏ vào lư hương thoát nhìn có vẻ cổ xưa cùng tinh xảo, một mùi hương nhàn nhạt thanh nhã nhanh chóng tràn ngập không gian.

Đây là một thâm thần mộc* mà mấy năm trước chủ tử tìm thấy dưới biển sâu, truyền thuyết kể rằng thần mộc này có khả năng tăng cao nội lực, kéo dài tuổi thọ, lại bị chủ tử bắt người ta chế thành hương liệu, đi đến đâu cũng dùng. Bất quá tựa hồ chủ tử nghiên cứu được cách “gieo trồng” thâm thần mộc, cho nên không cần lo lắng về sau không có mà dùng.

*Thâm thần mộc: cây thần dưới biển sâu.

Ba người bọn họ ngồi trong ghế lô chưa được bao lâu, đại sảnh bên ngoài chậm rãi tắt đi, ánh sáng nhẹ nhàng chậm rãi từ trên hạ xuống, chiếu vào mặt nước ở chính giữa sân khấu ngọc lưu ly. Xung quanh vũ đài, lụa mỏng uyển chuyển tung bay, mà trên cầu thang mỗi bậc đều có hoàng liên* nho nhỏ trang điểm, nàng kia giẫm lên từng cánh hoàng liên đi ra, giống như nàng đi qua ở đâu, nơi đó sẽ mọc lên hoa sen, đẹp không sao tả xiết.

*hoàng liên: hoa sen màu vàng

Bởi vì xung quanh sân khấu có một tấm màn mềm mại che lại, cho nên chỉ có thể thấy mờ mờ bóng hình xinh đẹp của nữ tử đó, mà đây cũng là một loại nhã ý, làm cho người ta cảm thấy thực thần bí, tâm không tự giác hướng đến nữ tử ở giữa.

Tiếng đàn khúc lưu thủy rót cục vang lên, nữ tử vốn đang đứng yên ở giữa liền bắt đầu cử động, giẫm lên hoa sen mà múa.

Nàng mặc váy màu lam, mỗi cử động đều ôn nhu đến cực hạn, mũi chân điểm nhẹ, giống như lướt sóng mà đến, mà trên khuôn mặt tươi cười tô điểm một viên minh châu trong suốt mềm mại như nước, làm lòng người cũng mềm mại theo. Nàng vung lụa mỏng màu lam nhạt trong tay, giống như mặt nước sâu rộng tại sân khấu lưu ly, làm người ta như si như túy*.

*như si như túy: ý giống câu như say như mê.

Đệ nhất danh kỹ Thiên Yên, một khúc “Lưu thủy” thành danh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiếng đàn chậm rãi dừng lại, nữ tử trên sân khấu lưu ly không biết đã rời đi khi nào, nhưng người xung quanh vẫn còn chìm đắm trong điệu vũ vừa rồi, không thể phục hồi tinh thần.

Mọi người ở đây than thở si mê không dứt, sân khấu lưu ly đã muốn hạ xuống, thay thế vào đó là sân khấu bằng gỗ đỏ thắm, điêu khắc tinh mỹ, bốn phía vẽ cảnh tượng thần nữ phi thiên vô cùng mỹ lệ.

Danh kỹ của Hồng Tụ Chiêu cũng mặc váy màu đỏ lộ bụng, cười vô cùng sáng lạn cùng với vũ đạo sôi động, bắt đầu một khúc mới. Một mềm mại một mãnh liệt, nhanh chóng đem thần trí của khách nhân trở về, tuy bọn họ đối với việc Thiên Yên cô nương thôi lui quá sớm có chút bất mãn, nhưng nhìn đến vũ đạo nhiệt tình như lửa như vậy cũng không nhịn được say mê.

Không thể không nói, các cô nương của Hồng Tụ Chiêu, quả nhiên người người tài nghệ trác tuyệt.

Bên trong một ghế lô ở lầu hai, một thiếu niên sang sảng cười vang vọng khắp không gian nhỏ nhỏ này.

“Thế nào? Điện hạ! Thiên Yên cô nương có phải khiến người ta như si như túy không a!” Thiếu niên đầy dương khí, bộ dáng tuấn lãng cảm cốt phiến, hướng về phía thiếu niên mặc cẩm bào xa xỉ ngồi ở trung tâm chớp mắt vài mắt.

“Xác thực không sai!” Thiếu niên được xưng là điện hạ cũng cười ha ha gật đầu, hiển nhiên rất vừa lòng.

Ghế lô này là gian phòng tốt nhất, chỉ sau ghế lô của Cung Trường Nguyệt, bất quá trang hoàng cực kì khác với gian phòng của Cung Trường Nguyệt, tuy là sàn nhà đều màu xanh cùng vách tường màu đỏ, nhưng bình phong là bức họa tiên hạc thêu bằng tơ vàng, phía trước gian phòng cũng là tay vịn màu đỏ, tầm nhìn nhìn ra ngoài dĩ nhiên là tốt, nhưng bên ngoài cũng có thể nhìn vào bên trong. Mà loại ghế dựa cũng thấp hơn so với của Cung Trường Nguyệt, trong phòng bài trí cũng không nhiều thứ quý báu như ở bên kia.

“A a! Ghế lô mà các người nhìn trông hình như đã có người vào!” Lam bảo thiếu niên đang dựa vào tay vịn đỏ thắm kinh ngạc lộ ra thân người, nhìn chằm chằm ghế lô nghe nói là không ai có thể đi vào, “Ngay cả đèn cũng đều sáng lên rồi a!”

Cái gọi là đèn, là hoa đăng ngọc lưu ly đặt bên ngoài ghế lô, đèn sáng lên, có nghĩa ghế lô đã có khách nhân. Mà hoa đăng ngọc lưu ly ở ghế lô trung tâm kia lại đang sáng!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thư Sinh

“Yêu a, là người nào, ngay cả đại điện hạ của chúng ta cũng không nể mặt, cứ nhiên lại cho người khác vào ngồi?”

Lam bảo thiếu niên vừa nói xong, thiếu niên được gọi là đại điện hạ nhất thời nghiêm mặt, tuy rằng không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt lộ vẻ hờn giận.

Thiếu niên dương khí kia thấy đại điện hạ biểu tình không thích hợp, vội vàng hướng về phía lam bảo thiếu niên đang ngồi ở tay vịn đỏ thắm hô, “A a! A Ngón, nói ít một chút a!” Vừa hô vừa hướng hấn bừa môi.

Lam bảo thiếu niên hiểu ý, ngay lập tức ngậm miệng lại.

Mà thiếu niên bộ dáng lười biếng đang nằm trên tràng kỷ kia, cầm lấy cây quạt trên mặt, liếc nhìn bọn họ một cái, lộ ra ý cười ngả ngớn, sau đó lại đem quạt để lại trên mặt, tiếp tục ngủ, ý cười trên mặt vẫn không giảm.

Mà danh kỹ Thiên Yên đang được mọi người bàn tán kia, lúc này lại ở phía sau viện quỳ xuống trước mặt hoa nương, thê thê thăm thăm rơi nước mắt, làm sao còn bộ dáng hào quang chói mắt, ôn nhu như thủy trên sân khấu kia? Trong lòng nàng còn đang ôm một nam tử, ăn mặc mộc mạc, vài dật cũng không tốt, lúc này rách tung tóe, hơn nữa nam tử này nửa tỉnh nửa mê, trên mặt chỗ xanh chỗ đỏ, khóe miệng có máu chảy ra, vừa nhìn là biết mới bị người ta đánh.

“Ma ma! Van cầu người, ma ma! Cầu người bỏ qua cho bọn ta đi!” Thiên Yên không ngừng khẩn cầu, nước mắt trên mặt chảy xuống không ngừng.

Hoa nương một bộ dáng chỉ tiếc rên sất không được trừng mắt nhìn Thiên Yên, tức giận chỉ vào Thiên Yên mắng, “Lúc trước người bán mình chôn cha, chỉ là một đứa bé gầy teo ốm yếu, ta thu lưu người, đưa cho người tiền! Hiện tại lão nương nâng người lên thành đệ nhất danh kỹ, người lại muốn đem lão nương đá văng ra! Mà còn vì một nam nhân không có tiền đồ!” Hoa nương lúc nói đến nam nhân đang được Thiên Yên ôm trong lòng, tức giận càng tăng, chỉ hận không thể đi lên giẫm nát hai chân của hắn, bất quá lại bị Thiên Yên dùng thân mình chặn lại.

“Ma ma! Ta cảm tạ người! Ta thật sự cảm tạ người đã cứu ta! Nhưng mà ta thương hắn! Cho dù hắn không có tiền, hắn chỉ là thư sinh bần hàn, ta cũng thương hắn! Mụ mụ, van cầu người, để chúng ta đi a!”

“Không bao giờ!” Hoa nương hai tay chống nạnh rống giận.

Kỳ thật hoa nương không phải người ác, nhưng là nàng đã trải qua nhiều việc, Thiên Yên tuy rằng toàn tâm toàn ý yêu thư sinh nghèo kiết hủ lậu kia, nhưng thư sinh nghèo kiết hủ lậu đối với Thiên Yên yêu không hề kiên định, nhìn ánh mắt là có thể thấy. Tâm trí hắn quá mức đơn giản, cũng dễ dàng bị nhảm bân, một ngày nào đó, Thiên Yên sẽ bị hắn làm tổn thương.

Hoa nương không muốn người mà chính mình đối đãi như nữ nhi lại rơi vào kết cục bi thảm đó.

“Ma ma! Ma ma ta cái gì cũng không cần! Đồ của ta đều cho người, chỉ cầu người thả ta đi, ma ma! Thiên Yên buồn bực thỉnh cầu, tuy rằng rơi nước mắt, nhưng ánh mắt cũng vô cùng kiên định cùng quyết tuyệt, lại mỹ lệ theo một kiểu khác.

“Trong mắt người, ta giữ người lại vì bạc sao?” Nói tới đây, hoa nương thật sự cảm thấy mình sắp tức điên rồi, tình thương của mình ở trong mắt nàng hóa ra chỉ là một kẻ tham tiền. Bất quá nàng rất nhanh liền áp chế cơn tức, lạnh lùng nói với Thiên Yên, “Nếu nói thả người đi, việc đó không phải mình ta có thể quyết định. Vận khí của người không tồi, tình cờ hôm nay công tử chúng ta ở đây, nếu hắn lên tiếng cho phép người đi, người liền đi đi!”

Thiên Yên trong mắt nhất thời đầy kinh hãi, nàng vội vàng lau nước mắt, không ngừng nói lời cảm kích.

“Aiz, khoan nói chuyện đó, ta nói trước với ngươi, công tử cũng không dễ nói chuyện như hoa nương ta đâu!” Hoa nương bỏ xuống một câu, lắc lắc thất lung xoay người đi.

Không bao lâu sau, hoa nương liền gõ cửa ghé lò Cung Trường Nguyệt đang ngồi, cung kính báo lên thân phận của mình.

Nhìn thấy bộ dáng hoa nương ngoan ngoãn, Thiên Yên trong lòng cảm thấy thực kinh ngạc. Hoa nương tại Mặc quốc cũng là người khéo léo, mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, bình thường cho dù đối mặt với vương công quý tộc cũng là mặt không đổi sắc, một bộ dáng lấy lòng không có kẽ hở, làm sao thấy được bộ dáng cung kính như vậy?

Lúc này, bên trong truyền ra một giọng nữ, “Công tử cho ngươi tiến vào.”

Hoa nương liền cười ha ha đáp lại, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn Thiên Yên, “Các ngươi trước mắt chờ bên ngoài!” Nói xong, nàng đẩy cửa bước vào.

Thiên Yên vâng lời cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong khoảng khắc cửa mở ra, một mùi hương thanh nhã truyền đến, làm cho toàn thân cao thấp nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, tựa như đau nhức đều biến mất.

Hoa nương đi vào, nhẹ nhàng đem sự tình trước sau cộng đạo rõ ràng nói với Cung Trường Nguyệt, sau đó hạ mắt đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể đợi Cung Trường Nguyệt lên tiếng.

“Rất thú vị.” Cung Trường Nguyệt nói xong, ngồi xếp bằng, ánh mắt tiếp tục nhìn ra cửa sổ xem đủ loại mỹ nữ đang biểu diễn trên sân khấu, cũng không quay đầu lại, ra lệnh nói, “Dẫn hai người đó vào.”

“Vâng.”

Rất nhanh, một nam một nữ xuất hiện ở trước mặt Cung Trường Nguyệt, nữ tử chính là thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thiên Yên, tuy vừa rồi còn khóc thực thê thảm, nhưng bộ dạng này cũng là hoa lệ đầm mưa, làm người ta cảm thấy thương yêu. Mà nam nhân nằm trên mặt đất kia có vẻ thờ không ra hơi, tuy rằng ăn mặc giản dị, nhưng vẻ ngoài trong sạch, có tư thái tao nhã của người đọc sách, cũng không lạ khi thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thiên Yên mà vô số nam nhân chịu khom lưng lại cảm phục hẳn.

“Ngươi là Thiên Yên? Vừa rồi biểu diễn cũng không tệ lắm.” Cung Trường Nguyệt miết một khối hà điệp cao, từ tốn bỏ vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lựa Chọn

Thiên Yên quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, đợi một hồi lâu vẫn chưa nghe thấy vị công tử kia nói gì, hai tay nàng không nhịn được run lên. Hoa nương lặng lẽ khoanh tay đứng một bên, ánh mắt nhìn về phía nàng có vài phần thương hại, phải biết rằng, thủ đoạn tàn nhẫn của công tử nàng đã được thấy tận mắt, nàng thậm chí còn nhớ rõ phản đồ phản bội Thần lâu kia bị tra tấn ba ngày ba đêm, cả người gần như hồng hết, nhưng tính mạng cứ chậm rãi còn, muốn chết mà không được, hiện tại nhớ đến liền thấy sờn tóc gáy.

Hồng Tụ Chiêu trải rộng khắp thiên hạ nguyên bản thuộc về Thất Tinh lâu, hơn nữa còn là nơi tình báo quan trọng của Thất Tinh lâu, sau bởi vì công tử nhằm chán chọn trúng Thất Tinh lâu, phái người nhanh chóng nắm chắc lấy Thất Tinh lâu, đem nó trở thành sở hữu của mình, cũng khiến cho Thất Tinh lâu trở thành cấp dưới, bất quá chuyện này trừ một vài người trong nội bộ, ai cũng không biết.

Nhưng mà nếu chuyện này bị lộ, ai tin a? Một quái vật từng sống đã trăm năm, chỉ một đêm đã bị tổ chức mới quét khỏi vài năm thu về dưới trướng? So với heo mẹ leo cây còn không đáng tin bằng!

Cũng vì nguyên nhân này, cho nên Huyết Sát cung đã sớm trở thành lịch sử, lão cung chủ tìm được Thất Tinh lâu, nghĩ muốn mua tin tức liên quan đến Thần lâu, người phụ trách ngay lập tức cự tuyệt. Tuy rằng, người phụ trách còn không có tư cách biết Thất Tinh lâu đã đổi chủ, nhưng vì bên trong Thất Tinh lâu có một bạch danh cùng hắc danh, ghi trên hắc danh chính là những đối tượng là Thất Tinh lâu từ chối giao dịch cùng, mà trên bạch danh cũng chỉ có vài cái tên ít ỏi, chính là những thế lực mà Thất Tinh lâu hiểu rõ không thể trêu vào, cho nên tuyệt đối sẽ không bán tin tức liên quan đến nó, là Thần lâu chính là cái tên đầu bảng.

Từ sau khi Thần lâu mạnh mẽ chiếm lấy, quy định Hồng Tụ Chiêu liền sửa lại, biến thành như bây giờ, tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng cũng rất tốt nắm được tâm lý khách nhân, khiến Hồng Tụ Chiêu nguyên bản ngày càng xuống dốc lại phát triển không ngừng. Mà có một quy định, đó là các cô nương bước vào Hồng Tụ Chiêu không thể tùy ý tách khỏi Hồng Tụ Chiêu, nếu muốn rời đi Hồng Tụ Chiêu, đầu tiên phải được ít nhất ba người phụ trách đồng ý, sau đó nhận một trừng phạt, mà trừng phạt này là gì thì không có quy định.

Tình huống của Thiên Yên, cho dù hoa nương phụ trách đồng ý, nhưng vẫn còn hai người nữa. Hoa nương có lẽ sẽ vì Thiên Yên ở cùng mình mấy năm mà đồng ý, nhưng còn hai người kia? Lấy thanh danh thiên hạ đệ nhất danh kỹ của Thiên Yên, người có chút thông minh đều sẽ không đồng ý. Cho nên, nếu hôm nay Cung Trường Nguyệt không ở đây, kết quả của Thiên Yên xem như đã định.

Thiên Yên cũng tự hiểu được, nàng tuy rằng không biết công tử trước mặt là loại người nào, nhưng nhìn thái độ của hoa nương, nàng có thể đoán, một câu của công tử này, tuyệt đối so với mười người phụ trách còn có trọng lượng hơn, hôm nay nếu nàng được công tử đồng ý thì không cần phải lo về sau nữa, có thể cùng Phương Triệt ở một chỗ!

Nàng có chút kích động, vụng trộm nhìn người nằm bên cạnh mình, tình lang Phương Triệt vẫn còn hôn mê bất tỉnh, lòng tràn đầy kỳ vọng cùng mong đợi, giống như đã thấy được tương lai tốt đẹp phía trước!

Thanh Sở lúc khi Thiên Yên vừa tiến vào tiền sảnh có hứng thú với nàng, lập tức kiềm chế không được vọt tới trước mặt Thiên Yên, mặt đối mặt nhìn nàng, cười hi hi nói, “Khi này bọn ta nhìn người múa, thật sự là rất đẹp a! Người nói thân mình người làm sao có thể mềm mại như vậy được? Giống như nước vậy, thật đúng là không thể tin được!” Nàng liú riu kinh hô, “Bất quá người thực gầy a!” Thanh Sở một bên riu rít nói, một bên không chút cố kỵ đánh giá Thiên Yên. Lúc ánh mắt dừng trên eo nàng, nhìn không được đưa tay ra sờ một chút, mới phát hiện eo của Thiên Yên thật như trong sách miêu tả “nhẹ nhàng không thể nắm chặt”.

“A!” Thiên Yên tuy ở thanh lâu nhưng vẫn còn trong sạch, không vì danh lợi địa vị là động tâm, chỉ chuyên tâm mà múa, ngay cả xã giao cũng ít ra mặt, làm sao chịu nổi hành động thân mật như vậy, cho dù người kia là nữ tử, nàng vẫn kinh hô một tiếng, theo bản năng rút lại thân mình, nguyên bản quỳ trên mặt đất cũng đổi thành tư thế ngồi.

“Hắc hắc, thực xin lỗi a, ta có chút lỡ mồm.” Thanh Sở cũng biết hành vi của mình không ổn, ngượng ngùng cười.

Thiên Yên đỏ mặt lắc đầu, ánh mắt vừa động liền vô tình nhìn đến bóng dáng đang ngồi xếp bằng trên ghế dựa, công tử mà hoa nương nhắc đến chỉ liếc nhìn một cái, nàng nhất thời ngốc lăng sững sờ tại chỗ, trong mắt đầy kinh diễm cùng rung động.

Thiên hạ... thiên hạ lại có người dung mạo tuyệt sắc như thế...

“Thiên Yên!” Hoa nương có chút lo lắng gọi một tiếng.

Thiên Yên lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vàng quỳ xuống lần nữa, trán mồ hôi chạm đến sàn nhà, âm thanh kinh sợ, “Kia... Thực xin lỗi công tử! Phải... là Thiên Yên quá phận, Thiên Yên đáng chết, nhưng mà... nhưng mà thỉnh cầu công tử đừng...”

“Đứng lên đi.” Cung Trường Nguyệt thờ ơ lên tiếng.

Thiên Yên nghe âm thanh của công tử, thân mình nhu nhược nhất thời chấn động, tuy rằng trong lòng có chút do dự không dám đứng lên, nhưng là thân mình đã sớm hoạt động, giống như không dám cãi lại mệnh lệnh của công tử, vội vàng đứng dậy.

“Người yêu người kia sao?” Ánh mắt Cung Trường Nguyệt lướt qua Thiên Yên, nhìn về phía sân khấu bên ngoài, giọng điệu không chút quan tâm.

Thiên Yên cố lấy dũng khí, ánh mắt kiên định nhìn Cung Trường Nguyệt, “Yêu!”

Cung Trường Nguyệt bất vi sở động, “Hắn yêu người sao?”

Vấn đề này, Thiên Yên dừng lại một lúc rồi mới đáp, “... Yêu” Không biết vì sao, thanh âm của nàng không có vang dội như vừa đáp khi nãy, tựa hồ có chút lo lắng.

“Người do dự.” Ngữ khí Cung Trường Nguyệt không hề có chút nghi hoặc mà chính là trần thuật. Nàng cũng thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào mắt Thiên Yên, ánh mắt kia khiến cho Thiên Yên run sợ không thôi.

Thiên Yên khẽ mở miệng, trầm mặc thật lâu mới lên tiếng, “Nếu đã lựa chọn, ta sẽ không hối hận.”

Nàng là nữ tử ôn nhu như nước, lúc này lại kiên cường như sắt!

Cung Trường Nguyệt nhìn nàng, uy áp trong mắt càng ngày càng cao. Thiên Yên tuy rằng chảy mồ hôi lạnh nhưng ánh mắt cũng không trốn tránh.

Cung Trường Nguyệt đột nhiên cười khẽ, “Được, ta cho phép”.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trùng Phạt

Thái độ Cung Trường Nguyệt đột nhiên thay đổi làm Thiên Yên sững sốt – hẳn... vị công tử này dễ dàng đồng ý như vậy!

Tuy rằng cảm thấy có chút không thể tin, nhưng Thiên Yên vẫn cảm thấy cảm kích, nước mắt kích động tụ lại ở viền mắt, áp ứng không biết nên nói gì cho tốt, chỉ có thể không ngừng nhớ kỹ, “Cảm tạ... cảm tạ... cảm tạ...”

“Người cảm kích ta?” Cung Trường Nguyệt nghiêng đầu, có chút buồn cười nhìn Thiên Yên, “Người cảm thấy ta là người tốt?”

Chẳng lẽ không phải? Thiên Yên bị những lời này làm cho sững sốt, có chút không hiểu rõ.

Cung Trường Nguyệt khẽ hừ một tiếng, “Tuy rằng ta cho phép, nhưng trùng phạt vẫn phải có, nếu người muốn ly khai khỏi Hồng Tụ Chiếu, đem toàn bộ đồ của người lưu lại, chỉ cho phép mang bộ quần áo người đang mặc đi.”

Ý của Cung Trường Nguyệt thực rõ ràng, muốn Thiên Yên “tĩnh thân xuất hộ”*, có thể nói đây là trùng phạt nhẹ nhất từ trước tới nay, ngay cả hoa nương cũng có chút không thể tin, không biết công tử trở nên nhân từ như vậy từ khi nào. Nhưng nàng cũng không dám lên tiếng, công tử đã hạ lệnh, nàng phải hào hạo chấp hành.

*Tĩnh thân xuất hộ: cả người sạch sẽ đi khỏi nhà, ý là Thiên Yên không được mang theo thứ gì hết.

“Vậy công tử, ta dẫn các nàng lui xuống.” Hoa nương thấp giọng nói.

Cung Trường Nguyệt không lên tiếng, tiếp tục tập trung nhìn sân khấu ngoài cửa sổ. Nhưng Thanh Sở nhìn thoáng qua sắc mặt của Cung Trường Nguyệt, trong lòng hiểu ý nàng, mở miệng nói với hoa nương, “Người kêu người đến đem bọn họ đi, người lưu lại.”

Hoa nương đương nhiên biết tiểu cô nương phóng khoáng thoát nhìn có chút non nớt này chính là một trong tứ đại thị nữ bên cạnh công tử, ý của nàng chính là ý của công tử, vì thế vội vàng ứng thuận, đi tới cửa gọi vài người tới đem Thiên Yên cùng Phương Triệt mang đi, nàng phân phó vài câu rồi cũng quay trở lại trong ghế lô.

Tuy rằng những người này động tác nhanh nhẹn, tốc độ cũng nhanh, nhưng một màn này vẫn bị người có tâm đề mắt, lam bào thiếu niên đứng cách đó không xa mờ to hai mắt, mắt sắc thấy nữ tử chặt vật bị mang đi kia chính là danh kỹ đệ nhất thiên hạ Thiên Yên vừa rồi còn biểu diễn bên sân khấu ngọc lưu ly, mà bên cạnh nàng còn có một bảo rương thần bí mang ra theo.

Thấy những người kia trông chừng hai bên, lam bào thiếu niên cũng nhanh chóng lui đến một góc chết che khuất chính mình, sau khi thấy những người kia rời đi mới vội vàng chạy về ghế lô của mình.

Hoa nương trở lại bên cạnh Cung Trường Nguyệt, cũng không sót ruột, nhẫn nại lẳng lặng đứng đợi ở đó.

Đợi cho điệu múa kết thúc, Cung Trường Nguyệt mới chậm rãi di chuyển ánh mắt, nhận ly rượu bạch ngọc Thanh Sở đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, bên trong là rượu bích đào mà Thanh Sở đã sớm cho người chuẩn bị.

Uống một ngụm rượu hoa, Cung Trường Nguyệt chậm rãi lên tiếng, đối tượng là hoa nương, “Người hẳn là kỳ quái sao ta lại nhân từ như vậy?”

Nàng vừa hỏi xong, lại làm cho hoa nương sinh ra sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, kinh hoảng đáp, “Không, thuộc hạ không nghi ngờ quyết định của công tử, thuộc hạ chỉ là... thuộc hạ chỉ là...” Hoa nương mồm miệng khéo léo, có thể đem hồng nói trắng trắng, chết nói thành sống, thật sự là một người lanh lợi! Nhưng bây giờ ở trước mặt Cung Trường Nguyệt lại không thể nói một câu.

“Sợ cái gì?” Cung Trường Nguyệt cười khúc khích, nghiêng đầu lườm hoa nương, “Người cho là nàng ra ngoài sẽ thật sự hưởng phúc, có thể cùng thư sinh nghèo kiết hủ lậu kia từ nay về sau thần tiên quyến lữ, bí dực song phi?” Nói đến câu sau, giọng điệu của nàng đã có vài phần khinh miệt.

Hoa nương sững sốt ngẩng đầu – chẳng lẽ không phải?

Cung Trường Nguyệt cầm lấy ly rượu, cười lắc đầu, “Người phái người theo dõi bọn họ, chờ xem kịch vui.” Nàng trừng phạt Thiên Yên nhìn có vẻ nhẹ, nhưng cũng là chặt đứt đường lui của nàng, bắt Thiên Yên từ nhỏ đã sống ở Hồng Tụ Chiếu, không rõ thế gian ảm lạnh phải mở to hai mắt nhìn cho rõ thế nào mới là thế giới thực, cũng hiểu thêm cái gì gọi là tàn nhẫn.

Hoa nương vội vàng đáp, “Vâng.”

Mà Thiên Yên cõi lòng đầy hy vọng rồi đi, cũng không biết tương lai của nàng đã sớm bị Cung Trường Nguyệt nhìn rõ, hơn nữa theo quỹ đạo này chậm rãi phát triển, mà nam nhân từng cho nàng hạnh phúc sâu sắc, cũng là người tổn thương nàng sâu nhất.

Lúc nàng, cửa ghế lô bị người ta gõ vài cái.

Thanh Sở gật đầu với hoa nương, hoa nương mới đứng dậy, đi tới mở cửa ra, nhìn gã sai vặt đứng bên ngoài là người bình thường vẫn đi theo mình Tiểu Tử, liền nhỏ giọng hỏi, “Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tiểu Tử cũng đề thấp giọng, tiến đến nói bên tai hoa nương, “Khách nhân ở nhất hào ghế lô* muốn ngài đi qua một chuyến.”

Nhất hào ghé lô: gian phòng số một

“Nhất hào ghé lô?” Hoa nương nhú nhú mày, “Là khách nào.”

“Là đại hoàng tử điện hạ, còn có một tiểu vương gia .”

“Ta biết rồi, người đi trước nói ta lập tức tới.”

Hoa nương đang chuẩn bị xoay người bẩm báo với Cung Trường Nguyệt một tiếng, chợt nghe tiếng của Thanh Sở truyền đến, “Người đi đi, không cần lưu lại đây.”

“Vâng.” Hoa nương lên tiếng, đi ra ngoài ghé lô, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi mới đi về phía nhất hào ghé lô.

Đợi cho hoa nương rời đi, Thanh Sở mới lầu bầu, “Thật không ngờ đại hoàng tử điện hạ lại ở nơi này.”

Ánh mắt Cung Trường lóe lóe, tiếp tục ăn, không mở miệng nói chuyện – đại hoàng tử Cung Lăng Phong, mẫu phi là Như quý phi, có một muội muội ruột là Cung Thanh Dung. Tuy rằng văn võ mưu lược đều giỏi, nhưng tâm tư bất chính, khó thành đế vương.

Hoa nương đi vào nhất hào ghé lô cách đó không xa, vừa mới bước vào cửa phòng liền khôi phục bộ dáng bình thường trước mặt khách nhân, cao giọng cười, “Ồi, hôm nay là con gió nào, cư nhiên lại có thể mang đại điện hạ thối tới a, quả thực vẻ vang cho Hồng Tụ Chiêu a!” Vị đại hoàng tử này thích người khác gọi hắn là đại điện hạ, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Cung Lăng Phong bưng ly rượu lên, cũng không mở miệng, nhưng vị tiểu vương gia bên cạnh liền tươi cười sang sảng đi về phía trước, bộ dáng thiếu niên dương khí mở miệng nói, “Yêu, hoa nương, người trước tiên nói về chuyện này đã, lúc trước người ngay cả đại điện hạ cũng không nể mặt, nhất định không mở ra linh hào ghé lô* kia, bây giờ người nào đang ngồi à?”

*Linh hào ghé lô: gian phòng số không.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Hạ Lâm

Tươi cười của hoa nương vẫn không thay đổi, lúc Tiểu Tử kêu nàng tới đây, trong lòng nàng đã rõ ràng, những vị công tử này cũng chỉ vì sĩ diện. Tất cả mọi người đều biết linh hào ghé lô là ghé lô tốt nhất, nhưng hoa nương vẫn luôn từ chối bất kỳ ai muốn vào đó, trước đây không có náo loạn cũng bởi vì vẫn chưa có ai có thể ngồi vào trong, mọi người tự nhiên sẽ yên ổn với nhau. Hiện tại tin tức có người vào ngồi truyền ra ngoài, nhóm cậu ấm coi trọng sĩ diện dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho hoa nương.

Như tiểu vương gia, hắn nhìn có vẻ cười rất thoải mái, một bộ dáng hào phóng sáng khoái, nhưng trong giọng nói cũng là khí thế bức nhân, hiển nhiên muốn gây khó dễ cho hoa nương.

Phụ thân tiểu vương gia là nhĩ tử mà tiền đề sủng ái nhất, cũng chính là hoàng tử được phong là Dung thân vương. Sau Dung thân vương qua đời, theo lễ nghi, tiểu vương gia Cung An Dương thân là trưởng tử, vốn phải bị giáng một cấp, phong làm Dung quận vương, nhưng khi tiền đề còn sống liền hạ chiếu, con cháu Dung thân vương được thừa kế tước vị Dung thân vương. Cho nên, Cung An Dương này địa vị ngang bằng với các thân vương khác, nhưng bối phận lại thấp hơn một bậc, mà dĩ nhiên chẳng có ai dám coi khinh vị tiểu vương gia này.

Theo huyết thống mà nói, đại hoàng tử Cung Lăng Phong là đường ca của hắn, bất quá chỉ là em họ, tự nhiên không bị huyết thống ràng buộc, có đôi khi là thân huynh đệ cũng có khả năng sẽ tự tay giết chết người. Nhưng mà Cung An Dương cùng Cung Lăng Phong quan hệ rất tốt, hai người mới gặp đã cảm thấy hợp ý, sau lại thường xuyên chơi đùa, có khi là Cung Lăng Phong xuất cung tìm Cung An Dương, có khi là Cung An Dương tiến cung tìm Cung Lăng Phong, thân phận hắn là thân vương, ra vào cung cấm dĩ nhiên không bị hạn chế.

Tiểu vương gia Cung An Dương, thoát nhìn là một người coi mở, người xung quanh cũng thực dễ dàng bị cuốn hút theo, nhưng nếu người thật sự coi hắn là người như vậy, thì người liền thảm rồi. Tính tình hắn hi vọng vô thường, tuy là thời gian vui vẻ chiếm đại đa số, nhưng nếu hắn sinh khí, người chung quanh liền gặp nạn, có vài người không biết tính tình thật của hắn, đi chọc giận hắn, hắn liền chinh người đến tâng gia bại sản, mà người chỉ có thể đem khổ sở nuốt ngược vào bụng. Từ đó về sau, không còn người dám chọc giận vị tiểu vương gia này, bọn họ đều biết đến một đạo lý bất thành văn – chọc hắn, tuyệt đối không có trái ngon ăn.

Hiện tại Cung An Dương tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt hơi nheo lại, nụ cười cũng mang theo hàn khí, người quen thuộc với hắn đều biết, lúc này hắn đã muốn sinh khí.

Hoa nương đương nhiên biết điều đó, nhưng trong lòng nàng cũng không thấy e ngại, trong mắt của nàng, chủ tử của nàng là công tử tuyệt đại phong hoa, là thân của thường nhân, không có bất kỳ kẻ nào có thể coi thường hắn, đánh bại hắn! Trong lòng nàng nghĩ vậy, thì làm sao phải e ngại?

Vì thế nàng cũng thu lại một chút ý cười nịnh nọt, đứng thẳng thân mình, trên mặt cũng có thêm vài phần ngạo khí, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, “Thực xin lỗi tiểu vương gia, ghế lô kia được tạo riêng cho vị công tử đó, ngoại trừ hắn, bất luận là ai cũng không thể vào!”

Lời nói của hoa nương hoàn toàn chọc giận Cung An Dương, những lời này hắn nghe vào, làm sao cũng như đang khinh miệt hắn. Mà Cung An Dương hắn từ lúc sinh ra đời, chính là cầm y ngọc thực, không có ai dám cãi lại ý của hắn, làm sao có người đủ can đảm nói xấu hắn? Nếu nói đối phương thân phận tôn quý, ở Mặc quốc này, còn có ai thân phận tôn quý hơn đại diện hạ! Hoa nương này quả thật không biết điều!

Cung An Dương từ tràng kỷ nhảy dựng lên, chỉ vào hoa nương mà mắng, “Ta... ta sống đến chừng này, chưa từng có ai dám đối đãi với ta như vậy! Hắn *** tin hay không hôm nay ta niêm phong Hồng Tụ Chiếu!”

Đối mặt với lửa giận của Cung An Dương, Cung Lăng Phong ngồi trong ghế lô cùng lam bào thiếu niên cũng không có hành động gì, bọn họ đều biết Cung An Dương là một người có chừng mực, sẽ không ra chuyện khác người gì. Chỉ có bóng dáng đang nằm ngủ trên tràng kỷ giật giật, chậm rì rì đứng dậy, phẫn từ trên mặt cũng trượt xuống rơi trên đất, hắn dụi dụi hai mắt, có chút mờ mịt nhìn mọi người, bộ dáng vẫn còn buồn ngủ, “A? Làm sao vậy?”

Thiếu niên này đứng dậy, trong nháy mắt chỉ cảm thấy hào quang vạn trượng phát ra từ người hắn chiếu sáng toàn bộ ghế lô, nhìn thấy hắn, người mới hiểu được, thì ra đẹp cũng có cực hạn*. Hắn giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao, dung mạo hoàn toàn không có từ ngữ nào diễn tả hết được vẻ đẹp đó, nữ tử nào đứng ở trước mặt hắn đều sẽ xấu hổ vô cùng, ai có thể cùng hắn so sánh?

*cực hạn: giới hạn cao nhất

Bất quá bộ dáng của hắn cũng không có nữ khí, mà có chút hương vị anh hùng, cùng có vài phần giáo huấn anh khí. Bởi vậy có thể nhìn ra người này cũng là một kiếm khách, hơn nữa kiếm thuật cao thâm, ở trên giang hồ có thể là nhất lưu cao thủ.

Nhưng mà bộ dáng của hắn rất là lười nhác, một thân bạch vân cẩm bào, bên ngoài khoác một kiện hồng bào tinh tế, mái tóc đen như đàn hương chảy xuôi trên vai, chỉ một vài sợi tóc được dùng trăm ngọc bích vấn trên đỉnh đầu, mà cốt phiến mới được ngón tay trắng tinh của hắn nhặt lên, mặt lên có vài nét bút vẽ thoáng qua, tạo thành hình một bức sơn hà đồ vô cùng hào hùng.

Lam bào thiếu niên Lữ Ngôn đang ngồi trên lan can màu son thấy hắn đứng dậy, nhìn không được kinh hô, “A a! Trữ Hạ Lâm người như thế nào tinh a! Ta còn tưởng chưa đến một khắc thì người chưa tỉnh đâu!”

Thiếu niên xinh đẹp được gọi là Trữ Hạ Lâm ngáp một cái, lười biếng nói, “Bị đánh thức.”

Lúc này Cung An Dương lại làm khó dễ hoa nương lần nữa –

“Không được! Ta hôm nay không thể nuốt khẩu khí này! Ta thật muốn nhìn xem ai mà có mặt mũi lớn như vậy!” Dứt lời, hắn nhấc chân đi ra ngoài cửa, tựa hồ muốn đến ghế lô kia xem thử đến tột cùng là nhân vật nào.

Mà Lữ Ngôn cũng vội nhảy dựng lên, sợ thiên hạ chưa đủ loạn hô, “a a! An Dương người chờ ta! Ta cũng đi nữa!”

Sau đó Lữ Ngôn cũng chạy theo.

Trữ Hạ Lâm nhìn bóng dáng hai người rời đi, một tay nâng cằm lộ ra tươi cười, nhẹ giọng nói, “Thú vị...”

Nhìn thấy bọn họ hăng hái như vậy, hắn cũng muốn tham gia một chân vào. Nghĩ là làm, hắn quay người lại chuẩn bị cùng đi qua xem, trước khi đi hướng Cung Lăng Phong hỏi, “Điện hạ không đi sao?”

“Ta qua ngay.” Cung Lăng Phong ngồi yên trên tràng kỷ, tao nhã uống rượu, ánh mắt có chút nguy hiểm nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương Phong

“Thùng thùng đồng...” Cửa lớn của ghế lô Cung Trường Nguyệt đang ngồi lại lần nữa bị gõ vang.

Thanh Sở lâu bầu, có chút bất mãn từ tràng kỷ đứng dậy, đi qua bình phòng đến cửa ghế lô, mở cửa ra, nhìn thấy một lam bào thiếu niên cà phơ cà phát chưa bao giờ gặp đứng ở cửa, vẻ mặt trêu tức nhìn nàng.

Thanh Sở sùng sốt, trong lòng nhất thời cảnh giác, “Người là ai?”

“Ôi, bọn ta là đến làm quen, dù sao cũng đều là khách nhân đến Hồng Tụ Chiêu chơi đùa thôi...” Lữ Ngôn vọt tới phía trước, cười ha ha nói, hấn đẩy tay Thanh Sở ra, nghĩ muốn đi qua, đầu còn hướng về phía sau bình phong tìm kiếm.

Ánh mắt Thanh Sở phát lạnh, tay nhanh chóng đưa về bên hông, ngón tay khẽ động, đem nhuyễn kiếm ở hông rút ra, ngay lập tức vận lực, nhuyễn kiếm nguyên bản mềm mại như tơ lập tức lóe ra hàn quang sắc bén. Thanh Sở động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, nhanh đến mức mắt thường gần như không thấy được, chờ tới lúc Lữ Ngôn phản ứng kịp, nữ tử có bộ dáng nha hoàn này đã một tay cầm kiếm gác lên cổ hấn, lưỡi kiếm cơ hồ cắt qua da hấn, hàn khí bức người.

Tuy rằng Thanh Sở bình thường tùy tiện, nhưng vào thời khắc quan trọng, nàng tuyệt đối sẽ không để bị tụt lại phía sau, hơn nữa nàng đối với Cung Trường Nguyệt là tuyệt đối trung thành và tận tâm! Nàng tu luyện võ công vô cùng chịu khó, từ sau khi đi theo Cung Trường Nguyệt, nàng liền bắt đầu tập kiếm pháp cùng nội lực, cho dù nàng thực ham chơi, nhưng khi tu luyện tuyệt đối sẽ không lơ đãng! Ngay cả trong Thần lâu, cũng rất nhiều người bội phục Thanh Sở chịu khó tu luyện võ công. Cũng chính vì vậy, Thanh Sở kiếm thuật xuất thần nhập hóa, lúc này tay nàng cầm kiếm, mắt sáng như đuốc, cả người đều rực sáng hấn lên, tràn ngập hiệp khí*, giống như một thanh kiếm!

*Hiệp khí: khí phách của hiệp khách.

“Lui ra ngoài, nếu không – chết!” Thanh Sở thấp giọng quát, toàn thân tản ra khí thế bức nhân. Mỗi khi nàng cầm kiếm, thói quen nói nhiều cũng thay đổi, trở nên ngắn gọn súc tích, quả thực không giống Thanh Sở bình thường.

Lữ Ngôn thân mình cứng đờ, hoàn toàn không dám nhúc nhích, sợ tiểu nha hoàn này không cẩn thận liền cắt đứt động mạch cổ của mình, hấn còn chưa hưởng thụ hết thể gian tui đẹp, không muốn chết sớm như vậy a!

Một khắc trước còn cả phơ cả phát, hấn lập tức cười lạnh với Thanh Sở, “Ai nha ai nha! Đừng làm vậy a! Chỉ đùa một chút thôi! Ha ha!... Nữ hiệp, trước tiên buông kiếm ra được không, đao kiếm không có mắt a...”

Tuy hấn từ nhỏ cũng có luyện võ công, nhưng thực lực đó trên giang hồ cũng chỉ là một nhị lưu cao thủ, mà hấn biết rõ tiểu nha hoàn thoát nhìn không được chú ý này, tuyệt đối là nhất lưu cao thủ, thực lực hơn xa hấn!

“Lữ Ngôn, ngươi thật là không có tiền đồ!” Cung An Dương đứng ở ngoài cửa thấy một màn như vậy, lập tức căm giận mắ to, cũng một bước tiến vào. Hấn trừng mắt nhìn Thanh Sở, khí thế lấn người nói, “Làm càn! Ngươi nghĩ đây là đâu! Cưng nhiên dám ở trước mặt ta bậ đao lộn kiếm! Ngươi đây không muốn sống nữa phải không?!”

Thanh Sở chậm rãi quay đầu nhìn hấn, sau đó cười giễu một tiếng, không chút nào che giấu khinh miệt trong mắt.

“Ngươi!” Cung An Dương lập tức nổi giận, tuy rằng muốn xông lên trừng trị nữ nhân này, nhưng nhìn đến nàng tay cầm kiếm, hấn vẫn có chút do dự, dù sao hấn vẫn quý trọng mạng nhỏ của mình, không có ý mạo hiểm nó.

Lúc này, một thanh âm có vài phần ngả ngón vang lên ngoài cửa, “A? Có chuyện gì thế a?”

Ba người đảo mắt qua, thấy người vừa tới thì ra là Trữ Hạ Lâm, hấn hai tay ôm ngực, đứng ở đó giống như đang xem biểu diễn, tuy rằng mặc bạch vân cẩm bào rất tương xứng với khí chất của hấn, nhưng hồng bào ở bên ngoài nhìn thế nào cũng đầy cảm giác lỗ mãng, làm người ta cảm thấy người này thực – không nghiêm túc.

“Nha nha nha! Hạ Lâm tổ tông của ta a! Ngươi tới rồi! Mau tới giúp ta!” Lữ Ngôn khoa tay múa chân vui sướng la lớn, có vẻ rất sốt ruột, bất quá đầu hấn cũng không dám nhúc nhích một phần, thoát nhìn rất buồn cười.

Cung An Dương âm trầm đứng một bên không nói gì, hiển nhiên có vài phần kiêng kị Trữ Hạ Lâm.

Thanh Sở quay đầu nhìn người mới tới, trong lòng dâng lên một mối nguy – nam nhân này rất mạnh! So với nàng mạnh hơn!

Thanh Sở cảm nhận được khí tức cường giả đến từ Trữ Hạ Lâm, chiến hỏa trong lòng lập tức cháy lên hùng hực, hấn không thể xông đến cùng hấn đại chiến ba trăm hiệp, nhất định rất sáng khoái!

Nghĩ vậy, kiếm trên tay Thanh Sở run lên một chút, trong lòng cũng có chút chộn rộn. Bất quá nghĩ đến chủ tử còn ngồi bên trong, lý trí của nàng liền ngăn chặn ý định này, chậm rãi trầm ổn lại.

Trữ Hạ Lâm đẩy mắt lướt qua vài phần hứng thú, hấn lưỡi biểng nâng tay lên, duỗi đến bả vai Thanh Sở, miệng cười ha ha nói, “Có chuyện gì nói là được rồi, sao phải động đao động thương? Nếu không ngươi trước buông kiếm xuống, bằng hữu ta cũng đã sợ đến mức này rồi.”

Hấn bộ dáng y như kẻ háo sắc, nhưng Thanh Sở lại cảm giác được áp lực hướng bả vai mình đánh tới, nàng trong lòng khẽ run, lập tức nghĩ – Quả nhiên không đơn giản!

Quyết định thật nhanh! Nàng chân khí trầm xuống, lui từng bước về phía sau, kiếm cũng rời khỏi cổ Lữ Ngôn. Tay phải nàng thu kiếm, tay trái vận đủ nội lực, một chương liền đánh về phía Trữ Hạ Lâm!

Trữ Hạ Lâm nhẹ nhàng cười, động tác trên tay cũng không chậm, bàn tay lúc trước còn lưỡi nhac đột nhiên tràn ngập kinh lực dựng thẳng lên, một chương chứa năm thành nội lực của hấn cũng phóng ra.

Hai chương chạm nhau, chương phong chấn động nhất thời khiến quần áo bốn người tung bay. Mà quan trọng hơn, bình phong thủy ngọc kia, chậm rãi ngã xuống.

“A!” Thanh Sở biết mình gây họa, kinh hô một tiếng, hoảng hốt thu tay, “Chủ tử! Thực xin lỗi!”

Nàng kêu một tiếng “chủ tử” lập tức khiến ba người Trữ Hạ Lâm chú ý, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía kia, mà ở phía sau bọn họ, Cung Lăng Phong cũng đang bước vào ghế lô.

“A!” Người kinh hô lúc này là Cung Mộ Ly. Lúc bình phong thủy ngọc ngã xuống, hắn bị tiếng động bất ngờ vang lên gây kinh ngạc một chút, bản tính cẩn thận nhất gan khiến hắn nhảy dựng lên từ tràng kỷ, về mặt hoảng loạn nhìn ba người xuất hiện ở cửa và người vô cùng quen thuộc vừa mới bước vào – “Đại hoàng huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoàng Tỷ

Trong trí nhớ của Cung Lăng Phong, Cung Mộ Ly là một người không có cảm giác tồn tại, hắn đối với tam hoàng đệ không thân cận cũng không để ý, ngẫu nhiên nhìn thấy nhị hoàng đệ Cung Chí Dương không hề kiêng kị đánh chửi hắn, hắn cũng coi thường mà bỏ qua, dù sao hắn cũng chưa từng là một đại ca khoan dung nhân hậu, sẽ không quan tâm một đệ đệ không có chút lợi ích cho mình.

Nhưng mà hắn (Cung Lăng Phong) hoàn toàn không ngờ chính mình lại gặp hắn ở đây (Cung Mộ Ly), mà còn ở linh hào ghế lô!

Lúc ấy, suy nghĩ đầu tiên của Cung Lăng Phong là – ai dẫn hắn đến đây?

Cung Lăng Phong ánh mắt chậm rãi dao động, cuối cùng dừng ở người bên cạnh Cung Mộ Ly, nam tử đang ngồi xếp bằng, nhìn tầm lưng kia lại tràn ngập cảm giác quen thuộc, nhưng mà trong trí nhớ của hắn cũng không biết một nam tử như vậy... Chờ đã!

Chỉ thấy nam tử kia sau khi nghe thấy động tĩnh bên này, có chút hờn giận nghiêng đầu qua, nhìn đám người đứng ở cửa.

“Ồn ào cái gì.” Vừa mới lên tiếng liền thấy toàn thân nam tử xuất ra hàn khí. Rõ ràng là chỉ là một câu nói bình thường, bị nam tử không nhanh không chậm nói ra lại khiến người ta cảm thấy run sợ.

“Chủ tử!” Thanh Sở ngoan ngoãn lùi về bên cạnh Cung Trường Nguyệt, cúi đầu không lên tiếng.

Cung An Dương cùng Lữ Ngôn nhìn đến một thân nam trang của Cung Trường Nguyệt, tuy rằng người này mình không quen, nhưng vẫn như trước cảm thấy kinh diễm.

Lữ Ngôn đến gần Trữ Hạ Lâm, lấy khuỷu tay khẽ đụng hắn, thấp giọng nói, “Này, Hạ Lâm! Không nghĩ tới lại có người có thể so sánh với ngươi a! Chắc chắn, thật xinh đẹp, là huynh đệ ngươi sao?”

Trữ Hạ Lâm cong cong khóe miệng, trong mắt có ý tứ khác, cũng không nói gì.

Nhưng hiện tại cũng không ai ở đây có thể hiểu hết tâm tình phức tạp của Cung Lăng Phong, lúc trước hắn tuy rằng tò mò thân phận nam tử này, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ nam tử này thật ra là một nữ tử, hơn nữa còn là đại hoàng tỷ của hắn!

Cung Lăng Phong ánh mắt phức tạp nhìn Cung Trường Nguyệt, nắm chặt tay, rồi lại buông lỏng, hướng Cung Trường Nguyệt nhẹ giọng nói, “Đại hoàng tỷ, ngươi... ngươi như thế nào lại ở đây?” Hắn tuy rằng không thích Cung Trường Nguyệt, ở trước mặt người khác cũng thể hiện rõ là hắn bất mãn đối với đại hoàng tỷ, nhưng khi hắn thật sự đứng trước mặt Cung Trường Nguyệt, trong lòng lại có vài phần sợ hãi, phần ghen ghét đố kỵ kia cũng không tồn tại nữa.

Cung Lăng Phong vừa nói xong, lập tức khiến ba người kia khiếp sợ.

Lữ Ngôn biểu tình khoa trương nhất, hắn há to miệng, bộ dáng không thể tin được, lẩm bẩm, “Không thể nào...”

Mà thân mình Cung An Dương cũng chấn động, trong mắt đầy sự khiếp sợ, nhưng hắn cũng không biết nói gì cho tốt, há miệng thờ dốc nhìn Cung Lăng Phong tựa như muốn hỏi gì đó, nhưng hắn theo bản năng liếc nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, lập tức ngậm miệng lại.

Mà khiếp sợ của Trữ Hạ Lâm chỉ trong nháy mắt, biểu tình rất nhanh liền khôi phục hắn, nhưng suy nghĩ của hắn cũng không bình tĩnh như vẻ mặt, hiện tại suy nghĩ của hắn chính là liên quan vị trưởng công chúa điện hạ vô cùng tôn quý hay được đồn đãi này. Không học văn không nghề nghiệp? Ngu ngốc háo sắc? Ngang ngược vô lý? Một công chúa cười không diện mạo lại ít học? Đùa cái gì thế!

Chỉ có thật sự nhìn thấy nàng, hiểu được nàng một thân tao nhã chói mắt thì người mới cảm thấy những từ ngữ kia dùng trên người nàng, chính là bôi nhọ nàng. Đối mặt với nàng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là... phục tùng.

Trừ Hạ Lâm đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, hần giương mắt nhìn nữ tử mặc một thân huyền sắc nam trang kia, trong lòng đối với vị trưởng công chúa điện hạ khác hẳn với lời đồn nổi lên nồng đậm hứng thú-

Này... rốt cục là dạng nữ tử gì?

“Đại hoàng tử!” Khí thế đã giảm xuống của Cung Lăng Phong lại lần nữa trở lại, hần lúc này mới nhớ ra, Cung Trường Nguyệt xuất hiện tại Hồng Tụ Chiếu! Đây chính là nơi trắng hoa, thân là trưởng công chúa điện hạ vô cùng cao quý làm sao lại có thể xuất hiện ở đây? Hơn nữa phải biết rằng cung quy của Mặc quốc có quy định, tất cả nữ quyền hậu cung, chưa được hoàng mệnh cho phép, tuyệt đối không tùy ý xuất nhập cung!

Cung Lăng Phong cảm thấy trời cao thật là chiếu cố mình, có lý do này, hần hoàn toàn có hướng phụ hoàng gây khó dễ cho nàng, tuy rằng không thể trừng phạt nàng, nhưng ít cũng có thể giảm bớt vài phần sủng ái của phụ hoàng... Phải biết rằng, hiện tại là thời điểm quan trọng lập thái tử, dựa theo sự sủng ái của phụ hoàng với đại hoàng tử, Mặc quốc có khi sẽ xuất hiện nữ hoàng kế đầu tiên!

Nghĩ đến đây, sắc mặt hần trở nên xanh mét. Hần vừa sinh ra đã là đại hoàng tử, tuy rằng thân phận không thể so với nữ nhi của Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu đã qua đời, trưởng công chúa Cung Trường Trường tôn quý, nhưng dù sao hần cũng là nam tử, hơn nữa Mặc quốc lập thái tử từ trước đến nay đều dĩ trưởng vi tôn*, nên mẫu phi hần Như quý phi từ nhỏ đã bắt hần phải chịu khó hưởng đến ngôi vua mà học tập, lấy long ý làm mục tiêu của bản thân!

*Dĩ trưởng vi tôn: Lấy trưởng làm đầu.

Hiện tại lại xuất hiện một đối thủ mạnh, hơn nữa người này còn là đại hoàng tử của mình!

Cung Lăng Phong đương nhiên không tin tưởng lời đồn vô căn cứ của bên ngoài dành cho Cung Trường Nguyệt, mặc cho đồn đãi đầy thiên hạ, bất luận là ai, chỉ cần gặp Cung Trường Nguyệt đều không hề quan tâm lời đồn kia nữa, bởi vì đã thật sâu cảm phục nàng! Hơn nữa lời đồn này truyền đi lợi hại như vậy cũng bởi vì Cung Trường Nguyệt không quan tâm nó, căn bản phụ hoàng muốn quản việc này, nhưng cũng bị thái độ không quan tâm của Cung Trường Nguyệt chặn lại, cuối cùng cũng xem như không nghe thấy lời đồn đãi đó, dù sao thì đồn vẫn chỉ là đồn mà thôi.

Cung Lăng Phong trong lòng dâng một cỗ nguy cơ, hần ép chính mình phải ngăn chặn sự sợ hãi từ đáy lòng kia, hướng Cung Trường Nguyệt cao giọng nói, “Đại hoàng tử, người xuất cung phải được phụ hoàng cho phép, cung quy quy định hậu cung nữ quyền không thể tùy tiện xuất cung.” Hần cũng không dùng giọng điệu trách cứ, hướng chỉ lấy thân phận cùng lập trường của hần cũng không có tư cách trách cứ Cung Trường Nguyệt trưởng công chúa, hần chỉ có thể dùng giọng điệu cảnh cáo cùng khuyên giải nói với Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt ánh mắt cũng không động, vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ xem sân khấu kia, cứ như những người xung quanh đều là không khí.

Bất quá bị đại hoàng huynh nói như vậy, Cung Mộ Ly đột nhiên nhớ tới cung quy, nghĩ đến ma ma giáo tập* nghiêm khắc, hần lập tức rùng mình, đến bên cạnh Cung Trường Nguyệt lắp bắp nói, “Đại... đại hoàng tử, thật sự.. thật sự có quy định kia, ta... người có thể hay không bị... có thể bị phụ hoàng trách phạt không...” Đối mặt với Cung Trường Nguyệt, hần vẫn khẩn trương vô cùng, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

*Giáo tập: cách gọi giáo viên thời xưa.

“Đi.” Cung Trường Nguyệt phát tay áo, chậm rãi đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đích Thứ

Lúc Cung Trường Nguyệt phát tay áo đứng dậy, những người khác đều ngẩn người, ngay cả Cung Lăng Phong cũng không nghĩ Cung Trường Nguyệt lại e ngại lời nói của mình mà rời đi như vậy, bất quá... đây vẫn là Cung Trường Nguyệt không ai bì kịp, không để ai vào mắt sao?

Cũng chỉ có Thanh Sở vô cùng hiểu chủ tử vụng trộm nhìn ra ngoài, quả nhiên, biểu diễn trên sân khấu cũng đã gần xong. Nhìn đến nghi hoặc trong ánh mắt những người kia, Thanh Sở cố kìm nén không che miệng cười trộm.

Cung Trường Nguyệt chậm chậm đi đến, cặp mắt kia tựa hồ không có bất kỳ kẻ nào có thể lọt vào, hướng về phía bốn người Cung Lăng Phong mà đi.

Cung An Dương cùng Lữ Ngôn đứng ở cửa thức thời lùi qua một bên, mà Cung Lăng Phong thấy Cung Trường Nguyệt đi về phía mình, theo bản năng lùi từng bước, giống như bị khí thế Cung Trường Nguyệt quét qua một bên.

Cung Trường Nguyệt đi đến trước mặt Cung Lăng Phong, đột nhiên ngừng lại, hơi hơi quay đầu nhìn, ánh mắt mang theo khí thế sắc bén đảo qua mặt Cung Lăng Phong, thanh âm của nàng vẫn bình thản như trước, có một cảm giác ngạo nghễ nhìn từ trên cao xuống –

“Đích tôn thứ ti, trường ấu hữu tự*, bản cung khi nào thì cần ngươi dạy?”

*Đích tôn thứ ti: con dòng chính tôn quý, con thứ thấp ti tiện.

*Trường ấu hữu tự: lớn nhỏ có thứ tự.

Nàng nói chuyện tốc độ không chậm không nhanh, thong thả gần từng tiếng nện ở trên người Cung Lăng Phong –

Đích tôn thứ ti?! Trường ấu hữu tự?!

Cung Lăng Phong mặt thoáng chốc đỏ bừng, bất quá không phải do thẹn, mà là phần nộ, hần há miệng thở dốc muốn nói gì đó, nhưng chống lại cặp mắt không có chút cảm tình của Cung Trường Nguyệt, hai tròng mắt như mặt nước phẳng lặng, lửa giận sắp trào ra trong lòng nhảy mắt bị đè ép xuống, cuối cùng chỉ có thể cắn giận ngậm chặt miệng, gắt gao trừng mắt nhìn Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt thân nhiên thu hồi ánh mắt, không hề nhìn hần một cái, nhấc chân rời đi.

Thanh Sở che miệng cười trộm vài tiếng, sau đó cũng chạy đuổi theo Cung Trường Nguyệt. Mà Cung Mộ Ly đối với lời nói không chút nào che dấu của Cung Trường Nguyệt thập phần khiếp sợ, miệng mở thật to, một bộ dáng không thể tin được, nhìn thấy góc áo Thanh Sở biến mất ở cửa, hần mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy theo, bước ra cửa ghé lỗ, xoay người hướng Cung Lăng Phong thi lễ, có vài phần kích động, “Đại... đại hoàng huynh! Ta... ta đi trước!”

Bộ dáng Cung Lăng Phong phần nộ nghiêng rằng nghiêng lợi bị ba người kia thấy, bọn họ cũng hiểu tâm trạng Cung Lăng Phong lúc này không thể nào tốt được, cho nên cũng không nói gì.

Mà Cung Lăng Phúc lúc này quả thực muốn bóp chết Cung Trường Nguyệt! Một câu của nàng, hoàn toàn đâm đúng chỗ đau của hần! Mẩu thân hần là quý phi tôn quý, hần là đại hoàng tử, là trưởng tử của Thừa Nguyên đế, nhưng với Cung Trường Nguyệt, hần cũng không là gì hết! Đúng vậy, mẩu thân hần tuy là quý phi, ngoại trừ hoàng quý phi nương nương ra không ai có thể tôn quý hơn nàng, nhưng người thường cũng có thể thấy được, mẩu thân hần vẫn chỉ là thấp, mà hần, chỉ là con vợ lẽ! Sao địch nổi trường công chúa Cung Trường Nguyệt tôn quý vô cùng do hoàng hậu sinh ra!

Nhưng mà, nàng cũng quá không buông tha cho người ta rồi! Cung Trường Nguyệt!

Đại khái Cung Trường Nguyệt cũng không nghĩ đến câu nói mà nói xong là quên ngay của nàng, cư nhiên khiến Cung Lăng Phong vô cùng hận nàng, hơn nữa vì diệt trừ nàng mà không tiếc bất kỳ giá nào, thậm chí là... bức cung đoạt vị!

Đương nhiên, cho dù Cung Trường Nguyệt biết, nàng cũng sẽ khinh thường mà bỏ qua – người ta tức giận liên quan gì ta?

Cung Mộ Ly xoay người rời khỏi tầm mắt Cung Lăng Phong, chạy chậm đuổi theo Cung Trường Nguyệt cùng Thanh Sở, lại không nhịn được che miệng cười. Hần thật không ngờ đại hoàng huynh cao ngạo tôn quý lại có biểu tình như thế! Đại hoàng tỷ quá lợi hại!

“Tiểu tử, ngươi cười trộm cái gì!” Thanh Sở nhìn thấy ý cười chưa kịp giấu đi của Cung Mộ Ly, lấy khủy tay đụng hần, liếc mắt nhìn chủ tử đi đằng trước, tiến đến nói nhỏ bên tai hần.

Cung Mộ Ly lập tức mở miệng, liêu mạng xua tay, “Không... không có.”

“Cất, không nói thì thôi, hơn phân nửa là vì chuyện vừa rồi chủ tử làm.” Thanh Sở quay mặt qua một bên, một bộ dáng khinh thường nói, bất quá đột nhiên nàng lại nghĩ tới chuyện gì đó, một lần nữa kẻ sát tai Cung Mộ Ly, trong giọng nói đầy sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Nhưng mà biểu tình của đại hoàng huynh ngươi thật đúng là buồn cười, mặt hần lúc đó tái luôn rồi, chắc chắn, chủ tử chúng ta thực rất giỏi.”

Cung Mộ Ly theo bản năng đồng ý gật mạnh đầu.

“Thanh Sở.” Cung Trường Nguyệt ở phía trước đột nhiên kêu một tiếng.

Thanh Sở lập tức thu lại bộ dáng kia, quy củ đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, “Chủ tử.”

Cung Trường Nguyệt chống cằm có chút đắm chiêu nói, “Nghe nói con phố phía trước có nhà làm hạt dẻ rang đường ăn ngon lắm, ngươi đi mua đi, đi nhanh về nhanh, ta ở trên xe chờ ngươi.”

Vừa nghe đến ăn, hai mắt Thanh Sở lập tức tỏa sáng, cao giọng đáp, “Vâng!” Sau đó vận khinh công xông ra ngoài.

Cung Trường Nguyệt mang theo Cung Mộ Ly ra khỏi Hồng Tự Chiêu, bên ngoài đã có xe ngựa chờ Cung Trường Nguyệt, đánh xe là ám vệ của Thần lâu, đầu đội nón vành, khoác hắc bào, cho dù là tại hoa phố ca múa nhộn nhịp, cũng giống như ngưng tụ vô số hắc ám.

Xe ngựa này cũng không phải là xe ngựa khi tiến cung của Cung Trường Nguyệt, xe ngựa này không chỉ bên trong vô cùng xa hoa thoải mái, bên ngoài cũng thực hào nhoáng, ngay cả màn che cũng được thuê chỉ kim tuyến, trên đỉnh xe còn có một khối dạ minh châu sang quý, không nói đến kích cỡ, ngay cả hào quang tỏa ra cũng vô cùng nhu hòa, có thể thấy được là rất quý hiếm. Mà bốn con ngựa kéo xe đều là ngựa Xích Thổ, toàn thân cao thấp phát ra ánh sáng đỏ tươi mỹ lệ như lửa cháy, từ đầu tới đuôi dài khoảng một trượng, không có một cọng lông lai tạp nào, từ móng tới cổ khoảng tám thước, trong đêm tối phá lệ chói mắt, người xem ai cũng phải than thở, lại bởi vì ngựa Xích Thổ này khí thế như lang như hổ mà không dám lại gần.

Một chiếc xe ngựa như vậy đứng ở trước Hồng Tụ Chiếu đã đủ khiến mọi người chú ý, những người khác đều đoán xem chủ nhân xe ngựa là ai, mà những người yêu ngựa thì lại thờ dài, ngựa tốt như vậy cư nhiên lại dùng để kéo xe, thật đúng là đáng tiếc, không biết lúc cười lên có cảm giác gì.

Những người này tuy rằng chép miệng nói xe ngựa xa hoa, nhưng khiến bọn họ càng si mê chính là bốn con Xích Thổ kia, đó mới thật sự là bảo mã vô giá!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xích Thổ

Ngựa Xích Thổ, là loại ngựa có đầy sắc thái truyền thuyết, nó từng đi theo một vị danh tướng lên chiến trường, cũng làm cho vô số người vì khí thế của nó là phải cảm thán. Thế nhưng bảo mã hiếm thấy, bình thường một hân huyết bảo mã đã là nghìn vàng khó cầu, mà còn là Xích Thổ nổi bật trong dòng hân huyết bảo mã lại càng là vô giá!

Ở trong mắt người của Thần lâu, chủ tử bọn họ dùng Xích Thổ kéo xe cũng không có gì quá đáng. Xích Thổ dù trần quý ra sao vẫn có dấu vết, mà cây yên bích đào* trong truyền thuyết kia chỉ có trên sách cổ ghi lại, trăm năm qua không ai có thể chứng thực được thần vật đó, vậy mà vẫn bị chủ tử bọn họ tìm ra được, bốn con Xích Thổ có là gì? Hơn nữa, với thân phận cùng phong thái của chủ tử bọn họ, cũng chỉ có Xích Thổ mới xứng để kéo xe!

*Yên bích đào: Cây bích đào có màu đỏ tươi.

Người khác nhìn vào, chính là thấy những người này điên rồi, giống như bị ma quỷ mê hoặc tâm thần, cái gì cũng không biết.

Nhưng bọn họ cũng chưa từng được thấy khí thế của nàng, chỉ có vật tốt nhất trong thiên hạ này mới xứng với nàng, cho nên bọn họ đương nhiên không hiểu cái việc điên cuồng này vì sao mà tồn tại.

Có một loại người có thể khiến người khác cúi đầu xưng thần, hấp dẫn đến chết vẫn không ngừng.

Bốn con bảo mã cứ như vậy đứng trên đường ở hoa phố, dĩ nhiên khiến nhiều người hiếu kỳ, đều đến nhìn xe ngựa, hơn nữa còn suy đoán xem không biết là đại thiếu gia nhà ai mà phô trương tới mức khiến người ta chặc lưỡi như thế.

Lúc này, trong đám người đột nhiên truyền tới một tràng tiếng cười kiêu ngạo –

“Ha ha! Quả nhiên là ngựa tốt! Ngay cả Truy Phong của ca ca ta cũng khó mà địch nổi!” Thanh âm này là của nữ tử.

Giọng nói phách lối như thế tự nhiên khiến người ta đem tầm mắt nhìn đến phía đó, thấy một cô gái xinh đẹp mặc phục sức hồng sắc của Cận quốc, dẫn theo một thị nữ cũng có chút khí phách, công khai ôm trong ngực.

Không nghĩ tới lại có nữ tử to gan như vậy, không để ý danh tiết đi vào hoa phố! Mọi người lâm vào khiếp sợ.

Bất quá nhìn thấy trên người nàng là phục sức Cận quốc, người chung quanh cũng hiểu ra – Cận quốc từ trước đến nay nam nữ đều coi mở, quốc gia cường hãn, một nữ tử Cận quốc đi vào phố thanh lâu cũng là chuyện bình thường, không có ai nhạo báng nàng.

Lúc này, thị nữ kia hướng đến xe ngựa hást cảm, có chút cao ngạo nói, “Tiểu thư! Nếu ngài thích con ngựa kia, chúng ta liền tìm chủ nhân mua lại đi? Bảo mã như thế mà dùng để kéo xe, thật sự là phung phí của trời! Còn không bằng để ngài huấn luyện, nhất định có thể trở thành danh cầu độc nhất vô nhị!”

*Danh cầu: ngựa khỏe, có danh tiếng.

Cận quốc mỗi người đều thượng võ, cho dù là nữ tử cũng không ngoại lệ, cho nên thị nữ này đề nghị chủ tử mình thuần mã* cũng không có gì không ổn.

*Thuần mã: thuần hóa ngựa.

Nghe thị nữ bên cạnh nói vậy, mắt nữ tử sáng ngời, vỗ tay nói, “Đúng vậy a! Ta sao lại không nghĩ tới!” Dứt lời, nàng không để ý người chung quanh oán thán, có chút bá đạo đẩy người che trước mặt mình ra, đi đến bên cạnh xe ngựa.

Nữ tử nâng tay muốn chạm vào đầu của Xích Thổ đằng trước, cũng có vài phần thân thiện, nàng từ năm tuổi đã bắt đầu thuần mã, tự nhiên là thập phần thuần thực. Nhưng Xích Thổ hiển nhiên không thể nào để nàng khoe tài, đầu ngựa rút lại, tránh thoát tay nữ tử, một tiếng rống gầm khí thế thoáng chói khiến nữ tử kinh ngạc, theo bản năng lui lại vài bước.

Đối với Xích Thổ gây khó dễ, nữ tử không những không tức giận, lại còn càn rỡ cười lớn, không ngừng cao giọng tán dương, “Ha ha! Ngựa tốt! Quả

nhien là ngựa tốt! Có linh tính! Đợi ta đem về nhất định khiến tiểu tử Tri Tuấn kia đổ mắt đến chết!”

Cô gái đã hạ quyết tâm muốn lấy bảo mã này, trong lòng nàng cảm thấy dù không chiếm cả bốn con thì một con cũng được, về phần thuần mã, đem nó về Cận quốc rồi thì có rất nhiều thời gian!

Vì thế nàng đi vài bước đến trước ám vệ Thần lâu đang ngồi ở chỗ xa phu, nâng cằm, “Này! Xa phu! Chủ nhân ngơoi đâu? Ở nơi nào? Gọi hần đến đây nhanh! Ta muốn mua ngựa của hần, giá tùy hần!” Nàng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, có thói quen sai bảo người khác, đối với người không quen biết cũng thế, nếu không phải vì thân phận nàng đủ lớn, không biết đã đắc tội bao nhiêu người.

Mà ám vệ ngồi ở chỗ xa phu vẫn không nhúc nhích, cho dù đứng bên cạnh hần cũng nhìn không thấy hần đang hô hấp, tựa như chung quanh hần chỉ có chết chóc cùng bóng tối yên lặng.

Nữ tử nhíu mày, “Làm sao? Ngơoi sợ ta mua không nổi sao? Quả Nhi!” (CaS: bản cv thì thị nữ tên trứng gà :(nhưng theo bản tiếng Trung thì tên của thị nữ là 果儿, chữ đầu có nghĩa là trái cây, chữ sau là trẻ con. Nên mình sẽ dịch theo bản tiếng Trung là Quả Nhi) Nữ tử duỗi tay ra.

Thị nữ được gọi là Quả Nhi vội vàng từ trong người rút ra một xấp ngân phiếu, đưa tới tay nữ tử. Nữ tử nhận lấy, tùy tiện đếm đếm rồi đưa cho ám vệ.

“Này, đây là mười vạn lượng kim phiếu, kêu chủ tử ngơoi đem ngựa bán cho ta!” Hần huyết bảo mã bình thường giá cao nhất chỉ có một vạn lượng hoàng kim, mà Xích Thố là cực phẩm trong hần huyết bảo mã, mười vạn lượng hoàng kim dĩ nhiên là vừa vặn.

Ám vệ vẫn ngồi yên, đối mặt với nữ tử cầm trong tay mười vạn lượng kim phiếu, không quan tâm.

Nhưng người xem chung quanh lại có chút hưng phấn, biết rất nhanh sẽ có trò hay! Mà một ít người có tâm tham lam đem tầm mắt dừng ở kim phiếu trên tay nữ tử, ánh mắt tinh toán xem làm sao để sổ tiền này vào tay mình.

Mà nữ tử cũng không vì xung quanh náo nhiệt mà hoảng hốt, nàng nhíu mày nhìn ám vệ, thấy hần không có phản ứng, liền lấy ra thêm mười vạn lượng kim phiếu đưa tới trước mặt ám vệ, “Ta trả thêm mười vạn lượng, bây giờ chắc đủ đi! Gọi chủ tử ngơoi ra rồi nói sau!”

Ám vệ rốt cục cử động – Vừa rồi nhiều người vây xem xe ngựa như vậy, hần không hề động. Nữ tử kia nâng tay muốn chạm vào ngựa Xích Thố, hần không hề động. Nữ tử đi đến trước mặt hần, đưa ra mười vạn lượng hoàng kim, hần không hề động... Mà lúc này, hần động.

Thấy ám vệ nâng tay lên, nữ tử đắc ý cười cười, trong lòng nghĩ – xem ra cho dù là ai đều không thoát khỏi bị tiền tài mê hoặc, lúc trước một bộ dạng yếu tử bất hoại*, hiện tại vì nàng đưa thêm tiền, còn không động tâm?

*Yếu tử bất hoại: chỉ chết không sống, ý là anh ám vệ cứ ngồi im y như xác chết ấy.

Nhưng nàng thật không ngờ, xa phu kia nâng tay lên nắm lấy roi ngựa, cổ tay hần vừa động, rất thành thạo vung roi ngựa đánh trúng cổ tay nữ tử, cổ tay nàng tê rần, kim phiếu trên tay nhất thời rơi là tả.

Ám vệ cuối cùng mở miệng, thanh âm khàn khàn-

“Những người cản đường, chết.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Xuất Thủ

Ám vệ đột nhiên ra tay đương nhiên không phải vì không chịu nổi khiêu khích của nữ tử, thân là ám vệ, bình thường đều ẩn núp âm thầm bảo hộ chủ tử, công phu bồi dưỡng là hạng nhất, làm sao có thể vì việc nhỏ này mà phân tán sự tập trung đây? Hần động thủ vung roi ngựa, nguyên nhân rất đơn giản -

Cung Trường Nguyệt, phía sau là Cung Mộ Ly, đang từ cửa lớn đi ra, nhìn thấy động tĩnh bên này thì ngừng chân.

Ám vệ trung thành và tận tâm đương nhiên không thể để chủ tử đứng một bên chờ, dĩ nhiên muốn nhanh giải quyết chuyện trước mặt, vì thế một roi đánh vào cổ tay nữ tử, muốn nàng biết khó mà lui.

Nếu không phải chủ tử đang ở đây, không muốn để chủ tử thấy máu tanh, chỉ sợ hần đã rút đao giết nữ tử vương vãi này rồi!

Nhưng nữ tử bị đánh nổi giận, không những không biết khó mà lui, ngược lại lửa giận hùng hực lấy ra hồng tiên* quấn bên eo, hồng tiên điểm lệ, chuỗi cầm làm bằng vàng, mặt trên được khảm bảo thạch màu lam, thêm hai chiếc lục lạc bằng vàng tô điểm thêm nhìn thập phần quý khí! Những người có mắt đều có thể nhận ra, trường tiên màu đỏ trong tay nữ tử không chỉ hoa lệ mà còn là một cây roi tốt!

*Hồng tiên: roi màu đỏ, mà trường tiên là roi dài.

Nữ tử nắm chặt trường tiên, gầm lên –

“Hừ! Thứ mà Tri Luật Nhi ta muốn chưa từng không chiếm được! Ta cho ngươi mặt mũi, ngươi không cần thì đừng trách trường tiên bản quận. . . cô nương vô tình!” Tiếng nói vừa dứt, nàng quát một tiếng, trường tiên trong tay lập tức đánh về phía ám vệ xa phu, ra tay tàn nhẫn xảo quyết, vừa nhìn là biết nữ tử này là một cao thủ dùng roi! Hơn nữa tâm địa độc ác!

Nhưng một số người có tâm và ám vệ xa phu kia bởi vì xung hô của nữ tử mà giật mình – nữ tử này xưng là Tri Luật Nhi?! Lại mặc phục sức Cận quốc! Ở Cận quốc. . . Không, thiên hạ này, chỉ có hoàng tộc Cận quốc mới có họ Tri! Nữ tử này là hoàng thất Cận quốc, một vị công chúa hay quận chúa?

Ám vệ suy đoán trong lòng, nhưng cũng không vì lý do này mà động tác chậm lại, cũng không vì nữ tử này họ Tri, có khả năng là hoàng thất Cận quốc mà giảm nhẹ lực đạo. Thấy trường tiên của nữ tử vung đến, hắn không né dù chỉ một chút, thứ bình thường dùng để xua ngựa trong tay hắn nhẹ nhàng vung lên, va chạm cùng hồng tiên của nữ tử, vậy mà lại giống như hai bình khí chạm phải nhau “đình đương” một tiếng! Ám vệ thừa dịp nữ tử còn đang kinh ngạc, đem nội lực trút vào roi ngựa, nháy mắt đánh văng trường tiên của nữ tử, ngay cả tay của nữ tử cũng bị phản lực đánh rung một chút, khiến nàng đau đến thở mạnh!

Nữ tử chỉ thấy cổ tay mình run lên, ngay cả roi cũng cầm không được, rớt xuống đất! Ánh mắt nàng lạnh lùng, nhìn xuống đau đớn ở tay phải, lại đổi qua tay trái, không có một chút ý muốn lui xuống!

Nhưng ám vệ làm sao cho nàng cơ hội ra tay, roi dài được rút nội lực giống như linh xà, trước khi nữ tử cúi xuống nhặt lại trường tiên, tay chân động, trường tiên của nàng cứ như vậy bị một cái thông mã tiên* đánh nát, cắt thành nhiều mảnh, nữ tử kinh ngạc, chỉ có chuôi roi là hoàn toàn không bị hao tổn gì.

*Thông mã tiên: roi thuần hóa ngựa.

“Linh xà tiên của ta!” Nữ tử kinh hô ra tiếng, tức giận giậm chân, lại muốn tiến về chỗ ám vệ.

Bất quá ám vệ cũng không có ý thu tay lại, lúc hắn thu lại roi, thuận tay tàn nhẫn đánh vào thắt lưng nữ tử, khiến nội tạng nàng bị chấn đến run lên, liên tục lui vài bước, phun ra ngụm máu tươi!

Hai người quyết đấu, tốc độ nhanh đến mức người bên ngoài đều không thấy rõ, chỉ thấy nữ tử kia ôm bụng lui vài bước, vừa lau vết máu ở khóe miệng, vừa hung tợn nhìn xa phu. Mà xa phu nhìn cũng bình thường kia thân nhiên thu roi, một lần nữa lâm vào hắc ám, giống như màn động thủ khi này không liên quan gì tới hắn.

“Tiểu thư!” Thị nữ kinh hãi hét lên một tiếng, bật người chắn phía trước Tri Luật Nhi.

Ám vệ biết nữ tử trước mặt tính tình bướng bỉnh, sẽ không vì vậy mà dừng tay, cho nên cũng không vội mời chủ tử lên xe ngựa, lẳng lặng ngồi, xem nữ tử còn xông lên hay không.

Quả nhiên, nữ tử trong lòng không phục, nàng lắc lắc cổ tay phải đang run lên, thấy khôi phục cũng khá tốt rồi, lại thấy thị nữ Quả Nhi vọt về phía mình, thuận tay rút trường kiếm bên hông Quả Nhi ra, sau đó cầm kiếm hướng ám vệ xa phu kia vọt tới, ánh mắt ngoan độc như muốn bằm thây vạn đoạn hắn!

Nàng nàng giỏi về dùng roi, dùng roi của mình còn không phải đối thủ của ám vệ, chỉ một chiêu liền bại trận, làm sao có thể dùng kiếm mà bình thường sử dụng không tốt đánh bại ám vệ đây?

Hiện tại nữ tử đã bị lừa gạt che mắt, làm sao còn nghĩ đến chuyện này? Nàng tử nhỏ sống sung sướng, đều là người khác nhường nàng, chưa từng bị người ta không lưu tình đánh như vậy? Hiện tại nàng tranh cũng chỉ vì nuốt không nổi lửa giận thôi.

Mà ám vệ cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng còn chưa tới gần liền vung roi lên, roi ngựa quét qua, buộc vào chuôi kiếm, nhẹ nhàng lôi kiếm ra khỏi tay nữ tử. Sau đó cổ tay ám vệ khẽ động, trường kiếm bị mã tiên khống chế liền đổi hướng, mũi kiếm hướng về phía yết hầu nữ tử đâm tới! Nữ tử từng mắt nhìn trường kiếm sắc bén sắp cắt qua yết hầu của mình, cướp đi tính mạng mình, trong thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào!

Nữ tử này sắp bỏ mạng tại đây! Người chung quanh đều kinh hô ra tiếng!

“Hừ.” Thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên, giống như từ bốn phương tám hướng vọng đến, có thể nhìn ra người này nội lực thâm hậu!

Chỉ thấy trên trời giáng xuống một đạo ngân mang*, hướng đến mũi kiếm sắp cắt trúng nữ tử chặn lại, “đình đình đang đang” trường kiếm vỡ ra, thủ pháp thế nhưng giống y như khi này ám vệ đánh vỡ linh xà tiên của nữ tử! Rõ ràng là đứng một bên xem từ lâu!

Ám vệ chậm rãi ngừng đầu, chỉ thấy một cỗ áp lực đánh về phía mình – người kia võ công cao hơn hắn!

*ngân mang: mũi nhọn bạc

Mặc dù biết vậy, nhưng ám vệ không né không tránh, tay trái vận nội lực, đánh ra một chưởng, chống lại chưởng mà nam tử từ trên trời giáng xuống đánh về phía hắn!

“Oanh-“ Hai chưởng cùng lúc chạm vào nhau, nội lực va chạm, một cỗ khí lưu theo bốn phương tám hướng tản ra!

Mà xe ngựa ở dưới thân ám vệ chỉ có màn che lay động, là ảnh hưởng của việc xe ngựa bị nội lực đụng vào, thế nhưng không tổn hại chút nào, thậm chí ngay cả ngựa Xích Thổ kéo xe cũng không động đậy, ngay cả kêu một tiếng cũng không có!

Người vừa tới có chút kinh ngạc nhướn mày!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Huynh Muội

“Ha ha! Quả nhiên là ngựa tốt! Lại có thể trấn tĩnh như vậy!” Người vừa tới cao giọng cười lớn, thuộc hạ chấn động ngay lập tức thối lui, hồng y nhẹ nhàng tung bay không dứt, nam tử linh hoạt dừng lại bên cạnh nữ tử kia.

Bởi vì vừa rồi đối chướng, nam tử tuy thoát nhìn phong đạm vân khinh, tựa như không bị chút ảnh hưởng nào, nhưng mà bên trong nội tạng vẫn còn cảm giác chấn động, ánh mắt nhất thời nheo lại, đáy mắt hiện lên một chút sắc bén – mã phu này nội lực thâm hậu, tuy rằng không bằng hắn, nhưng cũng là một nhất lưu cao thủ, không nghĩ tới người như vậy lại làm thuộc hạ cho người ta, lại còn cam tâm tình nguyện làm một mã phu! Không biết chủ nhân hắn đến cùng là ai?!

Nội lực ám vệ không bằng người mới tới, hiển nhiên vết thương không nhỏ như nam tử kia, hắn chỉ thấy lực phủ ngũ tạng của mình đau đớn từng đợt, một ngụm máu tanh từ cổ họng trào lên, ám vệ nhất thời không nhận xuống được, trực tiếp phun ra một ngụm máu, một tay ôm ngực, hiển nhiên nội thương trầm trọng.

Suy nghĩ đầu tiên của ám vệ không phải lo lắng thương thế cùng thân thể mình, động tác đầu tiên của hắn là theo bản năng nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, đáy mắt đầy áy náy – Thực xin lỗi chủ tử! Làm người mất mặt rồi!

Ám vệ động tác tuy nhỏ, hơn nữa mặt hắn lại giấu dưới đầu lạp, người bên ngoài cũng không thấy hành động này. Chỉ có điều đứng cách đó không xa, hồng y nam tử vẫn chú ý đến hắn liền tóm được về mặt này của hắn.

Áy náy? Hồng y nam tử híp mắt, nhìn theo tầm mắt của ám vệ, ở đó tuy là biển người mờ mịt, nhưng hắn vẫn nhận ra người mà ám vệ đang nhìn, một nam tử huyền y, biểu tình lạnh nhạt không chút quan tâm! Hắn gầy nhưng không yếu, một đôi mắt phượng lóe ra tôn quý, khí chất toàn thân khiến người khác căn bản không thể coi nhẹ hắn.

Người đó là chủ nhân của xe ngựa, là người có thể khiến nhất lưu cao thủ cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm xa phu?

Lúc này trong lòng hồng y nam tử cũng không có chút nghi hoặc nào, bởi vì khoảnh khắc nhìn thấy nam tử một thân huyền y kia, hắn liền hiểu ra, nếu hắn cũng giống nam tử kia tao nhã tuyệt, tôn quý vô song, cho dù là đứng trên chín tầng trời, khinh thường nhìn mọi người, đó cũng là chuyện đương nhiên.

Hắn, Trì Bắc Thành, Trấn Bắc vương Cận quốc, nam nhân được tôn xưng “Chiến thần”, lần đầu tiên nổi lên ý tranh cường.

“Đại ca!” Lúc này Trì Luật Nhi mới phục hồi tinh thần, không nghĩ lại thấy được đại ca nhà mình đang đứng một bên, mà xa phu lúc trước muốn ra tay với mình đang ôm ngực ngồi trên xe ngựa, khóe miệng còn vết máu. Trong lòng Trì Luật Nhi nhất thời nở hoa, nàng làm sao còn nhớ sự sợ hãi khi vừa tiến đến quỹ môn lúc trước, hơn nữa đại ca không gì không làm được đang đứng bên cạnh, Trì Luật Nhi sức lực mười phần, một tay xoa thắt lưng, hăng hái chỉ vào ám vệ, kiêu ngạo nói, “Ha ha! Người còn muốn động cô nãi nãi ta? Hiện tại bị đại ca ta giáo huấn, biết sợ rồi sao, thức thời thì đem ngựa Xích Thổ giao ra đây!”

Trì Luật Nhi quả thực là điển hình của vết sẹo tốt rồi thì quên đau, tựa hồ không nhớ bộ dáng chật vật của chính mình khi nãy bị ám vệ giáo huấn, lại còn nghĩ đến ngựa Xích Thổ, muốn bắt bọn nó.

Trì Bắc Thành tuy rằng sủng ái ái muội của mình, nhưng bây giờ đang ở nước khác, không thể nhìn Trì Luật Nhi gây loạn như vậy, ánh mắt sắc bén đảo qua, nghiêm khắc quát Trì Luật Nhi, “Luật Nhi! Đây là Mặc quốc, không phải Cận quốc! Người làm sao lại có tính tình điều ngoa tùy hứng như thế! Lại còn muốn đoạt lấy ngựa yêu của người ta! Ta dạy người như vậy sao?”

Trì Luật Nhi cùng Trì Bắc Thành là huynh muội cùng cha cùng mẹ, Trì Luật Nhi sinh ra không lâu thì phụ vương bọn họ chết trận trên sa trường, mẫu thân bọn họ cũng vì tin tức đó mà bệnh không dậy nổi, cuối cùng buông tay nhân thế, chỉ để hai huynh muội bọn họ sống nương tựa vào nhau. Lúc ấy Trì Luật Nhi chỉ là đứa bé còn bọc tã, mà Trì Bắc Thành thì đã mười sáu tuổi. Hắn cũng không nguyên ý bất kỳ kẻ nào thay thế hắn chiếu cố muội muội, cho nên Trì Luật Nhi chính là được Trì Bắc Thành nuôi lớn, đối với nàng mà nói, Trì Bắc Thành là huynh trưởng, cũng là phụ thân. Trì Bắc Thành đau lòng muội muội từ nhỏ đã không có cha mẹ, cho nên bình thường đối với nàng rất sủng ái, cơ bản là muốn sẽ có, cũng dưỡng thành tính tình điều ngoa của Trì Luật Nhi, phải biết rằng ở Cận quốc, vị quận chúa này là tiêu ma vương người gặp người sợ!

Đương nhiên, Trì Bắc Thành đối với Trì Luật Nhi cũng có tồn tại một chút nghiêm khắc, Trì Bắc Thành trưởng thành sớm, hơn nữa thập phần thông minh,

cho nên lúc hán mười sáu tuổi, điệu bộ hành sự dĩ nhiên giống hệt phụ vương uy vọng rất cao kia, hiển nhiên khiến Trì Luật Nhi tâm sinh ra sợ sệt. Mà Trì Luật Nhi lại rất sùng bái Trì Bắc Thành, nàng tin tưởng chắc chắn đại ca mình không gì không làm được, thậm chí ngay cả sở thích cũng bắt chước đại ca, Trì Bắc Thành thích mặc hồng y, cho nên từ đồ của nàng cũng đều là hồng y!

Trì Luật Nhi đối với đại ca Trì Bắc Thành vừa sùng bái vừa e kính sợ, lúc này Trì Bắc Thành nghiêm khắc quát nàng, Trì Luật Nhi trong lòng run lên, lập tức quy củ trở lại bên cạnh Trì Bắc Thành, có chút ủy khuất méo méo miệng, làm gì còn bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi?

Trì Bắc Thành trừng mắt nhìn Trì Luật Nhi một chút, lập tức ôm quyền hướng về đám người mà nói, “Gia muội tuổi nhỏ, xúc phạm đến xe ngựa công tử, tại hạ còn ra tay đá thương xa phu của công tử, tại đây xin bày tỏ áy náy khôn cùng.”

Mọi người chung quanh ngẩn ra, không biết Trì Bắc Thành đang nói với ai. Trì Luật Nhi cũng đầy nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt Trì Bắc Thành, liền thấy ở bên trong đám người kia, nam tử một thân huyền y đầy tao nhã.

Cung Trường Nguyệt nghe thấy thanh âm của Trì Bắc Thành, khẽ nâng mắt, thấy mục tiêu Trì Bắc Thành nói chuyện thì ra là hướng đến mình.

Vì thế nàng cũng không đứng trong đám người xem náo nhiệt nữa, nhắc chân đi về phía trước, mà những người bên cạnh đều tự động tách ra thành một con đường cho nàng đi qua, những người bị chen chúc cư nhiên không một câu oán hận, bọn họ trong lòng đều cảm thấy nếu đụng phải vị công tử này, chính là tội lớn tày trời!

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, mọi người đều nín thở tập trung nhìn huyền y nam tử dẫn theo một tiểu công tử mặc cẩm bào, đi tới trước mặt Bắc Trì Thành.

“Trước đá thương người, sau xin lỗi, cần thiết sao?” Thanh âm Cung Trường Nguyệt khàn khàn nhẹ nhàng vang lên.

Trì Bắc Thành sùng sốt, hán không nghĩ tới đối phương lại nói chuyện không chút lưu tình như thế.

“Vây hoàn lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trả Nợ

Hoàn lại? Ý hán là gì? Bồi thường tiền sao? Trì Bắc Thành có chút nghi hoặc.

Cung Trường Nguyệt thoáng nhìn ánh mắt nghi hoặc của Trì Bắc Thành, thần nhiên giải thích, “Ngươi một chường đá thương hán, ta đánh lại ngươi một chường, một chường hoàn lại một chường, như vậy liền huê nhau.”

Còn chưa đợi Trì Bắc Thành lên tiếng, Trì Luật Nhi đã nhảy ra, nổi giận dùng ngón chỉ vào Cung Trường Nguyệt quát, “Ngươi làm càn! Kia chỉ là một xa phu! Đại ca ta đánh thì đánh, ngươi lại còn muốn đánh lại, đây là đạo lý gì? Mặc quốc các người đều là người không phân rõ phải trái sao? Hừ, quả thực là ý nghĩ kỳ quái! Cũng là do xa phu của ngươi vô công không bằng người ta!”

Ở trong mắt Trì Luật Nhi, đại ca Trì Bắc Thành của nàng là thần, không gì không làm được (CaS: khổ quá, biết rồi nói mãi TT^TT sao tả mãi cái khúc này vậy?), mà đã là thần thì sao có thể dùng cách này bồi thường cho một xa phu nhỏ nhỏ? Cung Trường Nguyệt nói như thế khiến Trì Luật Nhi cảm thấy nàng đang bồi nợ đại ca mình.

“Luật Nhi! Không được vô lễ!” Trì Bắc Thành lúc này mới biết mấy năm qua mình thật sự quá sùng ái Trì Luật Nhi, khiến cho nàng vốn là hoạt bát thiện lương biến thành điều ngoa bốc đồng. Đương nhiên, ở Cận quốc, bọn họ là hoàng thất, đối với người khác điều ngoa vô lý thì thôi, nhưng hiện tại bọn họ ở Mặc quốc, hơn nữa còn là với một nam tử như vậy!

Trì Bắc Thành có vài phần cẩn thận nhìn về phía Cung Trường Nguyệt – nam tử này, thoát nhìn giống người thường không có nội lực, nhưng cũng bởi vì như thế, cho nên Trì Bắc Thành mới cảm thấy nam tử này không phải không có võ công, mà võ công của hán đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân*, dĩ nhiên hán không thể thăm dò ra.

*phản phác quy chân: trở lại nguyên trạng

Suy nghĩ đó đương nhiên không phải là hán phỏng đoán, Trì Bắc Thành hán không chỉ có võ công cao cường mà trực giác cũng sâu sắc, trong tiềm thức hán cảm giác được, nam tử tôn quý thoát nhìn thờ ơ này phảng phất giống như một tòa núi lớn đồ sộ không cách nào vượt qua được, ở trước mặt hán, chính mình vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn.

Trì Bắc Thành tuy là hoàng thất Cận quốc, lại là chiến thần Cận quốc, nhưng hán cũng phiêu bạt giang hồ vài năm, trong trí nhớ của hán, không có bất kỳ ai có danh hiệu phù hợp với nam tử huyền y này, chẳng lẽ nam tử mạnh mẽ tao nhã như vậy lại là hạng người vô danh? Không, không có khả năng, nhìn khí phách của hán là đủ biết hán không thể là một người vô danh.

Lúc này Trì Bắc Thành mới cảm thấy thì ra hiểu biết mình nhỏ bé và đơn giản cỡ nào, mà trong thiên hạ này còn rất nhiều điều mà hắn không thể nhìn thấy được, giống như cự long ngủ say không động, vừa động liền khiến trời đất lâm vào thất sắc!

Vừa rồi tiểu muội Luật Nhi nói chuyện vô lễ, xúc phạm đến huyền y công tử này, nếu hắn lòng dạ rộng lượng sẽ không vì một tiểu nữ tử không biết gì lơ miệng mà tức giận, vậy thì tốt. Nếu hắn lòng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, Luật Nhi liền gặp họa!

Nghĩ như vậy, Trì Bắc Thành hơi nhích về bên cạnh, dùng nửa thân người che trước Trì Luật Nhi, đẩy đề phòng nhìn Cung Trường Nguyệt, sợ nàng đột nhiên động thủ.

Nhưng mà suy nghĩ của Trì Bắc Thành, Trì Luật Nhi cũng không rõ, thấy đại ca quát mình, Trì Luật Nhi cảm thấy vô cùng ủy khuất, một bước lao ra khỏi sự bảo hộ của Trì Bắc Thành, chạy đến trước mặt Trì Bắc Thành, giận dữ nói, “Đáng lẽ kết thúc rồi! Nam tử này nói chuyện rất quá đáng! Lại muốn đại ca tự chịu một trường? Đùa cái gì vậy!”. Dứt lời, nàng xoay người đối mặt với Cung Trường Nguyệt, nâng cao cằm, “Nếu ngươi cảm thấy xa phu nhà ngươi bị ủy khuất, bọn ta bồi thường tiền là được, một vạn lượng, đủ để xa phu ngươi tìm đại phu tốt nhất thiên hạ xem bệnh đi! Ngươi chê ít tiền sao? Ta khuyên ngươi sớm dừng lại kịp thời, đừng để trộm gà không thành còn mất nắm gạo!”

Nhìn Trì Luật Nhi kiêu ngạo trước mặt, ánh mắt Cung Trường Nguyệt híp lại, hiện lên tín hiệu nguy hiểm.

Cung Trường Nguyệt cũng không thấy tức giận, nhưng mà hành vi của Trì Luật Nhi quá mức can rờ. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng đều được mọi người nâng lên cao, ai cũng kính nàng sợ nàng, chỉ cần có một người nói chuyện bất kính với nàng thì đã có vô số người lao tới đem kẻ vô lễ này kéo xuống, loạn côn đánh chết, huống chi là người kiêu ngạo như hồng y nữ tử này? Có thể nói, Cung Trường Nguyệt chưa ra tay xuất ra một chiêu ở câu vô lễ đầu tiên của nàng thì cũng đã vô cùng khoan hồng độ lượng rồi, hiện tại nàng lại còn được một tác muốn tiến một thước?

Ánh mắt lướt qua gương mặt của Trì Luật Nhi, Cung Trường Nguyệt dùng sức vung tay áo, nội lực mạnh mẽ mang theo kinh phong đánh về phía Trì Luật Nhi!

“Luật Nhi! Nguy hiểm!” Trì Bắc Thành vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Cung Trường Nguyệt thấy động tác của nàng liền lập tức phản ứng lại, trực tiếp tiến lên một bước nắm lấy thất lung Trì Luật Nhi, nhanh chóng né qua một bên.

Kinh phong kia không đánh trúng Trì Luật Nhi, mặt đất bị kinh phong đánh trúng lập tức xuất hiện một khe nứt.

Trì Bắc Thành tràn đầy kinh sợ, không ngờ huyền y nam tử trước mặt nội lực thâm hậu như vậy, chỉ là kinh phong lúc vung tay áo, lại có thể đem mặt đất đánh nứt ra, hơn nữa hắn nhìn ra được huyền y nam tử không dùng hết sức!

Trì Luật Nhi tuy rằng tránh được công kích của Cung Trường Nguyệt, nhưng vẫn có một đạo kinh phong lướt qua mặt nàng, khuôn mặt non mịn trắng nõn lập tức xuất hiện một vết thương nhỏ, máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương chậm rãi chảy ra.

Cảm giác được chất lỏng ấm áp theo mặt mình chảy xuống, Trì Luật Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần, trong lòng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt – nàng khó có thể tưởng tượng được mình vừa mới dạo một vòng quý môn quan.

Một chút kiêu căng can quấy của Trì Luật Nhi cuối cùng cũng tàn lụi.

Thấy Trì Luật Nhi tránh thoát công kích của mình, Cung Trường Nguyệt cũng không có ý tiến lên cho nàng thêm một chiêu, mà nhìn Trì Bắc Thành, âm thanh thoảng nâng cao, “Bồi thường, ngươi đáp ứng hay không?”

“Ta...” Trì Bắc Thành có chút do dự, hiện tại hắn thật không biết mình có nên đáp ứng hay không.

“Không đáp ứng?” Cung Trường Nguyệt khẽ nâng cằm, “Đó là chuyện của ngươi, đánh ngươi, là chuyện của ta.”

Dứt lời, nàng nâng tay lên cho Trì Bắc Thành một chiêu!

Một chiêu này ra tay quá nhanh, quá mãnh liệt, khiến Trì Bắc Thành trong thời gian ngắn không phản ứng kịp, cuối cùng nhận toàn bộ chiêu phong! Hắn lập tức cảm thấy lục phủ ngũ tạng từng đợt đau đớn, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Cung Trường Nguyệt không hề quan tâm Trì Bắc Thành ra sao, nàng xoay người đi về phía xe ngựa, thân nhiên bước lên, thuận tay nâng Cung Mộ Ly thấp bé không thể tự lên xe ngựa lên.

Nàng ngồi vào chỗ của mình ở bên trong xe ngựa, đưa tay bắn ra, một viên thuốc màu trắng óng ánh liền bay về phía ám vệ, được hắn bắt lấy.

Ám vệ đem viên thuốc ném vào miệng, viên thuốc nhanh chóng tan ra thành một dòng nước ấm trôi xuống yết hầu hắn, tiến vào lục phủ ngũ tạng, nội thương nháy mắt tốt hơn phần nửa.

“Tạ chủ tử ban thuốc!” Ám vệ cảm thấy chính mình vinh quang vô cùng, vạn phần kích động nói.

“Đi thôi.” Cung Trường Nguyệt dựa vào nhuyễn tháp*, miễn cưỡng nói.

*Nhuyễn tháp: chiếc giường nhỏ êm ái.

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thưởng Phạt

Trong đêm, một tiểu thái giám núp ở chỗ tối, thấy xa xa có xe ngựa được bốn con Xích Thổ kéo chạy đến hoàng cung, liền xoay người nhanh chóng chạy về Nhạc Hoa cung. Mà Nhạc Hoa cung, là chỗ ở của Đức phi.

“Nương nương! Đức phi nương nương!”, cách thật xa, tiểu thái giám dùng giọng nói chói tai của hắn cao giọng hô.

Đức phi mặc không tước lục sắc gấm y, ngồi ở chủ vị trên cao, tao nhã ung dung, tinh tế thối nhẹ vụng trộm, nhấp một ngụm. Chợt nghe được tiếng tiểu thái giám trong cung của mình truyền từ xa tới, trong đêm yên tĩnh vô cùng rõ ràng, nàng có chút hờn giận nhíu nhíu đầu mày, trừng mắt nhìn tiểu thái giám hoang mang rồi loạn đang chạy vào, tức giận nói, “Thần là thái giám của bản cung, sao lại có thể không có quy củ như thế, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì? Chẳng phải làm người ta chê cười sao!”

Tiểu thái giám thấy Đức phi bất mãn, trong lòng sợ hãi, chân mềm nhũn liền quỳ xuống, vừa dập đầu vừa sợ hãi nói, “Đức phi nương nương tha mạng! Đức phi nương nương tha mạng! Nô tài chỉ là rất nóng vội, nhất thời mới...”

“Được rồi! Đừng nói nhảm nữa.” Đức phi đặt mạnh ly trà trong tay xuống, cầm lấy lọ sưỡi hoa văn tinh xảo bên cạnh sưỡi tay, thờ ơ nói, “Chuyện bản cung bảo người đi thăm dò thể nào rồi?”

Tiểu thái giám vẫn như trước quỳ trên mặt đất, nhưng không tiếp tục dập đầu, “Nô tài thấy xe ngựa trường công chúa đã trở lại, nhưng đến cửa cung cũng không xuống xe mà trực tiếp đi vào, giống như... giống như đi thẳng về hướng Vị Ương cung, tam hoàng tử hẳn là... ở trên xe.” Càng nói đến đoạn sau, tiểu thái giám có chút sợ sệt giảm nhẹ giọng nói.

Bất quá Đức phi vẫn nghe rõ ràng, đặc biệt nghe xong câu “đi thẳng về hướng Vị Ương cung”, Đức phi quả thật cảm thấy tức giận không thể kiềm! Nàng tuy rằng biết Cung Trường Nguyệt rất kiêu ngạo, nhưng thật không ngờ lại kiêu ngạo đến nước này! Cho dù nàng không thích Cung Mộ Ly, nhưng Cung Mộ Ly cũng là người của Nhạc Hoa cung, Cung Trường Nguyệt ngay chào hỏi cũng không làm, không nói hai lời liền đem người trong cung của nàng đi, đây là có ý gì?!

Đức phi càng nghĩ càng giận, trực tiếp vỗ mạnh lên bàn, tiếng vang thật to làm người chung quanh thoáng chốc run lên, biết rõ tính tình Đức phi, bọn họ vội vàng hoảng sợ cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, sợ phát sinh chuyện gì đó bị Đức phi bắt lấy nhược điểm, trừng phạt khi đó còn nặng hơn bình thường mấy chục lần!

Đức phi xuất thân không cao, không thể so với những nhất phẩm thiên kim cùng tiền cung khi đó, phụ thân của nàng là tứ phẩm Lại Bộ Thị Lang. Nhưng nàng dựa vào dung mạo cùng thủ đoạn, từng bước một ngồi lên vị trí tứ phi, còn cùng nắm quyền giải quyết chuyện lục cung. Tuy nói trên đường có chút khó khăn, nhưng bởi vì nàng thận trọng, cho nên một đường đi tới cũng coi như thuận phong thuận thủy*. Mà nàng làm gì gặp được người có can đảm miệt thị nàng như thế?!

*Thuận phong thuận thủy: tựa như thuận buồm xuôi gió của VN mình.

Tuy nói Đức phi nhện Cung Trường Nguyệt rất nhiều chuyện, nhưng lúc này nàng thật sự không nhện được nữa!

Đức phi đột nhiên đứng lên, thanh âm có chút âm trầm, “Bãi giá Thanh Nhã các Vị Ương cung!”

Mà Thanh Nhã các ở phía sau Vị Ương cung, Cung Trường vừa mới từ phòng tắm đi ra, đại khái cũng chỉ vào lúc này, nàng mới có thể đổi thói quen mặc y phục huyền sắc, thay thành một bộ cẩm bào màu trắng, làn váy kéo thật dài trên mặt đất, nhưng mặt thảm được giữ rất sạch sẽ cho nên cẩm bào cũng không dính một chút bụi.

Cung Trường Nguyệt đi đến ngồi xuống bàn, trên bàn có một chén cháo tổ yến mới được làm xong, nàng cầm lấy thìa múc một ngụm bỏ vào miệng, thấy hương vị ngọt ngào tinh tế, rất hợp với khẩu vị của nàng, liền vừa lòng gật đầu.

Tiểu thái giám cầm khay có chút khựng nhìn phản ứng Cung Trường Nguyệt, thấy nàng vừa lòng gật đầu, trái tim mới hạ xuống, cầm khay gỗ lui qua một bên. Hắn lấy từ trong ngực ra một quyển sổ nhỏ, mừng cung nữ bên cạnh một cây bút, sau đó ở mặt sau của chữ “Cháo tổ yến” vẽ một dấu màu đỏ nho nhỏ.

Lúc này, Lưu Thâm từ bên ngoài đi vào, nàng đến gần Cung Trường Nguyệt, thấp giọng nói, “Công chúa, sách mà người muốn ta đưa cho tam hoàng tử, ta đã đem qua, hiện tại hắn đang vui đầu đau khổ đọc.”

“Ân.” Cung Trường Nguyệt lên tiếng, rú mắt tiếp tục húp cháo.

Lưu Thâm há miệng tựa hồ muốn hỏi gì đó, lại nghẹn nửa ngày cũng không tìm ra lý do.

Cung Trường Nguyệt vừa vịn uống hết chén cháo tổ yến, nàng buông thìa, bảo cung nữ đem bát thu lại, sau đó nhận lấy khăn thấm miệng. Tuy Cung Trường Nguyệt không có quay lại nhìn Lưu Thâm, nhưng nàng hiện tại vẫn có thể cảm nhận được tâm tình bất ổn của Lưu Thâm, liền mở miệng hỏi, “Làm sao? Lo lắng cho Thanh Sở?”

Nàng vừa nói, vừa đứng lên, cầm lấy quyển sách ngày hôm qua vẫn chưa xem xong, đi đến nhuyển tháp được lót da ngân hồ, ngồi xuống, sau đó lười biếng dựa vào, tập trung xem sách.

Lưu Thâm do dự một lát, vẫn cúi đầu “uh” một tiếng.

Cung Trường Nguyệt thoáng ngẩng đầu, mang theo vài phần ý cười, “Không phải đã trở về rồi sao?”

Nàng vừa dứt lời, một bóng dáng linh hoạt nhanh nhẹn từ cửa sổ đang mở rộng lui vào, nhẹ nhàng đáp xuống đất, trên người hình như còn mang theo không khí lạnh lẽo ẩm ướt bên ngoài. Bọn cung nữ thái giám chung quanh có vẻ là nhìn quen lắm rồi, cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào, vẫn như trước làm việc của chính mình, không dám hỏi nhiều một câu.

Thanh Sở đứng cách Cung Trường Nguyệt rất xa, vụng trộm nhìn mặt Cung Trường Nguyệt, thấy nàng hình như không tức giận, mới từ từ chậm chậm tới gần. Còn không đợi nàng tới gần, Lưu Thâm liền giậm chân, thấp giọng quát, “Đi đâu vậy?”

Thanh Sở ngượng ngùng cười cười nhìn Lưu Thâm, lại không biết xấu hổ kể - nàng vốn là nghe lời chủ tử đi mua điểm tâm, không nghĩ tới vừa đi lại nhìn thấy nhiều thức ăn ngon như vậy, kết quả là... quên cả thời gian, đợi tới lúc nàng nhớ ra mệnh lệnh của chủ tử, thì không biết đã qua bao lâu rồi, chủ tử có lẽ cũng đã tắm rửa thay y phục ở trong Thanh Nhã các rồi. Nàng sợ sệt bị phạt, do do dự dự nửa ngày mới dám đi vào.

“Chủ... chủ tử, ta sai rồi...” Thanh Sở lúng túng nói.

Cung Trường Nguyệt lật qua một trang sách, thản nhiên nói, “Ngươi đã hiểu thì biết phải bị phạt, lui xuống đánh mười gậy.”

“Nga.” Thanh Sở biết từ trước đến nay chủ tử luôn thường phạt phân minh, bây giờ phạt nàng mười gậy, đã là nhẹ nhàng rồi. Huống chi vốn là nàng làm sai, cũng không cầu xin gì, trực tiếp lĩnh phạt.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chết Vắn

Thanh Sở vừa đi ra ngoài không bao lâu, một tiểu cung nữ hoảng hốt từ cửa chạy vào, vừa thở hổn hển vừa sợ hãi nói, “Công... công chúa, Đức phi nương nương mang theo người... mang theo người đi về phía này?”

Cung Trường Nguyệt vẫn như trước nằm trên nhuyển tháp, vô cùng tập trung xem sách trên tay, đối với việc cung nữ vừa nói hoàn toàn không có chút phản ứng.

Lưu Thâm từng bước đi lên, trầm thanh quát lớn, “Đây là Thanh Nhã các! Hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì? Ngươi vừa nói gì? Đức phi nương nương đến đây? Bây giờ nàng mang theo người đi đến đâu rồi?”

Tiểu cung nữ thiếu chút nữa là quỵ xuống, cuối cùng vẫn sợ sệt đứng đáp, “Đã... đã đứng bên ngoài.”

Lưu Thâm nhướng mày, trong lòng vô cùng bất mãn, “Vi sao đi tới bên ngoài mới thông truyền? Các ngươi đang làm cái gì?”

Tiểu cung nữ bắt đầu xoắn ngón tay, ấp úng nói không ra lời, chỉ có thể hồ thẹn cúi đầu – thực ra, là do Đức phi nương nương quá lợi hại, không cho phép bất kỳ ai thông báo, cho dù thị vệ đi tới gần nàng, cũng vì một câu “Bản cung chịu mệnh phụ giúp công việc lục cung” của Đức phi nương nương chặn trở lại. Lẽ ra nàng muốn lên đến truyền tin, kết quả lại bị Đức phi nương nương phát hiện, răn dạy một chút rồi trực tiếp mang theo nàng đi tới đây.

Lưu Thâm thấy chuyện này tựa hồ cũng không đến lượt mình làm chủ, liền quay đầu lại hỏi Cung Trường Nguyệt, “Công chúa?”

Cung Trường Nguyệt không chút quan tâm lại lật qua một trang sách, thản nhiên ném ra hai chữ, “Không gấp.”

Lưu Thâm dĩ nhiên không có ý kiến với mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, trong mắt nàng, chủ tử nói đúng là đúng, cho dù chủ tử nói sai, nó cũng thành

đúng! Cho nên nàng cũng không quản nhiều, quay đầu nói với tiểu cung nữ kia, “Không có nghe thấy sao? Công chúa điện hạ nói không gấp! Mời Đức phi nương nương trở về đi!”

Nàng vừa dứt lời, cửa lớn tấm điện của Cung Trường Nguyệt đột nhiên bị mở ra.

Cung nữ không kiêng nể gì mở cửa kia đứng ở một bên, lộ ra Đức phi nương nương ngạo nghễ đứng phía sau nàng.

Đức phi cau mày, không hề che giấu hờn giận trong lòng mình, thể hiện toàn bộ lên mặt, nàng đứng ở ngoài cửa, nhìn chăm chăm tấm điện của Cung Trường Nguyệt đèn đuốc sáng trưng, bóng tối bao phủ trên người nàng, càng giúp vẻ mặt của nàng thêm âm trầm.

Lưu Thâm chậm chậm đi đến cửa tấm điện, nhưng không bước ra, chỉ hướng về phía Đức phi mà phúc thân, “Đức phi nương nương.” Thanh âm của nàng ôn hòa, dĩ nhiên không có quá nhiều tôn kính đối với Đức phi. Đứng thẳng người dậy, ánh mắt nàng vừa động liền thấy được Cung Mộ Ly đứng bên cạnh Đức phi, đầu cúi xuống, thân hình nho nhỏ còn đang sợ hãi tới phát run.

Thấy Lưu Thâm vô lễ, Đức phi không phần nộ hừ một tiếng, cao giọng nói, “Chẳng lẽ công chúa của ngươì dạy bảo ngươì như vậy, gặp hậu phi nương nương trong cung cũng không quỳ xuống hành lễ sao?” Câu nói của nàng, có vài phần chất vấn.

Lưu Thâm nghiêm mặt không nói gì.

Đức phi vung tay áo, giẫm lên cầu thang cẩm thạch đi lên, trong nháy mắt bước vào cửa lớn tấm điện, biểu tình âm trầm trên mặt ngay lập tức thay bằng tươi cười ôn nhu nhã nhặn trước mặt Thừa Nguyên đế.

Tận mắt nhìn thấy Đức phi nhanh chóng thay đổi sắc mặt như vậy, Lưu Thâm chỉ có thể than một câu – quả nhiên không hổ là Đức phi.

Đức phi thốt tha xinh đẹp đi tới, muốn vòng qua Lưu Thâm, đi về phía nhuyển tháp có Cung Trường Nguyệt, mà Cung Mộ Ly lại cùng cung nữ đi theo phía sau nàng, nhìn có vẻ rất có thanh thế. Theo lý mà nói, phẩm cấp của Đức phi chỉ cần bố trí sáu cung nữ, nhưng lúc này bên cạnh nàng lại ước chừng có mười người, có lẽ lý do cũng là vì được Thừa Nguyên đế ban ân.

Tuy rằng mười cung nữ đi theo sau Đức phi đều cúi đầu, nhưng kiêu ngạo trên người lại vô cùng rõ ràng, lý do rõ ràng là vì hàng năm đi theo bên người Đức phi nên vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh.

Lưu Thâm thấy Đức phi muốn đi vòng qua mình, liền hướng về phía bên phải bước qua, hơi hơi vuốt cằm, hạ mi nói, “Xin lỗi Đức phi nương nương, công chúa điện hạ đã nghỉ ngơi, thứ cho nô tỳ không thể tiếp đãi nương nương.”

Đức phi tuy rằng tươi cười, nhưng vừa mở miệng, âm thanh lại lạnh tựa hàn băng, “Tránh ra.”

“Nương nương!” Âm thanh Lưu Thâm đột nhiên cất cao, không hề cúi đầu, nhìn thẳng Đức phi, đáy mắt không có chút tôn kính.

Đức phi không giận mà cười, “Hừ, quả nhiên là cung nhân trong Vị Ương cung của Lâm Nguyệt trường công chúa, thật đúng là một kẻ ngông nghênh...!” Ánh mắt nàng sắc bén, trừng Lưu Thâm. Nhưng nàng không ngờ Lưu Thâm không hề e sợ ánh mắt của mình, ngược lại còn lạnh nhạt đối diện với nàng, ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Cho nàng ta vào.” Thanh âm thờ ơ của Cung Trường Nguyệt chọt truyền ra từ bên trong.

“Vâng.” Lưu Thâm cúi đầu, “Đức phi nương nương, công chúa mời người vào.”

Đức phi trong lòng cũng không cao hứng, ngược lại cảm thấy như trên mặt bị tát một cái, nàng nhập cung làm phi, chưa từng chịu qua loại nhục nhã này. Cung Trường Nguyệt... Lâm Nguyệt trường công chúa... Nữ nhi của nữ nhân kia... Thật đúng là gan dạ!

Nàng vung ống tay áo, đi vào bên trong, lập tức đứng bên cạnh nhuyển tháp mà Cung Trường Nguyệt đang nằm. Nàng từ trên cao nhìn xuống Cung Trường Nguyệt, thanh âm ôn hòa, “Trường Nguyệt, bản cung mặc dù không dám xưng là mẫu hậu của ngươi, nhưng cũng là trường bối của ngươi, vừa rồi cung nữ của ngươi bất kính với bản cung còn chưa tính, nhưng mà -!” Đức phi đột nhiên cao giọng, “Cung Mộ Ly! Hắn là tam hoàng tử của phụ hoàng ngươi! Trước đây, phụ hoàng ngươi vì tín nhiệm bản cung, cho nên đưa hắn đến Nhạc Hoa cung cho bản cung nuôi nấng, có thể nói hắn coi như là hoàng tử của bản cung. Nhưng đột nhiên ngươi hờn cung, còn muốn nhận tam hoàng tử về cung của ngươi, nếu phụ hoàng ngươi hỏi đến, bản cung làm sao ăn nói với phụ hoàng ngươi?!”

Cung Trường Nguyệt lùi biếng ngáp một cái, từ nhuyển tháp ngồi dậy, thuận tay đem sách đặt ở một bên. Nàng liếc nhìn Đức phi một chút, sau đó gầy gầy tóc, từ trên nhuyển tháp trượt xuống, không hề nhìn Đức phi mà đi vòng qua nàng ta, đến trước mặt Cung Mộ Ly, nhú mày, “Bản cung bảo ngươi đọc sách, đọc xong rồi?”

Cung Mộ Ly sợ hãi giương mắt nhìn Cung Trường Nguyệt, “Không... không có...”

“Vậy đứng ở trong này làm gì?” Cung Trường Nguyệt nghiêm khắc nói, “Còn không mau trở về?”

“Ta... ta...” Cung Mộ Ly theo bản năng muốn rời đi, nhưng lại e sợ Đức phi, không dám đi chuyển một nước.

“Là bản cung để hắn đi cùng!” Đức phi xoay người đối diện Cung Trường Nguyệt.

Cung Trùng Nguyệt lúc này mới đem ánh mắt dừng lại trên người Đức phi.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Huyền Náo

“Đức phi?” Cung Trùng Nguyệt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không chút quan tâm nói, “Người có chuyện gì?”

Nữ nhân ở hậu cung, thật đúng là không có ai an phận. Cung Trùng Nguyệt không kiên nhẫn nghĩ.

Đức phi nghe giọng điệu này của Cung Trùng Nguyệt, trong lòng nhất thời tức giận không thôi, lại ngại hoàng thượng vô cùng sủng ái trường công chúa Cung Trùng Nguyệt này, tức giận cũng không có lợi gì, chỉ có thể cắn răng mà nhịn.

Vượt thuận trong lòng, Đức phi bảo đảm mình sẽ không nhất thời tức giận với Cung Trùng Nguyệt, lại lần nữa nở nụ cười, chân thành đi đến ngồi bên cạnh Cung Trùng Nguyệt, lời nói sâu xa, “Trùng Nguyệt a, bản cung biết người thực thích đứa nhỏ này, nhưng nó dù sao cũng là phụ hoàng người tự tay giao cho bản cung, bản cung nhất định phải chịu trách nhiệm dạy tốt cho hã. Nhưng người lại không nói tiếng nào đã đem Mộ Ly đi, chuyện này...”

“Dạy hã?” Cung Trùng Nguyệt cười khinh miệt, nâng một tay nâng cằm, yên lặng nhìn Đức phi, ánh mắt vẫn như cũ không hề dao động, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Đức phi đột nhiên cảm thấy chột dạ, sau đó lập tức cắn hận Cung Trùng Nguyệt – nha đầu này, từ khi nào thì thích xen vào chuyện người khác vậy? Không phải lúc nào cũng là bộ dáng “sống chết của người khác không liên quan ta” sao?

Cung Trùng Nguyệt nhìn kỹ ánh mắt Đức phi, thấy cảm xúc trên mặt nàng thay đổi một chút, liền hiểu được ý của nàng. Cung Trùng Nguyệt cũng không che giấu chút nào, trực tiếp, “Cung Mộ Ly – sẽ trở thành hoàng đế Mặc quốc tiếp theo.”

Thanh âm của nàng lạnh nhạt, không hề có một tia pháp phông, lại nói ra chuyện khiến người ta vô cùng khiếp sợ!

Đức phi thật sự không thể tin lỗ tai của mình – vừa rồi Cung Trùng Nguyệt... đang nói cái gì? Nàng nói... nàng nói Cung Mộ Ly sẽ trở thành hoàng đế tiếp theo của Mặc quốc?! Ý của nàng là bệ hạ sẽ lập Cung Mộ Ly làm thái tử? Làm sao có thể!

Từ xưa đến nay, cho dù trải qua bao nhiêu triều đại, đều có một định luật không thay đổi – mẫu bằng tử quý. Vì cái gì mà tranh chức thái tử đến mức tanh mùi máu, khiến nhiều người mất mạng? Không chỉ vì tự bản thân khát vọng với quyền lực, mà còn tranh chấp vì mẫu thân của họ! Cho dù một hoàng tử ban đầu không quan tâm đến ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ bị mẫu thân hãm ảnh hưởng mà tham gia tranh đoạt. Bởi vì từng nữ nhân ở hậu cung, từ lúc tiến cung đã hy vọng mình trở thành sủng phi, sau khi trở thành sủng phi thì hy vọng trở thành hoàng hậu, sau khi thành hoàng hậu thì bắt đầu hy vọng thành Thái Hậu, đó mới là nữ nhân đứng đầu hậu cung, cả đời vinh hoa, vĩnh viễn được hưởng phú quý.

Đức phi đương nhiên cũng không ngoại lệ, nàng thấy sức khỏe Thừa Nguyên để mỗi năm càng kém, không biết khi nào sẽ băng hà. Tuy rằng nàng có tình cảm với Thừa Nguyên đế, không hy vọng hã chết đi. Nhưng về phía nhi tử, nàng lại chờ mong Thừa Nguyên đế băng hà, sau đó nàng sẽ trợ giúp nhi tử trở thành hoàng đế tiếp theo, đến lúc đó, nàng sẽ là Thái Hậu!

Nàng đương nhiên biết việc này rất khó khăn, bởi vì trước nhi tử của mình còn có đại hoàng tử, hã là trưởng tử, so tuổi tác thì có ưu thế hơn Chí Dương, hơn nữa mẫu thân của hã là Như quý phi cao quý.

Nhưng nếu không làm thì làm sao biết chuyện này sẽ không thành công?

Nhưng mà nàng hoàn toàn không nghĩ tới, hoàng đế tiếp theo của Mặc quốc sẽ là tam hoàng tử thân phận ti tiện, Cung Mộ Ly này! Nàng vẫn nghĩ thái tử cho dù không phải con của mình thì sẽ là của đại hoàng tử Cung Lăng Phong, khi nào thì đến lượt Cung Mộ Ly!

Lời nói của Cung Trùng Nguyệt coi như đã hoàn toàn đánh trúng chỗ đau của nàng, Đức phi liền đập bàn đứng dậy, lớn tiếng quát, “Trùng Nguyệt! Cho dù hoàng thượng có sủng ái người cỡ nào, người cũng không thể nói ra lời nói đại nghịch bất đạo như vậy! Hơn nữa, Cung Mộ Ly hã làm sao có thể trở thành thái tử!” Nàng trực tiếp chỉ tay về phía Cung Mộ Ly.

Cung Mộ Ly bị Đức phi chỉ vào mặt như vậy liền cảm thấy bất an.

Nhưng Cung Trùng Nguyệt hình như không hề nghe Đức phi quát, có chút bức mình nhíu mày, “Làm sao lại không biết lễ nghi như thế, dám lớn tiếng rống to trong cung của bản cung.” Nàng nói rất tự nhiên, lại kèm theo nghiêm khắc, hoàn toàn là giọng điệu răn dạy.

Đức phi bởi vì khẩu khí này của Cung Trùng Nguyệt, tức giận đến mức sắp học máu!

“Người!”

“Cầm miệng, đi ra ngoài!” Ánh mắt sắc bén của Cung Trường Nguyệt lướt nhanh về phía Đức phi.

Lửa giận của Đức phi ngay lập tức bị câu nói này chặn lại, Cung Trường Nguyệt lúc này không chỉ khí phách mười phần, mà còn có một loại khí thế không thể nói rõ, giống như... lệ khí được dưỡng thành sau khi giết hại rất nhiều người. Không hiểu sao Đức phi lại cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Cung Trường Nguyệt, nhin không được liến lui vài bước về phía sau, biểu cảm trên mặt cũng là sợ hãi không thôi.

“Ta... bản cung...” Đức phi có chút lắp bắp nói.

“Luu Thấm, đem nạng lỏi ra ngoài.” Cung Trường Nguyệt thần nhiên ra lệnh, sau đó phất tay áo đứng dậy, nhúu nhúu mày, có chút không kiên nhẫn nói, “Thật là ồn ào.” Dứt lời, nạng xoay người đi vào bên trong.

Những lời này giống như một bàn tay tát thật mạnh lên mặt Đức phi. Đức phi cảm thấy mặt mũi của nàng đều mất hết! Nhưng trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, không thể làm được gì, chỉ có thể gắt gao trừng bóng lưng của Cung Trường Nguyệt.

Lúc này, Luu Thấm nghe lệnh đi về phía Đức phi, mang theo một chút ý cười, “Đức phi nương nương, mời trở về đi.”

Đức phi há miệng thở dốc muốn nói gì đó, lại nhớ tới bộ dáng Cung Trường Nguyệt, giọng điệu của nàng lúc quát lớn giống như còn quanh quẩn bên tai. Nàng trong lòng phát lạnh, chỉ có thể oán hận trừng mắt Luu Thấm cùng Cung Mộ Ly, cắn giận xoay người mang theo cung nữ rời đi.

“Luu Thấm tỷ tỷ.” Cung mộ Ly có chút lo lắng không yên đi đến bên người Luu Thấm, do dự trong chốc lát rồi nói, “Đức phi nương nương...”

“Không cần lo lắng.” Luu Thấm vỗ bả vai Cung Mộ Ly, giống như tiếp thêm dũng khí cho hắn.

Cung Mộ Ly chợt cảm thấy an lòng.

Mà ở một địa phương rất xa hoàng thành, trong một ngôi nhà nhỏ đã lụi bại, một nam một nữ mặc giả y* đồ thẩm, nhìn nhau cười, biểu tình hạnh phúc mà thỏa mãn.

*Đồ cưới.

Nữ tử một tay cầm ly rượu, cười nhẹ, thùy mị như mặt nước –

“Nguyên một lòng yêu người, bạc đầu không phân cách.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thượng Nguyên

Một tháng sau, tết Nguyên Tiêu rốt cục cũng đến.

Trong một tháng này, vô luận là trong cung hay là dân chúng, đều bận rộn bắt đầu chuẩn bị cho tết Nguyên Tiêu. Trải qua trăm năm lịch sử lắng đọng, Mặc quốc đã sớm tiến vào thời kì thịnh vượng chưa từng có, ngoại bang yên ổn, dân chúng an cư lạc nghiệp, cho nên ngày hội như vậy, đối với mọi người mà nói là một ngày đáng để chúc mừng.

Chỉ còn bảy ngày nữa là đến tết Nguyên Tiêu, dù là kinh thành hay là hương trấn* của Mặc quốc, khắp nơi đều bắt đầu giăng đèn kết hoa, rất nhiều địa phương đã trang trí đăng luân, đăng thụ, đăng trụ**. Toàn bộ Mặc quốc giống như một hội đèn lồng thật lớn, khắp nơi đều có thể thấy được đèn màu vô cùng xa hoa, đủ để thấy được tết Nguyên Tiêu này có bao nhiêu náo nhiệt.

*làng quê và thị trấn nhỏ.

**Đăng luân, đăng thụ, đăng trụ: vòng đèn, cây đèn, trụ đèn.

Hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu là tập tục, không chỉ có ở Mặc quốc, mà là toàn ở bộ đại lục, cho nên lúc này không chỉ Mặc quốc bận bịu cho tết Nguyên Tiêu, mà giống Mặc quốc còn hai quốc gia nữa. Sau khi Mặc quốc được ghi vào lịch sử, cùng với Mặc quốc dần dần phát triển và ổn định, hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu ban đầu chỉ có ba ngày, sau càng ngày càng dài, càng ngày càng náo nhiệt. Mà hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu năm nay, tính từ lúc cách tết Nguyên tiêu bảy ngày, thời gian của hội đèn lồng ước chừng khoảng hai mươi ngày, có thể nói là náo nhiệt chưa từng có.

Nhưng mà, tết Nguyên Tiêu náo nhiệt vẫn có một chỗ không ảnh hưởng đến, chính là Vị Ương cung của Lãm Nguyệt trường công chúa.

Thanh Nhã các Vị Ương cung lúc này vẫn trang nghiêm như trước, biểu tình trên mặt mọi người vẫn trước sau như một, so với bọn cung nữ thái giám vui mừng trong cung, bọn họ trầm tĩnh có chút không giống người thường.

Trong Thanh Nhã các có một hồ nước lớn, hồ được đặt tên Vị Danh, tên này là Cung Trường Nguyệt đặt khi còn bé, bởi vì Thanh Nhã các thật ra chính là nơi mà Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu lúc còn sống yêu thích nhất. Mà trên Vị Danh hồ vẫn còn từng đóa từng đóa hoa sen nở rực rỡ, tuy rằng lúc bây giờ đã sắp vào đông, nhưng bởi vì bùn lót ở dưới chôn theo oán*** thạch trần quý, cho nên toàn bộ hồ nước đều ấm ấm, tuyệt đối không bởi vì là mùa đông mà ảnh hưởng đến hoa sen.

***Ấm áp.

Cũng vì lý do đó, cho nên trên mặt hồ Vị Danh có sương mù trôi lơ lửng, mây khói lượn lờ giống như tiên cảnh. Mà sương mù đó che khuất một đường nhỏ trong nhả trúc không tính là quá rộng, khiến cho bạch ngọc đình khéo léo tình xảo trong hồ kia giống như phiêu du giữa không trung, mà người trong đó, lại mờ mờ ảo ảo, xinh đẹp như tranh.

Lúc này, một tiểu thiếu niên thoạt nhìn chỉ bảy tuổi, một thân bạch y, trong tay cầm một quyển sách, từ nơi không xa đi tới, vũng vàng đạp lên đường nhỏ làm bằng nhả trúc kia, đi đến đình giữa hồ. Tuy rằng tiểu thiếu niên này tuổi còn nhỏ, nhưng bề ngoài lại mười phần trầm ổn, cặp mắt kia không hề dư thừa chút cảm xúc nào, xem ra hẳn hoàn toàn không giống tiểu hài tử bình thường. Hơn nữa, nếu cẩn thận quan sát hẳn, sẽ phát hiện nhịp bước cùng tần suất hô hấp của hắn vô cùng có quy luật, quy luật này hiển nhiên là nhờ tu luyện nội lực công pháp nào đó mà có.

Tiểu thiếu niên, là Cung Mộ Ly.

Thời gian một tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Nói nó dài, nó liền nháy mắt trôi qua. Nói nó ngắn, nhưng có đã thay đổi một thiếu niên căn bản sợ sệt hướng nội, khiến cho nội tâm của hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Lúc trước tính cách của Cung Mộ Ly là vì Đức phi và nhị ca hắn khi dễ áp bức mà thành, tuy rằng hắn thiên tư thông minh, nhưng bởi vì không được dạy bảo tốt, cho nên tính cách trở nên vô cùng nhất gan và yếu ớt. Mà trong một tháng này, Cung Trường Nguyệt gần như dùng phương pháp nhồi vẹt ăn, nâng cao kiến thức cho Cung Mộ Ly, thay đổi tính cách hắn. Đương nhiên, việc này chủ yếu là Lưu Thâm cùng Thanh Sở ra tay, Cung Trường Nguyệt ngẫu nhiên chỉ điểm hai câu, nhưng hai câu này cũng đủ có lợi cho Cung Mộ Ly.

Không biết Cung Mộ Ly có phát hiện ra hành vi cử chỉ hiện tại của hắn đều học theo Cung Trường Nguyệt không, quen đem cảm xúc giấu ở đáy mắt, quen thả chậm tốc độ nói chuyện, cho đối phương một áp lực vô hình, quen lấy lời nói đơn giản biểu đạt ý của mình... Chỉ sợ hắn chỉ còn mỗi việc học theo Cung Trường Nguyệt mặc huyền y thôi.

Không thể không nói, Cung Mộ Ly là một đệ tử vĩ đại, hoặc là hoàn mỹ.

Cung Mộ Ly vừa bước vào đình giữa hồ đã thấy Cung Trường Nguyệt lười biếng tựa vào lan can, không chút để ý cầm lấy chén sứ men xanh đựng mỗi câu bên cạnh, sau đó dương dương tự đắc vẩy mỗi câu vào trong hồ, lập tức hấp dẫn một đám cá chép lộng lẫy tụ tập lại. Nàng vẫn mặc huyền y, y phục đơn giản, vài dệt mềm mại quý báu khiến cho người mặc cảm thấy cực kì thoải mái. Ba ngàn tóc đen đều xổ ra sau lưng nàng, cùng huyền y trên người có một loại thâm trầm không giống nhau. Nàng lười biếng buông nửa con mắt, thoạt nhìn có vẻ không có tinh thần, làm lui đi một chút tôn quý cao nhã.

“Tam hoàng tử điện hạ, người đã đến rồi.” Đứng ở giữa đình, Lưu Thâm hướng về phía Cung Mộ Ly phúc thân.

“Ân.” Cung Mộ Ly cũng lễ pháp gật đầu với Lưu Thâm, đối với lão sư Lưu Thâm dạy bảo mình rất tôn kính.

“Đến rồi?” Cung Trường Nguyệt chậm rì rì đứng lên, từ từ đi đến bên cạnh bàn đá ở giữa đình, ngồi xuống ghế đá đã được trải nệm, từ hộp bên cạnh lấy ra một quân cờ bằng ngọc màu đen, mắt cũng không thèm nâng lên, thờ ơ nói, “Đánh một ván cờ vậy,” Không phải hỏi, mà là trần thuật.

Đối với chuyện này, Cung Mộ Ly cũng không biểu hiện một chút do dự cùng kinh ngạc nào, lập tức để sách cầm trong tay xuống, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống ghế đá, bởi vì cánh tay không đủ dài cho nên hắn phải cố hết sức mới đựng được đến hộp cờ trắng.

Cung Trường Nguyệt nhìn hắn cố hết sức, một tay ngắm nghía quân cờ màu đen, một tay hơi nâng lên, một cổ chân khẽ ôn hòa được xuất ra, đánh vào hộp cờ, làm cho hộp cờ từ từ di chuyển, cuối cùng dừng ở nơi gần Cung Mộ Ly nhất.

Nhân tình của Cung Mộ Ly sáng lên, trong đôi mắt thâm trầm chợt lóe lên sự sùng bái không thể che giấu.

Bất quá, hắn rất nhanh liền khôi phục lại, sau đó không chút do dự cầm lấy cờ trắng, nhẹ nhàng hạ xuống bàn cờ.

Một cuộc chiến đấu không tiếng động, cứ như vậy mở màn trên bàn cờ.

Cung Mộ Ly có chút trầm trọng, càng về sau, mỗi khi hạ cờ lại càng do dự lâu hơn, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, từ trên trán sau đó theo khuôn mặt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tái nhợt.

“Ba” Cung Trường Nguyệt hạ xuống một quân cờ, thân mình thoáng nghiêng ra sau, nâng mắt nhìn Cung Mộ Ly, “Người thua.”

Cung Mộ Ly chăm chú nhìn chằm chằm những quân cờ trắng bị tan rã trên bàn cờ, cuối cùng đành thở dài, chỉ có thể nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cung Yên

“Đại hoàng tử, ta... có phải rất ngốc không?” Cung Mộ Ly có chút thất vọng nói.

Hắn biết kĩ nghệ của đại hoàng tử không tốt lắm, nếu đại hoàng tử đánh cờ cùng vị lão sư được nàng mời đến dạy hắn chơi cờ thì chưa được bao lâu đại hoàng tử sẽ thua, dù sao kĩ nghệ của lão sư kia cũng có thể nói là giỏi nhất. Nhưng mình đã theo vị đại sư kia học một tháng, ngay cả cộng lông cũng học không được, cũng không thắng được đại hoàng tử... Đương nhiên, hắn không hề có ý hạ thấp sừng bái của hắn với đại hoàng tử!

Cung Trường Nguyệt cầm lại tay áo, chậm rãi nhặt một quân cờ trên bàn cờ, sau đó bỏ vào hộp, một lúc sau mới mở miệng, “Không, thật ra ngươi rất thông minh.”

“Vậy vì sao ta chơi cờ luôn thua ngươi a.” Bình thường, Cung Mộ Ly rất tin phục lời nói của Cung Trường Nguyệt, lúc này lại cảm thấy lời nói của Cung Trường Nguyệt không hề có sức thuyết phục, vẫn cảm thấy thất vọng như trước.

“Bởi vì ngươi quá thông minh.” Cung Trường Nguyệt ung dung nói.

“A?” Cung Mộ Ly mở to hai mắt, nhất thời không hiểu ý của Cung Trường Nguyệt.

Lúc này, Luru Thâm nhìn bên ngoài đình, tính toán thời gian, sau đó lên tiếng nói với Cung Trường Nguyệt, “Chủ tử, thời gian không sai biệt lắm, ngài nên tắm rửa thay quần áo, buổi tối còn có cung yến.”

“Cung yến?” Cung Trường Nguyệt cảm thấy có chút kỳ quái, “Cung yến gì?”

Đối với bệnh hay quên của chủ tử, Luru Thâm đã sớm không còn ngạc nhiên, nàng còn nghĩ có lẽ chủ tử cũng không biết sắp đến tết Nguyên Tiêu. Vì thế, nàng gật đầu nói, “Dựa vào thói quen và cung quy, hằng năm vào ngày đầu của Thượng Nguyên yến, trong cung sẽ tổ chức cung yến, người tham gia có các vị hoàng tử công chúa trong cung, còn có nữ nhi của đại thần tam phẩm trở lên. Chủ tử, ngài là trưởng công chúa, cung yến này hẳn phải là người dẫn đầu.”

Vốn năm ngoái khi Cung Trường Nguyệt được mười lăm tuổi thì đã phải đi đầu tổ chức yến hội này, nhưng vào lúc này năm ngoái, nàng còn đang tiêu dao trong Ân Bích sơn trang, qua tết Nguyên Tiêu mới hồi cung, cho nên cung yến năm ngoái là do hoàng quý phi địa vị cao nhất trong hậu phi đi đầu.

“Ngô, là thế sao?” Cung Trường Nguyệt ngẫm lại một chút, lúc này mới loáng thoáng nhớ ra, gần đây trong cung hình như có náo nhiệt hơn một ít, nghe bọn cung nữ thái giám nói, hình như là... đến tết Nguyên Tiêu?

Tuy rằng nàng không biết tết Nguyên Tiêu là cái gì, cũng không cảm thấy hứng thú với cung yến, nhưng nghe Luru Thâm nói, hình như rất quan trọng, hay là nàng cũng tham gia một chút đi.

Cung Trường Nguyệt gật gật đầu, sau đó đứng dậy, chuẩn bị hồi tắm điện tắm rửa thay quần áo.

Bước ra khỏi đình, nàng quay đầu lại nhìn Cung Mộ Ly một cái, thấy hắn vẫn còn bộ dáng khó hiểu không giải thích được, liền để lại một câu, “Không cần suy nghĩ nhiều quá.” Dứt lời, liền phát tay áo mang theo Luru Thâm rời đi.

Vốn nàng có thể giải thích cho hắn, nhưng nàng không làm vậy – trưởng thành, luôn luôn là chuyện phải tự bản thân làm.

Cung Trường Nguyệt tắm rửa xong, thay một bộ huyên sắc cung y, ở ống tay áo và cổ tay áo dùng chỉ kim tuyến thêu hoa văn tinh xảo. Tóc cũng không chải quá mức phức tạp, chỉ dùng một cây mặc ngọc, lộ ra vẻ tinh tế mỹ lệ, khuôn mặt có chút tái nhợt, mắt phượng thâm thúy có cảm giác tôn quý cùng kinh diễm không thể tả được, giống như có quang mang nhàn nhạt giữa hai mắt của nàng, rực rỡ chói mắt. Mà phần lớn mái tóc mềm mại của nàng đều thả tự nhiên trên vai, theo từng động tác của Cung Trường Nguyệt mà khe khẽ đong đưa.

Các cung nữ mặc y phục cho Cung Trường Nguyệt đều từ trong tắm điện đi ra ngoài, bên trong chỉ còn lại hai người Cung Trường Nguyệt và Luru Thâm.

Luru Thâm vì Cung Trường Nguyệt mà pha một ly trà vân vụ, bưng đến trước mặt Cung Trường Nguyệt. Cung Trường Nguyệt nhấp một ngụm trà rồi mới tùy ý hỏi, “Thanh Sở tiến triển thế nào?” Một tháng trước, nàng đã phái Thanh Sở ra ngoài làm nhiệm vụ.

“Rất thuận lợi, chắc hẳn rất nhanh là có thể tóm được.”

“Àn.” Cung Trường Nguyệt lên tiếng, sau đó mặt mày nhắm lại hai mắt.

Lúc này, một cung nữ ở bên ngoài cất cao giọng, “Trưởng công chúa điện hạ, tam hoàng tử đã đợi ngài ở bên ngoài.”

Cung Trường Nguyệt chậm rãi mở mắt, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, thuận miệng nói, “Đi thôi.”

Luru Thâm theo sát phía sau.

Bởi vì là mùa đông, cho nên sắc trời đã sớm chìm xuống, mà ở nơi tổ chức cung yến đã trang trí rất nhiều đèn lồng hoa lệ, chiếu nơi ấy sáng rực như ban ngày. Mà lúc Cung Trường Nguyệt cùng Cung Mộ Ly đi tới, các vị nữ nhi đại thần đã sớm tới rồi, trong đó còn có một ít thế tử quận chúa, chẳng hạn như Tiêu Cẩm, chẳng hạn như Tà Trà Nhã, Lữ Ngôn, hay Cung An Dương, hay là... Nam Tử Li. Trong bữa tiệc lúc này có rất nhiều nữ tử chưa kết hôn đều đang lén lút đánh giá Nam Tử Li một thân bạch y, thanh nhã như liên, trong mắt lóe lên khát khao. Mà Nam Tử Li cũng không để ý ánh mắt xung quanh, tự mình rót rượu thưởng thức.

Các công chúa hoàng tử trong cung, ngoại trừ Cung Trường Nguyệt và Cung Mộ ly, những người khác đều đã đến đủ, Cung Lăng Phong ngồi ở bên phải, mà Cung Thanh Dung ngồi ở bên trái, thất công chúa Cung Lăng La năm nay ba tuổi cũng đã ngồi vào chỗ, hiện tại đang nhào vào chơi đùa cái chén trên bàn.

“Lâm Nguyệt trưởng công chúa giá lâm ----” Âm thanh lạnh lạnh mà vang dội của thái giám bỗng vang lên.

Mọi người đang ngồi đều đứng lên, cho dù là Cung Lăng Phong và Cung Thanh Dung không thích Cung Trường Nguyệt nhất, cũng phải hướng về nữ tử đang chậm rãi đi tới đó mà hành lễ, cùng kêu, “Tham kiến trưởng công chúa điện hạ.”

Mặc quốc rất coi trọng thứ tự trên dưới, cho dù là đệ đệ muội muội, thấy trưởng tỷ cũng phải hành lễ.

Cung Trường Nguyệt bình thân ung dung đi đến vị trí cao nhất ngồi xuống, mà đi theo phía sau còn có Cung Mộ Ly đến chung với nàng, Cung Mộ Ly đi đến vị trí thứ năm bên trái, tổng cộng mười vị hoàng tử công chúa, chỗ ngồi đều là dựa theo bối phận mà sắp xếp, cho nên ngồi đối diện Cung Mộ Ly chính là Cung Lăng La.

“Đứng lên đi.” Cung Trường Nguyệt ngồi ở chủ vị, lười biếng nói.

“Tạ trưởng công chúa điện hạ.” Mọi người đều đứng dậy, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Cung Trường Nguyệt ngồi xuống, cung yến mới xem như chân chính bắt đầu.

Lúc này, một nhóm nữ nhân mặc váy múa màu hồng cùng một nhóm mặc váy múa màu vàng cùng đi vào, còn có nữ tử che khăn mặt màu trắng nối đuôi vào, bắt đầu múa ở chỗ trống giữa cung yến.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Âm Sát

Cung Lăng La là người nhỏ tuổi nhất trong các hoàng tử công chúa, năm nay ba tuổi, mà mẫu thân của nàng một trong tứ phi, Tề phi. Tề phi cũng xem như là lão nhân trong cung, ở trong cung nhiều năm như vậy mới sinh được một tiểu công chúa, đương nhiên quý báu vô cùng, bình thường nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, may mắn là Cung Lăng La không bị nàng nuông chiều thành tính tình kiêu căng, ngược lại khiến mọi người yêu mến.

Cung Lăng La thật ra chưa gặp Cung Trường Nguyệt được vài lần, không quá quen thuộc với Cung Trường Nguyệt, nhưng không biết vì sao, khi Cung Trường Nguyệt mới tiến vào, lúc nàng bị nhũ mẫu lôi kéo hành lễ, bắt đầu dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Cung Trường Nguyệt, đợi cho Cung Trường Nguyệt ngồi xuống không bao lâu, nàng liền thừa dịp nhũ mẫu không chú ý, từ trên ghế đệm trượt xuống, nhanh như chớp chạy về phía Cung Trường Nguyệt.

Tuy rằng năm nay nàng mới ba tuổi, nhưng đại khái vì bình thường hay chạy chơi, cho nên lúc này xem như bước đi như bay, chớp mắt đã chạy đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, không chút sợ hãi bỏ nhào lên đầu gối của nàng.

Cung Trường Nguyệt đã sớm cảm giác được bé tới gần, nhưng cũng không để ý, đợi đến lúc nàng vô cùng thân thiết bỏ nhào lên đầu gối của mình, Cung Trường Nguyệt mới cúi đầu, nhìn Cung Lăng La tay còn đang cầm ly rượu bạch ngọc, liên tục hướng về phía Cung Trường Nguyệt, miệng còn chưa nói rõ, “Uống! Uống nước! Uống!”

Cung Lăng La cười tủm tỉm, dáng điệu thơ ngây vô cùng.

Cung Trường Nguyệt sững sờ, bên miệng chậm rãi gọi lên tươi cười không thấy rõ, hai tay ôm Cung Lăng La lên, đặt trên đầu gối của mình, thuận tay từ trong mân nhỏ lấy ra một quả nho, đưa cho Cung Lăng La.

Không nghĩ tới Cung Lăng La lại không chút cảm kích, thẳng tay đánh rơi quả nho trên tay Cung Trường Nguyệt.

Nhũ mẫu của Cung Lăng La nhìn thấy, thật sự bị dọa đến khiếp sợ! Nàng vội vàng chạy về phía chủ vị, quỳ xuống bên cạnh Cung Trường Nguyệt, kinh sợ nói, “Thực xin lỗi trưởng công chúa điện hạ! Thất công chúa nàng không phải là cố ý! Nàng chỉ là... nàng chỉ là...” nàng ấp a ấp úng, thế nhưng lại không tìm ra một lý do nào.

Ở trong cung, ai chẳng biết Lâm Nguyệt trưởng công chúa hi nộ thất thường, hơn nữa lúc giết người, ánh mắt cũng không chớp một cái. Nếu thất công chúa chọc giận nàng, có thể nàng sẽ không trừng phạt thất công chúa không hiểu chuyện, nhưng gặp họa là cung nữ hầu hạ bên cạnh thất công chúa! Nghĩ đến đây, nhũ mẫu sợ run cả người.

Cung Trường Nguyệt lười biếng tựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm Cung Lăng La đang tự mình chơi đùa trên đầu gối Cung Trường Nguyệt, tùy ý phát tay với nhũ mẫu kia, “Lui xuống.”

“Nhưng...” Nhũ mẫu lén lút ngẩng đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt Cung Trường Nguyệt, có chút do dự nói.

Nàng lúc này đang nghĩ, tốt nhất là nhanh chóng mang thất công chúa rời khỏi người trưởng công chúa, miễn cho lát nữa lại gây ra tai vạ gì, hạ nhân bọn họ chịu không nổi.

Cung Trường Nguyệt quay đầu, nhìn chằm chằm vào hai mắt đang nhìn lên mình của nhũ mẫu, ánh mắt sắc bén như dao, mang theo lệ khí làm người ta sợ hãi. Cung Trường Nguyệt lại lên tiếng lập lại lần nữa, “Ta nói, lui xuống.”

Rõ ràng những lời từ miệng trưởng công chúa phát ra không hề mang theo cảm xúc dao động, tựa như rất bình thường, nhưng không hiểu sao lại khiến nhũ mẫu cảm thấy kinh sợ. Đặc biệt là ánh mắt của nàng, sắc bén như vậy làm cho người ta cảm thấy một áp lực chiến tranh vô hình, nhũ mẫu chỉ khẽ nhìn một cái, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng. Vì thế nàng không dám nói thêm gì nữa, vội vàng đứng dậy lui xuống.

Chuyện nhỏ này cũng không khiến cho nhiều người chú ý, cho nên điệu múa vẫn tiếp tục, mọi người vẫn ha ha cười nói, không khí rất ôn hòa.

Chỉ có Cung Thanh Dung là còn đang sợ hãi nắm chặt lấy khăn trải bàn bằng gấm, mồ hôi lạnh từ trán nàng chảy xuống.

Khi này nàng mới liếc nhìn một cái-

Cung Thanh Dung lại ngẩng đầu nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, phát hiện nàng đã thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn Cung Lăng La.

Lúc này, đột nhiên Cung Lăng La đem vật đang cầm trong tay đặt thật mạnh lên bàn trước mặt Cung Trường Nguyệt, sau đó run rẩy đưa tay ra cầm bình rượu mà này giờ Cung Trường Nguyệt vẫn chưa đụng vào, cổ hết sức nhắc bình rượu lên, cười ha ha đem rượu rót vào chén của mình, tuy rằng rượu văng ra ngoài khá nhiều.

Cung Lăng La đưa tay ra lấy ly rượu, hình như có ý muốn uống.

Lúc này, không ai nhìn đến, nữ tử mặc váy múa màu vàng ở trung tâm lòng mi hơi giật giật, tựa hồ có chút khẩn trương nhìn động tác của Cung Lăng La.

Lúc này, một bàn tay trắng thần đột nhiên vươn về phía Cung Lăng La, sau đó cầm lấy ly rượu, đưa đến bên miệng mình, một ngụm uống hết. Người uống rượu, là Cung Trường Nguyệt.

Vũ y nữ tử kia đột nhiên nhẹ nhàng thờ ra, bắt quá một loạt hành động của nàng không có bất kỳ ai nhìn thấy.

Cung Lăng La lại rất hào phóng, cũng không bởi vì bị đoạt đi ly rượu mà sinh khí, ngược lại cười ha ha vỗ tay, có vẻ hưng phấn tới mức sắp từ trên đùi Cung Trường Nguyệt nhảy dựng lên, nãi thanh nãi khí nói, “Uống! Uống! Cao hứng! Cao hứng!”

Cung Thanh Dung ở bên kia đã phục hồi tinh thần, thấy động tác của Cung Trường Nguyệt, khinh thường bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Hừ, ngay cả cả tiểu hài tử cũng đoạt...”

Sau khi uống ly rượu kia, Cung Trường Nguyệt vẫn như trước lười biếng tựa vào lưng ghế của mình, nhìn không ra có gì khác thường.

Nhưng mà nữ tử đang múa kia đã có chút nóng nảy – kia được xưng là kiến huyết phong hầu*, vì sao lại không có tác dụng?

*Search gg đại thúc thì ra được tên khoa học của cây này là Antiaris Toxicaria, một loài trong họ dâu, hay phân bố ở vùng nhiệt đới. Là một trong 6 loại độc phổ biến ở Trung Quốc lúc trước (thông tin này thì tìm kiếm ở baidu ~)

Thấy điệu múa sắp kết thúc, trong lòng nữ tử nghĩ sau này sẽ khó có cơ hội như vậy, vì thế ở lúc sắp rời khỏi, đột nhiên xoay người rút ra một chùy thủ từ bắp chân, mũi chùy đâm một cái liên đánh về phía Cung Trường Nguyệt! Động tác vung chùy thủ vô cùng sắc bén, giống như muốn cắt đứt yết hầu Cung Trường Nguyệt!

Cung Lăng La nhìn tỷ tỷ một thân hoàng y bay đến, không chỉ không sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn, mở to hai mắt cao hứng ngân quang lóe ra từ chuôi chùy thủ!

Cung Trường Nguyệt tựa lưng vào ghế, lười biếng nhìn nữ tử muốn ám sát mình, không có chút động tác nào!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Chém!

Đột nhiên xảy ra biến cố làm mọi người kinh ngạc nhảy dựng lên, không biết nên phản ứng thế nào.

Không ngờ có người lại công khai ám sát trong hoàng cung? Đối tượng còn là Lâm Nguyệt trường công chúa tôn quý nhất hậu cung.

“Người tới a! Bất thích khách!” Không biết là vị danh môn khuê tú nào đột nhiên đứng lên hét lớn.

Giờ phút này, vũ y nữ tử kia đã sắp đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, dùng chủy thủ hung hăng đâm vào cổ Cung Trường Nguyệt! Trong mắt nàng lóe lên quang mang ngoan độc, ra tay tàn nhẫn, nhất kích tử mệnh (một chiêu toi mạng), vừa thấy đã biết là sát thủ đã qua huấn luyện!

Cùng lúc đó, trong bữa tiệc cũng có hai người nhún người nhảy lên, hình như muốn ngăn cản lần ám sát này. Phải biết rằng, vị Lâm Nguyệt trường công chúa này có tiếng là trời gà không chặt, làm sao có thể chặn được công kích sắc bén như vậy?

Bởi vì quan điểm đó, hai người nhảy lên cũng không nhìn đến biểu tình bình tĩnh lạnh nhạt trên mặt Cung Trường Nguyệt, trong lòng chỉ nghĩ là vì nàng vị biến cố bất thành linh xảy ra dọa đến choáng váng, cho nên mới ngồi trên ghế không động đậy.

Hai người kia, một người là thế tử Nam quận vương Nam Từ Li, một người là tứ công chúa Cung Ngữ Nhiên.

Nhưng dù cho khinh công bọn họ có mau đi nữa, cũng không thể so với chủy thủ trong tay vũ y nữ tử, hơn nữa nhìn ý ngoan độc trong mắt nữ tử, hình như nàng đã hạ quyết tâm, cho dù chết cũng muốn giải quyết Cung Trường Nguyệt!

Ngay thời điểm nguy cấp, Lưu Thấm ra tay.

Thị nữ có diện mạo bình thường, không có gì đặc biệt, đi vào đám người liền sẽ bị che mờ, thế nhưng ra tay nhanh như thiểm điện, tay không bắt được chủy thủ của nữ tử ám sát kia, hơn nữa bàn tay còn không bị thương! Nàng dồn khí về đan điền, nhẹ nhàng nhảy tới trên bàn trước mặt Cung Trường Nguyệt, tay không đấu với thích khách. Không quá mấy chiêu đã đánh bại thích khách.

Nam Từ Li cùng Cung Ngữ Nhiên đều dừng lại, có chút bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi) nhìn Lưu Thấm.

Bất quá, biểu cảm của Cung Ngữ Nhiên là kinh ngạc không chút che giấu, mà biểu tình của Nam Từ Li vẫn phong đạm vân khinh như trước, tựa như chuyện như vậy trong mắt hắn rất là bình thường, chỉ có mình hắn mới biết lúc này trong lòng hắn có bao nhiêu kinh ngạc –

Một thị nữ nhỏ nho bên cạnh Lâm Nguyệt trường công chúa lại có thể tài giỏi như thế?! Nhìn tốc độ ra tay cùng tàn nhẫn, dĩ nhiên là cao thủ hạng nhất, gia nhập giang hồ cũng có thể trở thành một đời nữ hiệp, lại cứ khẳng khẳng làm thị nữ!

Lúc này Lưu Thấm đã một chưởng đánh văng thích khách kia ra, đang chuẩn bị xông đến bắt nàng, thích khách kia không cam lòng, từ bên hông lấy ra ngân châm, cổ tay vừa chuyển, ngân châm cắt qua không khí, đồng loạt đâm về phía Cung Trường Nguyệt!

Nữ thích khách dĩ nhiên là một cao thủ ám khí, chỉ dùng một tay thế nhưng ngay cả Lưu Thấm cũng không phản ứng kịp, tro mắt nhìn ngân châm sượt qua người mình, uy hiếp bay về phía Cung Trường Nguyệt.

Bất quá Lưu Thấm cũng không lo lắng, phải biết rằng võ công của chủ tử, không biết cao hơn bao nhiêu lần nàng, ngân châm nhỏ nhỏ ấy dĩ nhiên không đáng kể! Thậm chí Lưu Thấm còn có chút chờ mong nhìn chủ tử ra tay!

Đáng tiếc, ra tay cũng không phải Cung Trường Nguyệt, mà là Cung Ngữ Nhiên, nàng quen dùng trường tiên, một cây ngân sắc trường tiên (trường tiên màu bạc) linh hoạt như rắn, khéo léo vung lên liền ngăn cản toàn bộ ngân châm, đỉnh đỉnh đang đang đánh rớt.

Nhưng mà không ai nhìn thấy, lúc này Cung Trường Nguyệt giống như tình cờ phui bụi ở cổ áo, chính là thuận tay giữ lấy một cây ngân châm mà khi này Cung Ngữ Nhiên đánh rơi vô tình bay về phía mình, dùng ngón tay kẹp lấy, sau đó thuận tiện ném xuống đất.

“Nói! Là ai phái người tới!” Lưu Thấm đã đoạt đi chủy thủ trên tay nữ thích khách, để ở yếu huyệt của nàng, bắt nàng trả lời. Mà chủy thủ sắc bén kia đã cắt qua làn da yếu ớt ở cần cổ nữ thích khách, một tia máu đỏ sẫm xuất hiện.

Nhưng nữ thích khách ngậm miệng không nói, chỉ dùng ánh mắt hung hăng trừng Cung Trường Nguyệt, giống như Cung Trường Nguyệt có mối thù giết cha nàng vậy.

Lúc này, Cung Trường Nguyệt đột nhiên đưa tay cầm lấy ly rượu bạch ngọc tinh xảo trên bàn, tùy ý ném lên mặt nữ thích khách, khiến nữ thích khách nhướng mày lên.

Mà chỉ có nữ thích khách mới tự biết cảm giác thống khổ lúc này. Nửa bên gò má của nàng đều tê dại, giống như bị người ta hung hăng đánh vài cái bạt tay, trong nhất thời không thể dùng lực, không thể cắn nát túi độc giấu trong răng được!

Nữ thích khách trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ, Cung Trường Nguyệt này chắc chắn là biết mình muốn uống thuốc độc tự sát nên mới ném ly rượu kia! Nếu ngay cả thị nữ đánh bại mình cũng chưa từng thấy động tác của mình, Cung Trường Nguyệt làm sao biết được?! Không phải tin tức nhiệm vụ nói Cung Trường Nguyệt này căn bản không có nội lực võ công sao?

Đột nhiên nữ thích khách hiểu một đạo lý – thể hiện ra ngoài cũng không nhất định là thật!

“Nói mau!” Lư Thâm trầm giọng quát, chủy thủ trong tay lại tới gần hơn.

Nhưng nữ thích khách kia vẫn du diêm bất tiến (gần nghĩa với câu “nước đổ đầu vịt” của VN mình, có nghĩa là cố chấp, cứng đầu, không nghe lời khuyên), thủy chung cắn răng không mở miệng, giống như cho dù Lư Thâm có cắt qua yết hầu của nàng, nàng cũng sẽ không nhăn mặt kêu đau.

Cung Ngữ Nhiên đứng dậy, một tay cầm trường tiên, chỉ tay vào nữ thích khách quát, “Hừ! Đem nàng kéo vào nhà giam, mười tám khổ hình thay nhau ra trận, bản công chúa không tin nàng vẫn không mở miệng!”

Cung Ngữ Nhiên, Mặc quốc tử công chúa, năm nay mười bốn tuổi, mẫu thân của nàng là hoàng quý phi quyền lực đứng đầu hậu cung. Nàng trời sinh tính tình nóng nảy, yêu ghét rõ ràng, đại khái liên quan tới việc nàng từ nhỏ đã tập võ, giờ tay nhắc chân luôn luôn có một loại khí thế hào sảng.

Cung Ngữ Nhiên không thích Cung Trường Nguyệt, thậm chí trước đây, ở trước mặt mọi người còn chỉ vào Cung Trường Nguyệt nói “Bản công chúa ghét nhất bộ dáng lười biếng dương dương tự đắc của ngươi!”, đây là chuyện mà mọi người đều biết, không ai nghĩ đến Cung Ngữ Nhiên sẽ ra tay cứu Cung Trường Nguyệt.

Mà Nam Tử Li ra tay càng làm cho người ta cảm thấy bất ngờ. Nhưng mà mọi người bất ngờ không phải vì nguyên nhân mà Nam Tử Li cứu Cung Trường Nguyệt, mà là vừa rồi hần dùng khinh công, giống như chim nhạn khẽ bay lên, một thân tuyết y phiêu phiêu như tiên. Tuy rằng tất cả mọi người biết Nam Tử Li là người tập võ, hơn nữa còn kế tục dòng minh sơn Huyền Nhiên chân nhân đại danh鼎鼎, nghe nói cũng là một kỳ tài võ học. Nhưng lúc này nhìn hần ra tay mới thật sự rung động – thì ra công tử trời sinh như sen này cũng có một mặt như vậy!

Người duy nhất cảm giận bất bình có lẽ là Cung Thanh Dung. Lúc nàng thấy thích khách xuất hiện, phản ứng đầu tiên là vui sướng khi người gặp họa, việc này thật sự không phải nàng làm, bất quá việc này lại khiến Cung Thanh Dung rất vừa lòng!

Nhưng khi nàng nhìn Nam Tử Li ra tay, trong lòng tuy rung động Nam Tử Li tao nhã, nhưng cũng ghen tị rất nhiều!

Nam tử mà Cung Thanh Dung nàng coi trọng sao có thể dính líu tới Cung Trường Nguyệt! Hơn nữa, nhìn Nam Tử Li ra tay cứu Cung Trường Nguyệt, trong lòng nàng thật sự là ghen ghét cực độ, cuối cùng vẫn là đem món nợ này tính trên người Cung Trường Nguyệt. (CaS: vô duyên ==)

“Công chúa?” Lư Thâm quay đầu lại, không biết nên xử lý nữ thích khách này thế nào.

Cung Trường Nguyệt ôm lấy Cung Lăng La đang ngồi trên đùi đặt qua một bên, phát tay áo đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn nữ thích khách kia một cái, bình bình đạm đạm thân nhiên nói một câu –

“Chém”

Hai chữ đơn giản mà hờ hững vô cùng, nhưng lại đâm mũi máu của một sinh mệnh.

*Nguyên văn từ “chém” là 砍了 nên mới nói là hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Đào Kép

Mặt trời vừa lặn, ánh chiều tà màu vàng ở phía tây được nhuộm một màu máu vô cùng đỏ.

Hoàng cung trang trọng thâm nghiêm này cũng bị nhuộm một màu đỏ rực rỡ, trong hoàng cung khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, vì đêm nay là Thượng Nguyên yến, cho nên trong cung trang trí còn hoa lệ xinh đẹp hơn đêm qua, khiến cho lúc mọi người vừa bước một chân vào hoàng cung liền giống như bước vào một biển đèn, người xem không kịp nhìn, chỉ có thể tán thưởng trong lòng.

Mà ở một chỗ trong hoàng cung, tại nơi trọng trưng cho quyền lực cao nhất, có hai người đang đối mặt nhau.

Một người là Thừa Nguyên đế, còn người kia là Lâm Nguyệt trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt.

“Ngươi sẵn sàng chưa?” Thừa Nguyên đế nhìn Cung Trường Nguyệt, vẻ mặt ôn hòa cười, hoàn toàn là tiêu chuẩn một từ phụ (phụ thân hiền hậu). Hần tò mò hỏi một câu, “Trường Nguyệt, ngươi... hồi hộp sao?”

“Hồi hộp? Vì sao?” Cung Trường Nguyệt vừa uống trà vừa có chút kỳ quái nhìn Thừa Nguyên đế - không phải là ở Thượng Nguyên yến tuyên bố mình kế nhiệm Phượng vương sao? Nàng đối với chức vị Phượng vương cũng không phải đặc biệt coi trọng, sao phải vì một việc nhỏ nhỏ đó là hồi hộp chứ?

“Lúc trăm công bố tin này, tất cả mọi người sẽ nhìn về phía ngươi, bọn họ sẽ không kiêng kị gì mà đánh giá ngươi, tâm tư bọn họ không giống nhau, tất

cả đều có dã tâm lớn hoặc nhỏ... Đối mặt với xâm lược của bọn họ, người chẳng lẽ không hồi hộp sao?” Thừa Nguyên đế khiêu mi, cười hỏi.

Cung Trường Nguyệt tùy tiện hừ một tiếng, “Bất quá là một đám đào kép thôi.” Nàng vốn muốn nói là một đám hề nhảy nhót, nhưng lại nhớ đến thời đại này không có vai hề.

Bất quá như lời nàng nói, những người đó chỉ là một đám đào kép, mà đã là đào kép, thì vì cái gì mà phải để ý ánh mắt bọn họ? Xâm lược? Đó là gì? Lấy sức mạnh áp đảo lại là được.

“Ha ha!” Thừa Nguyên đế ngửa đầu cười to, biểu hiện ra một ít sáng khoái. Loại người như hắn mang theo phong độ của người trí thức, tao nhã giống như nước, nhìn thế nào cũng không liên hệ được với sai từ “sáng khoái”. Nhưng lúc hắn cười như vậy, lại cứ làm cho người ta cảm thấy nụ cười của hắn thực sáng khoái, hai loại khí chất bất đồng này lại kỳ quái dung hợp trên người hắn.

“Vây – người theo trẫm ra ngoài thôi!” Thừa Nguyên đế vung long bào lên, ngón tay chỉ thẳng về hướng Thượng Nguyên yến, một ngón tay có vài phần giống về ra giang sơn, sinh ra vài phần khí phách hào hùng.

“Ân.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên đứng lên, đi theo phía sau Thừa Nguyên đế ra khỏi đại điện, thái giám thân cận của Thừa Nguyên đế - Vinh Lộc chờ ở bên ngoài, còn một người khác nữa cũng đứng chờ là Lưu Thẩm.

Nếu là người khác, Cung Trường Nguyệt dù thế nào cũng sẽ không để hắn tùy tiện đi trước mình, ở nhân sinh quan của nàng, nàng phải duy trì vị trí dẫn đầu, sau đó cười nhạo người ở phía sau. Nhưng, Thừa Nguyên đế là phụ thân này của nàng, hắn cho thân thể này sinh mệnh, cho nên Cung Trường Nguyệt sẽ cho hắn sự tôn trọng cần thiết.

Ở phía trước Đông môn, văn võ bá quan mặc triều phục, dựa theo phẩm cấp và địa vị mà ngồi ở những chỗ đã được chuẩn bị sẵn. Đi theo bên cạnh bọn họ còn có thể tử và nữ nhi, những dịp này có quy định các quan viên chỉ có thể mang theo chính thê cùng đích tử đích nữ (con trai trưởng, con gái của chính thê), mà tiểu thiếp cùng thứ tử thứ nữ thì không có tư cách tham gia yến hội thể này.

Ở phía trước bá quan văn võ, một số bàn được bố trí khoa trương, đó là vị trí của hoàng thân quốc thích, mà đứng đầu là thân vương cùng hoàng tử công chúa, bọn họ cũng biết hôm nay là ngày quan trọng, mặc triều phục cùng ngồi tụ lại một chỗ, thiên uy hoàng thất không chút nào che giấu liền lộ ra.

Ở phía trước, là một nhóm tân phi cung trang hoa lệ, có thể tới đây tham gia yến hội, ít nhất phải được cấp tẩn, cho nên cũng không quá mười người. Nhưng những tân phi này cũng không bị năm tháng tàn phá, dung mạo các nàng vẫn xinh đẹp như trước, giống như vẫn còn là thiếu nữ phong nhã, thời gian đối với các nàng đặc biệt sùng ái. Đáng tiếc xinh đẹp như vậy, thực tế không biết đã tốn bao nhiêu đồ trang điểm và trang sức đấy.

Lúc này, yến hội cũng chưa thật sự bắt đầu, một nhóm hồng nhan cung nữ trên tay cầm đèn lồng đỏ thắm, chỉnh tề xếp hàng hai bên, vì yến hội mà xếp thành một hàng đèn rất dài.

Yến hội chưa chính thức bắt đầu, cho nên mọi người vẫn còn cùng người xung quanh cười nói chuyện phiếm, cùng chờ nhân vật chính của yến hội là Thừa Nguyên đế bệ hạ xuất hiện.

“Hoàng thượng giá lâm –” thanh âm lạnh lạnh mà cao vút của tiểu thái giám vang lên.

Văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đang ngồi ở yến hội nghe thấy lập tức đứng lên, hướng tới nơi cao nhất cùng quỳ xuống hành lễ, mà tân phi cũng cúi người hành lễ về hướng long ý, cùng nhất tề cao giọng hô, “Tham kiến hoàng đế bệ hạ –”

“Chúng ái khanh bình thân.” Thừa Nguyên đế ngồi vững ở long ý, trầm giọng nói.

“Tạ bệ hạ –” Mọi người cùng đứng dậy, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Đợi cho những người này ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng thượng, lúc này mới phát hiện, bên cạnh hoàng kim long ý đại biểu cho quyền lực cao nhất, nơi mà ngay cả hoàng quý phi nương nương cũng không có tư cách ngồi, bây giờ lại có một người ngồi!

Mái tóc nàng đen tuyền mềm mại như thác nước, kiểu tóc đơn giản chỉ dùng một cây huyết ngọc trâm để cố định lại, mái tóc đen thuần tình khiết quán quanh, giống như tơ tằm mềm mại nhẹ nhàng rũ xuống, lại làm cho người khác cảm giác cứng rắn nói không lên lời. Mà khuôn mặt nàng không hề trang điểm chút nào, sạch sẽ mà xinh đẹp, mắt phượng lại hơi khép, lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, mang theo một vẻ sắc bén mỹ lệ. Mà huyền sắc trường bào trên người nàng, dùng tơ đỏ thêu ra hoa văn phức tạp, hoa văn ở cổ áo và tay áo giống như một đồng văn tự cổ, khiến người khác có cảm giác xa xăm trống trải lại vô cùng thần bí.

Mà tư thế lúc này nàng là lười biếng tựa vào ghế hoàng kim kia, một tay nâng cằm, không chút để ý nhìn mọi người, tựa hồ... đã ngồi thật lâu ở đây rồi.

Chẳng lẽ, nữ nhân này lúc mọi người quỳ lạy thì đã ngồi ở đó, hơn nữa lại cùng hoàng thượng thoải mái nhận quỳ lạy của mọi người? Mà Thừa Nguyên đế vẫn là bộ dáng dung túng cho nàng!

Một vài đại thần có tư tưởng bảo thủ liền đen mặt, trong lòng vô cùng bất mãn.

Mà Cung Thanh Dung đang đứng ở phía trước trong lòng hơi động-

Cung Trường Nguyệt, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Vốn lúc yến hội còn đang lảng lạng đợi hoàng thượng, Cung Thanh Dung kinh hi phát hiện không thấy bàn của Cung Trường Nguyệt. Lúc đó nàng còn vui sướng khi người gặp họa, cô phải Cung Trường Nguyệt sẽ không tới tham gia Thượng Nguyên yến lần này không! Ai ngờ, nàng lại xuất hiện ở nơi nhận được sự chú ý kia, thoải mái nhận vãi chào của mọi người! Mà trong đó... còn có cả mình nữa!

Cung Thanh Dung lập tức đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phượng Vương

Có vài người sắc bén đã nhìn ra người ngồi trên cao kia là Lâm Nguyệt trưởng công chúa, nhưng trong lòng vẫn vô cùng bất mãn – cho dù là trưởng công chúa, cho dù được bệ hạ sủng ái đến thế nào, cũng không thể có tư cách ngồi ở kia, phải biết rằng trước kia đó là vị trí của hoàng hậu nương nương!

Lúc này, thái phó Lữ Tông có địa vị cao nhất trong triều đi ra, chấp tay khom lưng cao giọng nói, “Bệ hạ, lão thần trong lòng có chút nghi hoặc, cho dù là trưởng công chúa, chỉ sợ cũng không có tư cách ngồi ở vị trí bên cạnh người.” Thái phó Lữ Tông bảo thủ có tiếng, không ai không biết lão thái phó này cực kỳ coi trọng lễ nghi, cho nên nói ra những lời này cũng không phải là kỳ quái.

“Chỉ sợ không chỉ thái phó mà các vị ái khanh cũng nghĩ như vậy.” Thừa Nguyên để nắm lấy phật châu trong tay, từ từ xoay tròn, thanh âm cũng không quá giận.

Bên dưới không ai dám lên tiếng.

Lúc này Thừa Nguyên để lại chuyện đề tài, hỏi qua một việc khác, “Các vị ái khanh có còn nhớ rõ lịch sử Mặc quốc không?”

“Khai quốc tiên hoàng anh dũng, vì thần dĩ nhiên không dám quên!” Chúng đại thần cùng hô.

“Nhưng mọi người còn nhớ rõ vị anh thư kia, vô cùng quan trọng đối với việc lập nên Mặc quốc, Phượng vương điện hạ?”

Mọi người sửng sốt, lúc này mới hiểu được ý của Thừa Nguyên để - thì ra bệ hạ muốn phong trưởng công chúa làm Phượng vương? Địa vị của Phượng vương ở Mặc quốc là vô cùng to lớn, ngoại trừ hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu, bất kỳ kẻ nào thấy Phượng vương đều phải quỳ lạy hành lễ, bao gồm cả hoàng thất, danh môn quý tộc, các vị đại thần dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Mà lúc này thái hậu nương nương đã sớm mất, vị trí hoàng hậu thì vẫn treo lơ lửng từ lúc Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu qua đời, vị trí Phượng vương này dĩ nhiên có thể nói là dưới một người trên vạn người. Bởi vậy, nếu trưởng công chúa thật sự trở thành Phượng vương, vậy ngồi ở vị trí kia cũng không có gì không ổn.

Nhưng mà... chẳng lẽ thật sự trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt sẽ trở thành Phượng vương? Ai chẳng biết vị trưởng công chúa kia thanh danh xấu cỡ nào, đồn rằng nàng háo sắc ngu ngốc, không học vấn không nghề nghiệp, còn nói nàng âm ngoan tàn nhẫn, giết người thành tính, một công chúa quân là áo lượt như vậy, thế nhưng lại trở thành thần hộ mệnh Mặc quốc, Phượng vương điện hạ?

Người đầu tiên dám nhận Phượng vương là Đức Khánh công chúa, có tài tuyệt thế, phụ trợ khai quốc tiên hoàng lập nên Mặc quốc, dĩ nhiên không cần phải nói. Phượng vương thứ hai là cô con gái của Thừa Nguyên đế, Bình Dương công chúa, cũng không hề thua kém đáng mấy râu, từng mang đại quân Mặc quốc đánh bại Cận quốc, làm cho biên cảnh luôn chiến tranh không ngừng giữa Mặc quốc và Cận quốc bảo trì hơn hai mươi năm hòa bình!

Hai vị này, tuy nói là nữ tử, nhưng tài năng còn hơn cả nam nhi. Đừng nói là toàn thể Mặc quốc, trong thiên hạ rộng lớn này, có ai dám nói một câu không phục?

Truyền thuyết về Phượng vương, chẳng lẽ sẽ bị hủy trong tay người thứ ba sao?

Lòng lão thái phó run lên, lập tức chấp tay nói, “Bệ hạ! Nếu người muốn sắc phong Lâm Nguyệt trưởng công chúa làm thân vương, lão thần không có ý kiến, nhưng nếu là Phượng vương... lão thần khẩn cầu bệ hạ cân nhắc!”

“Vị thần khẩn cầu bệ hạ cân nhắc!” Bách quan đều phụ họa nói.

Kỳ thật những lời này xem như đã là nhượng bộ rất lớn, mà còn do lão thái phó bảo thủ nói, quả thực khiến người ta không thể tin được. Bởi vì vị trí thân vương, đều là phong cho hoàng tử có công, các vị thân vương hiện nay đều là huynh đệ của Thừa Nguyên đế, đều từng vì Mặc quốc mà lập bao công lao. Mà Lâm Nguyệt trưởng công chúa này, một không phải hoàng tử, hai không có công, có cái gì mà có thể trở thành thân vương?

Thừa Nguyên đế bình tĩnh không nói lời nào.

Các vị phi tử hậu cung, đặc biệt là những vị đã sinh hoàng tử, đều sắp tức điên rồi – tuy nói Cung Trường Nguyệt là do Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu sinh ra, là trưởng công chúa địa vị tôn quý, nhưng nàng cũng chỉ là một nữ tử, sao có thể phong làm thân vương. Ngay cả hoàng tử của Thừa Nguyên đế, bởi vì tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại chưa lập công, không có tư cách phong làm thân vương, thế nào lại bị Cung Trường Nguyệt đoạt trước?

Nhưng mà trong những người đang ngồi đây, sắc mặt khó xem nhất có lẽ là đại hoàng tử Cung Lăng Phong.

Thấy Thừa Nguyên đế không nói gì, thái phó lại cất cao giọng, “Bệ hạ! Không phải thần nghi ngờ quyết định của người! Nhưng sắc phong Phụng vương không phải việc qua loa a, hai vị Phụng vương tiền nhiệm, ai mà không có công lao to lớn mới có thể ngồi lên vị trí này? Nhưng người lại khẳng sắc phong Lâm Nguyệt công chúa làm Phụng vương, thật sự là... thật sự là...”

“Thật sự là một hôn quân, phải không?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên tiếp lời cho thái phó.

Mọi người đều sững sốt. Vì người nói chuyện chính là người đang ngồi bên cạnh Thừa Nguyên đế, Lâm Nguyệt trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt!

“Không không không! Lão thần không có ý đó!” Thái phó vội phủ nhận, “Lão thần đối với Mặc quốc trung thành và tận tâm, đối với bệ hạ trung thành và tận tâm, làm sao có ý nghĩ không hợp khuôn phép như vậy được!”

“Vậy tại sao người nói nhảm nhiều vậy?” Cung Trường Nguyệt lại lên tiếng.

“Ta...” Thái phó Lữ Tông trong thời gian ngắn không biết phản ứng thế nào.

Lúc này, huyền y nữ tử từ lười biếng ngồi trên ghế vàng bên cạnh Thừa Nguyên đế chậm rãi đứng lên, không hề có chút nào bộ dáng nữ tử nương nung, chậm rãi thông thả đi về phía thái phó Lữ Tông.

Y phục của nàng cũng không quá hoa lệ, vậy mà lại khiến người ta cảm thấy tôn quý cùng thâm trầm, đây là khí thế lộ ra từ xương tủy, mà không phải chỉ biểu hiện ra ngoài. Nơi mà nàng đi qua, không người nào không cảm thấy không khí lo lắng hơn, ép họ tới mức không thở nổi.

Cuối cùng, Cung Trường Nguyệt dừng lại trước mặt Lữ Tông.

Lữ Tông nhìn Cung Trường Nguyệt chậm rãi đi đến trước mặt mình, chỉ cảm thấy như một ngọn núi đang đè xuống mình, hắn có ý ngăn cản, thậm chí là né tránh, nhưng hắn giống như bị cái gì đó trói buộc, không thể động đậy, gương mặt già nua đỏ bừng.

Cung Trường Nguyệt nhìn về phía Lữ Tông, ánh mắt hơi nheo lại, quang mang đen tuyền trong mắt lưu chuyển khiến người khác sợ hãi.

Lữ Tông chỉ thấy trong lòng run lên, thế nhưng lại không tự chủ được mà quỳ về hướng Cung Trường Nguyệt.

Gương mặt hắn sớm đã đầy mồ hôi, nằm rạp trước chân Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt từ trên cao kiêu ngạo nhìn xuống Lữ Tông, thanh âm vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, có một loại tôn quý không nói nên lời, “Người, không phục bản cung?”

Một cổ gió lạnh chợt nổi lên, nhắc tay áo huyền sắc của Cung Trường Nguyệt phiêu phiêu bay lên, phảng phất giống như thần tiên!

Nàng đứng trong bóng tối, trên mặt không có chút biểu cảm nào, lại làm người ta cảm thấy áp lực vô cùng!

Xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, một bóng dáng màu lam đột nhiên từ bữa tiệc chạy ra, nhào về phía thái phó đang quỳ trên đất, lo lắng hô, “Gia gia!”

Là tôn tử Lữ Ngôn của thái phó Lữ Tông.

Hắn chưa kịp nâng gia gia mình dậy, chợt nghe người đứng trước mặt mình nhàn nhạt hừ một tiếng, da đầu run lên, trong lòng dâng lên vài phần sợ hãi.

Cung Trường Nguyệt cau mày, thấp giọng quát, “Lui ra!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Giao Phó

Tiếng quát này tuy thanh âm không lớn, lại giống như kinh lôi, Lữ Ngôn sợ tới mức run lên, động tác cũng ngay lập tức dừng lại. Mặt hắn tái nhợt, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống giống, giống như cá rời nước, mở lớn miệng thở không ngừng, toàn thân bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Người khác có thể không cảm thấy, nhưng hắn tự mình rõ ràng, tiếng quát khê kia giống như nổ tung bên tai hắn, sợ hãi như thủy triều dâng lên trong lòng, trước mặt hắn là một ngọn núi cao vĩ đại, hắn chỉ có thể phục tùng.

Lữ Ngồn là cháu trai thái phó, dĩ nhiên từng được Thừa Nguyên để bệ hạ triệu kiến, lúc ấy Thừa Nguyên để động viên hân vài câu, thái độ tốt lắm, nhưng hân vẫn cảm nhận được khí chất hoàng đế trên người Thừa Nguyên, đó là một loại khí chất mà người đã ở địa vị cao lâu ngày dường thành. Mà lúc này, hân cảm nhận được khí chất hoàng đế ở trên người Lâm Nguyệt trưởng công chúa, mà còn hơn xa Thừa Nguyên để bệ hạ!

Có lẽ nói như vậy là bất kính với Thừa Nguyên để bệ hạ, nhưng Lữ Ngồn thật sự cảm nhận được khí phách của Cung Trường Nguyệt, giống như đại dương mênh mông, giống như một vị đế vương vô song! Nhưng nàng rõ ràng là một công chúa!

Lữ Ngồn lúc này mới hiểu, thì ra trong thiên hạ thật sự có một loại người mà trời sinh chính là vương giả, mọi người dĩ nhiên sẽ khuất phục trước người này, quỳ lạy người này. Mà Cung Trường Nguyệt chính là loại người đó, đẳng phong tạo cực. (đạt tới đỉnh cao)

Độc nhất vô nhị.

Cung Trường Nguyệt thần nhiên nhìn hân, không hề để ý đến thiếu niên không có chút lễ nghi kia, trầm giọng nói với thái phó Lữ Tông, “Trả lời ta.”

Ba chữ vô cùng đơn giản, lại giống như mang theo ma lực vô hình, làm người không tự chủ được mà làm theo lời nàng nói.

“Lão thần... lão thần...” thái phó Lữ Ngồn mở hơi lạnh chảy ròng, nghẹn nửa ngày mới nói được hai chữ - “Không có...”

Chúng đại thần ồ lên.

“Hân nói không có, các ngươi có nghe không?” Ánh mắt lạnh lẽo của Cung Trường Nguyệt đảo qua mỗi vị đại thần có ở đây.

Những người chạm phải tầm mắt này đều nhìn không được gục đầu xuống, giống như không có nổi một tia dũng khí đối diện với nữ tử này.

Khỏe miệng Cung Trường Nguyệt gọi lên một chút tươi cười tùy ý mà trào phúng, xoay người, đi về phía Thừa Nguyên để, vừa đi vừa nói, “Hiện tại không ai phản đối.”

Những lời này, thanh âm không lớn, nhưng kỳ quái là tất cả mọi người đều nghe thấy.

Người đầu tiên cảm thấy không đúng chính là Nam Tử Li, từ lúc Cung Trường Nguyệt đi xuống, hân đã nhìn nàng, nhìn nàng đi đến trước mặt thái phó Lữ Tông, nhìn nàng khiến cho thái phó quỳ xuống trước mặt, nhìn nàng dùng khí thế đã khiến tôn tử thái phó Lữ Ngồn xui lơ hai chân, cũng nhìn thấy được nàng một thân huyền y, tuyệt thế tao nhã không ai sánh bằng.

Nhưng lúc nàng nói “hiện tại không ai phản đối”, Nam Tử Li nhìn không được mà than –

Nội lực thật thâm hậu! Nếu không phải hân là đệ tử chân truyền của Huyền Nhiên chân nhân, chỉ sợ cũng không phát hiện ra lúc Cung Trường Nguyệt nói câu kia là có dùng nội lực, tuy rằng thanh âm của nàng không lớn, nhưng nội lực đã đem thanh âm của nàng khuyến tán đến từng góc ngách, nên tất cả mọi người đều có thể nghe được. Nội lực cường hân thâm hậu như vậy, lại còn khả năng khống chế đó, cho dù là hân cũng không thể sánh kịp.

Nam Tử Li nổi lên lòng hiếu thắng, nhìn không được dùng tay bắn ra một tia nội lực, muốn thăm dò thử xem giới hạn của Cung Trường Nguyệt là tới mức nào.

Nội lực vô hình kia bay thẳng về hướng Cung Trường Nguyệt, nhưng lúc chạm vào ống tay áo của Cung Trường Nguyệt thì lại giống như đá chìm xuống biển, không có chút phản ứng, không hề bắn ngược trở về, cũng không hề làm ống tay áo của nàng xao động, giống như... bị cắn nuốt.

Nam Tử Linh trong lòng cá kinh.

Lúc này, Cung Trường Nguyệt khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn Nam Tử Li một cái, mắt phượng hơi nheo mại, mang theo khí thế áp bức hướng về phía Nam Tử Li.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, nàng liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Nam Tử Li cảm thấy được xung quanh giống như có vô số hàn khí tràn ngập, từ gót chân của hân dựng thẳng lên, làm cho hân nhìn không được mà run một cái.

Rung động trong lòng Nam Tử Li đã không thể dùng lời nói mà diễn tả được, phải biết rằng hân từ nhỏ đã bắt đầu đi theo Huyền Nhiên chân nhân tu luyện [Căn Không vạn vật bí quyết], về sau không còn cảm thấy nóng vào mùa hè và lạnh vào mùa đông. Nhưng lúc này, Cung Trường Nguyệt chỉ cần một ánh mắt đã làm cho hân cảm nhận được hàn ý, nội lực thật đáng sợ! Sợ là chỉ có sư phụ chưa từng xuất thế của hân, Huyền Nhiên chân nhân, là có thể cùng nàng so sánh!

Mà quan trọng hơn, theo như hân biết, Lâm Nguyệt trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt năm nay chỉ mới có mười sáu tuổi! Cho dù Cung Trường Nguyệt là thiên tài, cho dù là nàng từ lúc còn trong bụng Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu đã bắt đầu tu luyện nội lực, cũng không thể đạt trình độ này a!

Nam Tử Li lần nữa giương mắt nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời – lời đồn đãi quả thực không thể tin, nữ tử như vậy, làm sao có thể giống như lời đồn là một nữ nhân háo sắc ngu ngốc, không học vấn không nghề nghiệp?

Nam Tử Li bỗng nhớ đến trước kia, lúc gặp Cung Trường Nguyệt, khi đó nàng là tiểu bá vương trong cung, giống như lời đồn không học vấn không nghề nghiệp, âm ngoan độc ác. Hơn nữa chỉ cần nàng thích cái gì, thì nhất định phải có được thứ đó, trong đó cũng bao gồm cả hân. Bất quá hân thật sự

không có thiện cảm đối với vị trưởng công chúa điện hạ này, sau đó hẳn không vào cung nữa, nghe phụ vương nói tiểu công chúa này còn khóc nháo một trận, nhưng mà sau đó bọn họ cũng không có gặp mặt.

Mà thay đổi của nàng, bắt đầu từ khi nào?

Cung Trường Nguyệt đi đến trước mặt Thừa Nguyên đế, cũng không quỳ xuống, chỉ lẳng lẳng đứng đó.

Thừa Nguyên đế cao giọng cười lớn, sau đó đột nhiên từ long ý đứng dậy, nhìn chằm chằm thần bên dưới bằng nửa con mắt, “Chúng ái khanh có còn dị nghị?”

“Thần không có ý kiến, mặc cho hoàng thượng làm chủ.” Chúng đại thần đều quỳ xuống, cùng hô lên.

Ngay cả thái phó đứng đầu bá quan còn không có ý kiến, bọn họ kiên trì làm gì?

Tuy nói hai vị Phụng vương tiền nhiệm đều là nữ tử vô song kinh điển, nhưng Phụng vương dù sao cũng chỉ là một chức rỗng, mặc dù có địa vị cao, nhưng không có thực quyền, nói đến cùng cũng không ảnh hưởng lợi ích của họ.

Đáng tiếc bọn họ không biết, trên thực tế, Phụng vương mới là nhân vật nắm giữ sức mạnh cường đại nhất Mặc quốc.

“Một khi đã vậy, thì ba ngày sau liền cử hành đại điển sắc phong!” Nói xong, Thừa Nguyên đế quay đầu, nói với Vinh Lộc, “Mang phụng khắp đến đây.”

Vinh Lộc nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ, đó là vật mà trước đây Cung Trường Nguyệt từng thấy qua, hộp gỗ có chứa phụng khắp.

Trước mặt mọi người, Thừa Nguyên đế mở hộp gỗ, lấy khối ngọc phi thủy đỏ như máu được khắc thành hình phụng hoàng khốc thảm mạng ra, trình trọng trao cho nàng –

“Từ nay về sau, ngươi, Cung Trường Nguyệt, chính là – Phụng vương!”

Thanh âm của hắn rất lớn, đủ để cho mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Sau, Thừa Nguyên đế lại nói khẽ với Cung Trường Nguyệt, “Ta đem tương lai của Mặc quốc, giao phó cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Lời Đồn.

Không chờ đến đại điển sắc phong Phụng vương kế vị, cáo văn đã dán đầy toàn bộ đô thành Mặc quốc, từng cáo văn được người ra roi thúc ngựa đưa đến các thành lớn ở Mặc quốc, dán lên, không bao lâu sau, toàn bộ người Mặc quốc đều biết, Mặc quốc bọn họ sắp có một tân Phụng vương, mà người này còn là Lâm Nguyệt trưởng công chúa!

Có người chờ mong xem vị Phụng vương điện hạ này có thể viết nên truyền kỳ gì, bởi vì hai vị Phụng vương trước đều là trụ cột của Mặc quốc, là người mà mọi người đều cảm thấy xứng đáng là nữ anh hùng, vậy Phụng vương đời thứ ba hẳn cũng sẽ không kém đi. Nhưng còn có nhiều người cũng không để tâm chuyện này lắm, bởi vì Lâm Nguyệt trưởng công chúa Cung Trường Nguyệt vô dụng đã truyền khắp toàn bộ Mặc quốc, tất cả mọi người đều biết vị trưởng công chúa điện hạ này tuy được sủng ái, nhưng tính tình xấu đến cực điểm, không học vấn không nghề nghiệp, lại còn vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh, không biết bao nhiêu người đã bị nàng độc thủ, người như vậy, tuy được đương kim bệ hạ sủng ái mà trở thành Phụng vương, nhưng tất nhiên cũng không làm nên chuyện to lớn gì, cho nên bọn họ dĩ nhiên không quan tâm.

Tuy rằng thời đại này liên lạc cũng không quá phát triển, nhưng tốc độ truyền tin tức vẫn rất nhanh, không bao lâu sau, cả ba nước đều biết, trưởng công chúa của Thừa Nguyên đế Mặc quốc kế nhiệm Phụng vương.

Trong đó, quan tâm nhất đến năng lực của Phụng vương có lẽ chính là Cận quốc đã từng biết tay Phụng vương, bọn họ tuy biết vị Phụng vương này cũng không phải một người có tài, nhưng vẫn không thả lỏng cảnh giác, tiếp tục chú ý hành động của tân Phụng vương.

Mà bị bắt làm nhiệm vụ này, chính là Trần Bắc vương Trì Bắc Thành vừa lúc ở trong cảnh nội Mặc quốc, hẳn lần này đến là có che giấu thân phận. Có một câu mà mỗi người đều biết “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Cận quốc là một quốc gia hiếu chiến thượng võ, từng chịu thiệt trong tay Mặc quốc, dĩ nhiên bây giờ muốn đòi trở lại.

Nhưng chiến tranh không phải cứ muốn là tùy tiện khởi xướng, đối với Cận quốc mà nói, cần thiên thời địa lợi nhân hòa, cho nên “chiến thần” Trì Bắc Thành liền đích thân tới Mặc quốc do thám thực lực đối thủ.

Tuy rằng Cận quốc có không ít trinh thám ở Mặc quốc, nhưng không hiểu vì sao, lúc Trì Bắc Thành nghe nói về Lâm Nguyệt trưởng công chúa, liền nổi

lên hứng thú, xung phong đảm nhận nhiệm vụ này. Phía Cận quốc lúc biết Trì Bắc Thành nguyện ý nhận nhiệm vụ này, dĩ nhiên cao hứng, dù sao năng lực của Trì Bắc Thành mọi người đều rõ như ban ngày, chắc chắn có thể tra được tin tức mà trình thám không tra được.

Được nhiên, đây cũng coi như là bọn họ đối với Trì Bắc Thành có một loại sùng bái mù quáng.

Ở một đường phố hẻo lánh trong đô thành Mặc quốc, con phố này cũng không phồn hoa lắm, mà ở góc đường, có một tòa nhà nhỏ trông rất bình thường, giống như những tòa nhà khác trên đường, không có gì đặc biệt.

Nhưng xung quanh không ai biết, nơi này lại là nơi ở của Trần Bắc vương Cận quốc, có danh xưng chiến thần Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành vì che giấu thân phận của mình, dĩ nhiên sẽ không ở khách điểm long xà hổ loạn, hơn nữa nếu bên cạnh mình có vài thị vệ mặc đồ Cận quốc thường xuyên ra ra vào vào khách điểm, nhất định là rất khoa trương. Còn không bằng lấy ra chút tiền, mua một tòa nhà ở vị trí hẻo lánh, như vậy làm chuyện gì cũng tiện lợi hơn, mà hần thì không thiếu tiền.

Bất quá Trì Bắc Thành từ nhỏ đã sống trong cảm y ngọc thực, dĩ nhiên sẽ không giống những nhà bình thường khác, cuộc sống thật sự quá đơn sơ. Trước khi hần vào ở đây, cũng đã phái người quét dọn qua một lần, lại bảo người ta dựa theo thói quen của mình là bài trí rất nhiều thứ.

Dây leo quấn quanh một cái giá trong viện, làm ra một mảnh mát mẻ, dưới dàn dây leo là một bộ bàn ghế đá, mà trên ghế đó có một hồng y nam tử đang ngồi, trong tay hần cầm một quyển binh thư, tinh tế đọc, hơn nữa trong đầu còn không ngừng diễn luyện các loại binh pháp.

Hần là Trì Bắc Thành.

Thật ra Trì Bắc Thành được cho mỹ nam đệ nhất đệ nhị, lúc ở Cận quốc, có thiếu nữ còn chưa kết hôn từng lớn mật đi theo Trì Bắc Thành cầu yêu, các nàng nghĩ cho dù trở thành thị thiếp của Trần Bắc vương cũng là một chuyện tốt. Đáng tiếc năm nay Trì Bắc Thành năm nay đã hai mươi sáu nhưng không có thể tử, trong phủ cũng không có một thị thiếp nào. Hoàng đế Cận quốc từng muốn tử hôn cho hần, nhưng lại bị hần khéo léo từ chối, lúc ấy không biết có bao nhiêu danh môn khuê tú năm cô tay thờ dài không thôi.

Đại khái là vì hằng năm chinh chiến sa trường, Trì Bắc Thành có một nước da màu tiểu mạch trắng kiện, hơn nữa cơ thể hần thập phần cân đối, dáng người cao, thoát nhìn có vài phần khêu gợi. Hồng sắc y phục (màu đỏ nhạt mọi người) trên người hần giống như hỏa diễm mãnh liệt, bốc cháy mạnh mẽ, làm cho người nhìn không hề có cảm giác được hồng y có nữ tính, ngược lại còn cảm thấy hần đầy khí phách nam tử hần, bẩm sinh hần đã thích hợp với màu đỏ như vậy rồi.

Đầu tóc của hần đen như gỗ đàn hương, dài tới bả vai, dưới sự phụ trợ của một thân xiêm y đỏ rực, có một vẻ mỹ lệ như dùng bút vẽ thành. Đường nét ngũ quan trên khuôn mặt mười phần lãnh ngạnh (lạnh lùng cứng rắn), nhưng cũng vô cùng tinh xảo, giống như được điêu khắc mà thành, có một loại cảm giác rất lãnh khốc. Tai trái của hần đeo một chiếc khuyên tai, có hình dáng giống la bàn, hoàn toàn là được tạo ra từ vàng, ở trên có khắc văn tự cổ xưa thần bí. Đây là dấu hiệu của hoàng thất Cận quốc, chỉ có nam tử mới được đeo, mà địa vị khác nhau, hình dáng của khuyên tai cũng khác nhau. Trì Bắc Thành đeo la bàn hoàng kim, là dấu hiệu gần với hoàng đế Cận quốc.

"Ca !" Một giọng nói đáng yêu từ cửa truyền vào, không bao lâu sau, một hồng y thiếu nữ bước đến bên cạnh Trì Bắc Thành, ngồi xuống đối diện hần.

Trì Luật Nhi tuy rằng kiêu căng, nhưng đối với đại sự thì vẫn biết chừng mực, nàng biết thân phận của các nàng không thể bại lộ, cho nên sau lần huênh hoang trước, liền thay thành trang phục Mặc quốc, chẳng qua vẫn là một thân hồng y.

Trì Luật Nhi thần bí nháy mắt mấy cái với ca ca của mình, "Ta vừa mới ra ngoài một chuyến, ca đoán xem ta nghe được gì ?"

Trì Bắc Thành buông quyển sách trên tay, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Trì Luật Nhi, "Nói ngươi bớt ra ngoài, ngươi lại không nghe lời?"

Trì Luật Nhi được đại ca Trì Bắc Thành nhà mình nuôi lớn, dĩ nhiên hiện tại đại ca cũng không thật sự tức giận, liền cười hi hi, "Ai nha, ta vài ngày không ra ngoài, thật sự là buồn muốn chết."

Trì Bắc Thành đối với muội muội của mình thật sự có chút bất đắc dĩ, «Được rồi, nói đi, ngươi nghe được cái gì ?"

Trì Luật Nhi thần bí chớp chớp mắt, "Ta nói cho ca a – Phụng vương Cung Trường Nguyệt kia... không ngờ lại thích đệ nhất công tử Mặc quốc Nam Từ Li !"

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chí Bảo

"Nam Từ Li ?" Trì Bắc Thành sùng sốt một chút, thật không ngờ thế giới lại nhỏ như vậy.

Hần và Nam Từ Li, tuy không phải là người cùng một quốc gia, nhưng cũng xem như là hảo bằng hữu. Bọn họ biết nhau vì hai vị sư phụ, sư phụ của

Nam Từ Li là Huyền Nhiên chân nhân, mà sư phụ của Trì Bắc Thành hẳn là sư huynh của Huyền Nhiên chân nhân, Huyền Hoa chân nhân. Hai vị sư huynh đệ này đấu nhau cả đời, ai cũng không phục ai, cuối cùng tự bồi đường một đệ tử, sau đó thông qua đệ tử để so thắng bại.

Ai ngờ Nam Từ Li và Trì Bắc Thành từ nhỏ đã bắt đầu so đấu, nhưng vẫn không phân ra thắng bại. Bất quá hai người bởi vì đều không ý vào sư phụ mà sinh ra một ít đồng cảm, trong lúc vô ý, lại trở thành hảo bằng hữu. Sau hai người trở về quốc gia của mình, ít liên lạc, nhưng tình nghĩa kia thì không hề giảm chút nào.

Nhưng lần này Trì Bắc Thành đến Mặc quốc là để tìm hiểu tình hình đối thủ, nên cũng không đi tìm Nam Từ Li.

Bất quá hẳn hoàn toàn không ngờ tới, tân Phượng vương mà hẳn một lòng muốn thăm dò lại có ý với Nam Từ Li.

Nghĩ đến đây, Trì Bắc Thành không nhịn được nở một nụ cười trên tức.

"Đừng rồi, ca, đêm nay hội hoa đăng chính thức bắt đầu, nghe nói còn có múa đèn rồng nữa, chúng ta... đi ra ngoài xem được không nha? Đêm nay nhiều người như vậy, chúng ta cũng có thể thuận tiện hỏi thăm tin tức về Cung Trường Nguyệt." Trì Luật Nhi đây mong chờ nhìn Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành bất đắc dĩ, "Ta thấy là người muốn ra ngoài chơi thì đúng hơn."

"Hắc hắc, bị ca đoán ra rồi." Trì Luật Nhi thè lưỡi, nàng đưa tay ra giữ chặt tay Trì Bắc Thành, nhẹ nhàng lay, hết lời van xin, "Ca, chúng ta làm tổ trong phòng đã mấy ngày rồi, ra ngoài dạo chơi đi, chỉ cần thay y phục Mặc quốc là không ai có thể nhận ra chúng ta, yên tâm đi, ca!"

Trì Bắc Thành do dự một chút, vẫn đáp ứng Trì Luật Nhi.

Lúc này, tại Thanh Nhã các ở Vị Ương cung, một chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi dạt ở giữa hồ Vị Danh, thuyền nhỏ này mới làm xong hai ngày trước, còn chưa sơn màu lên, vẫn duy trì màu gỗ thô, không phải là quá đẹp, nhưng lại mang một phong cách cổ xưa.

Bên trong thuyền nhỏ có một người nằm, nàng một thân huyền sắc xiêm y, tay áo trải ra trên thuyền nhỏ, ánh mặt trời chiếu xuống phản chiếu ra hào quang màu vàng, đó là hoa văn được thêu chìm trên y phục của nàng. Nàng gối đầu lên cánh tay, lười biếng nhắm nửa con mắt, ánh mặt trời chiếu làm nàng buồn ngủ.

Thanh Sở và Lưu Thâm cùng đứng ở ven hồ Vị Danh, nhìn thuyền nhỏ trong hồ, nhìn chủ tử nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chủ tử nhà nàng, tùy hứng đến cực điểm, lúc ngủ trưa mấy ngày trước đột nhiên cảm thấy nhuyến thấp ngủ không thoải mái, lại vừa lúc nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hồ Vị Danh sóng gợn lăn tăn. Vì thế nàng liền ra lệnh thợ thủ công gấp gấp chế tạo thuyền nhỏ, còn ở trên thuyền nhỏ lót nhuyến đệm (nệm mềm), nhuyến đệm là dùng chỉ vàng thêu với gấm Tô Châu, nằm ngủ ở trên hoàn toàn không có cảm giác bên dưới là gỗ cứng, ngược lại cảm thấy rất thoải mái.

Hiện tại là mùa đông, gió vừa hợp cũng không lớn, khe thổi qua, mặt hồ dao động một chút, thuyền nhỏ liền dựa vào gợn sóng trên mặt hồ mà nhẹ nhàng trôi, có thể nói là thoải mái đến cực điểm.

Thuyền nhỏ là hôm qua làm ra, kết quả là hôm nay lúc chủ tử ngủ trưa, liền sai người nâng thuyền đặt bên hồ, tự mình lên nằm, bên người còn có một bình rượu bích đào. Nhưng thuyền nhỏ rất chật, giống như từ Cung Trường Nguyệt ra thì không chứa thêm được người nào nữa, vì thế Lưu Thâm và Thanh Sở chỉ có thể ở bên hồ nhìn bóng dáng chủ tử ở phía xa.

Hơn một tháng trước bị phái ra ngoài làm nhiệm vụ, hôm qua Thanh Sở đã trở về, hơn nữa còn thành công đem vật kia trở về.

Đó là một cái hòm không chút thu hút, giống như một cái hộp gỗ được tùy tiện lấy nấy miếng ván làm nên, ngay cả nước sơn cũng loang lổ không chịu nổi, hòm chỉ có mặt trước mới có một chút hoa văn, thoạt nhìn giống như tiểu hải tử tùy tiện vẽ, thô ráp vô cùng, mà những chỗ khác thì lại rất giản dị.

Chỉ sợ không ai nghĩ đến, một cái hòm như vậy lại chính là bảo vật truyền thuyết mà mỗi người trên giang hồ đều khát vọng.

Nếu không phải sau khi Thanh Sở có được hòm này, dùng lửa đốt, lại để ngâm nước, thậm chí còn dùng cả kiếm chém sắt như chém bùn, nhưng không thể làm hòm gỗ thô ráp này tổn hại chút nào, nàng biết, hòm này tuyệt đối là đồ thật! Mà bên trong, chính là bảo vật mà mỗi người đều muốn có.

Bề ngoài kinh khủng như vậy đại khái chính là để che dấu ánh sáng rực rỡ của bảo vật, che dấu thể này mới có thể khiến cho người trong giang hồ tìm kiếm mấy trăm năm cũng không tìm ra.

Bất quá, mấu chốt mở ra hòm này chính là hoa văn ở mặt trước hòm.

Bởi vì có một lần Thanh Sở vô tình cầm hòm này ngăn người dưới trướng, thế nhưng phát hiện thứ hoa văn tầm thường, thậm chí có thể nói là xấu xí kia thế nhưng tản ra ánh sáng rực rỡ, làm cho người ta cảm thấy thần bí khó tả.

Chẳng qua, sau đó Thanh Sở lại thử qua vô số lần, nhưng vẫn không tìm ra biện pháp mở hòm, cuối cùng chỉ có thể thất vọng buông tha, đem nó về cho chủ tử. Thanh Sở vốn muốn trực tiếp lấy bảo vật để tranh công, không ngờ vẫn thua một bước.

Lúc Cung Trường Nguyệt cầm hòm, cũng không có vẻ đặc biệt cao hứng, chỉ miễn cưỡng đánh giá hòm trong một lát, sau đó liền quăng qua một bên.

Thanh Sở thấy chủ tử không cao hứng như tưởng tượng, trong lòng có chút mất mát. Bất quá, Cung Trường Nguyệt đứng dậy đi về phía trước, vỗ vỗ bả vai Thanh Sở, nói một câu, "Vất vả rồi". Thanh Sở liền cảm thấy khổ cực gì cũng không đáng quan tâm nữa, lập tức khôi phục tâm trạng phấn khởi lúc

trước.

Thời gian ngủ trưa thường ngày của Cung Trường Nguyệt vừa mới hết, nàng liền lập tức mở mắt, nằm một lát rồi ngồi dậy xếp bằng trên thuyền nhỏ, đưa tay ra rót một ly rượu hoa bích đào, từ từ uống hết.

Mà thuyền nhỏ dưới thân nàng cũng bị nội lực điều khiển, chậm rãi lướt về phía bờ hồ.

Thuyền nhỏ dừng ở ven hồ, Cung Trường Nguyệt cũng đã uống xong ly rượu bích đào. Nàng đem bầu rượu cùng ly rượu cho Luru Thâm, đứng dậy, mũi chân điểm nhẹ, liền nhảy lên bờ.

Thanh Sở nhìn sườn mặt Cung Trường Nguyệt, tùy tiện hỏi, "Chủ tử, đêm nay chúng ta đi hội hoa đăng sao ? " Nói thật, nàng rất là muốn đi, nhưng mà chủ tử tính tình lười nhác, không biết có thể đồng ý không.

" Hội hoa đăng ? " Cung Trường Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ, sau gật gật đầu, " Được "

Dù sao ở trong cung cũng rất nhàm chán, còn không bằng đi ra ngoài một chút.

Thấy Cung Trường Nguyệt đồng ý, Thanh Sở cao hứng muốn nhảy dựng lên – nàng tính tình phóng khoáng, thích chơi đùa.

Luru Thâm nhìn Thanh Sở, bắt đầu đi lác đầu.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tết Nguyên Tiêu Mặc quốc, hội hoa đăng luôn luôn náo nhiệt, mà nay năm hội đèn lồng so với năm rồi còn náo nhiệt hơn hẳn. Đi trên đường, trên mặt mỗi người đều lộ ra biểu tình vui vẻ, bất luận người nào đi ở trong đó, đều bị loại này cảm xúc này cuốn hút, không tự giác đứng lên nhảy nhót .

Các thiếu niên thiếu nữ , tay cầm hoa đăng ngọc lưu ly, xuyên qua đám người, tìm kiếm một nửa của chính mình .

Rất nhiều người yêu nhau , đều là vì ở tết Nguyên Tiêu hội đèn lồng quen biết nhau .

Lúc người cầm hoa đăng , xuyên qua đám người, bỗng nhiên quay đầu, người nọ đứng ngay nơi ngọn đèn tàn . Hai mắt gặp nhau , đó là cả đời.

Nhìn bóng dáng chủ tử đi ở phía trước , Thanh Sở đột nhiên có chút hối hận vì đã để chủ tử tham gia hội hoa đăng .

Một đường đi tới, khí thế chủ tử tỏa ra , làm mỗi người chung quanh đều lui lại, còn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn ba người các nàng, khiến cho các nàng quả thực như đi tuần tra , làm người khác chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Nếu là ngày thường thì thật là hoàn hảo, nhưng hiện tại lại là hội hoa đăng a, cả biển người , những người khác đều nhường đường các nàng, kết quả cơ hồ tất cả mọi người đều chú ý tới các nàng .

Mà không chỉ như thế , bởi vì hôm nay chủ tử mặc nam trang, thoát nhìn hoàn toàn là một công tử tuyệt vời trong cuộc đời ô trọc mà , làm cho người khác chỉ nhìn thoáng qua cũng đều mê muội, nếu không khi chủ tử mặc nam trang làm sao được gọi là ‘Giang hồ đệ nhất công tử ‘ ?

Kết quả, những nữ tử tay cầm hoa đăng, muốn ra ngoài tìm ý trung nhân, đều nhìn về hướng chủ tử . Một ít người có lá gan lớn hơn , còn trực tiếp đi lên, muốn cùng chủ tử tiếp xúc gần gũi. Tuy rằng chủ tử không nói gì, Thanh Sở cùng Luru Thâm cũng vẫn là động thủ chặn lại những nữ tử lớn mật muốn nhảy vào ôm ấp này.

Các nữ tử đi theo sau vị công tử này trong lòng rất là khó chịu với Thanh Sở và Luru Thâm, cũng tức giận với việc hai người động thủ đẩy mình ra ngoài, liền ở một bên nhỏ giọng oán hận.

Một người không tính cái gì, hai người cũng không tính cái gì, ba người vẫn là không tính cái gì..... Nhưng là hình như có tới mười người đấy ? Hai mươi người đấy? Ba mươi người đấy?

Nhưng là Thanh Sở cùng Luru Thâm lại không có khả năng thật sự cùng nữ tử bình thường so đo, cũng không thể lấy kiếm để trên cổ ra dấu cho các nàng cảm niệm. Cung Trường Nguyệt lại không có để ý việc này. Vì thế một đường này, có thể nói Thanh Sở và Luru Thâm lỗ tai muốn đóng kín luôn rồi .

Với tính tình phóng khoáng như Thanh Sở còn chịu không nổi, huống chi là Luru Thâm trầm tĩnh lạnh nhạt, sắc mặt cũng dần trở nên có chút khó coi .

Đi đến kinh thành Mặc quốc , từ trong thành xuyên qua thành nguyệt hà, ngay tại thời điểm đi đến bờ sông, Thanh Sở trước mắt đột nhiên sáng ngời, lập

tức tiến lên phía trước Cung Trùng Nguyệt, thấp giọng nói: “Chủ tử! Chủ tử! Ngươi xem nơi đó! Có thuyền hoa a!”

Cung Trùng Nguyệt nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, quả nhiên thấy bên kia sông có một chiếc thuyền hoa khéo léo tinh xảo cập bến.

“Ân, nơi này quả thật có chút chen chúc, chúng ta đi thuyền hoa đi.”

Cung Trùng Nguyệt quyết định, ba người lập tức hướng thuyền hoa đi đến.

Chủ nhân của chiếc thuyền Hoa thoạt nhìn là một lão nhân mặc mặc áo xanh, thấy Cung Trùng Nguyệt ba người đi tới, liền hướng các nàng lộ ra nụ cười hiền lành.

“Lão nhân gia!” Thanh Sở cười hi hi đi lên, đem một khối bạc vụn đưa cho lão nhân áo xanh, “Có thể mang bọn ta đi một vòng được không?”

“Đương nhiên có thể!” lão nhân áo xanh liền đáp ứng, cười ha ha nói, “Mau lên đây đi!”

Thanh Sở nhảy lên thuyền đầu tiên, Cung Trùng Nguyệt cũng theo đi lên, bước chân không nhanh không chậm, thoạt nhìn rất là tùy ý, nhưng thân thuyền không hề có chút lay động nào bởi động tác của nàng, từng bước một, nhẹ như lông chim.

Lão nhân áo xanh chủ chiếc thuyền Hoa nhìn thấy động tác của Cung Trùng Nguyệt, trên mặt ý cười càng tăng, đáy mắt lướt qua một chút tinh quang.

Ngay tại thời điểm Lưu Thâm đang chuẩn bị theo sau, cách đó không xa lại truyền đến một cái thanh âm xinh đẹp

“Từ từ!”

Lưu Thâm quay đầu vừa thấy, liền gặp một cái hồng y thiếu nữ, cước bộ nhẹ nhàng hướng bên này chạy tới, đi cùng là nam tử đồng dạng mặc xiêm y lụa đỏ, hai người ngũ quan hình dáng rất giống nhau, vừa thấy liền biết là huynh muội.

“Có chuyện gì sao?” Lưu Thâm thu hồi động tác chuẩn bị lên thuyền, khoanh tay đứng ở nơi đó, ôn hòa nhìn thiếu niên chạy tới trước mặt, thanh âm không có một tia phập phồng.

Hồng y thiếu nữ hẳn là người tập võ, chạy một đoạn dài như vậy cũng không thấy nàng mệt, mặt không đỏ, cũng không có thở gấp, nàng đối với Lưu Thâm, theo bản năng muốn bày ra một bộ dáng cao ngạo, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu vụng trộm nhìn đại ca ở phía sau, nàng đem bộ dáng cao ngạo thu lại, khách khách khí khí nói: “Xin hỏi các ngài có mấy người a?”

Nếu là ở Cận quốc, các công tử quý tộc nghe Hồn Thế Ma Vương tiểu quận chúa nói ra chữ ‘Thỉnh’ này, e rằng toàn thân đều sợ tới mức ứa ra mồ hôi lạnh. Phải biết rằng, ở trong mắt vị quận chúa này, chỉ cần nàng muốn thì nhất định trở thành của nàng, làm sao có cái đạo lý khách khí?

Đúng vậy, hồng y thiếu nữ chính là Trì Luật Nhi, mà đi theo phía sau nàng, chính là Trì Bắc Thành.

Lưu Thâm cảm thấy vấn đề này không có gì quan trọng lắm, cũng không có giấu diếm: “Ba người.”

“Ba người a..... Chúng ta có thể đi cùng nhau không?” Trì Luật Nhi chớp mắt nhìn.

Lưu Thâm cũng không có bởi vì Trì Luật Nhi cố ý biểu hiện hành động thân mật mà trở nên có cái gì bất đồng, thân nhiên nói: “Ta bắt quá là chỉ là nô tỳ, việc này phải nghe chủ tử phân phó. Bắt quá chủ tử của ta không thích cùng người ngoài chung đụng.”

Những lời này khi nói ra, thực rõ ràng là cự tuyệt.

Trì Luật Nhi nhủ nhủ mảy, ngược lại nhìn về phía áo xanh lão nhân nói: “Lão nhân gia! Các nàng vừa rồi đưa ngươi bao nhiêu tiền? Ta trả gấp đôi! cho bọn ta cùng lên thuyền đi!” Ngữ khí của nàng hiện tại có chút bá đạo nói.

“Luật Nhi!” Thanh âm của Trì Bắc Thành từ phía sau truyền đến.

Trì Luật Nhi rụt lui đầu, thức thời ngậm miệng lại.

Trì Bắc Thành đi đến bên người Lưu Thâm, ôm quyền theo lễ nghi giang hồ nói: “Vị tiểu thư này, xá muội thật sự đối với thuyền Hoa cảm thấy thật hứng thú, nhưng hiện tại chỉ còn một chiếc thuyền Hoa này, có thể thông báo chủ tử nhà ngươi, đồng ý cho chúng ta cùng nàng ngồi chung một con thuyền Hoa này không?”

Thái độ hần tao nhã, ôn hòa có lễ, ai có thể tưởng tượng nam nhân thế này nhưng lại có thể cảm trường kiếm ở trên chiến trường vung đao chém địch đâu?

Trì Bắc Thành, khi mặc chiến bào vào, cầm lấy chiến kiếm, ở trên chiến trường – khi đó sẽ trở thành nam nhân vương giả!

“Cho bọn họ vào đi.” Bên trong thuyền hoa truyền đến thanh âm miễn cưỡng của Cung Trùng Nguyệt

Nghe thấy thanh âm, Trì Luật Nhi sai lệch nghiêng đầu, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, cũng là trong khoảng thời gian ngắn nhớ không nổi là ở nơi nào đã nghe qua.

“Như vậy, liền đa tạ.” Trì Bắc Thành cách thuyền Hoa, thi lễ nói.

Lưu Thâm thấy chủ tử đồng ý, cũng không có nhiều lời, lập tức lên thuyền.

Trì Luật Nhi cũng vội vàng theo đi lên.

Nhìn muối mè mang bộ dáng vội vàng, Trì Bắc Thành lộ ra một cái nụ cười bất đắc dĩ sùng nịch, sau đó cũng bước trên thuyền Hoa, hơn nữa đưa lão nhân áo xanh hai khối bạc vụn: “Lão nhân gia, phiền toái.”

“Không sao, không sao.” Lão nhân áo xanh cười đến hòa ái.

Trì Bắc Thành nhìn lão nhân, nhất thời sửng sốt, tự nhiên cảm thấy lão nhân bình thường này, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc.

Nhưng cảm giác này chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh liền biến mất, vì thế Trì Bắc Thành liền cho rằng bất quá chính mình có ảo giác, lắc đầu đi vào khoang thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chương 48

“A! Như thế nào sẽ là người!” Trì Luật Nhi chỉ vào bóng dáng đang lười biếng nằm nghiêng trên nhuyễn tháp chiếc thuyền Hoa, sợ hãi kêu ra tiếng, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Ở trong mắt nàng, đại ca của nàng Trì Bắc Thành vốn cường đại như thế, không gì làm không được, như thế nào chỉ trong một chiêu liền bại dưới tên nam tử thần bí mặc xiêm y huyền sắc kia đâu? Lúc này lại nhìn thấy tên nam tử này xuất hiện, trong lòng Trì Luật Nhi tràn đầy không phục.

Ngày đó nam tử này chiến thắng đại ca mình, nhất định là do đầu cơ trục lợi (lợi dụng cơ hội) mà thôi!

Nghe được lời vừa quát của Trì Luật Nhi, Cung Trường Nguyệt theo bản năng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại phát hiện trong trí nhớ của nàng cũng không biết người như hồng y thiếu nữ. Vì thế nàng rất nhanh thu hồi tầm mắt, cúi đầu đùa nghịch điểm tâm vừa mới được Thanh Sở ở trong bao quần áo lấy ra, lấy một khối điểm tâm, chậm rì rì bỏ vào trong miệng, một bộ dáng nhàn nhã.

“Này! Người có nghe hay không hả!” Thấy Cung Trường Nguyệt căn bản không có để ý tới chính mình, Trì Luật Nhi tức giận đến đỏ mặt, nâng tay lên nghĩ muốn đi chụp bả vai của Cung Trường Nguyệt.

Ngồi ở trước người Cung Trường Nguyệt, Thanh Sở như thế nào có khả năng làm cho nàng thực hiện được, ở khoảnh khắc Trì Luật Nhi vươn tay, Thanh Sở nhanh nhẹn lập tức liền xuất hiện ở trước mặt Trì Luật Nhi, che ở phía trước chủ tử nhà mình.

“Làm gì?” Trì Luật Nhi liếc mắt nhìn Thanh Sở một cái, một bộ dáng

Lam gia: Trì Luật Nhi tức mặt mình thành đỏ một cái, một bộ dáng khinh thường "Tránh ra cho ta !"

Thanh Sở hừ hừ hai tiếng: "Người không phát hiện chủ tử nhà ta căn bản là không biết người sao? Người tiếp cận để làm chi!"

"Cái gì không biết ta ! Lúc trước hẳn còn đánh đại ca của ta đấy!" Trì Luật Nhi chỉ vào Cung Trường Nguyệt khẽ kêu nói.

Thanh Sở khinh miệt liếc mắt nhìn nàng một cái: "Chủ tử nhà ta đánh quá nhiều người đi, ai nàng cũng không biết!"

"Người....." Trì Luật Nhi gấp đến độ mặt đỏ lên, lại không biết phản bác như thế nào "Ta cái gì ta?" Thanh Sở bộ dáng nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Người không nói lý!"

"Nga, người nói bất quá ta liền biến thành không thể nói lý đi?" Thanh Sở miệng lưỡi sắc bén, e rằng chỉ có trước mặt Cung Trường Nguyệt mới có thể bại lui thôi.

Lúc Trì Bắc Thành và Lưu Thẩm lần lượt đi vào, đã thấy bộ dáng khắc khẩu không ngừng của Trì Luật Nhi cùng Thanh Sở .

Ngay cả Trì Bắc Thành đều có chút kinh ngạc, nguyên bản quận chúa Trì Luật Nhi ở Cận quốc kiêu ngạo ương ngạnh mỗi người nhìn thấy đều phải nhượng bộ lui binh , hiện tại ở trước mặt một cô nương mặc quần áo nô tì , cư nhiên mặt đỏ lên lại không thể phản bác được một câu?

"Luật Nhi, im lặng." Trì Bắc Thành nhíu mày, trầm giọng nói.

Trì Luật Nhi quay đầu nhìn đến đại ca nhà mình, tuy rằng trong lòng có chút không phục, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thùng thùng chạy về bên người đại ca nhà mình, thuận tiện *hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thanh Sở một cái.*

Thanh Sở làm sao sẽ sợ ánh mắt của nàng, đối với chuyện tình chính mình dùng "Trí tuệ" để chiến thắng hồng y tiểu cô nương, nàng cảm thấy rất là đắc ý.

Lúc này, thân thuyền đột nhiên run lên -- thuyền Hoa đi dọc theo đường sông nguyệt hà , chậm chậm trôi đi . Cờ số màu son ở hai bên thuyền hoa đều được mở ra, từ cờ số có thể nhìn thấy ngã tư đường phân hoa ở hai bờ Nguyệt Hà, đủ loại hoa đăng xinh đẹp được treo trên

đường, đem toàn bộ kinh thành Mặc quốc chiếu sáng như ban ngày.

Nhìn nhiều nhân ảnh như vậy ở trước mắt chính mình lúc ẩn lúc hiện, Cung Trường Nguyệt trong lòng có chút bức bối, liền mở miệng nói: “Ngồi xuống.”

Thanh âm thanh nhiên, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng khí thế lại như thủy triều hướng chung quanh tán đi.

Mới vừa rồi vẫn còn bộ dáng đắc ý, Thanh Sở nhanh chóng thu liễm, lập tức ngồi xuống, tay chân đều ngoan ngoan cất kỹ, bộ dáng cúi đầu như một thực nữ khuê tú. Lưu Thâm cũng không dám phản bác, hơi hơi gật đầu, động tác tạo nhã ngồi xuống.

Mà hai huynh muội Trì Bắc Thành Trì Luật Nhi, nghe được Cung Trường Nguyệt nói như vậy, không biết vì sao cảm giác lạnh cả người, Trì Bắc Thành cảm giác hoảng hốt, đứng ở trước mặt, người trước mặt giống như vị mà hắn bình sinh kính sợ, cũng là phụ vương mà hắn khát khao nhất, cũng chính là... tiền nhiệm Trấn Bắc vương Cận quốc! Đã từng là truyền kỳ của Cận quốc! Từng là chiến thần Cận quốc!

Lúc còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, hắn đã ngồi xuống vị trí đối diện Cung Trường Nguyệt

Chờ hắn phục hồi lại tinh thần, xoay người vừa nhìn, Trì Luật Nhi tuy rằng khe khẽ lắc đầu một trận, nhưng ngồi xuống còn sớm hơn hắn.

Trên mặt Trì Bắc Thành thoạt nhìn không gọn chút sợ

hãi , nhưng trong lòng đã sớm dâng lên sóng to gió lớn -- nam tử này , đến tốt cùng là người phương nào? Không chỉ có thể trong vòng một chiêu đánh bại chính mình, lại còn khiến mình cảm thấy sợ hãi như vậy...

Toàn bộ khoang thuyền nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Thuyền Hoa thong thả đi tới , dưới sự yên tĩnh này, mọi người thậm chí có thể cảm giác được mặt nước gợn sóng nhấp nhô , đập vào mặt là làn sương mù mờ mờ, cùng tạo nên một hương vị đặc biệt của nước .

Bất quá im lặng như vậy cũng không duy trì lâu .

“Oa! Thật xinh đẹp a!” Trì Luật Nhi cùng Thanh Sở không hẹn mà cùng nhào tới bên cạnh cửa sổ màu son , vẻ mặt kinh ngạc nhìn cảnh đẹp hội hoa đang bên ngoài , này đèn đuốc, chiếu vào trên mặt nước , phác họa nên một bức tranh cuộn cảm túi ưu mỹ .

Trì Luật Nhi cùng Thanh Sở ~~hội~~ vì hai người không hẹn mà cùng làm một động tác, liếc nhau, sau đó đều xì bật cười một tiếng .

Tình bằng hữu của nữ nhân, có đôi khi chính là kỳ quái như vậy.

Hai người vừa mới cãi nhau ầm ĩ, vậy mà bây giờ lại thân thiết bừng một mâm lạc nóng hổi, ghé vào bên cạnh cửa hồ thuyền hoa, cười kì kì nhìn cảnh đêm xinh đẹp, nhỏ nhỏ trò chuyện gì đó.

Trì Bắc Thành cảm thấy thật kinh ngạc, hẳn thật không ngờ tiểu muội kêu căng nhà mình, cư nhiên có thể gặp được bằng hữu chơi thân! Bất quá, tựa hồ như vậy cũng không sai.

Lưu Thâm lãnh đạm, trên mặt cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, liền ngay cả lời biếng như Cung Trường Nguyệt đang nằm nghiêng ở nhụyễn tháp, cũng ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn họ một cái.

Đột nhiên, thân thuyền hung hăng chấn động, dường như có cái gì đó rơi lên trên thuyền hoa. Tiếp theo, một thanh âm vang lên, một trường kiếm trắng như tuyết theo đỉnh chóp khoang thuyền thẳng tắp xuyên vào.

Năm người trên thuyền hoa, ai cũng biết võ công, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đâm đến, nhanh chóng né tránh một kiếm này. Nhưng Cung Trường Nguyệt, như trước nằm ở nhụyễn tháp, híp mắt lại, động tác đều không có động một chút nào.

“Người nào!” Lưu Thâm mày nhíu lại, lớn tiếng quát, thân ảnh nháy mắt nháy lên, theo trong khoang thuyền bay ra ngoài, “Thanh Sở, bảo hộ chủ tử!” Thanh âm của nàng từ ngoài thuyền Hoa truyền đến.

Rất nhanh, nàng liền cùng đối phương chiến đấu cùng một chỗ.

Trì Bắc Thành trong lòng thầm kêu không tốt -- những người này khẳng định là tới tìm hắn, thật không ngờ tung tích hắn cư nhiên bị bại lộ!

Thân là Đại quân Trấn Bắc, không chỉ có:

Chân tại Cận quốc Trần vào vương, không chỉ nơi
Mặc quốc cùng Mạnh quốc, cho dù là ở trong Cận quốc,
cũng có rất nhiều người muốn tính mạng của hân! Hiện
tại tung tích hân bại lộ, lại không biết sẽ có bao nhiêu
thích khách sát thủ, cuồn cuộn không ngừng mà tìm tới
của !

Trì Bắc Thành cũng không sợ chính mình sẽ bị thương,
sẽ vứt bỏ tánh mạng, hân là sợ phiền toái!

Cứ như vậy, nhiệm vụ của hân trên cơ bản cũng ngâm
nước nóng !

Nghĩ đến đây, Trì Bắc Thành trong lòng dâng lên lửa
giận lò mờ , cũng nhanh chóng phi thân ra, chuẩn bị giải
quyết nhanh mấy tên thích khách này .

Mắt không thấy tâm sẽ không phiền. [/size]

Bạn đang đọc truyện *Ấn Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

[size=150] Chương 49: Tình bạn

Đối mặt với chuyện như vậy, thái độ Trì Luật Nhi không phải hoảng
sợ, mà ngược lại là hưng phấn.

Phải biết rằng trước đây lúc gặp thích khách, đại ca vĩnh viễn để cho
đám thị vệ thủ hộ nàng, căn bản không cho nàng ra tay. Trờ mới biết
nàng muốn xông lên, cùng thích khách đánh nhau một phen tới cỡ
nào! Hiện tại gặp cơ hội này, nàng còn không mau xông lên!!

Trì Bắc Thành phi thân ra ngoài xong, Trì Luật Nhi cũng nhanh chóng
đi theo, trên tay còn cầm roi bảo bối của nàng.

Cuối cùng, ở lại thuyền hoa cũng chỉ còn Cung Trường Nguyệt và
Thanh Sở.

Chiến đấu trên thuyền hoa, mặc dù hội hoa đăng náo nhiệt, động tĩnh nơi này không thể khiến mọi người chú ý, nhưng cũng có một ít người mắt sắc thấy được.

Lão nhân áo xanh đứng ở đuôi thuyền, vốn là một người rất nhàn nhã bình tĩnh, nhưng nhìn một đám thích khách không hiểu từ đâu tới này, hoảng loạn nhảy vào trong nước, chuồn.

Thích khách đến lần này ước chừng có mười ba tên, nhưng võ công bọn chúng cũng không phải đặc biệt cao cường, cho nên không bao lâu sau, mười ba tên này đã bị Lưu Thấm, Trì Bắc Thành, Trì Luật Nhi giải quyết xong, nói cho chính xác, trong đó có mười hai người đều là Lưu Thấm và Trì Bắc Thành giải quyết, Trì Luật Nhi chỉ hạ được một tên, lại còn bị thương, ngay cả mạng nhỏ thiếu chút cũng đánh mất, nếu không phải đại ca nàng thuận tay giúp nàng, chỉ sợ chủ tử của đối phương đã cắt qua yết hầu của nàng rồi.

Không phải vì võ công Trì Luật Nhi không cao, đánh không lại thích khách, mà do kinh nghiệm thực chiến của nàng quá ít, lúc luyện tập bình thường ở Cận quốc, đối thủ lại luôn nhường nàng, mới khiến cho nàng ngày càng tâm cao khí ngạo. Cho dù người đánh không bằng võ công của nàng, dần dần nàng sẽ lộ ra sơ hở, chỉ cần kinh nghiệm đối phương hơi phong phú một chút, có thể chống đỡ một thời gian là đủ để bắt lấy sơ hở của nàng, đánh bại nàng.

"Luật Nhi, ai cho người đi ra!" Nhìn thấy Trì Luật Nhi bị đao đâm thương, Trì Bắc Thành lại đau lòng mà tức giận, quay đầu lại liền gầm lên với Trì Luật Nhi.

Trì Luật Nhi rụt đầu, nhỏ giọng giải thích, "Muội không nhìn được thôi..."

"Nhưng người cũng phải xem mình có năng lực như vậy không chứ!"

Trì Bắc Thành nghĩ đến nếu như vừa rồi mình không giúp Trì Luật Nhi, chỉ sợ chủ tử của thích khách kia đã cắt vỡ yết hầu nàng, hiện tại nàng cũng đã sớm biến thành một khối thi thể, trong lòng liền tức giận không biết trút đâu, "Người không nhìn nổi thì ghen lại! Bây giờ nhìn vết thương trên người xem! Người có biết vừa rồi chút nữa là mất mạng không!"

"Muội... muội..." Bị đại ca răn dạy một trận, Trì Luật Nhi trong lòng rất khó chịu, cúi thấp đầu không thèm nói lại, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Trì Bắc Thành nhìn thấy bộ dáng Trì Luật Nhi thế này, trong lòng cũng mềm đi vài phần, cơ bản tức giận đều tiêu hết, cũng không quát nạt nữa, lời nàng từ chóp thuyền hoa nhảy đến đuôi thuyền.

Lưu Thâm cũng nhảy xuống theo.

"Thực xin lỗi, khiến cô nương thêm phiền toái." Trì Bắc Thành áy náy nâng tay lên xin lỗi Lưu Thâm.

Khuôn mặt Lưu Thâm vẫn nghiêm túc, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, "Ta không phải vì cứu người, mà là vì bảo hộ chủ tít của ta." Nói xong, nàng tiến vào khoang thuyền.

Trì Bắc Thành lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Lúc quay đầu nhìn Trì Luật Nhi, khuôn mặt hắn lại trở nên nghiêm khắc, trầm giọng nói, "Còn không mau đi vào xử lý vết thương!"

"Nga." Trì Luật Nhi đáng thương lên tiếng, cũng đi vào khoang thuyền.

Trì Bắc Thành nhìn bốn phía xung quanh một chút, phát hiện lão nhân áo xanh kia thế mà đã chạy đâu mất rồi, không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó cam chịu chèo thuyền hoa. Lúc đầu còn có chút lạ lạ, dần dần liền thuần thục, thuyền hoa chậm rãi dọc theo mặt sông chậm rãi trôi về phía trước.

« A ! Người bị thương ! » Thanh Sở nhìn thấy Trì Luật Nhi đi vào, kinh ngạc nhảy dựng lên đi qua.

Trì Luật Nhi nâng tay nhìn vết thương, miệng méo méo, « Không có việc gì, một vết thương nhỏ thôi, ta có mang kim sang được. »

Thanh Sở cầm tay Trì Luật Nhi, mới quen biết không lâu, lúc đầu còn cãi nhau âm ỹ, hiện tại lại thân như tỷ muội.

Nhìn vết thương của Trì Luật Nhi, Thanh Sở liền lấy ra một bình bạch ngọc mang theo trên người, từ bên trong lấy ra một viên thuốc, nghiền nát rồi bôi lên vết thương của Trì Luật Nhi, máu nhanh chóng ngừng chảy.

Thanh Sở lộ ra một nụ cười sáng lạn với Trì Luật Nhi, « Xem ! Rất hiệu nghiệm ! »

Trì Luật Nhi trong lòng ấm áp, đột nhiên có một cảm giác nói không nên lời, ánh mắt trở nên chua chát.

Đây là tình cảm mà nàng chưa bao giờ được biết, tên là bằng hữu.

Nhìn thấy hai tiểu nữ tì ở chung hòa thuận vui vẻ như thế, Lưu Thâm cũng phá lệ lộ ra một nụ cười.

« Cảm thấy không tệ ? » Cung Trường Nguyệt không biết mở mắt khi nào, ngồi xếp bằng trên nhụyễn tháp, nghiêng đầu nhìn Trì Luật Nhi cùng Thanh Sở, đột nhiên nói một câu như vậy.

Lưu Thâm ngẩn người, sau đó gật đầu, thấp giọng nói, «

Thanh Sở chưa bao giờ có một bằng hữu như thế. » Thanh Sở tuy rằng có quan hệ không tồi với những khác ở Thần lâu, nhưng quan hệ của bọn họ cũng không thể nói là bằng hữu thuần túy. Trừ lần đó ra, Thanh Sở cũng không quen biết những người khác, Trì Luật Nhi này là ngoại lệ đầu tiên.

« Ngọc công tử ! Tìm thấy người rồi ! » Một thanh âm trầm thấp đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trong miệng lại gọi giang hồ đệ nhất Ngọc công tử ! Kia là người trong truyền thuyết, Ngọc công tử !

Mục tiêu của thanh âm kia, rõ ràng là hướng về phía thuyền hoa.

« Ngọc công tử ! » Trì Bắc Thành dĩ nhiên đã nghe qua cái tên đại danh鼎鼎 này, trong lòng hấn căng thẳng, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen quỷ mị từ trên trời giáng xuống.

Đó là một nam tử có thể gọi là yêu nghiệt, hấn mặc một thân hắc y, xiêm y không có chút hoa văn, giống như cùng đêm tối hòa làm một. Nhưng đối lập với hắc y của hấn chính là mái tóc ba ngàn sợi bạc, trong đêm tối này, trở nên sáng ngời.

Hai tay hấn nắm một trường đao sáng như tuyết, giống như một pho tượng sát thần, nhẹ nhàng dừng trên đỉnh chóp thuyền hoa.

« Người là người nào ! » Trì Bắc Thành vứt bỏ mái chèo trong tay, đứng thẳng lên, rút ra trường kiếm chỉ vào nam tử quỷ mị đột nhiên xuất hiện kia.

Nam nhân chậm rãi quay đầu, vẻ mặt lạnh lùng, gần từng tiếng, « Ta tìm Ngọc công tử, không liên quan tới người. »

Đứt lời, trường đao trong tay hắn cắm xuống, nội lực chấn động, thuyền hoa dưới chân lập tức vỡ thành hai nửa ! Vết cắt đều đặn ngay ngắn ! Khó có thể tưởng tượng được !

Thanh Sở và Trì Luật Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn Lưu Thâm cùng Cung Trường Nguyệt, nhìn các nàng khoảng cách ngày càng xa. . .

« Tìm được người rồi. » Nam tử đứng ở nửa thuyền hoa có Thanh Sở, Trì Luật Nhi và Trì Bắc Thành, trường đao trong tay vừa hiện, chỉ về phía Cung Trường Nguyệt đang ngồi lên trong một nửa thuyền hoa kia.

Cung Trường Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nhìn hắn một cái, thanh âm không nhanh không chậm, « Tốc độ rất nhanh, có tiến bộ. »

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tóc Trắng

Nghe thấy giọng điệu dạy dỗ của Cung Trường Nguyệt, nam tử tóc trắng nhú mày, vẻ mặt lạnh như băng thiếu chút nữa vỡ tan.

"Đi ra, chúng ta lại đánh một trận, Ngọc công tử." Nam tử tóc trắng cứng rắn phun ra những lời này.

Ở trên một nửa thuyền khác, Trì Luật Nhi và Trì Bắc Thành lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, hai huynh muội tuy là hoàng thất Cận quốc, nhưng từng hành tẩu giang hồ, làm sao có thể chưa nghe qua cái người đại danh鼎鼎 này! Vị công tử trong truyền thuyết này yêu thích đeo một mặt nạ ngọc, hành tung mơ hồ bất định, gần như chưa có ai nhìn thấy gương mặt thật của hắn! Mà hiện tại, hắn lại thật sự xuất hiện trước mặt mình, lại còn cùng bọn họ ngồi trên một chiếc thuyền.

"Không phải đâu!" Trên mặt Trì Luật Nhi lộ ra biểu tình sùng bái, cầm tay Thanh Sở, dùng loại giọng điệu kinh ngạc thấp giọng nói, "Chủ tử nhà ngươi lại là Ngọc công tử! Quả nhiên... Quả nhiên khí độ bất phàm! Bộ đáng... thật đẹp!"

Nàng đòi này sùng bái nhất là đại ca, người thứ hai chính là Ngọc công tử. Bất quá, nàng không thể không thừa nhận, Ngọc công tử được Thất Tinh lâu bầu thành giang hồ đệ nhất công tử kia, bộ đáng so với đại ca nhà mình còn suất hơn ba phần!

Nếu không phải lúc này nàng kiềm chế tâm tình kích động, chỉ sợ đã sớm hét ra tiếng.

Thanh Sở bĩu môi, không khẳng định cũng không phủ định, chỉ oán hận nhìn người trên đỉnh thuyền một cái, nhỏ giọng than thở, "Người này làm sao cứ như âm hồn không tan nha, đuổi theo lâu như vậy cũng không chịu buông tha, thật đúng là có nghị lực, hừ."

Trì Bắc Thành cơ bản chuẩn bị ra tay cũng dừng động tác, im lặng quan sát, trong mắt lóe ra tinh quang-

Thật không ngờ, nam tử mà hắn gặp đến mấy lần này lại là nhân vật thần bí nhất giang hồ Ngọc công tử! Hai người bọn họ có ân oán, hắn tự nhiên sẽ không ra tay. Bất quá, hắn thực chờ mong, vị Ngọc công tử truyền thuyết tuổi còn trẻ mà võ công cái thế này, đến tột cùng là đạt tới trình độ nào!

"Ngọc công tử! Đi ra!" Nam tử tóc trắng quát, đúng là dùng nội lực, giống như một lực lượng vô hình hướng chung quanh khuếch tán, ngay cả nước sông cũng bị tiếng quát của hắn chấn lên, không ít nước sông còn đập lên trên bờ, có thể thấy được nội lực nam tử này rất thâm hậu!

Giằng co trong sông Nguyệt Hà cuối cùng cũng khiến dân chúng trên bờ chú ý tới, bọn họ đều đứng hai bên bờ sông, phấn khích bùng bùng nhìn cao thủ so chiêu, trong đó có đủ dạng người giang hồ, nghe thấy tên Ngọc công tử, cũng vào xem.

Nước sông vừa động, theo lý mà nói là đủ nhắc lên thuyền hoa bị vỡ thành hai mảnh. Nhưng mà, nửa chiếc thuyền dưới chân nam tử tóc trắng kia bởi vì là trung tâm của nội lực, trừ bỏ lực một chút thì vẫn vững vàng bị nam tử tóc trắng đạp dưới chân. Mà một nửa chiếc thuyền kia, giống như bị cái gì ngăn lại, gợn sóng chung quanh không hề lan đến gần nó chút nào, vẫn như trước ổn định tại chỗ, thậm chí còn không run lên chút nào.

Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng trong thuyền hoa, không nhìn nam tử tóc trắng kia, mà đưa tay vào trong ống tay áo, lấy ra mặt nạ bạc, đeo lên mặt.

"Nhiều người, phiền." Cung Trường Nguyệt thấp giọng nói một câu, sau đó từ trong khoang thuyền nhún người nhảy ra.

Rất nhanh, Lưu Thâm cũng rời khỏi thuyền hoa, dừng ở một cầu đá cách đó không xa, nhìn động tĩnh bên này.

Thấy Lưu Thâm rời đi, Thanh Sở cũng quay đầu nói với Trì Luật Nhi, "Chúng ta cũng đi qua một bên đi."

"Àn." Trì Luật Nhi có chút lưu luyến nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, cùng Thanh Sở, Trì Bắc Thành phi thân rời khỏi thuyền hoa, dừng lại bên cạnh Lưu Thâm.

Một thân huyền y, nam tử tôn quý bị mặt nạ che đi dung mạo khuynh thế! Một thân hắc y, lãnh mạc nam tử ba ngàn tóc trắng phiêu động theo gió! Trong đêm tối, hai người đối diện, yên lặng nhưng cũng là kinh đào hải lãng! (sóng to gió lớn)

Nam tử tóc trắng nhìn lạnh lùng, nhưng cũng là người đầu tiên mất kiên nhẫn, dẫn đầu phi thân lên, xách đao động thủ, trường đao trên tay hắn phát ra tiếng long ngâm kinh người, khí thế xuyên qua thiên địa!

Cung Trường Nguyệt bình tĩnh nhìn nam tử tóc trắng hai tay nắm đại đao bỏ về phía mình, không nhúc nhích, ngay khi đại đao sắp cắt qua y phục của nàng, nàng mới miễn cưỡng nâng bàn tay trắng nõn lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm tại chuôi đại đao, cứng rắn ngăn lại thế công muốn bổ nàng làm đôi của nam tử tóc trắng!

Nội lực chạm nhau, thuyền hoa bị vỡ thành hai nửa dưới chân lập tức bị chấn thành bụi phấn! Bay là tả giữa sông!

Chỉ chiêu đầu tiên đã kinh người như thế! Người xem đều hoảng sợ!

"Hai người nội lực đều rất mạnh!" Trì Bắc Thành đứng ở một bên xem nhin không được phát ra câu tán thưởng.

Nhưng mà, lúc này hắn có một cảm giác kỳ quái, chính là nam tử tóc trắng giống như dùng hết sức, còn Ngọc công tử lại rất thoải mái!

Nam tử tóc trắng rất nhanh rút đao về, trong nháy mắt phi thân trở ra, rời xa Cung Trường Nguyệt.

Hai người nhẹ nhàng hạ xuống, cuối dừng dừng trên mặt nước.

"Ngươi rất chăm chỉ." Cung Trường Nguyệt bước trên mặt nước, vuốt ve mái tóc dài vừa bị nội lực khiến có chút hỗn loạn của mình, tùy ý nói.

Nam tử tóc trắng nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta nói nhiều lần rồi, không được dùng loại giọng điệu đó nói chuyện với ta!"

Cung Trường Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, hiển nhiên không để tâm lời nói của hắn.

Nam tử tóc trắng gương mặt trở nên lạnh lùng, trong lòng lại như phun trào núi lửa, không kiềm chế được, lại lần nữa cầm đao vọt lên, trường đao trong tay vung lên, ngàn vạn đao mang ầm ầm vạn vạn hạ xuống!

Cung Trường Nguyệt ngẩng đầu, sợi tóc từ trên vai nàng rũ xuống, nàng không né không tránh, nâng tay đánh ra một chưởng !

Một chưởng nào, giống như dùi núi lấp biển, cũng không thực sự chạm vào đao mạng, lại phát ra tiếng kim loại va chạm "Đình đình đang đang", sau đó đem toàn bộ đao mạng cản lại, xẹt qua bóng dáng nam tử tóc trắng, đánh vào mặt sông phía sau hắn, bọt nước tung cao !

Nam tử vẫn chưa buông ta, trường đao trong tay đâm tới trực diện Cung Trường Nguyệt, giống như trường long, lượn vòng xuất chiêu !

Tào, phách, bát, tước, lược, nại, trầm, đột, tám cách dùng đao, được nam tử vận dụng đến cực hạn! Khiến trường đao sáng như tuyết kia giống như có ý thức, khí thế bức người hướng về phía Cung Trường Nguyệt mà công kích !

Cung Trường Nguyệt vẫn không xuất ra binh khí gì, nàng chỉ có một đôi tay, lại giống như vô kiên bất tòng (kiên cố không gì phá nổi), cứng rắn đánh cùng đại đao của nam tử tóc trắng. Ngăn ngừa một cái chớp mắt, hai người đã giao thủ mấy chục chiêu !

Người xem chung quanh nhìn đến hoa cả mắt, một vài người có chút hiểu biết, người có ánh mắt tốt hoặc người võ công cao cường, có thể nhìn rõ động tác công kích của hai người, trong lòng toàn là tán thưởng !

Quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử !

Nhưng mà, nam tử cùng hắn đối chiêu kia là ai ? Thế nhưng lại có thể giao thủ với Ngọc công tử lâu như vậy ?

Lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Cung Trường Nguyệt cũng có chút không kiên nhẫn – mặc dù sở trường tiến bộ, nhưng vẫn như trước không đủ trầm tĩnh !

Nàng cũng lười đánh tiếp, bình bình đạm đạm xuất ra một chưởng, thoạt nhìn không có uy lực gì, cũng trực tiếp đánh vắng nam tử tóc trắng !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: La Sát

Một chưởng này giống như búa tạ, hung hăng đập vào ngực nam tử tóc trắng, làm cho hắn không thể ngừng lại, trực tiếp bị chưởng phong đánh cho liên tục lui về sau, phun ra một ngụm máu tươi vào trong lòng sông Nguyệt Hà.

Nam tử tóc trắng muốn vận nội lực để dừng lại trên mặt sông, ai ngờ vừa động, lực phủ ngũ tạng đau đớn giống như bị xé rách, cho dù nhiều năm qua, hắn trải qua vô số cực khổ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không chịu được, nhất thời đau đớn than nhẹ một tiếng.

"Bùm" một tiếng, nam tử tóc trắng chật vật rơi vào giữa sông Nguyệt Hà !

Hắn ngẩng đầu nhìn mũi chân trên mặt hồ, huyền y nam tử giống như một sợi lông chim nhẹ nhàng, lần đầu tiên trong lòng sinh ra cảm giác khó có thể vượt qua, giờ phút này Ngọc công tử trước mặt hắn giống như một tòa núi cao, vĩnh viễn không thể hơn được, chỉ có thể khiến người khác nhìn lên khuất phục.

Ánh sáng trong mắt nam tử tóc trắng dần phai nhạt đi, hắn cũng mặc cho thân thể của mình theo gợn sóng sông Nguyệt Hà, nhấp nhô trôi nổi.

«Định buông tay ? »

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng phá vỡ mặt nước, truyền đến bên tai nam tử tóc trắng, làm cho hắn không tự chủ được sửng sốt, sau đó chợt vỗ mặt nước nhảy lên, nhìn xuống đau đớn ở lực phủ ngũ tạng, đứng trên mặt nước, đối mặt với Cung Trường Nguyệt.

"Không, ta sẽ không buông tha." Nam tử tóc trắng thanh âm vẫn lạnh băng như trước, lại tràn ngập bùng binh, "Một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi."

Hắn từ nhỏ đã là một người bùng binh, một khi quyết định chuyện gì, dù chết hắn cũng sẽ làm tới cùng.

Nhớ lúc hắn vẫn còn là một cô nhi, từng bị một tên mập mạp ở phố khác đoạt đồ, còn bị đánh đến mất nửa cái mạng. Đợi cho thương thế tốt lên, hắn liền đi tìm mập mạp báo thù.

Lần đầu tiên bị đánh trở về, lần thứ hai bị đánh trở về, lần thứ ba lần thứ tư lần thứ năm... hắn đều bị đánh trở về.

Thân mình nhỏ gầy như hắn làm sao có thể là đối thủ của mập mạp kia?

Đội đến lần thứ mười chín hấn đi báo thù, mai phục tại nơi mà mập mạp kia hay đi qua, hấn trốn vào bụi cỏ đội mập mạp ba ngày ba đêm, không ăn không uống, lại có muỗi tới cắn hấn, hấn đều không để ý, cuối cùng đội được mập mạp kia, sau đó từ sau lưng hấn lấy ra cây gậy, dùng nhánh cây thô mạnh mẽ đánh mập mạp kia một trận, trực tiếp đánh gãy chân hấn, làm cho hấn vĩnh viễn không đứng lên được.

Hấn báo được thù lớn.

Hấn bướng bỉnh như vậy, chỉ cần nhận định chuyện gì, liền tuyệt đối không thay đổi!

“Thật sao?” Cung Trường Nguyệt khiêu mi, “Đại khái cả đời này ngươi cũng không có khả năng.”

Lời nói thả nhiên từ miệng nàng nói ra lại làm cho người ta thấy được một cảm giác tùy tiện vô cùng! Khí phách như vậy! Không ai hoài nghi nàng không thể làm được!

Nàng luôn bị người khác đuổi theo, chưa bao giờ có kẻ nàng không vượt qua được!

Tự tin của Cung Trường Nguyệt, không gì sánh bằng.

Nam tử tóc trắng cũng không vì lời nói của cung Trường Nguyệt mà tức giận, chỉ mở miệng phun ra ba chữ, “Lâu Thập Tam.”

“Cái gì?” Cung Trường Nguyệt thấy kỳ quái.

“Tên của ta là – Lâu Thập Tam, nhớ kỹ.”

Nam tử tóc trắng vừa nói xong liền vận khinh công rời khỏi.

Kỳ thật, đây không phải lần đầu tiên hấn nói cho Ngọc công tử tên của mình, nhưng mà lần nào Ngọc công tử cũng quên, sau đó mỗi lần hấn đuổi theo Ngọc công tử, đều bức mình nói ra một câu –

" Tên của ngươi ? Thật là bướng bỉnh. "

Vì thế, mỗi lần hấn bại bởi Ngọc công tử, đều nói lại tên của hấn một lần.

Hấn hy vọng Ngọc công tử lần này có thể nhớ kỹ.

" Lâu Thập Tam ? " Cung Trường Nguyệt khẽ lặp lại, híp mắt nói, " Hình như có chút quen tai. . . "

Nàng một bên nhớ lại, một bên xoay người, đạp sóng bước đi, lướt qua đỉnh đầu mọi người, rời khỏi nơi ồn ào này.

Vừa rời thanh âm của Lâu Thập Tam cũng không nhỏ, những người ở gần bờ đều nghe được, cái tên " Lâu Thập Tam " nhanh chóng được truyền ra.

" Lâu Thập Tam ? Tuyệt phát la sát trong truyền thuyết ?! " Trong đám người, một đại hán không thể tin hô lên.

Một tiếng hô này, rất nhiều người đều nghe được, mọi người lúc này mới bừng tỉnh –

Thì ra nam tử có thể làm đối thủ của Ngọc công tử lâu như vậy, chính là tuyệt phát la sát Lâu Thập Tam trong truyền thuyết !

Thật ra lai lịch Lâu Thập Tam rất thần bí, có người nói hấn là một cô nhi, trùng hợp nhặt được một quyền tuyệt thế đao phổ, lại bởi vì trời sinh có cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài luyện võ hiếm thấy cho nên tiến bộ rất nhanh, đạt được một thân hảo đao pháp. Có người nói Lâu Thập Tam xuất thân vô cùng tôn quý, bối cảnh thần bí mà còn cường đại, võ công mà hấn học được cũng là từ trong gia tộc, là đao pháp thiên hạ tuyệt hảo...

Tóm lại, cách nói mỗi người đều không giống nhau.

Cuối cùng, tổng kết một câu – nam tử Lâu Thập Tam này là một người vô cùng thần bí, hơn nữa còn là một người không đơn giản.

Trên bờ, chỗ một cây hòe già nào đó, một lão nhân áo xanh đang ngồi xếp bằng ở trên, trong tay cầm một bầu rượu, cười hi hi nhìn Cung Trường Nguyệt đánh nhau với Lâu Thập Tam, giống như đang nhìn mấy trò đùa bình thường. Nhìn thấy Lâu Thập Tam cùng Cung Trường Nguyệt lần lượt rời đi, hấn mới miễn cưỡng bám vào thân cây, chật vật trượt xuống dưới.

" Ôi, lão Lạc, không còn dùng được rồi. " Lão nhân áo xanh nhớ tới lúc mình còn trẻ, một tên trèo cây tuyệt vời, không biết giúp hấn đào ra biết bao trứng chim, chọc biết bao tổ ong vô vể, nhưng hiện tại, đã có hết sức mà thật chật vật nha.

Hấn y y nha nha lắc đầu, đem hồ lô bảo bối đựng rượu để ở bên hông, đắc ý đào dạt đi về phía trước.

Hấn chui vào vại ngõ nhỏ, trèo qua một bức tường, đi đến phía sau một đại trạch.

Lão nhân áo xanh phun một ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, sau đó vỗ vỗ tay, có chút khó khăn leo lên bức tường, vào sân nhà người ta. Nhưng nhìn động tác của hấn, hiển nhiên là vô cùng thuần thục, không biết đã làm bao nhiêu lần rồi.

Lão nhân áo xanh nghênh ngang đi lại ở hậu viện người khác, tuyệt đối không bận tâm, giống như chính mình là chủ nhân nơi này vậy, không bao lâu sau, liền đi vào một căn phòng.

" Ai, mệt nha ! " Lão nhân áo xanh đi đến bên giường, trực tiếp nằm xuống, chảy nước miếng nằm lên trên.

" Sư phó, người đã trở lại. " Nam tử bạch y ngồi ở sau bàn buồng quyền sách trên tay, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ với lão nhân áo xanh.

Nam tử này, rõ ràng là Nam Tử Li !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thi Đình

Thời gian qua thật sự mau, đảo mắt tháng giêng đi qua, đã tới tháng hai.

Tháng hai vừa đến, có nghĩa là thi đình đã tới gần. Ngày quyết định mười năm gian khổ học tập của vô số thư sinh có thể có tiền đồ hay không dần dần tới gần, làm cho nhiều người không nhận được mà khản trương.

Bước vào tháng hai, khí hậu cũng dần dần ấm lên, tuy rằng vẫn mặc y phục mùa đông như trước, nhưng đã không còn gió lạnh khắc nghiệt thổi trúng là khiến người ta phát lạnh nữa.

Từ sau lần giang hồ đệ nhất Ngọc công tử cùng tuyết phát la sát Lâu Thập Tam đại chiến trên sông Nguyệt Hà ở kinh thành Mặc quốc, chuyện này liên truyền khắp toàn bộ thiên hạ, cho dù hiện tại đã qua một tháng, nhưng mọi người vẫn không biết một mẩu thảo luận ân ân oán oán của Ngọc công tử cùng Lâu Thập Tam, sau đó vô số phiên bản xuất hiện.

Trình độ bát quái của người trong giang hồ rõ ràng là rất cao. (CaS: - _ - chém)

Bất quá sau trận chiến trước, Cung Trường Nguyệt lại lần đầu tiên nhớ kỹ cái tên – Lâu Thập Tam. Ân, có chút kỳ quái.

Lúc hai huynh muội Tri Bắc Thành và Tri Lập Nhi biết thân phận Ngọc công tử của Cung Trường Nguyệt thì tỏ ra rất kinh ngạc. Đáng tiếc là sau đó Cung Trường Nguyệt cũng không gặp lại hai người nữa, thỉnh thoảng Cung Trường Nguyệt cũng mang theo Thanh Sở hoặc Lưu Thâm xuất cung một lát, nhưng không tình cờ gặp Tri Bắc Thành cùng Tri Luật Nhi, có lẽ họ đã rời khỏi kinh thành Mặc quốc rồi.

Cung Trường Nguyệt đương nhiên không để chuyện này trong lòng, tuy rằng nàng có hứng thú với thân phận của Tri Bắc Thành, muốn nhìn xem “chiến thần” được Cận quốc tung hô vô cùng thần kỳ kia đến tột cùng là dạng người gì, nhưng mà hiện tại không có duyên gặp họ, Cung Trường Nguyệt cũng chỉ là từ từ mất đi hứng thú thôi, nàng lười để ý hai người kia cuối cùng là đi đâu.

Thanh Sở thì ngược lại, sau khi không gặp Tri Luật Nhi, nàng luôn uể oải không phấn chấn, làm chuyện gì cũng nói không có tinh thần. Hơn nữa Thanh Sở bởi vì không gặp được bằng hữu, trong lòng không thoải mái, mà hình như cũng phải khiến người khác không thoải mái thì mới bằng lòng cho qua. Đừng nói là cung nữ trong Vị Ương cung, cho dù là Lưu Thâm cũng chịu không nổi, về mặt lạnh nhạt thiếu chút nữa là vỡ nát! Lưu Thâm thật sự rất muốn đem Thanh Sở ra hung hăng đánh một trận.

Cuối cùng người ra mặt đập đi trạng thái này của Thanh Sở là Cung Trường Nguyệt, tùy tiện nói một câu, khiến Thanh Sở lại lần nữa khôi phục sức sống, làm cho Lưu Thâm vô số lần lên lút khuyên nhủ Thanh Sở có chút thất bại.

Bất quá là chủ tử nha, có chỗ không giống người khác!

Nguyên bản thói quen của Cung Trường Nguyệt là buổi trưa hằng ngày sẽ nghỉ ngơi một lát ở Thanh Nhã các, sau đó uống ly trà, thức dậy thì xem sách. Nhưng hiện tại, thói quen của nàng lại biến thành nghỉ ngơi trên tiểu thuyền ở hồ Vị Danh, trong tay còn nhất định cầm một quyển sách, lười biếng lật xem một chút thì liền tiến vào mộng đẹp.

Lúc này, một tiểu thái giám từ ngoài chạy vào, hình như là tìm Cung Trường Nguyệt. Nhưng khi hắn tập trung tìm thì lại phát hiện trường công chúa điện hạ đang nằm trên tiểu thuyền ở giữa hồ, cho dù là ba người như hắn cũng với không tới. Tiểu thái giám này tuy rằng tuổi không lớn, nhưng cũng xem như là một người từng trải trong cung, biết Lãm Nguyệt trường công chúa rất ghét người khác quấy rầy nàng, vì thế đi đến bên cạnh Lưu Thâm, thấp giọng nói ra mục đích của mình.

Lưu Thâm gật đầu, ý bảo hắn trước rời đi, tự nàng sẽ lập tức đem tin tức nói cho trường công chúa.

Nhưng đợi cho thái giám đi xong, nàng vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề có ý nói lại tin tức cho Cung Trường Nguyệt như vừa rồi, lẳng lặng đứng ở ven hồ,

bắt đầu đợi Cung Trường Nguyệt – Nói đùa! Cho dù là chuyện trên trời, gặp lúc chủ tử nhà nàng ngủ thì cũng phải chờ!

Cuối cùng, Luru Thâm đợi đến lúc Cung Trường Nguyệt xuống khỏi tiểu thuyền, mới thuận tiện nói lại với nàng.

“Bệ hạ nói người chú ý tình huống ở thi đình.”

“Thi đình?” Cung Trường Nguyệt có chút mờ mịt, suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ tới thi đình gì đó. Nàng không chút để ý, đi thong thả ở ven hồ, “bọn họ thi đình, liên quan gì ta?”

Luru Thâm có chút dở khóc dở cười, “Chủ tử, hiện tại người là Phụng vương a! Là người dưới một người trên vạn người, dĩ nhiên là phải chú ý chuyện thi đình...”

Không chờ Luru Thâm nói xong, Cung Trường Nguyệt liền mở miệng đánh gãy lời nàng, lười biếng nói, “Không có ý nghĩa, không đi.”

Luru Thâm bĩu môi – đáp án không có gì bất ngờ.

Ở một nơi xa hoàng cung hoa lệ, trong một căn nhà nhỏ cũ nát, một nữ tử mặc xiêm y vải bố đang nấu cơm.

Tuy rằng xiêm y trên người mộc mạc, phía trên còn có vài chỗ rách vá, nhưng nữ tử này vẫn xinh đẹp như cũ. Mái tóc dài của nàng được vấn lên, chèn vào giữa búi tóc là một cây trâm gỗ, lộ ra cần cổ trắng nõn. Ngũ quan của nàng dịu dàng như mặt nước, giống như mưa xuân nhỏ không một tiếng động, lặng lẽ thấm vào tâm can người khác.

Nữ tử đó là Thiên Yên, từng là thiên hạ đệ nhất danh kỹ Thiên Yên, một khúc lưu thủy khiến vô số nam nhân khom lưng, nhưng hết lần này tới lần khác nghìn vàng khó cầu, hiện tại, nàng lại đứng trong phòng bếp đơn sơ cũ nát, cam tâm tình nguyện làm cơm.

Phượng Triệt đi vào phòng bếp, nhìn bóng dáng Thiên Yên bận rộn, bên miệng lộ ra một nụ cười –

“Nương tử, để ta giúp nàng đốt củi!” Phượng Triệt ôn nhu nói với Thiên Yên, sau đó đi về phía trước.

“Ai nha, loại chuyện này sao có thể để chàng làm...” Thiên Yên muốn ngăn Phượng Triệt, “Qua vài ngày nữa là thi đình, chàng nên cố gắng đọc sách mới đúng nha.” Về mặt của nàng thoát nhìn có chút lo lắng.

Phượng Triệt cười lắc đầu, “Không cần, nếu mấy ngày nay ta còn ôn tập vì thi đình, vậy ta khổ học nhiều năm coi như uổng phí rồi, tin tưởng ta, ta nhất định đậu Trạng Nguyên!” Hắn đột nhiên nắm lấy tay Thiên Yên, trịnh trọng nói.

Hắn tuy rằng mặc xiêm y vải bố, nhưng thắt lưng thẳng tắp toát ra tự tin vô cùng!

Thiên Yên thấy bộ dạng này của Phượng Triệt, bưng tỉnh – nàng lúc trước cũng là nhìn thấy dáng vẻ tự tin cao ngạo này của hắn mà say mê hắn, nguyện ý buông tha cuộc sống chung tình phùng nguyệt*, đi vào căn nhà nhỏ cũ nát này, làm một người vợ không biết gì.

*Chung tình phùng nguyệt: sao quanh trăng sáng, ý là lúc trước Thiên Yên như trăng, nam nhân vây quanh như sao, đây người ái mộ muốn lấy lòng và vây quanh nàng.

“Tướng công, ta tin tưởng chàng.” Thiên Yên chậm rãi tựa đầu vào ngực Phượng Triệt, trên mặt còn lộ ra một tia nhu hòa.

Phượng Triệt ôm Thiên Yên, đau lòng cực kỳ.

Bọn họ gặp nhau chỉ là vô tình, chàng lại cố tình đi vào tâm đối phương, cuối cùng không thể tách ra.

Tài tử giai nhân, nếu vứt đi phong cảnh nghèo nàn này, là tình yêu khiến bao người rung động! Là kết hợp khiến bao người hâm mộ!

Nhưng mà, không ai biết, cuộc tình này đến tận cùng là nhân duyên, hay là... nghiệt duyên.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Trạng Nguyên

Một ngày kia, trời sáng khí trong, gió nhẹ mát dịu.

Cung Trường Nguyệt dựa vào lan can ở đình nhỏ trong ao Thiên Lý, một tay cầm lấy chén sứ thanh hoa tinh xảo, một tay lấy thức ăn cho cá trong chén

vứt vào trong ao Thiên Lý, nhìn cá chép găm tụ lại một chỗ, tranh nhau đồ ăn.

Một thái giám từ đường mòn giữa hoa viên đi về phía tiểu đình có Cung Trùng Nguyệt, nói với cung nữ đứng chờ ở ngoài đình, “Nô tài phụng lệnh hoàng thượng, bái kiến Phụng Vương điện hạ.”

Sau khi đại điển sắc phong Cung Trùng Nguyệt kết thúc, mọi người đều thay đổi xưng hô với nàng, không còn là “Lâm Nguyệt trưởng công chúa” nữa, mà thành “Phụng Vương điện hạ”. Tuy rằng chỉ là xưng hô mà thôi, nhưng đại biểu cho vị trí ở Mặc quốc của Cung Trùng Nguyệt tại hậu cung, tại triều đình đã nâng lên cao không gì sánh được, trên nàng chỉ có hoàng đế.

Phi tần hậu cung cắn răng, hận nữ nhi của một hoàng hậu đã chết cũng có thể cướp đi nổi bật lớn như vậy. Trước kia các nàng thấy Cung Trùng Nguyệt, tuy rằng e ngại, nhưng dù sao vẫn là trưởng bối, địa vị vẫn ở trên nàng. Nhưng hiện tại, các nàng thấy Cung Trùng Nguyệt lại phải cúi người hành lễ, hô lên một tiếng “Phụng Vương điện hạ”!

Bất quá, cho dù các nàng bất mãn thế nào thì cũng chỉ nuốt lại rằng nanh cùng máu mà thôi, thứ nhất, địa vị bây giờ của Cung Trùng Nguyệt không phải các nàng muốn động liền động, cũng không phải các nàng dùng thủ đoạn là có thể lật đổ, thứ hai, Cung Trùng Nguyệt này... các nàng thật sự là không thể tiêu vào, nhìn thấy ánh mắt nàng ta thì trong lòng liền rụt lại, nào dám ở trước mặt nàng làm chuyện không an phận đây?

Cung nữ truyền lại lời tiểu thái giám, để cho hắn vào trong đình.

Tiểu thái giám rất cung kính, dập đầu một cái với Cung Trùng Nguyệt rồi mới nhỏ giọng nói, “Hôm nay là ngày thi đình, hoàng thượng sai nô tài tới hỏi Phụng Vương điện hạ có muốn tham gia hay không?”

Phụng vương địa vị cao quý, dĩ nhiên là có chỗ cho nàng, ngồi cạnh Thừa Nguyên đế.

“Thi đình?” Cung Trùng Nguyệt dừng động tác vẩy thức ăn cho cá, “Ta không đi.”

Đối với những chuyện này, nàng trước nay chưa từng hứng thú.

“Nô tài đã biết.” Tiểu thái giám nghe được trả lời của Cung Trùng Nguyệt, liền trả lời rồi rời đi.

Cung Trùng Nguyệt cũng không còn tâm tư cho cá ăn, nàng đưa chén sứ men xanh cho cung nữ bên cạnh, dùng khăn ẩm lau tay.

Lưu Thâm đang pha trà cho nàng, động tác như nước chảy mây trôi.

“Đây là mấy hôm trước bên sơn trang phái người đưa tới, bọn họ biết điện hạ ngài thích rượu bích đào hoa, liền hái một ít hoa bích đào phơi nắng, để người pha trà.” Lưu Thâm nói xong, cũng vừa lúc pha trà xong, đưa tới trước mặt Cung Trùng Nguyệt.

Cung Trùng Nguyệt nhận lấy, mở nắp bát trà ra, nhìn thấy đoá hoa được rang tinh tế đang trôi nổi trong nước ấm, trà có màu tím nhàn nhạt, cảm giác có chút yêu dị, nhưng cũng phá lệ mê người. Lúc nắp trà được nhắc lên, một mùi thơm nồng đậm nhanh chóng lan ra, vài cung nữ đứng gần đó lập tức lộ ra vẻ mặt say mê.

Cung Trùng Nguyệt thổi lớp bọt trà, nhấp một ngụm, một cổ hương vị khó có thể hình dung nở rộ trong miệng.

“Àn, so với làm rượu, nó càng thích hợp để pha trà.” Nói xong, Cung Trùng Nguyệt lại nhấp một ngụm.

Khó khăn uống xong (CaS: thiết cũng không hiểu sao ngon mà lại khó khăn uống), Cung Trùng Nguyệt để ly trà xuống, ánh mắt nhìn xa xăm, một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng gõ lên bàn trong đình nhỏ.

“Tình nhân kia của Thiên Yên gọi là gì nhỉ?” Cung Trùng Nguyệt đột nhiên mở miệng hỏi.

Lưu Thâm bị hai chữ “tình nhân” kia làm nghẹn lại một chút, bất quá nàng còn tò mò hơn làm sao chủ tử nhớ rõ tên Thiên Yên.

“Tên là Phụng Triệt.”

“Cũng tham gia khoa cử thi đình năm nay?” Cung Trùng Nguyệt nheo mắt, quang mang trong mắt chậm rãi di chuyển.

Lưu Thâm sững sốt, không hiểu ý Cung Trùng Nguyệt là gì, liền đáp, “Vâng.”

“Làm cho hắn thành Trạng Nguyên đi.” Cung Trùng Nguyệt tùy ý bỏ lại một câu rồi liền phát tay áo đứng dậy rời đi.

Lưu Thâm dường như suy nghĩ điều gì, gọi một cung nữ, thấp giọng phân phó vài câu rồi cũng rời đi theo Cung Trùng Nguyệt.

Lúc thi đình kết thúc, những lời này của Cung Trùng Nguyệt rơi vào tai Thừa Nguyên đế.

“Đem bài của thí sinh Phụng Triệt lại đây.” Thừa Nguyên đế nói.

Vinh Lộc rất nhanh đã đem bài của Phụng Triệt cầm qua, trình lên trước mặt Thừa Nguyên đế.

Thừa Nguyên để tình tế xem, sau khi xem xong, nhìn không được tán thưởng, “Văn chương xác thực rất tốt, hơn nữa trí tuệ rộng lớn, có thể đảm nhận chức vụ cao, là một Trọng Nguyên rất tốt!”

Dứt lời, hắn cầm bút chấm mực, trên bài thi của Phương Triệt vẽ một vòng tròn.

Đại diện xong, quan Lễ bộ cầm kim băng thông cáo bách quan tiến sĩ đến treo ngoài cổng hoàng thành.

Hôm nay Thiên Yên cũng ra ngoài, để người khác không nhận ra, nàng mặc váy vải bố, tóc cũng chải tùm lùm, che đi hơn nửa khuôn mặt. Cõi lòng nàng đầy chờ mong, theo đám đông chật chội, đến ngoài cổng hoàng thành, nhón chân nhìn về bảng vàng sáng chói kia.

Nàng cũng không hy vọng a với Phương Triệt có thể đỗ Trọng Nguyên, thậm chí trở thành tam giáp*, chỉ cần tiến sĩ nhị giáp là được rồi!

*Đời khoa cử, thi tiến sĩ lấy nhất giáp 一甲, nhị giáp 二甲, tam giáp 三甲 để chia hơn kém. Cho nên bảng tiến sĩ gọi là giáp bảng 甲榜. Nhất giáp chỉ có ba bậc. Trọng nguyên 狀元, Bảng nhãn 榜眼, Thám hoa 探花 gọi là đỉnh giáp. Tiến sĩ là thứ hạng dưới đỉnh giáp.

Nàng trực tiếp xem ở nhị giáp, đợi cho tên ở nhị giáp xem xong rồi mà không thấy tên Phương Triệt, trong lòng nàng có chút khẩn trương. Đợi cho tầm mắt dời đến phía trên, nàng ở chỗ cao nhất rõ ràng nhìn thấy “Trọng Nguyên: Phương Triệt”!

Không có từ nào có thể hình dung tâm tình lúc này của Thiên Yên, nàng vui đến phát khóc, một lần rồi lại một lần xem bảng vàng, một lần rồi lại một lần nhìn cái tên Phương Triệt kia.

Người nàng lựa chọn quả nhiên là tốt nhất!

Thiên Yên lúc này kiêu ngạo cùng tự hào biết bao! Lại không biết một hồi tai họa đang lặng lẽ buông xuống.

“Điện hạ, khoa cử lần này, Trọng Nguyên là Phương Triệt a!” Thanh Sở đứng trước mặt Cung Trường Nguyệt, dùng giọng điệu kinh ngạc nói, “Chắc chắn, thật đúng là không nhìn ra, thư sinh nghèo kiết hủ lậu ngày đó bị đánh đến bầm dập, cư nhiên xoay người trở thành Trọng Nguyên! Bất quá ánh mắt của Thiên Yên cũng thật tốt, nhìn trúng một người có tiền đồ như vậy!”

Cung Trường Nguyệt đang đọc sách ngẩng đầu lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn Thanh Sở, “E rằng không nhất định như vậy.”

“A? Gì cơ a?” Thanh Sở có chút khó hiểu.

“Cái người đánh đàn như đồ bỏ đi tại Tao Nhã yến tên là gì?”

“A?” Thanh Sở tròn tròn mắt, có chút không theo kịp suy nghĩ của Cung Trường Nguyệt.

Vừa lúc Lưu Thâm bùng điểm tâm đi vào, nghe thấy câu hỏi liền tiếp lời, “Nàng ấy là Tả Trà Nhã, là nữ nhi của trung thu lệnh Tả Nguyên Phóng.”

“Nga, cũng không tệ lắm.” Dứt lời, Cung Trường Nguyệt liền cầm lấy đĩa bạc, gấp một khối thủy tinh cao ăn.

Thanh Sở từ nãy giờ vẫn chưa mò ra được ý của chủ tử, bèn kéo tay áo Lưu Thâm, thấp giọng hỏi, “Chủ tử có ý gì nha? Sao đột nhiên lại hỏi Tả Trà Nhã kia?” Nàng nhìn Tả Trà Nhã kia không vừa mắt, không biết sao chủ tử lại nói nàng ta không tệ!

“Tả Trà Nhã? Đúng là không tệ.” Hiểu được ý của Cung Trường Nguyệt, Lưu Thâm cũng lộ ra vẻ mặt thâm thúy.

Thanh Sở đỏ trán, ca thán một tiếng, buông tha không tiếp tục hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thê Thiếp

“Người... người nói cái gì?” Thiên Yên buông xuống biểu tình nghiêm túc trên mặt, ngón tay gât gao nắm lấy váy vải trên người nàng, đầu ngón tay vì dùng sức quá mức mà có chút trắng bệch.

“Ôi, như thế nào, người còn không cao hứng, người giấu lại a, cho dù người từng là cái gì mà thiên hạ đệ nhất danh kỹ, nhưng nói chung vẫn là kỹ nữ đi? Nếu tướng công người vẫn còn là thư sinh nghèo kiết kia thì không sao, nhưng hiện tại hắn là Trọng Nguyên a! Đây chính là quan viên bát phẩm nha! Tiền đồ không thể lường trước được, nói không chừng tương lai còn có thể trở thành đại nhân nhất phẩm a, đến lúc đó cho dù người là một thiếp thất thì cũng là thủy trướng thuyền cao*, thân phận địa vị hoàn toàn bất đồng nha! Nếu người lại sinh cho hắn một nam một nữ, chắc chắn...” Mối vừa rồi mặt tươi như hoa cười nói, Vương bà đảo mắt nhìn thấy biểu tình dữ tợn của Thiên Yên, lập tức im miệng.

*THUYẾT TRƯỞNG THUYỀN CAO: nước lên thì thuyền lên; sự vật phát triển thì những gì tùy thuộc vào nó cũng phát triển theo.

Thiên Yên chậm rãi ngẩng đầu, dung nhan dịu dàng như nước lúc này tái nhợt vô cùng, phớt vơi mái tóc hỗn loạn của nàng, giống như nữ quỷ mới chui ra từ mộ, Vương bà nhìn thấy mà trong lòng rụt lại, run rẩy không thôi.

“Kia... cái kia... dù sao chính Phương Triệt tướng công người nói như vậy a! Ta nói xong rồi, đi đây!” Vương bà thật sự chịu không nổi không khí quái dị ở đây, chạy như ma đuổi ra ngoài.

Đợi cho Vương bà ly khai mất một lúc, Thiên Yên mới có sức đứng lên, đem cửa gỗ đóng lại, toàn bộ phòng lăm vào bóng tối.

Trong bóng tối, nước mắt trong suốt chảy xuống theo làn da trắng nõn mịn màng của Thiên Yên, phải chú ý kỹ thì mới thấy được.

Xuất thân của nàng là một thứ nữ hèn mọn, phụ thân mặc dù địa vị cao, nhưng mẫu thân lại là một thiếp thất không được sủng ái, thời thơ ấu của nàng, vừa chịu nhúm dích từ dích nữ khi dễ, vừa phải đề phòng các di nương, có thể nói là từng bước sợ hãi. Sau đó phụ thân tham ô bị tố giác, cả nhà mấy trăm nhân khẩu, nam bị xử trảm, nữ bị lưu đầy, nàng dĩ nhiên không thể may mắn thoát khỏi.

Nếu không phải mẫu thân dùng đồ gia truyền hối lộ binh lính, mang theo nàng chạy thoát, chỉ sợ hiện tại nàng đã trở thành một bộ xương khô ở biên thành rồi.

Đáng tiếc, hi vọng mà nàng nghĩ là đã có cuộc sống khoái hoạt cùng mẫu thân cũng không thể thực hiện được. Mẫu thân vì thân mình suy yếu, chạy trốn được nửa đường thì bệnh mất, để lại mình nàng, chỉ có thể bứt rau dại ăn sống qua ngày.

Nếu không phải hoa nương trên đường vào thành phát hiện nàng, chỉ sợ nàng đã sớm bệnh chết rồi.

Hoa nương nhìn ra tiềm lực của nàng, nói nàng vứt bỏ tên trước kia, đổi tên thành Thiên yên, hơn nữa còn cho nàng cuộc sống cảm y ngọc thực, mời lão sư tốt nhất dạy nàng, tạo ra một danh kỹ nổi tiếng đệ nhất thiên hạ.

Không thể không nói, nàng chưa từng hận hoa nương, ngược lại còn vô cùng cảm kích, ít nhất nhờ hoa nương mà nàng còn sống.

Nàng từ một điệu múa thành danh, sau đó gặp được rất nhiều danh môn công tử bày tỏ với nàng, tỏ vẻ nguyện ý chuộc nàng ra khỏi Hồng Tụ Chiếu, nhưng nàng đều không đồng ý. Bởi vì Thiên Yên rất rõ ràng, tình yêu của các công tử này đối với nàng chẳng qua chỉ vì vẻ ngoài cả nàng, nếu có một ngày cảnh xuân tươi đẹp mất đi, không còn vẻ ngoài mỹ miều, chỉ sợ nàng chỉ còn lại nhà cao cửa rộng, cô độc chết già.

Quan trọng hơn, nàng vẫn không thể trở thành chính thê của họ!

Thà làm thê tử nhà nghèo, chứ không làm thiếp nhà cao cửa rộng!

Vào ngày mẫu thân mất, nàng liền thề, tuyệt đối không trở thành thiếp, lặp lại bi kịch của mẫu thân!

Sau gặp được Phương Triệt, là chuyện tốt đẹp mà nàng khó có thể tưởng tượng, đặc biệt Phương Triệt không để ý thân phận của nàng, nguyện ý thú nàng làm thê, nàng động tâm, cũng vì vậy mới vừa khóc vừa cầu hoa nương.

Thiên Yên thậm chí nhớ rõ khi Phương Triệt trở về lúc tối hôm qua, ôm nàng cười to, nói rằng nguyện vọng nhiều năm rốt cục thực hiện được, từ nay về sau liền có thể cho nàng cuộc sống hạnh phúc nhất, lúc ấy nàng cúi đầu, lộ ra tươi cười thẹn thùng, trong lòng đối với tương lai cũng tràn ngập hy vọng. Hôm nay, trước khi đi dự tiệc, Phương Triệt còn nói với nàng –

“Nương tử, nàng yên tâm! Nếu thánh thượng hỏi thân phận của nàng, ta chắc chắn làm cho thánh thượng hiểu được chân tình của chúng ta! Cho dù bỏ qua thân phận Trạng Nguyên, ta cũng sẽ không bỏ nàng!”

Lúc đó nói được lời thề son sắt, vì sao hiện tại lại có giấy hôn ước?

Không phải nói cho dù bỏ thân phận Trạng Nguyên, cũng sẽ không bỏ ta sao? Vì sao? Vì sao lại nhận tứ hôn?!

Tà Trà Nhã... nữ nhi trung thư lệnh... thân phận thật tốt! Thê tử thật tốt! Thê mới xứng mới thân phận Trạng Nguyên của hần, phải không? Có nhạc phụ như vậy, con đường làm quan của hần chắc chắn càng thuận buồm xuôi gió!

Nghĩ đến đây, Thiên Yên bùm mặt khóc cực kỳ bi ai.

“Phương Triệt, không ngờ người như vậy mà quá nhu nhược, ngay cả dũng khí đi đến trước mặt ta nói cũng không có...” Thiên Yên chỉ cảm thấy tâm của mình... chậm rãi chết đi.

Một lát sau, nàng dùng tay áo lau đi nước mắt, trong mắt không có bi thương, chỉ còn kiên định!

Nàng đứng lên, đi vào trong buồng, đem đồ của mình thu nhập, không chút lưu luyến rời khỏi căn nhà nhỏ mà nàng từng nghĩ sẽ sống hạnh phúc.

Mang theo bao quần áo trên lưng, đi đến đường lớn, nhìn mọi người rộn ràng nhộn nhạo, Thiên Yên có chút mê mang, thế nhưng không biết nên đi nơi nào.

Đầu nàng có chút trướng, đi đông đi tây, không ngờ lại về tới Hồng Tụ Chiếu.

Bởi vì bây giờ là ban ngày, trên hoa phố không có người nào, các thanh lâu đều đóng chặt đại môn, thoát nhìn có chút tiêu điều, hoàn toàn khác với ban đêm huyền ảo ồn ào.

Thiên Yên đứng trước đại môn Hồng Tụ Chiếu, ngẩng đầu nhìn biển hiệu vô cùng quen thuộc kia, nước mắt lần nữa chảy xuống.

“Chi nha - “Phía sau, đại môn đột nhiên mở ra.

Thiên Yên sững sờ nhìn hoa nương không chút thay đổi đứng sau cửa.

“M... ma...”

“Vào đi.” Hoa nương buông xuống ánh mắt dao động, cũng không có phản ứng dư thừa nào, đem đại môn hoàn toàn rộng mở, lạnh lùng vô tình nói, “Công tử đang đợi người.”

Công tử? Thiên Yên bỗng nhớ tới cái ngày mà nàng đau khổ cầu xin hoa nương, nam tử xuất hiện trước mặt nàng, đồng ý cho nàng rời đi, nam tử tôn quý cường đại không thể xâm phạm, giống như thiên thần!

Không phải là hắn... đã sớm thấy được kết cục của mình chứ?

Thiên Yên cười khổ một tiếng, sau đó theo hoa nương đi vào.

Bên trong Hồng Tụ Chiếu rất im ắng, Thiên Yên đi sau hoa nương, nghe được tiếng bước chân rất nhỏ của mình, nhanh chóng đi qua nhà chính, hướng về hậu viện không mở cửa cho khách nhân bình thường.

Mai vàng trong hậu viện đã nở, tỏa ra mùi thơm ngát, hướng về phía Thiên Yên mà ủa tới, trong nháy mắt tẩy đi nỗi buồn trong lòng nàng.

Bên trong tầng tầng lớp lớp hoa mai, Thiên Yên thấy bóng dáng huyền sắc kia, nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào nàng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chìa Khóa

Khoảnh khắc nhìn thấy nam tử kia, cho dù có tầng tầng lớp lớp hoa mai ngăn trở, nhưng Thiên Yên vẫn không tự chủ được mà ngây người.

"Đi nhanh, đừng để công tử chờ lâu." Hoa nương đứng sau lưng Thiên Yên, cúi đầu giục một tiếng.

Thiên Yên lúc này mới phục hồi tinh thần, có chút lo lắng đi xuyên qua rừng hoa mai, tới trước mặt Cung Trường Nguyệt. Trước nay ở trước mặt các vương công quý tộc, Thiên Yên đều có thể tiến lùi tự nhiên, bảo trì tâm tình, lúc này khi ở trước mặt huyền y công tử thân phận huyền bí này, lại không biết nên nói làm sao cho phải, tay cũng không nên để đâu cho tốt.

"Ngồi." Cung Trường Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thiên Yên một cái, nâng tay chỉ ghế đá đối diện mình, ý bảo nàng ngồi xuống.

Thiên Yên dĩ nhiên không dám nói không, lo lắng bất an ngồi xuống ghế đá, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt.

"Hối hận?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cung Trường Nguyệt chọt vang lên.

Thân mình Thiên Yên khẽ run lên, không tự chủ xiết chặt tay, cúi mặt không nói được lời nào.

Cung Trường Nguyệt cũng không sốt ruột thúc giục nàng, nâng tay châm cho mình một ly trà, đưa ly trà đến bên miệng, tỉnh tể nhắm, lẳng lặng đợi Thiên Yên lên tiếng.

Trầm mặc một lúc, Thiên Yên rốt cục lên tiếng, "Không hối hận, vì... đây là quyết định của chính ta." Thiên Yên dừng một chút, "Nhưng hận Phương Triệt, ta có hận."

Nàng nói rất bình thản, nhưng trong lòng lại dâng lên sóng to gió lớn, hận của nàng, oán của nàng như muốn tràn cả ra ngoài – vì sao nàng thật lòng thật dạ, lại bị người ta giam lên như thế?

Cho dù nàng cố gắng kiềm nén, nhưng hận quá mức mãnh liệt, đến nỗi làm cho mắt nàng tràn ngập cừu hận, Cung Trường Nguyệt ngồi đối diện nàng nhìn thấy tất cả.

" Hận hán ? vậy ngươi muốn trả thù sao ? " Cung Trường Nguyệt đột nhiên hỏi.

Thiên Yên ngẩn ra, cũng nói ra đáp án chân thật nhất lòng nàng, "...Muốn. ... "

Cung Trường Nguyệt rất vừa lòng với sự chân thật của nàng, liền nói, " Ta có thể cho ngươi cơ hội để báo thù. "

" Vì cái gì ? " Sau khi khiếp sợ, Thiên Yên vội hỏi. Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ nam tử như thần tiên trước mặt này coi trọng dung nhan của nàng, nữ nhân xinh đẹp hơn nàng nhiều lắm, nàng chẳng qua may mắn mới có thể lấy được điểm

đanh thiên hạ đệ nhất danh kỹ.

Hoa nương bối vì Thiên Yên lỗ mắng mà hoảng sợ, vội vàng kéo nàng, thấp giọng cảnh cáo, « Không được vô lễ với công tử! »

Cung Trường Nguyệt thật ra cũng không để tâm, nhìn thẳng vào mắt Thiên Yên, bình tĩnh nói, « Ta muốn một vật của ngươi. »

«Một vật của ta?» Thiên Yên có chút nghi hoặc. Từ sau khi nàng rời khỏi Hồng Tụ Chiêu, hình như cũng không có vật báu gì có thể khiến nam tử này động tâm a !

« Nó ở trên cổ ngươi. » Cung Trường Nguyệt mở miệng nhắc.

Thiên Yên khiếp sợ há to miệng, hơn nửa ngày cũng chưa lấy lại tinh thần, lắp bắp mở miệng, « Ngươi... ngươi như thế nào lại biết... » Đó là di vật mà nương lưu lại cho nàng, ở trước lúc nương trút hơi thở cuối cùng, từ trên cổ lấy xuống một vòng trang sức có thể nói là xấu xí, trên vòng trang sức có treo một vật gì đó khá kỳ quái, nhìn thì có vẻ đã rỉ sắt, nhưng chạm vào lại có cảm giác ấm áp ngoài ý muốn.

Nương dùng khí lực cuối cùng nói với nàng, đây là bảo vật mà các thế hệ trong nhà nàng truyền lại, quyết không được để rơi vào tay người khác, lúc quan trọng, cho dù bỏ mạng cũng phải bảo hộ nó!

Lúc ấy nàng còn thấy khó hiểu, không biết vì sao nương lại để ý một vật xấu xí như vậy, nhưng dù sao đó cũng là di vật duy nhất nương nàng lưu lại, cho nên nàng vẫn mang nó trên người mỗi lần, rất ít khi tháo xuống, để nàng nhớ lại mẫu thân đã mất của mình. Lúc đó rời đi, vì vật này không quý giá, hơn nữa cũng là đồ của nàng, cho nên không bị Hồng Tụ Chiêu giữ lại, trực tiếp cho nàng mang theo. Ai ngờ được, vật nhìn không bắt mắt này lại có vị trí quan trọng như vậy trong mắt nam tử trước mặt !

Tuy rằng Thiên Yên rất muốn báo thù, nhưng nàng vẫn do dự, vì mẫu thân đã giao phó cho dù mất mạng cũng phải bảo hộ vật này, nếu nàng giao cho người khác, chỉ sợ mẫu thân dưới cửu tuyền cũng không yên lòng !

Thiên Yên tháo vật ở cổ ra, nắm trong lòng bàn tay, cúi mặt do dự.

« Ta nghĩ ta phải nói cho ngươi hiểu, không phải ta hỏi ý ngươi. » Cung Trường Nguyệt có chút không kiên nhẫn, dùng ngón tay gõ lên bàn đá, « Nếu ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi báo thù, nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ giết ngươi, lấy vòng cổ. »

Nàng nói thật bình tĩnh, lại làm cho người ta cảm thấy hàn ý.

Không ai hoài nghi tính chân thật trong lời nói của nàng.

Thiên Yên run rẩy, sợ hãi trong lòng nàng dâng lên.

« Ta...ta... Được ! Ta đáp ứng ngươi ! »

Thiên Yên hạ quyết tâm, một tay cầm lấy vòng trang sức, đưa tới trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Hoa nương đứng sau Thiên Yên, lúc nhìn nàng ban đầu cố chấp không đồng ý, hiện tại thấy nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, liền thờ dài nhẹ nhõm. Thiên Yên dù sao cũng là đứa bé mà nàng nuôi từ nhỏ, mà nàng không nghĩ sẽ nhìn Thiên Yên tự tìm chết.

« Thiên Yên, ngươi theo ta. » Hoa nương trịnh trọng mở miệng.

Thiên Yên quay đầu nhìn hoa nương hoàn toàn không giống bình thường, nghi hoặc hỏi, « Đi nơi nào a ?»

« Đi đến... một thế giới mà ngươi khó tưởng tượng được! » Hoa nương thanh âm giảm thật thấp, làm người ta cảm thấy thần bí, nàng lúc này hơi gật đầu, biểu tình trịnh trọng, lại trang nghiêm khác thường!

Thiên Yên trong lòng khiếp sợ vô cùng – hoa nương mà nàng biết cho tới bây giờ là người luôn biết khéo léo đưa đẩy, miệng ngoan độc nhưng tâm hậu hũ. Nhưng hoa nương trước mặt, rõ ràng không phải là hoa nương mà nàng biết! Hoa nương này chỉ làm nàng cảm thấy sợ hãi!

Thiên Yên hoảng sợ mở to mắt.

“Sợ?” Hoa nương cười khúc khích, “Người phải quên đi sợ hãi. Đến đây.”

Nàng xoay người rời đi, Thiên Yên không dám chân chờ, cũng vội đi theo.

Đợi cho hai người đi rồi, Thanh Sở và Lưu Thâm nấp ở chỗ tối mới lộ ra thân ảnh. Thanh Sở là người đầu tiên đi lên, thật cẩn thận vịn vào vòng cổ kia, bất mãn bĩu môi, “Sao lại khó coi thế chứ! Đây thật là chìa khóa trong truyền thuyết kia sao?”

Thanh Sở tính tình thẳng thắn, nghĩ gì nói đó, trong lúc lơ đãng đã nghi ngờ năng lực của Cung Trường Nguyệt.

Sau khi nói xong, nàng lập tức hối hận, ngưng ngưng cười với Cung Trường Nguyệt, sau đó thả vòng cổ ra xa.

Cung Trường Nguyệt không so đo nhiều với Thanh Sở, cũng biết tính tình của nàng là do trời sinh.

Ngược lại Lưu Thâm trùng mắt với Thanh Sở một cái, sau đó giải thích về chuyện thật lâu trước đây, “Đó là nhà ngoại của Thiên Yên, tổ tiên là tộc rèn thể gia, ông cố phụ của nàng có thể nói là một đại sư thiên tài, trên giang hồ không người sánh kịp. Một tay hắn tạo ra hòm chí bảo, mà chiếc chìa khóa này cũng là hắn làm ra, độc nhất vô nhị! Đáng tiếc, sau khi cố phụ của Thiên Yên tạo ra hòm chí bảo, không ngừng có người trong giang hồ truy sát nhà nàng, cuối cùng gia cảnh dần dần suy tàn, đến bây giờ, Thiên Yên cũng không biết gia tộc mẫu thân nàng từng huy hoàng như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đại Hôn

Nói thật, trong lòng Phương Triệt cũng có chút áy náy.

Lúc ấy hắn đứng ở đó, nghe thấy hoàng đế bệ hạ tứ hôn cho hắn, phản ứng đầu tiên là muốn cự tuyệt, bởi vì hắn nhớ rõ Thiên Yên, nhớ rõ hứa hẹn với nàng, nhớ rõ lúc hắn vẫn còn là một thư sinh nghèo khổ, nàng kiên quyết theo hắn, không sợ khổ sợ mệt, hắn làm sao có thể một cước đá văng nàng đi khi có thêm sự lựa chọn đây?

Nhưng khi bệ hạ nói đối tượng tứ hôn là Tả Trà Nhã thiên kim trung thư lệnh, hắn do dự.

Hắn có một hùng tâm tráng chí*, muốn dựa vào chính mình mà phát triển một mảnh thiên địa, trên triều giữ lấy một vị trí, nhưng đây không phải là chuyện nói là có thể làm, hắn cần hậu thuẫn.

*Hùng tâm tráng chí: Ý chí mạnh mẽ.

Mà trung thư lệnh Tả Nguyên Phóng là một hậu thuẫn rất tốt, hắn chính là đại quan tam phẩm, quan hệ rộng rãi, trong triều hắn cũng có rất nhiều môn sinh, tuyệt đối có thể cho hắn điều kiện tốt. Nếu hoàng đế bệ hạ tứ hôn, mình trở thành nữ tử* hắn...

*con rể.

Cuối cùng, công danh lợi lộc của nam nhân vẫn chiến thắng lời thề tình yêu không thay đổi.

Phương Triệt đáp ứng rồi.

Nhưng hắn vẫn không dám đứng trước mặt Thiên Yên nói ra câu tuyệt tình, chỉ có thể ngày hôm sau gọi người bên ngoài đi nói rõ với Thiên Yên, khiến Thiên Yên ủy khuất làm thiếp thất.

Hắn chờ thật lâu, chờ Vương bà trở về nói cho hắn biết, Thiên Yên không đồng ý, lại rất tức giận, hắn khẽ cắn môi, đi về phía căn nhà nhỏ mà trước đây từng ở.

Đáng tiếc, hắn cũng không tìm thấy người, hắn tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng sáng của Thiên Yên, thậm chí ngay cả quần áo của nàng cũng không thấy.

Phương Triệt bắt đầu lo lắng – tuy rằng cách làm của hắn có chút tuyệt tình, nhưng tình cảm hắn dành cho Thiên Yên không phải là giả. Tuy rằng hắn muốn con đường làm quan của mình thuận lợi, nhưng hắn cũng mong có Thiên Yên bên cạnh hắn.

Bất quá, thiên hạ này trước giờ không có chuyện vẹn cả đôi đường, Phương Triệt không tìm thấy Thiên Yên, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Hoàng đế tự tay ban hôn, Tả Nguyên Phóng dĩ nhiên cảm thấy vô cùng cao hứng, hơn nữa đối phương còn là tân khoa Trạng Nguyên, diện mạo thanh tú, tiền đồ sáng sủa. Mà Tả Trà Nhã tuy rằng không biết Phương Triệt là dạng người

gi, nhưng nghe người ngoài nói lại, cũng sinh ra vài phần hảo cảm, sau đó biết mình cùng hấn sắp trở thành phu thê, đỏ mặt, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Cao hứng nhất có lẽ là Phương Triệt, từ sau khi bệ hạ tứ hôn, Tả Nguyên Phóng liền chủ động xây đường, gom góp quan hệ trong triều cho hấn. Rất nhanh, hấn liền trở nên bận rộn, dần dần quên đi Thiên Yên không từ mà biệt, càng không nghĩ đến chuyện tìm Thiên Yên trở lại.

Ngày đại hôn đã định một tháng sau. Thời gian trôi rất nhanh, một tháng liền đi qua.

Hôn lễ của tân khoa Trạng Nguyên cùng thiên kim nhà trung thư lệnh, rất nhiều người trong triều tới chúc phúc, kiệu hoa đi một vòng kinh thành, yến hội mở mười ngày mười đêm, khiến cho tân khách tận hưởng ra về.

Bởi vì hoàng thượng tứ hôn, nên gần như toàn bộ đại thần trong triều đều đến, thậm chí hoàng thượng còn phái đại hoàng tử Cung Lăng Phong đến chúc mừng, làm cho thể diện của Tả gia càng thêm rực rỡ.

Bất quá, ai cũng không ngờ sẽ có một vị khách không mời như vậy.

Tân Phụng Vương điện hạ, tuy rằng tất cả mọi người không quá chú ý đến vị điện hạ tôn quý, hữu mạo vô tài* này, nhưng thân phận của nàng thì không ai không xem trọng, lúc nàng đến, mọi người đều quỳ xuống hô to –

*Có vẻ ngoài chứ không có tài.

“Tham kiến Phụng Vương điện hạ!”

Về mặt Cung Trường Nguyệt lãnh đạm, không hề có chút nào là tới mừng tân hôn người ta, mang theo hai thị nữ lập tức xuyên qua đám người, ngồi xuống ghế trên.

“Bình thân.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên nói.

Lúc này mọi người mới đứng dậy.

Trình tự bái thiên địa kết thúc, tân nương Tả Trà Nhã được đưa về tân phòng, mà tân lang Phương Triệt thì bị giữ lại, kính rượu từng người.

“Bốn vương chỉ đến xem, mọi người không cần gò bó.” Cung Trường Nguyệt nói, về mặt nàng lạnh nhạt giống như lúc dạo chơi trên tiểu thuyền, tựa hồ thật sự chỉ là đi ngang qua.

Tả Nguyên Phóng nhìn Cung Trường Nguyệt, nụ cười trên mặt như muốn nhào ra.

Phải biết rằng từ sau khi vị Phụng Vương điện hạ này nhậm chức, biết bao quan viên triều đình, vương công quý tộc gửi thiệp mời, mời nàng tham dự đủ loại yến hội, nàng đều không đáp ứng, lần này lại tham dự hôn lễ của nữ nhi hấn, có lẽ lần đầu tiên đi! Thật đúng là cho hấn mặt mũi mà!

“Phụng Vương điện hạ, hôm nay người đến thật đúng là khiến cho tệt xá kẻ hèn này thêm vẻ vang a!” Tả Nguyên Phóng đi lên, không bỏ mất cơ hội vuốt miệng ngựa.

Cung Trường Nguyệt hừ hai tiếng, cũng không có ý muốn mở miệng hàn huyên với Tả Nguyên Phóng.

Tả Nguyên Phóng có chút xấu hổ, chỉ có thể dẫn nữ tỳ của hấn tới đón tiếp Cung Trường Nguyệt.

Nhưng Phương Triệt đã sớm ngậy người, hấn ngờ ngác nhìn Thiên Yên mặt tích đã lâu, nay lại đột ngột xuất hiện sau lưng Phụng Vương điện hạ, trong lòng một mảnh chua xót. Nàng... có chút thay đổi!

Thiên Yên trước kia dịu dàng như nước, thích nhất là mặc y phục màu thủy lam, gần như có thể khảm sâu trong lòng người khác! Nàng hiện tại lại mặc một thân sa* y đỏ rực, tầng tầng lớp lớp giống như một đóa mầu đơn nở rộ, hương thơm vương vấn mê người. Về mặt nàng lạnh như băng, khóe mắt tô đen hơi nhếch lên, quyến rũ động lòng người, cặp mắt như hồ nước sâu kia tựa như có thể hút tất cả mọi thứ vào.

Yêu mi biết bao! Xinh đẹp biết bao! Mê người biết bao!

Thiên Yên lúc này hoàn toàn lộ ra một mặt khác của nàng, xinh đẹp tới mức khiến người khác kinh hãi!

Nhưng nàng đứng đó lại giống như tỏa ra hàn khí, cự tuyệt bất kỳ ai tới gần. Cho dù ánh mắt đảo qua Phương Triệt cũng không một tia gọi sóng, giống như hoàn toàn không biết Phương Triệt.

“Ai! Phương Triệt, nhanh lại đây a! Mau thỉnh an Phụng Vương điện hạ!” Tả Nguyên Phóng giục lần nữa.

Lúc này Phương Triệt mới phục hồi tinh thần, vội vàng cúi đầu hành lễ với Cung Trường Nguyệt trước mặt, “Tham kiến Phụng Vương điện hạ!”

“Ngẩng đầu lên.” Cung Trường Nguyệt nói.

Phương Triệt có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt nhìn thấy Cung Trường Nguyệt, hắn lập tức kinh ngạc, trong lòng sinh ra vô số sợ hãi. Đặc biệt là lúc Cung Trường Nguyệt dùng ánh mắt đánh giá hắn, hắn chỉ cảm thấy một cỗ rét lạnh bao vây lấy linh hồn, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán hắn.

Lúc này, Cung Trường Nguyệt đột nhiên hừ một tiếng, sau đó khoe miệng lại lộ ra một nụ cười có chút khinh miệt, phất tay áo đứng lên.

“Đi.”

Nàng rời đi cũng đột ngột như lúc nàng đến.

Khi nàng đi ra tòa phủ đệ, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người Thiên Yên.

“Cảm giác thế nào?”

Thiên Yên khẽ mím môi, rũ mắt giấu đi cảm xúc bên trong –

“Chỉ là người xa lạ thôi.”

Cung Trường Nguyệt có chút thâm ý nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, nhắc chân đi ra ngoài.

Xe ngựa đang chờ cách đó không xa.

Xe ngựa lúc này cũng không hồi cung, Cung Trường Nguyệt tuy rằng kế thừa chức vụ Phụng Vương, nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ ngoan ngoãn ngồi ở trong cung.

Giang hồ, sẽ bởi vì Ngọc công tử xuất hiện lần nữa, mà nổi lên sóng to gió lớn!

[Cuốn một: Trường Nguyệt như ca] hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lạc Dương

Trước khi Mặc, Mạnh, Cận tam quốc được thành lập như bây giờ, Lạc Dương chính là cố đô nổi tiếng, từng là kinh thành của tam triều, lịch sử lâu đời. Sau đó đại lục phân ra thành tam quốc, Lạc Dương lại ở trong địa bàn Mặc quốc, tuy không trở thành kinh thành Mặc quốc, nhưng cũng là một trong mấy đô thành phân hoa nhất Mặc quốc.

Lạc Dương nổi tiếng với hoa mẫu đơn, từ xưa còn có lời ca “Mẫu đơn Lạc Dương đứng đầu thiên hạ.”

Lạc Dương sử dụng điều này rất tốt, hàng năm đều tổ chức Mẫu Đơn hội, tập trung những người yêu hoa trong thiên hạ, cùng ngắm hoa, đấu hoa, mà đặc sắc nhất chính là tuyển chọn ra “Lạc Dương hoa thần.”

Cái gọi là “Lạc Dương hoa thần”, dĩ nhiên không chỉ phải có dung mạo, tài nghệ cũng rất quan trọng.

Mà quá trình chọn Lạc Dương hoa thần, chính là giữa những nữ tử mười hai tuổi trở lên chưa lấy chồng, chọn ra những người có tài nghệ tốt, sau đó đi thuyền hoa dạo trong Mẫu Đơn hội, cuối cùng để dân chúng Lạc Dương chọn ra người rực rỡ nhất, nữ tử kia sẽ đội hoa quan*, trở thành Lạc Dương hoa thần mới.

*Vòng hoa.

Nữ tử Lạc Dương dĩ nhiên sẽ không bỏ qua sự kiện như vậy, dân phong của Mặc quốc tuy không phải cực kỳ phóng khoáng, nhưng cũng không cổ hủ tới mức nữ tử không được ra khỏi cửa lớn, cho nên tuyển chọn Lạc Dương hoa thần chính là việc mà các nữ tử chưa chồng đều muốn chen vào.

Nếu có thể được chọn là Lạc Dương hoa thần, dĩ nhiên cả thiên hạ đều biết đến nàng. Có đôi khi, nữ tử thoát nhìn thì dịu ngoan, nhưng cũng có khoảnh khắc tràn ngập dã tâm, với những sự kiện thế này cũng muốn tranh đứng đầu.

Tuyển chọn Lạc Dương hoa thần năm nay mới bắt đầu không lâu, vẫn còn đang lựa ra những người có tài, mà nơi tổ chức trước giờ vẫn là đệ nhất lâu của Lạc Dương – Mẫu Đơn lâu.

Chọn lựa Lạc Dương hoa thần còn chưa bắt đầu, sinh ý của Mẫu Đôn lâu đã chật ních, mọi người ngồi trong Mẫu Đôn lâu, không hện mà cùng thảo luận về sự kiện lần này và những người có khả năng đứng đầu Lạc Dương hoa thần.

“Ta nghĩ Lạc Dương hoa thần năm nay chắc chắn vẫn là tiểu thư Lạc gia!”

“Cũng không nhất định, năm nay Tô gia tiểu thư cũng tròn mười hai! Nghe nói là một người băng tuyết ngọc cơ, đẹp không sao tả xiết! Chỉ sợ ngay cả Kacj gia tiểu thư cũng kém hơn một chút!”

“Thật không? Không phải nói Tô gia tiểu thư luôn mang diện sa*, thấy không rõ diện mạo sao?”

*khăn che mặt.

“Hắc, cái này người không biết đâu! Tam thúc của ta là quân sự Tô phủ, có một lần hán gặp Tô nhị tiểu thư ở hậu viện, tình cờ gió thổi bay một góc khăn che mặt, làm cho tam thúc của ta nhìn rõ dung mạo như tiên nữ của Tô nhị tiểu thư! Sau đó tam thúc nói lại cho bọn ta, về đẹp đó không từ nào có thể tả được a!”

“Thật vậy sao?”

“.....”

Bị người này thổi gió, mọi người mvoosn đang đàm luận nhiệt tình, thoát cái cang hăng hơn. Trong Mẫu Đôn lâu nhất thời sôi trào.

Đột nhiên, mọi người im lặng, đơn giản là vì một hoàng y nữ tử bước vào Mẫu Đôn lâu, phía sau còn mang theo hai tiểu nha hoàn thanh tú.

Trong khoảng khắc nhìn thấy hoàng y nữ tử, tất cả ý nghĩ đều mất đi, chỉ còn lại một câu --- mình mi động nhân*

*nặng động lòng người.

Đúng vậy nữ tử này có thể dùng câu mình mi động nhân để hình dung, ánh nắnnng này giống như ánh mặt trời chói mắt, vẻ mặt nàng toát lên sự kiêu ngạo, nhưng cũng không làm người ta thấy chán ghét, ngược lại khiến người ta cảm thấy, nàng trời sinh nên cao ngạo như vậy, trở thành đoá hoa nắng rực rỡ nhất.

“Là Lạc gia tiểu thư a!” Trong Mẫu Đôn lâu vang lên tiếng kinh ngạc nhỏ, có lẽ hán nghĩ thanh âm của hán nhỏ, nhưng bên trong Mẫu Đôn lâu lúc này vô cùng yên tĩnh, hán hét lên như thế làm tất cả mọi người đều nghe được.

Dĩ nhiên Lạc gia tiểu thư cũng nghe thấy, quay đầu nhìn hán, khề cau mày, vẻ mặt kiêu ngạo.

Người nọ rút đầu lại, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Lạc gia tiểu thư hừ nhẹ một tiếng, tức giận quay đầu, sau đó mang theo người đi vào bên trong Mẫu Đôn lâu.

Có lẽ vì nàng thường xuyên đến Mẫu Đôn lâu cho nên vô cùng quen thuộc với nó, theo đường cũ đi qua mọi người một vị trí hẻo lánh, cũng là nơi có phong cảnh đẹp nhất. Bởi vì góc độ, cho yêu người khác cũng không dễ tìm ra chỗ này, vị trí này có thể thoải mái nhìn mọi người, hơn nữa có thể từ cửa sổ ngắm cảnh ngoài Mẫu Đôn lâu, có thể nói là đẹp không sao tả xiết.

Lạc gia tiểu thư theo thói quen đi đến vị trí này, lại thấy ở đó có một người khác.

Người kia có lẽ là một nam tử, một thân huyền y, đưa lưng về phía mấy người Lạc gia tiểu thư, ngồi đối diện với cửa sổ, mà phía sau hán có ba thị nữ đang đứng, tuy rằng không thấy rõ dung mạo, nhưng nhìn bóng người tuyết đối là giai nhân thanh tú.

Sau khi Lạc gia tiểu thư nhìn thấy có người ngồi ở chỗ quen của mình, cũng không vội vàng đi lên, mà đứng yên tại chỗ. Hai thị nữ tâm phúc của nàng lập tức hiểu ý, từ sau lưng nàng đi về phía vị trí kia, sau đó đứng ở sau lưng huyền y nam tử.

“Công tử!” Một thị nữ của Lạc gia tiểu thư lên tiếng, có lẽ vì hàng năm đi theo Lạc gia tiểu thư nên trên mặt của nàng không tự giác có thêm mấy phần kiêu ngạo, “Đây là vị trí tiểu thư nhà ta hay ngồi, ngài có thể nhường được không?”

nàng nói thật đông dạc, giống như bảo người ta nhường chỗ là coi trọng hán vậy, vẻ mặt kia thật sự khiến người khác chán ghét.

Nếu là trước kia, người ta nghe xong tên tuổi Lạc gia tiểu thư, cho dù không khiếp sợ thế lực gia tộc nàng, cũng sẽ vì mỹ danh của nàng mà cho nàng vài phần nhân tình. Nhưng mà, huyền y công tử trước mặt lại cố tình không cho!

“Ai! Người có nghe thấy không?” Một thị nữ khác của Lạc gia tiểu thư bắt đầu la lên.

Đối phương vẫn không để ý.

Thị nữ kia có chút nóng nảy, đưa tay ra muốn đẩy huyền y nam tử.

Lúc này, một bàn tay trắng nõn đưa ra nhẹ nhàng chặn tay thị nữ kia lại.

Đại khái thị nữ kia biết chút võ công, bị chặn lại như vậy, trong lòng cũng không quá để ý, khinh miệt hừ một tiếng, sau đó nhanh nhẹn xuất thủ, nghĩ muốn một chiêu đẩy đối phương đi.

Đối phương tốc độ cũng không phải là nhanh, thậm chí rất chậm, nhưng lại vô cùng thoải mái mà gây khó dễ cho thị nữ kia, một lần nữa chặn nàng ta lại.

Thị nữ kia sững sốt, chỉ cảm thấy sau khi mình bị chế trụ, nội lực toàn thân không lưu chuyển được, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

Hôm nay, còn gặp được cao thủ?

Nàng từ bàn tay trắng nõn nhìn lên tay áo lụa mỏng đỏ rực, lại nhìn lên khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp động lòng người, tràn ngập yêu khí!

Thị nữ nhất thời kinh sợ, dung mạo nữ tử mặc hồng sắc sa y này so với tiểu thư nhà mình thì không kém chút nào! Nhưng mà.... nàng ta chỉ là một thị nữ!

Chỉ thấy nữ tử hồng sắc sa y kia khoé môi khẽ động, mỉm cười nhìn thị nữ Lạc gia tiểu thư, lập tức giống như trăm hoa đua nở, nay cả mẫu đơn cũng mất sắc. Nhưng nàng mở miệng, thanh âm tràn ngập hàn ý –

“Lui ra, nếu không, chết!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lạc Hiệp

Thị nữ trong lòng cả kinh, theo bản năng muốn thối lui, lại nghe tiểu thư nhà mình hừ mạnh một tiếng, nàng lập tức hồi phục tinh thần !

Nàng nghe thấy trong thanh âm tiểu thư nhà mình tràn đầy hờn giận, tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn không thể không kiên trì, đối với nữ tử mặc hồng sắc sa y kia miệng hùm gan sứa lớn tiếng quát, "Ta... chủ tử nhà ta là Lạc gia tiểu thư ! Ngươi... các ngươi còn không mau tránh ra !"

Sắc mặt nữ tử hồng sắc sa y phát lạnh, trong tay lộ ra một thanh chủy thủ, chớp mắt liền để tại cổ thị nữ kia.

"Câm miệng, không được vô lễ !" Nàng nhú mày gầm lên.

Thị nữ run lên, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút là ngã ngồi trên đất.

Lúc này, sắc mặt Lạc gia tiểu thư trầm xuống, đi lên trước một bước, tức giận trừng mắt nhìn nữ tử hồng sắc sa y, "Bản tiểu thư nói các ngươi tránh ra, rất khó sao ?!" Tại thành Lạc Dương, trước nay nàng có thói quen được chiều chuộng kiêu căng, cho tới giờ toàn là người khác nhường nàng, chưa từng có lúc bị coi thường như vậy !

Cho nên, Lạc gia tiểu thư từng là Lạc Dương hoa thần rất mất hứng.

"Tránh ra !" Nàng có chút ngang ngược nói.

Nữ tử hồng sắc sa y chậm rãi nghiêng đầu, ánh mắt âm hàn nhìn nàng, chủy thủ trong tay vừa chuyển, liền đâm thẳng về hướng ngực Lạc gia tiểu thư.

Ai ngờ Lạc gia tiểu thư khuê các đại môn bất xuất nhị môn bất mại vậy mà lại biết võ công, hơn nữa không phải chỉ cao hơn thị nữ kia một chút, vừa ra tay đã ngăn được nữ tử hồng sắc sa y kia.

"Hừ, võ công không tệ lắm!" Nữ tử hồng sắc sa y híp mắt, khí thế cả người thay đổi, thu hồi chủy thủ, sau đó đánh tay không với Lạc gia tiểu thư, hai người giao thủ không dưới mười chiêu, thế nhưng không phân cao thấp.

Hai mỹ nhân đánh nhau tự nhiên khiến cho khách nhân ngồi trong Mẫu Đơn lâu chú ý, không ít người hiểu chuyện đều đi lên xem náo nhiệt, mà nữ tử hồng sắc sa y cùng tiểu thư Lạc gia đánh từ trên lầu xuống dưới lầu, không biết bao nhiêu chén bát cùng bàn ghế bị đánh đổ, xung quanh là một đồng hồ hỗn độn.

Chường quầy Mẫu Đơn lâu đứng một bên cười ha ha xem náo nhiệt, không có chút nào là đau lòng vì tiệm bị đập phá.

Bất quá, Lạc gia chính là thủ phủ của Lạc Dương, cùng lão bản phía sau của Mẫu Đơn lâu này là lão bằng hữu, chường quầy nếu cảm thấy tò mò tìm Lạc gia, Lạc gia nói thế nào cũng sẽ bồi thường tổn thất cho hắn, cho nên chường quầy dĩ nhiên không cần lo lắng.

"Nhìn không ra ngươi là cao thủ !" Lạc gia tiểu thư Lạc Hiệp thờ phỉ phò, căm giận nói.

Nữ tử hồng sắc sa y khẽ cười, hơi khinh miệt nói, " Ta cũng không tính là cao thủ ! "

Ý của nàng thật rõ ràng – Lạc gia tiểu thư cùng ta bất phân thắng bại dĩ nhiên cũng không phải là cao thủ !

Lạc Hiệp tức tới mức thở không nổi, oán hận cắn răng, động tác trên tay ngày càng tàn nhẫn, thậm chí từng chiêu đều muốn lấy mạng người !

Nhưng võ công nữ tử hồng sắc sa y cũng không thấp hơn Lạc Hiệp, Lạc Hiệp ra tay tàn nhẫn nhưng nàng cũng hóa giải từng chiêu, còn có vẻ rất thuần thục.

Rõ ràng, kinh nghiệm chiến đấu của nữ tử hồng sắc sa y phong phú hơn Lạc gia tiểu thư nhiều lắm !

Lúc này, một thanh âm đột nhiên truyền tới từ lầu hai.

" Thiên Yên, quay về. " Là một thị nữ bên cạnh huyền y nam tử, bộ dáng bình thường nhưng quanh thân lại toát lên khí chất trầm tĩnh.

Nữ tử hồng sắc sa y đang đánh nhau với Lạc gia tiểu thư lập tức thoát ra, ngẩng đầu nhìn nữ tử bình thường trên lầu hai một cái, gật đầu mang theo cung kính, sau đó vận khí nhảy lên lầu hai.

" Ta còn chưa cho ngươi đi đâu ! " Lạc Hiệp oán giận thu tay, tức giận đến mức giậm chân, ngựa đầu hét về phía Thiên Yên.

Dung mạo Lạc Hiệp xinh đẹp, cho dù nàng kiêu căng thì cũng là một phong cảnh mê người, người bên ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy rất có hương vị, nhìn không được trầm mê.

Thiên Yên nhẹ nhàng hạ xuống tay vịn trên lầu, cúi đầu nhìn Lạc Hiệp một cái, khẽ hừ nhẹ, rồi cũng không để ý nàng nữa, đi thẳng về phía chủ tử nhà mình.

" Uy ! Ngươi ! " Lạc Hiệp thấy Thiên Yên không để ý tới mình, cũng vận khinh công đuổi theo.

Lúc nàng mới lên lầu hai, một bóng dáng màu cam giống như quỷ mị chạy tới, chặn lại trước mặt Lạc Hiệp, cười hi hi nói, " Vị Lạc gia tiểu thư này, ngươi không thể đi qua nha ! "

" Vì sao ? Chỗ này của ngươi chắc ! " Lạc Hiệp tức giận nói.

Nữ tử đứng đối diện Lạc Hiệp nghiêng đầu cười, " Đương nhiên không phải a, nhưng mà - " Nàng cố ý kéo dài thanh âm, dịu dàng ôn hòa, rất là dễ nghe, " Nếu ngươi gần thêm chút nữa, ta sẽ giết ngươi nha ! "

Những lời này, phối với khuôn mặt đầy vẻ tươi cười, thật sự không có lực sát thương, nhưng Lạc Hiệp nghe thấy lại cảm thấy lạnh cả xương.

" Ngươi... " Lạc Hiệp khi này vẫn còn kiêu ngạo liền do dự.

Ngay sau đó, nữ tử kia nâng tay nhẹ nhàng chưởng về phía Lạc Hiệp.

Chỉ là một chưởng nhẹ nhàng, lại mang theo trọng lượng ngàn cân, chạm vào người Lạc Hiệp, trực tiếp đánh nàng văng ra, phá vỡ lan can, rớt xuống khỏi lầu hai.

" Tiểu thư ! " Hai thị nữ của Lạc Hiệp kinh hãi hét lên, vội vàng tiến lên đỡ được Lạc Hiệp, ba người nhất thời ngã thành một đoàn.

Lạc Hiệp chỉ cảm thấy máu từ yết hầu dâng lên, nàng nhất thời không nhận xuống được, trực tiếp phun ra một búng máu.

" Tiểu thư ! Tiểu thư ! Người thế nào a ! " Hai thị nữ bị Lạc Hiệp đè bên dưới nhận xống đau đớn, quan tâm hỏi thăm tiểu thư nhà mình.

Còn không quan tâm tiểu thư trước sao ? Nếu lúc hồi phủ, người trong phủ thấy tiểu thư bị thương, bị phạt chỉ có các nàng !

Nữ tử kia chậm rãi đi đến chỗ lầu hai bị phá vỡ, từ trên cao nhìn xuống Lạc Hiệp, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vô hại, nhẹ nhàng nói bốn chữ -

" Không biết tự lượng sức. "**

*Nguyên văn là " Bất tự lượng lực ", cho nên mới nói là bốn chữ.

Lạc Hiệp nhất thời cảm thấy khó chịu vô cùng, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn nữ tử kia, trong lòng lại không nhận được run lên vì sợ -

Nữ tử này... võ công nữ tử này... nàng cảm thấy sâu không lường được !

Nữ tử khinh miệt hừ một tiếng, sau đó xoay người trở về.

" Lạc gia tiểu thư kia chính là Lạc Dương hoa thần đòi trước ? Thật đúng là xinh đẹp ! " Nữ tử kia, chính là Thanh Sở, vừa xoay mặt liền thay bằng biểu tình bất quá, lôi kéo Thiên Yên cùng Lưu Thẩm liú riu tán chuyện.

Lưu Thâm mặt không chút thay đổi, mà Thiên Yên lại mang theo vài phần bất đắc dĩ, cùng với bộ dáng lạnh lùng yêu mị lúc trước rất khác nhau. Tuy rằng đi theo chủ tử đã vài ngày, nhưng nàng vẫn không có thói quen sống chung thế này, mỗi khi thấy Thanh Sở nhiệt tình, nàng có chút không tiêu hóa được.

Bất quá... cuộc sống này, nàng thật sự cảm thấy rất tốt đẹp, nàng trước kia chưa bao giờ dám tưởng tượng ra, cho dù là lúc ở cái nơi y như địa ngục kia, trải qua thống khổ gần chết, nàng mới hiểu tất cả đều đáng giá, vô cùng đáng giá !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đôi Mắt

Lúc ba người Lưu Thâm trở về bên cạnh bàn, Cung Trường Nguyệt cũng bỏ đĩa bạc xuống.

Đĩa bạc này dĩ nhiên không phải Mẫu Đơn lâu chuẩn bị, Cung Trường Nguyệt có thói quen không thích chung đụng với người khác, huống chi là dùng một đôi đĩa. Cho dù nó được rửa sạch sẽ, thậm chí dùng nước ấm tẩy qua, nàng vẫn không thích. Cho nên khi xuất môn ra ngoài, thị nữ bên cạnh nàng luôn mang theo vài món đồ, chuyên để nàng sử dụng.

"Chủ tử, thức ăn hợp khẩu vị người không ?" Lưu Thâm nhẹ giọng hỏi, đưa khăn giấy đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nhận khăn, lau miệng, sau đó miễn cưỡng nói, "Tạm."

Thật là miễn cưỡng, trước không nói đầu bếp trong cung của nàng là Thừa Nguyên để có ý sắp xếp, được xem là đệ nhất đệ nhị ở Mặc quốc. Nếu ở bên ngoài, cơm nước của nàng đều do một trong tứ đại thị nữ Tề Nhã lo liệu ! Thiên hạ này, nếu Tề Nhã xưng mình trù nghệ đệ nhị, không ai dám nói mình đệ nhất !

So với Tề Nhã cùng tay nghề đầu bếp trong cung mà nói, thức ăn của Mẫu Đơn lâu dĩ nhiên là bình thường vô cùng, miễn miễn cưỡng cưỡng.

"Hừ, thức ăn của Mẫu Đơn lâu cũng được xem là số một số hai, không biết ở đâu ra một tên nhà quê, phỏng mà già người mập*, muốn bắt chước người biết thưởng thức !" Một thanh âm từ xa vọng lại, trong giọng nói tràn ngập khinh miệt.

Lưu Thâm cau mày nhìn lại, phát hiện thì ra là Lạc gia tiểu thư Lạc Hiệp kia từng bước từng bước đi lên lầu.

Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, có thể nhìn ra nội thương không nhẹ, nhưng nàng vẫn cứ khẳng khái sĩ diện, vừa mới bị Thanh Sở đánh một chưởng trên lầu hai, trong lòng không phục, thế nhưng vẫn cắn răng nhịn đau, một lần nữa đi lên.

"Lạc cô nương ! Mời người có chừng mực một chút !" Lưu Thâm hít một hơi.

Lạc Hiệp làm sao bị dọa được, nàng ngẩng mặt, không nhìn về mặt hàn ý của Lưu Thâm, một bộ dáng không sợ trời không sợ đất.

"Người... ! Vừa rồi bị đánh chưa đủ sao ?!" Thanh Sở giậm chân, tức giận chỉ vào Lạc Hiệp.

Lạc Hiệp sắc mặt thoáng trắng, trong lòng có chút chột dạ, nhưng về mặt vẫn giả vờ không thèm quan tâm, "Hừ ! Người vừa rồi chẳng qua thừa dịp bốn tiểu thư không chú ý thôi ! Có bản lĩnh chúng ta lại so tài lần nữa !"

"Đến đây đến đây nha ! Ta không sợ người đâu !" Thanh Sở xắn tay áo, bày ra bộ dáng sẵn sàng xông lên.

Lạc Hiệp dĩ nhiên hiểu rõ mình không phải đối thủ của Thanh Sở, vừa rồi chẳng qua chỉ do sĩ diện mà thôi, vì thế thấy động tác của Thanh Sở, nàng theo bản năng lùi từng bước, hai tay thủ thế trước người, cảnh giác nhìn Thanh Sở.

"Được rồi, Thanh Sở." Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng chọt vang lên.

Về mặt kiêu ngạo của Thanh Sở liền thu lại, nhanh chóng quay trở về.

Lạc Hiệp cũng không cao hứng vội, mà đem tầm mắt dừng lại ở huyền y nam tử vẫn luôn quay lưng về phía nàng.

"Chỉ là chó sủa, để ý làm gì ?" Nam tử kia nhún mày nói, xung quanh nháy mắt tràn đầy hàn khí, làm cho người ta không nhìn được run lên. Mà nơi hàn khí phát ra, cũng chính là nam tử kia, chậm rãi đứng lên.

"Còn dám nói ta là... !" Lạc Hiệp tức giận cười lên, bỗng nàng ngờ ngác nhìn huyền y nam tử kia, miệng mở lớn, lại không nói tiếp được, đáy mắt tràn

đầy khiếp sợ.

Một nam tử tao nhã biết bao ! Hắn mặc một thân huyền sắc xiêm y, đường viền được thêu tinh xảo, vải may mềm mại, tay áo không gió mà tự tung bay, tăng thêm cho hắn vài phần thần thái!

Đầu tóc của hắn đã phần thả xuống vai giống như thác nước, chỉ có một phần nhỏ được dùng một cây ngọc trâm cố định lại, có một cảm giác phiêu dật không nói nên lời. Mà ngũ quan của hắn, phần lớn đều bị chiếc mặt nạ màu bạc kia che lại, phần viền của mặt nạ được khảm những viên bảo thạch màu lam, thần bí mà hoa lệ. Mà những bộ phận được lộ ra trên mặt hắn, đường nét đều hoàn mỹ đến cực hạn, đôi môi gợi lên độ cong lạnh nhạt, cặp mắt xa xăm mà sâu sắc, giống như bầu trời sao, sâu không lường được.

Nhìn huyền y nam tử chậm rãi đi về phía mình, Lạc Hiệp ngoại trừ rung động trong lòng thì không còn gì khác.

“Công tử... Ngọc...” Nàng khẽ kêu lên cái tên này, lại không biết nó khiến xung quanh nổi lên biết bao phản ứng!

“Cái gì? Là Ngọc công tử?!”

“Làm sao có thể, Ngọc công tử bình thường xuất quỷ nhập thần, khó có thể tìm được tung tích, làm sao có thể xuất hiện ở đây!”

“Đúng vậy, không phải chỉ cần đeo mặt nạ thì là Ngọc công tử!”

“Nhìn không phải giả a!”

“...”

Mọi người đều kiên trì với ý kiến của mình, sôi nổi thảo luận.

Nhưng mà, chỉ có người chân chính nhìn thẳng vào Cung Trường Nguyệt, cũng chính là Lạc gia tiểu thư Lạc Hiệp, mới rõ ràng – nam tử trước mặt, chắc chắn là Ngọc công tử không thể nghi ngờ!

Lúc Ngọc công tử được bầu làm thiên hạ đệ nhất công tử, có người cảm thấy không phục, một gã suốt ngày đeo mặt nạ, làm sao có thể nhận danh hào thiên hạ đệ nhất công tử chứ?

Mà chỉ có một ít người tiếp xúc với Ngọc công tử đứng ra nói, “Mặc kệ hắn mang mặt nạ hay không, chỉ cần người ở trước mặt hắn, trong lòng ngoại trừ rung động thì chỉ có rung động. Người sẽ sợ hãi mà than rằng, thì ra trong thiên hạ này, thế nhưng lại có một nhân vật như vậy!”

Vì thế, có một cách nói không đáng tin cậy truyền ra – biện pháp nhận ra Ngọc công tử rất đơn giản, chỉ cần người đứng trước mặt hắn, nhìn hắn, sau đó... trong lòng tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Lạc Hiệp trước kia cũng không quá tin, nhưng bây giờ nàng chính là người đang đứng trước mặt Ngọc công tử, cuối cùng cũng hiểu được câu nói kia.

Có thể gây rung động người khác như thế này, trong thiên hạ ngoài trừ Ngọc công tử, không còn người thứ hai.

Cung Trường Nguyệt chậm rãi đi đến trước mặt Lạc Hiệp, ánh mắt trong trẻo dừng lại trên người nàng, không mang chút cảm xúc, lại khiến Lạc Hiệp có chút bất an, không tự giác lui lại từng bước.

Tầm mắt Cung Trường Nguyệt thông thả dờ xuống đất, dừng lại ở bàn chân mà Lạc Hiệp mới lui lại.

Ngón chân được Lạc Hiệp giấu trong giày hơi co lại, chỉ cảm thấy như có mũi nhọn đâm vào chân.

“Tiểu cô nương...” Cung Trường Nguyệt lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt hơi nheo lại, “Chớ quá ngang ngược.”

Nàng nói rất bình thường, không có uy hiếp gì, nhưng Lạc Hiệp nghe vào trong tai lại khiến cả người phát lạnh, lo lắng đứng yên. Nàng không tự chủ được cúi đầu, hoàn toàn khác với bộ dáng kiêu căng khi nãy.

Cung Trường Nguyệt lạnh nhạt hừ một tiếng, tâm của Lạc Hiệp dâng lên sợ hãi, cả người cũng run lên, chỉ cảm thấy nguy hiểm tới gần.

Mà Cung Trường Nguyệt cũng không làm gì, đi qua người nàng, phát tay áo rồi đi.

Ba người Lưu Thâm cũng thu dọn này nọ rồi vội vàng đi theo.

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng đạp lên cầu thang gỗ đi xuống lầu, bộ pháp không ngờ lại giống như một nhịp thơ tuyệt vời, làm cho người khác vừa nhìn liền cảm thấy tôn quý vô song.

Lúc Cung Trường Nguyệt đi qua, tất cả mọi người đều tự giác nhường đường cho nàng, sau đó nhìn theo bóng dáng nàng đi xa.

“Thật sự là Ngọc công tử a...” Mọi người không hẹn mà cùng thở dài

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Phủ Đê

Trước kia, cho dù là hành tẩu giang hồ, Cung Trường Nguyệt cũng có yêu cầu rất cao với [ăn, mặc, ở, đi lại], nàng từ trước đến giờ đều là không đụng tay vào bất cứ việc gì, làm sao có thói quen xoay xở mấy việc này ? Vì cảm thấy vô cùng phiền phức, nàng dứt khoát tìm người giúp mình xử lý việc này, cuối cùng... Thần lâu ra đời.

Bởi vì nàng không quá thích mấy chỗ như khách điểm linh tinh, cho nên Thần lâu liền bắt động thanh sắc thành lập vài cái thương hội cùng phát triển song song, lấy danh nghĩa đại thương hội khổng lồ gần một nửa mạch máu kinh tế của Mặc quốc. Đương nhiên, người ngoài không thể đoán ra được cái gì, vài thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu còn đầu đá nhau một trận, ai có thể nghĩ họ là người một nhà ?

Dĩ nhiên, đầu đá trong thương hội là Cung Trường Nguyệt chính miệng đồng ý, theo đạo lý của nàng, cho dù là nội bộ, cũng phải có cạnh tranh, tài năng mới phát triển tốt.

Tuy rằng những người khác không quá hiểu ý của nàng, nhưng cũng không dám trái lời nàng, liền chiếu theo đó mà làm việc. Ai ngờ giống như nàng đã dự đoán được vậy, thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu phát triển không ngừng, trong mấy năm gần đây, nhảy lên trở thành thương hội số một số hai Mặc quốc.

Mọi người Thần lâu kinh ngạc, lại càng bội phục chủ tử nhà mình.

Bất quá, bởi vì bình thường Cung Trường Nguyệt đều ở Mặc quốc, rất ít đi hai nước khác, hơn nữa lãnh thổ của tam quốc quá mức rộng lớn, cho nên tạm thời thế lực buôn bán của Thần lâu tập trung ở Mặc quốc, tuy rằng ở Mạnh quốc và Cận quốc cũng có cửa hàng danh nghĩa Thần lâu, nhưng cũng không nhiều, còn xa mới bằng được thế lực ở Mặc quốc.

Mà cũng vì Thần lâu là thế lực cường đại ở phương diện buôn bán, cho nên khắp Mặc quốc đều có cơ sở của Thần lâu, dĩ nhiên Lạc Dương cũng không ngoại lệ. Sau khi Cung Trường Nguyệt từ kinh thành đến Lạc Dương, liền ở tại tòa đại trạch này.

Đại trạch này ở tại ngã tư phân hoa nhất của Lạc Dương, người ở nơi này không giàu thì quý, ví dụ như Lạc Hiệp vừa mới gặp kia, nhà nàng cũng ở trên đường này. Xe ngựa cung Trường Nguyệt từ bên cạnh đi qua, liền nhìn thấy biến lộ về khí thế kia, ở trên còn có hai to màu vàng – Lạc phủ.

Đại trạch của Cung Trường Nguyệt là tòa nhà duy nhất không treo biển phủ trên đường này, hơn nữa người xung quanh cũng ít khi thấy có ai ra vào nơi này, vốn cứ nghĩ là vị quan lại quyền quý nào đó bày đặt làm ra vẻ, kết quả vào mười ngày trước có một nhóm người không biết từ đâu ra, cả ngày ra ra vào vào, đem toàn bộ phủ đệ chuẩn bị tốt, lại có tình không treo biển phủ đệ, là những người xung quanh tò mò đến hỏng rồi.

Lúc Cung Trường Nguyệt đi vào ở, bên trong đã dựa theo thói quen của nàng mà xử lý tốt.

Thời điểm xuất môn ra ngoài, cơm nước của Cung Trường Nguyệt vẫn là do Tề Nhã chuẩn bị, bất quá bởi vì lúc này nàng còn đang trên đường, đại khái nửa ngày nửa mới tới nơi, cho nên Cung Trường Nguyệt dẫn theo Lưu Thâm, Thanh Sở và Thiên Yên đi đến Mẫu Đơn lâu nghe nói có thức ăn mỹ vị nhất, ai ngờ hương vị kia cũng chỉ có như thế.

Cung Trường Nguyệt ăn xong liền hồi phủ, dựa theo thói quen của nàng, nàng muốn đọc sách nghỉ ngơi một lát.

Hơn nữa bởi vì lúc còn ở trong cung, Cung Trường Nguyệt có thói quen ngủ trên tiểu thuyền ở hồ Vị Danh, mười ngày trước Thần lâu liền phái người đào cái hồ sen trong phủ lớn hơn một chút, sửa thành một hồ nhỏ, hơn nữa còn nói thợ làm ra một tiểu thuyền y chang như cái ở trong cung, để ở trong hồ.

Sau khi về phủ, chuyện đầu tiên mà Cung Trường Nguyệt làm chính là thay đổi y phục, không còn mặc huyền sắc xiêm y nữa, mà là một trường bào bằng tơ lụa trắng, vừa nhìn đã thấy tinh xảo.

Lưu Thâm thấy nàng thay bộ đồ này, liền biết chủ tử không xuất môn nữa mà sẽ nghỉ ngơi một chút. Vì thế phân phó xuống dưới, nói những người thuộc Thần lâu định báo cáo nhiệm vụ với Cung Trường Nguyệt không cần đến nữa, tránh quấy rầy chủ tử.

Cung Trường Nguyệt ngồi xuống thuyền nhỏ - ừm, cảm giác không khác với trong cung lắm, cũng không tệ.

Nàng dựa vào gối mềm trên thuyền nhỏ đọc sách một lát, đọc mệt rồi, liền rút gối mềm ra, để sách qua một bên, nhắm mắt ngủ.

Mới lơ mơ ngủ, thánh lực tuyệt vời của nàng nghe được âm thanh ồn ào từ cách nơi này không xa truyền tới.

" Mau ! Mau bắt lấy nó ! "

" Một đám phế vật ! Ngay cả súc sinh cũng không bằng ! "

" Nhanh lên a ! Muốn bốn tiểu thư đánh nguoi sao ! "

"Đứng lại cho bọn tiểu thư ! "

" .... "

Tiếng ồn càng lúc càng gần, khiến cho Cung Trường Nguyệt ngủ cũng không ngủ yên, vì thế lông mày hơi nhíu lại, cố gắng không tức giận.

Không cần nâng thức dậy, trong phủ liền có người đi qua, đến bên chỗ bức tường ngăn cách hai bên phủ đệ, nhìn vài thị nữ gia nô có ý định leo qua đây, nhíu mày lạnh giọng quát, " Muốn gì ! Ai cho phép các ngươi xông vào đây ! "

Mấy thị nữ gia nô còn đang treo trên tường liền sững sốt, không nghĩ tới nơi này lại có người, lập tức cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nơi này trước giờ vẫn không có ai ở, những thị nữ gia nô này cũng không biết là mấy ngày trước có người mơn dón vào, cho nên mới đánh bạo treo qua, cứ nghĩ dù sao bên này cũng không có chủ, lên đi qua bắt súc sinh kia lại, hẳn là không có vấn đề gì. Ai biết được lại bị bắt quả tang ?

" Ai... Haha, cái kia... thực xin lỗi a ! Hồ ly của tiểu thư nhà ta... chạy mất... bọn ta... Bọn ta là tới bắt... bắt hồ ly..." Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục người hầu cười lạnh nói.

Một thị nữ khác vội phụ họa theo, bắt quả so với nam tử kia nhanh mồm nhanh miệng hơn nhiều, "Đúng vậy! Hồ ly của tiểu thư nhà ta chạy mất, bọn ta chỉ muốn đi tìm một chút, lại không biết bên này có người! Vị đại ca này, người có thể để bọn ta vào tìm được không a?" Bộ dáng của nàng nhu thuận, lại đáng thương như thế, nam nhân nào thấy cũng sẽ dịu đi.

Đáng tiếc, nàng lại gặp người bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

Thị vệ kia dĩ nhiên biết chủ tử đang ngủ ở trên hồ bên kia, hẳn được điều tới đây canh gác, vạn nhất hẳn để những người này đi qua, quấy rầy chủ tử thì làm sao?

Vì thế hẳn nường mảy, không chút lưu tình quát, "Không được! Các ngươi không thể đi qua!"

Mấy thị nữ gia nô còn chưa kịp cầu tình, chợt nghe từ bên kia tường truyền đến một thanh âm kiêu ngạo –

"Các ngươi còn đang kì kèo cái gì! Còn không nhanh đi qua!"

Sau đó, chợt nghe tiếng roi xé gió vang lên, vài thị nữ gia nô còn đang ở trên đầu tường lập tức bị ném qua bên này, từ đầu tường rơi thẳng xuống.

"Phé vật!" Thanh âm kia lại lần nữa lên tiếng, rất nhanh, một bóng dáng nhanh nhẹn vận khinh công nhảy lên đầu tường, ghét bỏ trừng mắt nhìn thị nữ gia nô đang té ngã trên mặt đất, nhẹ nhàng nhảy xuống.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Lâu lâu mới post lại :D Mn còn ủng hộ bộ này không nhì :no2:

Chương 60 : Phủ đệ

Trước kia, cho dù là hành tẩu giang hồ, Cung Trường Nguyệt cũng có yêu cầu rất cao với [ăn, mặc, ở, đi lại], nàng từ trước đến giờ đều là không đụng tay vào bất cứ việc gì, làm sao có thời quen xoay xở mấy việc này ? Vì cảm thấy vô cùng phiền phức, nàng dứt khoát tìm người giúp mình xử lý việc này, cuối cùng... Thần lâu ra đời.

Bởi vì nàng không quá thích mấy chỗ như khách điểm linh tinh, cho nên Thần lâu liền bắt động thanh sắc thành lập vài cái thương hội cùng phát triển song song, lấy danh nghĩa đại thương hội khổng lồ chế gần một nửa mạch máu kinh tế của Mặc quốc. Đương nhiên, người ngoài không thể đoán ra được cái gì, vài thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu còn đấu đá nhau một trận, ai có thể nghĩ họ là người một nhà ?

Dĩ nhiên, đấu đá trong thương hội là Cung Trường Nguyệt chính miệng đồng ý, theo đạo lý của nàng, cho dù là nội bộ, cũng phải có cạnh tranh, tài năng mới phát triển tốt.

Tuy rằng những người khác không quá hiểu ý của nàng, nhưng cũng không dám trái lời nàng, liền chiếu theo đó mà làm việc. Ai ngờ giống như nàng đã dự đoán được vậy, thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu phát triển không ngừng, trong mấy năm gần đây, nhảy lên trở thành thương hội số một số hai Mặc quốc.

Mọi người Thần lâu kinh ngạc, lại càng bội phục chủ tử nhà mình.

Bất quá, bởi vì bình thường Cung Trường Nguyệt đều ở Mặc quốc, rất ít đi hai nước khác, hơn nữa lãnh thổ của tam quốc quá mức rộng lớn, cho nên tạm thời thế lực buôn bán của Thần lâu tập trung ở Mặc quốc, tuy rằng ở Mạnh quốc và Cận quốc cũng có cửa hàng danh nghĩa Thần lâu, nhưng cũng không nhiều, còn xa mới bằng được thế lực ở Mặc quốc.

Mà cũng vì Thần lâu là thế lực cường đại ở phương diện buôn bán, cho nên khắp Mặc quốc đều có cơ sở của Thần lâu, dĩ nhiên Lạc Dương cũng không ngoại lệ. Sau khi Cung Trường Nguyệt từ kinh thành đến Lạc Dương, liền ở tại tòa đại trạch này.

Đại trạch này ở tại ngã tư phồn hoa nhất của Lạc Dương, người ở nơi này không giàu thì quý, ví dụ như Lạc Hiệp vừa mới gặp kia, nhà nàng cũng ở trên đường này. Xe ngựa cung Trường Nguyệt từ bên cạnh đi qua, liền nhìn thấy biển lộ về khí thế kia, ở trên còn có hai to màu vàng – Lạc phủ.

Đại trạch của Cung Trường Nguyệt là tòa nhà duy nhất không treo biển phủ trên đường này, hơn nữa người xung quanh cũng ít khi thấy có ai ra vào nơi này, vốn cứ nghĩ là vị quan lại quyền quý nào đó bày đặt làm ra vẻ, kết quả vào mười ngày trước có một nhóm người không biết từ đâu ra, cả ngày ra ra vào vào, đem toàn bộ phủ đệ chuẩn bị tốt, lại cố tình không treo biển phủ đệ, là những người xung quanh tò mò đến hỏng rồi.

Lúc Cung Trường Nguyệt đi vào ở, bên trong đã dựa theo thói quen của nàng mà xử lý tốt.

Thời điểm xuất môn ra ngoài, cơm nước của Cung Trường Nguyệt vẫn là do Tề Nhã chuẩn bị, bất quá bởi vì lúc này nàng còn đang trên đường, đại khái nửa ngày nửa mới tới nơi, cho nên Cung Trường Nguyệt dẫn theo Lưu Thâm, Thanh Sở và Thiên Yên đi đến Mầu Đôn lâu nghe nói có thức ăn mỹ vị nhất, ai ngờ hương vị kia cũng chỉ có như thế.

Cung Trường Nguyệt ăn xong liền hồi phủ, dựa theo thói quen của nàng, nàng muốn đọc sách nghỉ ngơi một lát.

Hơn nữa bởi vì lúc còn ở trong cung, Cung Trường Nguyệt có thói quen ngủ trên tiểu thuyền ở hồ Vị Danh, mười ngày trước Thần lâu liền phái người đào cái hồ sen trong phủ lớn hơn một chút, sửa thành một hồ nhỏ, hơn nữa còn nói thợ làm ra một tiểu thuyền y chang như cái ở trong cung, để ở trong hồ.

Sau khi về phủ, chuyện đầu tiên mà Cung Trường Nguyệt làm chính là thay đổi y phục, không còn mặc huyền sắc xiêm y nữa, mà là một trường bào bằng tơ lụa trắng, vừa nhìn đã thấy tinh xảo.

Lưu Thâm thấy nàng thay bộ đồ này, liền biết chủ tử không xuất môn nữa mà sẽ nghỉ ngơi một chút. Vì thế phân phó xuống dưới, nói những người thuộc Thần lâu định báo cáo nhiệm vụ với Cung Trường Nguyệt không cần đến nữa, tránh quấy rầy chủ tử.

Cung Trường Nguyệt ngồi xuống thuyền nhỏ - ừm, cảm giác không khác với trong cung lắm, cũng không tệ.

Nàng dựa vào gối mềm trên thuyền nhỏ đọc sách một lát, đọc mệt rồi, liền rút gối mềm ra, để sách qua một bên, nhắm mắt ngủ.

Mới lơ mơ ngủ, thánh lực tuyệt vời của nàng nghe được âm thanh ồn ào từ cách nơi này không xa truyền tới.

" Mau ! Mau bắt lấy nó ! "

" Một đám phế vật ! Ngay cả súc sinh cũng không bằng ! "

" Nhanh lên a ! Muốn bốn tiểu thư đánh ngươi sao ! "

" Đứng lại cho bốn tiểu thư ! "

" .... "

Tiếng ồn càng lúc càng gần, khiến cho Cung Trường Nguyệt ngủ cũng không ngủ yên, vì thế lông mày hơi nhíu lại, cố gắng không tức giận.

Không cần nàng thức dậy, trong phủ liền có người đi qua, đến bên chỗ bức tường ngăn cách hai bên phủ đệ, nhìn vài thị nữ gia nô có ý định leo qua đây, nhíu mày lạnh giọng quát, " Muốn gì ! Ai cho phép các ngươi xông vào đây ! "

Mấy thị nữ gia nô còn đang treo trên tường liền sững sốt, không nghĩ tới nơi này lại có người, lập tức cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nơi này trước giờ vẫn không có ai ở, những thị nữ gia nô này cũng không biết là mấy ngày trước có người dọn dẹp vào, cho nên mới đánh bạo treo qua, cứ nghĩ dù sao bên này cũng không có chủ, lên đi qua bắt súc sinh kia lại, hẳn là không có vấn đề gì. Ai biết được lại bị bắt quả tang ?

" Ai... Haha, cái kia... thực xin lỗi a ! Hồ ly của tiểu thư nhà ta... chạy mất... bọn ta... Bọn ta là tới bắt... bắt hồ ly..." Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục người hầu cười lạnh nói.

Một thị nữ khác vội phụ họa theo, bất quá so với nam tử kia nhanh mềm nhanh miệng hơn nhiều, " Đúng vậy! Hồ ly của tiểu thư nhà ta chạy mất, bọn ta chỉ muốn đi tìm một chút, lại không biết bên này có người! Vị đại ca này, ngươi có thể để bọn ta vào tìm được không a?" Bộ dáng của nàng nhu thuận, lại đáng thương như thế, nam nhân nào thấy cũng sẽ dịu đi.

Đáng tiếc, nàng lại gặp người bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

Thị vệ kia dĩ nhiên biết chủ tử đang ngủ ở trên hồ bên kia, hẳn được điều tới đây canh gác, vạn nhất hẳn để những người này đi qua, quấy rầy chủ tử thì làm sao?

Vì thế hần như rồng mây, không chút lưu tình quát, " Không được! Các ngươi không thể đi qua!"

Mấy thị nữ gia nô còn chưa kịp cầu tình, chợt nghe từ bên kia tường truyền đến một thanh âm kiêu ngạo –

" Các ngươi còn đang kì kèo cái gì! Còn không nhanh đi qua!"

Sau đó, chợt nghe tiếng roi xé gió vang lên, vài thị nữ gia nô còn đang ở trên đầu tường lập tức bị ném qua bên này, từ đầu tường rơi thẳng xuống.

“Phé vật!” Thanh âm kia lại lần nữa lên tiếng, rất nhanh, một bóng dáng nhanh nhẹn vận khinh công nhảy lên đầu tường, ghét bỏ trừng mắt nhìn thị nữ gia nô đang té ngã trên mặt đất, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tuyệt Hồ.

Gần như trong nháy mắt nàng kia nhảy xuống, ở bụi hoa cách tường không xa lập tức giật giạt, lá cây rì rào lay động, không bao lâu, một bóng dáng nhỏ nhỏ trắng như tuyết từ đó chạy ra, nhanh như tên bắn chạy về phía Cung Trường Nguyệt ở hồ nhỏ.

“Súc sinh! Đứng lại!” Nàng kia trừng mắt, mắt ngọc mảy mai đầy vẻ tức giận nhưng lại xinh đẹp lạ thường, nàng cầm roi da trên tay chỉ vào bóng dáng tuyết trắng kia, gầm lên một tiếng, sau đó liền chạy theo.

Vật kia thoát nhìn gần tới mức da bọc xương, tốc độ lại nhanh như gió, cho dù nàng kia dùng khinh công thì vẫn kém vật nhỏ kia vài bước, trơ mắt nhìn nó chạy đến bên hồ, sau đó nhảy, toàn bộ thân mình giống như bay lên, rơi vào thuyền nhỏ trong hồ.

Nguy rồi! Thị vệ trong phủ Cung Trường Nguyệt nhìn thấy hồ ly kia lùi đến thuyền nhỏ, trong lòng sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

Cung Trường Nguyệt từ lúc bên tai cứ ồ ào không dứt thì đã có chút bức bối, bất quá nàng vẫn nhắm mắt nằm ở đó, lười đi xử lý mấy chuyện này. Ai biết được, không bao lâu sau, có một hơi thở xa lạ chạy về phía mình, hơi thở này hình như... không phải người? Hình như là động vật!

Cung Trường Nguyệt khẽ mở mắt, liền nhìn thấy một bóng dáng tuyết trắng nhẹ nhàng nhảy lên thuyền nhỏ của mình, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, nó nhanh như chớp trốn vào dưới thân nàng, dùng móng vuốt ôm đầu nằm sát ở góc đó, sợ hãi đến lạnh run.

Cung Trường Nguyệt cảm giác được vật nhỏ kia run lên thì không vội đuổi nó đi, mà chậm rãi mở to mắt, lạnh lùng nhìn về phía bóng dáng khác đang thả người nhảy xuống thuyền của mình.

Đó là một nữ tử, bộ dáng có chút xa lạ, nàng ta không chút che dấu lửa giận cùng ánh mắt ngoan lệ của mình, khiến Cung Trường Nguyệt chỉ liếc mắt là hiểu được – đây là một người tàn nhẫn hung hãn.

“Hừ.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên ngồi thẳng người lên, sau đó không chút thương tiếc vung tay áo về phía nàng kia, một đạo kinh phong lập tức đánh tới nàng kia.

Nữ tử vận khinh công, vừa mới tới giữa không trung, liền cảm giác được một lực lượng vô hình đánh về phía mình, giống như một tòa núi cao, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị lực lượng này đập vào trong hồ.

Tuy rằng bây giờ là mùa xuân, nhưng vẫn có một tia rét tồn tại, nữ tử rơi xuống hồ liền cảm thấy một cỗ lãnh ý hướng về phía mình, làm cho nàng run lên, sau đó sặc vài ngụm nước miếng.

“Tiểu thư!” Thị nữ gia nô nhìn thấy tiểu thư rơi vào trong hồ, kinh hoảng líu ríu kêu lên, sau đó vội vàng chạy về phía hồ, một đám như bánh trôi, đều nhảy xuống nước (cái này mình không hiểu sao lại so sánh với bánh trôi nữa), lôi kéo cả nửa ngày mới đem nàng kia lên tới bờ.

“Khụ khụ... Cút ngay! Một đám... khụ khụ... Một đám phé vật!” Nàng kia ho tới mức thở không được, phun vài ngụm nước bọt, lộ khuôn mặt tái nhợt vì lạnh, lại có khí lực đẩy thị nữ gia nô ra, lưu loát mắng hai câu.

Cung Trường Nguyệt dĩ nhiên không có tâm tư nhìn trò khôi hài trên bờ, nàng quay lại phía sau, chụp một cái, liền bắt vật nhỏ lông xù màu trắng ra, tập trung nhìn vào, thì ra là một con hồ ly.

Thân mình của nó rất nhỏ, Cung Trường Nguyệt dùng hai tay là có thể nâng nó lên, lúc này nó cuộn mình ở trong tay Cung Trường Nguyệt, không ngừng lạnh run, một đôi mắt màu lam âm u nhìn Cung Trường Nguyệt, đáng thương không thể tả.

“Còn rất xinh đẹp.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên tán thưởng một câu.

Con hồ ly này quả thực rất đẹp, bộ lông sạch sẽ trắng như tuyết, con mắt như có ngọn lửa màu lam. Ánh mắt Cung Trường Nguyệt nhú lại, búng lên chòm lông lộn xộn trên trán nó, quả nhiên phát hiện ở đó có một ẩn ký màu đỏ nho nhỏ.

Xích phượng tuyết hồ!

Lúc Cung Trường Nguyệt còn nhỏ, lúc nhàm chán, liền thường xuyên đi vào Tàng thư các trong cung đọc sách, Tàng thư các dĩ nhiên có rất nhiều bộ sách trân quý, trong đó có một quyển là [dị vật chí], mặt trên ghi một ít thứ kỳ quái gì đó, trong đó có nói về vật nhỏ trước mặt này, một giọt máu có thể giải trăm độc trị vạn bệnh, đừng gọi là xích phượng tuyết hồ! edit:CaS

Vật báu như thế, ngàn năm khó gặp, hôm nay nàng cứ nhiên lại có thể thấy nó!

Nếu đã thấy, thì phải là của nàng.

Cung Trường Nguyệt suy nghĩ hợp lý như thế, không chút để ý trên bờ còn có một nữ tử nằm sấp trên bờ, mà nàng ta đến đây chính là vì đuổi theo vật nhỏ này, theo lẽ thường, nàng nên trả lại xích phượng tuyết hồ cho chủ nhân mới đúng.

Đáng tiếc, người mà nàng ta gặp lại là Cung Trường Nguyệt.

Trong nhận thức của Cung Trường Nguyệt, chỉ cần là thứ nàng muốn, thì không có gì không chiếm được, bất luận là dùng thủ đoạn gì.

Thấy bộ dáng lạnh run của vật nhỏ trong lòng bàn tay, Cung Trường Nguyệt miễn cưỡng vỗ vỗ đầu nó, lại thần kì làm cho xích phượng tuyết hồ yên tĩnh hơn, có chút ý lại nhìn nàng.

Cung Trường Nguyệt cầm mặt nạ bạc ở bên cạnh, sau đó đứng dậy, điềm nhẹ mũi chân một chút, tiểu thuyền thậm chí còn không hề rung động, nàng đã nhún người nhảy lên, bóng dáng tuyết trắng giống như trích tiên, trong nháy mắt đã từ tiểu thuyền kia hạ xuống bên hồ.

Thị vệ thấy chủ tử đi đến trước mặt mình, trong lòng căng thẳng, vội quỳ một gối, “Thuộc hạ thủ hộ bất lực, thỉnh chủ tử trách phạt!”

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn hắn, nhân nhạ bỏ lại một câu-

“Đi Hình đường chịu ba mươi đại bản.”

Thị vệ thờ phào nhẹ nhõm – may mắn, chủ tử không trực tiếp ban chết cho mình, tuy rằng ba mươi đại bản ở Hình đường cũng gần như đánh chết nửa cái mạng nhỏ của hắn.

Cung Trường Nguyệt đi qua thị vệ đang quỳ một gối kia, không quá vài bước liền dừng lại, nghiêng nửa đầu nhìn thị vệ, lạnh giọng nói, “Đem đám người này vứt ra ngoài cho ta.”

Ngữ khí thật bình thản, lại khiến người ta không rét mà run.

“Vâng!” Thị vệ trung khí mùi phen lên tiếng, sau đó đứng dậy, hung tợn nhìn đám người trước mặt, hừ hừ hai tiếng, trong lòng nghĩ, nếu không phải vì các người, ta cũng sẽ không bị phạt, chờ đại gia ta đem các người vứt ra ngoài!

Nữ tử được gọi là tiểu thư kia, cũng chính là Tô Như Tuyết, nhìn thấy nam tử bạch y xa lạ chuẩn bị ôm hồ ly của nàng rời đi, nàng vội vàng đi lên, tức giận đến mức giậm chân, hô lên, “Này! Người đứng lại cho ta! Trả hồ ly lại cho ta!”

Nam tử bạch y dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu, lạnh lùng nhìn nàng.

Thanh âm của Tô Như Tuyết liền im bật.

Nam tử bạch y kia mang một khối mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra cằm nhọn tái nhợt.

Nàng không thấy toàn bộ diện mạo của nam tử kia, nhưng chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thiên hạ đều lâm vào thất sắc, mà nam tử kia, ngạo nghễ đứng ở đó, nhìn vạn vật bằng nửa con mắt, khí phách tôn quý như vậy.

Tô Như tuyết hít sâu, há miệng thở dốc, không nói được từ nào.

“Của người?” Nam tử kia thần nhiên lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng như vậy, lại làm người ta cảm thấy sự bất mãn vô cùng.

Tô Như Tuyết hoảng hốt, còn chưa kịp giải thích thì đã nghe nam tử kia bỏ lại một câu –

“Bây giờ là của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tề Nhã

Thiên Yên đoán một lát nữa chủ tử sẽ tỉnh, liền chuẩn bị vài phần điểm tâm, đặt lên khay gỗ rồi bụng đến tiểu hồ ở hậu viện, không ngờ mới đi đến hành lang thì đã thấy Cung Trường Nguyệt đang đi về phía mình.

Thiên Yên vội dừng bước.

Chờ Cung Trường Nguyệt đi đến trước mặt nàng, Thiên Yên cúi người, nhẹ giọng nói, "Chủ tử, người dậy sớm." Dựa theo thói quen cũ của Cung Trường Nguyệt, đáng ra giờ này nàng vẫn còn ngủ trưa.

Cung Trường Nguyệt nhàn nhạt đáp lại, sau đó một tay nâng nhóc hồ ly lên, đi về phía trước.

Thiên Yên vội vàng bụng nước ô mai theo sau đuôi Cung Trường Nguyệt. Đi đi đi đi, nàng vụng trộm ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của Cung Trường Nguyệt, trong mắt đầy khát khao muốn vươn tới.

Nàng sau khi lột xác trở nên quyến rũ lạnh lùng, ở trước mặt Cung Trường Nguyệt lại như thiếu nữ đơn thuần, lộ ra tính cách chân thật của mình.

Nàng thật không ngờ, công tử mà nàng gặp ở Hồng Tụ chiều lại là thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử nổi tiếng trên giang hồ ! Đó là chủ nhân của Thần lâu, người đã tiêu diệt Huyết Sát cung chỉ trong một đêm, tạo nên truyền thuyết ! (chém -_-)

Trong mắt Thiên Yên, chủ tử là người đã ban cho nàng sinh mệnh thứ hai, tuy rằng lúc trước chủ tử để hoa nương mang nàng đến nơi như địa ngục kia, lúc nàng bị hành hạ, nàng còn nghĩ có lẽ mình phải chết ở đây. Vậy mà không ngờ lại còn sống, còn luyện thành một thân võ công, ở cạnh chủ tử.

Nàng vẫn biết nàng chỉ là một vật thử nghiệm, nếu không phải tính tình nàng phù hợp với yêu cầu để làm thử nghiệm, chủ tử cũng sẽ không đối xử ân cần với nàng như vậy, để nàng sống sót, nhưng nàng tuyệt đối không hận chủ tử, mà ngược lại còn rất cảm kích người.

Cảm ơn chủ tử... cho chính nàng cơ hội tự mình lựa chọn.

Cung Trường Nguyệt đi thẳng vào phòng khách, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn.

Thiên Yên đi đến, lấy điểm tâm tinh xảo trong khay ra đặt trên bàn, cũng chuẩn bị chu đáo đĩa bạc cùng chén nhỏ.

"Đem tiểu hồ ly này đi tắm rửa một chút, nhân tiện cho nó bôi Ngọc Tuyết cao, trên người nó có thương tích." Cung Trường Nguyệt đưa tiểu hồ ly đang ôm trong tay cho Thiên Yên, ra lệnh.

"Vâng, ta đã biết." Tuy rằng Ngọc Tuyết cao kia là trân dược ngàn vàng khó mua, nhưng Thiên Yên không hề có chút dị nghị, ôm hồ ly rời đi.

Xích phượng tuyết hồ đại khái cũng biết Thiên Yên không có ác ý, yên lặng rụt lại trên khuỷu tay của nàng, thoạt nhìn rất xinh xắn đáng yêu.

Thiên Yên vừa mới đi đến cửa phòng khách, liền thấy Lưu Thâm đi vào.

"Lưu Thâm tỷ tỷ." Thiên Yên cúi đầu kêu, trên mặt đầy khiêm tốn.

"Ân." Lưu Thâm gật đầu với nàng, sau đó đi vào bên trong.

Cung Trường Nguyệt mới nhận khăn ẩm từ thị nữ, chậm rãi lau ngón tay của mình, lúc nàng cảm lấy đĩa bạc bắt đầu ăn điểm tâm cũng là lúc Lưu Thâm đi đến trước mặt nàng.

"Chủ tử, Tề Nhã đã tới, người có muốn gọi nàng lại không ?"

Cung Trường Nguyệt gấp một khối thạch anh, từ tốn ăn, uống một ngụm trà xanh, rồi mới nói, "Gọi nàng ấy lại đây."

Lưu Thâm đáp lại, sau đó nhìn thị nữ bên cạnh một cái.

Thị nữ kia cũng thông minh, bước ra ngoài, không bao lâu sau đã dẫn Tề Nhã đến.

Tề Nhã, một trong tứ đại thị nữ bên cạnh Cung Trường Nguyệt, nhưng bề ngoài của nàng không như người trong giang hồ, mà giống một tiểu thư khuê các, giọng nói thanh đều toát lên vẻ phong nhã, thoạt nhìn rất có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại hào phóng.

"Chủ tử." Nàng tao nhã phúc thân, nhẹ nhàng cười.

Cung Trường Nguyệt buông đôi đũa trong tay, hai mắt âm u nhìn Tề Nhã, "Chuyện kia sao rồi ?"

"Không phụ lòng tin của chủ tử." Tề Nhã nói xong, còn lộ ra một nụ cười thỏa mãn, hiển nhiên với việc mình có thể hoàn thành nhiệm vụ rất cao hứng.

Cung Trường Nguyệt khẽ gật đầu, không lên tiếng khen ngợi Tề Nhã, cũng không lộ ra vẻ khích lệ nàng. Nhưng dù như thế, Tề Nhã cũng đã cao hứng để hồng rồi – chủ tử vừa nãy còn gật đầu ? Là rất vừa lòng với nàng sao ?

Tuy rằng đều là tứ đại thị nữ, nhưng Tề Nhã cùng Nhựt Tư khác với Lưu Thẩm và Thanh Sở luôn đi theo Cung Trường Nguyệt, một tắc không rời, Tề Nhã còn quản lý thương hội thuộc danh nghĩa Thần lâu, ở phương diện kinh thương, nàng có thiên phú siêu phàm. Cung Trường Nguyệt đã sớm nhìn ra được điều này, sau đó liền để nàng quản lý buôn bán. Quả nhiên, dưới sự quản lý của Tề Nhã, thương hội danh nghĩa Thần lâu sinh ý phát triển không ngừng, cũng là hậu thuẫn tiền tài mạnh mẽ để Thần lâu phát triển.

Bất quá, Tề Nhã bình thường cũng nhàn rỗi, thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu có cơ chế vận hành, không cần Tề Nhã ngày ngày dán mắt vào, chính nó đã như máy móc, vận chuyển rất tốt, chỉ có lúc quan trọng hay muốn thực hiện phương án mới, Tề Nhã mới ra mặt, ví dụ như lần này.

Chuyện mà Cung Trường Nguyệt phân phó cho Tề Nhã, chính là đem thương hội dưới danh nghĩa Thần lâu phát triển ở hai quốc gia khác, lưu lại một nghề nghiệp tiên tiến, sau đó lại chậm rãi xâm nhập vào những nghề của nước này, cuối cùng đóng quân tạo nên thế lực mạnh mẽ ở hai quốc gia này.

Đương nhiên, việc này một phần vì Cung Trường Nguyệt có chút chán ghét Mặc quốc, chuẩn bị đi ngao du ở hai quốc gia kia. Mà nguyên nhân quan trọng hơn, nếu cứ ở Mặc quốc phát triển thế lực, chỉ sợ thật sự sẽ tạo nên cục diện lưỡng đoạn kinh tế, đến lúc đó tuyệt đối là trăm hại không lợi. Thần lâu lo lắng chủ tử nhà mình là trưởng công chúa Mặc quốc, hơn nữa chủ tử lại kế thừa chức vị Phụng vương, vậy nên liền chuyển cái tai họa này qua cho hai quốc gia kia đi.

"Chủ tử, ta vừa làm một bát canh măng chay, người có muốn nếm thử không?" Nàng đi đường mệt nhọc, đến phủ, chuyện đầu tiên chính là đi nhà bếp nấu nồi nước, có lẽ bây giờ vừa đúng thời gian.

Cung Trường Nguyệt lông mi khẽ động, lâu hồi chưa uống canh Tề Nhã làm, nàng có chút nhớ, vì thế nàng gật gật đầu, "Được, mang lên đi."

Lạc Dương thủ phủ, Lạc phủ.

"Phụ thân! Phụ thân!" Lạc Hiệp vừa bước vào đại môn đã gào to, nàng vội vàng đi vào nhà, miệng còn không ngừng nói, "Ta hôm nay gặp được Ngọc công tử!"

Nàng vừa mới hô xong, ngẩng đầu lên, liền thấy trên thủ vị không phải là phụ thân mình, mà là một nam nhân xa lạ, phong thái của hắn không hề kém Ngọc công tử chút nào!

Hắn mặc một thân tuyết sắc xiêm y, hoa văn tinh xảo được thêu bởi chỉ bạc, trong tay cầm một chiếc quạt bạch ngọc, tua quạt được tô điểm bởi một chuỗi ngọc tơ vàng (chém chém - -), hoa lệ mà cũng thật xinh đẹp. Đầu tóc của hắn chỉ có một màu đen thuần túy, một vẻ đẹp sạch sẽ lại rõ ràng, giống như tuyết y cùng tóc đen trên người hắn, đen là đen, trắng là trắng.

Ngũ quan của hắn cũng không được xem là hoàn mỹ, nhưng đặt chung một chỗ lại xinh đẹp kinh người, làn da như bạch ngọc kia quả thật muốn đắm chìm mắt người khác! Mà khoe miệng hắn lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy lạnh tanh, nhưng lại không tự chủ được mà đến gần.

Đáng tiếc, hắn là một người mù!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thần Diệu

Sáng ngày hôm đó, sương mù lượn lờ, một bóng dáng huyền sắc như ẩn như hiện bên trong sương mù.

Cung Trường Nguyệt lệnh cho người thả một thảo bồ đoàn (đệm cói bằng cỏ) xuống bên hồ, sau đó không hề lo lắng gì mà ngồi xuống thảo đồ đoàn. Trong tay nàng cầm một cần câu, sợi tơ nhỏ lẳng lặng rơi vào trong hồ, đợi cá mắc câu, mà Cung Trường Nguyệt chẳng cầm, hai mắt híp lại, tựa như nhắm mắt dưỡng thần, mà cũng giống đang nghỉ ngơi, cả người như một bức tượng thả câu đứng bên hồ.

Người không biết thoát nhìn có lẽ sẽ thấy kỳ quái, nhưng bọn thuộc hạ hiểu Cung Trường Nguyệt đều nói – chủ tử đang luyện nội công! Chỉ là luyện có chút chán, liền lấy cần câu đi câu cá.

Đại khái kiểu vừa tu luyện vừa câu cá thế này, cũng chỉ có Cung Trường Nguyệt có thể làm được, thật sự là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả! (trước chưa từng có ai, sau cũng không ai làm được)

Cỏ làm nên thảo bồ đoàn của nàng là thiên huyền thảo, nhìn thì có vẻ giống cỏ xanh bình thường, thật ra là thảo dược cực kì trân quý, dùng nó bện thành thảo bồ đoàn, người luyện võ ngồi lên đó tu luyện sẽ càng dễ ngưng thần định khí, tốc độ tu luyện nhanh gấp đôi bình thường!

Bất quá tuy là có công hiệu như vậy, nhưng cũng chỉ có vài người dám dùng. Phải biết rằng, một cây thiên huyền thảo đã quý ngàn vàng, huống chi còn bện thành một cái thảo bồ đoàn? Hơn nữa thiên huyền thảo có thể làm thuốc, trộn với vài dược liệu khác, liền có thể tạo ra thần dược linh phong đan, trị

liệu nội thương rất tuyệt vời ! Mấy được liệu kia cũng bình thường, nhưng thiên huyền thảo lại không dễ tìm, nếu có thể dùng thiên huyền thảo bện thành thảo bồ đoàn, không biết có thể luyện ra được bao nhiêu linh phong đan, ai lại phí của trời thế chứ ?

Lúc Cung Trường tu luyện, thuộc hạ đều đứng ở xa, không dám quấy rầy.

Lúc này, một bóng dáng tuyết trắng xông ra từ giữa bụi cây, nhìn hướng thì hình như là chạy về phía Cung Trường Nguyệt. Thị nữ thị vệ đứng bên kia lập tức kinh sợ, vội vàng đi qua ngăn lại, miễn cho quấy rầy chủ tử, ai biết được tiểu hồ ly kia lại linh hoạt đến thế, nhanh như chớp chạy thoát, đảo mắt thì đã đứng bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

Ngày hôm đó bị Tô Như Tuyết truy bắt, xích phượng tuyết hồ có lẽ bị kinh hách, theo bản năng liền dựa vào nơi có khí tức mạnh hơn, tuyết hồ này là linh vật, dĩ nhiên sẽ tìm ra người mạnh nhất ở đây – Cung Trường Nguyệt.

Nó hướng về Cung Trường Nguyệt để trốn thoát, Cung Trường Nguyệt lại hoàn toàn tiếp nhận nó, nó dĩ nhiên sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại vào Cung Trường Nguyệt, có thời gian liền tiếp cận năng. Lúc ở bên cạnh Cung Trường Nguyệt, nó lúc nào cũng hiền lành nhất, yên tĩnh nhất. Nhưng lúc không có Cung Trường Nguyệt, nó giống như hồn thể ma vương vậy, không hề bị bóng ma ngược đãi ám ảnh, làm cho thị nữ chăm sóc nó khổ không thể tả.

Xích phượng tuyết hồ chạy đến cạnh Cung Trường Nguyệt thì liền ngừng lại, ngoan ngoãn làm tổ bên người nàng, cái đầu nho nhỏ dựa vào Cung Trường Nguyệt, ánh mắt mẫn nguyện nheo lại. Những người đuổi theo cũng không dám đi tới, bất quá họ thấy Cung Trường Nguyệt không tức giận thì liền an tâm, trở về chỗ cũ.

Một lát sau, Cung Trường Nguyệt từ trong tu luyện tỉnh lại, nhìn về phía chân của mình, liền thấy một bóng dáng tuyết trắng lông xù nho nhỏ, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Cung Trường Nguyệt vươn tay sờ đầu tiểu hồ ly, thấp giọng nói, " Người đã theo ta, ta sẽ lấy cho ngươi một cái tên, gọi là... " Nàng dừng lại một chút, có lẽ đang suy nghĩ, " Thần Diệu. "

" Thần Diệu, hy vọng ngươi đừng phụ lòng cái tên này. " Nàng vỗ đầu tiểu hồ ly, thấp giọng dặn dò, giống như với người bình thường.

Tuyết hồ nâng đầu lên, đôi mắt âm u màu lam bình tĩnh nhìn Cung Trường Nguyệt, tựa như nghe hiểu lời nàng nói, cúi đầu kêu lên một tiếng với Cung Trường Nguyệt, giống như đang đáp ứng nàng.

Đột nhiên, cần câu trong tay Cung Trường Nguyệt giật giật.

Cung Trường Nguyệt chậm rãi quay đầu lại, cảm lấy cần câu, dùng sức nhấc lên, một con cá chép to béo lập tức bị kéo lên !

Thị nữ vội vàng mang rô đến, đem cá chép đang nằm trên cỏ tháo khỏi lưỡi câu, bỏ vào rô, sau đó đưa đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Cá chép rời khỏi nước chưa lâu, vẫn còn rất hoạt bát.

" Rất vui ? " Cung Trường Nguyệt một tay xách Thần Diệu lên, đặt trên vai mình, một tay cầm rô, từ thảo bồ đoàn đứng dậy, nhàn nhả đi về.

Tuyết hồ Thần Diệu an phận đứng trên vai Cung Trường Nguyệt, móng vuốt nắm chặt lấy áo nàng, cúi đầu nhìn cá chép còn đang vui vẻ trong rô, híp mắt cười.

Giữa trưa, trên bàn Cung Trường Nguyệt có một mâm cá chép hấp, Tề Nhã làm, hương vị ngon lắm. Thần Diệu được cho phân nửa, ăn đến ngây ngất.

Buổi chiều, Cung Trường Nguyệt thay quần áo xuất môn, bởi vì hôm nay, Mẫu Đơn hội chính thức bắt đầu.

Xưa nay Lạc Dương được ca ngợi là " Mẫu đơn đứng đầu thiên hạ ", hơn nữa nơi này hầu như nhà nào cũng trồng mẫu đơn, hiện tại lại là thời kỳ nở hoa, mẫu đơn từng nhà đều nở rộ, tựa hồ không khí trong thành Lạc Dương đều ản ản có hương thơm của mẫu đơn.

Hàng năm, Mẫu Đơn hội đều được tổ chức ở Mẫu Đơn viên, năm nay dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, Mẫu Đơn viên cũng không xa Mẫu Đơn lâu lắm, đều thuộc một người quản lý. Bất quá, tuy rằng mọi người đều biết điều này, nhưng cũng không rõ chủ nhân chân chính của Mẫu Đơn viên cùng Mẫu Đơn lâu là ai.

Lần này đi theo Cung Trường Nguyệt là Thiên Yên và Tề Nhã, hai thị nữ xinh đẹp như vậy đi theo một huyền y nam tử mang mặt nạ bạc, trên vai còn có một tiểu hồ ly tuyết trắng đang ngồi, dĩ nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý.

Bị nhiều người nhìn chăm chú, ba người vẫn bình thản như cũ, giống như ánh mắt này căn bản không tồn tại, trên đường chỉ có mình mình. Chỉ có Thần Diệu là thấy không thoải mái, cào vài trên vai Cung Trường Nguyệt, tựa hồ muốn cho những người này biết mình đang khó chịu.

" Im lặng. " Cung Trường Nguyệt nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Thần Diệu lập tức an phận.

" Là người! " Đột nhiên, từ phía sau truyền đến một tiếng hô.

Thần Diệu đang ngồi trên vai Cung Trường Nguyệt khẽ run một cái.

Người kia đúng là Tô Như Tuyết.

Đáng tiếc, hình như Cung Trường Nguyệt cố tình không thấy, vẫn đi về phía trước.

Lúc này, một bàn tay từ phía sau duỗi tới, muốn giữ chặt tay áo Cung Trường Nguyệt.

“Làm càn!” Phản ứng đầu tiên là Tề Nhã, nàng trở tay phát một cái, liền một chưởng đánh Tô Như Tuyết văng đến sạp bên đường.

Người xung quanh lập tức kinh hô, đều dừng chân đứng nhìn, hoàn toàn không ngờ một thị nữ như vậy lại có kỳ tài tuyệt vời!

Tề Nhã lạnh lùng nhìn Tô Như Tuyết, nhướng mày, khí chất tiêu thư khuê các lập tức thay đổi, trường kiếm bên hông rút ra một nửa, trên người thêm vài phần sát khí.

“Đại tỷ!” Một bóng dáng màu lam xinh xắn lập tức nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Như Mộng

Đó là một thiếu nữ mặc váy dài lam sắc, tóc đen như mực thả xuống ở phía sau giống như thác nước, khiến người ta phải sợ hãi than, búi tóc của nàng rất đơn giản, chỉ cắm một trâm bạch ngọc, phản chiếu lên mái tóc đen kia lại thanh lệ thoát tục không gì sánh được. Khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn cỡ bàn tay người trưởng thành được che lại bởi một chiếc khăn màu trắng, chỉ lộ ra đôi mắt đen sáng rực cùng hàng mi dài thoi mà cũng đã xinh đẹp như thế, đủ để thấy dưới lớp khăn che mặt là dung nhan khuyên thành!

Nàng có lẽ là muội muội của Tô Như Tuyết, thấy tỷ tỷ mình thế thâm như vậy, thét chói tai xông tới, nâng tỷ tỷ dậy, thân thiết hỏi một câu, “Tỷ! Ngươi không sao chứ?”

Không nghĩ tới Tô Như Tuyết ngày thường điệu ngoa tùy hứng không ai bì nổi, ở trước mặt muội muội lại ôn nhu như thế. Nàng đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, vỗ lưng muội muội ánh mắt đã sắp đỏ, còn an ủi nói, “Yên tâm! Yên tâm! Vết thương nhỏ đó không làm gì được tỷ tỷ ngươi đâu!”

Nàng nói xong còn vỗ ngực, chỉ là không cẩn thận ho một cái, khuôn mặt trắng đến đỏ bừng.

“Tỷ!” Thiếu nữ áo lam kia lại thăm thiết kêu.

Lúc này, nàng giống như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên đứng lên, tức giận đi về phía Cung Trường Nguyệt.

Hai mắt như sao sáng ở phía trên khăn che mặt trùng lên, lông mày gắt gao nhíu lại, ánh mắt tức giận đến đỏ, chất vấn Cung Trường Nguyệt, “Sao ngươi lại ra tay đã thương tỷ của ta!”

“Lớn mật, dám nói như thế với chủ tử!” Tề Nhã ở bên cạnh bước qua, trực tiếp chắn trước mặt Cung Trường Nguyệt, vẻ mặt sát khí nhìn thiếu nữ áo lam.

Thiếu nữ áo lam không sợ hãi chút nào, trực tiếp vòng qua Tề Nhã, yên lặng nhìn Cung Trường Nguyệt, thấp giọng lên án, “Vì sao đã thương tỷ của ta!”

Thân mình nhỏ nhắn mềm yếu quật cường đứng thẳng, giống như đoá tuyết liên ngạo thế, đẹp đến mức người khác sợ hãi.

Nhưng Cung Trường Nguyệt ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, giống như mỹ nhân trước mặt hoàn toàn trong suốt, nhìn về phía Tô Như Tuyết.

Tô Như Tuyết bị ánh mắt thâm trầm của Cung Trường Nguyệt nhìn, có chút kinh ngạc, lắp bắp nói, “Ngươi... ngươi trả hồ ly cho ta! Vì sao đoạt của ta?!”

“Đoạt?” Cung Trường Nguyệt nhíu mày, có chút chán ghét cái chữ này, ánh mắt nhìn Tô Như Tuyết càng lạnh lẽo hơn. Nàng đột nhiên nghiêng đầu, vỗ Thần Diệu trên vai mình, hỏi, “Ngươi là của nàng?”

Thần Diệu nhanh chóng lắc đầu.

Tô Như Tuyết nhìn mà ngây người – ngày thường, nàng đối với tiểu hồ ly này hết đánh thì mắng, chưa từng thấy nó có vẻ hiểu người như thế? Lại còn có thể hiểu lời nói của họ? Lại còn có thể lắc đầu?

Cung Trường Nguyệt hài lòng thu hồi tầm mắt, nhìn Tô Như Tuyết nói, “Nó không phải của ngươi.”

Nhìn thấy chỗ thần kỳ của tiểu hồ ly, Tô Như Tuyết càng không chịu buông tay, nàng dùng âm thanh sắc lạnh mà chói tai quát, “Nó là từ nhà của ta chạy đến trong viện của ngươi, là của bốn tiểu thư, ngươi dám nói không đúng?”

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt trầm xuống.

“Ngươi chỉ trích ta?” Ánh mắt của nàng hơi nheo lại, có một loại cảm giác tôn quý thâm trầm xoay quanh nàng, giống như một hơi thở lực lượng vô hình chậm rãi di chuyển.

Tô Như Tuyết trong lòng kinh sợ, theo bản năng lùi lại từng bước.

“Hừ.” Cung Trường Nguyệt lười cùng những người này nói nhảm, phất tay áo, nghiêng đầu nói với Thiên Yên, “Giết nàng.”

“Vâng!” Thiên Yên không chút do dự đáp, điểm nhẹ mũi chân, dùng khinh công nhảy ra ngoài, sa y màu đỏ trên người thướt tha múa lượn, đẹp không sao tả xiết.

Tô Như Tuyết phản ứng chậm, khó khăn đỡ một chương sắc bén của Thiên Yên, lại không cản được tay kia của nàng, biến chương thành quyền, hung hăng đánh vào bụng Tô Như Tuyết.

Tô Như Tuyết trực tiếp bay xa vài thước, còn phun ra một búng máu.

“Tỷ!” Thiếu nữ áo lam kia mắt mở to nhìn tỷ tỷ mình bị đánh bay, hơn nữa còn phun máu tươi, nhìn là biết bị nội thương nghiêm trọng, lập tức đau lòng không thôi, cũng không thêm ần dẫu nữa, bóng dáng chột trở nên mơ hồ, lắc mình một cái liền thoát khỏi Tề Nhã còn chưa kịp phản ứng, vọt đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, vung tay áo, một loạt ngân châm lóe hàn quang bay về phía Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt cũng không thấy kinh ngạc, chỉ lặng lặng nhìn ngân châm bay đến mà không hề cử động.

Lúc ngân châm chỉ còn cách mặt Cung Trường Nguyệt một tấc, đột nhiên bị một đạo cương khí vô hình ngăn lại, đình đình đang đang rơi xuống.

Thiếu nữ áo lam mở to hai mắt nhìn, không ngờ ngân châm của mình lại vô dụng!

Cung Trường Nguyệt khẽ hạ tầm mắt, liếc nhìn ngân châm lóe lên lục quang, “Tuổi nhỏ mà lại độc ác như thế.”

Tề Nhã ban nãy không phản ứng kịp, oán hận cắn răng – nàng hoàn toàn không ngờ thiếu nữ áo lam trước mặt tuổi còn nhỏ như vậy là lại biết võ công, lại còn chen vào khoảng trống của mình, trực tiếp chống lại chủ tử, thật sự là tội đáng chết vạn lần!

Thiếu nữ áo lam kia cũng không có ý buông tha, sau khi ngân châm của mình bị cản lại, lập tức lần nữa tấn công, độc châm của nàng bây giờ đã vô dụng, nàng liền dùng bản lĩnh thật sự của mình, tay không đánh với Cung Trường Nguyệt.

“Nhảm chán.” Thực lực của thiếu nữ áo lam rất kém, thậm chí còn không khơi nổi ý đùa chơi của Cung Trường Nguyệt, tay áo vung lên, trực tiếp đánh văng thiếu nữ áo lam.

Thiếu nữ áo lam bị nội thương rất nặng, nằm sấp xuống, trong lòng có chút phẫn hận – nàng không cảm thấy nội lực của nam tử thần bí này, cứ tưởng hần là hạng trời gà không chặt, liền nghĩ bắt hần sau đó áp chế nữ nhân muốn giết tỷ tỷ, ai biết được nam tử thần bí này võ công lại cao như thế, chỉ một chiêu liền áp đảo mình!

Nàng hoảng sợ quay đầu nhìn lại, muốn xem tỷ tỷ có ổn hay không, liền thấy trong tay hồng y nữ nhân kia không biết từ khi nào đã xuất hiện một chùy thủ màu vàng, sau đó không chút lưu tình đâm về hướng cô tỷ tỷ!

“Tỷ!” Thiếu nữ áo lam muốn đứng dậy, lại không có cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tỷ tỷ chết thảm!

“Đình dương!” Một mảnh lá cây âm thầm bay ra, va chạm vào chùy thủ trong tay Thiên Yên, thế nhưng lại phát ra âm thanh giống như kim loại.

Thiên Yên chỉ cảm thấy cổ tay đau rất, chùy thủ bị đánh lệch qua một bên, đâm trật chỗ.

Một bóng dáng tuyết y xuất hiện, cuối cùng dừng lại bên cạnh thiếu nữ áo lam, hần ngồi xổm xuống, thân thiết hỏi, “Như Mộng sư muội, ngươi không sao chứ?”

Thì ra thiếu nữ áo lam này chính là người tài mạo không thua gì Lạc gia tiểu thư Lạc Hiệp, thậm chí còn có phần hơn – Tô gia nhị tiểu thư Tô Như Mộng!

Cung Trường Nguyệt nhìn thấy bóng dáng tuyết y kia thì khẽ nheo mắt – người này hình như có chút quen, tên là gì nhỉ? Nam... Nam Từ Li?

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Vương Giả

Người vừa tới đúng là Nam Tử Li, sau khi giúp Tô Như Mộng đứng lên, hắn quay đầu nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, đại khái vì nàng đang mang mặt nạ, hắn cũng không nhận ra người trước mặt chính là Phụng vương của Mặc quốc, Cung Trường Nguyệt.

Trên thực tế, sau khi mặc nam trang, khí chất của Cung Trường Nguyệt lập tức thay đổi, không hề có tia nữ tính, ngược lại tràn ngập cảm giác phiêu dật tuấn tú, người khác thấy nàng lúc mặc nam trang, chỉ có thể nghĩ đến một công tử nhà giàu chứ không hề liên tưởng đây là nữ nhân nam trang.

Tuy rằng Nam Tử Li không nhận ra Cung Trường Nguyệt, nhưng hắn nhận ra một thân phận khác của nàng.

Hắn nhìn Cung Trường Nguyệt, ánh mắt nheo lại, chỉ trích, “Dù thế nào, thân là người quân tử, cũng không nên ra tay nặng như thế với một nữ tử chứ... Ngọc công tử.”

Lời vừa nói ra, người xung quanh lập tức kinh ngạc.

Tô Như Mộng mặt tái nhợt đang dựa vào lòng Nam Tử Li, kinh ngạc mở to hai mắt, “Khụ khụ... Ngọc công tử?” Là thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử?

Cung Trường Nguyệt thân nhiên hừ một tiếng, “Có luật nào quy định không thể đánh nữ nhân?”

Nam Tử Li nghẹn một chút, không biết nên đáp lại thế nào.

Cung Trường Nguyệt không nhìn Nam Tử Li, ánh mắt khẽ chuyển, dừng lại ở Tô Như Mộng trong lòng Nam Tử Li. Ánh mắt của nàng xa xôi mà sâu sắc, giống như một đầm nước cổ lạnh lẽo, bình tĩnh không gợn sóng, tản ra hàn khí, làm cho người khác không nhìn được mà sinh ra e ngại.

Tâm Tô Như Mộng sợ hãi run lên, nhìn không được rụt đầu lại.

“Nếu ngươi còn dám xúc phạm, ta sẽ giết ngươi.” Cung Trường Nguyệt dùng một loại giọng điệu nhàn nhạt nói ra những lời này, thanh âm cũng không nặng, giống như đang nói một câu chuyện bình thường, nhưng nghe vào trong tai Tô Như Mộng, lại mang theo hàn ý cùng sát khí vô tận.

Tề Nhã nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình một cái, lập tức mở miệng, “Thiên Yên, quay về.”

Thiên Yên thu hồi chủy thủ vào trong tay áo, xoay người trở về bên cạnh Cung Trường Nguyệt, buông tay đứng, cũng nhanh chóng thu liễm lại sát khí, một thân hồng sắc an tĩnh, giống như mẫu đơn nở rộ, diễm lệ vô song.

Sắc bén trên người Tề Nhã cũng thu lại, trên mặt treo lên tươi cười bình tĩnh, thoát nhìn giống như một tiểu thư khuê các thế gia đại tộc, mỗi một hành vi lời nói đều phù hợp với yêu cầu hà khắc của trường bối.

Nàng nhìn Tô Như Mộng, thanh âm lại lạnh như băng, “Chủ tử nhà ta bây giờ không muốn mạng của ngươi, ngươi nên biết ơn mới đúng!”

“Ngươi!” Từ nhỏ là thiên chi kiêu nữ, được mọi người nâng trong lòng bàn tay, Tô Như Mộng chưa từng chịu khuất nhục như vậy, nàng tức đến đỏ mặt, phần nộ nhìn Tề Nhã. Nàng cơ hồ muốn vọt đến trước mặt Tề Nhã, lại bị Nam Tử Li ở bên cạnh kéo lại.

Tề Nhã mỉm cười nhìn hành động của họ, sau đó khinh miệt hừ một tiếng, xoay người đuổi theo chủ tử nhà mình đã rời đi từ ban nãy.

Tô Như Mộng giãy khỏi tay Nam Tử Li, mắt đỏ nhìn hắn, nghẹn ngào hỏi, “Sư huynh! Nàng vũ nhục ta như vậy! Không chỉ đã thương ta, còn muốn ta mạng ư? Có phải quá đáng không! Ngươi vì sao lại can ta?”

Nam Tử Li thờ dãi, “Ta từng nghe sư phụ nhắc đến Ngọc công tử.”

“Sư bá?” Tô Như Mộng sùng sốt.

Thật ra Tô Như Mộng và Nam Tử Li không phải cùng sư phụ, sư phụ của Nam Tử Li là Huyền Nhiên chân nhân, chính là sư huynh của sư phụ Tô Như Mộng, độc y nương tử thanh danh hiển hách trên giang hồ. Tô Như Mộng một thân y thuật độc công, là chân truyền của độc y nương tử, ví dụ như ngân châm khi này Tô Như Mộng ra tay, mặc dù ở trước mặt Cung Trường Nguyệt thì không là gì, nhưng đối với người khác thì tuyệt đối là sát thương hạng nhất, hơn nữa còn khiến người ta khó mà phòng vệ.

“Lúc sư phụ nói về Ngọc công tử, biểu tình thập phần trịnh trọng, hơn nữa người còn nói một câu.” Nam Tử Li ngừng lại một chút, giống như nhớ tới những ngày sáng khoai ở cùng sư phó – “Nếu người này có tâm tranh đoạt thiên hạ, chỉ sợ toàn bộ đại lục này, đều trở thành lãnh thổ của hắn!”

Ngón tay chỉ đến đâu, nơi đó sẽ vì quân mà trở thành lãnh thổ. Ánh mắt hướng đến đâu, người đó sẽ vì quân mà làm nô bộc.

Tô Như Mộng có chút hoảng sợ, mở to mắt nhìn.

“Cho nên, sư muội, ngươi vẫn tránh hắn đi thì hơn.” Nam Tử Li hiểu rõ, người như Ngọc công tử, tuyệt đối là nói được làm được, hắn nói nếu sư muội

còn mạo phạm hân thì sẽ động thủ giết nàng, tuyệt đối không phải nói suông.

Nhưng mà, Tô Như Mộng hình như không có nghe thấy lời hân nói, lúc nàng nghe được câu trước, ánh mắt liền sáng lên rực rỡ.

Cung Trường Nguyệt sau khi rời khỏi đó, liền trực tiếp đi vào Mẫu Đơn viên, dọc theo đường đi không thấy ai tìm tới nữa, đương nhiên, núp ở chỗ tối cũng không ít.

“Chủ tử, không cần xử lý đám người đó sao?” Thiên Yên chủ động xin đi giết giặc.

“Chuột nhất lén lút, không cần để ý.” Cung Trường Nguyệt không chút để ý nói, ánh mắt của nàng dừng lại ở tiểu quán hai bên đường, ngẫu nhiên thấy cái gì thú vị, nàng còn đứng lại xem một chút.

“Vâng.” Thiên Yên khẽ gật đầu, lập tức quay lại liếc những người theo dõi tự cho mà đang giả người qua đường rất tốt, sau đó thần nhiên thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi theo Cung Trường Nguyệt.

Còn chưa tới Mẫu Đơn viên, đã ngửi thấy mùi mẫu đơn nồng đậm, giống như thủy triều, điên cuồng hướng về phía các nàng, đem các nàng bao vây lại, chợt thấy mình giống như đang ở giữa một biển hoa.

Ở cổng của Mẫu Đơn viên có vài tên sai vặt, trên mặt bọn họ lộ vẻ tươi cười nịnh nọt, kiểm tra thiệp mời của những người đi vào Mẫu Đơn viên, sau đó cúi đầu khom lưng đưa họ vào.

Mẫu Đơn hội Mẫu Đơn viên, dĩ nhiên không phải ai cũng có thể tham gia, dân chúng bình thường hoặc là người không có địa vị thân phận chỉ có thể đứng ở ngoài ngửi mùi từ Mẫu Đơn viên, cũng đã thỏa mãn rồi, chân chính có thể tiến vào nơi này, không phú thi quý, hoặc là người có tiếng tăm lừng lẫy giang hồ.

Mảnh đại lục này có ba quốc gia, giang hồ cùng triều đình cũng không có tranh chấp quá lớn, thậm chí có thể nói là hòa hợp, mọi người nước sông không chạm nước gết, ngẫu nhiên còn có thể hợp tác cùng nhau, cho nên vương công quý tộc và người trong giang hồ cũng xem như có quen biết, sẽ không có tình huống khinh thường người giang hồ, nếu không Mẫu Đơn viên này cũng không dám sắp xếp như thế.

Cung Trường Nguyệt mang theo hai thị nữ đi đến trước cánh cổng đồ sộ của Mẫu Đơn viên, một gã sai vặt lập tức đi lên.

“Công tử! Có thể cho nô tài nhìn thiệp mời của ngài được không ạ?”

Không đợi Cung Trường Nguyệt nói, Tề Nhã đã đem thiệp mời được cất trong ngực lấy ra.

Thiệp mời của Mẫu Đơn viên có thể nói là tượng trưng cho thân phận, nhưng là người có thân phận cũng đồng dạng có cấp bậc, cho nên thiệp mời chia ra làm ba loại. Một loại là màu đỏ tươi của hoa mẫu đơn, là thiệp mời bình thường nhất; một loại là màu bạc, có nghĩa là chủ nhân của thiệp mời là một trong những người giỏi nhất có thể tiến vào Mẫu Đơn viên; cuối cùng là màu vàng, màu vàng này phi thường mỹ lệ, dưới ánh mặt trời sẽ lộ ra đầy màu sắc lung linh, còn nổi lên màu tím nhàn nhạt, loại thiệp mời màu vàng này, cũng chỉ có hơn mười tấm.

Hơn mười tấm có vẻ nhiều, nhưng người tham gia Mẫu Đơn hội của Lạc Dương có cả vạn người, mười tấm thiệp này đã là hiếm lạ vô cùng rồi. Có thể có được loại thiệp mời này, thân phận dĩ nhiên không cần nói nhiều.

Cho nên gã sai vặt nhìn thấy Tề Nhã đưa ra thiệp mời màu vàng, ánh mắt trừng thẳng, ngây ngốc sững sốt hơn nửa ngày.

Thật ra không chỉ hân, người ở bên cạnh thấy thiệp mời, hơn nữa hiểu được thiệp mời này có ý nghĩa gì thì đều ngây ngẩn cả người, còn mười phần kinh ngạc, đối với Cung Trường Nguyệt chủ nhân của thiệp mời vô cùng sùng bái.

Trên thực tế, trong tay Cung Trường Nguyệt có hai tấm thiệp mời như vậy, một cái là của Phượng vương Cung Trường Nguyệt, một cái là Ngọc công tử Cung Trường Nguyệt, nàng hiện tại đang dùng thân phận Ngọc công tử, dĩ nhiên là lấy ra thiệp mời của Ngọc công tử.

Gã sai vặt kia sững sốt một lúc lâu mới lấy lại bình tĩnh, hai tay run rẩy tiếp nhận thiệp mời kia, lắp bắp nhìn Cung Trường Nguyệt, vội nói, “Công... công tử! Bên này... bên này, mời!”

Hướng mà hân dẫn đường không giống với những khách nhân bình thường của hội hoa, cánh cửa lạnh lùng màu xanh, chưa có ai đi qua.

Cánh cửa này chỉ dành cho những người có thiệp mời màu vàng.

“Tiểu nhân không có tư cách đi vào nơi này, công tử xin cứ tự nhiên!” Gã sai vặt gần như khom người thành chín mươi độ, cung kính nói.

Cung Trường Nguyệt thần nhiên ừ một tiếng, mang theo Tề Nhã và Thiên Yên đi vào bên trong.

Bước vào Mẫu Đơn viên, liền có thể nhìn thấy ở giữa vườn là một mảnh tím hồng rực rỡ mỹ lệ, các loại mẫu đơn xinh đẹp tranh nhau nở.

Mẫu đơn nở chi chít nhau, giống như từng đóa từng đóa nối liền thành một biển hoa, nhưng trên thực tế, ở giữa các bụi hoa có một con đường nhỏ, từ ngoài nhìn vào sẽ không thấy, nhưng nếu đi trên con đường đó tự nhiên sẽ nhận ra phương hướng.

Cung Trường Nguyệt đến gần xem, phát hiện mẫu đơn ở đây đều là giống quý hiếm!

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt không nhìn được toát lên vẻ tán thưởng.

Tề Nhã nhìn con đường nhỏ trước mắt được dùng hoa xây nên, che miệng cười, “Nếu Nhượng Tư ở đây, nhất định rất cao hứng!”

Nhượng Tư, cũng chính là người đầu tiên trong tứ đại thị nữ bên cạnh Ngọc công tử. Nhượng Tư là một cao thủ dùng độc, thoát nhìn yêu mị mười phần, lại rất thích đùa nghịch, khí chất nàng như vậy tuyệt đối không hợp với hoa hoa cỏ cỏ. Nếu nàng nhìn thấy trước mắt một biển hoa mẫu đơn quý báu như vậy, khẳng định sẽ cao hứng nhảy dựng lên.

“Nàng thích? Vậy thì mang đi đi.” Cung Trường Nguyệt nói thật tự nhiên, tựa hồ căn bản không nghĩ đến mảnh hoa mẫu đơn trước mặt là của người khác, cũng không phải của nàng.

Bất quá nàng bá đạo đã quen, chỉ cần nàng muốn thì chẳng có không chiếm được.

Tề Nhã vừa nghe câu này của chủ tử, coi như là chuyện lạ thành quen, lộ ra một nụ cười sáng lạn với Cung Trường Nguyệt, “Thuộc hạ thay Nhượng Tư cảm tạ chủ tử!” Đương nhiên, nàng sẽ không làm như vậy.

Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, sau đó hướng về đường nhỏ đi.

Mùi hoa nồng đậm, biển hoa rực rỡ, tất cả đều đẹp như tranh vẽ. Mà đi ở giữa biển hoa, giống như đắm chìm vào bức tranh, làm người ta kinh ngạc không thôi.

Các nàng đi khoan một nén nhang mới có thể nhìn thấy cửa ra cách đó không xa. Cung Trường Nguyệt cũng không sốt ruột, giống như tản bộ, bước chân rất nhàn nhã.

Vừa đi đến cửa ra, các nàng liền nhìn thấy một mảnh lâm viên rất thanh nhã, trong đó thấp thoáng có núi giả xuất hiện, cùng với đình đài lầu gác và nhà thủy tạ, giống như một bức tranh thủy mặc nhẹ nhàng, chậm rãi bày ra trước mặt các nàng.

Người thường nhìn thấy khung cảnh như họa này, khẳng định sẽ kinh diễm dừng bước chân, mà ba người Cung Trường Nguyệt lại thản nhiên đi qua, không hề có chút áp lực nào.

Nơi này tuy đẹp, nhưng so với “Hành cung” của Cung Trường Nguyệt, vẫn kém một bậc.

Thiên Yên tuy rằng mới đi theo bên cạnh Cung Trường Nguyệt, nhưng đã thấy nhiều nơi khiến người ta phải kinh ngạc, cũng dần dần rèn luyện nên tâm tính bình thản, dĩ nhiên sẽ không chấn kinh với cảnh trước mắt rồi.

Đi qua một khúc rẽ, liền có người lên đón.

“Ra mắt công tử.” Một nữ tử mặc thanh y tao nhã phúc thân, phong đạm vân khinh nói, “Xin hỏi tôn tính đại danh công tử?”

Tề Nhã cười khanh khách, bước lên trước một bước, “Công tử nhà ta tên Ngọc, người trong giang hồ gọi chủ tử nhà ta là Ngọc công tử.” Ngẩng khí của nàng thực bình thản, cũng không bày ra dáng vẻ đắc ý, nhưng mặt mày lại có vài phần kiêu ngạo, cũng không làm người ta cảm thấy chán ghét, mà cho rằng đó là chuyện đương nhiên.

“Ngọc công tử?” Nữ tử thanh y hơi ngẩng đầu, biểu hiện ra vài phần kinh ngạc.

Tuy rằng lần này lão gia cũng có phát thiệp mời Ngọc công tử trong truyền thuyết, còn là thiệp mời màu vàng cao nhất, nhưng căn bản không nghĩ tới Ngọc công tử thật sự tham dự. Phải biết rằng hình tượng lưu truyền trên giang hồ của Ngọc công tử, là nổi tiếng không thể ở chung, hơn nữa tính tình cổ quái, hi vọng vô thường, không thích nhất chính là tham gia mấy loại tụ hội giang hồ thế này.

Không nghĩ tới, lần này, Ngọc công tử lại thật sự tham gia!

Thanh y nữ tử theo bản năng khẽ đánh giá Cung Trường Nguyệt, tình cờ nhìn vào hai mắt thâm thúy của Cung Trường Nguyệt, trong lòng lập tức rung lên, vội vàng cúi đầu, “Thực xin lỗi công tử, nô tỳ thất lễ.” Nàng dừng lại một chút, cũng nhân đó bình phục chút tâm tình của mình, mới tiếp tục lên tiếng, “Xin mời theo ta, ở bên này.”

Nàng nói xong, xoay người, đi vào một con đường nhỏ.

Cung Trường Nguyệt mang theo Thiên Yên và Tề Nhã, cùng chậm rãi đi theo.

Mà trong nháy mắt thanh y nữ tử kia xoay người, biểu tình phong đạm vân khinh của nàng lập tức thay đổi, trong mắt toát ra quang mang phức tạp –

Ánh mắt của Ngọc công tử thật là dọa người! Trong nháy mắt kia, nàng cảm giác cứ như cả người đang trong băng thiên tuyết địa (có thể hiểu như băng tuyết ngập trời), mỗi tắc da đều run lên!

Mà tất cả, chỉ vì một ánh mắt...

Lúc đi qua một ngã rẽ, thanh y nữ tử giống như lơ đãng liếc về phía sau, lại chỉ nhìn được góc áo bởi vì động tác bước đi mà tung bay, ở trên thêu hoa

vấn chìm, thoát nhìn đơn giản mà lại hoa lệ, mang theo một cảm giác tôn quý cùng thâm trầm.

Thanh y nữ tử thờ dài trong lòng.

Hội hoa lần này, chắc chắn sẽ vì Ngọc công tử tham dự mà nổi lên sóng gió mới!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thần Y

Mẫu Đơn hội luôn là việc trọng đại của Lạc Dương, văn nhân nhã khách rồi rít xuất hiện, phú thương quyền quý cũng học đòi văn vẻ mà tới, Mẫu Đơn hội đối với giang hồ mà nói, chính là một cơ hội tụ tập rất lớn! Mẫu Đơn hội hàng năm, nhìn thì phong nhã, trên thực tế là nơi để người giang hồ tập trung!

Đi vào Mẫu Đơn viên, không chỉ có một ít tài tử nổi danh, hay một ít danh sĩ phú cô, vương công hậu duệ quý tộc, mà còn có thể thấy vài người nổi danh, như cao tăng Thiếu Lâm, Nga Mi sư thái, vô lâm tân tú...

Hôm nay là ngày đầu hội hoa, cũng là dấu hiệu bắt đầu Mẫu Đơn hội, những người quan trọng đều đã đến đông đủ.

Mà ở đây, thế nhưng lại có người từng xuất hiện bên đại hoàng tử Cung Lăng Phong, Trữ Hạ Lâm!

Thân ảnh kia đẹp đến cực hạn, vô luận làm ra động tác gì, cũng khiến người ta say lòng, hần dựa vào cây cột, nói chuyện với người khác, một tay che miệng cười khẽ, động tác có chút nữ tính vậy mà lại được hần làm đến tao nhã. Mái tóc đen như cây đàn hương theo thân thể hần run run mà khẽ lay động, giống như tản ra mùi thơm, làm lòng người say đắm.

Trên người hần mặc một kiện hồng sắc lưu vân cẩm bào, bên hông treo một chuỗi ngọc hình nước mắt, đây là bạch ngọc Dương Chi tốt nhất, cùng với làn da của hần không kém mấy phần, mềm mịn trơn láng, cũng vì động tác của hần mà khẽ lay động. Bất quá, lúc này trên tay hần không phải là chiếc phiến họa bức sơn hà đồ hào hùng, mà là một chiếc tiểu ngọc, thân tiểu một màu xanh biếc, thuần túy sạch sẽ, cho dù là người ngoài nghề cũng chỉ cần liếc mắt là nhìn ra ngọc này là cực phẩm, mà một khối ngọc cực phẩm lớn như vậy, lại bị khoét rỗng thành một cây tiêu, thật là có chút phí của trời, nhưng vô tình cũng lộ ra bối cảnh của Trữ Hạ Lâm tuyệt đối không đơn giản.

Trữ Hạ Lâm không chỉ mỹ lệ tuấn kiệt, mà kiếm khí trên người hần cũng rất mạnh, kiếm khí này chỉ có thể xuất hiện trên người kiếm khách mạnh nhất, làm cho những người bởi vì hần xinh đẹp mà lên lút đánh giá cũng sẽ không coi thường thực lực của hần.

Cái gọi là hội hoa, thật ra chính là một yến hội khổng lồ, chẳng qua hiện tại mọi người còn chưa ngồi vào vị trí, mà thức ăn trên yến hội cũng được làm từ hoa.

Lúc những khách nhân cầm thiệp mời màu bạc hoặc màu vàng đến, thị nữ ngoài cửa đều cao giọng báo cáo, lúc này cũng không ngoại lệ.

“Thần Y cốc, đến—” Thanh âm thị nữ réo rắt, âm tuyết kéo dài lại rất dễ nghe.

Người ở đây đều vì ba chữ “Thần Y cốc” mà thay đổi sắc mặt, phải biết rằng nơi này thấu tóm đại đa số y sư đứng đầu thiên hạ, mà y thuật của cốc chủ Thần Y cốc lại xuất thần nhập hóa, được xưng sinh tử nhân nhục bạch cốt (— phải nói là không biết edit làm sao, ý nghĩa đại khái là thân xác mà sinh tử của con người đều vô dụng)! Người của Thần Y cốc đều có một thân võ công, mà Thần Y cốc còn nắm giữ của cải phú khả địch quốc!

Ở trên giang hồ, Thần Y cốc chính là một truyền kỳ!

Mấy năm trước, Thần Y cốc dần dần mai danh ẩn tích, bắt đầu rời khỏi giang hồ, bất quá không có ai bởi vì Thần Y cốc lánh đời mà coi thường nó! Phải biết rằng những người coi thường người của Thần Y cốc, kết cục đều vô cùng thảm!

Thật không ngờ, lần này lại có người của Thần Y cốc tham gia, có phải Thần Y cốc muốn tái xuất giang hồ không?!

Mà người của Thần Y cốc lần này là ai?

Mọi người hoài nghi cùng kính sợ, đều giương mắt nhìn về cổng vòm tao nhã kia, không quá lâu sau, một bóng dáng tuyết sắc xuất hiện trước mặt mọi người—

Nam tử kia thẳng tắp như trúc, thanh đậm như tuyết, một thân tuyết y càng tăng thêm khí chất cho hần, y phục đơn giản, chỉ có vài đường nét gọn sóng vòng quanh thân hình hoàn mỹ của nam tử, càng làm nổi lên ưu thế của hần đến cực hạn. Lúc mái tóc đen thuần túy như mực buông xuống tuyết y của hần, liền phác họa nên một vẻ đẹp mỹ lệ vô cùng.

Ngũ quan hấn giống như một bức tranh thủy mặc đẹp đẽ, khiến người ta thán phục, đồng thời cũng không dám tới gần hấn, hấn lộ ra tươi cười nhàn nhạt như cánh hoa mềm mại, tuy rằng là cười, nhưng cười đến mức lạnh bạc, cười mà lại lạnh như băng, giống như trên đời này không có việc gì, không có người nào có thể khiến hấn trở nên nhiệt tình. Mà hai tròng mắt của hấn, giống như mù lòa, dùng một khối gấm vóc màu tuyết rộng tầm ba ngón tay bịt lại, lại càng tăng thêm vài phần mỹ lệ không thuộc về nhân gian.

Nam tử như thế, giống như trích tiên, phiêu phiêu giáng trần.

Sau khi mọi người khiếp sợ, cũng bắt đầu suy đoán thân phận của nam tử mới đến, tuy cách nói không đồng nhất, nhưng bọn họ đều biết một điều, đó là nam tử này có địa vị quan trọng ở Thần Y cốc, nếu không sẽ không có khả năng có khí chất ngạo nghễ vương giả trời ban như vậy!

Nhưng ai cũng không ngờ, phía sau nam tử này ngoại trừ vài thị nữ được đồng mặc bạch y có dấu hiệu của Thần Y cốc còn xuất hiện một cặp phụ nữ! (phụ đây là phụ tử, nữ là nữ nhi nhé mọi người)

Lạc gia phụ nữ!

Những gia chủ thế gia xem như có giao hảo với Lạc gia đều trầm nghĩ, không tốt.

Ở Mẫu Đơn hội, Thần Y cốc và người Lạc gia cùng xuất hiện lộ liễu như thế, chẳng phải muốn cho mọi người thấy một sự thật, Thần Y cốc và Lạc gia quan hệ không nhỏ! Tuy rằng người Lạc gia đi sau lưng Thần Y cốc, hiển nhiên thân phận thấp hơn một đoạn, nhưng Lạc gia có quan hệ với Thần Y cốc chính là vạn phần may mắn, từ nay về sau sẽ có một bậc thang!

Ai sẽ nghĩ đối thủ cạnh tranh của mình có một cái bậc thang, rồi lại chèn ép mình đây?

Đối thủ của Lạc gia, dĩ nhiên cũng có Tô gia, là thủ phủ và danh môn vọng tộc đứng đầu Lạc Dương, Lạc gia và Tô gia tranh đấu đã nhiều năm. Hiện tại đột nhiên Lạc gia cùng người Thần Y cốc xuất hiện, dĩ nhiên Tô gia cảm thấy nguy cơ mạnh nhất.

“Không nghĩ tới lão nhân Lạc gia này, cư nhiên lại có quan hệ với Thần Y cốc...” Tô Minh Sinh, Tô gia gia chủ nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Phải biết rằng địa vị của Thần Y cốc, không phải chỉ lộ ra trong giang hồ!

Lạc gia gia chủ thấy vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, trong lòng cao hứng không thôi, trong lòng cố gắng dừng lại, nhưng vẫn không nhịn được toét miệng, bộ dáng đắc ý dào dạt, thật sự là rất đáng đánh đòn.

Chủ nhân Mẫu Đơn viên sáng sớm đã ra ngoài đứng, nhìn thấy người Thần Y cốc đến, vội vàng nghênh đón, tươi cười trên mặt cũng không có vẻ nịnh nọt lấy hồng, cũng sẽ không kinh ngạc.

“Hoan nghênh Thần Y cốc đến hàn xá, nếu có yêu cầu, xin cứ nói!”

Tuyệt y nam tử tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hiển nhiên làm một người có nội lực thâm hậu, chỉ bằng một tia nội lực xuất ra ngoài, có thể tra xét hoàn cảnh xung quanh mình, khuôn mặt của hấn cũng chậm rãi chuyển về hướng chủ nhân Mẫu Đơn viên, khẽ gật đầu, xem như đáp lại.

Lúc này, thanh âm réo rắt của thị nữ ở cổng vòm lại vang lên –

“Ngọc công tử, đến –”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thanh Dạ

Cái tên này, giống như một viên đá, ném vào hồ nước yên ả, lập tức dâng lên từng đợt sóng.

“Ngọc công tử? Có ai gọi là Ngọc công tử nữa sao?”

“Từ thông đạo của thiệp mời màu vàng, hấn là không sai đi...”

“Đệ nhất thiên hạ Ngọc công tử? Không phải hấn ghét nhất tham gia yến hội thế này sao? Như thế nào lại xuất hiện! Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra ư?”

“Ngọc công tử đã mai danh ẩn tích một thời gian, không ngờ lại xuất hiện!”

“...”

Trên trong Mẩu Đơn viên vang lên tiếng nói lộn xộn, nhưng mọi người đều không hện mà cùng hướng về cổng vòm, nín thở ngưng thần, giống như chuẩn bị nghênh đón cái gì đó. Ở đây có hơn trăm người, nhưng không có ai là ngoại lệ, ngay cả đoàn người Thần Y cốc cũng đem tầm mắt hướng về phía cửa, mà Lạc Hiệp đi theo sau Thần Y cốc, biểu tình lại phức tạp không thôi.

Rầm rộ như thế, cho dù là lúc người Thần Y cốc tiến vào cũng không có.

Rất nhanh, giống như một giọt nước rơi vào trong hồ, chậm rãi lan ra, phác họa nên một bóng dáng huyền sắc, bước chân hào hoa phong nhã tựa như giẫm lên không khí, từng bước một đi tới, làm cho người ta hoa mắt.

Nam tử đó không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả, cho dù dùng hết văn chương của thế gian, cũng không thể nói hết sự tôn quý của nam tử, một thân huyền sắc xiêm y càng tôn thêm vẻ đẹp của hắn, hoa văn tinh xảo xa hoa, lộ ra vẻ tôn quý thâm trầm. Trên mặt hắn mang một chiếc mặt nạ màu bạc, được khảm lam bảo thạch nhỏ vụn ở viền rìa, hai mắt hắn giống như có hỏa diễm, xa xưa mà sâu sắc, khiến người ta kim lòng không đậu nghĩ đến bầu trời đầy sao.

Dưới chân hắn mang một đôi cảm vân hài (giày làm từ gấm Vân Nam), bước chân trầm ổn mà nhàn nhã, tốc độ không nhanh không chậm, lại lộ ra sự tao nhã khó hiểu. Trên vai hắn có một tiểu bạch hồ đang ngồi, thoạt nhìn rất có tính người, ngoan ngoãn xinh xắn, bộ ngực nhỏ nhô lên hình như có vài phần đặc ý?!

Mà phía sau hắn, một tả một hữu có hai thị nữ, một người mặc hồng y, lạnh lùng quyền rũ, người kia lại như tiểu thư khuê các, bộ dáng hai người không hề thua kém nữ tử nào ở đây, lại cam tâm buông tay đứng sau lưng hắn, giống như nguyện ý đem mạng sống kính dâng cho chủ tử nhà mình.

Hắn một bước tiến vào, ánh mắt liền đảo qua mọi người trong vườn, ánh mắt không hề có chút cảm xúc dư thừa nào, lại khiến người ta cảm thấy áp lực. Những người lịch lãm thấp, năng lực thừa nhận kém thì trực tiếp cúi đầu, căn bản không dám chống lại ánh mắt như hai cây đuốc của đối phương, trong lòng tự nhiên sinh ra vài phần sợ hãi.

Nam tử như thế, thật sự là khí phách trắc lậ, tuyệt đại tao nhã! (khí phách trắc lậ: ý là khí phách quá nhiều, ỉ ra từng chút [chắc vậy] - _ -)

Thật sự là Ngọc công tử đệ nhất thiên hạ!

Trong lòng mọi người không hện mà cùng nghĩ đến, cũng tự nhiên sinh ra một lại cảm thán không thể nói rõ –

Một nam tử, một nam tử không rõ tướng mạo, một nam tử mang mặt nạ, thế nhưng chỉ với một thân khí phách và tao nhã, liền khiến mọi người khâm phục! Thật sự là khó tưởng tượng!

Nam tử đến từ Thần Y cốc thần bí trong truyền thuyết kia, hai mắt đã mù, không nhìn được hình dáng người mới tới. Bất quá những người mất đi thị lực như hắn, những giác quan khác sẽ càng thêm nhạy bén. Giống như hiện tại, hắn từ xa đã cảm nhận được áp lực bức người từ người kia!

Ngọc công tử? Hắn dĩ nhiên đã nghe nói qua. Bất quá hắn cũng không để trong lòng, cái gọi là đệ nhất công tử, với hắn, đơn giản chỉ là bộ dáng tốt, khí độ tốt, nhưng ở trước mặt hắn, tất cả đều không là gì. Nhưng lần gặp này, lại làm cho hắn bỏ đi ý nghĩ đó – Ngọc công tử này trong lúc vô tình toát ra khí thế còn cường đại hơn hắn! Cái này có nghĩa là, võ công của Ngọc công tử cao hơn hắn!

Bất tri bất giác, trong lòng hắn nổi lên vài phần hiếu thắng!

Đội cho Cung Trường Nguyệt gần đến nơi, mọi người mới khó khăn phục hồi tinh thần, với sự thất lễ của mình vừa rồi, cũng hơi hơi xấu hổ, bất quá mọi người đều như thế, cũng không có gì to tát.

Lúc này, nam tử Thần Y cốc đột nhiên bước ra ngoài, đi vài bước liền tới trước mặt Cung Trường Nguyệt, mà hai mắt không nhìn thấy tựa hồ không tạo ra bất kỳ trở ngại nào cho hắn, nhìn bước đi trầm ổn của hắn còn nghĩ hắn là một người bình thường.

Nam tử dừng chân, Cung Trường Nguyệt cũng lập tức dừng lại cách hắn hai bước chân.

Hai người mặt đối mặt, ai cũng không nói lời nào, nhưng cảnh tượng này, một người huyền y, một người tuyết y, dung mạo độc nhất như thế, lại như hai đầu nam châm, mãnh liệt đánh sâu vào tầm mắt mọi người!

Chung quanh cũng nín thở ngưng thần nhìn cử động của họ - hai người khí phách bất đồng, lại không kém nhau chút nào, mỗi người mỗi vẻ! Như vậy... ai sẽ cao hơn một bậc đây?

Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng là nam tử Thần Y cốc, khước miệng hắn hơi nhếch lên, vẫn là ý cười lạnh bạc kia, nửa phần không thay đổi. Hắn mở miệng nói chuyện, thanh âm rêu rắt, giống như âm vang của băng tuyết, có một loại mỹ cảm độc đáo –

“Ta tên Mộ Thanh Dạ, tới từ Thần Y cốc.”

Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, nhưng sự kiêu ngạo cũng không mất đi nửa phần, nàng thản nhiên đáp, “Tên của ta, Ngọc.” Dứt lời, liền không mở miệng nữa.

Mộ Thanh Dạ sững sờ – vậy là xong rồi? Ngọc công tử không phải chỉ là danh xưng mà giang hồ gọi hắn sao? Làm sao mà tên thật cũng là Ngọc chứ?

“Các hạ có phần không thành thực.” Mộ Thanh Dạ nói chuyện, có chút lại gần, thanh âm cũng hơi đề thấp, giống như có một loại cảm xúc không thể hiểu rõ.

Cung Trường Nguyệt nhú mày, khó hiểu liếc Mộ Thanh Dạ một cái, “Tên Ngọc thì tên Ngọc, đừng nói nhảm nhiều thế.”

Mộ Thanh Dạ cũng không tức giận, ý cười trên mặt không hề thay đổi, hần nói, “Các hạ không muốn nói, tại hạ cũng không ép.” Giống như hoàn toàn không nghe thấy lý do thoái thác “tên Ngọc thì tên Ngọc” của Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt mặc kệ hần, sau đó được chủ nhân Mẫu Đơn viên dẫn đường, đi đến một vị trí cạnh đài.

Nhìn vị trí mà chủ nhân dẫn nàng đến, Cung Trường Nguyệt trầm mặt, “Ngươi để ta ngồi ở bên dưới?”

Chữ cuối được nàng nhấn mạnh, khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô tận, chủ nhân kia cảm thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân quét lên, nháy mắt liền làm thân thể hần cứng ngắc không thể nhúc nhích.

“Ha ha, các hạ... vị trí này... vị trí này thật sự là...” Chủ nhân lấp bắp tìm không ra lý do, rồi rầm một lát, ngay cả hần cũng cảm thấy nếu để Ngọc công tử tao nhã như vậy ngồi ở bên dưới, thật sự rất không thích hợp! Vì thế hần cắn răng một cái, trực tiếp đem vị trí của mình dâng lên, “Các hạ an vị nơi này đi!”

Hướng ngón tay hần chỉ, là vị trí bên phải chủ vị.

Mảnh đại lục là dĩ hữu vi tôn (coi trọng bên phải), vị trí này dĩ nhiên là một trong những chỗ tôn quý nhất, cũng là vị trí của chủ nhân nơi này.

Cung Trường Nguyệt không hề khách khí, trực tiếp dẫn theo hai thị nữ, thật tự nhiên ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hoa Thiện

Không bao lâu sau khi Cung Trường Nguyệt ngồi xuống, những người khác cũng vào ngồi, ngay lúc chủ nhân Mẫu Đơn viên chuẩn bị ngồi xuống vị trí bên phải kia, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cung Trường Nguyệt bỗng vang lên –

“Ngươi, ngồi ở đây.”

Nàng buông ly trà trong tay, nâng cánh tay lên, ống tay áo huyền sắc kia càng tôn thêm vẻ tôn quý thâm trầm, ngón tay ngắn nõn mịn màng thân nhiên vung lên, lại sinh ra khí phách như chỉ điểm giang sơn, vị trí mà đầu ngón tay nàng chỉ cũng lập tức trở nên sáng chói.

Chủ nhân Mẫu Đơn viên nhìn Cung Trường Nguyệt chỉ vào vị trí bên cạnh mình, thật sự là thụ sủng nhược kinh, liên tục nói lời cảm tạ rồi mới ngồi xuống, giống như chủ nhân chân chính của Mẫu Đơn viên chính là Cung Trường Nguyệt chứ không phải hần.

Mọi người hàn huyên trong chốc lát, khí thế của chủ nhân Mẫu Đơn viên cũng lộ ra, dù sao hần cũng là chủ nhân Mẫu Đơn viên, hàng năm đảm nhận Mẫu Đơn hội, không chỉ là phú giáp một phương, danh vọng trên giang hồ cũng rất cao, mọi người cũng sẽ cho hần vài phần mặt mũi, lúc này hần đưa tay ngăn lại, mọi người liền an tĩnh.

“Mọi người đều biết, hôm nay là ngày khai mạc hội hoa Lạc Dương, ta đã đặc biệt chuẩn bị hoa thiện cho mọi người!” Dứt lời, chủ nhân Mẫu Đơn viên vỗ tay hai tiếng.

Lam y thị nữ liền tiếp bưng khay theo thứ tự đi vào.

Ngay khoảnh khắc các nàng bước vào, có một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ khay trên tay, thơm mà không ngấy, ngọt mà không nhũn, chỉ mới hương thơm như thế đã khiến phần đông tân khách mong chờ không thôi.

Từng mâm từng mâm hoa thiện, dùng đĩa bạc tinh xảo để đựng, nhìn qua hết sức xinh đẹp, giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến người ta khó mà động đũa!

“Các vị! Hảo hảo thưởng thức một chút!” Chủ nhân Mẫu Đơn viên nghĩ đến đầu bếp nhà mình nghiên cứu làm ra hoa thiện này, có vài phần đắc ý, dù sao trước nay hoa cũng chỉ để ngắm nhìn, hiện tại có thể làm thành thức ăn, có thể nói là một sáng tạo hoàn toàn mới.

Mọi người đều đáp lời, cầm đũa lên, có một chút thận trọng nếm thử hoa thiện tinh xảo này.

Vào miệng liền tan ngay, hương vị còn lưu lại trên răng, quả thực làm người ta khen không dứt miệng!

Ngay cả Cung Trường Nguyệt sau khi ăn hai cái cũng gật đầu, “Đúng là không tệ.”

Trong lòng Tề Nhã hiểu, chủ tử nhà mình ít khi khen ai, đánh giá như vậy đã là cực cao rồi, có thể nói chủ tử rất thích hoa thiện này.

Nàng âm thầm ghi tạc trong lòng, lát nữa mình cũng phải đi nếm thử hoa thiện này. Chỉ cần nàng nếm qua một lần, liền biết rõ trình tự và kỹ xảo làm hoa thiện, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Chủ nhân Mẫu Đơn viên cười ha ha, “Các vị khen nhầm rồi!” Dứt lời, hắn cũng cầm ấy đưa, ăn vài khối hoa thiện.

Lúc này, đang giữa bữa tiệc, một người đột nhiên cau mày, ôm chặt bụng, nơi đó làm hắn đau đớn khó nhìn được, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh từ trán hắn chảy xuống, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt. Hắn nằm trên bàn, rất nhanh liền sùi bọt mép, cái mạng kia coi như nhảy mất liền mất đi một nửa.

“Chu huynh! Sao lại thế này!” Người ngồi cạnh hắn kinh ngạc kêu lên, không bao lâu sau, hắn cũng nhận thấy bụng mình bắt đầu đau đớn dữ dội, chốc lát sau liền không thể nhìn được mà té xuống.

Liên tiếp hai người ngã xuống, lập tức khiến người khác chú ý, nhưng bọn họ còn chưa kịp quan tâm hai người kia thì chính mình cũng xuất hiện tình trạng như thế!

Đây hiển nhiên là trúng độc! Mà có thể khiến nhiều người như vậy cùng trúng độc, chỉ có... hoa thiện!

“Người! Người tự nhiên...” Người nô hung tợn chỉ vào chủ nhân Mẫu Đơn viên còn đang ngơ ngác, chưa kịp nói cho hết lời, cũng đã vô lực mà té xuống.

Chủ nhân Mẫu Đơn viên khiếp sợ, nhìn mọi người té xuống xung quanh, liền ngay cả vài vị cao tăng và sư thái cũng không ngoại lệ thì hắn thật sự không thể tin vào mắt mình!

Không lâu sau, trên người hắn cũng bắt đầu xuất hiện bệnh trạng, sau đó nhanh chóng ngã xuống.

Tất cả mọi người đều ngã xuống, chỉ có nha hoàn nô bộc không có tư cách nếm qua cùng với Mộ Thanh Dạ Thần Y cốc và... Cung Trường Nguyệt là còn đứng đó.

Mộ Thanh Dạ có chút ngoài ý, quay đầu lại, đôi mắt trầm tĩnh như nước giống như xuyên qua mảnh vải tuyết sắc, ánh mắt lợi hại bắn thẳng về phía Cung Trường Nguyệt, hoàn toàn không hề giống một người mù, sau đó phun ra một câu, “Bách độc bất xâm”

Cung Trường Nguyệt thán nhiên nhìn lại hắn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mộ Thanh Dạ nhẹ hừ một tiếng, đôi mắt băng hàn được mảnh vải che khuất tựa hồ tan ra vài phần, sau đó thấp giọng hét một tiếng với thị nữ nô bộc đang luống cuống tay chân không biết phải làm gì, “Im lặng!”

Thân mình thị nữ nô bộc run lên, vội vàng ngừng những động tác lung tung vụng về kia, lẳng lặng chờ lệnh của vị nam tử hình như có địa vị cao này.

“Trước đem nâng những người này dậy, sau đó đưa vào bên trong đi...” Sau khi Mộ Thanh Dạ phân phó vài câu, liền bước đến chỗ chủ nhân Mẫu Đơn viên bên cạnh Cung Trường Nguyệt, tao nhã ngồi xổm xuống, nhẹ sờ tóc mình một cái, lấy ra mấy cây ngân châm, sau đó ra tay nhanh như tia chớp, châm những huyết vị quan trọng trên người chủ nhân Mẫu Đơn viên.

Một lát sau, Mộ Thanh Dạ mới châm hết ngân châm trong tay.

Hắn cầm một cây châm, ở mặt trên ngân châm nổi lên quang mang màu xanh lục yếu ớt.

Mộ Thanh Dạ nhỏ cây châm lên, đặt ở trước mũi, khẽ ngửi –

Hương trái cây...

“Thì ra là thất nhật đoạn hồn thảo*.” Mộ Thanh Dạ trầm ngâm.

*Bảy ngày đoạn hồn

“Có biện pháp cứu?” Cung Trường Nguyệt nhân nhàn ngồi ở chủ vị, miễn cưỡng lên tiếng.

Mộ Thanh Dạ chợt quay đầu lại, nở một nụ cười lạnh bạc với Cung Trường Nguyệt, “Có thì có, bắt quá tài liệu không giống nhau, tìm được dược liệu mà lãng phí thời gian thì cũng uổng công.”

“Cho nên?” Cung Trường Nguyệt khiêu mi.

“Ta cần máu của tiểu hồ ly trên vai ngươi.” Mộ Thanh Dạ đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu hồ ly đang ngồi xếp bằng trên vai Cung Trùng Nguyệt, giống như hiểu được lời nói của Mộ Thanh Dạ, đột nhiên đứng thẳng thân mình, sau đó nhẹ nhàng trợn mắt về phía hắn, yết hầu phát ra tiếng gầm gừ, đối với Mộ Thanh Dạ đầy địch ý.

Một lúc lâu sau, Cung Trùng Nguyệt mới miễn cưỡng đáp một câu, nói lên nghi hoặc của mình, “Hồ ly của ta?”

“Đúng vậy, chính là xích phượng tuyết hồ của ngươi.” Mộ Thanh Dạ mở miệng, thế nhưng lại nói được thân phận của Thần Diệu!

Cung Trùng Nguyệt vốn không muốn dấn đi thân phận của Thần Diệu, lúc này nghe thấy Mộ Thanh Dạ nói rõ ra, Cung Trùng Nguyệt cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Mộ Thanh Dạ trong lòng lại nghĩ – nếu không phải hắn tu luyện không tệ, chỉ sợ trí nhớ không tốt, căn bản không thể nhìn ra một tiểu hồ ly bình thường như vậy lại là xích phượng tuyết hồ trong truyền thuyết!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Sư Đế

Xích phượng tuyết hồ, máu có thể giải bách độc trong thiên hạ.

Đây là linh vật trăm năm khó gặp, vậy mà lại xuất hiện bên người Ngọc công tử, mà rõ ràng là nó còn xem Ngọc công tử là chủ nhân của mình!

Đây là chuyện khiến người khác kinh sợ cỡ nào!

Linh vật, đó là trời sinh có linh tính, không chịu những gò bó của thế tục, bọn nó tính tình kiêu ngạo bất tuân, cho dù bỏ mình cũng sẽ không vì bản thân mà cam chịu làm nô! Thế nhưng, Ngọc công tử sao lại làm được! Lại làm cho xích phượng tuyết hồ được xem như đứng đầu trong tất cả linh vật cam tâm tình nguyện thần phục!

Tâm lý bình tĩnh như gương của Mộ Thanh Dạ, lúc này có dao động nhẹ, sinh ra một chút gan tỵ.

Ngọc công tử này, rốt cục là người từ đâu đến!

Lúc này, Cung Trùng Nguyệt đột nhiên cười khẩy một tiếng, “Ngươi muốn ta cứu, ta phải cứu?” Thanh âm của nàng hơi cao, giọng điệu bình thản, khiến lòng người run sợ.

Lời nói của nàng vừa dứt, giữa không trung liền truyền đến một giọng nói thanh thúy như chuông vang –

“Thơm quá a! Là cái gì vậy!” Một thanh âm réo rắt truyền đến, không bao lâu sau, có một bóng dáng vô cùng bản vượt qua tường vây, trong nháy mắt đã lên đến phòng khách, ngồi xổm xuống trước một mâm hoa thiện bị lật đổ, mũi giật giật, ánh mắt sáng ngời, đưa tay ra muốn cầm lấy hoa thiện mà ăn!

Mộ Thanh Dạ nghe thấy thanh âm đó, không nghĩ cũng biết là ai, sắc mặt bình thản nhất thời trầm xuống.

“Sư đế!” Hắn quát một tiếng, không như kinh lời giáng xuống!

Thân ảnh vô cùng bản kia cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, cặp mắt kia tràn ngập kinh hãi lập tức chuyển thành hoảng sợ, hắn lập tức nhảy dựng lên, thanh âm không thể tin nói, “Sư huynh, sao ngươi lại ở chỗ này!” Hắn thật vất vả mới trốn được sư huynh ma quỷ, như thế nào vẫn gặp như thế!

Tại lúc người thần bí xuất hiện, biểu tình Mộ Thanh Dạ không còn đạo đức giả như trước, thêm vào vài phần sức sống và chân thật, hắn lạnh lùng cười, “Hừ, làm sao? Tui tiền rơi?” Hắn nhớ trước lúc tiểu tử này chạy trốn, còn mang theo vài trăm lượng bạc.

Người nọ cười hắc hắc, bộ dáng sơ đầu có chút ngớ ngẩn, căn bản không dám trả lời.

Sắc mặt Mộ Thanh Dạ đen đi vài phần, “Mộ Thanh Thần! Bắt ngươi luyện công rất khó sao!”

Thật sự hắn đối với sư đế duy nhất này có chút bất đắc dĩ, rõ ràng thiên phú yêu nghiệt, thậm chí còn hơn mình vài phần, lại khẳng khái không luyện công, mỗi lần bắt hắn luyện đều giống như muốn lấy mạng hắn vậy.

Cung Trùng Nguyệt đang ở bên kia, lúc Mộ Thanh Dạ rống lên cái tên kia, thân mình khẽ run lên.

Thanh Thần...

Hai tròng mắt thân nhiên như hồ nước của Cung Trường Nguyệt nổi lên gợn sóng nhàn nhạt, khí thể thâm trầm trên người cũng hơi xảy ra biến hóa.

Tề Nhã và Thiên Yên không hẹn mà cùng kinh ngạc nhìn Cung Trường Nguyệt thay đổi sắc mặt.

Đột nhiên, Cung Trường Nguyệt bước đi, rất nhanh liền đi về người vô cùng gần kia, sau đó trong lúc Tề Nhã hét chói tai và Thiên Yên hít sâu, nàng đưa tay nắm lấy y phục của người bắn thiêu đó!

“Chủ tử!” Hai người không hẹn mà cùng hô!

Ngay cả Thiên Yên đi theo Cung Trường Nguyệt không bao lâu cũng biết, Cung Trường Nguyệt có một chút khiết phích (thích sạch sẽ), bình thường tuyệt đối không chạm vào thứ bắn thiêu, nhớ có một lần trong tay vô tình dính một ít bùn đất, mặt của nàng đen suốt ba ngày! Thuộc hạ bên người nàng đều kinh hồn táng đảm, sợ hãi không cẩn thận, chủ tử sẽ đem lửa giận trút lên người bọn họ.

Nhưng mà hiện tại, nàng lại chủ động đưa tay nắm lấy người bắn thiêu thậm chí còn tản ra mùi tanh tưởi kia?!

Mộ Thanh Dạ cảm nhận được hơi thở Ngọc công tử tới gần, cũng có chút kinh ngạc.

Mộ Thanh Thần, cũng là sư đệ Mộ Thanh Dạ, bình thường ở trước mặt sư huynh giống như cá trạch*, hiện tại ngây ngốc nhìn Cung Trường Nguyệt tới gần mình, lúc Cung Trường Nguyệt đưa tay nắm lấy y phục, hắn cũng không phản kháng, ngăn người nhìn nam tử mang mặt nạ bạc trước mặt.

*Có lẽ ý muốn nói là nhanh nhẩu :sweat: cá trạch rất lạnh và hay lẩn vào bùn để trốn, chắc là giống Thanh Thần cứ hay trốn sư huynh đi chơi :sweat:

“Thanh Thần...” Cung Trường Nguyệt cúi đầu gọi một tiếng, trong đầu một mảnh hoảng hốt.

Thanh âm êm dịu yếu ớt tựa hồ lại quanh quẩn lần nữa bên tai nàng –

“Chị! Chị thật là lợi hại!”

“Chị! Em không có đau! Thật!”

“Chị! Chờ em hết bệnh, dẫn em đi công viên trò chơi đi!”

“Chị, kiếp sau, em vẫn muốn làm em trai của chị...”

“Chị...”

“Chị...”*

*Cung Trường Nguyệt đang nhớ lại kiếp trước, ở hiện đại, nên mình đã tự ý sửa lại xưng hô cho phù hợp :sweat:

Đầu Cung Trường Nguyệt trống rỗng, thân thể tự nhiên làm ra một loạt động tác –

Nàng vận nội lực trong lòng bàn tay, tay nắm thành quả đấm, đánh ra một trào vào hồ cá làm từ gốm Thanh Hoa trong phòng khách, nước trong hồ cá giống như vật sống, cuộn cuộn dâng lên bay về phía Cung Trường Nguyệt.

Chiêu thức ấy thật sự là quá thần kỳ!

Mộ Thanh Dạ tuy không nhìn thấy, nhưng lại cảm giác được một áp lực bức người vô cùng cường đại dâng lên bên cạnh!

Là Ngọc công tử! Hắn vận nội lực thật sự đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh!

Mộ Thanh Dạ trong lòng cả kinh, hoàn toàn không ngờ khí thể Ngọc công tử phát ra lại thể hiện nội lực thâm hậu cỡ này, vượt quá xa tưởng tượng của hắn. Phải biết rằng nội công không phải là chuyện có thể giải quyết trong chốc lát, chẳng lẽ lúc còn trong bụng mẫu thân, hắn đã bắt đầu tu luyện?

Cung Trường Nguyệt dùng nội lực nâng khối nước thành hình tròn lên trên lòng bàn tay, chợt nâng tay vung về phía Mộ Thanh Thần, khối nước kia đột nhiên đánh vào mặt Mộ Thanh Thần, khuôn mặt bắn thiêu liền sạch sẽ, lộ ra gương mặt thanh tú tinh xảo.

“Thanh Thần...” Cung Trường Nguyệt nắm lấy bả vai Mộ Thanh Thần, trong giọng nói không che dấu được kinh hi, “Quả nhiên là em!”

Thanh Thần! Lời của em thật sự thành sự thật, một đời này, em vẫn là em trai của ta, ta sẽ... bảo vệ em chu toàn!

Dứt lời, khóe miệng nàng chậm rãi nhếch lên, nở một nụ cười vui sướng!

Giống như một đóa hoa có được nhụy hoa khuynh thế nở rộ, đột nhiên lộ ra những cánh hóa mềm mại của mình, bày ra những dáng dấp xinh đẹp, trong nháy mắt kia, mê hoặc biết bao ánh mắt!

Mộ Thanh Dạ hai mắt không nhìn được thì còn tạm tạm, nhưng mà Mộ Thanh Thần cùng với Tề Nhã và Thiên Yên sau khi nhìn thấy nụ cười này, đều ngây ngẩn cả người!

“Thật đẹp...” Mộ Thanh Thần ngẩn ngơ nhìn Cung Trường Nguyệt, ngây ngốc cười.

Thật không ngờ, một nam nhân cười rộ lên lại dễ nhìn như thế!

Nhìn nụ cười của Mộ Thanh Thần, Cung Trường Nguyệt không nhịn được hí mắt lại – là em ấy! Thật sự là em ấy! Ngay cả độ cong của nụ cười cũng giống nhau!

Trong lòng bình tĩnh nhất thời dâng lên sóng to gió lớn, từ lúc đến thế giới này tới bây giờ, Cung Trường Nguyệt vẫn luôn sống lạnh nhạt, lần đầu tiên cảm thấy may mắn!

“Cảm tạ...” Nàng cúi đầu lẩm bầm.

Cảm tạ trời cao, cho nàng một cơ hội để bù đắp.

Cảm tạ trời cao, cho Thanh Thần một thân thể khỏe mạnh.

Cảm tạ trời cao, cho bọn họ gặp nhau.

Cảm tạ...

Tươi cười bên miệng Cung Trường Nguyệt rất nhanh nhạt đi, sau đó không để ý một thân bản thủ của Mộ Thanh Thần, đưa tay ôm hân.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nhớ Lại

Hoa Hạ cổ tộc, thay đổi từng ngày giữa sự phát triển của công nghệ, giữ gìn truyền thống văn hóa võ học từ xa xưa, là gia tộc phú khả địch quốc từ xưa, bọn họ truyền thừa hơn một nghìn năm, ở đất nước thay đổi từng chút từng chút này, vẫn mạnh mẽ sinh sống tại đây.

Bọn họ ẩn trong bóng tối, chỉ ít người biết được sự tồn tại của họ, nhưng bọn họ lại phát triển ngày càng lớn mạnh, cũng dần dần âm thầm nắm giữ lực lượng thao túng đất nước này!

Hoa Hạ cổ tộc, cũng không phải chỉ có Cung gia, nhưng Cung gia là thế gia cường đại nhất, bọn họ đều thần phục Cung gia, Cung gia hoàn toàn xứng đáng là hoàng tộc!

Mà cái gọi là võ học cổ xưa, cùng với taekwondo có sự khác nhau rất lớn, nó có công pháp nội lực, có thể thi triển chiêu thức giống như trong tiểu thuyết võ học!

Cung Trường Nguyệt, vừa sinh ra đã được quyết định sẽ trở thành Cung gia gia chủ.

Nàng là kỳ tài trời sinh khó gặp, là đế vương trời sinh, đã định sẽ đứng trên đỉnh cao! Nàng được bồi dưỡng dưới niềm hy vọng kỳ thác của các trưởng lão, Cung Trường Nguyệt học tập và tu luyện năng nhất trong tộc, cổ võ ẩn chứa hơn nghìn năm công pháp, diệt đi sự ngây thơ, diệt đi sự lương thiện, dần dần trưởng thành thành bộ dáng mà các trưởng lão mong chờ.

Người nàng giết đầu tiên là lúc nàng hai tuổi (CaS: 2 tuổi giết người?!! Cầm dao trái cây chọc à??). Lúc đó, cả kiếm nàng cũng không cầm được, lại bị trưởng lão ép dùng kiếm giết chết một nô bộc phạm sai lầm. Lúc nàng cần răng chém xuống một kiếm, bài vì lực quá yếu, lưu lại trên người nô một vết thương, nhưng không đủ để chết. Sau đó, nàng tiếp tục chém kiếm thứ hai, kiếm thứ ba... (ôi mai chúa...)

Máu tươi từ động mạch của người nô phun ra, làm cho đáng người nhỏ nhỏ của nàng ngập trong máu. Nhìn người nô ngã xuống, nàng nắm kiếm, hai chân bối vì sợ hãi mà run lên.

Chuyện này bị đại trưởng lão thấy, nàng bị răn dạy một phen –

“Một đế vương! Quan trọng là vô tâm vô tình! Có thể làm ra phán đoán chính xác nhất, có lợi nhất! Người tâm không đành lòng như thế, làm sao có đủ tư cách trở thành đế vương!” Đại trưởng lão đen mặt nghiêm túc mà lạnh lùng.

Nàng không hiểu những lời này có ý gì, chỉ biết là mình làm không đúng, sau đó áy náy cúi đầu.

“Vì sao cúi đầu!” Đại trưởng lão quát một tiếng, thân mình nhỏ nhỏ của nàng sợ tới mức run lên, “Người là đế vương! Người không thể cúi đầu trước

người khác! Cho dù là cha mẹ, trưởng bối của ngươi, huynh tỷ của ngươi, và cả chính ngươi, tất cả đều không được!”

Nàng có gắng ngẩng đầu lên, bày ra bộ dáng nghiêm túc, rốt cuộc cũng được khen ngợi.

ở trong tộc, thân phận của nàng vô cùng tôn quý, bất cứ người nào trong tộc, bao gồm cả trưởng lão cao cao tại thượng, thấy nàng cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống, trong đó dĩ nhiên cũng bao gồm cha mẹ nàng.

Cung Trường Nguyệt không phải đã lạnh lùng từ nhỏ, nàng từng nhìn thấy những đứa nhỏ trong tộc tuổi giống như nàng, làm nũng với cha mẹ, sau đó cha mẹ bọn họ sẽ nhẹ nhàng la bọn họ, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

Đó là nụ cười nàng chưa thấy bao giờ.

Mà nàng, chỉ có hai tay chấp sau lưng, không chớp mắt đi qua cha mẹ, sau đó bọn họ sẽ quỳ gối, hô to:” Trường Nguyệt điện hạ” Trên mặt ngoại trừ cung kính xa cách, cái gì cũng không có.

Cha mẹ nàng thậm chí còn sợ nàng.

Thỉnh thoảng, nàng theo các trưởng lão về nhà, cha mẹ nàng đối đãi với nàng luôn thật cẩn thận, chỉ sợ làm sai chuyện gì, không hề ôm nàng đặt lên đầu gối, hát những bài ca dao để nghe hay kể chuyện cổ tích cho nàng.

Trong lòng nàng buồn rầu, trên mặt cũng không biểu hiện nửa phần.

Nàng có một anh trai, hai chị gái, tuy rằng thiên tư của bọn họ cũng rất tốt, nhưng vẫn kém xa nàng. Có một lần, chị gái của nàng tựa lúc không người, lộ ra ghen tị mà phẫn hận...

“Hừ! Gọi ngươi là điện hạ, ngươi thật sự nghĩ ngươi là điện hạ? Thiên tư tốt thì sao? Ngươi là cái thá gì!”

Vì thế, nàng cầm kiếm, giết nàng ta.

Mẫu thân vô tình đi ngang qua nhìn thấy, điên cuồng nhào tới, dùng ánh mắt đầy hận thù nhìn nàng, giống như nàng là một tai tinh, giống như là cừu nhân của nàng!

Nàng khó hiểu – không phải đại trưởng lão đã nói với nàng, chỉ cần là người dám bắt kính với nàng, thì nàng có thể trực tiếp lấy kiếm giết sao? Không lẽ nàng làm sai?

“Không, ngươi đúng, là ta sai, không ngờ trước đây lại sinh ra nghiệp chướng là ngươi!” Mẫu thân gào lên the thé.

Nàng trầm mặc, xoay người rời đi, từ nay về sau không bao giờ bước vào ngôi nhà nhỏ của mình nữa.

Trên con đường thuộc về đế vương, nàng càng lúc càng đi xa, cuối cùng có một ngày, trở thành một đế vương đủ tư cách, hơn nữa sau khi đảm nhận vị trí gia chủ, mang theo gia tộc ngày càng phát triển lớn mạnh. Nhưng mà khi nàng quay đầu lại, mới phát hiện thì ra nàng đã đánh mất nhiều thứ như vậy, hơn nữa còn không thể tìm trở lại.

Trời cao cuối cùng cũng quan tâm nàng, cho nàng một phần ấm áp cuối cùng.

Đó là em trai cùng cha khác mẹ với nàng, sau khi nàng giết chị gái, mẹ vì không chịu nổi ác mộng quá nhiều, một đêm kia đã thắt cổ tự sát, không lâu sau, cha của nàng liền cưới vợ mới, lại không lâu sau thì liền sinh ra em trai Thanh Thần.

Bởi vì sinh non thân thể em ấy không tốt, lại thích đi theo bên cạnh người chị gái là nàng, cho dù bị các trưởng lão la mắng, trừng phạt rất nhiều, cho dù bị nàng coi thường, em ấy đều bỏ qua, luôn luôn dùng đôi mắt trong sáng mà sùng bái nhìn nàng, giống như nàng là người lợi hại nhất trên thế giới này vậy.

Dần dần, nàng chấp nhận người em trai này, cũng cho em ấy vào cung điện ở chung với mình.

Nhưng mà, em trai càng lớn thân thể lại càng kém, suốt ngày đều nằm trên giường bệnh, ngay cả bác sĩ tốt nhất tộc cũng không thể chữa tốt bệnh của em ấy.

Ngày ấy, ánh mắt trời vừa đẹp, Cung Trường Nguyệt đọc sách trong viện, Thanh Thần cũng mang theo ghế đầu, ngồi bên cạnh nàng.

“Chị!” Em ấy làm nũng, “Chị đừng đọc sách nữa! Chị nói cho em biết, thế giới bên ngoài là thế nào đi?” Những thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi như em ấy, dựa theo tộc quy, không thể ra ngoài.

Cung Trường Nguyệt bất đắc dĩ bỏ quyển sách trên tay xuống, lờm em trai đang tựa vào vai mình, ho nhẹ hai tiếng “Thế giới bên ngoài có khu trò chơi, có rạp chiếu phim...”

Ánh mắt Thanh Thần nhất thời hưng phấn mà sáng lên.

“Khu trò chơi là nơi nào a!”

“Uh...Chính là nơi mà nhiều người chơi đùa” Thật ra nàng đã từng tới đó đâu.

“Rất nhiều người chơi? Chơi cái gì?”

“Chơi...” Nàng trầm ngâm một chút, “Có bánh xe rất lớn, bọn họ ngồi ở trên đó”

“Ma thiên luân trong truyền thuyết?” Khuôn mặt tái nhợt của hắn lộ ra biểu tình hưng phấn, bất quá rất nhanh liền khinh thường lườm Cung Trường Nguyệt, “Cắt, chị chị còn không biết nó gọi là gì, căn bản là chưa đi qua đi _”

“Câm miệng” Cung Trường Nguyệt nhẹ giọng quát, sắc mặt không thay đổi, căn bản không thừa nhận thật ra mình chưa từng đi qua khu trò chơi, tiếp tục kể, “Còn có một rồng sắt rất lớn, mọi người ngồi trên đó mà lướt đi...”

Thời gian này, là thời khắc đẹp nhất trong trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tử Vong.

Bất quá, thời gian tươi đẹp luôn rất ngắn ngủi.

Một ngày kia, Cung Trường Nguyệt cùng em trai Thanh Thần đang phơi nắng trong hoa viên, nàng đang đọc một quyển binh pháp Tôn Tử, mà Thanh Thần thì ngồi trên xích đu, nhàn nhã nghỉ ngơi.

Nàng vừa mới xem xong một chương, lúc nhìn về phía Thanh Thần một chút, cả thân mình chợt cứng ngắc.

Trong lòng nàng có một suy đoán lúc ẩn lúc hiện, mà mục tiêu của ý nghĩ đó cũng không xa lắm, vì thế nàng buông sách xuống, thừ kêu một tiếng, “Thanh Thần?”

Thanh Thần ngồi trên xích đu, ghé vãn đang nhẹ nhàng đung đưa, hắn nhàn nhàn nhắm mắt, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

Nhưng, Cung Trường Nguyệt có thể cảm nhận được, hơi thở của em ấy đang dần suy yếu.

Em ấy sắp chết.

Cung Trường Nguyệt biết, sẽ có một ngày Thanh Thần rời khỏi mình, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ lại nhanh như vậy! Nhanh đến mức... nàng chưa hề sẵn sàng cho chuyện này.

“Ấm ỳ.” Về mặt Cung Trường Nguyệt bình tĩnh, đứng lên, hô một tiếng.

Hai bóng dáng quý mị lập tức xuất hiện trong hoa viên.

“Nhanh đưa thiếu gia đến bác sĩ.” Nàng bình tĩnh nói, thoạt nhìn vẫn thản nhiên như thường.

“Vâng!” Hai người kia nghe lệnh, vội ôm cả Thanh Thần lẫn chăn lông, sau đó đưa đến chỗ bác sĩ.

Cung Trường Nguyệt đứng yên tại chỗ thật lâu, nhìn nàng vẫn bình tĩnh, giống như chuyện vừa xảy ra hoàn toàn không khiến lòng nàng nổi lên một chút gợn sóng. Chỉ có chính nàng mới biết, bây giờ, nàng đứng ở đây, chính là bởi vì thân thể nàng cứng ngắc, hai tay tựa hồ không có chút sức lực, mà trong đầu cũng trống rỗng.

Thanh Thần sẽ rời khỏi mình...

Điều này làm nàng không biết phải làm sao.

Qua lúc lâu, nàng mới đi đến chỗ bác sĩ, mà quá trình cấp cứu cũng đã hết. Thanh Thần nằm trên giường bệnh, sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn rất khỏe mạnh. Bác sĩ dè dặt nói với nàng, đây là hồi quang phản chiếu.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng quét qua, bác sĩ kia lập tức ngậm miệng.

“Các người ra ngoài đi.” Nàng lạnh lùng nói.

Mấy người kia đáp lại vài tiếng, nhẹ tay nhẹ chân ra khỏi phòng bệnh, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Nàng khép tay áo, ngồi xuống giường bệnh trắng tinh.

Trên người nàng mặc một huyền sắc khúc cư (khúc cư là tay áo gấp khúc), phía trên có hoa văn tinh xảo, là những người thợ khéo tay trong tộc tự mình may.

Phải biết rằng, từ nhỏ nàng đã mặc những bộ Hán phục (đồ của triều đại Hán), lúc này ngồi trong phòng bệnh toàn một màu trắng, thoát nhìn có vẻ không hợp.

Người trên giường chậm rãi mở mắt, nhìn thấy nàng, lộ ra một nụ cười yếu ớt.

“Chị, chị tới rồi. . . khụ khụ! Khụ khụ!” Em ấy còn chưa nói xong đã ho một trận.

Bàn tay để trên giường chậm rãi nắm chặt, Cung Trường Nguyệt không chú ý, nội lực liền xuất ra ngoài, khăn trải giường được nắm trong tay nhất thời trở thành bột mịn, sau đó lưu lại một lỗ thật to trên giường.

Nàng hít sâu hai lần, tới gần Thanh Thần, vỗ lưng em ấy.

“Em không sao đâu”. Thanh Thần cười nói, nụ cười kia giống như được ngâm trong ánh mặt trời, chói mắt tới mức làm người khác muốn rơi lệ.

Cung Trường Nguyệt nhìn Thanh Thần thật sâu, bình tĩnh nói ra sự thật, “Em sắp chết, bác sĩ nói em bây giờ là hồi quang phản chiếu.”

Nụ cười sáng lạn của Thanh Thần nhất thời cứng đờ, đáy mắt em ấy nhanh chóng hiện lên sự mất mát. Nhưng rất nhanh, em ấy liền khôi phục lại, sau đó cười tủm tỉm nói, “Em biết a, thực đáng tiếc a, em còn muốn chị dẫn em đi công viên trò chơi đây!” Hắn gãi mũi, một bộ đáng đầy tiếc nuối nói.

Cung Trường Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói, “Ta chưa từng đi công viên trò chơi.”

“Em biết!” Thanh Thần khoát tay, không thèm quan tâm nói, “Vốn tính là chúng ta cùng đi, hiện tại xem không thể làm được rồi, chị liền tìm một người khác đi với chị đi!” Hắn cười rất sáng lạn, lộ ra hàm răng ngay ngắn trắng tinh.

“Ta sẽ không đi”. Cung Trường Nguyệt trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên nói

Thanh Thần bĩu môi, “Chị, chị đã không có tuổi thơ, dĩ nhiên không vui a!”

Cung Trường Nguyệt khẽ híp mắt, cánh môi mềm mại khẽ nhếch, trên mặt thêm vài phần nghiêm túc.

Trong tộc, em trai Thanh Thần là người duy nhất dám nói chuyện với nàng như vậy.

“Được rồi được rồi, em biết em chết chị nhất định sẽ rất thương tâm, bất quá sau này chị phải vui vẻ một chút nha, không cần. . .” Thanh Thần đang nói đột nhiên im bặt!

Cung Trường Nguyệt ngẩng đầu, liền thấy em ấy một giây trước còn nở nụ cười đầy ánh mặt trời, lúc này ngã trên giường bệnh, không ngừng run rẩy.

“Người đâu!” Cung Trường Nguyệt phát tay áo đứng lên, lớn tiếng quát.

Các bác sĩ đội ngoài cửa lập tức nói đuôi vào, bắt đầu tiến hành cấp cứu.

Cung Trường Nguyệt lui qua một bên, trên mặt bình tĩnh, hai tay lại gắt gao nắm chặt thành quyền.

Sau khi cấp cứu, bác sĩ đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, lắc đầu, “Không được, bệ hạ. . . người nói lời từ biệt với thiếu gia đi”.

Cung Trường Nguyệt phẫn nộ trừng mắt, một tay đẩy bác sĩ kia, quát –

“Vô dụng!”

Gia chủ bệ hạ điên rồi!

Mọi người ở đây đều quỳ xuống, đủ loại hoảng sợ bao trùm.

“Khụ khụ. . . chị. . . chị. . .”

Thanh âm Thanh Thần như nước trong, an ủi đáy lòng cuồng bạo của nàng.

Cung Trường Nguyệt dần bình tĩnh lại, sau đó bước về phía giường bệnh.

Thanh Thần cố gắng mở mắt, run rẩy vươn tay ra, bắt lấy ngón tay Cung Trường Nguyệt, hữu khí vô lực nở một nụ cười, “Không cần lúc nào cũng. . . tức giận. . . chị phải. . . chị phải cười thật nhiều. . . cười mới tốt. . .”

Hắn rên hai tiếng, lại chậm rãi nhắm lại hai mắt.

“Thanh Thần!” Đồng tử Cung Trường Nguyệt co rụt lại, lập tức trở tay nắm lấy tay Thanh Thần, coi nội lực như đường dân, trở thành một dòng suối ấm, chậm rãi chảy vào cơ thể Thanh Thần, làm cho thân thể vốn khô kiệt của em ấy tỏa chút ánh sáng sự sống.

Ánh mắt sắc bén nhìn động tác của Cung Trường Nguyệt, cùng với hơi thở bất thường tỏa ra xung quanh nàng, những người đang quý gồi lập tức biết Cung Trường Nguyệt đang làm cái gì! Dùng nội lực tiêu hao vĩnh viễn để trả giá, giúp Thanh Thần thiếu gia kéo dài sinh mệnh!

“Không! Bệ hạ!” Một bác sĩ thét chói tai nhào đến bên chân Cung Trường Nguyệt, “Người không thể làm như vậy a! Bệ hạ!”

“Cút ngay! Cung Trường Nguyệt một cước đá văng hắn ra, gằn lên, “Cô* làm gì còn cần người dạy sao?!”

*Tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

“Không được a bệ hạ!” Những người khác cũng lập tức mở miệng ngăn cản!

Bệ hạ là hy vọng của bọn họ, làm sao... làm sao có thể làm chuyện tự tổn hại mình được?!

Giấy khỏi tay Cung Trường Nguyệt đầu tiên, là Thanh Thần.

Thanh Thần không biết sức lực từ đâu, rụt tay lại, sau đó nở nụ cười tái nhợt mà sáng lạn với Cung Trường Nguyệt, “Không cần uống sức cho em”.

“Chị, em thực sự phải chết rồi”. Thanh Thần dùng ngữ khí vui vẻ nói, giống như không hề sợ hãi cái chết.

Cung Trường Nguyệt chỉ cảm thấy yết hầu mình khô cạn, “Em... không sợ?”

“Sợ a...” Hắn nhắm mắt lại, cười nói, “Nhưng mà có chị đó thôi, có chị ở đây... em... em cái gì cũng không sợ...” Thanh âm em ấy ngày càng mong manh, sinh mệnh cứ chậm rãi trôi đi.

Giây cuối cùng, đột nhiên cao giọng, “Chị! Kếp sau, em vẫn muốn là em trai của chị...”

Ngon lửa sinh mệnh cuối cùng, chột tắt.

Cung Trường Nguyệt nhìn Thanh Thần nằm trên giường, vẻ mặt bình tĩnh giống như đang ngủ.

Nàng trầm mặc thật lâu, mới mở miệng nói một chữ -

“Được”.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Vạn Trọng

“A a! Người đừng ôm ta a!” Mộ Thanh Thần hoảng hốt quơ hai tay, nhưng không chủ động gây khó cho Cung Trường Nguyệt, trong tiềm thức của hắn, cái ôm này... thật ấm áp.

Thật lâu sau, Cung Trường Nguyệt mới chậm rãi buông Mộ Thanh Thần ra, hơn nữa còn nở nụ cười nhàn nhạt với hắn.

Một thân lạnh lùng của nàng giống như bị nụ cười này hòa tan, trong nháy mắt kia, xuân về hoa nở, dường như tất cả đều vì nụ cười này mà không còn như trước.

Mộ Thanh Thần nhìn Cung Trường Nguyệt cười, thoáng chốc đỏ mặt, ánh mắt bắt đầu né tránh, tựa hồ không dám nhìn tới hào quang vạn trọng trên mặt Cung Trường Nguyệt, cho dù che đi nửa khuôn mặt, vẫn không dấu được vẻ đẹp.

" Sur... sur huynh ! " Hắn có chút lúng túng gọi một tiếng.

Tuy rằng Mộ Thanh Dạ không biết hai người trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắc sâu sắc cảm nhận được không khí giữa hai người hình như có chút thay đổi, trở nên... rất thân thiết? Hắn có chút hoài nghi cảm giác của mình, sự đệ tử nhỏ đã lớn lên ở trong cốc, là một cô nhi, mới gặp Ngọc công tử không bao lâu sao có thể trở nên vô cùng thân thiết chứ? Làm sao có khả năng đó!

Bất quá, hần vẫn ho nhẹ hai tiếng, sau đó bước qua, nói với Cung Trùng Nguyệt, "Ngọc công tử, ta có thể hỏi lại một chút, người không thể cho ta mượn xích phượng tuyết hồ không ? "

Cung Trùng Nguyệt xoay người, cặp mắt trầm tĩnh dưới mặt nạ có chút đăm chiêu nhìn Mộ Thanh Dạ, trầm ngâm nửa ngày, nàng đột nhiên hỏi Mộ Thanh Thần một câu, " Sư huynh người có tốt với người không ? "

Mộ Thanh Thần chấn động, miệng nhanh hơn đầu, " Sư huynh ta đối với ta tốt lắm a ! " Trừ bỏ hay bắt hần luyện công, sư huynh giống như ca ca ruột của hần vậy.

Mộ Thanh Dạ có chút nghi hoặc nghiêng đầu, có vẻ rất khó hiểu vì sao Cung Trùng Nguyệt lại hỏi câu này.

Lúc này, Cung Trùng Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó hô một tiếng, " Thần Diệu. "

Thần Diệu đang cuộn tròn cách đó không xa đột nhiên ngẩng đầu lên, nhanh như tên bắn chạy đến bên chân Cung Trùng Nguyệt, ngẩng cái đầu nhỏ nhìn nàng, cặp mắt âm u màu lam đẹp đến mức làm người ta sợ hãi than, nhẹ nhàng chớp chớp.

Cung Trùng Nguyệt hơi cúi người, vươn cánh tay về phía Thần Diệu, Thần Diệu cũng rất ấn ý nhảy lên, đảo mắt đã ở trên cánh tay Cung Trùng Nguyệt, sau đó được Cung Trùng Nguyệt bế trong tay.

Cung Trùng Nguyệt đi đến bên cạnh bàn, trên đó có một ly trà không, đem móng vuốt Thần Diệu đặt lên trên ly trà, khẽ động móng tay, từ móng vuốt Thần Diệu chảy ra rất nhiều giọt máu, nhanh chóng tụ lại bên trong ly trà, không bao lâu sau đã lan hết đáy chén.

Trong quá trình, Thần Diệu vì đau đớn mà rên hai tiếng, từ nãy đến giờ, nó hoàn toàn không để Cung Trùng Nguyệt phải ép buộc, tự nó đã ngoan ngoãn để móng vuốt trên chén, không hề làm gì khác.

Máu tươi tụ lại thành một lớp mỏng, Cung Trùng Nguyệt nắm phía dưới móng vuốt Thần Diệu, nhanh chóng giúp nó ngừng chảy máu, hơn nữa còn rót vào thân thể nhỏ nhỏ của Thần Diệu một chút nội lực ôn hòa.

Thần Diệu bởi vì nội lực ôn hòa của Cung Trùng Nguyệt mà thích ý híp mắt.

" Tốt lắm. " Cung Trùng Nguyệt đem móng vuốt đã ngừng chảy máu của Thần Diệu thả lên bả vai của mình, sau đó xoay người ngồi ở cái ghế bên cạnh ly trà, lặng lẽ nhìn Mộ Thanh Dạ.

Tề Nhã và Thiên Yên ở bên cạnh đã không thể tin vào mắt mình – chủ tử đang làm cái gì ?

Mộ Thanh Dạ ngửi thấy mùi máu nhẹ trong không khí, biết Cung Trùng Nguyệt đã chích máu của xích phượng tuyết hồ, trong lòng tò mò không biết làm sao mà xích phượng tuyết hồ nghe lời nàng như vậy, ngoài miệng cảm tạ nói, " Ta vì các vị ở đây, đa tạ Ngọc công tử tâm tính thiện lương. . . "

" Không cần. " Cung Trùng Nguyệt trực tiếp đánh gãy hần, một tay chống đầu, miễn cưỡng nói, " Chỉ là báo đáp thôi. "

Báo đáp ? Mộ Thanh Dạ nhướn mày, không biết hần đang nói gì.

Rất nhanh, hần nhớ tới một người, sau đó dời lực chú ý đến Mộ Thanh Thần đang ngốc lăng ở bên kia.

Chẳng lẽ bởi vì hần ? Bởi vì hần mà báo đáp mình ?

Ở bên trong Mạnh quốc, có một nơi gọi là Vạn Trọng sơn, nơi đó rừng hoang núi thẳm, bóng cây trùng điệp, trong đó có một tòa cung điện mọc mọc yên tĩnh. Cung điện này có hơn phân nửa là khắc trên vách núi, được vô số cây cao che lấp, thoát nhìn giống như cùng Vạn Trọng sơn hợp thành một. Mà bên cạnh cung điện, có một thác nước thẳng đứng, bọt nước màu trắng mỹ lệ, ở trên vách núi xanh biếc cứ dâng lên từng đợt lại từng đợt, đẹp đến mức làm người ta say mê.

Ai cũng không nghĩ đến, một nơi non xanh nước biếc, xinh đẹp như tranh, thế nhưng lại che giấu huyết tinh dơ bẩn nhất thiên hạ !

Một hắc y nam tử, trong tay cầm trường đao màu bạc, từ trong rừng cây vững bước đi đến, bước chân nhìn đơn giản lại tựa như có quy luật, trong nháy mắt đã đi đến trước cung điện.

Rừng cây kia lấy cây cối để bố trí một trận pháp, để phòng người từ bên ngoài tiến vào.

Hắc y nam tử đi từng bước một đến trước cung điện, mái tóc dài bạc giống như phát ra ánh sáng dưới ánh mặt trời, môi mím chặt, lộ ra khuôn mặt băng hàn tuần mỹ vô trù, đôi mắt màu đen tỏa ra hơi thở " chớ lại gần ".

Hần vừa mới đi tới cửa, hắc y hộ vệ hai bên liền cúi người, cung kính nói –

" Tham kiến đại nhân. "

Hắc y nam tử hơi dừng chân một chút, tầm mắt đảo qua trên người thị vệ, trong mắt toát lên vẻ khinh thường nhàn nhạt, sau đó cười giễu hai tiếng, bước qua cửa, tiếp tục đi vào trong.

Bên trong cung điện cực kì xa hoa, khác hẳn về ngoài mộc mạc của nó, ngay cả sàn nhà cũng từng bước nghìn vàng (òai mai chúa). Nhưng sự xa hoa của nó không phải dựa vào vàng bạc châu báu mà còn có mười phần phẩm vị, mỗi một tác đều được bài trí rất tinh vi, mà từng nơi đều là đồ cổ quý báu.

Nhưng hắc y nam tử không hề động dung vì sự xa hoa này, ngay cả nhìn vài cái hắn cũng không thèm nhìn, chớp mắt đã đi qua đại sảnh, đến sân gỗ, ở trên hành lang gặp được một người – chủ nhân chân chính của cung điện này, cũng là nguyên do mà hắn được người ta cung kính gọi là "đại nhân".

Hắc y nam tử dừng chân, đứng đối diện với nam nhân đang dẫn theo một đám người kia.

Diện mạo bọn họ có vài phần tương tự, chỉ là nam nhân kia không có một đầu tóc bạc dài như hắc y nam tử kia.

Nam nhân nhíu mày, "Ngươi lại đi ?"

"Ân." Hắc y nam tử thân nhiên lên tiếng.

"Ngươi không phải đối thủ của hắn." Nam nhân nói thẳng.

Hắc y nam tử nhất thời nghiêm túc, mày gắt gao nhăn lại, có vẻ rất bất mãn với những lời của nam nhân, bất quá cuối cùng hắn vẫn thừa nhận sự thật này –

"Đúng vậy, ta không bằng hắn."

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hung Thủ

Nam nhân khẽ gật đầu, đối với việc hắc y nam tử có thể biết được giới hạn thực lực của mình thì rất vừa lòng.

Hắn mặc mặc sắc trường bào hoa lệ (CaS : mặc cũng là màu đen, đồ cặp với huyền sắc của Nguyệt tỷ), áo khoác được thêu hoa văn màu bạc phức tạp kéo dài từ cổ áo đến đuôi áo, giống như một bức đồ đăng rục rờ. Mái tóc đen dài mềm mại của hắn được cột bằng dây cột tóc màu bạc, vài sợi tóc dài thả xuống bên đầu, đung đưa theo động tác của hắn.

Bộ dáng của hắn không chỉ tương tự, mà còn hơn hắc y nam tử một bậc, bởi vì nam nhân này có một khí chất độc nhất vô nhị, một loại khí phách kiêu hùng !

"Ngọc công tử kia, tuy rằng ta vẫn chưa từng gặp hắn, nhưng theo như người miêu tả, nội lực của hắn chỉ sợ đã đạt tới cảnh giới tông sư." Nam nhân kia trầm ngâm một chút rồi nói.

"Tông sư ?!" Hắc y nam tử Lâu Thập Tam nhất thời mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không tin. Hắn đột nhiên nghĩ tới người giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua kia, thì thảo nào, "Hắn hình như mới... gần hai mươi tuổi..."

Còn trẻ như vậy, lại đạt tới cảnh giới tông sư, thiên tư thật sự quá yêu nghiệt !

"Trẻ vậy sao ?" Nam nhân kia cũng có chút kinh ngạc.

Hắn chưa từng gặp và cũng không quá mức coi trọng Ngọc công tử trong truyền thuyết kia, dù sao, cái gọi là thiên hạ đệ nhất công tử, chỉ là bình chọn từ bộ dáng của nam tử đó, không liên quan nhiều tới võ công lắm. Sau đó lại nghe Lâu Thập Tam nói võ công Ngọc công tử rất cao cường, hắn liền đoán Ngọc công tử nhỏ nhất cũng phải hai mươi bảy hai mươi tám gần ba mươi tuổi, cho dù như thế, thiên phú cũng đã rất yêu nghiệt, rất cường đại.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, Ngọc công tử còn chưa tới hai mươi tuổi !

Bất quá nam nhân chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Lâu Thập Tam, "Sau lần thất bại này, ngươi định từ bỏ sao ?" Trong lòng hắn cũng có chút tò mò với Ngọc công tử.

"Từ bỏ ?" Mê mang trong mắt Lâu Thập Tam dần biến mất, trở nên kiên định không ngờ, "Không ! Ta sẽ không buông tha ! Cho dù thiên phú Ngọc công tử hơn nữa, nhưng ta sẽ cố gắng hơn, cố gắng gấp nghìn lần, một ngày nào đó, ta sẽ thắng hắn !"

Lúc Lâu Thập Tam nhắc tới người được hắn xem làm mục tiêu, ánh mắt lạnh lùng tỏa sáng, cả người lộ ra khí thế kiên định !

"Không tệ." Nam nhân cong khóe môi, khuôn mặt tuấn mỹ giống như tranh, đẹp đến mức khiến người ta đui mù.

"Đứng rồi. " Nam nhân đột nhiên nhớ tới một việc, liền lên tiếng hỏi, " Thiên hạ võ hội phát thiệp mời cho ngươi, ngươi đi không ? "

Thiên hạ võ hội ? Lâu Thập Tam sững sốt một chút, gật đầu, " Ta sẽ đi. "

" Tốt. "

Lúc này, hai người phát hiện không còn đề tài gì để nói, liền nhường đường cho người kia, đi về hai hướng ngược nhau.

Đột nhiên, Lâu Thập Tam dừng bước, quay đầu thấp giọng hô –

" Ca ! "

Cước bộ nam nhân kia nhất thời ngừng lại, đội ngũ thật dài phía sau cũng dừng theo. Hắn quay đầu, nhú mày nhìn Lâu Thập Tam.

Lâu Thập Tam mấp máy môi, lời nói đến bên miệng, lại không nói ra được. Hắn úp úp mở mở nửa ngày, không ngờ lại nói, " Quên đi, ta đi trước... "

Sau đó hắn không đợi nam nhân phản ứng, nhanh chóng rời đi, tốc độ kia vừa nhìn là biết sử dụng khinh công.

Nam nhân nhìn bóng dáng đệ đệ Lâu Thập Tam, trầm mặc nửa ngày, cũng không nói gì, mang theo người phía sau rời đi.

Lạc Dương, Mẫu Đơn viên.

Mộ Thanh Dạ dùng máu của Thần Diệu, phối với vài loại dược liệu khác, giải độc cho mọi người. Không quá lâu sau, những người này đều tỉnh dậy, ánh mắt mê mang đánh giá xung quanh.

" Sao lại thế này a ? "

“Sao ta lại ngồi dưới đất!”

“Chúng ta vừa rồi trúng độc phải không!”

“Đúng vậy, hình như là vậy, chẳng lẽ là... chẳng lẽ...”

“...”

Phòng khách lại lần nữa ồn ào.

Một lát sau, chủ nhân Mẫu Đơn viên ở thủ vị cũng dần tỉnh lại, bất quá hắn phản ứng rất nhanh, lập tức nghĩ đến chuyện xảy ra trước khi mình té xỉu.

“Chư vị! Chư vị yên lặng một chút! Xin hãy nghe ta nói!” Chủ nhân Mẫu Đơn viên không để ý mình còn đang bị choáng, cao giọng nói, " Hoa thiện có độc, chuyện này tuyệt đối không phải do tại hạ phân phó, thỉnh mọi người không cần hoài nghi, tin tưởng ta a ! Ta đã phái người tra xét, tin rằng lập tức có thể cho mọi người công đạo. "

Dưới tình huống này, đương nhiên mọi người sẽ không tin hắn một cách đơn giản như vậy, họ vẫn giữ thái độ hoài nghi, sau đó cùng chờ lí do thoái thác của chủ nhân Mẫu Đơn viên.

" Vừa rồi ta đã cho hạ nhân đi điều tra trừu phòng làm hoa thiện, phòng khách, đại khái cũng lục soát toàn bộ Mẫu Đơn viên một lần. " Mộ Thanh Dạ đột nhiên mở miệng nói, " Bất quá, hình như ta có chút vượt quá chức phận. "

" Không ! Dĩ nhiên là không ! Đa tạ ngươi ! " Chủ nhân Mẫu Đơn viên đối với tin tưởng của Mộ Thanh Dạ thập phần cảm kích.

Mộ Thanh Dạ gọi lên nụ cười nhàn nhạt.

Không lâu sau, có người chạy vào, nói với chủ nhân Mẫu Đơn viên, " Những người trong trừu phòng làm hoa thiện đã bị đưa đến đây, lão gia người muốn đích thân thăm vấn sao ? "

Chủ nhân Mẫu Đơn viên nhanh chóng gật đầu.

Trù sư rất nhanh bị người lôi đến, vẻ mặt hẩn mờ mịt, hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì.

" Lão Tề, ngươi có biết hoa thiện mà ngươi làm ra có độc không ? " chủ nhân Mẫu Đơn viên ngồi vững ở địa vị này đã lâu, cũng không hàm hồ, đi thẳng vào vấn đề.

" Có độc ? " Trù sư kia ngồi xổm trên đất, hít sâu một hơi, " Độc gì ? Ta không biết ! Ta cái gì cũng không biết ! Các ngươi... các ngươi không phải là nghi ta hạ độc chứ, chúng ta xưa nay không oán không thù... ta... ta oan uổng a ! "

Hắn khóc lóc thảm thiết, không hiểu sao chuyện này lại xảy ra với mình.

Hắn nói năng lộn xộn, nhưng mọi người đều suy nghĩ một chút.

Hắn cùng với họ không oán không thù, không có động cơ hạ độc.

Không lẽ nghe lời người khác ?

Rất nhanh, hạ nhân trong Mẫu Đơn viên lại chạy vào phòng khách báo cáo, trong một xó ở núi giả phía sau hậu viện, phát hiện một khối thi thể nữ nhân trúng độc chết.

Chủ nhân Mẫu Đơn viên liền dẫn mọi người đi qua, chỉ có Cung Trường Nguyệt và Mộ Thanh Dạ cùng với người đi theo đều ngồi yên tại chỗ, mà ở góc tường, Mộ Thanh Thần hé ra khuôn mặt như trái khổ qua, sợ sệt nhìn hai người bên kia.

Mộ Thanh Dạ là sư huynh lớn lên từ nhỏ với hắn, lúc sư phụ dạy bọn họ võ công, bình thường đều là Mộ Thanh Dạ giám sát hắn, cho nên từ nhỏ hắn đã sợ Mộ Thanh Dạ. Nhưng vì sao a, khi hắn nhìn nam tử mang mặt nạ kia, trong lòng có một loại kích động và run rẩy nói không nên lời ? Giống như sợ hãi, lại vừa hưng phấn.

Ánh mắt Mộ Thanh Thần có chút mê mang.

Mà ở bên kia.

" Công tử không đi ? " Mộ Thanh Dạ khẽ gạt đầu với Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua Mộ Thanh Thần, sau đó thản nhiên nhìn về phía Mộ Thanh Dạ, tùy ý nói, " Không có hứng thú. "

Mộ Thanh Dạ nhủ mi, cũng không hỏi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thuyền Hoa

Rất nhanh đã có kết quả điều tra việc này, nữ thi ở núi giả hậu viện là một thi nữ bình thường, cho dù có lẫn vào giữa trăm người khác cũng không có gì thu hút.

Như lời người quen với thi nữ này nói, nàng từ buổi sáng đã không thấy mặt, mấy ngày gần đây về mặt và hành vi của nàng cũng rất lạ, luôn ở xung quanh phòng bếp, người khác có lòng tốt hỏi nàng làm gì ở đây, nàng liền kinh hoảng chạy đi, hành vi thập phần khả nghi.

Mà người ta cũng điều tra ra, nguyên nhân thi nữ tử vong cũng là do trúng thất nhật đoạn trường thảo (đại khái là cỏ bảy ngày đứt ruột đứt gan). Y phục của nàng có hai lớp, ở bên trong phát hiện một gói giấy nhỏ có một chút bột phấn màu nâu, sau đó xác minh được, đây là thất nhật đoạn trường thảo được nghiền nát.

Đến lúc này, theo lý mà nói thì đã có một ít manh mối, nhưng trên thực tế, manh mối tới đây thì hoàn toàn bị đứt, mà trừ sư làm hoa thiện kia, lúc không có ai canh giữ đã mặc danh kỳ diệu treo cổ, thoạt nhìn giống như sợ tội mà tự sát, nhưng chỉ cần là người có chút đầu óc liền biết đây chỉ là nguy trang.

Vì nguyên nhân này, việc điều tra rốt cuộc không thể tiếp tục.

Lúc chủ nhân Mẫu Đơn viên bắt đầu đem kết quả này nói cho những người có thân phận địa vị tham gia Mẫu Đơn viên, bị bọn họ phản đối mãnh liệt, bọn họ cho rằng thể lực của Mẫu Đơn viên thật sự không có cách nào tiếp tục, liền chủ động yêu cầu tiếp nhận manh mối để điều tra, kết quả như vậy cũng coi như không.

Cung Trường Nguyệt cùng Thần Y cốc Mộ Thanh Dạ hoàn toàn không xem mình là người bị hại, bọn họ không hận mà đều không nhúng tay, bỏ mặc chuyện chuyện này.

Chuyện này vẫn chưa tạo thành thương vong gì lớn, có lẽ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà, không lâu sau, giang hồ bắt đầu nổi lên sóng gió.

Những ngày không yên ổn, bắt đầu từ đây.

Đương nhiên, chuyện này không ảnh hưởng gì tới việc cử hành Mẫu Đơn hội. Yến hội được tổ chức vào ngày hôm sau, các quý nữ ở thành Lạc Dương đều tham gia tuyển chọn Lạc Dương hoa thần, từ các mặt khảo sát, Lạc gia tiểu thư Lạc Hiệp, Tô gia tiểu thư Tô Như Tuyết, Tô Như Mộng cùng ở một nhóm, ba người đều tiến vào đợt tuyển chọn cuối cùng, lần tuyển chọn này, mười người phải vượt qua được những điều kiện hà khắc, sau đó chọn ra

Lạc Dương hoa thần.

Trên thực tế, việc chọn ra Lạc Dương hoa thần chính là du thành trên thuyền hoa (du là du ngoạn, thành là thành thị), các quý nữ ngồi trên thuyền hoa của mình, du ngoạn trên dòng Lạc Thủy, đi xuyên hết Lạc Dương, dân chúng đứng ở hai bên bờ sông, mọi người đều vì phong thái của Lạc Dương hoa thần mà chạy tới đây. Mà bọn họ cũng là giám khảo cuối cùng của Lạc Dương hoa thần, mỗi người sẽ mua hai bông Mẫu Đơn, sau đó trao hoa cho người mà bọn họ nghĩ là tốt nhất, đây là lợi thế để mười vị quý nữ tranh cử. Tuyển chọn Lạc Dương hoa thần chính là xem ai được nhiều hoa mẫu đơn nhất.

Hơn nữa, hoa thuyền mà các quý nữ dùng cũng không phải thống nhất, mà còn cần sáng tạo của mỗi người, tự mình thiết kế, thuyền hoa này cũng có lợi thế hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Ngày mà hoa thuyền du ngoạn, hai bên bờ sông Lạc Thủy đã sớm đầy áp người, ở ngã tư đường gần sông Lạc Thủy, mọi nơi đều là thanh âm của người bán hàng rong, trên mặt mọi người đều lộ vẻ tươi cười vui mừng, thoạt nhìn rất náo nhiệt.

Cung Trường Nguyệt cũng không có ở đây, khí chất của nàng ở giữa đoàn người nhộn nhịp này thật sự là giống như hạc giữa bầy gà, rất thu hút ánh mắt người khác. Cho nên, nàng bây giờ đang ngồi một mình trong phòng ở lầu hai, có thể nhìn thấy thuyền hoa bên ngoài, nàng tựa vào ghế dựa mềm mại mà đọc sách, Thiên Yên và Tề Nhã đứng ở sau lưng. Mà cửa sổ bên cạnh nàng mở rộng, có thể nhìn thấy cả con sông và những đội thuyền qua lại không ngớt.

Thuyền hoa du hà (du ngoạn trên sông) sắp bắt đầu.

Xuất hiện đầu tiên là nhạc thuyền, giống như tên của nó, nhạc thuyền là chiếc thuyền chở các nhạc sư, thuyền hoa đi theo hướng dẫn của họ, tiết tấu vui mừng vang lên.

Sau nhạc thuyền là thuyền của Lạc Hiệp.

Nói thật, xuất hiện đầu tiên cũng là một ưu thế, mà nó cũng là một liệt thế (tình huống xấu). Ưu thế là, sáng tạo của người, người có thể lớn mật lựa chọn, không cần lo lắng sẽ xuất hiện chuyện người ta nói người giống với ý tưởng của người khác, mà liệt thế chính là người xem sẽ dần dần quên đi màn trình diễn của người, do đó sẽ làm cho những người khác vượt qua người.

Nhưng mà thực hiện nhiên, Lạc Hiệp không phải lần đầu tiên tham gia hoa thuyền du hà, nắm lấy lợi thế rất tốt.

Màn trình diễn của nàng, tuyệt đối kinh diễm, lúc nàng nhảy múa xoay tròn dựa theo hình hoa mẫu đơn thật sự giống như tiên tử, cả người nàng cùng hợp với hoa mẫu đơn lại càng rực rỡ, hồng sắc sa y tung bay trong gió, giữa hai hàng mi tô điểm một đóa hoa tinh xảo, mái tóc búi cao kiểu Phi Thiên, trên mái tóc đen được điểm xuyên một đóa mẫu đơn lớn, rực rỡ như thế, thật sự tôn lên cái danh mình mị động nhân (năng động lòng người) của nàng đến cực hạn.

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, giống như tiếng sáo từ trời cao, Lạc Hiệp tạo dáng phi thiên, tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn, trên cổ tay có một đôi vòng tay phi thúy, trong suốt sinh động, xinh đẹp vô cùng.

Trong một khắc đó, Lạc Hiệp giống như thật sự trở thành Mẫu Đơn tiên tử sắp bay đi mất, đẹp không sao tả xiết.

Vừa xuất hiện đã kinh diễm như thế, những màn trình diễn sau ít nhiều đều vì nàng mà âm đậm thất sắc.

Cho nên mới nói Lạc Hiệp thực thông minh, nắm chắc tâm lý người xem cùng ưu thế của mình, phát huy tất cả đến mức tốt nhất.

Quả như nàng dự đoán, sau đó có ba quý nữ, đều rất xa không bằng nàng, mọi người vẫn đắm chìm trong màn kinh diễm của Lạc Hiệp, căn bản không có hồi phục tinh thần để xem các quý nữ kia trình diễn.

Đại khái có thể cùng Lạc Hiệp phân tranh chính là Tô gia đại tiểu thư Tô Như Tuyết, nàng hai tay cầm kiếm, múa một điệu kiếm vũ, giai điệu dịu dàng từ đàn sáo cổ cầm biến thành tiếng trống ào ạt, hai chân nàng giẫm lên trống lớn được tạo hình hoa mẫu đơn, từng bước từng bước tạo thành tiếng trống, làm cho lòng người khác không tự chủ sinh ra một loại rung động. Đôi tay kia cầm kiếm, hồng nhan không hề thua kém đáng mảy râu !

Không hề nghi ngờ, màn trình diễn rầm rộ của Tô Như Tuyết không hề kém so với Lạc Hiệp phi thiên.

Lạc Hiệp cùng Tô Như Tuyết trước kia đã là đối thủ một mất một còn, lúc Tô Như Tuyết bắt đầu biểu diễn, Lạc Hiệp giống như tâm hữu linh tê, lập tức quay đầu lại, nhìn rõ toàn bộ màn trình diễn của Tô Như Tuyết, trong lòng hiểu rõ Tô Như Tuyết không hề kém mình, môi dưới của nàng rất nhanh bị cắn nát !

Ghen tị, phẫn hận, bất bình... Nhưng một lát sau, cảm xúc đó liền dời mục tiêu.

Nguyên nhân chính là Tô gia nhị tiểu thư Tô Như Mộng cuối cùng cũng lên trình diễn, lúc hé ra dung mạo khuynh thế, mọi người tựa hồ đều quên hô hấp, thất thần nhìn nàng !

Khi giai điệu vang lên, Cung Trường Nguyệt chậm chậm từ nhuyễn tháp đứng lên, đem thân mình tựa vào bên cửa sổ, một tay nâng cằm, trong mắt lóe lên quang mang không rõ, sau đó nhẹ nhàng gọi ra một cái tên –

" Tô... Như Mộng... "

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Hồng Nhan

"Kiếm nhuộm rượu thật vô vị, uống cạn chén vì ai, người vì ta đưa tiễn, người vì ta đưa tiễn. Hương thơm phấn son, có thể yêu không thể trao, trời này cao thế nào, đất kia xa bao nhiêu..."

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, giống như châu ngọc lăn trên ngân bàn, thanh thúy dễ nghe, từ trong gió lúc ẩn lúc hiện một cổ tiên khí, chậm rãi bay vào tai mọi người.

Phóng tầm mắt nhìn lại, ở thuyền hoa kia, trên đóa mẫu đơn trắng to lớn, có một bạch y thiếu nữ uyển chuyển đứng đấy, khinh sa trên người nàng tung bay, dáng người xinh đẹp thướt tha, mỏng manh lại cứng cỏi, giống như một đóa hoa đứng thẳng đón gió, vừa không lay động, lại giống như muốn theo gió bay đi.

Một nửa khuôn mặt của nàng bị diện sa che khuất, tự nhiên sinh ra một vẻ đẹp thần bí mông lung, làm cho người ta không nhìn được muốn xem phía dưới diện sa là mỹ nhan khuyên thành cỡ nào. Sương khói nhân nhật giữa hàng mi làm cho người ta một cảm giác ưu sầu, nhưng cũng đẹp đến mức say lòng.

Mà tiếng ca vừa rồi, chính là từ miệng nàng hát ra.

Chỉ đơn giản dùng tỳ bà để đệm nhạc, lại làm nổi lên thanh âm có thể sánh với vẻ đẹp của nàng.

Câu hát vừa dứt, nàng vốn đang đứng thẳng đột nhiên khụy chân xuống, tầng tầng lớp lớp sa y trên người nhất thời nở rộ thành một đóa hoa xinh đẹp rực rỡ.

Chợt, âm thanh của cổ cầm, ti trúc cùng vài loại nhạc khí khác vang lên!

"Người là anh hùng đã định trước không rơi lệ không hối hận, nụ cười này có bao nhiêu nguy hiểm, tựa như độc dược thấm vào lòng ta, giọt lệ này đẹp đẽ nhường nào, cũng chỉ có người mới hiểu, tâm này không có người, cuộc sống thật nực cười!"

Mũi chân của nàng điểm nhẹ một chút, cả người cùng bay lên cao, hai sợi dây lưng (chính là sợi dây mà mấy chị hay dùng để buộc eo đầy mọi người) bằng tơ tằm màu trắng nhất thời bay ra từ tay áo nàng, trong nháy mắt kia vẽ nên một độ cong duyên dáng!

Mái tóc đen như thác nước, lay động theo gió, thiếu nữ kia một thân bạch sắc sa y, giống như tiên nữ đến từ Cửu Trọng Thiên, mang theo tiên khí như ảo như mộng, rung động ánh mắt của mọi người.

Trong tay nàng cầm hai sợi dây tơ tằm trắng kia, bắt đầu múa!

"Ta chẳng cần một đời tiếng tăm anh hùng, chỉ cầu đổi lấy một nụ cười hồng nhan, nếu có thể còn luân hồi, ta nguyện ý kiếp sau làm thân trâu ngựa, cũng muốn cùng người lãng du thiên nhai!"

Vũ đạo thật đẹp!

Người thật đẹp!

Ca khúc thật đẹp!

Cung Trường Nguyệt lười nhác tựa vào cửa sổ, ánh mắt nhìn thuyền hoa nhanh chóng hiện lên một chút hứng thú—

"Thật thú vị..."

Kiếp trước, nàng rất ít khi nghe mấy bài hát linh tinh gì đó, mấy ca khúc mà nàng biết cũng không nhiều lắm. Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ, tại nơi mà lịch sử văn hóa hoàn toàn khác hẳn này, nàng lại có thể nghe được giai điệu quen thuộc như thế!

Thì ra, Tô Như Mộng này đến từ nơi giống mình.

"Đáng tiếc." Hứng thú kia rất nhanh liền nhạt đi, trong lòng vừa nổi lên gợn sóng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Cung Trường Nguyệt trừng mắt nhìn, chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình—

Đáng tiếc, nữ nhân này cũng không thú vị lắm, tâm tư thật sự... nhằm chán đến cực điểm.

Có lẽ, ở thế giới này, chỉ có nữ nhân tự cho là mình giỏi kia là đến từ cùng nơi với mình, ngô, đúng rồi, còn có Thanh Thần không nhớ chuyện kiếp trước... nhưng mà, đối với Cung Trường Nguyệt, chuyện này chẳng có ý nghĩa gì hết.

Đột nhiên có cơn gió thổi qua tai, ánh mắt Cung Trường Nguyệt lạnh lùng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xoay người lại, xuất ra một chưởng về phía sau, nội lực vô hình mang theo sức phá hủy khủng khiếp thổi bay cả cửa, hung hăng đánh về phía người đang nấp trong góc !

Một bóng dáng tuyệt sắc lập tức lách ra, tay áo nhẹ nhàng tung bay, giống như trích tiên.

Bất quá, chỉ có Mộ Thanh Dạ mới biết được, lúc này chính mình đang ném cảm giác chột vật chưa từng có !

" Ngượng ngùng. " Mộ Thanh Dạ thần nhiên mở miệng, hơi gật đầu với Cung Trường Nguyệt, nhưng trong giọng nói làm người nghe chẳng hề cảm thấy chút xấu hổ nào !

" Hừ. " Cung Trường Nguyệt bất mãn khẽ hừ một tiếng, sau đó phẩy tay áo ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ.

" Người có chuyện gì, lại lén lút như thế. " Cung Trường Nguyệt khẽ nhíu mày, trong mắt đầy sự bất mãn với hành vi tiểu nhân trơ trẽn của Mộ Thanh Dạ không mời mà tới, lại còn nấp trong bóng tối.

Mộ Thanh Dạ hình như không cảm giác được Cung Trường Nguyệt đang bức mình, mảnh vải che cùng với hai mắt mù lòa của hắn vốn là khuyết điểm, nhưng ai mà ngờ, lúc này nó lại thành lợi thế nguy trang cho hắn.

Hắn có thể biểu hiện mình không sao hết, đơn giản vì hắn là người mù ! Nhìn không thấy !

Vì thế Mộ Thanh Dạ thực tự nhiên ngồi đối diện Cung Trường Nguyệt, còn ngựa quen đường cũ cầm lấy ấm trà trên bàn, rót cho mình một ly trà, sau đó cầm lấy ly trà nhỏ màu xanh thẫm kia, nhấp một ngụm.

Khỏe môi Cung Trường Nguyệt khẽ cong, cũng không sót ruột hỏi Mộ Thanh Dạ có chuyện gì, lười nhác tựa vào ghế, tựa hồ quên mất trước mặt mình còn có Mộ Thanh Dạ.

Thời gian cứ trôi qua từng chút, trong phòng lại im lặng đến dọa người, Tề Nhã cùng Thiên Yên sớm đã nghe lệnh chủ tử, đứng ở góc phòng, bình ổn hơi thở, ngay cả hít sâu một chút cũng không dám –

Vì trong phòng im lặng, cho nên tiếng ồn ào bên ngoài vang lên rất rõ –

Lạc Dương hoa thần vừa mới được chọn xong.

Người nhìn không được là Mộ Thanh Dạ, hắn vốn mang theo nghi hoặc mà đến đây, bây giờ lại ghen lâu như thế, đã chứng tỏ ý chí của hắn đủ mạnh, nhưng đến hiện tại, rốt cuộc hắn vẫn không nhìn được.

Mộ Thanh Dạ trước tiên sửa lại một chút suy nghĩ trong đầu, cân nhắc một chút, mới mở miệng hỏi, " Xin hỏi công tử, chẳng lẽ người... biết sự đệ Mộ Thanh Thần của ta ? "

" Ân, hắn là đệ đệ của ta. " Cung Trường Nguyệt cho rằng đây là sự thật.

Mộ Thanh Dạ nhướn mày, " Làm sao người biết hắn là đệ đệ của người ? Các người mới chỉ gặp nhau một lần mà thôi. Sự đệ là năm đó được sự phụ nhật tử trong tuyết, khi đó hắn vẫn còn là đứa trẻ mới mấy tháng, là một cô nhi bị vứt bỏ mà thôi. Người... làm sao xác nhận hắn là đệ đệ của người ? "

Mộ Thanh Dạ vốn là người ít nói, lúc này lại nói nhiều như vậy đã là kỳ tích rồi. Nhưng Cung Trường Nguyệt cũng không thật sự nghe, nàng tóm được mấy chữ " nhật " " mới mấy tháng " " bị vứt bỏ " " cô nhi " xong, chân mày cau lại, trong mắt lập tức dâng lên lửa giận.

" Bị vứt bỏ ? " Âm cuối của nàng lên cao, giống như mang theo lửa giận vô tận, làm cho nhiệt độ xung quanh hạ mạnh xuống.

Đệ đệ của Cung Trường Nguyệt nàng, vậy mà lại bị người ta vứt bỏ ?

Mộ Thanh Dạ nhất thời cảm thấy một áp lực uy hiếp vô hình.

Rõ ràng đây không phải nội lực, mà là khí thế của người có địa vị.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Thanh Dạ trầm xuống – thân phận của Ngọc công tử quả nhiên không đơn giản.

Cung Trường Nguyệt trầm giọng hỏi, " Phụ mẫu hắn là ai ? "

Mộ Thanh Dạ có chút không hiểu kịp – Ngọc công tử không phải tự xưng là ca ca của sự đệ Mộ Thanh Thần sao ? Vì sao còn hỏi phụ mẫu hắn là ai ? Chẳng lẽ phụ mẫu của hắn không phải phụ mẫu của sự đệ ? Hay là... Ngọc công tử cũng là một cô nhi ?

Mộ Thanh Dạ rồi rầm nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Biến Cố

Mộ Thanh Dạ vừa mới bước vào phòng mình thì một bóng dáng màu xám lập tức nhào tới, hai tay nắm chặt bả vai Mộ Thanh Dạ, hai mắt mở to nhìn Mộ Thanh Dạ, trong giọng nói có vài phần mong đợi mà chính hắn cũng không nhận ra – (Editor: CaS)

" Sư huynh ! Thế nào ? Hắn nói gì ? " Mộ Thanh Thần cất cao giọng nói.

Mộ Thanh Dạ hướng mặt về phía Mộ Thanh Thần, " Hắn nói hắn là ca ca của ngươi. "

" Ca ca ? " Mộ Thanh Thần thật sự không thể tin lỗ tai của mình – mình không phải là cô nhi sao ? Sao lại có ca ca ?! Chẳng lẽ, trước đây hắn và mình bị thất lạc...

Mộ Thanh Dạ và Mộ Thanh Thần lớn lên cùng nhau, cho dù lúc này Mộ Thanh Thần không lên tiếng, nhưng Mộ Thanh Dạ vẫn biết rõ suy nghĩ của Mộ Thanh Thần. Vì thế hắn mở miệng nói, " Ngọc công tử hỏi phụ mẫu ngươi là ai. "

" Hắn không biết à ? " Mộ Thanh Thần kinh ngạc hỏi.

Mộ Thanh Dạ cũng nhíu mi, " Ta nói ngươi bị người ta vứt bỏ, hắn rất tức giận, sau đó hỏi phụ mẫu ngươi là ai, hình như dự định bắt phụ mẫu đã vứt bỏ ngươi phải chịu trách nhiệm. . . "

" Sau đó ? " (Editor: CaS)

" Sau đó... " Mộ Thanh Dạ nhớ lại tình hình khi nãy, trong lòng cũng thấy kỳ quái, " Lúc đó hình như có một con bò câu đưa tin bay vào phòng, thị nữ của Ngọc công tử đọc thư xong thì nhỏ giọng nói vài câu với hắn. Ngọc công tử trầm mặc trong chốc lát, để cho ta rời đi. " Tuy rằng hai mắt hắn nhìn không thấy, nhưng thính giác của hắn rất nhạy bén, trên cơ bản hắn cũng đoán được tình hình. (Editor: CaS)

Nghĩ đến lúc Ngọc công tử nói mình rời đi, Mộ Thanh Dạ có chút khó nói, từ nhỏ đến lớn, hắn được bồi dưỡng để kế vị Thần Y cốc cốc chủ, được mọi người tôn kính, cho dù lui tới thế tục, gặp cái gọi là hoàng thất, cũng sẽ được người ta lấy lễ đối đãi. Từ trước đến nay hắn chưa từng gặp người như thế, dĩ nhiên lại ra lệnh cho người khác, hơn nữa làm người ta không nảy sinh chút phản kháng nào, trong lòng run lên, rồi cứ theo bản năng mà phục tùng.

Thân phận thật sự của Ngọc công tử...

Lúc này, trong phòng đột nhiên có một hơi thở bất thường dao động, rất nhanh, một bóng dáng màu đen giống như quỷ mị đột nhiên xuất hiện ở góc phòng.

" Thiếu chủ ! " Ám vệ kia ngẩng đầu, vội vàng nói với Mộ Thanh Dạ, " Trong cốc... trong cốc xảy ra chuyện ! "

" Cái gì ? " Mộ Thanh Dạ biến sắc, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Ngay cả Mộ Thanh Thần hành động không biết suy nghĩ, lâu lâu lại bị động kinh mà khi xong những lời này cũng không thể không lo lắng. Đối với hắn mà nói, Thần Y cốc là nhà, tuy rằng sư phụ và sư huynh luôn bắt hắn luyện võ, nhưng bọn họ giống như người nhà của hắn, hiện tại nhà mình xảy ra chuyện, hắn làm sao có thể không lo lắng ? (Editor: CaS)

Mộ Thanh Dạ vững vàng bước đến trước mặt ám vệ, trầm giọng quát, " Rốt cuộc xảy ra chuyện gì ! Ngươi đừng hoảng ! Chậm rãi nói ! "

Ám vệ kia bình ổn hơi thở, lên tiếng, " Bởi vì sắp tới khảo hạch ba năm một lần, phần lớn người trong cốc vì chuẩn bị cho khảo hạch mà đều xuất cốc du ngoạn, chỉ có cốc chủ ở lại. Nhưng hôm qua, một nhóm người thần bí phá mê vụ* trận, xuất hiện rồi tàn sát trắng trợn trong cốc, tên cầm đầu còn... đã thương cốc chủ ! "

*Mê vụ : sương mù

Bọn họ tuy là ám vệ, tồn tại vì bảo hộ chủ tử, nhưng từ những ngày đầu bọn họ nhận huấn luyện, lão sư đã nói, trăm ngàn lần đừng xem mình là người. Mặc dù vậy, bọn họ vẫn có tình cảm, đối với Thần Y cốc nuôi dạy mình nhiều năm cũng có vài phần quyến luyến. Nay Thần Y cốc xảy ra chuyện, bọn họ làm sao có thể không sốt ruột không đau lòng đây ?

" Cái gì ! " Hơi thở Mộ Thanh Dạ có chút rối loạn, trong lòng rối ren.

Bất quá hấn rất nhanh đã bình tĩnh lại, chỉ là hai tay hấn vẫn không nhận được mà run lên, " Nhanh... hồi cốc ! "

Lúc này, hấn đột nhiên sững sờ, hình như nhớ tới cái gì –

Tình hình vừa rồi ở trong phòng Ngọc công tử, nhanh chóng hiện lên trước mắt hấn.

Tuy rằng hấn không tận mắt thấy, nhưng hấn tin vào thánh giác của mình.

Chuyện mà Ngọc công tử mới được báo, chẳng lẽ là biến cố của Thần Y cốc ? Như vậy rốt cuộc trong tay hấn có lực lượng nào, lại có tin tức nhanh hơn cả mình ? Phải biết rằng, Thần Y cốc muốn ẩn nấp, người trong cốc có phương thức và con đường truyền tin riêng để tránh bị người khác phát hiện, vậy làm sao Ngọc công tử biết được ?

Giống như trực giác, Mộ Thanh Dạ nhớ tới Thất Tinh lâu cũng nổi danh cùng thời với Thần Y cốc, theo như sư phụ nói, hình như Thất Tinh lâu... cũng xảy ra biến cố...

Chẳng lẽ biến cố này có liên quan tới Ngọc công tử ?

Thần lâu... Thần lâu...

Mộ Thanh Dạ lắc đầu, vút đi suy nghĩ phức tạp, rất nhanh sắp xếp lại tâm tình, đem ý tưởng kia quăng ra sau đầu, sau đó lập tức gọi người thu dọn, chuẩn bị hồi cốc.

Đoàn người cứ như vậy, vội vàng rời đi. (Editor: CaS)

Lúc xuống thuyền, trong lòng Mộ Thanh Thần đột nhiên có cảm giác, ở một giây đặt chân xuống, quay đầu lại, nhìn về một nơi.

Ở đó, một huyền y nam tử mang mặt nạ đang đứng, gió mát thổi qua làm góc áo hấn tung bay, khiến cho chân trời kia có một thoáng nhuộm màu đen.

Hấn cứ nhìn mình từ xa, tầm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại làm cho tâm không nhận được run lên.

" Ngọc công tử... " Mộ Thanh Thần thì thầm gọi ra ba chữ, trong lòng dâng lên cảm xúc mà hấn cũng không hiểu rõ. Hô hấp có chút dồn dập, giật mình sững sờ một lúc lâu, đến khi Mộ Thanh Dạ quay đầu nhắc nhở, hấn mới hồi phục tinh thần, đuổi theo bước chân người nhà, càng đi càng xa.

" Chủ tử, ngài... muốn nhúng tay vào sao ? " Tề Nhã bên cạnh Cung Trường Nguyệt vụng trộm đánh giá sườn mặt nàng, đoán cảm xúc, nhận không được mở miệng hỏi.

Cung Trường Nguyệt nhìn hàng người rời đi, trầm ngâm trong chốc lát, " Phái người tiếp tục chú ý Thần Y cốc, còn nữa... phái người âm thầm bảo hộ tốt Thanh Thần, nếu cần thì đưa hấn rời khỏi Thần Y cốc. " Kiếp này, nàng dĩ nhiên sẽ không để Thanh Thần bị tổn thương, về phần Thần Y cốc tranh giành cái gì, không liên quan tới nàng.

" Vâng, thuộc hạ đã biết. " Tề Nhã nhẹ nhàng phúc thân.

Cung Trường Nguyệt xoay người, lúc chuẩn bị rời đi, lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng.

Nữ tử kia làm rơi diện紗, lộ ra dung mạo khuynh quốc khuynh thành của mình, cười khanh khách nhìn Cung Trường Nguyệt, một lát sau, khẽ mở đôi môi đỏ thắm, từng chữ thốt lên giống như mang theo hương thơm – (Editor: CaS)

" Ngọc công tử, chào người, ta là Tô Như Mộng. "

Cung Trường Nguyệt nhú mày, có chút không kiên nhẫn với việc nàng đang cản đường mình, lạnh lùng nhìn nàng, " Lui ra ! "

Tô Như Mộng theo bản năng lùi lại từng bước, Cung Trường Nguyệt phất tay áo rời đi, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lâm Chung

Trải qua ba ngày liên tục không ngừng nghỉ chạy đi, đoàn người Mộ Thanh Dạ rốt cục vào lúc hoàng hôn chạy về Thần Y cốc.

Vị trí Thần Y cốc thập phần thần bí, nó được ba ngọn núi lớn bao quanh, xung quanh đều là vách núi dựng đứng, trừ phi khinh công tuyệt đỉnh, nếu

không tuyệt đối không có khả năng leo lên, vì thế thông đạo ra vào chỉ giống như một khe hẹp được người ta dùng dao bở ra ở sườn núi phía tây, là nơi mà chỉ người Thần Y cốc mới biết.

Ở đây bố trí mê vụ trận, vị trí cửa cốc lại dùng bụi gai phủ lên, nếu không cố tình tìm, căn bản không thể phát hiện ra. Lúc đoàn người Mộ Thanh Dạ gấp gáp trở về, mê vụ trận đã bị phá đi hơn phân nửa lại bắt đầu chuyển động, sương mù dày đặc ở trung tâm trận, quanh quẩn xung quanh mọi người, làm cho tâm những người nhìn thấy nhện không được trở nên nặng nề.

Mộ Thanh Dạ nhanh chóng chiếu theo lệ phá giải trận pháp, sau đó dẫn người tiến vào cốc.

Người trong cốc sớm đã thu được tin tức bọn họ trở về, cho nên lúc bọn hắn bước vào thì đã có vài người chờ ở đó, lãnh đạo chính là quản sự tổng quản của Thần Y cốc, hắn giấu hai tay trong tay áo, muốn dẫn lòng yên tĩnh chờ đợi, lại nhện không được mà ngẩng đầu nhìn về phía cửa cốc, hy vọng thiếu chủ trở về sớm một chút.

Lúc nhìn thấy bóng dáng đám người Mộ Thanh Dạ, tổng quản năm nay đã vượt quá năm mươi tuổi cơ hồ vui đến phát khóc.

"Thiếu... thiếu chủ! Người đã trở lại!" Lão tổng quản kích động vọt đến trước mặt Mộ Thanh Dạ, mắt lão nhện không được đỏ lên.

Mộ Thanh Dạ thấy lão tổng quản luống cuống như thế, trong lòng trầm xuống, biết rõ tình hình sư phụ không được tốt, liền có vài phần lo lắng hỏi, "Sư phụ đâu? Sư phụ thế nào rồi?"

"Cốc chủ... cốc chủ..." Lão tổng quản nói, nhện không được khóc lớn, "Cốc chủ hắn không ổn! Nếu không phải chờ thiếu chủ trở về nên dùng Lung Ngọc kéo dài mệnh, cốc chủ... cốc chủ cũng đã..."

Lung Ngọc, là chỉ bảo trấn cốc trăm năm của Thần Y cốc, là mảnh ngọc có công dụng thần kỳ trong truyền thuyết, hiện nay, Thần Y cốc chỉ phát hiện nó có thể bảo vệ hơi thở sinh mệnh, nói đơn giản chính là kéo dài sinh mệnh, nếu vết thương bình thường, chỉ cần đặt Lung Ngọc trên miệng vết thương, chốc lát sau miệng vết thương liền bình phục, có thể nói là kỳ tích.

Lúc nghe lão tổng quản nhắc tới Lung Ngọc, Mộ Thanh Dạ đã tuyệt vọng – thương thế sư phụ đã trầm trọng đến mức phải dùng Lung Ngọc để kéo dài sinh mệnh sao?

Sư phụ... sư phụ sẽ chết sao?

Mộ Thanh Dạ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, ở trong lòng hắn, sư phụ như một tòa núi lớn vững chắc, khiến hắn ngưỡng mộ, khiến hắn sùng bái, sư phụ vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống. Đến hôm nay, trong lòng Mộ Thanh Dạ vẫn có suy nghĩ đơn giản mà ngây thơ đó.

Hiện tại, sự thật trước mắt hắn lại tàn khốc mà đẫm máu như thế.

Cho dù hắn không muốn tin, nhưng sự thật là vậy.

Thân thể Mộ Thanh Dạ run lên.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên bả vai Mộ Thanh Dạ, mang theo độ ấm dịu dàng.

Mộ Thanh Dạ hơi quay đầu lại, thanh âm suy sụp, "Sư đệ..."

"Mau đi đi!" Cho dù sư huynh hắn nhìn không thấy, nhưng Mộ Thanh Thần vẫn nở nụ cười tươi sáng lạ mà tốt đẹp với Mộ Thanh Dạ, chỉ là hai mắt hắn đã đỏ bừng, "Sư phụ cần huynh, huynh nhanh đi qua đi!"

Thân mình Mộ Thanh Dạ run mạnh!

Đúng vậy! Sư phụ cần hắn, Thần Y cốc... vẫn cần hắn!

Mộ Thanh Dạ khề míp môi, hai tay giấu trong tay áo chậm rãi nắm thành quyền, trong lòng có một niềm tin kiên định –

"Đi!"

Lập tức, hắn bước nhanh ra ngoài.

Thần Y cốc có một tòa tiểu lâu ở giữa hồ, Mộ Thanh Dạ cùng Mộ Thanh Thần nhìn thấy sư phụ hấp hối, sắc mặt hắn xám trắng, hai mắt nhắm nghiền, trên án đường đã biến đen có một khối bạch ngọc, mái tóc chòm râu từng đen nhánh nay đã thành tuyết trắng. Nếu không phải ngực hắn khẽ phập phồng, chỉ sợ ai nhìn vào cũng nghĩ lão nhân này đã chết rồi.

Đi tới cửa, bước chân Mộ Thanh Dạ hơi chậm lại, hít sâu một hơi, bước vào phòng, từng bước từng bước đến bên giường, sau đó, chậm rãi quỳ xuống.

"Sư phụ..." Hắn cúi đầu kêu, thanh âm run run tựa hồ đang đè nén cái gì đó.

Mộ Thanh Dạ nâng tay, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay sư phụ hắn để ở mép giường.

Bàn tay ấm áp và vững chắc trong trí nhớ đã không còn, chỉ còn gầy trơ xương mà lại lạnh như băng.

Lão nhân trên giường khẽ động ngón tay, sau đó chậm rãi mở mắt, giống như đem hết khí lực toàn thân, đưa mặt hướng về phía Mộ Thanh Dạ, đôi môi xanh tím hơi mấp máy, phát ra thanh âm nhỏ, "Thanh Dạ... Thanh Dạ người đã trở lại..."

"Đồ nhi... đã về..."

"Trở về là tốt rồi... trở về là tốt rồi..." Lão nhân nói xong, vừa muốn nhắm mắt lại. Đột nhiên! Hai mắt hắn mở lớn, giống như hồi quang phản chiếu, lại lần nữa có được thần thái. Hắn nhanh chóng lật tay nắm lấy tay Mộ Thanh Dạ, trịnh trọng nói, "Thanh Dạ... Thanh Dạ! Ta đem Thần Y cốc... giao cho người! Hy vọng người có thể phát triển nó hơn nữa!"

Mộ Thanh Dạ trầm mặc một lúc, mới đáp lại, "Vâng! Sư phụ!"

Lão nhân vui mừng gật đầu, sau đó đem tầm mắt chuyển qua Mộ Thanh Thần đang ở sau lưng Mộ Thanh Dạ, mở miệng nhẹ giọng kêu, "Thanh Thần, lại đây."

"Sư phụ. Mộ Thanh Thần cũng bùm một tiếng, quỳ xuống trước mặt lão nhân, nằm rạp ở đầu giường, nhin không được nhe răng khóc, "Sư phụ người không cần nói! Người nhanh khỏe lên đi! Ta sẽ không lùi biếng nữa, ta sẽ nghe lời, luyện công thật tốt... Sư phụ! Người đừng rời đi a!"

"Thanh Thần, nam tử hán đại trượng phu... Đừng khóc!" Dứt lời, lão nhân nhin không được ho lên.

Mộ Thanh Dạ cùng Mộ Thanh Thần vội vàng vươn tay giúp lão nhân thuận khí.

"Được rồi được rồi, ta không sao." Lão nhân nhẹ nhàng đẩy tay hai người, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, mới mở mắt lần nữa, nói với Mộ Thanh Thần, "Thanh Thần, sau này tốt nhất người phải nghe lời sư huynh, sư phụ không yên lòng nhất là tính cách của con luôn gặp rắc rối..." Nói xong, lão nhân nhin không được cong khóe môi.

Nói thật, nếu không phải có tiểu đồ đệ này, chỉ sợ trong cốc sẽ mất rất nhiều niềm vui.

"Ta hiểu rồi sư phụ..." Mộ Thanh Thần đỏ mắt nhìn lão nhân.

"Thanh Dạ. Ánh mắt lão nhân nhìn chằm chằm Mộ Thanh Dạ, "Sư phụ sợ là sắp đi rồi, một thân công lực này sẽ mất đi lúc ta chết, không bằng... giúp cho người!"

"Người đang nói gì vậy sư phụ! Không được!" Mộ Thanh Dạ tái mặt quát.

"Thanh Dạ, người nghe đây, thiên phú của người mặc dù không bằng sư đệ, nhưng người có kiên nhẫn cùng nghị lực, ngay cả ta cũng không nghĩ người có thể luyện đến tầng cuối cùng của công pháp này, bây giờ sư phụ đem công lực cho người, người nhất định có thể công pháp đại thành! Sẽ bước vào cảnh giới tông sư! Hơn nữa... đây không phải là vì người! Đây là vì Thần Y cốc!" ánh mắt lão nhân kiên định.

Câu cuối, rốt cục khiến Mộ Thanh Dạ không thể cự tuyệt.

Hắn run môi, chậm rãi phun ra một chữ –

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thủ Hộ

Phương pháp nào có thể làm cho công lực của một người đột nhiên tăng mạnh chỉ trong một đêm?

Được thảo? Thần đan? Thật ra, phương pháp đơn giản nhất, chính là người kia cam tâm tình nguyện đem công lực chuyển cho người, phương pháp này cần trả một cái giá rất lớn, chính là tính mệnh.

Lão nhân mệnh chẳng còn lâu, liền ngay lúc này, đem công lực vài chục năm toàn bộ giao cho đồ nhi của mình, để hắn đạt được cảnh giới tông sư!

"Thanh Thần, hộ pháp cho bọn ta! Nếu bị quấy rầy, sẽ là kiểm củi ba năm thiêu một giờ! Sư huynh người và ta đều mất mạng!" Lão nhân trừng hai mắt, quát lớn.

Mộ Thanh Thần mỉm môi, ôm quyền, " Vâng ! Sư phụ ! "

Nếu sư phụ và sư huynh tin tưởng hần, nguyện ý giao sinh mệnh cho hần, như vậy... dĩ nhiên hần sẽ trả giá tất cả để thủ hộ cho họ !

Trong mắt Mộ Thanh Thần lóe lên sự kiên định, sau đó đứng dậy, bước chân vững chắc đi ra ngoài, vẻ mặt luôn vui vẻ lại nghiêm túc không ngờ, cùng với hần trước kia thật sự giống như hai người khác nhau.

Mái tóc đen dài buộc lên một nửa, một nửa khác thả xuống vai, lúc này bị gió thổi nhẹ nhàng đung đưa, giống như một bức tranh thủy mặc có thể chuyển động. Hắc mặc bạch y, cổ áo trắng đứng cang tôn lên cái cảm kiên nghị của hần, hai mắt sáng rực, cả người giống như một bảo kiếm rời vỏ, sắc bén không thể chống đỡ, tất cả đều hé lộ ra ngoài.

Mộ Thanh Thần cong ngón tay thành trảo, hướng về vật đặt bên cửa được mảnh vải đen phủ lên, dùng sức một chút, nội lực trực tiếp làm mảnh vải đen nát bươm, một cây ngân thương lấp lánh xuất hiện trong tay Mộ Thanh Thần.

Thương, là vua của trăm loại binh khí ! Sử dụng linh hoạt, huyền diệu độc đáo !

Vũ khí của Mộ Thanh Thần, là một trường thương màu bạc !

Hần cầm trường thương, từng bước một đi ra ngoài phòng, hai cánh cửa gỗ chậm rãi đóng lại sau lưng hần.

Mộ Thanh Thần cầm trường thương, giống như một chiến thần bạch y, kiên định chặn ở cửa !

Mà ở trong phòng, hai mắt lão nhân tuôn ra một trận bạch quang, trong nháy mắt, mái tóc trắng của hần giống như một cây khô gặp được mùa xuân, đảo mắt liền đen nhánh, nét mặt già nua trở nên hồng nhuận, vết nhăn cũng phai đi rất nhiều, tựa như một thanh niên hai mươi tuổi !

Vì thế, lão già một giây trước còn đang hấp hối, giờ phút này đã ngồi thẳng dậy ở trên giường !

Mà cái giá cho việc này là hần phải thiêu đốt sinh mệnh cùng công lực để đổi lấy !

" Thanh Dạ, đứng dậy ! " Lão nhân quát một tiếng.

Mộ Thanh Dạ không dám cãi lời, vội vàng đứng lên, ngay tại lúc đó, hai tay lão nhân làm thành trảo, một tay đặt ở đỉnh đầu Mộ Thanh Dạ, một tay ở ngay ngực hần, nội lực trong cơ thể như dòng sông điên cuồng chảy vào Mộ Thanh Dạ !

Làn da Mộ Thanh Dạ tản ra ánh sáng nhàn nhạt, hần nhin không được ngẩng đầu lên, ba nghìn sợi tóc không gió mà tung bay, ngay cả bạch y phiêu dật trên người cũng chậm rãi lay động, trong giờ phút này, hần giống như trích tiên.

Làn da Mộ Thanh Dạ vốn trắng mịn, nay giống như bạch ngọc, lóe lên ánh sáng ảm áp, mà làn da lão nhân dần dần chết đi, trở nên xám trắng.

Nhất sinh, nhất tử.

Nhất triều, nhất mộ. (một sớm mai, một hoàng hôn)

Đổi lập rõ ràng như vậy.

Một dòng khí lưu nhàn nhạt chuyển động quanh thân hai người, trong lúc vô tình lại tạo nên một trận pháp phức tạp, không ngừng hấp dẫn linh khí trong trời đất điên cuồng nhập vào.

Sinh mệnh của ta, thành toàn tông sư cho hần.

Lúc công lực chuyển giao bắt đầu thuận lợi, ở bên ngoài, tình hình hoàn toàn khác biệt.

Mộ Thanh Thần nhắm hai mắt, giống như bức tượng yên lặng đứng ở đó, nhưng hần vẫn phóng công lực ra ngoài, thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh xung quanh, gió thổi cỏ lay đều không trốn được cảm giác nhạy bén của hần.

Cho nên khi tiếng kinh hô yếu ớt truyền tới từ phía trước tiểu lâu, hần lập tức phát giác.

" Ai ?! " Mộ Thanh Thần đột nhiên mở hai mắt, thanh âm được nội lực bao lấy, chấn động trong đêm tối.

Chung quanh vẫn im ắng như trước, ngay cả côn trùng chim chóc cũng không lên tiếng, tựa như tiếng kinh hô yếu ớt khi nãy là hần nghe nhầm.

" Rất yên tĩnh. " Mộ Thanh Thần nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ.

Hần biết có chút không đúng, nhưng dưới chân vẫn không hề chuyển động.

Nếu đã tiếp nhận lệnh thủ hộ của sư phụ, hần tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện đó mà rời đi nơi này, hần phải ở lại đây, đem tất cả yêu ma quỷ quái quỷ quái – đánh trở về !

Suy nghĩ của Mộ Thanh Thần rất đơn giản, sư phụ muốn hắn canh giữ ở ngoài, hắn sẽ không rời đi nửa bước, nhưng hắn không nghĩ tới, bởi vì hắn kiên định như thế, nên hắn mới không trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch !

Kẻ địch trốn trong bóng tối nhìn chăm chăm Mộ Thanh Thần, tưởng hắn sẽ thối lùi mà rời đi, sau đó nhân cơ hội lên vào nhà, giết Mộ Thanh Dạ. Ai ngờ, tiểu tử ngốc bạch y này vẫn canh giữ ở ngoài, nửa bước không rời, rốt cục khiến hắn không kiên nhẫn nữa, ngón tay vung lên, nháy mắt như chim ưng xông ra ngoài !

Mà phía sau hắn còn có mười tên thủ hạ, bọn họ đều mặc hắc y, nửa khuôn mặt được che đi, giống như hòa với đêm tối.

Đồng tử Mộ Thanh Thần co rút lại, trường thương trong tay vẽ một cái, giống như một sợi chỉ ngân sắc, dồn khí đan điền, điểm mũi chân, nháy mắt xông lên chặn địch !

"Đang !" Tiếng kim loại va chạm vô cùng vang dội trong đêm đen yên tĩnh.

Mộ Thanh Thần một tay nắm trường thương, thương kia giống như giao long ra khơi, thẳng tắp hướng vào ngực của thích khách cầm đầu, lại bị hắn nhanh chóng nâng đao cản lại !

Ngân đao lóe lên một cái, chiếu sáng trông mắt của hai người !

Hai người nhanh chóng xuất chiêu, trong khoảng thời gian ngắn lại không thể phân ra cao thấp !

"Vô công tiểu tử này rất lợi hại !" thích khách cầm đầu hí hóp mắt, trong lòng thầm nghĩ.

Sắc mặt Mộ Thanh Thần có chút trắng bệch, hắn thật không ngờ, bản thân mình trước thích khách lại hoàn toàn không chiếm được thượng phong !

Ánh mắt hắn dao động, lực chú ý phân tán một chút, dừng lại ở vài tên thích khách cùng xông ra với tên cầm đầu này. Máy người kia đương nhiên không ngốc, thấy lão đại nhà mình đánh nhau với tiểu tử này, nhìn tình hình chắc chưa phân cao thấp ngay được, trong lòng liền hiểu rõ, lập tức xông về phía tiểu lâu.

Mộ Thanh Thần lo lắng.

Bởi vì đây là nơi sư phụ ở, cho nên người trong cốc chưa được sự đồng ý thì không tiến vào, nhưng thật không ngờ, lúc này lại thành nguy hiểm trí mạng của sư phụ và sư huynh !

"Hừ, tiểu tử, cùng ta giao thủ lại dám phân tâm ?!" Thích khách cầm đầu khặc khặc cười, thừa dịp Mộ Thanh Thần phân tâm, liền chưởng một chưởng !

"Phốc --" Mộ Thanh Thần nhất thời không chú ý, dĩ nhiên không đề phòng một chưởng này, phun ra một búng máu !

Mộ Thanh Thần lập tức thoát ra, sau đó dừng lại ở lan can lầu hai của tiểu lâu, một tia máu tươi từ từ chảy xuống từ khóe miệng hắn, thoạt nhìn có chút yếu đuối.

Mộ Thanh Thần đứng yên trong đêm tối, tay áo bay bay, cho dù bị thương cũng vẫn kiên định đứng đó !

Hắn... phải thủ hộ ! Thủ hộ sư phụ ! Thủ hộ sư huynh !

Trí nhớ từ nhỏ đến lớn thoáng qua trước mặt Mộ Thanh Thần, lúc Mộ Thanh Dạ nhắm mắt định nghỉ ngơi, lúc hắn trọn mắt, ánh sáng trong mắt thật sự rực rỡ khiến người ta không dám nhìn !

Bạn đang đọc truyện *Ân Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ân Đế

"Các ngươi... lui ra cho ta !" Mộ Thanh Thần cắn răng, lớn tiếng quát.

Vài tên thích khách hai mắt trừng lớn, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, có chút ngơ ngác nhìn thiếu niên đột nhiên dâng lên khí thế này, hai mắt hắn như đuốc, một tay cầm thương, giờ tay nhắc chân loáng thoáng toát lên khí phách, gương mặt hắn tuy rằng vẫn còn vài phần not nót và nhu hòa, nhưng hắn lúc này thoạt nhìn giống như thiên thần, tôn quý không thể xâm phạm !

Mấy thích khách không tự chủ được dừng chân, đứng từ xa nhìn một lát, không dám tùy tiện ra tay.

Nhưng lúc này, đầu Mộ Thanh Thần lại vô cùng đau đớn, cái đau này giống như đánh thẳng vào linh hồn, làm cho sắc mặt hần trắng bệch, nếu không phải dựa vào nghị lực kiên cường, lúc này hần đã ngã xuống.

Trước mắt hiện lên... cái gì ?

" Cút đi. " Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thiếu nữ mảy kiếm sắc bén từng bước một đi tới, quát lớn với người bên cạnh hần.

Trên người nàng mặc một kiện huyền sắc khước cư, mái tóc đen nhánh ở phía sau bay lên, toàn thân có một loại khí phách và tôn quý không thể tả ! Cặp mắt kia thâm trầm, khiến cho người đối mặt với nàng cảm thấy áp lực, nhin không được đồ mồ hôi lạnh, tâm sinh thuần phục.

Người vừa rồi còn kiêu ngạo khi dễ hần, giờ đã sợ tới mức vội quỳ xuống, nằm rạp dưới đất, lạnh run.

"Ta nói -" Tầm mắt của nàng di chuyển, dừng trên người kia, gần từng tiếng, " Người cút. " Trong mắt nàng hiện lên quang mang lạnh lẽo.

" Vâng... vâng ! " Người nọ bỏ chạy.

Mà hần kinh ngạc đứng đó, ngơ ngác ngẩng đầu, trong đôi mắt trong suốt phản chiếu ra bóng dáng của nàng.

Thế giới trong mắt hần dần biến mất, tốc độ biến mất càng lúc càng nhanh, dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng... trong mắt hần chỉ còn bóng dáng của nàng, tôn quý thâm trầm, khắc sâu vào lòng hần.

Nàng... là ai ?

Đầu Mộ Thanh Thần đau đớn kịch liệt, một lúc lâu sau mới dừng lại, nếu không phải lúc này là đêm tối, địch nhân không nhìn rõ về mặt của hần, chỉ sợ hần đã sớm bị người ta lợi dụng sợ hãi.

Đợi cho tâm Mộ Thanh Thần dần tĩnh lặng lại, mới phát hiện, trong đầu vô cùng trấn tĩnh, thân thể cũng chợt nhẹ nhàng, ngay cả kinh mạch nội lực cũng thông thuận hơn nhiều !

Mộ Thanh Thần kinh hi, tạm thời đem những hình ảnh đột nhiên xuất hiện ném ra sau đầu, vận khí cảm thương phóng về phía tên thích khách !

Tiên phát chế nhân ! (đánh phủ đầu)

Thích khách cảm đầu có chút gian nan đỡ một chiêu này của Mộ Thanh Thần, không thể tin ngẩng đầu nhìn Mộ Thanh Thần một cái - tiểu tử này sao lại giống như thành một người khác ? Tuy là công lực không hề tăng lên, nhưng cách vận chiêu rõ ràng thuần thực hơn nhiều, so với kẻ ngây ngô khi nãy thì hần hiện tại rõ ràng là một người chuyên dùng thương ! Vô luận là chiêu thức hay độ mạnh yếu đều vô cùng quen thuộc, hơn nữa hình như lại có thể đoán được chiêu thức tiếp theo của hần, ngăn thương vừa động thì liền đứng lúc ngăn cản tiến công của hần !

Tiểu tử này... ! Thích khách cảm đầu cắn răng, dùng hết toàn lực để lao lên - đây là nhiệm vụ chủ tử giao cho hần, cho dù mất mạng cũng phải hoàn thành !

Mộ Thanh Thần lúc này chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ vô cùng, theo bản năng thi triển chiêu thức, từng chiêu từng chiêu khiến đối thủ bại lui !

Thật tốt quá ! Mộ Thanh Thần nhếch miệng cười.

Bất quá hần cũng không vì vậy mà tự cao tự đại, dù sao bên cạnh vẫn còn vài thích khách như hổ rình mồi, vì đảm bảo an toàn cho sư phụ và sư huynh, Mộ Thanh Thần chuyển thương qua tay kia, nhanh chóng lấy ra một phi tiêu màu bạc ở bên hông, đem nội lực truyền vào, sau đó ném lên không !

" Oánh ! " Pháo hoa màu lam nổ tung trên trời đêm, trong nháy mắt đem cả thiên địa chiếu sáng như ban ngày.

Đây là tín hiệu khẩn cấp của Thần Y cốc, không đến lúc nguy cấp vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được dùng.

Mộ Thanh Thần biết, chỉ sợ chưa tới một nén nhang nữa, sẽ có viện trợ không ngừng vọt tới nơi này.

Hần tin tưởng gấp trăm lần, nhin không được nâng cằm lên.

Thích khách cảm đầu kia nhìn thấy pháo hoa lam sắc, dĩ nhiên đoán được tiểu tử này gọi viện binh, trong mắt lóe lên hàn ý, thầm nghĩ, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Hần mỉm cười một cái, dấu hiệu vang lên giữa đêm đen yên tĩnh, vô số thích khách ẩn nấp giống như thủy triều dâng lên, nháy mắt đã vây quanh Mộ Thanh Thần.

Nhìn tình hình này, cái miệng được mảnh vải đen che khuất của thích khách cảm đầu nở nụ cười khó coi, rất nhanh sau, tươi cười của hần liền cứng ngắt, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt nhìn Mộ Thanh Thần - những người này đều là chủ tử giao để giúp đỡ hần, vốn hần nghĩ là không cần dùng tới, chỉ dựa vào mấy tên thủ hạ của hần thì cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ giết chết Mộ Thanh Dạ, nếu thật sự thành công, đây tuyệt đối là một cơ hội để tranh công ! Nhưng ai biết được, nửa đường nhảy ra tiểu tử cổ tình làm Trình Giảo Kim chặn đường của hần ! Cũng không biết trở về chủ tử có nghi ngờ thực lực của hần không nữa ?

Trong lòng nghìn vạn lo lắng, cuối cùng hắn cũng bất chấp hết, dù sao... hoàn thành nhiệm vụ của chủ tử quan trọng hơn !

Chủy thủ trong tay thích khách cầm đầu lóe lên ngân mang trong đêm đen, đôi mắt chột lóe, trầm giọng quát -

" Giết hắn ! "

Các thích khách vùng chủy thủ, điên cuồng xông lên.

Thời khắc mấu chốt này, Mộ Thanh Thần không hề lo lắng, hơn nữa tinh thể càng cấp bách hắn lại càng trấn tĩnh !

Liều mạng. Hắn thâm nghĩ, sau đó cảm thương xông lên.

Một hồi khổ chiến bắt đầu.

Mà lúc này ở trong phòng, ngón tay Mộ Thanh Dạ khẽ động.

Cho dù hắn một lòng đều ở việc chuyển giao công lực, nhưng thanh âm pháo hoa ở ngoài phòng vang lên cũng không thể giấu hắn, tiếng động này hắn nghe rất thật, hơn nữa đó còn là tín hiệu khẩn cấp.

Chẳng lẽ có kẻ địch tập kích ? Bên ngoài chỉ có mình sư đệ !

Mộ Thanh Dạ căng thẳng, tinh thần có chút dao động..

" Thanh Dạ ! " Lão nhân đột nhiên nâng mắt, quát một tiếng chói tai, lập tức đem tâm tư Mộ Thanh Dạ kéo lại.

" Sư phụ, sư đệ ở bên ngoài... " Mộ Thanh Dạ nhin không được, lo lắng lên tiếng.

Lão nhân trầm mặc một lúc lâu, sau đó thờ dài, thanh âm đầy sự kiên định, " Hiện tại là thời điểm quan trọng, không thể thất bại trong gang tấc, chỉ có thể nhanh chóng hoàn thành thì mới có khả năng giúp đỡ sư đệ ngoài ! "

Hắn nói chắc chắn như vậy, nhưng chỉ có hắn biết, hắn lo lắng cho Thanh Thần tuyệt đối không ít hơn Thanh Dạ ! Thanh Thần là tiểu đồ nhi của hắn, tuy ngay từ đầu hắn đã định không giao Thần Y cốc cho tiểu đồ nhi, nhưng hắn cũng yêu thương tiểu đồ nhi nhất ! Lúc này hắn làm sao có thể yên tâm ? Làm sao lại không lo lắng ?!

Mộ Thanh Dạ đương nhiên biết sư phụ nói đúng, chỉ có thể nhanh chóng nhập định, chuẩn bị đánh sâu vào cửa ải quan trọng nhất !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lam Mâu

Ngoài phòng, cả người Mộ Thanh Thần toàn máu, không chỉ máu kẻ địch mà còn có cả máu của hắn, ánh mắt hắn sáng rực, lệ khí ngút trời sừng sững đứng ở đó !

Trong phòng, Mộ Thanh Dạ đã thuận lợi phá tan bình chương kia, thế giới trước mặt hắn đều thay đổi, hắn hiện tại đã tới cảnh giới tông sư !

Thích khách cầm đầu lo lắng nhìn tình hình chiến đấu cách đó không xa – tiểu tử này sao lại đánh được tới mức đó, nhiều người như vậy mà vẫn chưa bắt được hắn !

Nhìn thủ hạ của mình từng người từng người tắt thở rồi ngã xuống, hắn rốt cục hết kiên nhẫn, giậm chân vọt lên, gia nhập chiến đấu.

Thân thể Mộ Thanh Thần đã muốn chết lặng, hắn cảm thấy bây giờ động tác vùng trường thương đã thành bản năng, nội lực tiêu hao quá nhiều, thể lực hắn rốt cục không thể chống đỡ được, sắc mặt dần trắng bệch, từng giọt từng giọt mồ hôi toát ra trên trán, sau đó chảy xuống tóc mai. Trước mắt hắn dần dần biến thành màu đen, giống như ngay lập tức hắn sẽ ngã xuống.

Nhưng, hắn vẫn kiên trì đứng đó.

Trong lòng có một cỗ nghị lực duy trì hắn –

Kiên trì một chút, lại kiên trì một chút... lập tức... người trong cốc sẽ tới...

Hắn mơ hồ thấy có ánh đuốc di động cách đó không xa, đó là người trong cốc đang tới.

Thanh âm bên tai dần biến mất, thế giới của hắn trở nên yên tĩnh, chậm rãi, một thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng lại tràn đầy khí phách vang lên bên tai hắn –

" Cái gọi là cường giả, đầu tiên, phải có tâm cường giả. "

" Không được chịu thua. "

" Nhớ kỹ, em là em trai của Cung Trường Nguyệt. "

" ... "

Ánh mắt Mộ Thanh Thần đột nhiên trừng lớn – cái tên này... cái tên này... Cái tên này ! Cung Trường Nguyệt ! Nàng là ai ?!

Trong lòng Mộ Thanh Thần điên cuồng hô, trong đầu một mảnh hỗn loạn, đau giống như sắp nứt ra.

" Cút ngay ! " Tiềm lực trong người Mộ Thanh Thần nháy mắt liền bộc phát, nội lực vô hình như sóng dâng tràn ra bốn phía, lập tức đánh văng địch nhân. Mà hắn đứng ở trung tâm, tóc bay tán loạn, hai tròng mắt ứ máu, sắc mặt trắng bệch, giống như phát điên.

" Thanh Thần... " Tiếng gọi chợt vang lên bên tai.

Đồng tử Thanh Thần co rút lại – khuôn mặt vừa xuất hiện trong đầu hắn, lại là... lại là...

Đường nét tinh xảo như họa, phong thái hữu lễ mà tùy tiện, toàn thân có một loại khí phách tôn quý không thể nói rõ, hắn là đế vương trời sinh, dĩ nhiên khiến mọi người quý xuống mà thần phục hắn. Hắn một thân huyền y, thâm trầm như thế, hắn mang mặt nạ bạc, thần bí như thế.

Ngọc công tử !

" Cung Trường Nguyệt... " Mộ Thanh Thần giống như cuồng si, thì thào gọi cái tên này, sau đó không tự chủ gọi ra một xưng hô, " Chị... chị... "

" Xi ! "

Mộ Thanh Thần mở to hai mắt, tầm mắt chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng ở ngực mình, chỗ trái tim hắn, một thanh chủy thủ toàn thân cắm vào, chỉ còn lại chuôi đao lộ bên ngoài, lóe lên quang mang trí mạng.

Trái tim Mộ Thanh Thần co rút đau đớn, nội lực lưu chuyển không ngừng nhất thời bị kiềm hãm, cả người đột nhiên từ nóc nhà ngã xuống, hung hăng té trên đất.

Mộ Thanh Thần đau đớn co quắp, huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở mỏng manh.

Một đao trúng thẳng vào tim, cắt đứt khả năng sống sót.

Mộ Thanh Thần nằm trên đất, từng ngum từng ngum thở gấp, hơi thở sinh mệnh trong thân thể hắn chậm rãi trôi đi.

" Hừ. " Thích khách cầm đầu kia liếc nhìn hắn một cái, sau đó vung tay lên, " Đi, "

Mũi nhọn chủy thủ chỉ thẳng vào căn phòng ở lầu hai tiểu lâu.

Mà lúc này, trong lòng Mộ Thanh Dạ tựa hồ có cảm giác, trái tim đau đớn run rẩy.

" Xuy lạp ! " Mảnh vải che hai mắt mù của Mộ Thanh Dạ đột nhiên đứt, mà hai mắt vẫn nhắm của hắn cũng chậm rãi mở ra !

Quang mang âm u màu lam giống như hỏa diễm, yếu ớt dâng lên trong mắt Mộ Thanh Dạ.

Lão nhân nhìn toàn thân đồ nhĩ trở nên rực rỡ hắn lên, lộ ra một cái tươi cười hiểu rõ, hai mắt dần trở nên đục ngầu, ánh mắt bi thương lướt qua bờ vai hắn, nhìn thẳng về phía bên ngoài phòng –

Thanh Thần, thật xin lỗi, sự phụ rất ích kỷ.

Hắn thở dài, nhắm mắt lại, hơi thở đột nhiên biến mất.

Hai tay vốn đặt trên người Mộ Thanh Dạ vô lực rớt xuống, cả người giống như bị hút hết nước, chỉ còn lại da bọc xương, nếp nhăn trên mặt cùng tay giống như ác quỷ, gần như có thể dọa chết người !

Lam sắc trong mắt Mộ Thanh Dạ vừa lui đi, liền nhìn đến sự phụ đang cúi đầu ở kia, quần áo trên người không gió mà lay động, sau đó thân thể khô quắt nháy mắt hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

Cuối cùng, ở nơi đó chỉ còn một góc áo rách nát.

Lúc này Mộ Thanh Dạ chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng thoải mái, mỗi một chỗ đều vô cùng ấm áp. Nhưng mà, hắn bắt chập tất cả, chỉ giật mình sùng sốt trong chốc lát, sau đó chậm rãi nâng tay đi, vươn về phía góc áo còn lưu lại bên kia, sau đó thông thả nắm lấy nó trong tay.

" Sư phụ... " tầm mắt Mộ Thanh Dạ dao động, cuối cùng dừng ở góc áo hắn đang nắm trong tay, bộ dáng kia không hề giống một người mù !

Ánh mắt hắn chậm rãi hiện lên sự kiên định, sau đó đột nhiên xoay người, lam mâu âm u nhìn về mấy tên thích khách với phá cửa mà vào !

Sư đệ đâu ? Trong lòng Mộ Thanh Dạ căng thẳng, mảy mui lại, tùy ý chương một chương về phía thích khách đang đánh tới phía mình, nhìn rất nhẹ, nhưng lại đánh bọn họ văng xa vài thước, đập vào góc phòng, bọn cũng không bò dậy được !

Mộ Thanh Dạ làm sao chú ý những người này, liền nhắc chân đi ra ngoài, không được vài bước liền nhìn thấy sư đệ hấp hối té trên đất.

" Sư đệ... sư đệ ! " Khuôn mặt vốn không có biểu tình của hắn đột nhiên trở nên lo lắng, thả người bay đến, sau đó nhẹ nhàng dừng lại bên người Mộ Thanh Thần, nhanh như chớp đưa tay ra, ngón tay đặt lên cổ tay Mộ Thanh Thần, hy vọng trong mắt từng chút từng chút tắt lị.

Mạch máu đã đứt, không có khả năng sống lại.

" Sư đệ... " Mộ Thanh Dạ thì thào gọi, thanh âm yếu ớt mà bi thương – vừa mất đi sư phụ, hiện tại, hắn phải mất cả sư đệ sao ?

Chẳng lẽ, đây là cái giá để hắn trở thành tông sư ?

Hắn không hiểu.

Lúc này, trên một con đường nhỏ cách Thần Y cốc không xa, một chiếc xe ngựa bình thường bị mấy con ngựa cao to kéo đi, chạy rất nhanh, nhưng xe ngựa này hiển nhiên không đơn giản, cho dù với tốc độ này, nó vẫn thập phần vững chắc, không hề xóc nảy hay run lên, quả thực khiến người ta bất khả tư nghị. (khó mà tin được)

Bên trong xe ngựa, sự xa hoa khác hoàn toàn với vẻ ngoài đơn giản, da ngân hồ mềm mại, tơ lụa được phác họa bởi kim tuyến, lục ngọc trong suốt treo rũ xuống, dạ minh châu để chiếu sáng... mỗi một bố trí bên trong xe đều xa xỉ tới mức làm người ta lú lẩn.

Tề Nhã ngồi trên thảm lông, chuẩn bị tốt điểm tâm cho Cung Trường Nguyệt, thuận tiện pha một bình trà.

Nàng cầm lấy ấm trà, châm một ly cho Cung Trường Nguyệt, ánh mắt vừa chuyển, liền thấy tiểu tuyết hồ xinh đẹp đầy mong đợi nhìn nàng, và cả ấm trà trên tay nàng.

Tiểu hồ ly này... muốn uống trà ? Hồ ly cư nhiên lại thích uống trà ?

Tề Nhã kinh ngạc mở to hai mắt.

" Cho nó một ly đi. " Cung Trường Nguyệt dựa ở đằng kia, lười biếng nâng mí mắt, thản nhiên nói.

Tề Nhã dĩ nhiên không có ý kiến, cầm lấy ly trà, châm cho Thần Diệu một ly.

Thần Diệu đoan đoan chính chính ngồi trên da ngân hồ, hoàn toàn không ý thức được bên dưới chính là đồng loại của nó, thoạt nhìn còn thập phần thoải mái. Nó dùng hai móng vuốt ôm ly trà, say mê uống trà, nhấp hai ngụm, còn rung đùi đắc ý một trận, giống như rất vừa lòng với trà này.

Vẫn chú ý động tác của nó, Tề Nhã dờ khóc dờ cười.

Thu hồi ánh mắt trên tiểu hồ ly, Tề Nhã nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, mảy mui lại –

Sao chủ tử lại đột nhiên đổi ý, quyết định động thân đi Thần Y cốc ?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm bờ câu đáp xuống, Tề Nhã vội mở cửa sổ, vươn cánh tay, mang bờ câu đưa tin vào, sau đó rút lấy mảnh giấy nhỏ trên đùi bờ câu.

Nàng mở mảnh giấy trắng ra, mặt trên có mấy chữ to màu đen được dùng bút viết –

Mộ Thanh Thần nguy hiểm ! Chương 80 : lam mâu

Ngoài phòng, cả người Mộ Thanh Thần toàn máu, không chỉ máu kẻ địch mà còn có cả máu của hắn, ánh mắt hắn sáng rực, lệ khí ngút trời sùng sững đứng ở đó !

Trong phòng, Mộ Thanh Dạ đã thuận lợi phá tan bình chương kia, thế giới trước mặt hắn đều thay đổi, hắn hiện tại đã tới cảnh giới tông sư !

Thích khách cầm đầu lo lắng nhìn tình hình chiến đấu cách đó không xa – tiểu tử này sao lại đánh được tới mức đó, nhiều người như vậy mà vẫn chưa bắt được hắn !

Nhìn thủ hạ của mình từng người từng người tất thờ rồi ngã xuống, hấn rút cục hết kiên nhẫn, giậm chân vọt lên, gia nhập chiến đấu.

Thân thể Mộ Thanh Thần đã muốn chết lặng, hấn cảm thấy bây giờ động tác vung trường thương đã thành bản năng, nội lực tiêu hao quá nhiều, thể lực hấn rút cục không thể chống đỡ được, sắc mặt dần trắng bệch, từng giọt từng giọt mồ hôi toát ra trên trán, sau đó chảy xuống tóc mai. Trước mắt hấn dần dần biến thành màu đen, giống như ngay lập tức hấn sẽ ngã xuống.

Nhưng, hấn vẫn kiên trì đứng đó.

Trong lòng có một cỗ nghị lực duy trì hấn –

Kiên trì một chút, lại kiên trì một chút... lập tức... người trong cốc sẽ tới...

Hấn mơ hồ thấy có ánh đuốc di động cách đó không xa, đó là người trong cốc đang tới.

Thanh âm bên tai dần biến mất, thế giới của hấn trở nên yên tĩnh, chậm rãi, một thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại tràn đầy khí phách vang lên bên tai hấn –

" Cái gọi là cường giả, đầu tiên, phải có tâm cường giả. "

" Không được chịu thua. "

" Nhớ kỹ, em là em trai của Cung Trường Nguyệt. "

" ... "

Ánh mắt Mộ Thanh Thần đột nhiên trừng lớn – cái tên này... cái tên này... Cái tên này ! Cung Trường Nguyệt ! Nàng là ai ?!

Trong lòng Mộ Thanh Thần điên cuồng hô, trong đầu một mảnh hỗn loạn, đau giống như sắp nứt ra.

" Cút ngay ! " Tiềm lực trong người Mộ Thanh Thần nháy mắt liền bộc phát, nội lực vô hình như sóng dâng tràn ra bốn phía, lập tức đánh văng địch nhân. Mà hấn đứng ở trung tâm, tóc bay tán loạn, hai tròng mắt ứ máu, sắc mặt trắng bệch, giống như phát điên.

" Thanh Thần... " Tiếng gọi chột vang lên bên tai.

Đồng tử Thanh Thần co rút lại – khuôn mặt vừa xuất hiện trong đầu hấn, lại là... lại là...

Đường nét tinh xảo như họa, phong thái hữu lễ mà tùy tiện, toàn thân có một loại khí phách tôn quý không thể nói rõ, hấn là đế vương trời sinh, dĩ nhiên khiến mọi người quỳ xuống mà thần phục hấn. Hấn một thân huyền y, thâm trầm như thế, hấn mang mặt nạ bạc, thần bí như thế.

Ngọc công tử !

" Cung Trường Nguyệt... " Mộ Thanh Thần giống như cuồng si, thì thào gọi cái tên này, sau đó không tự chủ gọi ra một xưng hô, " Chị... chị... "

" Xi ! "

Mộ Thanh Thần mở to hai mắt, tầm mắt chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng ở ngực mình, chỗ trái tim hấn, một thanh chủy thủ toàn thân cắm vào, chỉ còn lại chuôi đao lộ bên ngoài, lóe lên quang mang trí mạng.

Trái tim Mộ Thanh Thần co rút đau đớn, nội lực lưu chuyển không ngừng nhất thời bị kiềm hãm, cả người đột nhiên từ nóc nhà ngã xuống, hung hăng té trên đất.

Mộ Thanh Thần đau đớn co quắp, huyết sắc trên mặt nhanh chóng rút đi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở mỏng manh.

Một đao trúng thẳng vào tim, cắt đứt khả năng sống sót.

Mộ Thanh Thần nằm trên đất, từng ngum từng ngum thở gấp, hơi thở sinh mệnh trong thân thể hấn chậm rãi trôi đi.

" Hừ. " Thích khách cầm đầu kia liếc nhìn hấn một cái, sau đó vung tay lên, " Đi, "

Mũi nhọn chủy thủ chỉ thẳng vào căn phòng ở lầu hai tiểu lâu.

Mà lúc này, trong lòng Mộ Thanh Dạ tựa hồ có cảm giác, trái tim đau đớn run rẩy.

" Xuy lạp ! " Mảnh vải che hai mắt mù của Mộ Thanh Dạ đột nhiên đứt, mà hai mắt vẫn nhắm của hấn cũng chậm rãi mở ra !

Quang mang âm u màu lam giống như hỏa diễm, yếu ớt dâng lên trong mắt Mộ Thanh Dạ.

Lão nhân nhìn toàn thân đồ nhĩ trở nên rực rỡ hẳn lên, lộ ra một cái tươi cười hiểu rõ, hai mắt dần trở nên đục ngầu, ánh mắt bi thương lướt qua bờ vai hẳn, nhìn thẳng về phía bên ngoài phòng –

Thanh Thần, thật xin lỗi, sư phụ rất ích kỷ.

Hắn thở dài, nhắm mắt lại, hơi thở đột nhiên biến mất.

Hai tay vốn đặt trên người Mộ Thanh Dạ vô lực rớt xuống, cả người giống như bị hút hết nước, chỉ còn lại da bọc xương, nếp nhăn trên mặt cùng tay giống như ác quỷ, gần như có thể dọa chết người !

Lam sắc trong mắt Mộ Thanh Dạ vừa lui đi, liền nhìn đến sư phụ đang cúi đầu ở kia, quần áo trên người không gió mà lay động, sau đó thân thể khô quắt nháy mắt hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

Cuối cùng, ở nơi đó chỉ còn một góc áo rách nát.

Lúc này Mộ Thanh Dạ chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng thoải mái, mỗi một chỗ đều vô cùng ấm áp. Nhưng mà, hắn bắt chập tất cả, chỉ giặt mình sùng sốt trong chốc lát, sau đó chậm rãi nâng tay đi, vươn về phía góc áo còn lưu lại bên kia, sau đó thông thả nắm lấy nó trong tay.

" Sư phụ... " tầm mắt Mộ Thanh Dạ dao động, cuối cùng dừng ở góc áo hắn đang nắm trong tay, bộ dáng kia không hề giống một người mù !

Ánh mắt hắn chậm rãi hiện lên sự kiên định, sau đó đột nhiên xoay người, lam mâu âm u nhìn về mấy tên thích khách với phá cửa mà vào !

Sư đệ đâu ? Trong lòng Mộ Thanh Dạ căng thẳng, mày nhíu lại, tùy ý chường một chường về phía thích khách đang đánh tới phía mình, nhìn rất nhẹ, nhưng lại đánh bọn họ văng xa vài thước, đập vào góc phòng, bỏ cũng không bỏ dậy được !

Mộ Thanh Dạ làm sao chú ý những người này, liền nhắc chân đi ra ngoài, không được vài bước liền nhìn thấy sư đệ hấp hối té trên đất.

" Sư đệ... sư đệ ! " Khuôn mặt vốn không có biểu tình của hắn đột nhiên trở nên lo lắng, thả người bay đến, sau đó nhẹ nhàng dừng lại bên người Mộ Thanh Thần, nhanh như chớp đưa tay ra, ngón tay đặt lên cổ tay Mộ Thanh Thần, hy vọng trong mắt từng chút từng chút tắt lị.

Mạch máu đã đứt, không có khả năng sống lại.

" Sư đệ... " Mộ Thanh Dạ thì thào gọi, thanh âm yếu ớt mà bi thương – vừa mất đi sư phụ, hiện tại, hắn phải mất cả sư đệ sao ?

Chẳng lẽ, đây là cái giá để hắn trở thành tông sư ?

Hắn không hiểu.

Lúc này, trên một con đường nhỏ cách Thần Y cốc không xa, một chiếc xe ngựa bình thường bị mấy con ngựa cao to kéo đi, chạy rất nhanh, nhưng xe ngựa này hiển nhiên không đơn giản, cho dù với tốc độ này, nó vẫn thập phần vững chắc, không hề xóc nảy hay run lên, quả thực khiến người ta bất khả tư nghị. (khó mà tin được)

Bên trong xe ngựa, sự xa hoa khác hoàn toàn với vẻ ngoài đơn giản, da ngân hồ mềm mại, tơ lụa được phác họa bởi kim tuyến, lục ngọc trong suốt treo rũ xuống, dạ minh châu để chiếu sáng... mỗi một bố trí bên trong xe đều xa xỉ tới mức làm người ta lú lẩn.

Tề Nhã ngồi trên thảm lông, chuẩn bị tốt điểm tâm cho Cung Trùng Nguyệt, thuận tiện pha một bình trà.

Nàng cầm lấy ấm trà, châm một ly cho Cung Trùng Nguyệt, ánh mắt vừa chuyển, liền thấy tiểu tuyết hồ xinh đẹp đầy mong đợi nhìn nàng, và cả ấm trà trên tay nàng.

Tiểu hồ ly này... muốn uống trà ? Hồ ly cư nhiên lại thích uống trà ?

Tề Nhã kinh ngạc mở to hai mắt.

" Cho nó một ly đi. " Cung Trùng Nguyệt dựa ở đằng kia, lười biếng nâng mí mắt, thản nhiên nói.

Tề Nhã dĩ nhiên không có ý kiến, cầm lấy ly trà, châm cho Thần Diệu một ly.

Thần Diệu đoan đoan chính chính ngồi trên da ngân hồ, hoàn toàn không ý thức được bên dưới chính là đồng loại của nó, thoạt nhìn còn thập phần thoải mái. Nó dùng hai móng vuốt ôm ly trà, say mê uống trà, nhấp hai ngụm, còn rung đùi đắc ý một trận, giống như rất vừa lòng với trà này.

Vấn chú ý động tác của nó, Tề Nhã dờ khóc dờ cười.

Thu hồi ánh mắt trên tiểu hồ ly, Tề Nhã nhìn về phía Cung Trùng Nguyệt, mày hơi nhíu lại –

Sao chủ tử lại đột nhiên đổi ý, quyết định động thân đi Thần Y cốc ?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm bỏ câu đáp xuống, Tề Nhã vội mở cửa sổ, vươn cánh tay, mang bỏ câu đưa tin vào, sau đó rút lấy

mảnh giấy nhỏ trên đùi bò câu.

Nàng mở mảnh giấy trắng ra, mặt trên có mấy chữ to màu đen được dùng bút viết –

Mộ Thanh Thần nguy hiểm !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tức Giận

Nhìn chữ trên tờ giấy, Tề Nhã nhất thời mở to hai mắt, tay không nhịn được run lên, theo bản năng nâng mắt nhìn Cung Trường Nguyệt.

Nàng thật không ngờ, chỉ trong một thời gian ngắn, Mộ Thanh Thần kia liền xảy ra chuyện, mà chủ tử coi trọng Mộ Thanh Thần, thuộc hạ bọn họ đều nhận ra. Tuy rằng bọn họ không biết chủ tử mình làm sao lại quen biết người đến từ Thần Y cốc, theo lý mà nói hẳn không thể xuất hiện lúc chủ tử làm công chúa, nhưng chủ tử khẩn trương vì hắn thì lại không phải giả.

Bọn họ đi theo chủ tử đã mấy năm, lần đầu tiên thấy chủ tử để tâm tới một người như thế.

Nếu chủ tử biết chuyện này...

Tề Nhã thật sự không dám tưởng tượng kết quả khi đưa tờ giấy cho Cung Trường Nguyệt xem.

Đến bây giờ, nàng vẫn nhớ rõ một lần chủ tử tức giận, cho dù đã trôi qua lâu rồi, nhưng một màn kia giống như khắc sâu vào đầu nàng, khiến nàng dùng cách gì cũng không thể quên.

Cái gọi là thiên tử giận dữ, thủy năm trăm vạn, mà bộ dáng chủ tử nhà nàng tức giận có lẽ không khác lắm đâu.

Chủ tử bình thường thích lười biếng, không động tay, thế nhưng sử dụng "lê hoa bạo vũ", giết không biết bao người, thủy cốt chất thành núi, máu chảy thành sông, cho dù là một sát thủ lâu năm giết người như ngóc cùn phải kinh hãi không thôi.

Chủ tử một thân huyền y, lập tức bị nhuộm bởi máu tươi, cái kiểu mà giữa màu đen ảm ảm có sắc đỏ, giống như một con thú dữ tợn rít gào đòi máu, được tắm mình trong ánh trắng trong trẻo mà lạnh lùng, lộ ra răng nanh sắc bén của bản thân. Chủ tử lẳng lặng đứng ở đó, hai mắt trầm tĩnh như nước, hình như chuyện đã xảy ra khi nãy cũng không thể làm nàng động dung, vẫn tồn quý thâm trầm.

Nhưng nàng khi đó, một thân sát khí, giống như sát thần giáng lâm, dạy cho loài người biết sợ hãi !

Bọn họ mở mang kiến thức được một lần, cả đời này cũng không muốn thấy thêm lần nữa.

Tề Nhã rất rõ ràng, nếu nàng đưa tờ giấy này cho chủ tử xem, mà Mộ Thanh Thần nếu chết thật, như vậy rất nhanh nàng có thể thấy lại bộ dáng tức giận của chủ tử.

Nàng do dự, cuối cùng vẫn run rẩy đưa tờ giấy đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Thiên Yên ở bên cạnh có chút kinh ngạc nhìn Tề Nhã, không hiểu một người tao nhã trầm tĩnh như Tề Nhã, sau khi xem nội dung xong lại sợ tới mức run lên ?

" Đây là cái gì ? " Cung Trường Nguyệt nhíu mi, sau đó buông quyển sách trong tay, nhận lấy tờ giấy kia.

Tề Nhã cúi đầu rất thấp, căn bản không dám nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, run rẩy nói, " Đây là... đây là bò câu đưa tin mới đưa tới... tin tình báo mới nhất... "

Thanh âm của nàng im bật, bởi vì nàng sâu sắc cảm giác được nhiệt độ không khí xung quanh nháy mắt giảm xuống rất nhiều, trong xe vốn ấm áp, nhất thời giống như mùa đông rét lạnh. Nàng biết, chủ tử nổi giận.

Tề Nhã ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ biết cúi mặt mình càng thấp.

Nàng vốn không biết phải đối mặt với lửa giận với chủ tử thế nào.

Thiên Yên không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn khiếp sợ khí thế của Cung Trường Nguyệt, bây giờ cũng nằm rạp xuống, run rẩy sợ hãi.

" Vừa tới ? " Thanh âm Cung Trường Nguyệt hơi lên cao, vẫn không nghe ra cảm xúc gì.

Tề Nhã vội vàng đáp, "... Vâng ! "

" Nhanh lên cho ta... nhanh đi tới đó ! " Cung Trường Nguyệt trừng mắt, hàn quang khiến người ta kinh hãi dâng lên trong mắt, nàng không nhịn được nâng tay vỗ lên bàn trà ! Cho dù là ấm và mâm đựng hay là bàn trà, tất cả đều biến thành bột mịn, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng lúc đầu.

" Vâng... Vâng ! " Tề Nhã vội vàng lách người ra ngoài, quát lớn với xa phu, " Chạy gấp rút vào! "

Xa phu kia nghe được động tĩnh bên trong xe, dĩ nhiên lúc này không dám chậm trễ, vung dây cương trong tay, đánh xe nhanh hơn.

Mà Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng ở trong xe, khuôn mặt không chút thay đổi của nàng lộ ra vài phần hàn ý khiến người ta kinh hồn táng đảm, hai tròng mắt nàng trầm tĩnh như băng, làm người ta không thể nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Lúc này, trong Thần Y cốc.

Thích khách cầm đầu nhìn Mộ Thanh Dạ đột nhiên xuất hiện, nhịn không được nhếch môi, " Không đợi chúng ta tìm, người liền tự đưa mình tới, ha ha ! "

Mộ Thanh Dạ chậm rãi ngừng đầu, lộ ra khuôn mặt như ngọc tản hàn khí nhân nhật, hần bình tĩnh nhìn thích khách, ánh mắt giống như đang nhìn một người chết.

" Lời này của ngươi không khỏi quá cuồng vọng. " Ánh mắt hắn hơi nheo lại, trên người tản ra sát khí.

Thích khách cầm đầu cười ha ha, " Ngươi là nói võ công ta không bằng ngươi sao ? Ha ha ! Ta dĩ nhiên biết ! Nhưng ngươi muốn giết ngươi đêm nay... không phải là ta ! "

Hắn vừa nói xong, bên người liền xuất hiện một bóng dáng màu đen quỷ mị.

Đó là một người toàn thân đều được bao phủ trong hắc bào, thân mình hắn không cao, thậm chí có chút khom lưng, khiến cho người ta trước tiên nghĩ đây là một lão nhân ! Mà hai tay lộ ra ngoài tay áo thùng thình của hắn giống như móng gà, làn da đầy nếp nhăn lộ ra cánh tay xương cốt của hắn. Mà móng tay hắn vừa dài vừa nhọn, có một màu sắc đen tím, vừa nhìn là biết người này độc công đại thành.

" Bát trường lão ! " Thích khách cầm đầu khi này còn cuồng vọng lại vội vàng cúi đầu trước bát trường lão này, mà thuộc hạ của hắn cũng giống vậy, đồng loạt cúi đầu. Ở trước hắc bào lão nhân này, bọn họ thờ mạng cũng không dám, sợ chọc giận bát trường lão tính tình cổ quái.

Lão nhân cũng không để ý những người này, hơi nâng cằm, hai mắt ở dưới hắc bào nhìn Mộ Thanh Dạ, mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn khó nghe, " Ngươi là Mộ Dung Thanh Dạ ? "

Sắc mặt Mộ Thanh Dạ biến đen, đôi mắt vốn bình tĩnh đột nhiên quay cuồng bởi một loại cảm xúc khó hiểu, là hận, là oán...

Hắn trầm mặc một lúc lâu, đợi cho cảm xúc trong lòng bình phục, mới khẽ hừ một tiếng, " Ta là Mộ Thanh Dạ. "

" Hừ, một khí từ* không nên nói nhảm nhiều như vậy ! " Lão nhân kia khinh thường cười nhạo một tiếng.

*Khí từ : đứa con bị vứt bỏ.

Mộ Thanh Dạ nhất thời đỏ hai mắt, không phải vì rơi lệ, mà là vì phẫn nộ, màu đỏ này mang theo sự điên cuồng và hung ác, giống như muốn xông lên cắn cái lão nhân miệng mồm nói nhảm kia một cái.

Mộ Thanh Dạ nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng, " Lão nhân gia chớ nói lung tung ! Ta là Mộ Thanh Dạ, cùng với Mộ Dung gia kia không có quan hệ ! " Hắn lại càng không phải là khí từ !

Nhớ tới phụ thân cùng mẫu thân, Mộ Thanh Dạ đau xót trong lòng, ánh mắt lại càng đỏ hơn.

Lão nhân nhìn Mộ Thanh Dạ vài lần, đột nhiên khắc khắc cười, " Thật đúng là có cốt khí, khó lường a, ha ha... " Ngữ khí hắn đột nhiên thay đổi, trong thanh âm tràn ngập khàn khàn cùng âm lãnh, " Nhưng cốt khí của ngươi cũng chỉ tới hôm nay thôi, ta thật muốn nhìn xem tiểu tử có cốt khí như ngươi ở trước cái chết có cái dạng gì ?! "

Tiếng nói vừa dứt, khí thế vẫn cất giấu trên người lão nhân nhất thời bùng lên !

Thích khách bên cạnh hắn là người đầu tiên bị văng ra ! Kế tiếp vài thích khách cách hắn không xa cũng bị uy áp này đánh văng !

Bất quá chỉ là phóng ra uy áp, lại có uy lực lớn như vậy, thật sự khiến người ta khó mà tin được.

Mộ Thanh Dạ thật kinh ngạc, hắn kinh ngạc bởi vì – hắc bào lão nhân thần bí không biết xuất hiện từ đâu này lại là một tông sư !

Bất quá, thực hiển nhiên là lão nhân này đã bước vào cảnh giới tông sư lâu rồi, trình độ so với Mộ Thanh Dạ dựa vào người khác cam tâm tình nguyện dâng nộp lực mới khó khăn đột phá không biết cao hơn bao nhiêu lần. Tuy đều là tông sư, nhưng tông sư chỉ là cái tên chung ở cảnh giới này, thực tế,

người đạt được tông sư cũng có cấp bậc mạnh yếu.

Hơn nữa, mạnh yếu này có thể giống như mây bùn khác biệt.

Tuy chênh lệch của lão nhân cùng Mộ Thanh Dạ cũng không khác nhau một trời một vực như thế, nhưng Mộ Thanh Dạ yếu hơn lão nhân này cũng là sự thật, nếu lão nhân muốn ra tay lấy đi tánh mạng Mộ Thanh Dạ, Mộ Thanh Dạ cố gắng thì có thể cản lại một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không thể phản kháng !

Nhưng lúc này, Mộ Thanh Dạ cũng không lo lắng, hần về mặt tái nhợt, vẫn vững vàng ngồi bên cạnh Mộ Thanh Thần, một tay đặt lên vai hần, tay kia giấu trên mặt đất, đầu ngón tay hung hăng nắm thành trảo.

Vừa rồi lão nhân kia phóng xuất khí thế đã nghiền nát thất lung hần, toàn bộ đau đớn đều bị hần che giấu.

Phải biết rằng lão nhân kia phóng ra khí thế là cố tình nhắm vào hần, ngay cả mấy thích khách kia cũng bị dư uy đánh văng ra, huống chi là Mộ Thanh Dạ ? Hơn nữa hần cũng chỉ mới bước vào cảnh giới này, trước mắt còn chưa kịp củng cố, liền cứng rắn nhận lấy chiêu thức của lão nhân này, huyết khí đã sớm cuộn cuộn trong ngực, nếu không phải Mộ Thanh Dạ kiên cường nén lại, chỉ sợ đã phun ra một ngụm máu đen.

Một cho Mộ Thanh Dạ định lực kiên cường như thế, nay cả lão nhân ra đời đã lâu kia, nhìn nửa ngày cũng nhìn không ra Mộ Thanh Dạ* có điểm không thích hợp.

*Chẳng hiểu sao chỗ này tác giả lại ghi là Mộ Thanh Thần, nhưng mình nghĩ Thanh Dạ mới đúng chứ nhỉ? Mìn ai hiểu dụng ý của tác giả, xin nói để mình sửa lại nhé.

Hắc bào lão nhân kinh ngạc, thật không ngờ Mộ Thanh Dạ thế nhưng lại có thể mặt không đổi sắc ngồi ở đó !

Chẳng lẽ hần phải đánh giá lại thực lực của Mộ Thanh Dạ ?

Hắc bào lão nhân nhủ mi, trong khoảng thời gian ngắn khá là rối rắm, không biết nên làm sao cho đúng.

Lúc này, phía chân trời chợt truyền đến một tiếng gọi đầy lo lắng –

" Thanh Thần ! " Thanh âm vang từ xa tới gần, tốc độ nhanh tới mức khiến người ta cứng lưỡi!

Người tới là người phương nào ! Kinh công lại cao như thế !

Hắc bào lão nhân trong lòng cả kinh, vội vàng bày ra tư thế đề phòng, cảnh giác nhìn hướng kia.

Mộ Thanh Dạ nghe thấy âm thanh này cũng sững sờ – Giọng nói này hần cũng không lạ gì.

Là Ngọc công tử !

Trước đây Mộ Thanh Dạ vẫn không nhìn rõ võ công của Ngọc công tử rốt cục cao thâm đến độ nào. Mà hiện tại hần đã bước vào cảnh giới công sư, chạm tới cửa con đường cường giả mạnh nhất, không biết có thể nhìn thấy Ngọc công tử đến tột cùng đã đạt cảnh giới gì không ?!

Bất quá, hần hình như đến vì Thanh Thần ? Sao hần lại biết Thanh Thần xảy ra chuyện ?

Ánh mắt Mộ Thanh Dạ híp lại, tầm mắt thông thả di chuyển, cuối cùng dừng trên người sư đệ sắc mặt tro tàn ở trước mặt mình.

Hần vừa rồi bắt mạch, mạch máu sư đệ đã đứt, cho dù là Lung Ngọc cũng không thể kéo dài sinh mệnh cho hần, nhưng hình như sư đệ có tâm nguyện chưa hoàn thành, cứng rắn dựa vào nghị lực, nén lại một hơi, không hề nuốt xuống.

Rất nhanh, một bóng dáng huyền sắc từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng dừng ở một bên.

Người tới, dĩ nhiên là Ngọc công tử – Cung Trường Nguyệt !

Nàng đột nhiên xuất hiện như thế, giống như thần tiên hạ phàm, một thân huyền bào dưới ánh trắng như có ánh sáng nhàn nhạt, ở trên thêu chỉ vàng lại càng tôn thêm vài phần tôn quý. Mái tóc dài bay lên, hai tròng mắt thâm trầm, nàng đứng ở đó, không để ý bất kỳ ai ở đây, tầm mắt dừng lại ở Mộ Thanh Thần trong lòng Mộ Thanh Dạ.

Nhìn đến khuôn mặt như tro tàn, cùng với chủy thủ cắm vào tim, trước mắt Cung Trường Nguyệt từng chút từng chút biến thành màu đen –

" Thanh Thần ! " nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Kiếp trước như hiện lên trước mắt, khi đó nàng cũng như thế, cũng có được tài phú người thường khó mà tưởng tượng, có được địa vị cùng thân phận đế vương tôn quý, được mọi người thần phục, vẫn không cứu được tính mạng của em trai, chỉ có thể tro mắt nhìn em ấy chết đi, cuối cùng còn không thể chôn ra một giòng nước mắt.

Kiếp này, cũng như thế sao ?

Vì sao... vì sao... vì sao nàng luôn bảo vệ không được Thanh Thần ?

Vốn nghĩ, nàng sở dĩ đến nơi này, là để bù lại tiếc nuối kiếp trước, nhưng sự thật lại khiến nàng thừa nhận thống khổ này một lần nữa !

Vì cái gì... vì cái gì ?

Cung Trường Nguyệt nhìn không được nắm chặt tay thành quyền, nhìn như bình tĩnh, thật ra là an bình trước cơn bão !

" Ngươi – " Ánh mắt Cung Trường Nguyệt lạnh lẽo như đao giống như cắt qua không khí, hướng thẳng về phía Mộ Thanh Dạ, " Vì sao không bảo vệ hân ?! "

Thanh âm của nàng đột nhiên nâng cao, mang theo vô tận chất vấn cùng phẫn nộ !

Mộ Thanh Dạ há miệng thở dốc, lại không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể áy náy cúi đầu –

Đúng vậy, là hân không bảo vệ sư đệ, sư đệ lại vì hân... mà mất mạng.

" Phế vật. " Cung Trường Nguyệt nhìn Mộ Thanh Dạ, hung hăng phun ra hai chữ.

Mộ Thanh Dạ trong lòng run lên, không hiểu vì sao lại không tức giận vì hai chữ này, ngược lại cảm giác áy náy sợ hãi lại càng tăng cao !

" Ngươi là người nào ? " Lão nhân kia không muốn chết từ từ, cố tình ngay lúc này lại lên tiếng, nháy mắt liền chọc giận Cung Trường Nguyệt !

" Cút ngay ! " Cung Trường Nguyệt gầm lên một tiếng, nâng tay hung hăng chưởng một cái, bàn tay được nội lực phủ lấy, lập tức đánh bay lão nhân kia ! Bay thẳng tới hơn mười thước ! Lại còn phun ra một ngụm máu tươi !

Đem một màn này thu vào mắt, trong lòng Mộ Thanh Dạ lúc này đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

Hắc bào lão nhân đã bước vào cảnh giới tông sư rất lâu rồi, ngay cả hân cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ vài chiêu, vậy mà ở trước mặt Ngọc công tử lại không có chút lực phòng thủ vào ?

Ngọc công tử này... cuối cùng đã đạt tới cảnh giới nào ?!

Mộ Thanh Dạ nhìn không được phân ra một tia nội lực thăm dò Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt đột nhiên quay đầu, mắt sáng như đuốc trừng hân một cái.

Mộ Thanh Dạ trong lòng phát lạnh, vội vàng thu hồi nội lực.

Mà trong lòng hân lúc này, ngoại trừ kinh ngạc thì không còn gì khác.

Ngọc công tử này, cảnh giới của hân cũng là tông sư ! Nhưng hiển nhiên là hân đã đạt tới đỉnh cao nhất của tông sư ! Hân giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua nổi ! Trước kia Mộ Thanh Dạ căn bản không có tư cách so sánh với Cung Trường Nguyệt, hiện tại hân đã bước vào tông sư, mới miễn cưỡng có tư cách, mà như vậy thì Mộ Thanh Dạ mới phát hiện, Ngọc công tử và hân thật sự là mây bùn khác biệt !

Mộ Thanh Dạ biết Ngọc công tử trong truyền thuyết rất mạnh, nhưng hân không ngờ lại mạnh đến mức này !

Hân là thiên tài cỡ tài, thế nhưng với tuổi đời còn nhỏ như vậy, thành tựu lại vô cùng huy hoàng ?!

Chưa tới hai mươi tuổi đã đạt cảnh giới cao nhất của tông sư, đủ để mọi người trong giang hồ phải ngược nhìn... .

Ngọc công tử !

Mấy tên thích khách vừa mới bị dư uy của hắc bào lão nhân chấn xui đều tỉnh lại.

Thích khách cầm đầu nhìn hắc bào lão nhân ngã cách đó không xa mà vẫn không nhúc nhích, nhìn không được kinh hãi hết, " Bát trường lão ! "

Không đáp lại.

Hân hoảng hốt – con bài chưa lật cuối cùng của nhiệm vụ lần này chính là bát trường lão, lúc này bát trường lão sinh tử chưa rõ, nhiệm vụ khẳng định thất bại, đến lúc đó, hân trở về nhất định trốn không thoát cái chết, không bằng... liều mạng với bọn chúng !

Đồng tử hân co rụt, đột nhiên hạ quyết tâm, trầm giọng quát với đám thủ hạ của mình, " Lên ! "

Bọn thích khách không dám phản bác, vội vàng vọt lên.

" Kiến hôi phiền toái. " Cung Trường Nguyệt mở miệng phun ra từng chữ giống, giống như huyền băng vạn năm lạnh lẽo rơi trên mặt đất, từng khối từng

khối vỡ thành bột phấn rét lạnh.

Nàng chậm rãi nâng hai tay lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, luồng khí xoáy nhân nhật tập trung lại ở tay nàng, rất nhanh đầu ngón tay nàng liền lấp lánh quang mang xanh trắng, sau đó tụ lại thành hai viên cầu màu xanh trắng ở giữa lòng bàn tay nàng, lẳng lặng lơ lửng, dần dần trở nên lớn hơn –

" Bạo vũ lê hoa... "

Nàng cúi đầu quát, hai luồng hào quang kia nháy mắt liền bùng lên trong tay nàng !

Tia sáng như sợi chỉ bay lượn dần dần thành hình, ngưng tụ thành sợi tơ hàm chứa hàn quang ngân sắc chen lẫn trên đầu ngón tay Cung Trường Nguyệt, giống như có sinh mệnh yếu ớt bay lượn !

Đó là vũ khí của Cung Trường Nguyệt, lấy được từ dưới đáy biển, là chí bảo ngưng tụ sau vạn năm – thần binh lợi khí " bạo vũ lê hoa " được tạo ra từ hàn thiết trầm ngâm !

Cung Trường Nguyệt một thân huyền y giống như thần minh, chỉ bạc nhỏ nhỏ bay lượn bên người, chỉ bạc còn tản ra quang mang nhân nhật, xa xa nhìn giống một đóa lê hoa nở rộ, yếu ớt bồng bênh.

" Bạo vũ lê hoa ", danh xứng với thực.

Cung Trường Nguyệt khẽ vuốt ve chỉ bạc ở đầu ngón tay, đôi mắt lóe lên hàn quang lạnh băng, thanh âm lạnh nhật tràn ngập sát khí !

" Chết. "

Tiếng nói vừa dứt, Bạo Vũ Lê Hoa nháy mắt chuyển động, hơn mười đạo ngân quang phóng ra, chuẩn xác xuyên qua tim từng thích khách xung quanh. Mà trong nháy mắt chỉ bạc tiến vào tim, nhất thời từ mềm biến cứng, đảo mắt trở thành xoáy ốc, sau đó hung hăng xoắn nát tim mấy tên thích khách.

Gần như là cùng thời gian, tất cả thích khách đều trừng lớn hai tròng mắt, sau đó tất thảy ngã xuống.

Thân thể bọn họ nhìn không ra vết thương gì, thậm chí còn không chảy ra chút máu nào, nhưng chỗ trái tim của họ đã sớm bị nghiền nát không chịu nổi.

Thuấn sát.

Cung Trường Nguyệt mắt lạnh đảo qua, sau đó thân nhiên hừ một tiếng, tay run lên, tất cả chỉ bạc đã bay đi nhanh chóng thu về, trong nháy mắt liền ngưng tụ lại thành hai viên cầu, sau đó biến mất trong lòng bàn tay Cung Trường Nguyệt.

Mộ Thanh Dạ nhìn hết một màn này, chỉ cảm thấy hàn khí bò từ lòng bàn chân lên, nháy mắt liền bao phủ toàn thân hắn, làm cho hắn nhin không được run một cái.

Đáng sợ !

Lúc này trong lòng Mộ Thanh Dạ chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Một màn này thoát nhìn có chút huyền ảo, nhưng Mộ Thanh Dạ biết rõ Ngọc công tử làm thế nào ! Hắn lấy nội lực thâm hậu làm nền tảng, đem con sông nội lực chia thành từng dòng chảy nhỏ, sau đó khống chế chỉ bạc, thao túng bọn chúng công kích !

Khả năng khống chế cỡ này, thật sự khiến người ta than thở !

Bất quá hắn cũng không biết, khống chế của Cung Trường Nguyệt với bạo vũ lê hoa cũng không phải chỉ ở trình độ này.

" Đi chết đi ! " Phía sau Cung Trường Nguyệt đột nhiên truyền đến thanh âm âm lãnh khàn khàn !

Hắc bào lão nhân khi nãy còn té không thể động dậy, lúc này đã phi thân lên, hai tay chộp thành trảo hung hăng chụp về hướng đỉnh đầu Cung Trường Nguyệt ! Móng tay màu đen tím lóe lên quang mang trí mạng !

Cung Trường Nguyệt chậm rãi quay đầu, đôi mắt thâm trầm không hề dao động.

Nàng dưới chân vừa động, bóng dáng giống như quỷ mị lui đi, bởi vì tốc độ quá nhanh, ở tại chỗ vẫn còn tàn ảnh nhân nhật, làm cho người ta cảm giác giống như chọt biến thành sương khói, làm cho hắc bào lão nhân trực tiếp vô vào không trung !

Trong chớp mắt, Cung Trường Nguyệt liền xuất hiện ở sau lưng hắc bào lão nhân, bàn tay trắng nõn như bạch ngọc từ từ nâng lên, cách hắn một lớp vải, hung hăng nắm lấy cổ hắn.

Lúc Tề Nhã và Thiên Yên vội vàng chạy đến, nhìn thấy chủ tử nhà mình tự tay bẻ gãy cổ một người mặc hắc bào, sau đó vô cùng chán ghét đem thi thể ném qua một bên.

Cả người lệ khí, giống như thanh kiếm sắc bén rời vỏ, khí thế không thể chống đỡ !

Lúc này trong lòng Tề Nhã vừa sợ sệt vừa kinh hãi – vừa rồi đang đi trên đường, chủ tử vốn đang xếp bằng ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở mắt, sau đó tung người nhảy ra ngoài xe ngựa, thoát vãi cái liền mất tiêu.

Tề Nhã biết, đây là vì chủ tử không còn kiên nhẫn nữa.

Vội vơ công của họ, dĩ nhiên không có khả năng đuổi kịp Cung Trường Nguyệt, vì thế chỉ có nhận mệnh chạy đi, dĩ nhiên là phải ngậm tăng tốc độ lên, chỉ hy vọng ở đó không xảy ra tình huống khiến chủ tử tức giận !

Ai biết, các nàng vừa mới tới đây, liền nhìn thấy chủ tử tự tay giết người.

Có thể khiến chủ tử tự mình động thủ, vậy tâm tình chủ tử lúc này... phải xấu tới mức nào ?

Tề Nhã theo bản năng nhìn về phía người duy nhất đứng lặng im ở kia trừ chủ tử – Mộ Thanh Dạ. Tầm mắt dừng trên người hắn, Tề Nhã rất nhanh liền phát hiện bên cạnh Mộ Thanh Dạ còn có một người sắp chết.

Là Mộ Thanh Thần ! Hắn... hắn chết rồi sao ?

Tề Nhã đem hết toàn lực kiềm chế khủng hoảng trong lòng, bước từng bước một đến cạnh Cung Trường Nguyệt, thật cẩn thận gọi, " Chủ... tử ? "

Cung Trường Nguyệt tựa như không nghe thấy, nàng quay người lại, ánh mắt dừng thẳng trên người Mộ Thanh Thần.

Bờ môi hắn đã bắt đầu chuyển tím, ánh mắt ở dưới hàng mi thoát nhìn một mồi không chịu được, mà cả khuôn mặt cũng trở nên xám trắng giống như người chết, không còn chút hơi thở sinh mệnh nào.

Cung Trường Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, sau đó chậm chậm ngồi xổm xuống, nửa ngày mới mở miệng, thanh âm cũng rất nhẹ, giống như sợ quấy rầy Mộ Thanh Thần.

" Thanh Thần, tỉnh đi, mau đứng lên. " Thanh âm của nàng có ý dè dặt, hết thảy cảm xúc đều bị ả đi.

Bất quá, tiếng gọi của nàng rất có hiệu quả, lông mi Mộ Thanh Thần run lên vài cái, chốc lát sau, hắn mở mắt, ánh mắt tan rã lần nữa ngưng tụ lại, sau đó chậm rãi dừng trên người Cung Trường Nguyệt, cứ như vậy nhìn nàng chăm chú, khóe miệng từ từ cong lên, giống như đóa hoa từ vong huyền ảo nở rộ trong nụ cười của hắn.

" Thanh Thần. " Cung Trường Nguyệt thở dài, nheo mắt lại.

" Chị... lại nhìn thấy chị... thật tốt... thật tốt... " Hắn nói xong, liền có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thân mình Cung Trường Nguyệt bởi vì xưng hô này mà chợt trở nên cứng đờ -

Em ấy vừa gọi mình... là gì ?

Dù là Cung Trường Nguyệt, cũng giật mình sửng sốt một lúc lâu mới khó khăn phục hồi tinh thần được, kinh ngạc trầm lớn, " Em nhớ rõ ta ? "

Nụ cười của Mộ Thanh Thần cũng không nhạt đi, ánh mắt tuy nhắm, nhưng trong yết hầu vẫn phát ra thanh âm trầm thấp, " Dạ. "

Đúng vậy, hắn nhớ ra rồi, nhớ rõ kiếp trước của mình, nhớ rõ mình là ai, lại càng nhớ rõ – người chị khiến hắn kiêu ngạo tự hào, cũng làm hắn đau lòng vô cùng, Cung Trường Nguyệt.

" Em nhớ rõ ta... " Cung Trường Nguyệt thì thầm nhắc lại, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Trong nháy mắt kia, giống như sông băng hòa tan, xuân về hoa nở !

Ánh mắt Mộ Thanh Thần cũng hoàn toàn mở ra, bị nụ cười nhân nhật không tính là rực rỡ này khiến cho hoa mắt.

" Chị... chị cười thật là đẹp... khụ khụ... " Hắn nói xong, đột nhiên mãnh liệt ho, toàn bộ người đều không nhịn được run lên, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

" Thanh Thần ! " Đồng tử Cung Trường Nguyệt co rụt lại, tươi cười nhất thời biến mất, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mộ Thanh Thần.

" Không cần xụ mặt... phải cười... " Mộ Thanh Thần lộ ra nụ cười sáng lạn với Cung Trường Nguyệt.

Nụ cười này, trở thành nụ cười cuối cùng trong sinh mệnh của Mộ Thanh Thần.

Cười, tức vĩnh hằng.

Ánh sáng sinh mệnh trong mắt hắn dần tan rã, sương mù nồng đậm bao phủ hai mắt hắn, làm cho trước mắt hắn trở nên mờ mịt.

" Chị... em thật sự... " không muốn chết.

Em thật vất vả sống lại một lần, thật vất vả mới có được một thân thể khỏe mạnh, thật vất vả mới gặp lại chị, thật vất vả mới khôi phục trí nhớ, thật vất vả mới có thể... ở cùng một chỗ với người, chị của em.

Nhưng trước khi nói ra ba chữ cuối này, thân thể Mộ Thanh Thần cũng mềm nhũn, tay dần nâng lên cũng buông xuống.

Hai mắt nhắm chặt, không bao giờ mở nữa.

Cung Trường Nguyệt kinh ngạc nhìn khuôn mặt được phủ một lớp tro tàn của Mộ Thanh Thần, hơn nửa ngày cũng chưa phản ứng lại.

Tay nàng vẫn còn cầm lấy tay Thanh Thần, tay em ấy vẫn ấm áp như vậy, độ ấm chưa hề biến mất, giống như... em ấy còn chưa chết.

Chết ? Cung Trường Nguyệt nghiêng ngả, chỉ cảm thấy bên tai vang lên từng tiếng nổ.

" Sur đệ –" Mộ Thanh Dạ đỏ mắt, bi ai kêu lên một tiếng vang vọng thiên địa.

Tề Nhã biết – việc này, thật là nguy rồi, Mộ Thanh Thần... chết rồi ?!

Mộ Thanh Dạ rống lên một tiếng, bùng tình Cung Trường Nguyệt, nàng khó khăn phục hồi tinh thần, run run đưa tay đặt lên cổ tay Mộ Thanh Thần.

Một mảnh yên lặng.

Em ấy thật sự đã chết.

Sự thật này, tàn khốc mà lại khắc nghiệt xuất hiện trước mắt Cung Trường Nguyệt, vết thương ở đáy lòng đã muốn kết vảy kia lại lần nữa bị xé rách, máu tươi điên cuồng chảy ra.

Cung Trường Nguyệt đã đau đến muốn chết lặng, lúc này căn bản không biết nên phản ứng thế nào.

Trong lòng nàng chỉ có duy nhất một chấp niệm –

Thanh Thần sẽ không chết,

Đúng vậy ! Chỉ cần có nàng, Thanh Thần sẽ không chết !

Nàng có chút hiền lành đưa tay ôm lấy thi thể đã bắt đầu cứng ngắc của Mộ Thanh Thần, xoay người muốn rời đi.

" Chờ chút ! Người muốn dẫn sur đệ ta đi đâu ?! " Mộ Thanh Dạ hét lớn, gắt gao trừng mắt nhìn Cung Trường Nguyệt.

Hắn biết võ công của mình thua xa nàng, nhưng hắn cũng không thể để Ngọc công tử tùy ý mang thi thể sur đệ đi !

Cung Trường Nguyệt quay đầu, thần nhiên nói, " Hắn là đệ đệ của ta, ta muốn đưa hắn đi. "

Sắc mặt Mộ Thanh Dạ lạnh lùng, " Không được, mời người buông sur đệ ta ra ! " Hắn nâng tay hướng về phía Mộ Thanh Thần trong lòng Cung Trường Nguyệt.

Không khí xung quanh Cung Trường Nguyệt trong nháy mắt tràn ngập sát khí thị huyết.

" Cút ngay ! " Nàng nhắc chân đá Mộ Thanh Dạ một cước, tốc độ cực nhanh, khiến Mộ Thanh Dạ không thể né tránh !

Mộ Thanh Dạ bị đá một cước vào ngực, trực tiếp văng ra ngoài, hung hăng ngã trên đất

Mộ Thanh Dạ có thể cảm nhận được, xương sườn mình đã bị đứt mấy cái rồi, cảm giác này giống như thủy triều quét qua đầu hắn, làm cho sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, lại không nhận xuống được phun ra một búng máu.

" Buông... sur đệ ta... " Mộ Thanh Dạ vẫn không bỏ cuộc, hắn ngã trên mặt đất, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cung Trường Nguyệt và Mộ Thanh Thần trong lòng nàng, trong mắt lóe lên quang mang cố chấp.

Cung Trường Nguyệt chậm rãi thu sát khí lại, sau đó nàng lạnh lùng nhìn Mộ Thanh Dạ.

Nàng thật không ngờ, nam nhân này lại nguyện ý vì Thanh Thần mà làm được đến mức này.

Cuối cùng, Cung Trường Nguyệt quay đầu lại, không để ý tới Mộ Thanh Dạ nữa, trực tiếp rời đi.

Không ai nhìn thấy, trong đêm đen, một bóng dáng nho nhỏ màu trắng ẩn ẩn trong bóng tối, đứng từ xa nhìn Mộ Thanh Dạ cùng với cặp mắt u lam của hắn.

Thanh âm huyền ảo dần dần tới gần – là người trong Thần Y cốc đến.

Thần Diệu quay đầu nhìn bên kia một cái, lúc quay đầu lại thì cong khóe miệng nhìn về phía Mộ Thanh Dạ, một tiểu hồ ly lại có nụ cười đầy tính người như vậy, trong đêm tối có vẻ vô cùng quý dị.

Sau đó, nó nhẹ nhàng chạy, tốc độ nhanh kinh người, trong mắt người thường thì chỉ là một bóng dáng màu trắng nháy mắt lụi qua thôi, nếu không chú ý còn nghĩ mình nhìn nhầm !

Rất nhanh, Thần Diệu lén lút chạy vào tiểu lâu, ngựa quen đường cũ nhảy xuống bậc thang, cuối cùng dừng lại bên một cái giường. Đây là nơi Mộ Thanh Dạ vừa ở cùng sư phụ của hắn.

Trên giường có bột phấn màu xám, đó là những gì còn lại của Thần Y cốc cốc chủ vừa mất.

Ánh mắt Thần Diệu lướt qua, cuối cùng nhìn chăm chú ở khối bạch ngọc không có chút gì hấp dẫn ở cạnh giường.

Đó là Lung Ngọc.

Mộ Thanh Dạ vội vàng rời đi vì Mộ Thanh Thần, thế nhưng đã để lại bảo vật trấn cốc ở nơi này, cũng tiện nghi cho Thần Diệu !

Trong cổ họng Thần Diệu phát ra thanh âm cô lỗ cô lỗ, giống như đang cười trộm. Sau đó, nó thả người nhảy đến trên giường, từng bước một đi về phía Lung Ngọc.

Nó cúi đầu, ngửi một chút ở xung quanh Lung Ngọc, tựa như Lung Ngọc là thức ăn mỹ vị, mà nó thì đang xem xét có thể nuốt xuống hay không.

Nhưng trên thực tế, Thần Diệu đang phân biệt Lung Ngọc này là thật hay giả.

Lung Ngọc là bảo vật truyền thuyết, Lung Ngọc chân chính đã không hề xuất hiện hơn trăm năm qua, trong lúc đó không biết đã có bao nhiêu Lung Ngọc giả ra đời, Thần Diệu cũng gần như chết tâm rồi.

Nhưng hơi thở ôn hòa quen thuộc chạy một vòng trong cơ thể Thần Diệu, con người u lam nhất thời sáng rực, trên gương mặt nhỏ nhỏ lộ ra biểu tình kinh hi không thể tả !

Thật sự là Lung Ngọc !

Thần Diệu có chút kích động, vội vàng đem mặt để sát vào Lung Ngọc, sau đó chậm rãi bỏ vào miệng.

Chỉ trong vài hơi thở, nó đã thoải mái đến mức không tưởng rồi.

Quả nhiên là bảo vật truyền thuyết ! Danh bất hư truyền !

Thần Diệu vui vẻ, nhanh chóng ngậm Lung Ngọc trong miệng, thân mình nhỏ nhỏ vừa chuyển, liền chạy ra ngoài tiểu lâu.

Lúc nó vừa chạy đến cửa phòng, tựa hồ cảm giác được gì, bước chân dừng lại, đầu nhanh chóng chuyển qua, cảnh giác nhìn về bên kia.

Là ai ? Trong Thần Y cốc thế nhưng lại có người võ công cao thâm như thế ẩn nấp ! Là ai ?

Thần Diệu cảm nhận được độ ấm nhàn nhạt từ Lung Ngọc trong miệng, lòng cũng hiểu rõ vài phần.

Nếu Thần Y cốc đơn giản như thế, làm sao có thể đảm đương danh hiệu và thế lực mạnh như vậy, làm sao có thể giữ Lung Ngọc làm chí bảo ?

Bất quá, đáng tiếc...

Thần Diệu trừng mắt – hồ tộc như nó trời sinh đã am hiểu ẩn nấp, cho dù đối thủ võ công cao thâm cỡ nào, với cảnh giới của nó cũng không có khả năng bị phát hiện. Cho nên, với Thần Diệu mà nói, mang theo Lung Ngọc chạy khỏi đây là chuyện vô cùng đơn giản.

Nó vui mừng lắc lắc đầu, biểu hiện thông minh cùng gian xảo khi nãy lập tức tan vỡ, lại trở về bộ dáng ngốc ngốc đáng yêu.

Nó không dám ở lại lâu, vội vàng chạy ra ngoài.

Đợi đến khi ra khỏi Thần Y cốc, xe ngựa lúc trước vẫn đang đậu ở đó, tựa hồ đang đợi nó.

Thần Diệu cảm thấy ấm áp, xúc động chạy lên.

Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng ở bên trong, mà Mộ Thanh Thần cứ lẳng lặng nằm trên đùi nàng.

Cung Trường Nguyệt cúi đầu nhìn Mộ Thanh Thần, đưa tay vén một ít tóc trên đầu hắn, từ từ lên tiếng, " Đã trở lại ? "

Ánh mắt Thần Diệu dừng trên người Mộ Thanh Thần, trong mắt toát ra vài phần giãy dụa và do dự, nhưng cảm xúc đó chỉ kéo lên một chút ở đôi mắt u lam của nó, rất nhanh liền biến mất.

Tề Nhã vẫn còn sợ hãi với chuyện vừa rồi, hiện tại thấy chủ tử không tức giận thì vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng, Mộ Thanh Thần thật sự đã chết.

Chủ tử bình tĩnh như thế cũng rất đáng sợ.

Trong xe ngựa rất yên tĩnh.

Tề Nhã muốn phá vỡ sự im lặng này, lúc ánh mắt đảo qua Thần Diệu, còn cố ý kinh ngạc kêu, "A ? Trong miệng Thần Diệu có cái gì kia !"

Cung Trường Nguyệt nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thần Diệu.

Thần Diệu rút đầu lại.

Bất quá nó nhìn Cung Trường Nguyệt vài lần, sau đó vẫn đi đến bên cạnh nàng, đem thứ trong miệng nhả ra, dùng mũi đẩy Lung Ngọc về phía Cung Trường Nguyệt, tựa hồ muốn nàng cầm lấy.

"Ngọc ?" Cung Trường Nguyệt đưa bàn tay ra, cầm Lung Ngọc.

Vừa nắm trong tay, có một loại ấm áp khó tưởng tượng được truyền từ ngọc đến người, sau đó tiến vào trong đầu nàng.

Lúc này, Lung Ngọc trắng thuần vốn lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Cung Trường Nguyệt, đột nhiên lóe lên bạch sắc quang mang, hào quang này cũng không chói mắt, ngược lại còn thấp phần nhu hòa, ở trong xe ngựa giống như một mặt trời nho nhỏ !

Cung Trường Nguyệt kinh ngạc nhíu mi.

Thật ra không chỉ nàng, còn có Tề Nhã và Thiên Yên cũng rất kinh ngạc. Bất quá, kinh ngạc nhất vẫn là Thần Diệu.

Nó hoàn toàn không ngờ, Lung Ngọc trong truyền thuyết cư nhiên lại sinh ra phản ứng với Cung Trường Nguyệt !

Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Thần Diệu nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, khó có thể xúc động cùng vui mừng.

Cung Trường Nguyệt híp mắt nhìn Lung Ngọc trong tay, lông mi khẽ run vài cái. Sau đó, nàng thu ngón tay lại, đem Lung Ngọc cầm trong tay, tùy ý để qua một bên, cũng không quá mức để tâm.

Thần Diệu cũng không để ý Cung Trường Nguyệt đối xử với Lung Ngọc thế nào, nó kinh hi nhìn Lung Ngọc, sau đó nhìn Mộ Thanh Thần trong lòng Cung Trường Nguyệt, trong mắt lóe lên quang mang kiên định.

"Nhanh lên, đi Ân Tinh cốc." Nói tới đây, Cung Trường Nguyệt dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Tề Nhã, "Gọi Nhược Tư nhanh chóng trở về Ân Tinh cốc chờ ta."

Ân Tinh cốc, tổng bộ Thần lâu.

Trong mắt Tề Nhã toát lên vẻ bi ai – nàng biết, chủ tử là muốn cứu Mộ Thanh Thần. Nhưng sự thật là Mộ Thanh Thần chết rồi a ! Cho dù đại phu y thuật xuất thân nhập hóa cỡ nào, cũng không có khả năng kéo người chết từ Diêm Vương điện trở về ! Chủ tử cần gì như vậy chứ ?

Nhìn chủ tử mà mình kính ngưỡng sùng bái nhiều năm như vậy, lúc này lại cố chấp vì một người như vậy, trong lòng Tề Nhã nhịn không được đau xót.

Nàng một lòng kính ngưỡng chủ tử, làm sao có thể thừa nhận chuyện này ?!

Đầu nàng nóng lên, thế nhưng lại to gan lớn mật đem những điều ghen trong lòng nói hết ra !

"Chủ tử ! Hắn đã chết rồi ! Người sờ mạch hắn, người nghe tim hắn một chút đi ! Mộ Thanh Thần... đã chết thật rồi a ! Chủ tử, người chết không thể sống lại, người đừng chấp nhất nữa !"

Nàng nói xong, cảm thấy trong lòng nhẹ hẫng đi, sự nặng nề cũng vui đi rất nhiều.

Cho dù nàng có cơ hội lựa chọn lần nữa, nàng cũng sẽ nói ra những lời này, cho dù chủ tử trừng phạt nàng, giết nàng, nàng đều thừa nhận ! Chỉ cần chủ tử có thể nhận ra sự thật này, không chấp nhất vì hư ảo... nàng thừa nhận tất cả !

Tề Nhã kiên định nghĩ.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, vẻ mặt Cung Trường Nguyệt trầm đi vài phần, lạnh lùng phun ra hai chữ, "Câm miệng."

Tề Nhã bị thương nhìn Cung Trường Nguyệt, ai oán gọi một tiếng, "Chủ tử..."

"Ta lặp lại lần nữa." Cung Trường Nguyệt dừng lại một chút, chậm rãi quay đầu đi, ánh mắt tĩnh lặng dừng trên người Tề Nhã, "Câm miệng."

Tề Nhã còn muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Thiên Yên kéo lại, cúi đầu hô "tỷ tỷ."

Tề Nhã không thể không bỏ cuộc, ánh mắt ngẩn lệ quay đầu đi.

Cung Trường Nguyệt thu hồi ánh mắt, dịch đến sát Mộ Thanh Thần, thấp giọng thì thầm với hắn, "Em yên tâm, rất nhanh thôi, chị sẽ tìm người y thuật trác tuyệt cứu em, em... sẽ không chết đâu."

Lời của nàng, giống như nói với Mộ Thanh Thần, cũng giống như đang nói với chính mình.

Cung Trường Nguyệt, người không thể để em ấy chết.

Cho dù trả giá tất cả, người cũng không thể để em ấy chết.

Trước mắt Cung Trường Nguyệt hơi mơ hồ, nàng nâng tay nhẹ nhàng lướt qua trán Mộ Thanh Thần –

Thanh Thần... là ám áp duy nhất trong lòng mình.

Nàng đã mất đi một lần, không thể, thật sự không thể mất đi lần nữa.

Nàng cúi xuống, chậm rãi xiết chặt bàn tay, móng tay được tu bổ mượt mà, đâm sâu vào trong thịt của nàng, đè ra một cái dấu ngón ngoèo.

Bây giờ, nàng... nhất định phải bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Lung Ngọc

"Các người nói gì? Hắn đã chết?" Cung Trường Nguyệt ngồi ngay ngắn ở giữa bàn đá, lạnh lùng nhìn những người đang quỳ trước mặt.

Đại phu dẫn đầu lạnh run, quỳ rạp trước mặt nàng, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn nói ra sự thật, "Lâu chủ, công tử kia thật sự đã chết a! Vô luận là tim hay mạch, tất cả đều không đập! Hắn thật sự đã chết rồi a!"

Trong mắt Cung Trường Nguyệt nổi lên lửa giận, chỉ vào người nằm trên ghế, sắc mặt vẫn bình thường như đang ngủ, gần từng tiếng, "Thế này mà các người là đã chết? Nếu vậy tại sao sắc mặt hắn lại bình thường như thế?"

Các đại phu nhất thời nghẹn họng, không biết nên giải thích chuyện này thế nào.

Kỳ thật bọn họ đều khổ không nói nên lời a – Vốn đang ngây ngốc rất tốt ở Ân Tinh cốc, lại thấy lâu chủ bế một người trở về, sau khi xem hết mọi mặt, người này rõ ràng đã chết rồi, nhưng chẳng hiểu sao sắc mặt hắn lại vô cùng khỏe mạnh, không hề khác gì với người thường, điểm này trở thành căn cứ để lâu chủ bắt bẻ ý kiến của họ!

Nhưng bọn họ có thể nói gì, có thể giải thích gì? Làm nghề y nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chưa từng gặp tình huống thế này!

Tề Nhã đứng ở bên cạnh, muốn mở miệng khuyên chủ tử, lại không biết nên mở lời thế nào.

Lúc này, một thuộc hạ đi đến bên người Tề Nhã, thấp giọng nói vài câu.

Tề Nhã nghe xong, hai mắt sáng lên, gạt đầu ý bảo hắn lui xuống trước, sau đó mới đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, bẩm báo, "Chủ tử, Nhục Tư đã đến cửa cốc."

Cung Trường Nguyệt khẽ gạt đầu, ánh mắt lập tức đảo qua những người trước mặt, không kiên nhẫn ném lại một câu, "Được rồi, ra ngoài đi."

"Vâng! Lâu chủ!" Những người này trong lòng vẫn còn sợ hãi, đều lui ra, với việc mình vẫn còn mạng cảm thấy vô cùng may mắn.

Rất nhanh, một bóng dáng hồ lam xuất hiện ở chỗ rẽ, đó là một nữ tử thướt tha vô cùng yêu mị, bước chân nhẹ nhàng, từng bước một đi về bên này. Y phục của nàng cũng không quá hờ hang, lại có thể làm cho người xem nhìn thấy nàng đều cảm giác được nàng vô cùng mê người.

Nàng thực quyến rũ, loại quyến rũ này như hòa vào trong máu, cho dù nàng không cố ý nhưng giờ tay nhấc chân đều có một vẻ đẹp dụ hoặc nhàn nhạt, xương cốt người nhìn đều mềm hết cả rồi!

Nàng đi đến trước mặt Cung Trùng Nguyệt, cung kính quỳ một chân, " Tham kiến chủ tử ! "

Nàng, là người cuối cùng trong tứ đại thị nữ, am hiểu dùng độc cùng được Nhục Tử !

" Không cần. " Cung Trùng Nguyệt chỉ ngón tay, " Trước tiên ngươi xem hân thể nào. "

Nhục Tử gạt đầu, đến gần Mộ Thanh Thần, sau đó kiểm tra tỉ mỉ.

Một lát sau, trong lòng Nhục Tử đã có kết quả, bất quá nàng vẫn chưa nói ra, mà nhìn sắc mặt Cung Trùng Nguyệt vài lần, mới cân nhắc dùng từ, thật cẩn thận nói, " Sắc mặt vị công tử này bình thường bởi vì đã tiếp xúc linh dược gì đó, có thể tạm thời bảo quản dung nhan không thay đổi, nhưng trên thực tế, hân... thật sự đã chết. "

Hy vọng cuối cùng trong mắt Cung Trùng Nguyệt đều đã bị dội tắt.

Vừa rồi ý trong lời nói của đại phu, nàng không phải không hiểu.

Chẳng qua là nàng không thể tin thôi.

Hiện tại Nhục Tử nói như vậy, cho dù nàng không muốn thì cũng phải tin.

Cung Trùng Nguyệt chậm rãi nhắm hai mắt, thân nhiên thở dài.

Sau đó, nàng đi đến bên cạnh ghế dựa, đưa tay bế Mộ Thanh Thần lên – thân thể hân, vô cùng lạnh lẽo, không hề có tia ấm áp nào.

" Các ngươi không cần đi theo. " Cung Trùng Nguyệt ra lệnh, không hề quay đầu lại.

Tề Nhã cùng Nhục Tử dĩ nhiên không dám cãi lời, chỉ đứng tại chỗ, nhìn Cung Trùng Nguyệt từng bước một biến mất khỏi tầm mắt của các nàng.

Sau khi vào phòng, Cung Trùng Nguyệt đặt Mộ Thanh Thần trên giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh, cứ như vậy nhìn chăm chú.

" Ngươi muốn cứu hân sao ? " Một thanh âm bé nhỏ yếu ớt đột nhiên vang lên bên tai nàng.

Thanh âm này tựa hồ đến từ nơi rất xa, xung quanh vẫn còn tiếng vang, thanh âm này lại tựa như tới từ nơi rất gần, yếu ớt nhỏ bé, sợ là chỉ có nàng nghe được.

" Là ai ? " Cung Trùng Nguyệt nhíu mày, ánh mắt lướt qua bốn phía, nhưng không phát hiện thấy ai khả nghi.

Chủ nhân thanh âm hình như cũng không có ý muốn giấu nàng, cho nên lúc Cung Trùng Nguyệt vừa hỏi xong, không bao lâu sau, một bóng dáng màu trắng nho nhỏ từ sau cây cột bước ra, xuất hiện trước mặt Cung Trùng Nguyệt.

" Thần Diệu ? " Cung Trùng Nguyệt kinh ngạc, nhíu mày.

Thần Diệu bình thường ngốc ngốc hồ đồ, lúc này lại tản ra một loại tao nhã cùng thần bí không thể tả, đôi mắt u lam đẹp kinh người tràn ngập linh khí, chân thành mà cố chấp nhìn Cung Trùng Nguyệt, trong mắt đầy sự tin tưởng cùng kiên định.

" Là ta. " Nó mở miệng, thế nhưng thanh âm phát ra giữa yết hầu lại vô cùng thanh thúy dễ nghe, nhẹ nhàng lại như mang theo mị hoặc vô hình, khiến người nghe không tự giác tin vào nó, trân trọng nó...

Đương nhiên, đây không phải là Thần Diệu cố ý.

Một trong những thiên phú của Hồ tộc – mị hoặc. Mặc kệ có muốn hay không, chỉ cần lên tiếng thì sẽ có hiệu quả đó, mà nó còn chưa đạt tới cảnh giới khổng chế thiên phú.

" Hồ ly sẽ nói tiếng người ? " Cung Trùng Nguyệt nheo mắt, ánh mắt như đao dừng trên người Thần Diệu.

Thần Diệu rút đầu, tao nhã vừa xuất hiện trên người lập tức biến mất, giống như khi nãy là nhìn nhầm vậy –

" Ta... Ta không cần thận hấp thu sức mạnh Lung Ngọc... cho nên... cho nên liền... " Thanh âm của nó có chút ủy khuất, thân mình nho nhỏ cuộn lại, một bộ dáng thực sợ hãi, căn bản không dám nhìn Cung Trùng Nguyệt.

Đương nhiên, chắn chắn nó sẽ không nhận là mình cố tình " không cần thận " đâu.

Cung Trùng Nguyệt nghe Thần Diệu nói xong, cũng nhạy bén tóm được một từ –

" Lung Ngọc ? " Nàng nhướn mày, liếc Thanh Thần một cái, trong tiềm thức cảm thấy hai người này chắc chắn liên quan nhau, liền trầm giọng hỏi, " Đó là cái gì ? "

Thần Diệu ngẩng đầu lên, trông mong nhìn Cung Trường Nguyệt, vẻ mặt nịnh nọt, " Chính là khối ngọc mà hôm qua ta đưa cho ngươi ! "

" Ngọc ? Hôm qua ? " Cung Trường Nguyệt nhớ lại một chút, trong trí nhớ hình như có một viên ngọc như thế... ngọc... viên ngọc sáng lên ?

" Là cái thứ sáng lên ? "

" Ân ân ! " Thần Diệu vội vàng gật đầu.

" Nó đâu rồi ? " Nàng nhớ rõ hình như mình để qua một bên.

" Ta lấy đến đây ta lấy đến đây ! " Thần Diệu hưng phấn hét lên, giống như muốn tranh công với Cung Trường Nguyệt. Nó nhanh chóng há miệng ra, ánh sáng yếu ớt tán ra, giống như có linh tính, liên bay về phía Cung Trường Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại ở lòng bàn tay nàng.

Cung Trường Nguyệt dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn tinh tế trên khối bạch ngọc ấm áp này, vuốt nhẹ trong chốc lát, ánh mắt lại nhìn xuống Thần Diệu. Nàng nghi hoặc hỏi, " Ngươi giấu ngọc trong miệng ? "

" Là phương pháp giấu kín đặc biệt của hồ tộc bọn ta nha, bụng bọn ta chính là một không gian trữ vật nha ! " Trong thanh âm Thần Diệu tràn ngập lấy lòng, tuy rằng Cung Trường Nguyệt không biết biểu tình lúc này của nó là gì, nhưng nhìn nó rung đùi đắc ý, bộ dáng cao hứng muốn chết, Cung Trường Nguyệt liền biết Thần Diệu chắc chắn đang rất đắc ý.

Bất quá, nàng không biết chuyện mà Thần Diệu tùy tiện nói ra cũng là bí mật của hồ tộc, dựa theo tộc quy, người trong tộc không được tiết lộ cho nhân loại. Mục đích của tộc quy này là muốn hồ tộc càng thêm thần bí trong mắt người ngoài, làm cho địch nhân không rõ sức mạnh của họ còn có con bài chưa lật.

Nhưng mà, Thần Diệu lại nhẹ nhàng thoải mái nói hết chi tiết cho Cung Trường Nguyệt, coi như... bí mật của mình, ở trước mặt nàng cũng không là bí mật.

Trong lòng Thần Diệu, từ ngày mà nó bị nữ nhân độc ác tàn nhẫn đuổi theo, đôi tay mềm mại ấm áp kia bết thân mình nho nhỏ của nó lên, lấy phong thái cường đại bảo vệ nó, đồng thời, cũng cứu vớt thế giới cả nó.

Cung Trường Nguyệt vĩnh viễn là chủ nhân của Thần Diệu.

" Thật à. " Cung Trường Nguyệt trầm ngâm, không quá để ý với chuyện Thần Diệu vừa nói, ngược lại hỏi, " Thần Diệu, nói cho ta biết, Thanh Thần... " Nàng dừng một chút, tựa hồ rất không muốn nói ra hai chữ, " Thi thể... là nhờ Lung Ngọc nên mới có thể bảo tồn sao ? "

Thân mình Thần Diệu run lên, do dự hồi lâu, miệng há ra lại khép vào, cuối cùng vẫn thừa nhận, " Đúng vậy. "

Hai mắt Cung Trường Nguyệt sáng lên, vội hỏi, " Lung Ngọc này có thể cứu hấn không ? "

Thần Diệu nhìn Cung Trường Nguyệt, nghiêm túc lắc đầu, " Thực xin lỗi, Lung Ngọc... cũng không thể cứu sống người chết. "

Cung Trường Nguyệt cũng không bị mấy lời này đã kích, nàng nheo mắt, ánh mắt lợi hại giống như không thể che giấu điều gì trước mặt nàng.

" Ngươi biết phương pháp hồi sinh đúng không ? " Nàng gần từng tiếng.

Hai mắt Thần Diệu nhất thời tràn ngập kinh ngạc, thân mình nho nhỏ cũng cứng ngắc – nàng... sao nàng lại biết ?!

" Đúng vậy, ngươi biết. " Cung Trường Nguyệt khẽ cong khóe miệng, tươi cười kia, giống như đóa mạn đà la* đen, chậm rãi nở rộ trong đêm.

*Hoa cà độc dược.

Thanh âm Thần Diệu cũng thập phần trầm trọng, tựa hồ vẫn còn do dự, " Nhưng... phương pháp hồi sinh, chính là hành động nghịch thiên sửa mệnh. Cho dù cuối cùng hấn sống lại, nhưng người thực hiện là người, không biết sẽ nhận trừng phạt như thế nào từ trời cao... "

Nó lo lắng, chính là chuyện này.

Từ vong của mỗi người, đều là vận mệnh đã định. Nếu có người muốn nhúng tay vào vận mệnh đã định này, đó là cãi lại trời cao, tất nhiên sẽ bị trời cao trừng phạt.

Nó không muốn chủ nhân mình Cung Trường Nguyệt sẽ bị thương tổn.

Thần Diệu lo lắng nhìn Cung Trường Nguyệt, đợi quyết định của nàng.

Mà Cung Trường Nguyệt cũng không do dự, nàng cười nhẹ, " Chỉ cần hấn sống là tốt rồi. "

Đúng vậy, chỉ cần Thanh Thần còn sống, cái gì cũng tốt, cho dù nàng mất đi tất cả cũng không sao.

" Nói cho ta biết, phải làm thế nào mới khiến hấn sống lại. "

Thần Diệu thở dài, vẫn đem phương pháp nói ra, " Chuyện đầu tiên người làm chính là ở bảy ngày đầu của hắc, tìm được Tụ Hồn Đẳng trong truyền thuyết. Quá một ngày, hồn phách của hắc rời thân, đi tới Âm giới, đến lúc cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu được. "

" Còn gì nữa ? " Cung Trường Nguyệt biết, việc sống lại tuyệt đối không chỉ cần Tụ Hồn Đẳng.

Thần Diệu cũng không nói hết tất cả, " Chờ người tìm được Tụ Hồn Đẳng rồi nói tiếp. " Kìa chính là vật trong truyền thuyết cùng cấp bậc với Lung Ngọc, thật sự có thể tìm được sao ?

" Hảo. " Cung Người Nguyệt hơi gật đầu.

Chỉ cần có ở thế giới này, nàng... nhất định sẽ tìm được !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Hậu Sơn

" Thiếu... Cốc chủ. " Lão quân gia Thần Y cốc trong thời gian ngắn có chút khó sửa miệng, suýt nữa đã kêu lên cách gọi " thiếu chủ " ngày trước, bất quá hắc phản ứng rất nhanh, liền sửa thành cốc chủ.

Ánh mắt lão quân gia lúc này vẫn đỏ bừng như trước, đôi mắt đục ngầu đầy tơ máu. Hắc nâng tay lên, dùng tay áo lau lau nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống, thanh âm hơi khàn khàn, " Những chuyện liên quan lão cốc chủ đã được an bài tốt lắm, người hắc là nên đem linh vị lão cốc chủ đưa vào hậu sơn. " Nói tới đây, lão quân gia dừng một chút, hết sức khó hiểu nhắc tới chuyện ở hậu sơn, " Hậu sơn... ần chứa bí mật lớn nhất của Thần Y cốc. "

" Bí mật ? " Mộ Thanh Dạ nhún mày, " Thần Y cốc có bí mật gì sao ? Vì sao tới giờ ta vẫn không biết ? "

" Đó là bí mật mà chỉ cốc chủ mới được biết, kỳ thật lão nô cũng không rõ lắm. " Lão quân gia cũng chỉ là được nghe lão cốc chủ nhắc qua một lần, biết được một ít nhưng cũng không rõ ràng.

" Thật sao... " Mộ Thanh Dạ khẽ lẩm bẩm, cúi đầu suy nghĩ, dấu đi cảm xúc trong mắt, không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

Một canh giờ sau, Mộ Thanh Dạ mặc một kiện áo tang, trên đầu đội khăn bó, trong lòng ôm linh vị chế từ gỗ lim đen, từng bước từng bước đi về phía hậu sơn.

Biết được tin tức lão cốc chủ mất, người Thần Y cốc ở các nơi vội vàng trở về, đồng loạt đứng trên đá lót màu xanh, cũng là hai bên đường nhỏ duy nhất thông vào hậu sơn, lặng lẽ nhìn linh vị lão cốc chủ mà bọn họ kính ngưỡng nhất ở trong lòng tân thủ lĩnh của họ, đưa nó đi tới cõi đi về.

Mộ Thanh Dạ đi thật vững, cước bộ rất chậm, trong lúc đó lại có cảm giác bị thương cùng gánh nặng không nói nên lời, hắc buông mắt nhìn linh vị sư phụ, cảm xúc phức tạp trong lòng khó có thể hình dung được.

Còn có sư đệ...

Không biết vì sao, trong lòng hắc thế nhưng loáng thoáng muốn tin tưởng Ngọc công tử, muốn tin rằng thật ra sư đệ vẫn chưa chết, đó chỉ là nói nhầm mà thôi.

Bất quá ngày ấy làm hắc càng thêm khiếp sợ đại khái còn vì sự kiện kia – Ngọc công tử nổi tiếng khắp giang hồ, không người không biết không người không hiểu, thiên hạ đệ nhất công tử, lại là một nữ nhân !

Lúc nghe sư đệ gọi Ngọc công tử là " tỷ tỷ ", sự khiếp sợ đã không thể hình dung tâm tình lúc ấy của hắc.

Hắc nên nói gì ? Cảm thấy các nữ nhân say mê Ngọc công tử, vì Ngọc công tử mà liều lĩnh vô cùng buồn cười sao ? Hay là cảm thấy Thất Tinh lâu nổi danh ngang Thần Y cốc, cơ nghiệp trăm năm lại có năng lực hữu hạn, bị một nữ nhân lừa gạt, lại còn để nàng mang danh " Thiên hạ đệ nhất công tử " ?

Không, đều không phải.

Tâm tình của hắc rất phức tạp, ngay cả hắc cũng có chút không hiểu rõ rốt cục mình đang có suy nghĩ gì.

Thì ra, trong thiên hạ còn có thể có một nữ tử như vậy, tuyệt đại tào nhả như thế, cho dù là nam tử cũng khó bì được với nàng.

Như vậy, cuối cùng là gia tộc thế nào mới có thể dưỡng ra một nữ tử như thế ?

Bất tri bất giác, Mộ Thanh Dạ đã đi vào rừng cây ở hậu sơn.

Phía trước, sương khói tràn ngập, chỉ có thể thấy thân và lá cây loáng thoáng cách đó không xa. Xung quanh thực im lặng, mà lúc đặt chân vào rừng, liền đã vào phạm vi cấm địa, cho nên những người Thần Y cốc khác đều bị chặn ở ngoài, không thể đi vào, vì thế lúc này chỉ có mình Mộ Thanh Dạ đứng ở đây.

Bởi vì sương khói xung quanh, Mộ Thanh Dạ không thấy rõ đường đi lắm. Cũng không biết nên đặt chân thế nào. Bất quá hần cũng không sốt ruột, mà đứng tại chỗ cẩn thận đánh giá con đường.

"Tiểu tử, người chính là tân cốc chủ Thần Y cốc ?" Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên từ rừng cây, có một loại cảm giác quỷ dị không hiểu nổi.

Mộ Thanh Dạ không chút hoang mang, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hơi gật đầu nói, "Đúng vậy. Xin hỏi tiền bối là người phương nào ? Vì sao lại ở cấm địa hậu sơn của Thần Y cốc ta ?"

"Cấm địa Thần Y cốc người ? Tiểu tử, nơi này vốn là nơi ta sống, sao lại trở thành cấm địa của các người." Người thần bí hừ hừ hai tiếng, trong giọng nói đầy sự khó chịu.

Mộ Thanh Dạ nghe xong, sừng sốt –

Cấm địa mà Thần Y cốc đều biết lại là nơi tiền bối này sống ?! Hay vị tiền bối này cũng là người trong Thần Y cốc ?

Mặc dù trong lòng đoán như thế, nhưng Mộ Thanh Dạ cũng không trực tiếp nói ra. Hần biết rõ, vị tiền bối này rõ ràng võ công cao cường, đừng nói hơn xa sư phụ hần, thậm chí còn mạnh hơn Ngọc công tử ! Mà cường giả thế này tâm tính thường cao ngạo, nếu hần không phải người Thần Y cốc, mình lại đoán lung tung, khẳng định sẽ làm vị tiền bối này thấy phản cảm và tức giận, cho nên, không nói cũng đúng.

"Văn bối cũng không biết việc này, nếu mạo phạm tiền bối, thỉnh tiền bối thứ lỗi." Mộ Thanh Dạ hơi gập thắt lưng.

"Hừ, ta đương nhiên không đến mức so đo với tiểu bối ! " Người thần bí khinh thường nói, "Hôm nay người tiến vào đây là vì sắp xếp bài vị sư phụ người ?"

Mộ Thanh Dạ giật mình – người thần bí này lại biết tập tục đưa bài vị Thần Y cốc cốc chủ nhập hậu sơn sau khi mất, xem ra, cho dù hần không phải người Thần Y cốc, cũng tuyệt đối liên quan không ít đến Thần Y cốc.

Suy nghĩ như thế chợt lóe lên, Mộ Thanh Dạ rất nhanh liền phản ứng lại, "Đúng vậy, tiền bối."

"Vậy người vào đi !"

Tiếng nói người thần bí vừa dứt, mảnh sương mù trước mặt Mộ Thanh Dạ giống như bị một sức mạnh đẩy đi, lui về bốn phía, trong nháy mắt xuất hiện một con đường không tính là quá lớn.

Người thần bí này, cư nhiên lại dùng nội lực hùng hậu của bản thân mở một con đường giữa sương mù dày đặc cho Mộ Thanh Dạ !

Mộ Thanh Dạ không dám trì hoãn, vội nhắc chân đi vào bên trong.

Mà lúc hần đi qua, sương mù lại lần nữa tập trung, đem con đường giấu đi.

Mộ Thanh Dạ một đường đi tới, ước chừng gần một nén nhang, bề ngoài thì hần thật bình thản yên tĩnh, nhưng thực tế trong lòng không hề lơ lửng cảnh giác.

Bất quá, người thần bí kia hình như thật sự không có ý hại hần, cho nên một đường này không có chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc đi đến cuối con đường giữa sương mù, Mộ Thanh Dạ tình cờ nhìn thấy cách đó không xa có một sơn động bị dây leo che đi cửa động.

Là nơi đó ? Mộ Thanh Dạ hí hửng, nhìn không được quay đầu nhìn về phía sau, lại phát hiện đường mà mình đi lần nữa bị sương khói che giấu.

Mộ Thanh Dạ bất động thanh sắc quay đầu lại, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn sơn động trước mặt, không chút do dự liền đi qua.

Đi vào sơn động, đó là một đường hầm, trần rất cao, nhìn lên thì thấy tối như mực, mà dưới chân hình như là cỏ xanh, thấp phần mềm mại, còn mang theo vài phần ướt át ôn hòa. Mà trên vách đá hay bên đường hầm bò đầy cây mây và dây leo, khác với dây leo bên ngoài, trên dây leo ở đây nở đầy hoa nhỏ màu đỏ, trong không gian tối đen này lại kỳ dị lóe lên ánh sáng, biến hai bên đường hầm thành một ngân hà màu đỏ, kéo dài đến phía trước, nhìn không thấy điểm cuối.

Mộ Thanh Dạ vừa tiến vào, liền ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt từ hoa nhỏ.

Mùi này tuy nồng đậm, nhưng không làm người ta thấy chán ghét, ngược lại còn thấm vào ruột gan, khiến người khác cảm thấy một cảm giác thông suốt không nói nên lời.

" Hoa này... chẳng lẽ là điệp tinh tử ? " Mộ Thanh Dạ trầm nghĩ.

Điệp tinh tử là một loài hoa hiếm thấy, bề ngoài nho nhỏ, lại có hương thơm tuyệt vời khiến người ta kinh ngạc, còn có thể sáng lên giữa bóng tối. Nó cũng là loại dược có giá trị rất lớn, được bình thường chỉ cần thêm một ít điệp tinh tử, liền có thể tăng thêm hiệu quả cho loại dược này.

Đồng thời, nó cũng rất quý hiếm, Mộ Thanh Dạ ở Thần Y cốc tập trung bách thảo nghìn dược cũng chưa từng thấy qua, chính là độc dược loại hoa thần kỳ này trong sách thuốc, không nghĩ đến, ở hậu sơn nơi nơi đều là loài hoa này.

Không chỉ thế, Mộ Thanh Dạ rất nhanh liền phát hiện cỏ xanh dưới chân cũng không tầm hường –

Thiên huyền thảo.

Hậu sơn này khắp nơi toàn là bảo vật !

Bất quá Mộ Thanh Dạ cũng không vì những thứ không tầm thường này mà dừng chân, hắn cảm thấy một phen, liền tiếp tục hướng tới mục đích của mình.

Chẳng lẽ con đường này lại thông xuống đất ?

Khó trách, hậu sơn cho dù cao lớn hiểm trở, nhưng vẫn không có một đường hầm dài như thế, thì ra lòng vòng leo quèo trong này lại dẫn đến lòng đất ở hậu sơn.

Lại đi một lúc lâu, Mộ Thanh Dạ mới thấy ánh sáng đỏ của điệp tinh tử trải rộng trên đá dần dần biết mất, nghĩ, đến rồi.

Quả nhiên, Mộ Thanh Dạ đi đến một chỗ rẽ thì liền nhìn thấy một đường đá, hai bên cửa có hai ngọn đèn có bề ngoài hai cung nữ ngồi ở đó nhắm mắt cầm đèn.

" Đây nó ra. " Thanh âm của người thần bí lại vang lên, khác với giọng điệu lúc trước, thanh âm hẳn đầy sự trịnh trọng, làm cho Mộ Thanh Dạ nhận không được mà nghiêm túc thêm vài phần.

Hắn dùng một tay ôm linh vị sư phụ, một tay chậm rãi đặt trên thạch môn, dùng sức đẩy –

Thạch môn không hề nhúc nhích.

Chẳng lẽ phải dùng nội lực ? Mộ Thanh Dạ nghĩ.

Hắn không có thu tay lại, mà vận nội lực, dẫn về phía lòng bàn tay phải –

Thạch môn vẫn không hề nhúc nhích.

Mộ Thanh Dạ có chút khó hiểu.

Không bao lâu sau, thạch môn đột nhiên có động tĩnh.

Lấy lòng bàn tay Mộ Thanh Dạ làm trung tâm, một sợi tơ màu bạc dài mảnh lan ra bốn phía, dần dần phác họa lên một đồ đẳng cổ xưa phức tạp. Cùng lúc đó, Mộ Thanh Dạ cũng cảm nhận được nội lực trong cơ thể không chịu sự khống chế mà điên cuồng xuất ra, giống như bị thạch môn cưỡng chế hấp thụ !

Nội lực bị rút đi rất nhanh, không bao lâu sau, Mộ Thanh Dạ tái mặt, chỉ cảm thấy nội lực trong cơ thể bắt đầu khô cạn, hắn muốn ngắt đi rồi...

Lúc này, thạch môn giống như cảm nhận được tình trạng của Mộ Thanh Dạ, ở một giây trước khi nội lực của Mộ Thanh Dạ chân chính khô héo thì đình chỉ hấp thụ, cũng " thuận tiện " đánh văng Mộ Thanh Dạ ra, mà đồ đẳng thần bí màu bạc kia giờ phút này cũng phát sáng mãnh liệt, toàn bộ thạch môn vang lên tiếng ma sát.

Rốt cục thạch môn mở ra trước mặt Mộ Thanh Dạ.

" Tiểu tử, không nghĩ tới nội lực của ngươi đủ để mở đại môn này, không tệ nha. " Người thần bí kia nhìn như thò ơ nói, trên thực tế lại rất vừa lòng với việc Mộ Thanh Dạ có thể đạt tới cảnh giới này ở độ tuổi như thế.

Mộ Thanh Dạ một tay ôm linh vị sư phụ, một tay chống đỡ cả người, đôi môi tái nhợt vẽ lên một nụ cười, khiêm tốn mà ôn hòa nói, " Tạ tiền bối tán thưởng. "

" Ta cũng không tán thưởng ngươi, ngươi không cần tự cho mình là đúng ! " Người thần bí kỳ quái nói một câu, " Tốt lắm, vào đi ! "

" Vâng. " Mộ Thanh Dạ tao nhã đứng lên, cho dù một thân áo tang đầy bụi, hắn vẫn bình thản như thế, giống như người mặt mày xám tro căn bản không phải hắn.

Chuyện đầu tiên hắn làm sau khi đứng lên không phải là phui bụi trên người, mà cẩn thận kiểm tra linh vị sư phụ có bị tổn hại gì không, đến khi cảm thấy

bài vị không có gì đáng ngại, hần mới thở hắt ra, tùy ý phui bụi trên người, sau đó nhắc chân đi vào bên trong thạch môn.

Vừa tiến vào thạch môn, đó là một đại sảnh rất lớn, hai bên thạch bích khắc đầy phù điêu, vài bức họa còn nối tiếp nhau, có một cái nói về chuyện xưa Thần Nông nếm các loại cỏ. Mà phía trước thạch bích có hai cái đèn rất lớn, ở trên cắm đầy nến, ngọn lửa nho nhỏ nhảy lên, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh.

Mà phía trước đại sảnh lại giống như từ đường, ở trên xếp đầy linh vị của các đại cốc chủ Thần Y cốc, mười mấy cái nhiều như rừng, ở trên cao nhất, cũng là bài vị lớn nhất, đó là người tạo ra Thần Y cốc. Ở trên linh vị một chút, có treo bức họa được vẽ rất tinh vi, miêu tả một bạch y nam tử, mà kỳ quái là bức vẽ này miêu tả phi thường cẩn thận từng ngọn tóc của bạch y nam tử, nhưng khuôn mặt kia lại giống như được nước tẩy đi, thập phần mờ hồ, làm cho Mộ Thanh Dạ căn bản không nhìn ra đến tốt cùng bộ dáng của bạch y nam tử là thể nào.

Mộ Thanh Dạ chẳng qua chỉ ngắm bức họa một lúc, đem toàn bộ tâm tư đặt lên bài vị trong tay mình.

Bất quá hần có chút không rõ, ở trên thể nhưng lại xuất hiện một chỗ trống, giống như được chuẩn bị vì bài vị trong lòng Mộ Thanh Dạ.

Mộ Thanh Dạ nhếch môi, sau đó cầm bài vị trong tay, thật cẩn thận đặt vào chỗ trống.

Không rộng không chật, vừa đủ.

Trong nháy mắt Mộ Thanh Dạ đặt bài vị xuống, chỉ nghe răng rắc một tiếng, bên cạnh bài vị, trên vách tường bình thường, đột nhiên xuất hiện một cái khe, tro bụi bay là tả xuống. Cái khe này lập tức mở rộng, dần dần lộ ra hình dạng một cánh cửa.

"Tạp tạp tạp tạp tạp tạp" Cánh cửa này chậm rãi chuyển động ra ngoài, sau đó mở ra hai bên, một cửa động đen nhánh xuất hiện.

"Tiểu tử, ta cố ý cho phép ngươi tới... gặp ta!" Thanh âm người thần bí kia trịnh trọng mà xa xôi.

Mộ Thanh Dạ nghiêng người, do dự một chút, sau đó chậm rãi đi tới cửa.

Vừa đứng trước cửa, Mộ Thanh Dạ liền cảm thấy từng đợt khí lạnh từ môn đạo điên cuồng bay ra, Mộ Thanh Dạ vừa bị hút sạch nội lực làm sao ngăn cản được hàn khí thể này, lập tức rung mình một cái, sắc mặt liền trắng bệch.

"Thật là yếu ớt..." Người thần bí than thở hai câu, có chút không kiên nhẫn hô, "Trên cây cột ở cửa có một viên hồng châu, ngươi cầm nó lên đi!"

Ánh mắt Mộ Thanh Dạ đảo qua, quả nhiên thấy được hồng châu ở bên kia, hần đi vài bước, đẩy chốt lên, cầm nó trong lòng bàn tay.

Ấm áp lập tức bao lấy toàn thân hần, hàn khí hoàn toàn rút đi.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Mộ Dung

Mộ Thanh Dạ lật tay, kinh ngạc nhìn hồng châu không tầm thường này, mà hần vừa mở lòng bàn tay, để lộ viên hồng châu kia ra, ấm áp nhất thời giảm rất nhiều, hàn khí lại lần nữa thổi qua hần.

Mộ Thanh Dạ chỉ có thể gắt gao nắm lấy khóa hồng châu này.

Lúc hần đi vào môn đạo, hoàn toàn bị cảnh tượng sau cửa làm cho rung động –

Bên trong cánh cửa, hoàn toàn là một thế giới khác –

Băng, tất cả đều là u lam băng, giống như từ khắp mọi nơi kéo đến. Trước mặt Mộ Thanh Dạ là một cây cầu nhỏ được dựng lên từ băng, dòng nước chậm rãi trôi bên dưới tản ra hàn khí, đáy nước có thể nhìn thấy vài con cá màu bạc có tốc độ như tên bắn, vẫn hoạt động thoải mái dưới băng thủy.

Đi qua cầu nhỏ, là một vùng bằng phẳng rộng lớn, ở trên có cát trắng li ti, để khỏi có người muốn đi trên băng. Mà nhìn thẳng về phía xa, liền có thể nhìn thấy một cái đài cao được xây từ băng, bàn dài ước chừng được vài thước, mà trên bàn có một bóng dáng màu xám ngồi xếp bằng.

Đó là một lão giả mặc hôi bào, râu tóc hần đều bạc trắng cả rồi, có vài phần cảm giác phong tiên đạo cốt. Mà trên mặt hần hoàn toàn không có nếp nhăn, ngược lại còn vô cùng láng mịn, thật sự là hạc phát đồng nhan*. Tại giữa nơi băng thiên tuyết địa, lão giả chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, nhưng không hề cảm thấy rét lạnh, ngược lại còn có dáng vẻ thần nhiên đắc ý, hôi bào trên người hoàn toàn không bị đóng băng.

*Tóc trắng như lông hạc, mặt hồng hào như trẻ con, ý nói già nhưng vẫn tráng kiện.

Đây chính là người thần bí kia, cường giả ẩn nấp ở hậu sơn Thần Y cốc.

Mộ Thanh Dạ nắm hồng châu, đi đến trước đài cao, cung kính cúi thấp lưng –

" Bái kiến tiền bối. "

Hồi bào lão giả trên đài cao vốn nhắm mắt lại, lúc Mộ Thanh Dạ lên tiếng, ánh mắt hắn cũng chậm rãi mở ra, khác với ánh mắt đục ngầu của những lão nhân khác, ánh mắt hồi bào lão giả vô cùng thư thái, ánh mắt kia lợi hại như hai lưỡi đao băng cắt qua không khí.

" Ngươi rất giống nàng. " Lão giả nhin không được thờ dài, tựa hồ có chút mệt mỏi khẽ nhắm mắt.

" Giống nàng ? ...Ai ! "

Lão giả liếc nhìn Mộ Thanh Dạ, hừ hừ hai tiếng, " Bà ngoại của ngươi ! "

Mộ Thanh Dạ nghe xong cũng kinh hãi – bà ngoại ? Hắn cư nhiên có bà ngoại ? Hắn biết, mẫu thân hắn là cô nhi ! Vốn không có cha mẹ ! Kia... lão giả kia sao lại biết bà ngoại mình ?!

Mộ Thanh Dạ đang chuẩn bị mở miệng hỏi lão giả, lão giả kia giống như biết được suy nghĩ của hắn, tuyên bố trước, " Tốt nhất ngươi không nên hỏi ta những tin tức liên quan tới bà ngoại ngươi, ta sẽ không nói cho ngươi. "

Mộ Thanh Dạ nhin không được xiết chặt quyền, trong lòng tuy không muốn, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại – cường giả thế này tuyệt đối là người nói một là một hai là hai, nếu hắn đã nói sẽ không cho mình biết thì thật sự sẽ như thế, cho dù cường cầu cũng không có kết quả. Bất quá, không vấn đề gì, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, xem chừng lão giả này ngày này không mười ngày thì cũng nửa tháng, tương lai sau này lão giả có lẽ đều ở đây, mà hắn cũng sẽ có cơ hội hỏi ra bà ngoại hắn là ai !

Mộ Thanh Dạ hạ mắt, tinh quang chợt lóe rồi mất.

Lão giả kia nhớ tới chuyện mình muốn hỏi, vội vàng chỉnh lại sắc mặt, thanh âm thêm vài phần nghiêm túc và lãnh khốc.

" Hôm nay ta cho ngươi tiến vào là vì một thứ – Lung Ngọc. "

Thần sắc Mộ Thanh Dạ cứng đờ, có vài phần áy náy ôm quyền nói, " Không dối gạt tiền bối, thật ra Lung Ngọc đã bị ... trộm mất. "

" Cái gì ?! " Lão giả trợn mắt, quát, băng tuyết quanh người hắn nhất thời bị nội lực hỗn loạn trong thanh âm của hắn chấn vỡ !

Mộ Thanh Dạ nói đến chuyện này cũng có chút hối hận, " Ngày ấy, ta vội đi tìm sư đệ, nhất thời để quên Lung Ngọc trong phòng, không nghĩ rằng lúc quay lại, Lung Ngọc đã biến mất. "

Lão giả tức kinh khủng, liên tục mắng, " Phế vật ! Phế vật ! Ngay cả một thứ như thế cũng giữ không được ! Đó là báu vật của Thần Y cốc chúng ta, ngươi cư nhiên để người ta lấy trộm chỉ vì sư đệ bỏ đi kia ? Phế vật ! Thật sự là phế vật ! "

Thần Y cốc chúng ta ? Mộ Thanh Dạ biến sắc, " Tiền bối cũng là người Thần Y cốc sao ? "

Lão giả vẫn còn bất mãn, lông mi vừa nhú, trừng mắt, " Đúng thì sao ? "

" Vì sao ngày đó chỉ có sư phụ trấn thủ Thần Y cốc, người bị thương nặng như thế, tiền bối cũng không nguyện ý ra tay sao ? Đối với tiền bối mà nói, đây chỉ là một chuyện rất đơn giản ! " Mộ Thanh Dạ nhin không được nói.

Sắc mặt lão giả nhất thời lạnh hẳn, " Ngươi là đang nghi ngờ ta ?! "

Mộ Thanh Dạ đứng ở đó, chỉ cảm thấy một trận uy áp như ngọn núi đang đè xuống hắn, hắn vốn vẫn còn mệt mỏi, sắc mặt liền tái nhợt, thiếu chút nữa là ngã xuống.

" Tiểu tử, đừng nghĩ rằng có khuôn mặt của người kia thì ta sẽ không đã thương ngươi. " Lão giả kia lạnh lùng nói.

" Tiền bối ! " Mộ Thanh Dạ cũng không nhin được, cất cao giọng nói, " Ta chỉ muốn biết vì sao ngươi không ra tay, nếu người xuất thủ... nếu người xuất thủ... " Sư phụ sẽ không chết ! Sư đệ cũng không sinh tử không rõ như bây giờ ! Rất nhiều người Thần Y cốc cũng sẽ không mất mạng ! Vì sao... vì sao hắn không ra tay ?

Lão giả sâu sắc tóm được oán hận khẽ lướt qua trong mắt Mộ Thanh Dạ, " Ngươi đang trách ta ? "

Mộ Thanh Dạ hơi thu lại biểu tình, cúi đầu, " Vãn bối không dám. "

" Hừ, ngươi có cái gì mà không dám ? " Lão giả kia khinh thường nhin, " Thật ra ta không ngại nói cho ngươi biết, trừ khi Thần Y cốc tiến đến ranh giới sống còn thật sự, nếu không ta sẽ không xuất thủ. Cho dù là vì Thần Y cốc chủ sư phụ ngươi, ta cũng sẽ không động thủ cứu hắn, dù sao thì chỉ khi

hắn chết mới xuất hiện thủ lĩnh mới, cái này là quy luật rồi. Về phần sự đề người và người trong Thần Y cốc, bắt quá chỉ là một vài người không quan trọng mà thôi, liên quan gì ta ? "

Lão già nói thực dĩ nhiên, giống như đây là đạo lý bình thường vậy.

Mộ Thanh Dạ tức tới đỏ mắt – không liên quan gì ? Những người chết đi kia đều mà từng phần của Thần Y cốc ! Bây giờ người này lại nói họ không liên quan gì ?

Mộ Thanh Dạ đã muốn bắt chấp hết cái gì mà tôn trọng với tiền bối rồi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị mở miệng...

"Đủ rồi, tiểu tử, rút ra ngoài cho ta ! Ta hạn cho ngươi một tháng, phải đem Lung Ngọc về cho ta ! " Lão già kia không kiên nhẫn ném lại một câu, dùng sức vung tay áo, một cỗ sức mạnh lập tức không hề lưu tình đẩy Mộ Thanh Dạ ra ngoài.

Đợi đến lúc Mộ Thanh Dạ đứng lên, hắn đã ở bên ngoài phòng băng, mà cửa đá kia cũng nhanh chóng đóng lại trước mặt hắn.

Tổng bộ Thần lâu – Ân Tinh cốc.

Sau khi Cung Trường Nguyệt vào phòng nhìn Mộ Thanh Thần, liền ngồi ở đình nghỉ mát trong hoa viên, mà trước mặt nàng, Thập Nhị - đầu lĩnh phụ trách Thất Tinh lâu đang quỳ xuống.

"Lâu chủ, chúng thuộc hạ đã tra được vị trí của Dẫn Hồn Đăng. "

"Ồ đâu ? " Đôi mắt Cung Trường Nguyệt hơi trầm xuống.

Đầu lĩnh kia dừng một chút, "Ồ... bảo khổ của Mộ Dung gia tộc. "

"Bảo khổ Mộ Dung gia tộc ? Nơi nào ? "

"Bảo khổ kia ở chủ trách Mộ Dung gia tộc, mà vị trí của chủ trách... thuộc hạ... không tra được ! " Người nọ nói xong, hồ thẹn cúi đầu.

"Không tra được... " Cung Trường Nguyệt thì thào lặp lại một lần, hàn quang chậm rãi dâng lên trong mắt, "Vì sao tra không được ?! " Ngực khí của nàng cao hơn vài phần, người nghe không rét mà run.

Thân mình người nọ nhìn không được run lên một chút, đầu cũng cúi càng thấp, "Mộ Dung gia tộc chính là đệ nhất gia tộc Mạnh quốc, sản nghiệp trải khắp thiên hạ, mà thành viên Mộ Dung gia tộc lại vô cùng thừa thớt, những người đó lại không cố định chỗ ở, cho nên chủ trách của Mộ Dung gia tộc vẫn còn rất bí ẩn. "

"Cho dù là Thất Tinh lâu cũng không tra được ? "

"Dạ. "

Áp lực không khí xung quanh đột nhiên tăng cao, người đứng xung quanh Cung Trường Nguyệt đều nhìn không được cúi thấp đầu, trong lòng bắt đầu sợ hãi run lên.

Lúc mỗi người ở đây đều nghĩ chủ tử đang giận dữ, Cung Trường Nguyệt đột nhiên mở miệng, "Ngươi lui ra đi. "

Đầu lĩnh Thất Tinh lâu kia run lên, có chút không thể tin ngẩng đầu, trừng lớn mắt nhìn Cung Trường Nguyệt – trước lúc hắn tới đây báo cáo cho chủ tử, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý bị trừng phạt, không ngờ chủ tử lại dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy ? Là nghe nhầm hay sao... ?

Hắn sững sờ, ngơ ngác nhìn Cung Trường Nguyệt, trong khoảng thời gian ngắn lại quên thực hiện mệnh lệnh của Cung Trường Nguyệt.

Tề Nhã đứng phía sau Cung Trường Nguyệt nhìn không được nở nụ cười, "Chủ tử nói ngươi lui ra mà, ngươi quên à ! " Giọng nói của nàng dẫn theo vài phần trách cứ, cũng vội vàng ném cho đầu lĩnh một ánh mắt.

"Xem ra ngươi không muốn rời đi nha – " Cung Trường Nguyệt kéo dài âm thanh, ánh mắt hơi nheo lại, bên trong lóe lên hàn quang.

Lúc này đầu lĩnh kia mới hồi thần, đột nhiên phát hiện mình lại cãi lệnh chủ tử, sợ hãi điên cuồng quét đến, vội vàng nằm rạp xuống, lớn tiếng nói, "Thỉnh chủ tử trách phạt ! "

"Được rồi. " Cung Trường Nguyệt có chút không kiên nhẫn nhíu mày, "Đừng có ở đây lằng nhằng nữa, nhanh lên đi ! "

Dứt lời, nàng đứng dậy, đi ra ngoài đình, lúc Tề Nhã và mấy thị nữ định đi theo, nàng lạnh lùng để lại một câu, "Đứng lại, không cần đi theo ", rồi rời đi.

Những người ở đình nghỉ mát kinh ngạc nhìn bóng dáng huyền sắc tôn quý kia, nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần – chủ tử không có tức giận ? Thật là kỳ lạ !

Lúc này Cung Trường Nguyệt cũng không để ý tâm tình thuộc hạ mình, nàng đi đến một ngã rẽ, bóng dáng dần biến mất trong bóng cây trũng điệp, mà một bóng dáng màu trắng nhỏ cũng từ trên bụi cây nhảy lên, móng vuốt vàng bám vào bả vai Cung Trường Nguyệt, chân đạp hai cái, rất

thoải mái ngồi trên vai Cung Trùng Nguyệt.

Trên thực tế, dựa theo tính tình Cung Trùng Nguyệt, tuyệt đối sẽ trừng phạt đầu lĩnh kia. Mà nàng lại đứng dậy rời đi, tha cho người đó, chính bởi vì âm thanh của Thần Diệu xuất hiện trong đầu –

"Mộ Dung gia tộc ! Ta biết ! Ta có thể tìm được Dẫn Hồn Đăng!"

Cung Trùng Nguyệt đương nhiên mặc kệ những người khác, liền đứng dậy đi về phía Thần Diệu.

Đi đến bãi cỏ bên cạnh hồ, Cung Trùng Nguyệt cũng không để ý nhiều, trực tiếp ngồi xuống đất, thuận tay nắm Thần Diệu trên vai xuống, đặt trước mặt, thân nhiên nâng cằm –

"Ngươi biết cái gì, nói đi."

Thần Diệu dùng móng vuốt gãi gãi mặt, lộ ra nụ cười ngây ngô đầy tính người, "Mộ Thanh Dạ chính là người Mộ Dung gia tộc, ngươi tìm hắn là được!"

"Mộ Thanh Dạ?" Sư huynh Thanh Thần?

"Đúng vậy!" Thần Diệu nóng xong, lười biếng ngáp một cái, "Cha hắn chính là trưởng tử Mộ Dung gia tộc, chẳng qua nương hắn mà một cô nhi. ... Đây, thật ra cũng không phải, nương hắn là trong tộc ta... Ngộ!"

Thần Diệu đột nhiên mở to hai mắt, vội vàng ngậm miệng!

Chính mình lại trong lúc vô tình thiếu chút nữa nói ra đại bí mật rồi! Phải biết rằng đây là cấm kỵ nhất trong tộc, nếu để người tộc khác biết, hậu quả kia...

Thần Diệu nhớ tới hậu quả có thể xảy ra, da đầu run lên từng đợt.

Cung Trùng Nguyệt liếc nhìn Thần Diệu, nó chột dạ cúi đầu, ánh mắt đảo không ngừng, căn bản không dám nhìn Cung Trùng Nguyệt, tựa hồ sợ nàng hỏi rõ hơn chuyện khi nãy.

Cung Trùng Nguyệt nhún mày, chủ động dời đề tài, "Rồi sao? Hắn biết chủ trách Mộ Dung gia tộc ở đâu sao?"

Thần Diệu nhẹ nhàng thở ra, "Đương nhiên, lúc hắn bị đuổi ra khỏi Mộ Dung gia tộc cũng đã vài tuổi, hắn là nhớ rõ chủ trách ở đâu. Hơn nữa hắn là sư huynh Mộ Thanh Thần, nhất định sẽ giúp ngươi."

"Được, ta đi tìm hắn." Đáy mắt Cung Trùng Nguyệt có chút ánh sáng chợt lóe rồi mất.

Thần Diệu kinh ngạc, "Ngươi định đích thân đi Mộ Dung gia tộc?"

"Đương nhiên." Cung Trùng Nguyệt hơi gật đầu, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng nàng khẽ cong môi, vẫn lộ ra vài phần tâm tình lúc này của nàng, "Đã ba ngày rồi, không thể chậm trễ nữa."

Cung Trùng Nguyệt nói như đinh đóng cột, Thần Diệu dĩ nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

"Được rồi..." Thần Diệu như ông cụ non thờ dài, bộ dáng có vài phần buồn cười. Lúc này, nó đột nhiên nhớ tới cái gì, thân mình nháy mắt nhảy lên, ngửa đầu nhìn Cung Trùng Nguyệt, lắp bắp nói, "Bất quá... bất quá ngươi tốt nhất không cần đi Thần Y cốc tìm hắn... Thần Y cốc có... Thần Y cốc có..."

"Có cái gì?" Cung Trùng Nguyệt nghi hoặc nhìn nó.

Thần Diệu ghen nửa ngày, cũng khó có thể mở miệng, cuối cùng, nó chỉ hàm hồ nói, "Dù sao... Dù sao ngươi cũng không cần đi! Để người khác báo cho hắn một tiếng là được!"

Cung Trùng Nguyệt nhíu mày – nàng không quá thích cảm giác này.

Thần Diệu đương nhiên nhìn ra, cuối cùng cuống quýt bổ sung một câu, "Như vậy mới có lợi cho việc tìm Dẫn Hồn Đăng!" Lý do này, ngay cả người nói là nó, cũng cảm thấy có chút gượng ép.

Bất quá Cung Trùng Nguyệt lập tức thay đổi sắc mặt, "Àn, hảo."

Thần Diệu thở nhẹ, lại nhớ tới hơi cảm ngày đó cảm giác được ở Thần Y cốc – Hồ tộc bọn nó trời sinh nhạy bén, cho nên cảm giác của nó nhất định đúng! Đó là một người còn mạnh hơn cả Trùng Nguyệt chủ nhân! Hơn nữa người kia còn bị thương!

Tuy rằng Thần Diệu không nhận ra người kia bị thương thế nào, nhưng nó hiểu được Lung Ngọc nhất định rất quan trọng đối với người đó, nếu Trùng Nguyệt chủ nhân tự mình đến Thần Y cốc, lỡ như khí tức của Lung Ngọc bị người nọ phát hiện, chỉ sợ Trùng Nguyệt chủ nhân sẽ đánh nhau với người kia! Nó không thể để Trùng Nguyệt chủ nhân bị thương!

May là người kia không thể bước ra khỏi Thần Y cốc, nếu không bọn họ thật sự là gặp đủ phiền phức!

Cung Trường Nguyệt đương nhiên không biết nguyên nhân chân chính mà Thần Diệu ngăn cản mình, nàng cũng lười suy nghĩ, quay về lập tức phân phó hạ nhân đi báo cho Mộ Thanh Dạ, mà Mộ Thanh Dạ cũng phục hồi rất nhanh, bởi vì Cung Trường Nguyệt đề cập đến Mộ Thanh Thần, cho nên Mộ Thanh Dạ rất sáng khoái đồng ý.

Trời vừa gần tối, Mộ Thanh Dạ được người hầu dẫn đi, tới trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Tiểu trúc lâu ở hậu viên, trong phòng tràn ngập mùi trúc thơm ngát, cửa sổ trúc mở ra, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ bên ngoài. Cung Trường Nguyệt ngồi bên cạnh bàn trúc, tự mình động thủ pha trà.

Tuy rằng nàng ít khi pha trà, nhưng không có nghĩa nàng không biết cách. Trên thực tế, ở kiếp trước, nàng đã được dạy dỗ rất tốt, am hiểu sâu sắc về trà.

Trà, có thể tu thân dưỡng tính, bình tâm tĩnh khí, kẻ đế vương cần bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh, thường lựa chọn trà là phương thức cho mình.

Lúc Mộ Thanh Dạ bước vào trúc lâu, Cung Trường Nguyệt đang “vẩy trà”, nàng nhắm mắt, động tác thuần thục mà nhàn nhã, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ung dung bình thản không nói lên lời. Nước trà vàng óng ánh tinh tế từ miệng ấm chảy xuống, không nhanh không chậm rơi vào chén nhỏ màu xanh bạc, sương trắng lượn lờ chậm rãi dâng lên, khiến cho bóng dáng sau bàn trúc càng thêm vài phần mông lung.

Lúc Mộ Thanh Dạ đi từng bước đến bàn trúc, Cung Trường Nguyệt đột nhiên mở mắt, động tác rót trà đang tốt cũng bị kiềm hãm.

Hai ly trà, vừa rót đầy.

“Ngồi.” Cung Trường Nguyệt buông ấm trà, cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói.

Nhưng Mộ Thanh Dạ không vội ngồi xuống, mà đứng bên cạnh bàn, cúi đầu nhìn gương mặt cho dù bị che đi cũng không dấu được vẻ tuyệt đại tao nhã, trong lòng vẫn khó tin được, đây là một nữ nhân.

Nữ nhân hẳn nên đại môn không ra nhị môn không bước, lại có được phong thái nam nhân tôn quý thâm trầm mà người thường khó có được.

Mộ Thanh Dạ hơi thất thần, liền rất nhanh ngồi đối diện Cung Trường Nguyệt.

“Uống đi.” Cung Trường Nguyệt nói xong, bưng ly trà lên trước, đưa đến bên miệng nhấp một ngụm.

Mộ Thanh Dạ gật đầu, không vội hỏi những lời khi Cung Trường Nguyệt phái người tới nói với hắn “có cách cứu sống Mộ Thanh Thần” là có ý gì, mà nâng ly trà lên, dựa theo trình tự phẩm trà, nhấp một ngụm nhỏ, ngừng uống, còn muốn đưa ly trà đến trước mũi, khẽ ngửi.

“Trà ngon.” Mộ Thanh Dạ nhận không được tán thưởng.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, chỉ ngồi phẩm trà, giống như hôm nay hai người tụ lại một chỗ chỉ vì việc này vậy.

Cuối cùng, vẫn là Mộ Thanh Dạ thiếu kiên nhẫn, nhận không được lên tiếng, “Ta muốn biết, câu mà ngươi nhờ người ta nói lại kia, đến tột cùng là có ý gì.”

Cung Trường Nguyệt cầm ly trà một lúc, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống.

“Ngươi là người Mộ Dung gia tộc?” Cung Trường Nguyệt đi thẳng vào vấn đề.

Về mặt Mộ Thanh Dạ cứng đờ, sắc mặt rất nhanh liền trầm xuống, “Tuy rằng không biết ngươi nghe những lời bấy bả này từ đâu, nhưng ta phải nói cho ngươi...”

Cung Trường Nguyệt lười nghe hắn lấp liếm, “Ta muốn ngươi dẫn ta đến chủ trạch Mộ Dung gia tộc.”

Mộ Thanh Dạ sững sốt, phản xạ có điều kiện hỏi, “Đến chủ trạch Mộ Dung gia tộc có thể hỏi sinh sự đệ sao?”

Cung Trường Nguyệt không trả lời, lạnh lạnh nhìn hắn, đôi mắt đen trầm tĩnh giống như có thể cắt qua hết thấy, thấy rõ bất kỳ bí mật của kẻ nào đó.

Mộ Thanh Dạ như thế mới phản ứng lại, khẽ mím môi, tay đặt trên bàn nhận không được nắm chặt.

Chốc lát sau, hắn thở dài, “Đúng vậy, ta từng là người Mộ Dung gia tộc, nhưng hiện tại, ta tên Mộ Thanh Dạ, là Thần Y cốc cốc chủ, không liên quan gì Mộ Dung gia tộc.” Hắn có chút mệt mỏi nhắm mắt, tựa hồ không muốn nhớ lại thống khổ khi đó.

“Ngươi tên gì không liên quan ta.” Cung Trường Nguyệt nhíu mi, nói thẳng, “Ta chỉ cần ngươi cho ta biết vị trí chủ trạch Mộ Dung gia tộc, ta muốn đi vào bảo khố ở đó, tìm một thứ.”

"Thứ gì?"

Cung Trùng Nguyệt cũng không có ý giấu diếm, " Dẫn Hồn Đăng. "

" Dẫn Hồn Đăng ? " Mộ Thanh Dạ kinh hãi, đáy mắt hiện lên chút ngạc nhiên.

Ánh mắt Cung Trùng Nguyệt gắt gao dừng lên người hắn, " Ngươi biết. " Ngữ khí của nàng thực bình thản, không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Mộ Thanh Dạ chỉ do dự một chút, nhưng nghĩ vật này liên quan đến chuyện sống chết của sư đệ, liền gật đầu, " Đúng vậy. "

" Tốt lắm, ngươi dẫn đường, đưa ta đi tìm thứ đó. " Cung Trùng Nguyệt không hề nghi ngờ nói.

" ...Được. "

Sau đó hai người thương lượng ổn thỏa, cũng không vội đi đến chủ trạch Mộ Dung gia tộc trong đêm.

Chủ trạch Mộ Dung gia tộc ở Mạc thành, cách nơi ở hiện tại của Cung Trùng Nguyệt khoảng một ngày hai đêm đường đi, bất quá nếu Cung Trùng Nguyệt dùng Xích Thổ sơn mã kéo xe, chỉ cần nửa ngày là tới.

Cung Trùng Nguyệt an bài một chút chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, cùng Mộ Thanh đi ra, đi cùng với hai người cũng chỉ có một xa phu điều khiển xe ngựa, mà bọn Tề Nhã Nhược Tư, Cung Trùng Nguyệt trực tiếp lệnh cho các nàng lưu lại, không cho phép các nàng đi với mình.

Xe ngựa một đường chạy nhanh, chỉ mới quá giờ ăn trưa, bọn họ đã tiến vào Mạc thành.

" Trước tìm khách điểm, tối hôm nay lại đi nhìn chủ trạch. " Mộ Thanh Dạ đề nghị.

" Được. " Cung Trùng Nguyệt gật đầu.

Xa phu điều khiển xe ngựa dừng trước khách điểm lớn nhất Mạc thành, trước tiên đi vào chuẩn bị tất cả.

Người này mặc dù là một xa phu bên người Cung Trùng Nguyệt, nhưng nếu đặt bên cạnh người khác thì là một nhân tài hiếm có, cho nên việc an bài chút chuyện ấy dĩ nhiên là vô cùng dễ dàng.

" Chủ tử, thuộc hạ đã bao hết khách điểm. " Xa phu tự nhiên biết Cung Trùng Nguyệt ghét nhất là bị làm phiền lúc đang nghỉ ngơi, cho nên trực tiếp bao hết toàn bộ khách điểm.

" Tốt, ngươi về trước đi. " Cung Trùng Nguyệt phân phó một câu, liền xuống xe đi vào khách điểm.

Mộ Thanh Dạ theo sát phía sau.

Khoảng thời gian mà Cung Trùng Nguyệt ngồi chờ trong xe ngựa, khách điểm đã được " làm sạch " một lượt. Hai người Cung Trùng Nguyệt vừa mới bước vào, gã sai vặt ở khách điểm đã đứng thành hai hàng nghênh đón, mà chuông quây thì cười đến ánh mắt cũng híp lại, nịnh nọt đi lên –

" Ai ai, công tử ngài tốt, chúng tiểu nhân đã chuẩn bị gian phòng, mời đi bên này a! "

Cung Trùng Nguyệt có chút chán ghét nhũn mày, nhưng lập tức nghĩ đến đêm nay còn có chuyện quan trọng phải làm, cũng không so đo nhiều.

Hai người còn chưa đi lên, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói –

" Ôi, ta nói cho tiểu mỹ nhân nghe a, món cá ở đây là tuyệt nhất, hôm nay ta sẽ bảo họ làm cho ngươi một ngư yến! "

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Quần Là Áo Lướt

Chuông quây rất quen thuộc với giọng nói này, trong khoảnh khắc nghe thấy, hắn liền cảm thấy da đầu run lên, vẻ mặt cũng cứng ngắc theo – không phải nhiều ngày nay người này không tới đây ư? Sao lại cố tình đến vào lúc này chứ!

Phải biết rằng, tên này là một chủ tử không thể trêu vào, nếu khách điểm bọn họ còn muốn tiếp tục sống ở Mạc thành, trăm ngàn lần không thể đắc tội đại gia này!

Đúng là như thế, nhưng hai vị công tử bao hết khách điểm này cũng không giống người thường nha! Người thường có thể tùy tiện đưa cho số tiền lớn

như thế bao toàn bộ khách điểm sao? Hơn nữa, nhìn phong thái hai vị này, tuyệt đối không phải người có thân phận đơn giản, không phải người mà tiểu điểm bọn họ có thể trêu vào a!

Thật không biết là cái ngày xui xẻo gì, lại gặp cái chuyện thế này!

Chương quỳ cứng ngắc tại chỗ, trong nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

“Ai! Lão vương! Nhìn thấy gia đến sao không ra tiếp đón nha!” Một giọng nói ngả ngón làm ồn ở cửa, có vẻ không hài lòng.

Lúc này chương quỳ mới phục hồi tinh thần, mang theo nụ cười cứng ngắc hướng về phía cửa, do dự một chút, vẫn đi lên đón, “Ôi, Mộ Dung công tử, hôm nay sao lại rảnh rồi đến tiểu điểm a!”

Mộ Dung công tử?

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt chợt lóe, lập tức quay đầu lại.

Đó một nam tử trẻ tuổi, mặc cẩm bào hoa lệ, nhìn bề ngoài bất quá chỉ mới ngoài hai mươi. Sắc mặt hần vàng vọt, hai mắt có chút sưng phù, bước chân đi đường cũng không vững vàng, thần sắc xem như lúc nào cũng mệt mỏi, vừa nhìn là biết do buông thả quá độ.

Nam tử trẻ tuổi này còn đang ôm vai một nữ tử y phục hồ hang, tuy rằng tiết trời đã bắt đầu ấm lên, nhưng nữ tử này chỉ mặc một kiện sa y mỏng manh, tay áo rộng thùng thình làm cho nàng chỉ cần khẽ nâng tay một cái liền lộ ra cánh tay trắng như tuyết. Bất quá, dung nhan nữ tử này thật sự xinh đẹp, mình mẩy động nhân, vô hình trung còn mang theo nhiều phần mỉa mai, ánh mắt kia giống như muốn quuyền rũ người khác.

Lúc này nàng nửa dựa vào lồng cẩm bào nam tử, trước mặt đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy cũng không cảm thấy ngược ngùng, ngược lại còn cười hi hi nhìn Cung Trường Nguyệt, ánh mắt thường xuyên liếc về phía Mộ Thanh Dạ đang cứng ngắc bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

“Bọn họ là ai a? A! Sao hôm nay ở đây im lặng vậy a!” Cẩm bào nam tử nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, ánh mắt đã có chút không lành.

Chương quỳ ngượng ngùng người, “Thật ra... Mộ Dung công tử a, nơi này đã được vị công tử này bao toàn bộ, cho nên...” Lời kể tiếp, hần không có cách gì nói hết được.

“Bao toàn bộ?!” Cẩm bào nam tử nhú mày, vẻ mặt nhanh chóng lạnh đi, “Phô trương thật đủ lớn a, cứ nhiên bao toàn bộ khách điểm lớn nhất Mạc thành!”

Ánh mắt cẩm bào nam tử lập tức dừng trên người Cung Trường Nguyệt.

Sau đó hần kéo ra một nụ cười ngả ngón, “A, chính là người sao?”

Cung Trường Nguyệt đứng tại chỗ, vẻ mặt không đổi nhìn cẩm bào nam tử, sau đó thân nhiên nói một câu, “Cút đi.”

Cẩm bào nam tử nhất thời ngạc nhiên, “Người... người bảo ta cút?!” Từ nhỏ đến giờ, chưa từng có người nói chuyện với hần như vậy! Tiểu tử này... tiểu tử này quá cuồng vọng!

“Nghe không hiểu?” Cung Trường Nguyệt hơi nhú mày, thực sự không hiểu vì sao giao lưu với nam nhân này lại khó khăn như vậy, chẳng lẽ hần không thể hiểu được ý trên mặt chữ của mình sao? (Miêu: tỷ à... dù có hiểu được thì...)

Cẩm bào nam tử thờ không nổi, hai tay tức giận tới mức run lên, phần nộ chỉ vào Cung Trường Nguyệt, “Người! Người có biết ta là ai không?!”

Nhìn ngón tay nam tử kia chỉ vào mình, ánh mắt Cung Trường Nguyệt lập tức lạnh đi –

“Làm càn!”

Trong mắt nàng chợt lóe hàn quang, người bên ngoài còn chưa kịp thấy nàng ra tay khi nào, chợt nghe nam tử kia thảm thiết kêu, “A!”

Một nửa ngón trở chưa nam tử kia nháy mắt đã đứt, rơi xuống mặt đất, máu tươi liền phun ra.

Cẩm bào nam tử cầm lấy tay phải của mình, máu tươi từ khe tay chảy ra, cả người đều vì ngón tay bị đứt mà đau đớn run lên, ngay sau đó liền té trên mặt đất, may mà nữ tử y phục hồ hang kia đưa tay đón được hần, để cho cẩm bào nam tử dựa vào nàng.

Bất quá, kỳ quái là nữ tử y phục hồ hang này, tuy rằng vẻ mặt sốt ruột và sợ hãi, nhưng trong đáy mắt lại là một mảnh bình thản.

“Công tử!” Vài tên người hầu hung ác đi theo phía sau cẩm bào nam tử thất kinh vọt vào, một kẻ thì nhào tới nắm ngón tay của cẩm bào nam tử lên, lấy khăn tay sạch bọc lại, một kẻ thì nâng cẩm bào nam tử lên, hai tên còn lại thì phần nộ nhìn về phía Cung Trường Nguyệt.

“Lại cả gan thương tổn công tử nhà ta!” Một người trong đó rút đao bên hông ra, hai tay nắm đao liền nhào tới Cung Trường Nguyệt!

Cung Trường Nguyệt đứng yên tại chỗ, thanh đao thành linh bỗng xuống kéo theo gió lớn cũng không thể khiến nàng chớp mắt một cái.

Ngay khi đao phong sắp dừng trên đỉnh đầu Cung Trường Nguyệt, một bóng dáng màu trắng thỉnh thoảng xuất hiện, tay không nắm chuôi đao, chặn lại thể công của hắn.

“Người không sao chứ.” Mộ Thanh Dạ theo bản năng quay đầu lại nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, sau khi thấy nàng bình tĩnh, hai mắt không hề gợn sóng, hắn chợt cảm thấy hành động của mình có chút buồn cười – nàng cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì, mà đường đường là thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử, võ công xuất thần nhập hóa, làm sao bị một đao này gây thương tích được?

Vừa rồi hắn ra tay, thật sự là có chút điên rồ.hfgjfgkgydfbx3324

Mộ Thanh Dạ tùy ý đẩy cây đao kia ra, nhanh chóng lui từng bước, đứng bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

Mà người dùng đao khi này bị Mộ Thanh Dạ “nhẹ nhàng” đẩy ra, cả người lập tức bị ném bay, lăn vài vòng trên đất, đầu đập thẳng vào cột nhà – ngất luôn rồi.

Mấy tên còn lại nhìn thấy Mộ Thanh Dạ tùy tiện ra tay như thế, trong lòng nhất thời sinh ra vài phần sợ hãi, trở nên do dự không dám tiến lên.

lr5ydhfh

Người ta nói mười ngón tay nối liền với tim, dưới cái đầu của ngón tay bị chặt đứt mà cảm bào nam tử chưa ngắt đi thì đã hay lắm rồi, hắn về mặt tái nhợt, cả người thoát nhìn hư nhược vô lực. Bất quá, hiện tại máu của hắn đã gần ngừng chảy, mà ngọn lửa phản nộ lại thiêu đốt đáy lòng hắn, thế nhưng lại có sức lực đồ mắt gào thét với Cung Trường Nguyệt, “A! Người lại dám chặt ngón tay của bọn thiếu gia! Bọn thiếu gia muốn giết người!” Nhưng mà hắn lập tức nghĩ đến nam tử mang mặt nạ kia võ công xuất thần nhập hóa, không khỏi dừng lại một chút, sửa lời, “Người chờ bọn thiếu gia! Có bản lĩnh... có bản lĩnh người đừng chạy!”

“Thiếu gia, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, nhanh quay về trang, tìm thần y nối ngón tay của người đi!”

“...Đi!”

Chương quỳ họ Vương lúc này đã muốn chết luôn rồi – xong rồi, Mộ Dung thiếu gia lại ở trong điểm của hắn bị chém đứt ngón tay, cái này, hắn coi như xong rồi...

Cung Trường Nguyệt coi như không thấy chương quỳ đang gấp muốn chết kia, xoay người đi lên lầu, mà Mộ Thanh Dạ cũng đi theo sau nàng.

“Đồ ngu kia là ai?” Cung Trường Nguyệt tùy ý hỏi.

xcxczcxzx

Mộ Thanh Dạ ngẩn ra – Đồ ngu?

Bất quá hắn rất nhanh đã phản ứng lại, “Là tam nhi tử của nhị thúc ta, từ nhỏ đã rất được sủng ái.” Đường đệ hắn khi còn bé được sủng ái vì tư chất thông minh, không biết vì sao lớn lên lại có dáng vẻ một đại thiếu gia quần là áo lượt tiêu chuẩn như thế.

“Ồ.” Cung Trường Nguyệt lên tiếng, đi đến phòng chữ Thiên đầu tiên ở cuối lầu hai, đẩy cửa ra, đi vào.

dfdsdfdsdgsd

Mà Mộ Thanh Dạ đẩy cánh cửa đối diện với Cung Trường Nguyệt, cũng đi vào.

Chương quỳ họ Vương tuy rằng cảm thấy mình chết chắc rồi, nhưng vẫn dự định làm tốt cho sinh ý cuối cùng này, cũng chừa chút của cải cho thế hệ của mình, sau đó phân phó gã sai vặt chiếu cố hai vị công tử này, ngay cả thức ăn cũng là thói quen của họ rồi tự mình đưa lên phòng.

Cho nên mãi đến tối, Cung Trường Nguyệt cùng Mộ Thanh Dạ đều ở trong phòng, không có ra ngoài.

“Bảo khố ở hướng tây bắc Mộ Dung sơn trang, mà Dẫn Hồn Đẳng thì lúc ta ở đó đã từng thấy qua, cũng không giống trăm loại bảo vật được đặt trên giá, ngược lại được để bên trong hộp tối.” Mộ Thanh Dạ đem những chuyện mình có thể nhớ nói ra hết, “Chỉ là không biết sau khi ta rời khỏi Mộ Dung sơn trang thì Dẫn Hồn Đẳng có bị chuyển đi hay không.”

“Trước cứ đi xem đã, đi thôi.”

Hai người trực tiếp dùng khinh công chạy đi, không đến một nén nhang thì đã tới bên ngoài Mộ Dung sơn trang.

Mộ Dung sơn trang được dựng lên ở trên núi, Cung Trường Nguyệt cùng Mộ Thanh Dạ đứng ở chân núi nhìn lên, khắp núi đèn đuốc sáng trưng, mà những nơi đó đều trong phạm vi của Mộ Dung sơn trang.

Ai có thể nghĩ đến, Mộ Dung sơn trang lại công khai xây dựng chủ trạch thần bí của Mộ Dung gia tộc ở đây, không hề kiêng dè?

Mộ Thanh Dạ vừa đến trước Mộ Dung sơn trang, ký ức giống như thủy triều ồ ồ kéo đến, ngực âm ỉ đau, đầu cũng từng cơn mê mụ.

Trước mắt, bỗng xuất hiện khuôn mặt sư phụ cùng sư đệ – đó là khoản thời gian tốt đẹp, nhưng hiện tại, hần chỉ có thể tưởng nhớ quá khứ đã mất.

Mộ Thanh Dạ hít sâu một hơi, cảm xúc tiêu cực cũng bị quét đi, lúc mở mắt lần nữa, ánh sáng trong mắt hần đã thay đổi, hình như trấn tĩnh hơn rất nhiều.

Vì thế, hần điểm mũi chân một chút, bước theo Cung Trường Nguyệt, xoay người nhảy qua tường che Mộ Dung son trang.

Một đường đi tới, Mộ Thanh Dạ vẫn có chút kinh ngạc – không ngờ, đã qua mười mấy năm rồi, mấy viện tử ở đây đều không hề thay đổi. Thậm chí là thời gian thị vệ tuần tra son trang cũng không khác chút nào.

Tựa như nơi này thời gian không hề trôi qua, không có chút thay đổi, chỉ có hần là đã lớn lên.

Mộ Thanh Dạ thuận thực đi qua từng nơi, cuối cùng dừng lại ở một sân nhỏ vắng vẻ.

Sân nhỏ này thật ra đã rất lâu rồi không có ai ở, bất quá mỗi ngày đều có người đến đây quét dọn, cho nên cũng không tính là bẩn, thậm chí nhìn qua còn không hề có tro bụi.

Đây là hơi phụ thân hần từng ở, cũng là nhà của hần.

“Là ở đây sao?” Cung Trường Nguyệt nhìn bốn phía.

Mộ Thanh Dạ gật đầu, “Thật ra cửa vào bảo khố chính là mặt sau giá sách ở thư phòng phụ thân ta, một lần ta nghe lén phụ thân cùng gia gia nói chuyện mới biết được việc này, mà số người biết chuyện này trong gia tộc đại khái vừa đủ hai bàn tay.”

Dứt lời, Mộ Thanh Dạ đi tới phía trước, ngra quen đường cũ đi vào thư phòng trước mặt, đưa tay đẩy cửa ra.

“Chi nha –“

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Xui Xẻo

Gần đây Mộ Dung gia tộc có thể nói là một chuyện vui cũng không có, hôm đó Mộ Dung lão gia chủ đang ở trong đại sảnh tức giận bởi vì nhị lão gia quyết định sai lầm khiến cho Mộ Dung gia bị tổn thất lớn, thì Tam công tử người đầy máu chạy tới, tui thân gào khóc trước mặt Mộ Dung lão gia chủ, nói mình vừa rồi gặp một ác nhân, chẳng qua chỉ tay vào hần một chút, người nọ liền chặt rớt ngón tay mình, còn xin gia gia nhất định phải báo thù cho mình vân vân.

Không bao lâu sau, nhị phu nhân Mộ Dung gia, chính phòng phu nhân của Mộ Dung nhị lão gia, cũng là mẫu thân Tam công tử, nghe thấy tin tức chạy đến, ở trước mặt đông đảo quần sự sản nghiệp Mộ Dung gia tộc mà kêu trời kêu đất, đau lòng con của mình muốn chết! Còn ồn ào muốn kẻ chém đứt ngón tay Tam công tử phải nếm máu trả bằng máu, bầm thây vạn đoạn gì gì đó.

Nhị lão gia vừa mới bị giáo huấn, trong lòng vốn đã ngen một bụng khí, lúc này bỗng nhìn thấy nhị tử bảo bối của mình vô cùng thảm hại, cũng gầm lên muốn người kia đẹp mặt, còn nói chuyện này liên quan đến mặt mũi của Mộ Dung gia tộc, tuyệt đối không thể nê quá hóa hồng!

*Nê quá hóa hồng: Ý nói bỏ qua cho kẻ xấu cũng là khuyến khích tính xấu của nó.

Không khí ở đại sảnh vốn nghiêm túc đầy áp lực, nhất thời bị náo loạn.

“Người còn biết nói đến mặt mũi Mộ Dung gia tộc?!” Mộ Dung lão gia chủ lạnh mặt quát, dùng sức vỗ lên bàn gỗ một cái, vô cùng vang dội trong đại sảnh, mọi người lập tức an tĩnh lại.

Ngay cả Mộ Dung Tam công tử vừa rồi còn tui thân kinh khủng, khóc lóc đòi mạng cũng nhất thời ngậm ngẩn cả người, tựa hồ cũng quên đi cảm giác đau đớn ở ngón tay, ngơ ngẩn nhìn gia gia đang ngồi vững trên thượng vị.

Mộ Dung lão gia chủ lạnh mặt, trong mắt phần nộ không ngừng dâng lên.

Thật ra không phải hần không đau lòng tôn tử, ngược lại, hần là một người rất coi trọng con trai nối dõi, tôn tử bảo bối của mình ù ù cạc cạc bị người ta chém một ngón tay, dĩ nhiên là rất đau lòng, rất phần nộ. Nhưng hần không nghĩ tới tôn tử của mình lại không có đầu óc tới mức này, ở trước mặt nhiều người ngoài như thế, không hề có chút phong thái nam nhi, khóc lóc sụt sùi, không phải cũng quăng hết mặt mũi Mộ Dung gia tộc rồi sao!

Đừng nói tới tôn tử, hai kẻ kia cũng đã làm phụ mẫu rồi, vậy mà vẫn không biết chừng mực như thế, còn có lá gia nói tới mặt mũi gia tộc! Không nói

hiều, chỉ cần ba người bọn họ cũng đã đủ làm Mộ Dung gia tộc mất hết mặt mũi!

“Các người lui xuống trước đi!” Mộ Dung lão gia chủ trầm giọng nói.

Quản sự đương nhiên biết Mộ Dung lão gia chủ đang nói với mình, vội vàng lên tiếng, cúi đầu lui ra.

Thật ra bọn họ đứng ở đây, trong lòng cũng từng đột sợ hãi – lão gia chủ là một người rất coi trọng thể diện, chuyện khi này, bọn họ thấy càng nhiều, lão gia chủ càng đề phòng bọn họ sâu hơn. Tự mình nhìn thì rất vui, cũng giảm bớt tò mò, nhưng mà hậu quả thì thật là mất nhiều hơn được.

Cho nên a, bọn họ đi sớm vẫn tốt hơn.

Đợi cho các chương sự lui xuống, sắc mặt cứng ngắc lạnh lẽo của Mộ Dung lão gia chủ mới thoáng dịu đi một chút.

Mộ Dung nhị lão gia Mộ Dung Phong sắc bén nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung lão gia chủ thay đổi, vội vàng mở miệng thử gọi, “Phụ thân, người...”

“Câm miệng!” Mộ Dung lão gia chủ tức giận trừng mắt nhìn nhị nhi tử của mình.

Mộ Dung Phong rút đầu lại, không dám nói nữa.

“Phụ thân!” Chính phòng phu nhân Triệu thị của Mộ Dung Phong lau mắt một chút, đi lên phía trước, có vài phần cương quyết, “Tôn tử bảo bối của người tự dung lại bị người ta chém ngón tay, việc này không thể bỏ qua như vậy được! Xin phụ thân nhất định phải phái người tìm ra hắc! Phải làm cho hắc hiểu được Mộ Dung gia chúng ta không dễ chọc như vậy!”

Triệu thị là một người cực kì khôn khéo, nàng thực thông minh kéo Mộ Dung gia theo, vì bị ép, Mộ Dung lão gia chủ không thể không phái người tìm ra hung thủ!

Nhi tử của nàng, không phải ai cũng có thể khi dễ!

Triệu thị nghĩ như vậy, đáy mắt hiện lên một chút ngoan độc.

Mộ Dung lão gia chủ ngồi vững ở trên, lộ ra khuôn mặt bình tĩnh, không đáp ứng cũng không cự tuyệt.

Lúc này, hạ nhân đến báo thần y đã đến bên ngoài phòng khách.

“Thần y vào đi.” Giọng điệu của Mộ Dung lão gia chủ mềm đi vài phần, nhìn ra được lão chủ rất tôn trọng thần y kia.

Rất nhanh, một người trung niên mặc bạch y bước vào, phía sau hắn có một tổ y được đồng, trên lưng mang một hòm thuốc thật to.

“Thần y, người đã đến rồi, tay tôn tử của ta phiền người...” Mộ Dung lão gia chủ nhìn thấy người trung niên này, tuy rằng không đứng lên nhưng cũng hơi gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười lễ độ.

“Thần y a, xin người nhất định phải nói tốt ngón tay của nhi tử ta, ta chỉ có một nhi tử a!” Triệu thị vội đến trước mặt thần y, vẻ mặt lo lắng nói.

Mộ Dung Phong đi qua lôi Triệu thị lại, quát khế, “Chú ý đúng mực một chút!” Hắn nói xong, lên nhìn phụ thân một cái, sợ người lại tức giận vì Triệu thị.

Triệu thị trực tiếp gỡ tay Mộ Dung Phong ra, đề thấp thanh âm, “Nhi tử chúng ta đã như thế, người còn bảo ta phải đúng mực?” Nàng hiển nhiên cũng sợ công công* của mình, cho nên không dám lớn tiếng, chỉ có thể quát khế hai câu, thấp giọng để Mộ Dung lão gia chủ không nghe được.

*Công công: bố chồng

Mộ Dung Phong thoát nhìn có vẻ cứng rắn, trên thực tế lại e ngại phụ nhân mình, bằng không hai thiếp thất sinh ra đại nhi tử cùng nhị nhi tử sẽ không bị ức hiếp thế thâm như thế.

Vị thần y kia cũng không có ý xen vào chuyện hai người bọn họ, thừa dịp hai người đó đang nói chuyện, hắn đi đến trước mặt Mộ Dung Viễn.

“Công tử, đưa tay ta xem.”

Mộ Dung Viễn vội vàng đưa bàn tay đầm đìa máu chảy đến trước mặt thần y.

Thần y kiểm tra một hồi, nhìn không được thờ dài, “Nhìn miệng vết thương này, dễ nhận ra người kia đao pháp cực kì cao thâm!”

“Đao pháp?” Người hầu bên cạnh Mộ Dung Viễn sửng sốt, “Ta không thấy người đó xuất đao a!”

“Không thấy xuất đao? Thế hắn làm sao...” Thần y có chút kinh ngạc.

“Chính là... chính là ngân quang chợt lóe lên! Sau đó... sau đó ngón tay thiếu liền rơi trên đất.”

“Ngân quang lóe lên?”

“Đó là người thế nào?” Thần y nhin không được mở miệng hỏi.

Người hầu suy nghĩ nửa ngày, “Là... là một nam tử trẻ tuổi, mang mặt nạ, nhìn tuổi bất quá chắc trên dưới hai mươi đi...”

Trên dưới hai mươi tuổi lại có võ công cao cường thế này?

Ánh mắt Mộ Dung lão gia chủ trầm xuống – xem ra, vẫn nên tra thân phận người này trước, nếu là một kẻ võ công cao cường đơn độc trên giang hồ thì tốt, dù sao vẫn sẽ có người võ công cao hơn hẳn, nhưng nếu thân phận người này không đơn giản tới mức cả Mộ Dung gia cũng không trâu vào được, như vậy... hẳn không cần chỉ vì một ngón tay của tôn tử mà tổn hại đến lợi ích Mộ Dung gia.

Mộ Dung lão gia từ quả thực là coi trọng con cháu nói dối, nhưng quan trọng nhất trong lòng chỉ có lợi ích của Mộ Dung gia tộc.

Bất quá, Triệu thị mặc kệ kẻ đã thương nhi tử mình võ công cao hay không, nàng vẫn sẽ bắt hắn nợ máu trả bằng máu (Miêu: vàng, cứ mơ đi a!), chuyện nàng quan tâm hơn là tay nhi tử mình có thể chữa hay không, vội hỏi, “Thần y a, người xem tay nhi tử ta có thể nối liền không?”

Thần y trong phủ bọn họ y thuật cao cường, xuất thần nhập hóa là chuyện mà ai cũng biết, lần trước ở hậu viện có một gã sai vặt cũng bị đao chặt đứt ngón tay, thần y tự mình động thủ nối ngón tay người nạn lại, thật sự khiến người ta nhìn mà cảm thán! Cho nên lúc này Triệu thị mới ôm hy vọng, mong nhi tử mình ít nhất không bị tàn phế.

Nhưng thần y lại lắc đầu, “Không được, không nối được.”

Triệu thị lập tức choáng váng, “Sao... sao lại không nối được? Cái kia... cái kia a! Ngón tay thiếu gia đâu?”

“Đây đây!” Người hầu vội vàng đưa ngón tay bị chặt đứt được bọc lại trong khăn sạch của Mộ Dung Viễn ra.

Triệu thị cẩn thận nhận lấy, đưa tới trước mặt thần y, “Này... Này! Thần y người xem! Ngón tay ở đây! Nhất định có thể nối lại phải không?”

Thần y vẫn lắc đầu, “Người đã thương thiếu gia thật sự là độc ác, một đao kia trực tiếp cắt nát toàn bộ gân mạch bàn tay thiếu gia, cho dù nối ngón tay lại, nhìn bên ngoài thì không thấy gì, nhưng thực tế thì tay phải của hắn đã... không dùng được nữa!”

“Cái gì?” Triệu thị thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh!

Mộ Dung Viễn cũng tái mặt – lúc trước hắn còn nghĩ vì ngón tay rất đau nên tay phải mới không có cảm giác (Miu: không đau vì quá đau), ai biết... ai biết là vì toàn bộ gân mạch tay phải bị người kia cắt nát!

Chuyện xui xẻo của Mộ Dung gia – tay phải Mộ Dung Viễn bị phế, là chuyện đầu tiên!

Hôm sau, lúc Mộ Dung gia còn chưa kịp tra ra người khiến Mộ Dung Viễn bị thương đến tột cùng có thân phận gì, trong nhà lại xảy ra chuyện lớn!

Bão khố Mộ Dung gia bị mất trộm!

Bất quá chuyện này không phải ai ở Mộ Dung gia cũng biết, người thật sự biết rõ chỉ có vài người, đứng mũi chịu sào tự nhiên là Mộ Dung lão gia chủ.

Mỗi tối đều tự mình đến bảo khố tuần tra một lần, là thói quen trước khi ngủ của Mộ Dung lão gia chủ.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều biết bảo khố Mộ Dung gia chính là nơi được thủ vệ nghiêm mật nhất ở hậu viện, nhưng không một ai nghĩ đến, cái gọi là bảo khố bên trong chứa kim bạch ngân, trân bảo vô giá chính là mật thất ở sau giá sách trong thư phòng đại nhi tử đã mất của Mộ Dung lão gia chủ.

Nơi mà mỗi đêm Mộ Dung lão gia chủ tới dĩ nhiên là mật thất ở thư phòng, mà những người khác nhìn thấy, lại nghĩ là Mộ Dung lão gia chủ nhớ thương đại nhi tử đã mất.

Nhưng hôm nay, Mộ Dung lão gia chủ khiếp sợ phát hiện, Dẫn Hồn Đẳng mà mình mỗi ngày đều kiểm tra cẩn thận mới ngủ được, cư nhiên không thấy đâu!

“Mau... Nhanh đi tìm... Nhất định phải đem Dẫn Hồn Đẳng về cho ta!” Lần này Mộ Dung lão gia chủ mới thật sự nổi giận! Bầu trời của toàn bộ Mộ Dung gia tộc đã thay đổi!

Mà ở trong Ân Tĩnh cốc, Cung Trường Nguyệt đưa Dẫn Hồn Đẳng có vẻ ngoài như một ngọn đèn bình thường đến trước mặt Thần Diệu.

“Đây là Dẫn Hồn Đẳng, làm sao nữa?”

“A? Mộ Thanh Dạ đâu?” Thần Diệu tò mò hỏi.

“Đi rồi.” Cung Trường Nguyệt nhướng mày, “Nói nhanh lên!”

Thần Diệu rút đầu, không dám hỏi lại, vội đáp, “Đốt Dẫn Hồn Đẳng lên là có thể trong vòng bảy ngày đầu triệu hồi hồn phách Mộ Thanh Thần, sau đó giữ gìn nó, như vậy mới có đủ thời gian tập hợp thiên tài địa bảo hồi sinh Mộ Thanh Thần.”

“Đốt Dẫn Hồn Đăng, triệu hồi linh hồn, như vậy... dùng cái gì để giữ gìn linh hồn?”

“Tự Phách Châu à!” Thần Diệu trừng mắt nhìn, “Còn không phải ngươi có nó à!”

“Là thứ kia...” Hai mắt Cung Trường Nguyệt chợt lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cúng Tuần Đầu

Lúc trước, trên giang hồ có một chỉ bảo được thiên hạ lưu truyền thuyết pháp, Cung Trường Nguyệt thấy hứng thú, liền phái người tìm ra chỉ bảo kia.

Thứ mà Cung Trường Nguyệt muốn dĩ nhiên không có chuyện không chiếm được, chỉ bảo kia thật sự bị tìm ra, chẳng qua nó ở trong một cái hộp, được cơ quan tinh diệu bảo vệ.

Cung Trường Nguyệt tò mò, dứt khoát tìm ra chìa khóa đã mất kia, hơn nữa đã làm là làm luôn một lần, đem chìa khóa về, cũng mở hộp ra.

Ở bên trong, là một viên trân châu màu tím.

Thoạt nhìn không có gì đặc biệt, ở dưới ánh mắt lại lóe lên quang hoa kỳ dị tuyệt vời, khiến người ta tán thưởng không thôi.

Bất quá, viên tử châu này ngoại trừ sáng lên dưới ánh trăng, hơn nữa lại xinh đẹp thì chẳng có tác dụng gì.

Một khi đã thế, Cung Trường Nguyệt ngắm nghía một hồi, sẽ không tiếp tục quan tâm cái hạt châu được xưng tụng là chỉ bảo này nữa, gọi người cận thân đưa nó vào bảo khố Thần lâu, vẫn khóa ở bên trong, chưa được thấy mặt trời.

Nàng hoàn toàn không ngờ, mình chẳng qua nhất thời nổi hứng, kết quả lại là một cơ hội quan trọng để cứu Thanh Thần!

Đúng vậy, viên tử châu thoạt nhìn ngoại trừ xinh đẹp thì không còn gì đặc sắc kia, chính là Tự Phách Châu trong truyền thuyết!

Từ châu nhìn bình thường này làm sao có thể chiếm được cái danh chỉ bảo, khiến cho mọi người trên giang hồ chạy theo như vịt? Còn không phải vì tác dụng lớn nhất của nó là có thể tự lại rồi giữ gìn linh hồn, sau đó dần dần hấp thụ linh khí, ở một ngày nào đó trong tương lai có thể có kỳ tích hồi sinh sao?

Bất quá, cũng không phải tất cả mọi người đều biết tác dụng thật sự của tử châu này, trên giang hồ truyền miệng hết người này tới người khác, cuối cùng tử châu liền trở thành chỉ bảo có thể khiến người ta bất lão bất tử!

Một khi đã đạt tới cảnh giới bất lão bất tử, dĩ nhiên có thời gian vô cùng lâu, còn lo gì không chiếm được thiên hạ?

Thời gian dần dần trôi qua, ngày thứ bảy kể từ khi Thanh Thần chết rốt cục đã đến!

Ở dân gian có rất nhiều tập tục cùng truyền thuyết kỳ lạ, chôn người chết ở tuần đầu tiên cũng là một tập tục. Bởi vì "Thiên can phùng thất vi sát, địa chi phùng thất vi hướng"* , cho nên theo cách nói ở dân gian, ở ngày thứ bảy sau khi người ta chết, hồn phách sẽ bị dẫn dụ thoát khỏi thân thể.

* Uhm... đại khái là liên quan tử vi, hình như là trong mười Thiên Can gặp bảy thì chết, trong mười hai địa chi gặp bảy thì trùng... thiệt mình cũng không hiểu.

Mà dựa theo Thần Diệu nói, chính là muốn nắm được thời gian đặc biệt trong bảy ngày này, khoảnh khắc hồn phách Mộ Thanh Thần rời khỏi thân thể, dùng Dẫn Hồn Đăng đưa linh hồn tới đây, sau đó dùng Tự Phách Châu bảo vệ!

Tuy phương pháp và những chuyện quan trọng đều là Thần Diệu nói ra, nhưng người thật sự thực hiện sẽ là Cung Trường Nguyệt.

Thần Diệu nói, từng bước dẫn hồn này, phải là người có chấp niệm mãnh liệt nhất lúc Mộ Thanh Thần còn sống, như vậy mới có thể đảm bảo dẫn hồn thành công. Mà người xông pha đi đầu dĩ nhiên là Cung Trường Nguyệt.

Cả quá trình phải tuyệt đối im lặng, vì thế Cung Trường Nguyệt sắp xếp tại một tiểu trúc lâu trên đảo ở giữa hồ của Ân Tinh cốc, toàn bộ thuộc hạ được bố trí ngoài mười dặm, tất cả thủ hạ thực hiện việc bảo vệ nghiêm mật, phải bảo đảm đêm nay dẫn hồn sẽ không bị bất kỳ ai gây trở ngại.

Trên lầu hai ở tiểu trúc lâu, đồ vật đều đã được chuyển đi, chỉ còn lại một chiếc giường lớn đặt ở giữa phòng, mà Mộ Thanh Thần lẳng lẳng nằm ở đó giống như đang ngủ, vẻ mặt yên tĩnh an bình.

Hôm nay Cung Trường Nguyệt một thân huyền y có vẻ đặc biệt nặng nề, cửa sổ mở lớn, ánh trăng mát lạnh rơi xuống, lẳng lẳng chiếu lên người Cung Trường Nguyệt, bao phủ sườn mặt tôn quý thâm trầm của nàng.

Ở cổ Cung Trường Nguyệt, có đeo một khối bạch ngọc được buộc bằng tơ hồng, mà khối bạch ngọc này chính là Lung Ngọc.

Thần Diệu nói với Cung Trường Nguyệt, phương pháp dẫn hồn cần thực hiện ở giờ Tý, là lúc mà âm khí nặng nhất, nàng lại đứng bên cạnh nơi mà âm khí hội tụ, rất có khả năng bị âm khí nhập vào!

Mà Lung Ngọc chính là linh vật, Cung Trường Nguyệt lại là chủ nhân được Lung Ngọc đồng ý. Cho nên chỉ cần Cung Trường Nguyệt đeo Lung Ngọc ở cổ, Lung Ngọc sẽ vì nàng là hình thành một kết giới, bảo vệ Cung Trường Nguyệt không bị âm khí ăn mòn.

Thần Diệu ngồi xổm bên cạnh bàn trà, xa xa nhìn Cung Trường Nguyệt, vẻ mặt nghiêm túc cùng trịnh trọng chưa từng có, "Bắt đầu đi."

Mà trong lòng nó đang âm thầm cầu nguyện - Trăm ngàn... trăm ngàn lần phải thành công! Nếu dẫn hồn thất bại, thiên phạt không phải chỉ để hù người đâu!

Cung Trường Nguyệt hơi gạt đầu, trong mắt cũng trở nên căng thẳng.

Căng thẳng... Từ khi lớn lên trở thành một vương giả đủ tư cách, đã bao lâu rồi nàng chưa từng có cảm giác này?

Cung Trường Nguyệt cao cao tại thượng, cao quý không thể tả, đối với bất kỳ chuyện gì đều bình thản không chút hoang mang, thật ra lý lẽ rất đơn giản, bởi nàng không để ý bất kỳ thứ gì ở thế giới này, không sợ mất đi, dĩ nhiên cũng sẽ không hồi hộp. Nhưng hiện tại, nàng không thể nào tha thứ cho bản thân nếu lại đánh mất một lần nữa, cho nên nàng sợ, nàng căng thẳng.

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng đi đến bên giường, hơi cúi người xuống, khẽ mặt sát vào Mộ Thanh Thần, thấp giọng nói, "Thanh Thần, cái chết của em đã từng thành toàn cho con đường đế vương của ta, bây giờ, ta không cho phép chuyện đó lại xảy ra lần nữa."

Nàng gần từng tiếng, từng chữ từng chữ trịnh trọng, trong mắt lóe lên quang mang kiên định.

Bất kể chuyện gì, chỉ cần Cung Trường Nguyệt nàng muốn làm, tuyệt đối không có chuyện không làm được!

"Giờ Tý tới rồi! Trường Nguyệt chủ nhân! Châm đèn!" Thần Diệu ở bên cạnh hét lớn.

Giờ tý chính là lúc âm khí mạnh nhất trong ngày, là thời khắc linh hồn Mộ Thanh Thần dễ bị dắt ra khỏi thân thể nhất!

Giọng nói của Thần Diệu vừa rơi xuống, Cung Trường Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, tay nắm lại thành trảo, lòng bàn tay tập hợp một cỗ lực hút, cách không nắm lấy Dẫn Hồn Đăng ở cách đó không xa! Nàng vận nội lực ở tay phải, cầm Dẫn Hồn Đăng lên, tay trái từ từ hạ xuống, chậm rãi đè ép Dẫn Hồn Đăng, nội lực ma sát nhau, tia lửa lập tức ánh lên!

Đốt Dẫn Hồn Đăng!

Về ngoài Dẫn Hồn Đăng vốn rất bình thường, chẳng khác gì mấy ngọn đèn hay được dùng ở nông thôn, chỉ là ở ngoài có hoa văn mơ hồ, nhưng mà cũng nhờ những hoa văn này mà nhìn nó có thêm vài phần thần bí.

Nhưng trong khoảnh khắc Dẫn Hồn Đăng được châm đèn, nó lập tức rực rỡ hẳn lên!

Lớp ngoài ri sắt dần dần bong ra, giống như kim phấn rơi xuống mặt đất, trong thời khắc đó, hình như được tập trung lại thành một khối, từ từ bay tới thân đèn, trông như một con rồng vàng, lượn vòng bay lên!

Oanh!

Tim đèn bùng lửa lên, toàn bộ căn phòng lập tức được chiếu sáng!

Đội cho ánh sáng dần lui đi, về ngoài thật sự của Dẫn Hồn Đăng mới lộ ra - thân đèn màu vàng kim tinh xảo, mặt trên có một con rồng nho nhỏ. Chim sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, con rồng này tuy bé, nhưng trông rất sinh động, mỗi mảnh lân giáp trên người nó đều có hoa văn, giống như ẩn chứa quy luật vô hình thâm ảo, tăng thêm vài phần uy áp cho Dẫn Hồn Đăng!

Mà ở trên thân đèn mà một đoá sen vàng nho nhỏ tinh tế, nhìn nó như an tĩnh ở đó, lại giống như lặp lại một vòng nở rộ, héo úa, nở rộ, héo úa... vô tận. Một quá trình rất bình thường lại ảo diệu khiến người ta cảm thán!

Mà ngọn lửa ở giữa sen vàng vậy mà lại có hình dạng một kim phật, thậm chí sau đầu còn lóe lên ánh sáng bảy sắc!

Đây mới thật sự là báu vật thượng cổ - Dẫn Hồn Đăng!

Ánh sáng trong mắt Cung Trường Nguyệt trở nên nghiêm túc, chậm rãi đẩy Dẫn Hồn Đăng đang lơ lửng trên tay, từng chút từng chút tới gần Mộ Thanh Thần!

Cuối cùng, Dẫn Hồn Đăng dừng ở giữa mi tâm Mộ Thanh Thần, sau đó được Cung Trường Nguyệt khống chế, bắt đầu xoay tròn.

Hồn trở về.... Hồn trở về...

"Ta muốn em còn sống!" Cung Trường Nguyệt đè khí quát, giống như kinh lôi đột nhiên nổ tung bên tai Mộ Thanh Thần.

Thân thể đã chết của Mộ Thanh Thần, vậy mà đột nhiên mở mắt!

Hồn trở về!

Cặp mắt kia giống lóe lên ánh sáng, lẳng lặng nhìn Dẫn Hồn Đăng ở phía trên mi tâm!

Nhưng hần nhìn Dẫn Hồn Đăng lâu như thế, ánh sáng linh hồn vẫn tập trung ở trong mắt, không chịu rời khỏi thân thể hần!

Không được... Không được! Còn chưa đủ! Thần Diệu sốt ruột.

Nếu cứ dây dưa hơn nữa, số mệnh của Trường Nguyệt chủ nhân sẽ bị tổn hại!

"Trường Nguyệt chủ nhân, gọi tên hần!" Thần Diệu lo lắng nói.

Phương pháp này tuy mạo hiểm, nhưng vì Trường Nguyệt chủ nhân, cũng chỉ có thể thử một lần!

Cung Trường Nguyệt không hề thắc mắc, vội vàng gọi một tiếng, "Thanh Thần."

Giọng nói của nàng không lớn, cũng vô cùng bình thản, giống như cách nàng hay gọi Thanh Thần ở kiếp trước, giọng điệu giống nhau, nội dung giống nhau, tình cảm giống nhau...

Em là em trai của ta...

Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống từ cặp mắt đang mở lớn của Mộ Thanh Thần, cuối cùng hòa vào mép tóc. Biến mất.

Ánh sáng linh hồn trở nên rực rỡ đủ màu, cuối cùng dần dần thoát khỏi hai mắt Mộ Thanh Thần, bắt đầu hội tụ lại, sau đó được Dẫn Hồn Đăng hấp dẫn, trôi về phía ngọn lửa trên Dẫn Hồn Đăng, rồi chậm rãi hòa vào ngọn lửa có hình kim phật kia.

Vốn ngọn lửa kia vẫn biến hóa muôn vàn, không có cố định về ngoài Phật tổ, lại bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng biến thành hình dạng Mộ Thanh Thần !

Phật đăng thanh liên, muôn vàn thương xót !

Nhìn thay đổi đó, Thần Diệu thở nhẹ - giai đoạn đầu tiên, thành công !

Kế tiếp, phải để hồn phách trong Dẫn Hồn Đăng vào bên trong Tụ Phách Châu.

Khâu này cũng rất quan trọng, cho dù là Thần Diệu hay Cung Trường Nguyệt, đều không hề thả lỏng.

"Tụ Phách Châu !" Cung Trường Nguyệt không cần nhắc nhở đã cách không chụp từ châu vào tay. Mà tay kia của nàng cũng nâng lên, đem Dẫn Hồn Đăng nắm chặt trong tay.

"Hợp !" Cung Trường Nguyệt quát khẽ, hai tay đung mạnh vào nhau.

"Phanh !" Pháo hoa đầy màu sắc rực rỡ nổ rộ trong tay Cung Trường Nguyệt, màu sắc rực rỡ biến thành một quả cầu ánh sáng, dần dần bay lên không trung, quay quanh Cung Trường Nguyệt, giống như một nhóm tiểu tinh linh.

"Thanh Thần, quay lại."

Tiếng nói của nàng vừa dứt, từng quả cầu sáng rực rỡ giống như có ý thức, trong thời khắc tụ lại với nhau, chậm rãi ngưng tụ thành một hạt châu đầy màu sắc. Thật ra, nghiêm khắc mà nói, hạt châu này không phải màu sắc rực rỡ, mà là trong suốt, còn màu sắc kia giống như chất lỏng chậm rãi lượn vòng trong hạt châu, mới khiến cho hạt châu trở nên rực rỡ đầy màu sắc !

Ở bên trong, chính là hồn phách của Mộ Thanh Thần !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Võ Hội

Dẫn hồn thành công !

Trong khoảnh khắc mà linh hồn Mộ Thanh Thần thành hình trong hạt châu, một cái chén nhỏ giống như được dùng để đốt đèn rơi ra từ trong ánh sáng rực rỡ, "đỉnh đương" một tiếng, rơi xuống, lăn vài cái rồi lẳng lẳng nằm ở đó.

Cung Trường Nguyệt vươn tay, chậm rãi mở ra, hạt châu đầy màu sắc vốn đang phiêu phiêu giữa không trung giống như cảm ứng được, chậm rãi dừng lại trong lòng bàn tay Cung Trường Nguyệt, lăn hai vòng, sau đó bắt đầu lóe lên ánh sáng âm áp rực rỡ, giống như đứa trẻ hồn nhiên không tiếng động biểu đạt vui mừng của mình. (Miu : xem đoạn này em muốn khóc ghê ss, Thanh Thần giống đứa trẻ được về bên chị gái ý)

Cung Trường Nguyệt cúi đầu nhìn hạt châu trong lòng bàn tay, vẻ lạnh lùng trong mắt mềm đi vài phần.

Thần Diệu ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, nó từ trên bàn trả nhẹ nhàng nhảy xuống, không tiếng động rơi trên mặt đất, đến gần Dẫn Hồn đang đã mất đi vẻ sáng bóng và rực rỡ khiến người ta kinh diễm lúc trước, dùng miệng ngậm lấy, nâng nó lên.

" Ít nhất là ba năm nữa, Dẫn Hồn đang mới có thể khôi phục như cũ a. " Thần Diệu nhin không được cảm thán.

Mà Cung Trường Nguyệt một tay cầm hạt châu, quay đầu nhìn Thần Diệu, " Nếu đã dẫn hồn thành công, vậy kế tiếp phải làm sao mới có thể hồi sinh Thanh Thần ? "

" Có hai cách. " Thần Diệu ngừng lại một lát, " Một chính là dùng Tụ Phách châu, thật ra Tụ Phách châu không chỉ hội tụ linh hồn, mà ở trong đó còn có linh khí thiên địa, linh hồn được Tụ Phách châu bảo vệ cũng sẽ được linh khí thiên địa nuôi dưỡng, dần dần trở nên mạnh hơn, lúc linh khí đạt tới cực điểm, liền có thể dùng linh khí đó để luyện ra một thân thể linh lực tinh thuần. "

" Quá trình này đơn giản, nhưng cần rất nhiều linh khí, mà hấp thu linh lực cũng là một quá trình chậm chạp, cho nên luyện thân thể mới, thực hiện được mục tiêu hồi sinh thì cần một thời gian rất lâu, lâu đến mức... có thể hơn trăm năm, nghìn năm sau, hoặc là để Tụ Phách Châu ở một nơi là thiên địa linh khí mạnh mẽ mới có thể hoàn thành. "

Cung Trường Nguyệt trầm xuống – nàng không chờ lâu như vậy được.

" Còn cách kia ? "

" Dùng chỉ bảo thiên địa luyện thân thể cho hắn, nhưng từng chỉ bảo đó đều vô cùng hiếm có, tìm được cũng cực kì khó khăn, lại càng không nói tới phải tìm thấy toàn bộ. "

" Là cái gì, nói đi. " Chỉ cần có trên thế giới này, nàng nhất định tìm được.

" ...Thiên Thanh Ngọc Liên, Trầm Mặc thạch, Xích Viêm thần mộc, còn có một thứ nữa chính là Lung Ngọc mà Trường Nguyệt chủ nhân đã có. " Thần Diệu nói tới đây, đột nhiên nhớ tới một việc, kinh hi mở to hai mắt, vội nói, " Đứng rồi đứng rồi ! Ta biết Trầm Mặc thạch ở đâu rồi ! "

Cung Trường Nguyệt hơi nhướng mi.

" Trầm Mặc thạch chính là phần thưởng cao nhất trong thiên hạ võ hội lần này ! "

Cái nơi được gọi là giang hồ, luôn luôn đầy sự cạnh tranh, tranh xem ai võ công cao hơn, tranh xem ai thiên phú mạnh hơn, tranh xem ai tạo nên nhiều truyền thuyết hơn, tranh... tranh... tranh ! Cho nên, mới có cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ, thiên hạ đệ nhất môn phái, Cung Trường Nguyệt có được mỹ danh " Thiên hạ đệ nhất công tử " cũng không ngoại trừ nguyên nhân này.

Mà rất nhiều sự kiện cũng từ đó nổi lên, thiên hạ võ hội chính là một trong số đó.

Bất quá, thiên hạ võ hội cũng được xem như hạc trong bầy gà giữa các sự kiện của giang hồ, không chỉ vì nó có truyền thống đã nhiều năm, mà bởi vì thiên hạ võ hội chính là nơi duy nhất truyền đi cái danh tiếng cao thủ đỉnh cao. Dần dần, thiên hạ võ hội với những người nghĩa khí giang hồ tụ hội lại đã thay đổi, trở thành một nơi đấu võ thật sự.

Người chiến thắng ở thiên hạ võ hội sẽ được mỗi người trên giang hồ biết tới – thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Chủ sự thiên hạ võ hội được thay đổi hằng năm, mà năm nay là các đại môn phái cùng tổ chức, địa điểm ở thiên hạ đệ nhất môn phái – Thần Nam phái.

Hơn nữa, năm nay mấy đại môn phái làm chủ sự, bởi vì ngôi vị thiên hạ đệ nhất cao thủ đã bỏ ra một lễ vật lớn, chính là Trầm Mặc thạch trong truyền thuyết !

Lực hấp dẫn của Trầm Mặc thạch là rất lớn, giang hồ rất nhiều năm nay chưa có bảo vật xuất hiện lập tức sôi trào.

Nghe nói, lúc tu luyện nếu có Trầm Mặc thạch làm bạn, tiến bộ một ngày giống như một năm, tốc độ gia tăng nội lực sẽ nhanh kinh người !

Truyền thuyết đương nhiên có điểm phóng đại, người có Trầm Mặc thạch nếu tu luyện một ngày liền địch lại một năm của người khác như thế, vậy quy

củ vạn vật thể gian sẽ vô cùng hỗn loạn. Đương nhiên, Trầm Mặc thạch có thể giúp tăng thêm hiệu quả tu luyện là chuyện không thể nghi ngờ, chỉ là không tới mức một năm mà thôi.

Phải biết rằng, tu luyện nội lực vô cùng khó khăn, hơn nữa người võ công càng cao, nội lực tăng thêm lại càng khó. Nhưng nội lực lại rất quan trọng với mỗi người, cho dù chiêu thức võ công của người mạnh đi nữa, nếu không có nội lực bên trong thì cũng vô dụng. Cho nên Trầm Mặc thạch mới trở nên trân quý như vậy. (CaS : đoạn này chém !!)

Con người lúc nào cũng tham lam, không ai hy vọng võ công của mình bị đình trệ, mỗi người đều hy vọng mình trở nên mạnh, mạnh hơn, vô cùng mạnh !

Võ công vốn là như vậy, không có mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn !

Cho nên, lần thiên hạ võ hội này bởi vì có Trầm Mặc thạch xuất hiện, trở thành thiên hạ võ hội đặc sắc nhất trong lịch sử từ trước tới nay !

Mấy tháng trước khi thiên hạ võ hội chính thức cử hành, Thần Nam phái lấy danh nghĩa các đại môn phái, phát thiệp mời cho những người nổi danh trên giang hồ, có được thiệp mời là điều kiện đầu tiên tham gia thiên hạ võ hội.

Đương nhiên, không nhận được thiệp mời cũng có thể tham gia, nhưng chỉ có thể lấy thân phận người xem chứ không thể thật sự tham gia thiên hạ võ hội, tiến đến cuộc đấu dành danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Vị trí của Thần Nam phái khác với những môn phái bình thường thích chọn nơi núi non trùng điệp, nó nằm trên một đảo nhỏ ở giữa biển, tên đảo nhỏ này là Thần Nam đảo, đương nhiên, tuy nói Thần Nam đảo là đảo nhỏ, nhưng chẳng hề nhỏ chút nào, ước chừng cũng bằng một tòa thành trì lớn, hơn nữa là nơi mà ba nước không quản đến, lại bởi vì có Thần Nam phái tọa trấn nên xung quanh có vẻ rất yên tĩnh, ngay cả hải tặc được xưng là bá chủ trên biển cũng không dám làm cản ở xung quanh Thần Nam đảo.

Chẳng qua, sự yên tĩnh này bởi vì thiên hạ võ hội sắp tới mà bị phá vỡ.

Vô số thuyền chở theo dã tâm của từng người đi về phía Thần Nam đảo, chỉ vì một hư danh có cũng được mà không có cũng không sao.

Trời xanh, biển rộng, mây trắng, sóng biếc.

Một chiếc thuyền lớn lẳng lẳng trôi trên mặt biển.

" Bao lâu nữa mới đến ? " Hắc y nam tử đứng lặng ở đầu thuyền, ngắm nhìn đường chân trời ở phía xa, lên tiếng hỏi.

Ngữ khí của hắn có chút lạnh, luôn khiến người ta có một cảm giác cách xa ngàn dặm, nhưng người nghe cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì tính tình của đại nhân là như thế. Nếu như có ngày nào đó đại nhân ôn hòa, khách khí với hắn, có thể lúc đó hắn mới cảm thấy kỳ quái, hơn nữa chắc da đầu còn run lên một trận !

Vì thế hắn rất cung kính cúi người, " Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thêm nửa ngày nữa là đến. "

" Ân. " Hắc y nam tử nhàn nhạt đáp lại một câu, đột nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên người hắn, " Lui ra đi, nói người khác không được tới gần nơi này. "

" Vâng. " Người nọ lui xuống, đồng thời đem lệnh nhấn lại.

Một mình hắc y nam tử đứng ở đầu thuyền, gió biển thổi loạn mái tóc của hắn, ba nhìn sợi tóc như tuyết xinh đẹp bay múa trong gió, mà vài sợi tóc khẽ che đi cặp mắt đen an tĩnh của hắn, đồng thời cũng dấu đi cảm xúc ở đáy mắt.

Không biết hắn đã đứng ở đây bao lâu, ngay cả hắn cũng không rõ đến tận cùng mình đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, ở phía sau hắn đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

" Sao ca lại tới đây. " Lâu Thập Tam không quay đầu lại cũng biết người tới là ai.

Ở trên thuyền này, có thể không nghe lệnh của mình, hơn nữa che dấu hơi thở đến mức mình cũng không phát hiện, người đó chỉ có thể là hắn.

Nghĩ tới, nếu không phải hắn cố ý cho mình nghe tiếng bước chân " đát đát ", chính mình cũng không phát hiện ra hắn.

" Một mình đứng ở đây nghĩ gì vậy ? " Người nọ chậm rãi đi đến bên cạnh Lâu Thập Tam, đứng sóng vai với hắn. Người nọ bước chân thật thong thả, giống như nước chảy mây trôi, ẩn ẩn lộ ra một khí thế không nói nên lời.

Lâu Thập Tam nghiêng đầu nhìn hắn, " Không biết. "

Người nọ vẻ mặt không đổi, tựa hồ không hề cảm thấy ngoài ý muốn với đáp án của Lâu Thập Tam.

" Ca, người nói hắn có đi không ? " Lâu Thập Tam đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

Người nọ nhún mày, cũng trả lời giống vậy, " Không biết. "

Đấy mắt Lâu Thập Tam lướt qua một chút cảm xúc – hẳn rất cố chấp, cố chấp một cách khó tưởng tượng, nếu hẳn đã nhận định người kia là đối thủ cả đời, tuyệt đối sẽ cố gắng hơn, tranh thủ một ngày nào đó đánh bại người kia. Nhưng mà, vì sao hẳn lại cảm thấy tâm tư của mình vào ngày nào đó đã xảy ra một chút thay đổi? Một chút... ngay cả hẳn cũng không biết điều đó. (Miu : Ôi không lẽ anh đoạn tụ? Anh chưa biết chị là nữ mà)

Hai nam tử cùng mặc hắc y giống nhau, đứng ở đầu thuyền, xung quanh họ là một mảnh yên tĩnh trầm mặc.

Khác với Lâu Thập Tam một thân hắc y đơn giản, không hề có hoa văn trang trí, nam tử được Lâu Thập Tam gọi là "ca" kia cũng một thân hắc y, nhưng lại vô cùng xa hoa tôn quý, hoa văn vàng nhạt từ cổ áo kéo dài xuống, hắc y cũng là gấm Tô Châu tinh xảo. Mà ở vai hẳn, một trái một phải hai đầu mãnh thú kỳ quái, vẻ ngoài dữ tợn kinh khủng, nghe răng trợn mắt rít gào, biểu tình trong khoảnh khắc đó có thể nói là vô cùng sinh động. Bất quá hai đầu mãnh thú này không phải rồng, không phải hổ, cũng không giống bất kỳ con vật gì ở trên thế giới này, mà tựa như mãnh thú cổ quái trời sinh tính tình tàn bạo trong truyền thuyết.

Bởi vì có hai đầu mãnh thú này, một thân y bảo của nam tử thêm vài phần sát khí quý dị.

Mà vẻ ngoài của nam tử này, dù có dùng hết những từ ngữ ca ngợi trong thiên hạ cũng không thể hình dung vẻ tuấn mỹ của hẳn, mày kiếm phi dương, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao đẹp, môi mỏng lạnh bạc, đều vô cùng hoàn mỹ.

Dung mạo của hẳn có ba phần tương tự với Lâu Thập Tam, hai người đứng một chỗ, lại mặc hắc y giống nhau, người bên ngoài nhìn một cái là biết giữa hai người có quan hệ.

Thật ra, Lâu Thập Tam từ nhỏ đều nghĩ mình một cô nhi, không phụ không mẫu, không huynh không đệ, vẫn lấy thân phận cô nhi mà trưởng thành. Cho đến một ngày, hẳn gặp được kỳ ngộ trời ban, một quyền công pháp vô danh lại làm cho hẳn tu luyện nên đạo pháp tốt như bây giờ, hẳn mới thoát khỏi cuộc sống nghèo khó của cô nhi dưới tầng chót ở đáy xã hội, bắt đầu có chút danh tiếng trên giang hồ.

Mái tóc của hẳn bởi vì công pháp kia mà trở nên bạc trắng, cũng chưa từng nghĩ vì thế mà hẳn có được danh hào Tuyệt Phát là sát.

Bất quá, Lâu Thập Tam nghe được người ta đồn xuất thân của mình là một đại thế gia cho nên mới có thể có được thành tựu như thế ở tuổi này, trong lòng lại trào phúng – mình, chỉ là một cô nhi.

Nhưng có một ngày, một người nam nhân xuất hiện trước mặt hẳn, tự xưng là ca ca đồng phụ đồng mẫu đã thất lạc nhiều năm của hẳn.

Nam nhân này, tên là Lâu Mạc Bạch.

Thân phận của hẳn thân bí mà tôn quý, đối với cô nhi như Lâu Thập Tam mà nói, là vô cùng cao cao tại thượng.

Lâu Thập Tam tự mình lớn lên, chưa bao giờ nhớ tới cái gì mà phụ mẫu huynh đệ, hẳn nhớ rõ, hẳn họ Lâu là bởi vì trên y phục của khất cái nuôi lớn hẳn có thêu một chữ "Lâu", hẳn dùng nó làm họ, cũng tự lấy cái tên "Thập Tam" này.

Lâu Thập Tam từ nhỏ đến lớn đều nghĩ mình là cô nhi, dĩ nhiên không tin tưởng Lâu Mạc Bạch. Nhưng hẳn không thể phủ nhận, dung mạo của mình với Lâu Mạc Bạch thật sự có vài phần tương tự, thậm chí hai người còn có điều trụ* giống nhau như đúc! Nhưng không biết xuất phát từ tâm lý gì, Lâu Thập Tam thủy chung không thừa nhận.

*Đây chuyện ấy mọi người

Giống với Lâu Thập Tam, Lâu Mạc Bạch cũng là một người bướng bỉnh, cho dù Lâu Thập Tam không thừa nhận mình là ca ca, hẳn vẫn đối xử với Lâu Thập Tam vô cùng tốt, hoàn toàn làm tròn trách nhiệm huynh trưởng.

Cuối cùng, hẳn cũng đợi được một tiếng "ca" của Lâu Thập Tam

Bất quá, Lâu Thập Tam cũng không phải vô cùng hiểu rõ Lâu Mạc Bạch, hẳn chỉ biết ca ca mình ở trong một tòa cung điện tại Vạn Trọng sơn, tất cả mọi người đều cung kính với hẳn (Lâu Mạc Bạch), võ công của hẳn cũng cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, còn có một cảm giác sâu không lường được. Mà thân phận thật sự của Lâu Mạc Bạch, hẳn cũng không biết.

Lại không biết, thân phận này, lớn cỡ nào...

"Ca, ngươi không có thiệp mời?" Lâu Thập Tam nghi hoặc hỏi.

Lâu Mạc Bạch gật đầu, "Àn, không có." "Mấy tên đó mà phát thiệp mời cho hẳn thì mới thật sự là đầu bị ụng thủy."

"Sao lại thế?" Lâu Thập Tam cảm thấy rất kỳ quái, võ công ca ca cao như thế, theo lý mà nói không phải hạng người vô danh, sao lại không có thiệp mời thiên hạ vô hội?

Lâu Mạc Bạch nâng tay vỗ vỗ bờ vai của hẳn, "Không có việc gì, ta xem là được rồi." Với việc vỗ đầu này, hẳn không có hứng thú, tuy Trầm Mặc thạch rất hấp dẫn, nhưng không đáng để hẳn mất dầy tham gia vào cái sự kiện được xưng là võ lâm chính đạo này.

Lâu Thập Tam gật đầu.

"Được rồi, gió lớn, vào đi thôi." Lâu Mạc Bạch nhìn về phía chân trời, thấp giọng nói, "Hình như, thời tiết sắp thay đổi."

Mới vừa rồi vạn dặm trời xanh không mây, không biết từ khi nào đã nổi lên mây đen, nặng nề hướng về phía biển, trên biển lại rất yên tĩnh, vô cùng quý dị.

Bình yên trước cơn bão.

Đúng vậy, thời tiết thay đổi.

Thiên hạ võ hội ngày đầu tiên, tất cả mọi người tham gia tập trung tại quảng trường ở trung tâm Thần Nam đảo, những người nổi danh trên giang hồ sẽ dựa theo địa vị mà được sắp xếp vị trí, những danh hào không nổi tiếng dĩ nhiên chỉ có thể ở bên ngoài hoặc ngồi trên chiếu.

Trước quảng trường có dựng đài cao, ở trên cũng là những người đến tham gia thiên hạ võ hội, bất quá, có thể ngồi ở đây đều là những người đại danh lừng lẫy giang hồ, đều là chương đại môn phái, đại hiệp võ công cái thế mà mỗi người trên giang hồ đều biết.

Lâu Thập Tam cũng ở trong đó.

Thật ra, hẳn không phải chỉ có danh hiệu huyết tinh "Tuyệt Phát la sát" khiến người ta nghe là xương cốt mềm nhũn, mà còn bởi vì mấy năm trước hẳn một trận thành danh, được Thất Tinh lâu bầu là "Thiên hạ đệ nhất đao", cho nên ngồi ở đây cũng không phải không thích hợp.

Cũng ngồi ở trên này còn có Mộ Thanh Dạ, thân là tân cốc chủ Thần Y cốc, vị trí của hắn dĩ nhiên là hàng đầu. Hắn vừa đến đây thì có rất nhiều người đều đi đến trò chuyện, chỉ hy vọng có thể tạo ra chút quan hệ với Thần Y cốc.

Thần Y cốc tuy rằng không được thiên hạ xếp vào nhóm mấy đại danh phái, nhưng cũng là một trong những thế lực lãnh đời hạng nhất, hơn nữa thực lực của nó không thể chỉ nhìn về ngoài, phải biết rằng thế lực mà Thần Y cốc cất giấu mới thật sự đáng sợ. Thần là thầy thuốc, Thần Y cốc cứu không biết bao nhiêu người, dĩ nhiên những người đó phải nhớ ân tình. Cho nên chỉ cần Thần Y cốc đứng ra hô một tiếng, vô luận là giang hồ hay triều đình, không biết có bao nhiêu người giơ tay hưởng ứng.

Đó mới thật sự điểm đáng sợ của Thần Y cốc.

Càng làm người ta khiếp sợ đó là thiên hạ võ hội năm nay lại xuất hiện vài vị đại sư lãnh đời, nghe nói, bọn họ đã đạt tới cảnh giới tông sư trong truyền thuyết, thật là sâu không dò được!

Một vị trong đó, chính là Huyền Nhiên chân nhân.

Đồng Minh sơn mà Huyền Nhiên chân nhân ở, nói thật là vô cùng nhỏ, không giống mấy môn phái hờ ra là có nghìn người vạn người, người Đồng Minh sơn bất quá cũng chỉ có hai mươi mấy mà thôi, nhưng cho dù là một môn phái nhỏ nhỏ như thế cũng là một tồn tại mà giang hồ tuyệt đối không thể coi thường, mọi người đều biết đến, ở đó có hai vị tông sư, một người là Huyền Nhiên chân nhân, một người là Huyền Hoa chân nhân.

Lúc này, Huyền Nhiên chân nhân một thân thanh bào, tóc cùng râu đều được chải thẳng, cặp mắt kia chẳng hề có chút thần thái già nua nào, ngược lại tràn ngập tinh quang, người khác căn bản không dám nhìn thẳng vào hắn! Nhưng trên mặt hắn lại luôn cười ha ha, thoạt nhìn vô cùng bình dị gần gũi.

Đối lập như thế dung hòa trên người hắn, cũng không làm tròn về tiên phong đạo cốt của Huyền Nhiên chân nhân?

Người ngoài nhìn thấy, không thể không cảm thán – quả là khí phách tông sư!

Đại khái cũng chỉ có người một nhà Đồng Minh sơn mới biết, Huyền Nhiên chân nhân cao cao tạo thượng, sâu không lường được, thực tế là một người không thể dựa vào!

Trong đó dĩ nhiên có Nam Tử Li.

Thân là đồ đệ duy nhất của Huyền Nhiên chân nhân, Nam Tử Li coi như hưởng hào quang từ sư phụ, chưa làm ra được trò gì trên giang hồ cũng có thể ngồi trên đài cao đại biểu cho thực lực cùng thân phận, mặc dù không phải vị trí ở đầu, nhưng cũng là một chỗ rất tốt.

Thiên hạ võ hội sắp bắt đầu, vô luận là trên đài cao hay ở dưới, tất cả mọi người đều đã ngồi vào vị trí, chờ đợi khoảnh khắc thiên hạ võ hội bắt đầu!

Nhưng mà, ở trên đài cao quan trọng nhất, lại có một chỗ trống! Chỗ trống này ở bên cạnh Huyền Nhiên chân nhân!

Có thể ngồi ở đài cao đầu tiên, dĩ nhiên là Huyền Nhiên chân nhân cấp bậc tông sư, hoặc là chương môn các môn phái lớn trong thiên hạ Thần Nam phái, Đồng Hoa phái, vậy vị trí này chuẩn bị cho ai?

Trước khi thiên hạ võ hội bắt đầu, những người nổi danh đều đã tới, sớm trò chuyện rôm rả, nhân vật nào lại được ngồi trên đài cao, người kia là ai?

Chương môn Đồng Hoa phái Hoa Phi Diệp nhin không được hỏi chương môn Thần Nam phái Đồng Văn Sinh một câu, "Đồng chương môn, chỗ trống này là của ai a?"

Đồng Văn Sinh nhìn vị trí trống kia một cái, tính toán trong lòng, liền nói, "Chỗ trống kia, là công tử Ngọc."

Hắn cũng không có ý hạ thấp giọng, hơn nữa những người bên cạnh đều muốn biết vị trí này rốt cục là của ai, cho nên phần lớn mọi người đều nghe thấy.

Công tử Ngọc ? Thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc ?

Hoa Phi Diệp hít một hơi, " Công tử Ngọc ? Người kia không phải không thích tham gia những chuyện này sao ? "

" Đâu có ! " Vân Đức, chương môn phái Vân Việt ở bên cạnh góp vào một câu, " Thời gian trước, công tử Ngọc này còn đi hội hoa xuân ở Lạc Dương không phải sao ? "

Đồng Văn Sinh vuốt râu, giải thích, " Ta đưa thiệp mời cho công tử Ngọc, vốn không nghĩ hắn sẽ đến, ai biết được vài ngày trước, người của công tử Ngọc đến báo kiến ta, nói cho ta biết tin công tử Ngọc sẽ tham gia, ta cũng rất kinh ngạc nha ! "

Hoa Phi Diệp có chút đâm chiêu gắt đầu, lại nhìn không được nói, " Công tử Ngọc này tuy nói là thiên hạ đệ nhất công tử, nhưng danh hào không phải dựa vào thực lực võ công, sao lại an bài ở vị trí hàng đầu ? Lại còn... lại còn bên cạnh Huyền Nhiên đại sư ! "

Kỳ thật không phải chỉ có nàng nghi hoặc, người bên ngoài cũng nghĩ thế.

Động tác vuốt râu của Đồng Văn Sinh dừng lại, đáy mắt hiện lên một chút tinh quang, " Công tử Ngọc tham gia với thân phận... chủ nhân Thần lâu ! "

Người xung quanh tròn to hai mắt.

Trong khoảng thời gian này, cái tên Thần lâu xem như được truyền đi xôn xao khắp giang hồ. Từ lúc Thần lâu tiêu diệt Huyết Sát cung, vài thế lực lớn trên giang hồ lần lượt nhận được tuyệt sát lệnh, hơn nữa đều bị diệt môn, thế lực quy về dưới trướng Thần lâu, Thần lâu cường đại dần dần hiện ra trước mắt giang hồ, tuyệt sát lệnh đỏ thẫm kia cũng khiến người ta nghe tên đã sợ mất mật.

Định nghĩa về Thần lâu, tuyệt đối không phải danh môn chính phái, mà còn có vài phần tà đạo. Thần lâu hành sự, người khác đoán không ra, nhưng sự cường đại của nó là không thể nghi ngờ, cho dù là các đại môn phái đứng đầu như Thần Nam phái, Đồng Hoa phái cũng không dám chèn ép Thần lâu.

Thần lâu vô danh lúc trước, tích tụ nhiều năm, tựa hồ hôm nay đã bùng nổ!

Hiển nhiên, Thần lâu bùng nổ thành công, nó dần dần đạt được một vị trí không thể lay động trên giang hồ, thậm chí còn có người đem Thần lâu sánh ngang với Thất Tinh lâu thần bí, thực lực chân thật của hai bên đã không kém nhau bao nhiêu.

Nhưng mà, không ai biết, Thất Tinh lâu thần bí và cường đại kia sớm đã trở thành một bộ phận của Thần lâu.

Mà những người này cũng không nghĩ đến, Thần lâu thần bí không lồ như vậy, chủ nhân thật sự lại là công tử Ngọc!

Đột nhiên, phía chân trời xa xa truyền đến một khúc nhạc đàn sáo –

“Chờ chút!” Đồng Văn Sinh ngồi thẳng thân mình, biểu tình trên mặt cũng nghiêm túc hơn, “Công tử Ngọc... đến rồi!”

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trong phạm vi thiên hạ võ hội liền xuất hiện bóng dáng một đoàn người.

Nữ tử mặc bạch sắc sa y, người người mỹ mạo như hoa, nhạc khí của từng người khác nhau, thùy mâu liễm mi, môi khẽ mỉm cười, bạch y phiêu phiêu, kinh diễm tiến vào.

Mà ở phía sau nữ tử bạch y là đại kiện tám người nâng. Đại kiện này hết sức xa hoa, không nói đến vẻ ngoài của nó, chỉ tám nam tử bạch y nâng kiện kia thôi, võ công cao cường hoàn toàn có thể là cao thủ đứng đầu trên giang hồ, lại trở thành kiện phu nâng kiện!

Mà đại kiện này dùng gỗ lim chế thành, chớp đỉnh là tơ lụa được dùng chỉ vàng thêu hoa văn, còn đính một viên dạ minh châu rất lớn, lục lạc bằng vàng ở bốn góc, khi đại kiện di chuyển phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe. Mà ở trên đại kiện, màn che màu trắng tung bay trong gió, tầng tầng lớp lớp bay lượn quanh một bóng dáng huyền sắc mơ hồ.

Bốn hướng đại kiện có bốn nữ tử, màu sắc y phục của bốn nữ tử này không giống nhau, đều mặc váy dài, ở trên mặt đều mang một mặt nạ màu bạc, hai tay đặt ở trước bụng, giống như một bức tượng lẳng lẳng đứng ở đó.

Sau đại kiện là một hàng nữ tử bạch sắc sa y, đều xinh đẹp như hoa, trong tay cầm theo cung dăng*.

*Đèn cung đình.

Đoàn người như vậy đột nhiên xuất hiện trên hội trường thiên hạ võ hội, dĩ nhiên mỗi người đều kinh ngạc không thôi! Hơn nữa nữ tử mỹ mạo như hoa, khiến nam nhân ở đây hoa cả mắt.

Bọn họ chưa từng thấy nhiều mỹ nữ như vậy tập trung một chỗ!

Tốc độ của đoàn người cũng không chậm, lại có cảm giác giống như nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, nhanh nhẹn đi đến trước đài cao.

Trong khoảnh khắc cổ kiện dừng trên đất, Đồng Văn Sinh đứng dậy từ trên ghế, trên mặt cũng lập tức lộ ra nụ cười thân thiết.

“Ha ha! Công tử Ngọc chủ nhân Thần lâu đại giá quang lâm, thất lễ không thể đón tiếp từ xa a!” Lúc Đồng Văn Sinh nói ra những lời này, cố ý tăng thêm vài phần nội lực, khiến cả mỗi góc ở hội trường đều có thể nghe rõ.

Hội trường thiên hạ võ hội nhất thời sôi trào –

Công tử Ngọc? Chủ nhân Thần lâu?

Đồng Văn Sinh dùng khước mắt vừa lòng nhìn phản ứng của những người đó, nụ cười trên mặt lại thêm vài phần ý tứ.

Mà ở bên trong đại kiệu, Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng trên nệm mềm, một tay nâng cằm, dùng ánh mắt bình thản không hề xao động xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn che màu trắng, nhìn về phía chương môn Thần Nam phái – Đồng Văn Sinh.

Đồng Văn Sinh đột nhiên cảm thấy da đầu run lên, nhin không được rùng mình một cái.

Sao lại thế này? Hắn nghĩ hoặc trong lòng, nhưng rất nhanh liền quên đi.

“Đồng chương môn”, sau màn che, truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, tựa hồ là đang chào hỏi với Đồng Văn Sinh.

Nhưng mà chào hỏi thế này, thật sự không thể coi là khách khí, so với nhiệt tình của Đồng Văn Sinh, đúng là cách biệt một trời một đất.

Đồng Văn Sinh chỉ cảm thấy giống như mặt mình bị tát một cái, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng thế nào!

Hai thị nữ đứng trước đại kiệu chuyển động, các nàng không hẹn mà cùng xoay người, điểm nhẹ mũi chân, liền nhanh nhẹn rơi xuống bên cạnh đại kiệu trong tư thế quý gối, sau đó đồng loạt đưa tay vén màn che lên.

Một bóng dáng huyền sắc xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một nam tử mang mặt nạ màu bạc tinh xảo, tùy ý ngồi xếp bằng ở bên trong, bà nghìn tóc đen không hề bó buộc được tùy ý thả dài, mà đệm mềm ở dưới thân hắn được tơ lụa lông lầy phủ lên, phác họa nên vẻ tôn quý thâm trầm.

Nam tử một thân huyền sắc y bào, cổ áo có hoa văn tinh xảo, những chỗ còn lại cũng không tô vẽ quá nhiều, nhưng không hề có vẻ đơn giản, ngược lại có một vẻ xa hoa ung dung. Ở cổ nam tử có đeo một khối bạch ngọc, trong tay cầm một hạt châu màu sắc rực rỡ, giờ tay nhắc chân có một phong thái khó tả nên lời.

Nam tử kia chậm rãi nâng mắt, cặp mắt không có chút tình cảm chống lại ánh mắt Đồng Văn Sinh.

Đồng Văn Sinh chỉ cảm thấy một trận không rét mà run.

Chợt, nam tử kia cử động!

Giống như một trận sương khói nhẹ nhàng vờn quanh chỗ trống ở vị trí hàng đầu kia, cũng là vị trí thuộc về hắn, động tác ung dung tự đắc, tốc độ tuyệt đối không chậm! Trong nháy mắt đã dừng ở trước chỗ trống.

Bốn thị nữ mang mặt nạ, có thể dễ dàng nhận ra địa vị khác với những nữ tử mặc bạch sắc sa y, cũng theo tới, khoanh tay đứng yên ở sau chỗ trống.

Một nữ tử trong số đó, trước khi đến đây, lấy ra một kiện da bạch hổ từ trong kiệu, lót lên trên ghế gỗ. Một nữ tử khác đem toàn bộ điểm tâm nước trà trên bàn nhỏ ở trước ghế dựa đi hết, sau đó tự mình mang đồ lên, một đĩa điểm tâm bạch ngọc lá sen tinh xảo, thoát nhìn vô cùng mê người, trà nóng cũng được chuẩn bị tốt, sương khói lượn lờ từ miệng chén, hương trà chậm rãi lan tỏa ra xung quanh.

“Công tử.” Thị nữ đầu tiên cúi người trước mặt công tử Ngọc.

Công tử Ngọc hơi gật đầu, nhanh nhẹn ngồi xuống ghế dựa đã hoàn toàn khác trước.

Một loạt việc này chỉ trong nháy mắt, giống như mới chớp một cái thôi, động tác bốn thị nữ này lại rất thuần thực, hình như đã làm vô số lần rồi.

Xem ra công tử Ngọc khi xuất hành yêu cầu rất cao a. Một ít người nghĩ như thế.

Nhưng mà chủ nhà Đồng Văn Sinh chương môn Thần Nam phái trên mặt có chút không nhin được, thiên hạ võ hội lần này, bởi vì lo thời gian tiến hành có chút dài, cho nên ở trước mỗi ghế dựa đều có một bàn trà nhỏ, ở trên có chuẩn bị trà và điểm tâm, vị trí khác nhau mà nước trà cũng chia ra tốt xấu. Nhưng nước trà và điểm tâm ở vị trí hàng đầu tuyệt đối là tốt nhất. Vậy mà công tử Ngọc vừa tới liền đem điểm tâm nước trà đã chuẩn bị tỉ mỉ vứt đi như giấy rách, thực sự là tát một cái thật mạnh lên mặt hắn!

Vì thế Đồng Văn Sinh không nhin được, bước lên vài bước, cười ha ha giống như tùy ý nói chuyện, “Ha ha! Điểm tâm nước trà Thần Nam phái chúng ta chuẩn bị đậm bạc không được công tử Ngọc ngài để mất?” Những lời này, nói thật có chút châm chọc.

Ánh mắt công tử Ngọc chậm rãi chuyển về phía hắn, nụ cười giả tạo trên mặt hắn hơi dừng một chút, khẽ gật đầu, “Quả thật sơ sài.”

Nói thẳng ra như thế a!

Đồng Văn Sinh lộ ra khuôn mặt tức đến đỏ bừng.

“Xi!” Huyền Nhiên đại sư ngồi bên cạnh công tử Ngọc nhin không được bật cười.

Đồng Văn Sinh có chút bất đắc dĩ gọi một tiếng, “Đại sư – “

Với thân phận và địa vị của Huyền Nhiên chân nhân, Đồng Văn Sinh không thể trách cứ.

Huyền Nhiên chân nhân khoát tay, chồm râu động qua động lại, “Không phải chỉ thay đổi nước trà thôi sao, Đồng chương môn không cần so đo a!” Nói thật hần thêm nhỏ dãi với điểm tâm mà công tử Ngọc chuẩn bị! Đương nhiên, tuyệt đối không được thể hiện ra ngoài.

Lúc này, Huyền Nhiên chân nhân xem như cho Đồng Văn Sinh một bậc thang, Đồng Văn Sinh cũng không thật sự muốn gây thù kết oán với công tử Ngọc, liền xuống bậc thang, xoay người đi về chỗ bắt đầu trước đài cao.

Mà sau khi Đồng Văn Sinh rời đi, Huyền Nhiên chân nhân liền chuyển hướng về phía công tử Ngọc, “Ha ha! Tiểu hài tử, tên của ngươi là gì? Chẳng lẽ gọi là Công Tử Ngọc? Họ Công Tử tên Ngọc?”

Huyền Nhiên chân nhân vừa lên tiếng, coi như trực tiếp đập đi một thân giả vờ về tiên phong đạo cốt của hần.

Công tử Ngọc không quay đầu lại, tựa hồ không hề cảm thấy nói chuyện cùng tông sư Huyền Nhiên chân nhân tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ là một vinh hạnh, nếu là người khác, đã sớm kích động không làm chủ được mình rồi!

Bất quá hần chỉ trả lời Huyền Nhiên chân nhân một chữ, “Ngọc.”

Tên chi là Ngọc? Huyền Nhiên chân nhân cảm thấy kỳ quái, khó hiểu vò tóc.

Nhìn Huyền Nhiên chân nhân ngày thường được người giảng hồ thổi phồng như thiên nhân, lúc này lại làm ra một loạt hành động như thế, Thanh Sở đeo mặt nạ đứng sau công tử Ngọc nhin không được che miệng cười.

Lưu Thâm cũng đeo mặt nạ giống vậy quét mắt nhìn qua, Thanh Sở lập tức thu lại nụ cười của mình.

Đối mặt với lạnh nhạt của công tử Ngọc, Huyền Nhiên chân nhân không hề cảm thấy tức giận, hần chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, thái độ của người này như thể hần là bình thường! Nếu hần a dua nịnh nọt nhiệt tình với ai, đó mới thật sự là kỳ quái!

Vì thế im lặng chưa tới hai câu, Huyền Nhiên chân nhân lại tiếp tục tới gần, mong đợi nhìn công tử Ngọc, “Cái kia... Tiểu Ngọc a! Điểm tâm của ngươi... thoát nhìn không tẻ a!”

Tiểu Ngọc?

Lúc này, không chỉ Thanh Sở, ngay cả ba người Lưu Thâm khoe miệng cũng nhin không được giật giật hai cái.

Huyền Nhiên chân nhân này... thật là can đảm! May là chủ tử không tức giận!

Bất quá, lần này công tử Ngọc lại quay đầu liếc nhìn Huyền Nhiên chân nhân một cái, nhưng mà cũng chỉ trả lại một chữ, “Ân.”

Huyền Nhiên chân nhân lập tức bị nghẹn, ánh mắt lưu luyến nhìn điểm tâm trên bàn, thiếu chút nữa là rơi cặp mắt lên đó luôn rồi.

Mà ở phía trước, đại kiêu của công tử Ngọc đã được nâng đi, nữ tử xinh đẹp như hoa rời đi trong ánh mắt lưu luyến của các nam nhân ở đây.

Đồng Văn Sinh dừng chân, trên mặt lộ vẻ tươi cười, bắt đầu phát biểu, nói đơn giản chính là “Thực vinh hạnh được trở thành chủ nhà của sự kiện lớn nhất thiên hạ” “Hôm nay đứng ở đây hoan nghênh mọi người tham dự” linh tinh gì đó. Bất quá hần cũng biết phần lớn người giảng hồ không thích vẻ nhỏ nhả này, nói nhanh vài câu rồi cũng bước xuống.

Thiên hạ võ hội, chính thức bắt đầu!

Thiên hạ võ hội chia làm hai giai đoạn, một là đấu sơ tái*, một là đấu quyết tái*, đấu sơ tái là lên lời đài đánh, mà quyết tái là phân tổ so đấu. Tham gia đấu sơ tái đại khái là một ít người vô danh, hoặc là nhị lưu tam lưu*, còn nhất lưu cao thủ đều trực tiếp tham gia đấu quyết tái. Điều này, lúc phát thiệp mời cũng đã chia ra.

*Sơ tái: đấu vòng loại. Quyết tái: đấu chung kết. CaS đề từ Hán Việt vì nghe vòng loại với chung kết thấy nó hiện đại quá ~

*nhị lưu tam lưu: hạng hai hạng ba

Thật ra, người tham gia đấu sơ tái cũng không nhất định muốn ôm danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ, chỉ muốn trận đấu của mình thật xuất sắc, liền có thể chiếm được thanh danh trên giang hồ! Cho nên phần lớn người đến tham gia thiên hạ võ hội, đều hy vọng mình có thể mượn cơ hội này thành danh, sau đó dành được một chỗ nhỏ nhỏ trong giang hồ!

Đầu sơ tái bắt đầu, vì đẩy nhanh tốc độ, ở trên quảng trường chuẩn bị bốn lõi đài, mà toàn bộ thời gian cho đầu sơ tái là ba ngày, ba ngày sau sẽ định đoạt người tiến vào vòng quyết tái.

Lúc ở phía dưới đánh đến mức kịch liệt, công tử Ngọc tựa vào ghế dựa, nhắm mắt nghỉ ngơi, hần nhẹ nhàng vuốt ve hạt châu màu sắc rực rỡ hai cái, hạt châu kia giống như có cảm ứng, lóe sáng hai lần, nhưng bởi vì được bàn tay hần che lại nên không một ai nhìn thấy được.

Lúc này, Huyền Nhiên chân nhân vốn ngồi nghiêm chỉnh dùng khước mắt vụng trộm nhìn công tử Ngọc đang nhắm mắt, trong mắt lập tức hiện lên một chút quang mang vui mừng, cổ tay hần vừa động, tay trái như tia chớp vuron ra, người bên ngoài không kịp nhìn thấy gì, hần đã nắm lấy một khối điểm tâm trên bàn kia, nhanh chóng nhét vào miệng.

Bất quá chỉ trong một cái chớp mắt mà thôi, điểm tâm trên bàn ít đi một khối, mà người bên ngoài căn bản không nhìn thấy Huyền Nhiên chân nhân động thủ, cho nên hoàn toàn không phát hiện động tác của hần, chỉ nhìn thấy miệng của hần khẽ chuyển động, trong mắt hiện lên thần sắc thỏa mãn.

Mấy người đứng phía sau công tử Ngọc trợn mắt nhìn điểm tâm trên bàn mất đi một khối, mà người có khả năng ra tay, chỉ có Huyền Nhiên chân nhân ở bên cạnh.

Bốn người không hện mà cùng mở to mắt nhìn.

Có lần đầu tiên, tự nhiên sẽ có lần thứ hai, Huyền Nhiên chân nhân thỉnh thoảng ra tay, không bao lâu sau, khay bạch ngọc lá sen đã muốn trống không.

Huyền Nhiên chân nhân rung đùi đắc ý một trận, thầm nghĩ: Thật ngon nha, so với điểm tâm tiểu tử Nam Tử Li làm ăn ngon hơn!

Xác thực, lúc ở Đông Minh sơn, Huyền Nhiên chân nhân giống như lão Thao Thiết* yêu cầu rất cao với thức ăn thực tế là một kẻ không biết nấu ăn, có một lần trên núi không có người, chỉ để lại tên tham ăn là hần, hần liền tự mình ra tay xào thức ăn, trực tiếp thiếu rùi phòng bếp, thiếu chút nữa là đốt luôn Đông Minh sơn!

*Theo truyền thuyết, Thao Thiết là loài dã thú hung ác tham ăn nhất. Là người con thứ năm của Long vương. Sau này hay được dùng để chỉ những người tham ăn.

Sau đó, Huyền Nhiên chân nhân bị người Đông Minh sơn nghiêm lệnh cấm ra vào phòng bếp.

Mà Nam Tử Li thân là đồ đệ duy nhất của Huyền Nhiên chân nhân, bởi vì hần cầu xin mà đường đường là một thế tử điện hạ, bắt đầu ở phòng bếp học nấu cơm, lúc nhỏ thì làm vài món cơ bản, đến bây giờ thức ăn tự mình làm ra đã vô cùng mỹ vị.

Bất quá đồ ăn Nam Tử Li làm ra sao có thể so với đại sư Tề Nhã, thật sự là rất chênh lệch, ừ thì không phải cũng bị sự phụ của hần ruồng bỏ sao?

Huyền Nhiên chân nhân ăn xong khay đầu tiên, liền chuyển qua khay thứ hai, chẳng bao lâu sau, toàn bộ đĩa trên bàn đã trống không.

Xong rồi Huyền Nhiên chân nhân còn trực tiếp cầm ly trà lên hưng hăng uống một ngụm, trà hương bắt đầu tràn ra khắp miệng hần, làm cho hần không tự chủ được hít mất lại.

Nhưng ngay sau đó, hần lại ngẩn cả người.

Công tử Ngọc ngồi bên cạnh hần quay đầu nhìn hần, cặp mắt đen bình thản kia làm cho da đầu Huyền Nhiên chân nhân run lên!

“A... Ha ha...” Huyền Nhiên chân nhân ngoại trừ cười khan thì trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng thế nào.

Giả vờ giả vịt nói không phải hần ăn, nhưng mà trên tay hần còn ly trà nóng là chứng cứ phạm tội đây! Hần sao mà chối được?

Ngọc công tử không nói gì, chỉ thản nhiên thu hồi ánh mắt.

Huyền Nhiên chân nhân thật thà cẩn thận đặt ly trà xuống, thu tay lại, sờ mũi, hắc hắc cười hai tiếng.

Ngày đầu tiên ở thiên hạ vô hội, đây cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ.

Sau khi kết thúc ngày đầu tiên, Ngọc công tử về tiểu viện mà Thần Nam phái an bài cho mình, những bạch sa nữ tử cùng tám kiệu phu đi theo lúc ban ngày đã thành thị vệ bảo vệ tốt nơi này. Bạch sa nữ tử thoạt nhìn ai ai cũng yếu đuối không chịu nổi, trên thực tế thân thủ rất cao cường, so với tám kiệu phu thì không hề thua kém bao nhiêu, đây là Thần lâu cố ý an bài để Ngọc công tử xuất hành.

Trong sương phòng, Lưu Thấm nâng tay tháo mặt nạ của Cung Trường Nguyệt ra, thuận tiện gom tóc nắn lại, dùng một sợi tơ trắng buộc lên. Tề Nhã tiến lên, cởi vạt áo Cung Trường Nguyệt, đem áo khoác trên người nàng đưa xuống dưới. Nhược Tư cũng đưa tới một bộ trường bào bạch to, mặc cho Cung Trường Nguyệt. Dưới chân nàng cũng đổi thành một đôi giày mềm.

“Các người ra ngoài trước đi.” Cung Trường Nguyệt ngồi xuống bên bàn, đột nhiên ra lệnh.

Bốn người Lưu Thấm ngăn người – các nàng đều là thị tì thân cận của Cung Trường Nguyệt, bất kể lúc nào cũng không cách nàng quá xa, sao chủ từ lại bảo các nàng ra ngoài?

Bất quá mệnh lệnh của chủ tử, các nàng dĩ nhiên không dám cãi, lên tiếng “Vâng” rồi cùng lui xuống.

Đội cho trong phòng không còn ai, một bóng dáng màu trắng nho nhỏ giống như sương khói dần dần hiện ra trên bàn gỗ trống không.

Là Thần Diệu.

Cung Trường Nguyệt nâng tay, đưa Tụ Phách châu màu sắc rực rỡ chưa từng rời khỏi tay nàng đến trước mặt Thần Diệu, “Ngươi nhìn xem, sao rồi?”

Thần Diệu để đầu sát vào, xem xét một lúc lâu mới gật đầu, “Tốt lắm tốt lắm, đại khái là vài ngày nữa hồn phách của hân có thể ngưng tụ thành hình!”

“Thật sao.” Khóe mắt Cung Trường Nguyệt hơi cong lên, tâm tình lập tức tốt hơn nhiều. Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi, “Ta có thể nhìn thấy hồn phách em ấy không?”

Thần Diệu gật đầu, “Ngươi là chủ nhân Lung Ngọc, đương nhiên có thể nhìn thấy, nhưng mà những người khác thì không.”

Hai mắt Cung Trường Nguyệt sáng lên, ánh mắt dừng trên hạt châu ở trong tay,

Tụ Phách châu giống như có cảm ứng, lóe sáng hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Thức Tỉnh

Trong lúc thiên hạ võ hội cử hành long trọng như vậy, ở kinh thành Mặc quốc xa xôi, trong hoàng cung, Thừa Nguyên đế đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

“Chi nha –” cửa ngự thư phòng chậm rãi bị đẩy ra, một tiểu thái giám bưng khay gỗ, ở trên có chén canh nhân sâm, nhẹ tay nhẹ chân đi đến.

Vốn ả hơi thờ lảng lảng đứng sau lưng Thừa Nguyên đế, Vinh Lộc thấy thế liền đi lên, nhận khay trong tay tiểu thái giám, sau đó phát tay, ý bảo hân đi xuống đi.

Tiểu thái giám không tiếng động hành lễ, lẳng lẽ lui xuống.

Vinh Lộc bưng bát canh nhân sâm, đến bên cạnh Thừa Nguyên đế, đặt ở trên bàn, sau đó nhẹ nhàng nói, “Bệ hạ, uống bát canh đã.”

Gần đây thân thể bệ hạ không được tốt, ngự thiện phòng mỗi ngày đều đưa lên một chén canh như vậy, lấy nhân sâm làm chính, lại có thêm vài dược liệu quý báu, để lửa nhỏ ninh vài giờ.

Thừa Nguyên đế vốn vô cùng chuyên chú phê duyệt tấu chương nhất thời bị ngừng lại, quay đầu nhìn chén canh, tuy không thích hương vị này, nhưng vẫn để bút và tấu chương trong tay xuống.

Còn chưa kịp nhận bát canh, Thừa Nguyên đế mãnh liệt ho khan, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngay cả một tia hồng nhuận cũng không có, cả người thoát nhìn vô cùng suy yếu. Vinh Lộc nhanh chóng lấy khăn tay từ trong tay áo đưa tới, Thừa Nguyên đế nhận lấy, che ở bên miệng, lại ho khan một trận rồi mới lấy khăn ra.

Ở trên cầm khăn màu vàng có một chút đỏ thẫm, rất chói mắt.

“Bệ hạ!” Vinh Lộc không khỏi sợ hãi.

Thế nhưng Thừa Nguyên đế lại không cảm thấy kinh ngạc, thân thể của mình mình rõ nhất, cho nên ho ra máu như vậy hân cũng không hề thấy ngoài ý muốn.

“Truyền... Truyền thái –” Vinh Lộc quay đầu hô lớn.

“Ai ai! Không cần.” Thừa Nguyên đế vội vàng cắt đứt tiếng la của Vinh Lộc, “Không phải chuyện lớn, không cần gọi thái y.”

Hân cũng không muốn tin mình ngã bệnh rơi vào tai những người có ý đồ.

Vinh Lộc vừa định quay đầu lại khuyên can, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Thừa Nguyên đế, cũng lập tức phản ứng lại, thờ dài trầm mặc.

Hân yên lặng lấy ra một cầm khăn nữa, lau đi vết máu còn lưu lại trên khóe miệng Thừa Nguyên đế, sau đó bưng canh nhân sâm đến trước mặt Thừa

Nguyên đế, “Bệ hạ, uống chén canh, bổ sung một chút nguyên khí.”

Thừa Nguyên đế gật đầu, nhận bát canh rồi uống một hơi cạn sạch, vị đắng chát lập tức lan khắp miệng hắn.

Vinh Lộc lại bưng đĩa nhỏ đựng mấy hoa quả qua, đưa vào miệng Thừa Nguyên đế, mới giảm đi một ít đắng chát.

Sau khi uống canh, Thừa Nguyên đế cũng không vội phê tấu chương nữa, bỗng dưng trở nên trầm mặc, thất thần nhìn ánh nến ở bên cạnh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vinh Lộc dọn dẹp bát canh, để cho cung nữ bưng xuống, sau đó khoanh tay đứng bên cạnh Thừa Nguyên đế, im lặng không nói.

Thừa Nguyên đế bình tĩnh suy nghĩ, trong đầu hiện lên cái tên mà ngày ấy Cung Trường Nguyệt nói trước mặt hắn –

“Cung Mộ Ly... Ngọc thô sao?” Thừa Nguyên đế hơi nheo mắt lại, cũng lập tức nhớ tới khoảng thời gian gần đây, mình phái người quan sát Cung Mộ Ly một đoạn thời gian rồi kết luận – không chỉ thông minh, mà còn là một người có trí tuệ.

Hiểu được giấu tài, hiểu được bảo vệ chính mình, cũng hiểu được cách đạt được lợi ích... Đứa nhỏ này từng chút một bắt đầu lộ ra sự sắc sảo của mình, tốc độ trưởng thành nhanh kinh người!

Thừa Nguyên đế hí mắt, khóe miệng mỉm cười, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Chốc lát sau, hắn đột nhiên lên tiếng, “Ngoại trừ Vinh Lộc, toàn bộ lui ra.”

“Vâng.” Các cung nữ thái giám cùng đáp một tiếng, sau đó đều lui ra ngoài.

Trên điện lập tức an tĩnh lại, Thừa Nguyên đế đột nhiên mở miệng thờ dài, “Vinh Lộc, trầm chí sợ... thời gian không còn nhiều lắm.”

Vinh Lộc kinh sợ, lập tức thay đổi sắc mặt, “Bệ hạ, sao ngài lại... sao lại nói như vậy! Ngài là trường mệnh trăm tuổi a! Làm sao sẽ... làm sao sẽ...”

“Bản thân trầm tự trầm biết rõ.” Thừa Nguyên đế chậm rãi mở mắt.

“Bệ hạ – “Hai mắt Vinh Lộc đỏ lên.

“Cũng là lúc nên lập chiếu thư.” Thừa Nguyên đế nói, “Vinh Lộc, chuẩn bị giấy bút.”

Vinh Lộc đỏ mắt nhìn Thừa Nguyên đế, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ xoay người lấy giấy bút đặt trước mặt Thừa Nguyên đế, sau đó cầm lấy hũ mực đỏ một ít ra nghiền mực, lại cầm mực điều*, bắt đầu mài mực.

*Mực điều: cái khối mà người xưa dùng để mài mực.

Thừa Nguyên đế nhìn chằm chằm giấy trắng trước mặt một lúc, mới cầm bút lông lên, nhẹ nhàng chấm mực, lại dừng lại một chút, sau đó múa bút thành văn trên tờ giấy trắng, từng chữ từng chữ, lộ ra một vẻ sâu sắc –

“Vạn quốc chi bốn, chúc tại chi lương; chủ khí tri trọng, quy vu hiền tử. Trẫm cung ung cảnh mệnh, tự thác phi đồ, viễn duy hữu tích sớm kiến chi văn... Tam tử Mộ Ly, nhật biểu tủy hòa, thiên tư đỉnh dị, thị dụng thụ nữ sách bảo, lập làm hoàng thái tử, chính vị Đông Cung.” Viết đến đây, hắn dừng lại một chút, trong lòng suy nghĩ muốn viết thêm một câu, sau đó ở dưới cùng đặt xuống hai chữ “Khâm thủ.”

(Đại khái ý thánh chỉ là: “Vạn quốc đều được dựng lên từ gốc rễ, thuộc về người hiền; chủ khí quan trọng, thuộc về hiền tử. Trẫm cung kính nghe theo vận mệnh, mưu cầu người thừa kế, chỉ có thể giúp đỡ xây dựng từ sớm... Tam nhi tử Mộ Ly, tính túy như mặt trời sáng tỏ, thiên tư thông minh hơn người, như sách bảo chỉ dùng để trao người, nay lập làm hoàng thái tử, chính vị Đông Cung.”)

“Ngọc tỷ.”

Vinh Lộc đưa ngọc tỷ đến tay Thừa Nguyên đế.

Thừa Nguyên đế cầm lấy ngọc tỷ, đóng xuống một ấn ký màu đỏ ở dưới cùng.

Đây là dấu hiệu uy nghiêm nhất của thiên gia, đại biểu cho hoàng quyền không thể lay động.

Thừa Nguyên đế nhìn phần chiếu thư trước mặt, vừa lòng gật đầu, chờ nét mực khô mới tự tay cuộn nó lại, trình trọng giao cho Vinh Lộc.

Vinh Lộc khó hiểu, nâng mắt lên, “Bệ hạ?”

“Bây giờ không phải là lúc tốt nhất ban bố chiếu thư, trong triều người có dã tâm rất nhiều, ai cũng hy vọng có thể đưa người mình ủng hộ lên vị trí này, mà người được chọn không ngoài đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử.” Chỉ sợ không ai có thể nghĩ, thái tử mà hắn chọn lại là tam hoàng tử, một người có mẫu thân xuất thân ti tiện, không có chỗ dựa.

Không, không phải là hắn không có chỗ dựa. Ngược lại, sau lưng hắn chính là ngọn núi cường đại nhất Mặc quốc – Phụng vương Cung Trường

Nguyệt.

Nhưng những người không hiểu, tuyệt đối không đem chủ ý đặt trên người tam hoàng tử, nếu chiếu thư này thông cáo thiên hạ, chỉ sợ bên cạnh tam hoàng tử thật sự sẽ thành một vòng hồ lang.

Cho nên, bây giờ, còn phải đợi.

Thừa Nguyên để rất rõ, thời cơ tốt nhất là lúc nào.

“Sau khi trầm băng hà, Vinh Lộc, người nhất định phải đưa chiếu thư giao cho Phụng vương.” Chỉ có nữ nhi Cung Trường Nguyệt mới là người duy nhất mà hần tín nhiệm vô điều kiện.

Vinh Lộc run rẩy tiếp nhận tờ giấy mỏng được cuộn lại cẩn thận, chỉ cảm thấy nó nặng ngàn cân.

“Nô tài... Nô tài nhất định sẽ giữ nó cẩn thận!”

“Ân.” Thừa Nguyên để gập đầu, ánh mắt dần trở nên mê mẩn.

Mà ở một nơi khác trong hoàng cung, còn có một người chưa ngủ.

Mỗi khi đến tối, hần đều lệnh cho người có thể tin cậy dùng một khối vải đen che cửa sổ lại, bởi vậy cho dù trong phòng đèn đuốc sáng trưng, người bên ngoài vẫn không nhìn thấy.

Cho nên hần nhân cơ hội này, lén lút soi đuốt đọc sách đêm.

Những quyển sách này, là nhiệm vụ đại hoàng tử giao cho hần trước khi xuất cung.

Cung Mộ Ly bây giờ, không bao giờ giống như trước kia, yếu đuối lại có vài phần quật cường, đồng thời mang theo chút tự ti, hần mỗi ngày đều dần thay đổi, trở nên thông minh hơn, biết suy xét hơn, trở nên... cường đại hơn!

Nguyên vọng lớn nhất trong tâm Cung Mộ Ly, chính là trở thành một người giống như đại hoàng tử của hần. Cũng nhờ nguyên vọng này, hần mới luôn luôn tiến độ, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Mà hần hiện tại còn chưa biết, vận mệnh của mình đã bị một tờ chiếu thư thay đổi.

Giống thế, Cung Trường Nguyệt cũng không biết cuộc sống kế tiếp của mình đã thay đổi, chỉ một lòng quan tâm Tụ Phách châu.

Theo như Thần Diệu nói, Tụ Phách châu là trung gian bảo vệ linh hồn Thanh Thần, hôm nay có thể thức tỉnh. Mà ngoại trừ không có thân thể, người ngoài không nhìn thấy linh hồn của hần, miễn cưỡng xem như Thanh Thần đã sống lại.

Lúc này, Cung Trường Nguyệt dựa theo lời nói của Thần Diệu, chuẩn bị đem linh khí tinh thuần mà Lung Ngọc dành dụm nhiều năm đưa vào Tụ Phách châu.

Lúc trước Thần Diệu đã nói qua, Lung Ngọc cực kỳ có linh tính này đã nhận nàng làm chủ, nhưng Cung Trường Nguyệt lại chẳng có cảm giác gì, cho đến khi vì hồi sinh Thanh Thần mà Cung Trường Nguyệt nhỏ vào Lung Ngọc một giọt máu, nàng mới cảm giác được mình cùng Lung Ngọc có một tia liên hệ như có như không.

Bởi vậy, nàng có thể dựa theo ý muốn của mình điều động Lung Ngọc.

Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng trên một bờ đoàn được làm từ thiên huyền thảo, một tay nâng Lung Ngọc, một tay nâng Tụ Phách châu, ánh mắt nhẹ nhàng nhắm lại, nội lực bắt đầu vận chuyển giữa đan điền, chậm rãi đi đến lòng bàn tay.

Lung Ngọc cùng Tụ Phách châu không hẹn mà cùng bắt đầu tản ra ánh sáng, một cái màu trắng, một cái đủ màu rực rỡ.

Hai loại này lung lay lão đảo trôi nổi, từ lúc đầu lung lay không ổn định, đến bây giờ lại bình ổn tự nhiên, Lung Ngọc cùng Tụ Phách châu bắt đầu ung dung xoay tròn, Lung Ngọc tản ra bạch quang nhu hòa giống như sương khói, bắt đầu trôi về phía Tụ Phách châu, sau đó từng chút một dung nhập vào ánh sáng đủ màu rực rỡ của Tụ Phách châu.

Ánh sáng của Tụ Phách châu bắt đầu thay đổi, giống như... sinh mệnh chuyển động!

Tận mắt nhìn một lớp sương khói nhàn nhạt nhẹ nhàng thoát khỏi Tụ Phách châu, sau đó từng chút một tập trung lại trước mặt Cung Trường Nguyệt, dần dần ngưng tụ thành hình người! Hình dáng kia đúng là Mộ Thanh Thần một thân bạch y!

Hần nhắm mắt, vẻ mặt như đang ngủ say, một thân bạch y tung bay có chút khác với lúc hần ở Thần Y cốc, bạch y này một màu trắng thuần, còn tản ra quang mang nhàn nhạt, có một loại nhu hòa và tinh khiết không nói nên lời. Mái tóc đen thuần bay múa ở sau đầu, như một thác nước xinh đẹp.

Trong khoảnh khắc ánh sáng của Lung Ngọc phát ra mạnh nhất, hồn phách Mộ Thanh Thần cũng chậm rãi mở mắt!

Cung Trùng Nguyệt nhìn hai mắt mê mang của Thanh Thần, chậm rãi đứng dậy.

“Thanh Thần.” Cung Trùng Nguyệt nhẹ nhàng gọi.

Mê mang trong mắt Mộ Thanh Thần trong nháy mắt biến mất gần như không còn, hắn đột nhiên mờ to hai mắt, kinh ngạc nhìn người vô cùng quen thuộc đứng trước mặt mình –

“Ch... Chị?”

Trong khoảnh khắc hắn kêu lên, đầu nhất thời đau đớn kịch liệt, bóng dáng Mộ Thanh Thần vốn mờ hồ lại càng thêm hư ảo, giống như tùy thời đều có thể biến mất.

Cung Trùng Nguyệt vội vươn tay, muốn nắm lấy Thanh Thần, nhưng chỉ nắm được một mảnh không khí, không khí lạnh lạnh khe lướt qua kẽ tay nàng.

“Thanh Thần!”

Mộ Thanh Thần chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Cung Trùng Nguyệt, trong đầu hắn lúc này, đau đớn như sóng to gió lớn áp đảo hết tất cả!

Bất quá rất nhanh, đau đớn này dần rút đi, trước mắt hắn lại xuất hiện một loạt cảnh tượng –

Không chỉ có kiếp trước, còn có kiếp này, từng cảnh từng cảnh giống như một bộ phim.

Cuối cùng, hắn đã nhớ ra tất cả.

Bất kể là Mộ Thanh Thần, hay là... Cung Thanh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hồn Phách

Thần Nam phái là một tiểu đảo nằm trên biển, tuy rằng có phong cảnh đẹp, nhưng nước ngọt tài nguyên lại không phong phú, tiểu viện Cung Trùng Nguyệt ở như vậy xem như đã rất tốt, nhưng lại không có nước suối thiên nhiên, vì nguồn nước là suối nước nóng.

Bất quá Cung Trùng Nguyệt vẫn là cố nén cảm giác không thoải mái, dựa theo thói quen của mình, tắm gội ở bể nước nóng được chạm khắc từ gỗ kia.

Nàng bước ra khỏi bể nước nóng, Lưu Thâm lập tức phủ thêm áo ngoài nguyệt sắc sắc.

Cung Trùng Nguyệt đi giày mềm, trở về phòng của mình, sau đó tựa vào nhuyễn tháp, cầm một quyển sách để xem.

Lưu Thâm cũng theo quý gối một bên, vì Cung Trùng Nguyệt mà bắt đầu tỉ mỉ chăm lo mái tóc của nàng/ bắt đầu tỉ mỉ chăm lo mái tóc cho Cung Trùng Nguyệt.

Mà trừ bỏ Cung Trùng Nguyệt và Thần Diệu được ẩn trong chỗ tối, thì không ai nhìn được, có một bóng người hư vô mờ ảo ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, mái tóc đen của hắn như thác nước thả ra ở phía sau, một thân thuần túy áo trắng, tỏa ra ánh sáng.

Lúc này, hắn cười hề hề ngồi ở đó, nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng đầy ngớ ngẩn, giống như có chuyện gì đó khiến hắn rất vui mừng.

“Chuyện gì mà người cao hứng như vậy?” Cung Trùng Nguyệt cầm quyển sách, miễn cưỡng tựa vào nhuyễn tháp, mí mắt cũng không nâng một chút, thậm chí miệng cũng không động, thanh âm của nàng lại vang lên bên tai Mộ Thanh Thần.

Đây là tác dụng của Lung Ngọc, Mộ Thanh Thần đã tiếp nhận linh khí tinh thuần của Lung Ngọc, nên có thể cùng Cung Trùng Nguyệt trao đổi ở trong đầu.

“Không có! Không có gì!” Mộ Thanh Thần bình tĩnh, cuống quýt xua tay nói.

Cung Trùng Nguyệt bất động thanh sắc, thay đổi tư thế, ánh mắt lại là lướt qua sách trên tay, rồi thẳng tắp nhìn về phía Mộ Thanh Thần ngồi chồm hổm ở bên chân mình, ánh mắt thâm trầm giống như biển rộng mênh mông, tựa hồ có thể khám phá tất cả.

Lưu Thâm vẫn như trước làm việc của mình, cũng không phát hiện Cung Trùng Nguyệt có gì khác biệt.

Mộ Thanh Thần cào tóc, một thân tuần dật nhẹ nhàng đều không còn, cả người thêm vài phần ngớ ngẩn.

Trong mắt Cung Trường Nguyệt, chỉ cảm thấy Mộ Thanh Thần cùng Thần Diệu hình như có mấy phần giống nhau!

Mộ Thanh Thần cười hi hi nói: “Chính là..... Chính là thật cao hứng! Thật không ngờ cứ nhiên còn có thể cùng tỷ tỷ gặp mặt! Bất quá tỷ tỷ, ngươi là như thế nào..... Như thế nào.....” Hắn nói tới đây, lại không biết nói thế nào .

“Ta là chết như thế nào?” Cung Trường Nguyệt nhướn mày không tiếng động hỏi.

Theo lý mà nói, chuyện sống chết đối với bất luận kẻ nào đều là chuyện kiêng kỵ, nhưng Cung Trường Nguyệt lại không cảm thấy như vậy, nàng thực tự nhiên nói đến cái chết của chính mình ở kiếp trước.

“Ân..... Ân.” Đây chính là vấn đề mà Mộ Thanh Thần muốn hỏi, hắn nâng mặt lên hướng Cung Trường Nguyệt ngốc ngốc cười.

Cung Trường Nguyệt thần nhiên thu hồi ánh mắt: “Không có gì, chính là đến lúc chết thôi.”

Cung Trường Nguyệt nói vậy là sự thật, nàng kiếp trước chết xác thực có chút mặc danh kỳ diệu, tuổi nàng lúc đó chưa đến ba mươi, kỳ quái là không biết bị bệnh gì, ngay cả bác sĩ đều chẩn đoán không được, theo thời gian trôi qua, chức năng cơ thể chậm rãi suy nhược, mỗi ngày đều vô cùng thích ngủ, thời gian tỉnh còn không bằng thời gian nằm trên giường.

Dựa theo lẽ thường mà nói, người tu luyện võ cổ so với người bình thường thì sức khỏe rất tốt, không chỉ không dễ dàng sinh bệnh, hơn nữa cũng sống lâu hơn, sống đến một trăm tuổi cũng là một chuyện dễ dàng, công lực càng thâm hậu, tuổi thọ càng kéo dài, nhớ trong tộc sống lâu nhất là một vị trưởng lão, cũng gần hai trăm tuổi.

Mà Cung Trường Nguyệt bị bệnh, thật sự là rất kỳ quái.

Đương nhiên, sẽ không có chuyện nàng bị người hạ độc, nếu nàng ngay cả điểm này cũng không nhận ra, thì nàng tu luyện thuật để vương hai mươi mấy năm đều là công cốc.

Đại khái, đây hẳn là đáng chết đi.

Cuối cùng, trong tiếng gào khóc thảm thiết của tộc nhân nàng chậm rãi nhắm hai mắt.

Nàng biết, người trong tộc đối với nàng là tín ngưỡng tôn kính, mình chết, đối với bọn họ mà nói giống như trời sụp vậy.

Nhưng nàng cũng không biết, mình đối với gia tộc là yêu hay không yêu.

Mọi việc nàng làm đều vì lợi ích gia tộc, giống như thói quen mà thôi.

Thói quen vì gia tộc mà suy xét, thói quen quản lý tốt gia tộc, thói quen đem gia tộc càng phát triển. Hết thảy đều là thói quen, nàng thế nhưng không biết chính mình muốn hay không muốn.

Nhưng có một việc nàng biết.

Một khắc trước khi nàng chết, có một cảm giác trước nay chưa có, giống nhau..... Thoát khỏi gông xiềng.

Lại không nghĩ rằng, sinh mệnh của nàng lại đi đến đây, bắt đầu lại.

Trước kia, nàng cảm thấy ở nơi nào cũng được, hiện tại nàng thấy mình thật may mắn – lần trọng sinh này, lại cho nàng có thể nhìn thấy Thanh Thần.

“Tỷ..... Tỷ!” thanh âm Mộ Thanh Thần giống như đẩy ra sương mù ra, từ xa truyền đến gần.

Cung Trường Nguyệt lúc này mới phục hồi lại tinh thần, lẳng lặng nhìn khoảng cách mình và Thanh Thần rất gần, hắn ngấm mặt, ánh mắt trong veo như nước thần thiết nhìn mình.

“Ân?” Cung Trường Nguyệt lên tiếng.

Thanh Thần ngồi trở về, một bên than thở: “Suy nghĩ cái gì a, lại nhập thần như vậy.”

“Không có gì.” Cung Trường Nguyệt trả lời. Trong chốc lát, nàng dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, đối với Mộ Thanh Thần hỏi, “Ngươi cảm thấy, phong cảnh trên Thần Nam đảo thế nào?”

“Phong cảnh?”

Mộ Thanh Thần nghiêng đầu, tóc mềm mại theo đầu chảy xuống vai, “Rất được, giống như đảo Maldives vậy nước thì thật xanh, rất trong a, Chắc chắn, cô đại chính là không giống với ô nhiễm công nghiệp, hết thảy đều là thiên nhiên thuần khiết, sạch sẽ.....”

Mộ Thanh Thần mở miệng, là không dừng lại, quang quác nói một chuỗi dài, đối với Thần Nam đảo hết sức ca ngợi.

Xác thực, Thần Nam đảo này tài nguyên nước ngọt tuy rằng không phong phú, nhưng phong cảnh tuyệt đối là cực đẹp, không ít người lần đầu tiên đến đây, đứng trên bãi biển mềm mại, đều nhìn ngây ngốc, không ngừng tấm tắc tuyên bố nơi này là tiên cảnh nhân gian!

Mộ Thanh Thần lú lú nói một phen, mới đột nhiên phản ứng mình thế nhưng nói lỡ miệng.

“Ngô!” Mộ Thanh Thần cuống quýt che miệng lại, mắt trừng lớn, vẻ mặt vô tội nhìn Cung Trường Nguyệt.

Nguy rồi nguy rồi, mình thế nhưng nói ra hết !

Mộ Thanh Thần thất bại nghĩ -- vì cái gì vô luận là kiếp trước hay kiếp này, Trường Nguyệt tỷ tỷ đều có thể nhẹ nhàng khiến mình tự bại lộ như vậy? Chẳng lẽ thật sự chỉ số thông minh của mình quá thấp? Ắn, không phải, tuyệt đối không phải! Chính là Trường Nguyệt tỷ tỷ quá thông minh mà thôi! Đúng, đúng vậy, chính là như vậy!

Mộ Thanh Thần trong đầu suy nghĩ đến loạn thất bát nháo.

“Ngươi quả nhiên đã đi ra ngoài.” Cung Trường Nguyệt chỉ biết, dựa theo tính tình Thanh Thần tuyệt đối không thể an phận một chỗ. Tuy nói nàng vừa rồi chỉ hỏi một câu, cũng không phải thật sự muốn hắn khai ra, bất quá thanh âm Cung Trường Nguyệt vẫn là trầm xuống, “Hồn phách của ngươi mới thức tỉnh không bao lâu chưa ổn định, ngươi không thể rời Lung Ngạc! Như thế nào lại lên lút chuồn ra!”

Nàng quát lớn như vậy, đối với người khác khẳng định sẽ sợ hãi không thôi, chỉ hận chính mình không thể quý xuống cầu xin tha thứ, để vị này bớt giận!

Nhưng đây là Mộ Thanh Thần nha? Tập mãi cũng thành thói quen, gờ tay chải chải tóc, sau đó lại nheo mắt ngây ngốc cười.

Hắn không cảm thấy sợ gì hết, kiếp trước mỗi lần hắn lên lút chuồn ra ngoài đi chơi, Trường Nguyệt tỷ tỷ cũng quát hắn như vậy. Hồi đầu, hắn cũng bị giọng điệu của Trường Nguyệt tỷ tỷ mà sợ hãi nhưng sau lại quen dần, hắn có thể trong thanh âm Trường Nguyệt tỷ tỷ nghe được cảm xúc thân thiết, vì thế hắn cũng không cảm thấy sợ hãi, mỗi lần Trường Nguyệt tỷ tỷ nói như vậy, hắn đều ngây ngô cười.

Hiện tại nghe Trường Nguyệt tỷ tỷ quát lớn với mình như vậy, hắn vẫn cảm thấy mấy phần thân thiết!

Nhìn biểu tình Mộ Thanh Thần, Cung Trường Nguyệt cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, gờ tay xoa bóp mi tâm, lại nghe Lưu Thâm bên người nhẹ giọng hỏi --

“Chủ tử, người không thoải mái sao?”

“Không.” Cung Trường Nguyệt lắc đầu.

Lưu Thâm gật gật đầu, thu hồi ánh mắt, tiếp tục vì Cung Trường Nguyệt chải tóc.

Cung Trường Nguyệt nhìn Mộ Thanh Thần, nói: “Ta hỏi ngươi như vậy không phải vì lời nói khách sáo, chính là muốn nghe một chút suy nghĩ của ngươi.” Cung Trường Nguyệt dừng một chút, “Ngươi cảm thấy cuộc sống trên đảo thế nào?”

Kỳ thật kiếp trước, trong gia tộc cũng có vài tiểu đảo như vậy, hàng năm mùa đông nàng đều đến đó ở một thời gian.

Bất quá hiện tại hỏi Mộ Thanh Thần, là có muốn ở lại đây lâu dài không.

Tốt a tốt a ! Trước ta vẫn luôn muốn một cuộc sống thế này ! Ha ha! Đến lúc đó chúng ta lại nghiên cứu một chút ca nô du thuyền, còn có thuyền buồm.....” Mộ Thanh Thần mơ mộng vẽ bản kế hoạch tương lai tuy rằng không thực tế lắm

“Thích không?” Cung Trường Nguyệt ánh mắt thoáng nhu hòa vài phần, khóe miệng cũng hơi giương lên.

Mộ Thanh Thần dùng sức gật đầu.

“Tốt lắm, ta sẽ lập tức cho người tìm một hòn đảo, chúng ta về sau sẽ sống ở đó.” Cuộc sống phiền phức như hiện tại, nàng thấy cũng phiền, còn không bằng rồi đi. Cuộc sống trên đảo thực yên tĩnh, thật sự tách biệt quả nhiên không tệ, hơn nữa Thanh Thần cũng thích. Một khi đã vậy, nàng có thể đợi sau khi Thanh Thần sống lại, sống ở trên đảo cả đời.

Cứ như vậy bình thản đi qua cả đời, là chuyện nàng ngưỡng mộ nhất.

“Nếu tìm không được đảo có phong cảnh như vậy thì sao?” Mộ Thanh Thần có chút lo lắng hỏi.

“Vậy thì đem đảo này đoạt lấy, cũng chỉ là một cái Thần Nam phái.” Cung Trường Nguyệt thực tự nhiên nói, không hề cảm thấy hành vi “đoạt đảo” có chút không ổn nào

Bất quá, Cung Trường Nguyệt xưa nay đều là như vậy.

“Ngạch!” Mộ Thanh Thần nghe vậy sững sốt, mới nhớ tới Trường Nguyệt tỷ tỷ nhà mình tác phong bá đạo, không khỏi ngượng ngùng cười.

Được rồi, hắn nói sai, Thần cái gì phái này? Thực xin lỗi !

Hắn tuy ở trong đầu nói xin lỗi, nhưng trên mặt lại cười tủm tỉm, trong lòng cũng là một mảnh sung sướng, đối với cuộc sống tương lai tràn ngập mong chờ, không có một chút cảm giác có lỗi.

Đây chẳng lẽ chính là tỷ có đệ cũng có?

Nhưng có thể khẳng định tác phong của Mộ Thanh Thần, trải qua nhiều năm được Cung Trường Nguyệt hun đúc, cũng tuyệt đối không kém Cung Trường Nguyệt là bao.

Bất quá Cung Trường Nguyệt lần này nghĩ rất đơn giản, nàng luôn nghĩ mình là người ngoài cuộc, nghĩ đến liền đến, còn muốn đi liền đi, không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở nàng, nhưng theo sự sống lại của nàng, nhưng từ khi nàng sống lại, khoảnh khắc dần dần lộ ra tài năng của mình, vận mệnh của nàng nhất định cũng không đơn giản như thế.

Nàng trời sinh vương giả, sao có thể bình yên cả đời?

Cho nên, cuộc sống như vậy, nhất định chỉ có trong *thủy trung hoa kính trung nguyệt*, nghĩ thì có thể, mà thực tế nó chỉ là hư ảo.

*Hoa trong nước, trăng trong kính.

*Về phần quần đảo Maldives (tiếng Hán là Mã Nhĩ Đại Phu) có thể xem thêm ở đây <https://vi.wikipedia.org/wiki/Maldives>

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Fan

Cái gọi là sơ tái thiên hạ vô hội, chẳng qua chỉ là hâm nóng, trận đấu thật sự chính là trận quyết tái, chỉ có lúc này, những cao thủ kỳ danh khó gặp trên giang hồ, vì cuộc đấu danh hào “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”, mới có thể xuất toàn lực, trận đánh kia mới thật phần khích, khiến người ta xem mà khoan khoái vô cùng!

Vòng sơ tái so với quyết tái chỉ là trò trẻ con, nhưng một ít cao thủ bởi vì lánh đời không có danh hiệu, lại bị Trầm Mặc thạch hấp dẫn mà ra mặt, hơn nữa còn tiến vào vòng quyết tái, đó dĩ nhiên xứng đáng là hắc mã. Mà những người không lọt được vào vòng quyết tái, lại đánh một trận thật đẹp để lưu lại ấn tượng trong lòng mọi người, cũng xem như có chút thu hoạch, đợi thêm một thời gian, bọn họ liền có một chút thanh danh nhỏ trên giang hồ, cũng chỉ có ở đây nắm lấy chút danh tiếng nhỏ nhoi này, mới được chân chính xem như trở thành người giang hồ.

Mặc kệ ai vui về ai sầu muộn, trận quyết tái vẫn đúng hạn diễn ra.

Cao thủ tham gia tuy rất nhiều, nhưng võ công vẫn chia ra cao thấp. Đương nhiên, người đạt cấp bậc tông sư như Huyền Nhiên chân nhân, là khinh thường tranh đoạt với tiểu bối, liền phái đệ tử của mình lên đài, còn mình thì ngồi cười xem trận đấu. Mà người quyền cao chức trọng như chương môn Thần Nam phái Đông Văn Sinh, cũng ngại thân phận mình, không thể công khai xuất chiến, cũng chỉ có thể phái ra đệ tử đắc ý nhất của mình.

Các chương môn tới tham gia đại khái đều như thế, bất quá có một người làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Không nghi ngờ gì, là – Ngọc công tử.

Ngọc công tử tham gia trận quyết tái, dựa theo lẽ thường mà nói thì không nên, tuy Thần lâu của hắn chỉ mới xuất hiện vài năm, nhưng trong lòng mọi người trên giang hồ, Thần lâu đã có thể đánh đồng với những quái vật như Thần Y cốc, Thần Nam phái. Mà Ngọc công tử là lâu chủ Thần lâu, dĩ nhiên cũng nên chú ý thân phận, không nên cùng những người đó tranh đoạt hư danh mới đúng!

Chẳng lẽ hắn cũng bị Trầm Mặc thạch hấp dẫn?

Mọi người ồn ào suy đoán trong lòng.

Bất quá Ngọc công tử này thật là khác loài, các chương môn tông sư vẫn tương đối coi trọng điều này, mọi người đều không tham gia, mà thật sự tham gia vòng quyết tái chỉ có một ít cao thủ trong các môn phái nhỏ, hoặc là cao thủ kiêu ngạo độc lai độc vãng trên giang hồ, cùng với đám đệ tử được các sư phụ kỳ vọng cao.

Trải qua đấu loại, một ít người đục nước béo cò rất nhanh bị loại bỏ, còn lại mười người, đều là những người có thực lực, trong đó bao gồm Lâu Thập Tam, Nam Tử Li cùng với Ngọc công tử Cung Trường Nguyệt.

“Oa oa! Tỷ tỷ ngươi thật lợi hại! Chỉ vài chiêu đã đánh bay mấy người đó rồi!” Mộ Thanh Thần kéo theo một làn sương trắng, bay tới bay lui xung quanh Cung Trường Nguyệt, trừng đôi mắt sáng, không ngừng vỗ tay sùng bái.

Kiếp này tuy rằng hắn có cốt cách thanh kỳ, là nhân tài luyện võ tuyệt hảo, ngay cả sư huynh hắn Mộ Thanh Dạ (theo bản cv ở đây là Nam Từ Li, nhưng CaS sửa lại thành MTD cho hợp lý) cũng thua hắn vài phần, nhưng so với tỷ tỷ mà yêu quái cũng không bằng này, hắn chỉ thấy mình tràn đầy tự ti.

Tỷ tỷ ở đây lớn hơn hắn đâu có bao nhiêu tuổi, mà đã đạt được cảnh giới tông sư rồi, mà hắn thì sao?

Tự ti a! Rất tự ti a!

Bất quá Mộ Thanh Thần suy sụp một trận, sau đó liền vui vẻ hẳn lên, chỉ cảm thấy mình có một tỷ tỷ lợi hại như vậy đúng là một chuyện khó lường!

Bởi vì lý do dẫn hồn, linh hồn Mộ Thanh Thần trải qua tẩy rửa của Dẫn Hồn đấng, rất nhiều tạp chất đều bị loại bỏ, linh hồn còn lại ngày càng tinh thuần, cho nên vô luận là hành động hay là suy nghĩ của Mộ Thanh Thần, đều đơn thuần hơn trước kia rất nhiều. Giống như vừa rồi, giây trước hắn còn cảm thấy thiên phú mình “tệ hại” mà thấy mất mát không thôi, ngay sau đó lại bởi vì thiên phú tỷ tỷ vô cùng yêu nghiệt mà cao hứng vô cùng!

Bất quá Cung Trường Nguyệt đâu có để ý khen ngợi của Mộ Thanh Thần, ánh mắt nàng giống như vô tình lướt qua chỗ Mộ Thanh Thần, ý tứ cảnh cáo trong đó lại vô cùng rõ ràng – Trở về cho ta!

Tuy Cung Trường Nguyệt không biểu hiện ra mặt, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho Mộ Thanh Thần.

Hiện tại linh hồn Mộ Thanh Thần không ổn định, nếu hắn ngày nào cũng lắc lư ở ngoài như thế, sẽ làm linh hồn hắn ngày càng suy yếu, cuối cùng có khi còn tiêu tan. Biện pháp tốt nhất dĩ nhiên là ngưng cốt ở trong Tụ Phách châu một thời gian, chậm rãi luyện hóa linh khí trong đó, lại thông qua Lung Ngọc nuôi dưỡng, khiến cho linh hồn mình càng thêm ngưng tụ, càng mạnh mẽ hơn, cũng chỉ có như vậy mới có một chút năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng Mộ Thanh Thần cứ khẳng khái không chịu an phận!

Bị tỷ tỷ trừng, Mộ Thanh Thần biết mình nhất thời lẩm miệng, trong mắt đầy ủy khuất, “Ta... Là ta nhầm chán thôi...” Hắn bay đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, nhỏ giọng giải thích.

Hắn mới không muốn ở trong cái hạt châu đen thui kia đâu, không gian thì nhỏ, cái gì cũng không có, thật sự là chán muốn chết, làm sao so được với bên ngoài tự do vui vẻ? Hơn nữa mấy tên ngốc này không có nhìn thấy hắn, ngẫu nhiên hắn muốn đùa dai một chút cũng không có ai biết, thật sự là chơi rất tốt!

Mộ Thanh Thần nghĩ nghĩ, liền ngốc hề hề rung đùi đắc ý nở nụ cười.

Cung Trường Nguyệt đương nhiên biết Mộ Thanh Thần đang cười cái gì, Mộ Thanh Thần nghĩ việc làm của mình không có ai biết, nhưng thật ra nàng đều nhìn thấy hết, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ với hành động ngây thơ như trẻ con ba tuổi của đệ đệ.

Bất quá Thần Diệu cũng đã giải thích nguyên nhân vì sao Thanh Thần lại có hành vi ngây thơ như thế, nên Cung Trường Nguyệt cũng không lo lắng. Mà mấy người bị trêu chọc, dĩ nhiên không liên quan tới nàng, nàng cũng không phải quá nhân rồi. Ai bảo nguoi xui xẻo, cô tình ở trước mặt đệ đệ ta?

Kiểu che chở này của Cung Trường Nguyệt ở trước mặt người khác chính là hồ đồ không phân rõ phải trái, nhưng đây là đạo lý của Cung Trường Nguyệt!

Việc làm của nàng đều dựa theo đạo lý của mình, chưa từng quan tâm đến những quy tắc của thế gian này.

Cho nên tuy rằng Cung Trường Nguyệt bất đắc dĩ, nhưng cũng không trách cứ Mộ Thanh Thần, cũng tùy hắn đi.

“Không nói nhiều, nguoi trở về nhanh lên.” Lúc nói những lời này, sắc mặt Cung Trường Nguyệt trầm xuống, hình như giận rồi.

Người nào cũng biết, vị chủ nhân này lúc giận lên thật là hù chết người, ngay cả Mộ Thanh Thần rất được Cung Trường Nguyệt cưng chiều cũng hiểu rất rõ, lúc này nhìn thấy sắc mặt của Trường Nguyệt tỷ tỷ, dĩ nhiên không dám phản bác, vội vàng đáp vài tiếng, nhanh như chớp chui vào trong Tụ Phách châu.

Tụ Phách châu được Cung Trường Nguyệt đeo bên hông, bởi vì mấy ngày nay, Mộ Thanh Thần tỉnh dậy thì luôn không an phận, chạy khắp nơi, Cung Trường Nguyệt liền sai người chạm một cái hộp nhỏ hình thoi, ở trên treo một anh lạc (mấy cái tua rua mà người cổ đại hay đeo bên hông ý) màu đỏ. Sau đó để Tụ Phách châu đã được hóa trang vào trong hộp nhỏ, lại buộc nó ở bên hông, cả ngày dính bên người.

Người ngoài thấy, cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy có chút kỳ lạ và xinh xắn thôi.

Mộ Thanh Thần vừa chui vào không bao lâu, liền đến trận đấu của Cung Trường Nguyệt.

Lần này đối diện nàng là một người vạm vỡ, râu ria xồm xoàm, thoát nhìn rất lồi thối. So sánh một chút, trong mắt mọi người, Ngọc công tử vốn đã có phong thái so với tiên nhân lại tuấn mỹ như thần, còn có một loại tôn quý thâm trầm không thể tả, cho dù ở trước một đại hán cao chừng 1m9 cũng không hề có vẻ nhỏ bé, ngược lại còn cao vô cùng.

Bất quá đại hán vẫn có phong phạm cao thủ, hai tay cầm một cây rìu lưỡi to, ánh mắt lợi hại như chim ưng. Nghe nói, vị đại hán vạm vỡ dung mạo bình thường này, chính là dựa vào cặp rìu này đánh khắp Giang Nam – toàn phong Lí Hoài.

Ngay lúc Cung Trường Nguyệt nâng tay chuẩn bị đánh bay người này, Lí Hoài đột nhiên làm ra một động tác khiến tất cả mọi người kinh ngạc!

Hắn ném hai cây rìu lưỡi to xuống, một tay vội đặt sau lưng, một tay cào tóc, khuôn mặt đầy râu lộ ra một nụ cười vừa khờ vừa ngốc, một người bự như gấu lại làm động tác này, thật có chút...

Mọi người nhất thời hết chỗ nói.

Giây tiếp theo, lời nói của Lí Hoài lại làm mọi người kinh ngạc không thôi, “Hắc hắc, ta... ta nhận thua! Ta nhận thua!”

Thần Nam phái là chủ nhà lần này của thiên hạ võ hội, cho nên lúc này chương môn Đồng Văn Sinh đứng ra hỏi, “Lí Hoài huynh đệ, có thể nói cho chúng ta biết lý do ngươi nhận thua không?”

Người khác đương nhiên cho rằng Đồng Văn Sinh hỏi như thế này là không quá thỏa đáng, dù sao người ta nhận thua thì thôi, có cần phải biết lý do không? Nhưng Đồng Văn Sinh lại không nghĩ như vậy, hắn thật sự muốn làm khó Ngọc công tử một chút, cho dù lúc này làm khó Ngọc công tử cũng không thể đem lại phiền phức gì, nhưng hắn làm như vậy trong lòng vẫn cảm thấy thoải mái một chút.

Với chuyện này, trên mặt Lí Hoài vẫn cười ngốc như cũ, “Ta... Ta đánh không lại hắn!”

Mọi người nhất thời ồ lên.

Thiên hạ võ hội này chính là chuyện trọng đại của mọi người, có người nào trên giang hồ không xem việc tham gia trận quyết tái thiên hạ võ hội là tượng trưng cho địa vị cùng thực lực của mình? Mà Lí Hoài tuy ở Giang Nam có thanh danh khá lớn, nhưng thực tế đây là lần đầu tiên hắn có thiếp mời tham gia vòng quyết tái thiên hạ võ hội, sao có thể chưa đánh một trận để thanh danh mình lan truyền, liền nản lòng lui xuống chứ?

“Lí Hoài huynh đệ! Ngươi còn chưa đấu, sao biết đánh không lại Ngọc công tử a?” Dưới đài có một người đột nhiên cao giọng hỏi.

Lí Hoài không cười nữa, ánh mắt không ngừng liếc về phía Cung Trường Nguyệt, trên khuôn mặt đen thui nổi lên hai rặng mây đỏ, sau đó lắp bắp nói, “Ngọc công tử... Ta... Ta rất sùng bái Ngọc công tử, hắn... hắn là mục tiêu của ta!”

Về mặt Cung Trường Nguyệt vẫn như thường, không có chút giật mình hay ngạc nhiên gì, về bình tĩnh kia quả thực khiến người xung quanh sợ hãi than! Nhưng những người khác lại kinh ngạc vì lời nói của Lí Hoài.

Thì ra Lí Hoài là...!

“Oa! Tỷ tỷ! Hắn là fan của ngươi nha!” Mộ Thanh Thần đột nhiên lộ ra nửa thân mình.

Nếu là người khác, trước mặt đột nhiên có người xuất hiện như vậy, lại chỉ có nửa người, có lẽ đã sợ đến mức tái mặt. Nhưng đây là Cung Trường Nguyệt, nàng thần nhiên nhìn hắc một cái, môi cũng không động, trong lòng bình thản nói hai chữ với Mộ Thanh Thần, “Quay về.”

Mộ Thanh Thần lập tức rút đầu trở về.

Như thế hắn còn không thỏa mãn, đứng trong Tụ Phách châu còn muốn ngẩng đầu giải thích hai câu, “Tỷ tỷ! Ta vừa rồi chỉ là tò mò a! Ngươi đừng tức giận ha!”

Cung Trường Nguyệt trên mặt không thay đổi gì, nhưng trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Đệ đệ này, thật đúng là ngày càng trẻ con rồi!

Sự kiện fan này nhanh chóng bị bỏ qua, mọi người nghị luận một hồi thì liền đem ánh mắt đặt vào trận đấu, mà mấy lời đó cũng chỉ bí mật nói chứ không dám nói ở trước mặt. Trên giang hồ ai mà không biết Ngọc công tử tính tình hi giận bất định, hơn nữa Thần lâu trong tay hắn lại thần bí cường đại như thế, ngộ nhờ lời nói của bọn họ rơi vào tai Ngọc công tử, chọc giận hắn thì làm sao bây giờ? Tất cả bọn họ đều gặp họa.

Ngoại trừ Cung Trường Nguyệt, Nam Tử Li và Lâu Thập Tam cũng tham gia nhân tuyển.

Nam Tử Li tuy thiên phú tốt, ngay cả Huyền Nhiên chân nhân cũng tán thưởng đồ đệ này không thôi, nhưng dù sao hắn vẫn còn nhỏ tuổi, tư lịch* cũng chưa đủ, sau khi gặp một đối thủ mạnh mẽ, cần rằng kiên trì đánh một lúc lâu thì thất bại. Bất quá trận này hắn đánh xem như đủ phần khích, trước kia bởi vì giới hạn thân phận mà Nam Tử Li luôn không có được thanh danh trên giang hồ, cuối cùng nhờ cơ hội này mà nổi tiếng.

*Tư cách và sự từng trải.

“Sư phụ, thực xin lỗi...” Nam Tử Li đứng trước mặt Huyền Nhiên chân nhân, áy náy cúi đầu.

Hắn thật ra lại có vẻ cao ngạo.

Thân phận cao quý, lại tuổi trẻ đắc ý, cho dù là ở trên người nào cũng sẽ dưỡng thành một chút tâm cao khí ngạo, cho nên Nam Tử Li kiêu ngạo một chút cũng không phải kỳ quái. Đương nhiên, ngoại trừ quái thai như Cung Trường Nguyệt. Nhưng trận đấu hôm nay, đối thủ đánh bại hắn lớn hơn hắn mười tuổi, hắn thua cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Thật sự khiến hắn cảm thấy giống như bị đánh đòn cảnh cáo, là Ngọc công tử.

Tuổi Ngọc công tử tương đương hấn, thậm chí có thể nhỏ hơn hấn một chút, nhưng lại có thể đạt được thành tựu như thế, lại còn có thanh danh hiển hách khắp giang hồ, tất cả những điều này, đều làm hấn cảm thấy hổ thẹn.

Tuy rằng trước kia thường xuyên nghe được những chuyện đầy tính truyền kỳ của Ngọc công tử, nhưng dù sao Nam Từ Li vẫn chưa thật sự tiếp xúc qua, cho nên cảm giác không sâu lắm. Hiện tại Ngọc công tử đang ở trước mặt hấn, lại còn ở trong vòng quyết tái thiên hạ vô hội, một chương đem đối thủ đánh bay khỏi võ đài, bộ dạng thành thạo kia mới thật sự khiến hấn rung động!

Cho nên áy náy của hấn bây giờ không phải là thua trận, mà là hổ thẹn trước đây ánh mắt mình thiên cận như thế.

Huyền Nhiên chân nhân chỉ có một đệ tử, từ lúc hấn vài tuổi đã mang theo bên người, dĩ nhiên vô cùng hiểu rõ hấn, lúc này cũng hiểu được Nam Từ Li rốt cục đang suy nghĩ cái gì.

Vì thế hấn lộ ra nụ cười vừa lòng, thoạt nhìn thật đúng là có phong thái đại sư, sau đó gật đầu với Nam Từ Li, “Ngươi hiểu được sớm, chưa muộn, chưa muộn!”

Nam Từ Li trầm mặt trong chốc lát rồi mới gật đầu.

Lúc này Huyền Nhiên chân nhân đột nhiên cười đến mức càn rỡ, với vai Nam Từ Li, “Haha! Ngươi chỉ cần làm cho ta nhiều đồ ăn ngon là được! Sư phụ sẽ không trách ngươi!”

Nam Từ Li đem hết toàn lực mới khiến cho mình không lập tức trở mặt khinh thường.

Sư phụ của hấn, thật đúng là gian son dễ đổi, bản tính khó dời!

Lâu Thập Tam với Nam Từ Li tuổi cũng ngang nhau, cho nên đều được xem là nhỏ tuổi, nhưng hấn đã sớm dốc sức tiến vào giang hồ, kinh nghiệm so với Nam Từ Li không phải chỉ phong phú hơn nửa điểm, cho nên hấn vẫn kiên trì tiến sâu vào trong, qua năm cửa, chém sáu tướng, cư nhiên lại trùng hợp như vậy, cùng Cung Trường Nguyệt đánh vào một người!

“Ngọc công tử...” Lâu Thập Tam yên lặng nhớ kỹ cái tên này trong lòng.

Hấn đột nhiên ngừng đầu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía bên kia, tựa như bất cứ điều gì cũng không so được với bóng dáng kia.

Không hiểu sao, trong lòng hấn đột nhiên nổi lên xúc động, xoát xoát hai cái liền đi tới bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

“Có việc?” Cung Trường Nguyệt liếc mắt nhìn hấn, hỏi một câu.

Ánh mắt Lâu Thập Tam lạnh như băng nhìn Cung Trường Nguyệt, gần từng tiếng nói, “Ta sẽ chờ trận đấu với ngươi vào ngày mai.”

Dứt lời, hấn liền xoay người rời đi.

Cung Trường Nguyệt lại cảm thấy quái lạ, “Cái gì Thập Tam này, thật đủ bướng bỉnh!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tái Chiến

Ngày hôm sau tiếp tục vòng quyết tái, mà trọng điểm diễn ra chính là trận đầu tiên -- Ngọc công tử đối chiến với Tuyệt Phát la sát Lâu Thập Tam.

Sớm nghe nói trước đó hai người hình như có ân oán, nguyên nhân ban đầu đã như đúng mà sai truyền khắp miệng mọi người, dù sao phần lớn cũng chỉ biết hình như Ngọc công tử đã can thiệp vào chuyện quan trọng gì đó của Lâu Thập Tam nên mới bị Lâu Thập Tam ghi hận.

Lâu Thập Tam không cam lòng, liền cùng Ngọc công tử đối chiến, Ngọc công tử cứ đánh rồi đánh cũng cảm thấy không có ý nghĩa, trực tiếp phớt lờ Lâu Thập Tam. Lâu Thập Tam cũng là một người bướng bỉnh, vẫn đuổi theo Ngọc công tử một thời gian dài, chỉ vì đã từng thắng hấn.

Đương nhiên, cuối cùng Ngọc công vẫn là chưa hề thua.

Thật ra những người nghe chuyện này, đều nhìn không được cảm thấy kinh ngạc. Tuyệt phát la sát Lâu Thập Tam trên giang hồ chính là nhất lưu cao thủ, một tay đao pháp xuất thần nhập hóa, được mọi người gọi là thiên hạ đệ nhất đao. tới bây giờ vẫn ở trước mặt vị Ngọc công tử kia, liên tiếp thất bại? Không biết võ công Ngọc công tử đã đạt đến loại cảnh giới nào?

Dưới đài mọi người đối với hai người nghị luận, trên đài cũng là một mảnh im lặng, Cung Trường Nguyệt cùng Lâu Thập Tam lặng lẽ nhìn nhau.

“Còn chưa thua đủ?” Cung Trường Nguyệt cau mày đột nhiên nói một câu như vậy.

Sắc mặt Lâu Thập Tam cứng đờ, sau đó không khí chung quanh nhanh chóng lạnh xuống, hắn nhìn Cung Trường Nguyệt, gần từng tiếng, như tuyên cáo quyết tâm của mình: “Chưa đánh bại ngươi, ta sẽ không buông tha.”

Cung Trường Nguyệt thật sự không thể lý giải nổi Lâu Thập Tam này đến tột cùng là vì cái gì mà cố chấp như vậy. Bất quá trong lòng nàng chỉ nghĩ hoặc một chút, cũng lười nghĩ tiếp đây vốn là chuyện của bản thân Lâu Thập Tam, hắn muốn cố chấp, vậy để cho hắn cố chấp là được rồi.

“Xuất đao đi.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên bỏ lại một câu, nội lực nhanh chóng tụ lại trong lòng bàn tay, muốn nhanh chóng chấm dứt trận đánh này.

“Chờ một chút.” Lâu Thập Tam lại đột nhiên mở miệng hỏi nói, “Vì sao ta chưa bao giờ thấy qua binh khí của ngươi?”

Từ lúc cùng Ngọc công tử kết “thù hận”, tuy rằng “thù hận” này là hắn đơn phương, nhưng hắn vẫn chưa thấy Ngọc công tử xuất ra binh khí của mình! Trên giang hồ, hình như cũng không ai biết binh khí Ngọc công tử đến tột cùng là cái gì, có người nói trên người Ngọc công tử có một cây kiếm sắc bén thuộc loại kiếm khách, cho nên kỳ thật binh khí của hắn là kiếm, cũng có người nói Ngọc công tử trên người có một cây đao rất khí phách, cho nên kỳ thật binh khí của hắn là một cây đao... Tóm lại, đều là tin đồn, binh khí thật sự của Ngọc công tử vẫn luôn mơ hồ.

Chẳng lẽ hắn không quen dùng binh khí?

Binh khí của mỗi người, nếu không phải là một răng nanh sắc bén, thì cũng là lá chắn không gì không đỡ nổi, cho nên đối với người trên giang hồ mà nói, đều có binh khí mà mình quen dùng. Nếu Ngọc công tử thật sự không có binh khí mình quen dùng, đó không phải là hắn rất tự tin sao?

Trước đó, trong lòng Lâu Thập Tam chính là có nghi vấn này, chỉ là không hỏi ra, hiện tại, hắn nhìn không được nên mới hỏi.

“Binh khí?” Cung Trường Nguyệt nhíu nhíu mi, sắc mặt như thường, giọng điệu thân nhiên nói, “Ngươi còn chưa có tư cách nhìn thấy binh khí của ta”

Thanh âm của nàng không hề thấp, hơn nữa dưới đài người chung quanh luôn chú ý đến bọn họ, nên không chỉ có Lâu Thập Tam, mà bao gồm mọi người dưới đài, toàn bộ đều nghe được lời nói của Cung Trường Nguyệt.

Cuồng vọng?

Tự đại?

Ngạo nghễ?

Tựa hồ hết thảy từ ngữ đều không thích hợp để hình dung ấn tượng của mọi người về nàng lúc này, trong lòng mọi người chỉ cảm thấy giống như.....
Đương nhiên?!

Trong lòng toát ra ý tưởng này, họ cũng phải giật nảy mình.

Mình sao lại có ý nghĩ như vậy?

Nhưng mọi người chú ý nhất vẫn là phản ứng của Lâu Thập Tam đến tột cùng là cái gì!

Không ngờ Lâu Thập Tam vẫn chưa sinh khí, chính là ngẩn người, sau đó liền trầm mặc nhắc đao tới lên.

Mọi người bây giờ mới bừng tỉnh -- nguyên lai là chuẩn bị đem tức giận phát tiết ở chỗ này a!

Kỳ thật bọn họ đoán cũng không đúng, Lâu Thập Tam trong lòng quả thật không có sinh khí, chỉ là có chút bất đắc dĩ -- hắn cùng với Ngọc công tử này biết nhau một đoạn thời gian ngắn, tuy rằng bình thường tiếp xúc đều là đánh nhau, hoặc là Ngọc công tử căn bản sẽ không để ý tới hắn, nhưng trên cơ bản hắn đã nắm rõ tính cách của Ngọc công tử này như thế nào, cho nên lúc này hắn cũng không ngoài ý muốn nghe được câu trả lời như vậy.

Lúc này hắn nhắc đao lên, bất quá vì vừa rồi nói vô nghĩa nhiều quá, hắn muốn nhanh chóng đầu vồ!

Hai trông mắt Lâu Thập Tam giống nhau bằng tuyết bao trùm, trong khoảnh khắc ngược lên, hỏa diễm bắt đầu bốc cháy! Đó, là chiến ý!

“Ta muốn thắng, cho dù không thắng được, cũng muốn làm cho hắn nhìn thấy tiến bộ của ta!” Hiện tại trong lòng Lâu Thập Tam, chỉ có một ý tưởng này.

Nhưng tựa hồ hắn không ý thức đến, ý tưởng của mình có gì không ổn.

Nội lực Lâu Thập Tam bắt đầu vận chuyển điên cuồng, cả người như gió xông ra ngoài, giống như một thanh kiếm sắc bén, khí thế này, trùng trùng điệp điệp như thiên quân vạn mã, thế gian tất cả đều phải nhường, như không thể đỡ nổi!

Đáng tiếc, đứng ở trước mặt hắn, là Ngọc công tử, cũng chính là Cung Trường Nguyệt.

Ở trước mặt Cung Trường Nguyệt, hết thấy đao phong đều mất đi lợi hại, hết thấy nước trong đều mất đi nhu hòa.

Nàng, không phải gặp mạnh mới mạnh được, mà sức mạnh của nàng thủy chung không thay đổi!

Ở một khắc Lâu Thập Tam hướng tới nàng, Cung Trường Nguyệt trong mắt cũng hiện lên một chút quang hoa thần nhiên, như sao băng rực rỡ, lướt qua màn đêm hắc ám thâm trầm, rơi vào biển rộng mênh mông!

Lâu Thập Tam? Cung Trường Nguyệt đột nhiên nhớ tới tên này.

Nếu Lâu Thập Tam biết, chỉ sợ đã rút cảm rồi -- hắn đuổi giết Ngọc công tử lâu như vậy, Ngọc công tử vẫn không nhớ kỹ tên hắn, tâm tình hắn từ đầu là phần nợ đến bây giờ thì thành bất đắc dĩ, lạnh nhạt.

Trước đó thời điểm ở kinh đô Mặc quốc gặp Ngọc công, hắn đã lập đi lập lại tên mình, nhưng hắn không ôm hy vọng lắm đối với việc Ngọc công tử có thể nhớ kỹ tên hắn. Nếu hắn biết, Ngọc công tử lúc này thế nhưng đột nhiên nhớ tới tên hắn, tâm tình của hắn, chỉ sợ đã không thể dùng từ phức tạp để hình dung.

Bất quá, Lâu Thập Tam cũng không phải con giun trong bụng Cung Trường Nguyệt, tự nhiên sẽ không biết Cung Trường Nguyệt đã nhớ tới tên hắn. Lúc này, hắn đã mất tâm mất nhãn, chỉ có bóng dáng huyền sắc kia, kiên định cường đại như thế, tồn tại như thể trong thiên địa không gì lay động được!

Không! Ngọc công tử kiên định, hãy để hắn đến lay động!

Trong lòng Lâu Thập Tam khát vọng đã muốn bành trướng đến cực điểm, bất tri bất giác, hắn thế nhưng quên hết mọi thứ xung quanh, thế giới của hắn, chỉ còn lại hai thứ --

Đao, cùng Ngọc công tử.

Hai trong mắt Lâu Thập Tam, lúc này lại sáng kinh người!

Tại một địa phương ở dưới đài, một hắc y nam tử nâng mặt mình lên, lộ ra khuôn mặt tinh xảo vô song giống như được đại sư điêu khắc nên, nhưng không khiến bất luận kẻ nào ghé mắt. Hoặc là nói, hắn đã chủ động ẩn giấu hơi thở của bản thân, dung nhập chung quanh, trở lại nguyên trạng, thế nhưng làm người chung quanh đều không phát hiện sự tồn tại của hắn!

“Thật không ngờ.....” Hắc y nam tử hơi nheo ánh mắt lại, thấp giọng nói.

Thật không ngờ, Ngọc công tử này, thế nhưng làm cho người khác kích thích lớn như vậy.

Hắc y nam tử yên lặng, tâm cũng nổi lên một chút gợn sóng, tầm mắt hắn chậm rãi dao động, cuối cùng dừng lại nơi bóng dáng mặt huyền sắc phía trên, mang theo một tia xem xét, mà thu hoạch lại khiến hắn khiếp sợ ngoài sức tưởng tượng.

Tuy rằng trước kia cũng thu được một ít tư liệu của Ngọc công tử, nhưng đó là tư liệu, thủy chung vẫn là trên giấy, chỉ có thể ghi lại một ít sự tích liên quan Ngọc công tử, không ghi lại con người. Giống như nói, khí chất một người là không thể ghi lại.

Mà Ngọc công tử này, khiến cho hắc y nam tử cảm nhận được khí thế khó có thể tưởng tượng như vậy!

Đó là thuộc loại vương giả, thuộc loại cường thế cùng khí phách đế vương!

Đối mặt với Ngọc công tử này, trong lòng hắc y nam tử thế nhưng dâng lên nhè nhẹ bội phục -- thế gian, thế nhưng còn có người như thế.

Phải biết rằng, tâm tính hắn cao ngạo, cho dù là trưởng lão trong môn võ công sâu không lường được cũng không thể làm hắn bội phục. Nhưng hắn không nghĩ tới, hắn thế nhưng lúc này đối với một người thật tâm bội phục như vậy!

Ngay cả chính hắc y nam tử đều cảm thấy không thể tin được.

Mà nhân vật chính Cung Trường Nguyệt lúc này có chút kinh ngạc, nàng thoáng nhíu mày, nhìn khí thế đột nhiên chuyển biến của Lâu Thập Tam, mái tóc trắng của hắn giống như có sinh mệnh, điên cuồng tung bay, cũng khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn trở nên mơ hồ.

Người và đao hợp nhất? Không nghĩ tới, người này thế nhưng có thể chạm đến cảnh giới này!

Cái gọi là người và đao hợp nhất, chính là cảnh giới cao nhất của đao pháp – người là đao, đao là người. Có thể đứng vững cảnh giới này, chính là có thể tiến vào tông sư chi cảnh. Lâu Thập Tam đứng đến cảnh giới nhân đao hợp nhất, coi như là đứng đến cảnh giới tông sư.

Cung Trường Nguyệt có thể ở mười sáu tuổi tuổi tiến vào cảnh giới tông sư, cùng với tích lũy của nàng kiếp trước không phải không có liên quan, hơn nữa thật ra Lâm Nguyệt trưởng công chúa cũng cho nàng không ít lợi ích. Chỉ sợ chính Lâm Nguyệt trưởng công chúa đã chết cũng không biết, thân thể của nàng là công cụ sắc bén để tu luyện điên cuồng đến cỡ nào!

Nàng thật sự rất may mắn, thời điểm ở trong cơ thể mẹ đã được rất nhiều được liệu trân quý bồi bổ, thân thể sẽ mạnh mẽ rất nhiều, hơn nữa một khắc nàng sinh ra kia, còn mang theo một ít tiên thiên* linh khí vẫn chưa mất đi!

*Có sẵn từ phôi thai

Thời điểm thai nhi ở trong cơ thể mẹ, là được tiên thiên linh khí bảo hộ, cùng linh khí bình thường hoàn toàn bất đồng, là linh khí trân quý, có thể mang đến rất nhiều lợi ích cho con người khi còn sống. Chính là khí thai nhi ở trong cơ thể mẹ, cũng không có ý thức, tuy rằng đã được tiên thiên linh khí bảo hộ, nhưng không có cách nào chủ động hấp thu tiên thiên linh khí, một khắc trước khi sinh ra, tiên thiên linh khí tự nhiên sẽ mất đi.

Lâm Nguyệt trưởng công chúa chính là chiếm nhiều tiện nghi, mới có được tiên thiên linh khí sinh ra nhưng không mất đi!

Vì nàng không luyện võ, nên không biết tình huống thân thể của mình. Vậy nên tiên thiên linh khí cứ như vậy ở trong đan điền, vẫn không biết cách sử dụng. Ai biết, chuyện lại thay đổi, hiện tại Cung Trường Nguyệt tiến nhập thân thể này, phát hiện tiên thiên linh khí, lại phối hợp với tâm pháp hơn một ngàn năm cô vũ của Cung gia hấp thu, nên tiến độ tu luyện của Cung Trường Nguyệt tiến triển cực nhanh, mới có thể ở cái tuổi non nớt, đạt tới tông sư chi cảnh.

Nhưng còn Lâu Thập Tam? Hắn có lẽ có thiên phú, nhưng tuyệt đối so với Cung Trường Nguyệt là không thể hơn.

Có lẽ chỉ có thể nói, đây là kỳ ngộ, là ý trời.

Đương nhiên, trên cảnh giới nhân đạo hợp nhất, còn có một cảnh giới của thần -- đạo hóa vạn vật, đó mới chân chính là đạo pháp tối thượng, chẳng qua năm tháng như thoi đưa, hơn một ngàn năm qua có thể tiến vào cảnh giới này, bất quá chỉ được mấy người mà thôi.

Sau kinh ngạc, Cung Trường Nguyệt cũng theo nghênh đón.

Từ xưa đến nay, lấy nhu thắng cương chính là biện pháp tốt nhất, nhưng Cung Trường Nguyệt lại cố tình không đem chiêu thức chuyển thành nhu hòa, mà ngược lại còn mãnh mẽ hơn, so với sắc bén của Lâu Thập Tam! Hai tay nàng như đao kiếm, chém đi tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Binh Khí

Xung đột mãnh liệt!

Sắc bén giống nhau, cường thế giống nhau, kết quả của việc va chạm như thế giống như cuồng phong quét qua, nháy mắt khiến cho chung quanh trở thành một đồng hỗn loạn.

Bất quá, khí thế của Lâu Thập Tam vẫn yếu hơn Cung Trường Nguyệt một phần. Đao của hắn bị Cung Trường Nguyệt kẹp ở kẽ tay phải, khí thế vốn được tích tụ nay đụng vào Cung Trường Nguyệt, giống như đánh lên một bức tường cao không gì phá nổi, một ít kinh lực bị bắn ngược về, đánh lên chính Lâu Thập Tam, làm cho lực phủ ngũ tạng của Lâu Thập Tam từng đợt đau đớn.

Trong mắt người ngoài, hai người bất quá chỉ thoáng chạm nhau một cái rồi nhanh chóng tách ra, nhưng trong mắt Lâu Thập Tam và Cung Trường Nguyệt, giằng co của bọn họ giống như đã trải qua vô số năm tháng!

Hai người đều tự lui về phía sau, dừng lại ở chỗ vừa mới đứng.

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng phiêu dật hạ xuống đất, va chạm vừa rồi không hề mang đến chút ảnh hưởng nào cho nàng. Nhưng Lâu Thập Tam thì không như thế, nội tạng của hắn không chỉ bị chính nội lực của mình phản phệ, mà còn bị Cung Trường Nguyệt đánh sâu vào, nếu không phải hắn kiên cường gắng sức đè xuống, chỉ sợ hắn đã sớm học ra một ngụm máu đỏ sẫm.

Lâu Thập Tam hồi phục lại một chút hơi thở bất ổn trong cơ thể, đề cánh tay cầm đao đang run run lại, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Ngọc công tử ung dung bình tĩnh ở đối diện mình.

Nếu nói trước kia hắn lần lượt đối chiến với Ngọc công tử bất quá chỉ biết một ít thực lực của băng sơn, thì hiện tại, rốt cục trong mây giây ngắn ngủn kia, hắn đã thấy rõ băng sơn này tốt cùng cao lớn cỡ nào.

Thực lực chân chính của Ngọc công tử, vậy mà lại cao cường như thế...

Nhưng chiến ý của Lâu Thập Tam cũng không vì nguyên nhân này mà tắt mất, ngược lại càng đốt càng mạnh, cả người hắn giống như bốc cháy!

Cung Trường Nguyệt nhìn có vẻ không để ý, nhưng thực tế vẫn đánh giá Lâu Thập Tam, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc với việc hắn không bị khí thế của mình áp đảo, ngược lại còn phản ứng mạnh hơn.

Kỳ thật không chỉ có hấn, những người cấp bậc tông sư ở trên đài đều kinh ngạc mở to hai mắt.

Huyền Nhiên chân nhân nhìn Lâu Thập Tam, nhin không được than thở, “Tiểu tử này thật không tệ, không biết là quái thai được lão quái vật nào dạy dỗ...”

Lâu Thập Tam làm sao quản được đánh giá của người khác, ánh mắt hắn lúc này sáng quắc, trong lúc chớp mắt một cái liền lập tức công kích về hướng Cung Trường Nguyệt!

Cung Trường Nguyệt không hề né tránh, nâng tay lên nghênh đón, trong nháy mắt hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, người bên ngoài nhìn mà hoa cả mắt, thiếu chút nữa là bị choáng váng!

Lúc Lâu Thập Tam cầm đao đánh xuống trước mặt Cung Trường Nguyệt, Cung Trường Nguyệt vươn tay phải ổng ánh ngọc quang lên, “Bịch” một tiếng chặn lại đao trước mặt, cả thân mình mềm dẻo ngửa ra phía sau, dưới chân vừa trượt, liền thả người nhảy ra, đao mất liền vọt đến bên cạnh Lâu Thập Tam, đập một chưởng về phía hắn!

Lâu Thập Tam phản ứng cũng không chậm, trong khoảnh khắc tay Cung Trường Nguyệt va chạm với đao, cả người né tránh đao phong của hắn, cổ tay hắn lật lại, lập tức chuyển từ chém bổ xuống thành quét ngang về hướng Cung Trường Nguyệt!

Cung Trường Nguyệt xoay cả người, tránh thoát một đao này, nội lực trong tay nhanh chóng tích tụ, một chưởng đánh về phía lưng Lâu Thập Tam

Lâu Thập Tam tuy rằng phản ứng kịp lúc, nhưng chưa kịp lấy đao trong tay ngăn một chưởng kia, ngực bị một chưởng của Cung Trường Nguyệt đánh trúng, liên tục lui về phía sau vài bước mới ngừng lại.

Cung Trường Nguyệt cũng không thừa dịp thắng mà truy kích, chỉ đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Lâu Thập Tam, hơi thở của nàng kéo dài nhẹ nhàng, tựa như cái người mới đánh hơn mười chiêu với Lâu Thập Tam vốn không phải là nàng.

Thân mình Lâu Thập Tam run lên, dưới chân mềm nhũn, căn bản không trụ được, cả người nhất thời khụy xuống.

May mà hắn phản ứng nhanh, dùng đao cầm xuống, quỳ một gối trên đất, mới khó khăn ổn định lại thân mình để không ngã xuống. Nhưng mà, mồ hôi của hắn sớm đã tuôn như mưa hè, còn thở hổn hển không thôi, hiển nhiên với hơn mười chiêu vừa rồi đã hao tổn không ít tinh lực của hắn.

Con ngươi đen nhánh của Cung Trường Nguyệt dừng trên người hắn, bình tĩnh không hề gợn sóng.

Nàng không động thủ, giống như đang đợi Lâu Thập Tam từ từ hồi phục.

Những người dưới đài vẫn kiên nhẫn chờ đợi, màn so chiêu phấn khích vừa rồi đã khơi dậy nhiệt huyết trong lòng họ!

Một lát sau, Lâu Thập Tam cảm thấy mệt mỏi dần dần rút đi, nội lực cũng khôi phục lại một ít, dùng đao chống đất, run rẩy đứng lên.

“Không tệ.” Cung Trường Nguyệt mở miệng, nói ra một câu ngoài dự đoán của mọi người.

Thân mình Lâu Thập Tam chấn động, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Người... người đang khích lệ ta?” Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một loại tình cảm kích động, giống như những cố gắng từ trước tới giờ của mình đã được thừa nhận.

Cho dù bất kỳ ai thừa nhận, bao gồm cả ca của hắn, với hắn mà nói cũng không tính là gì, chỉ có người đó, chỉ có Ngọc công tử...!

Cung Trường Nguyệt không trực tiếp trả lời Lâu Thập Tam, hơn nữa còn khiêu mi, “Một khi đã như vậy, cho người nhìn binh khí của ta một chút.”

Binh khí của Cung Trường Nguyệt là gì? Đương nhiên là – Bạo Vũ Lê Hoa!

Lúc này, Cung Trường Nguyệt thoáng che giấu một chút, trước khi nàng nói những lời này, quang cầu Bạo Vũ Lê Hoa ẩn trong tay áo đã được tay nàng bọc lại. Tay nàng vừa lật, ánh sáng từ quang cầu chợt hiện lên, một vài sợi chỉ bạc xem nó làm trung tâm mà lan rộng ra, giống như có sinh mệnh, yếu ớt bay lượn.

“Đây là cái gì!” Vô luận là trên đài hay dưới đài, đều vì hình dạng của binh khí mà chấn kinh!

Bọn họ không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được, binh khí có thể có được ánh sáng như vậy, dĩ nhiên không phải phàm vật! Chỉ là hình dạng binh khí này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của họ!

Lịch sử về binh khí vô cùng lâu đời, nhưng chưa từng có ai thấy qua binh khí như vậy.

Nhưng trên đài, vẫn có người phân biệt được hàng tốt, bọn họ tuy rằng không biết binh khí này là cái gì, nhưng là biết nguyên liệu làm ra nó!

Vài người này dĩ nhiên là những người đạt cảnh giới tông sư!

Hàn thiết trầm ngân! Chỉ bảo rèn đúc trong truyền thuyết, hơn trăm năm nay chưa từng xuất hiện trên thế gian!

Huyền Nhiên chân nhân cũng nhận ra hàn thiết trầm ngân, nhưng ánh mắt hắn vẫn thanh tĩnh, không như những tông sư trong mắt để lộ ra sự tham lam

như sói đói ở xung quanh, chỉ chực chờ miếng, có chút không cam lòng nhỏ giọng oán giận, “Tiểu tử này sao lại có nhiều đồ tốt vậy chứ!”

Nhớ tới điểm tâm mỹ vị cùng trà nóng thơm ngát kia, hắn ghen tị!

Không phải vì chỉ bảo hàn thiết trầm ngân, mà vì thức ăn ngon, ghen tị dâng lên trong lòng Huyền Nhiên chân nhân quả thật... không giống người thường!

Cung Trường Nguyệt ở trên đài dĩ nhiên lười để ý ánh mắt những người này, trước kia nàng ít khi lấy Bạo Vũ Lê Hoa được tạo ra từ hàn thiết trầm ngân này, là vì rất ít người đáng để nàng vũ khí, cũng không vì tàng trữ, hay là sợ hàn thiết trầm ngân bị người có tâm để ý, sau đó lại sinh ra ý tranh đoạt.

Cung Trường Nguyệt sẽ sợ người khác cướp vũ khí của mình sao? Nực cười!

Cung Trường Nguyệt nâng hai tay lên, ngón tay mảnh khảnh trắng thuần nhiễm một chút rờn nhàn nhạt, bao phủ mu bàn tay đặt trên y phục huyền sắc kia, tôn quý thâm trầm như thế, ở trên hoa văn phức tạp lại có một cảm giác xa hoa điệu thấp.

Tay nàng khẽ nhúc nhích, giống như nhẹ nhàng nhảy múa, ở giữa không trung phác họa nên một hình thể xinh đẹp trắng thuần!

Theo ngón tay nàng di chuyển, chỉ bạc cũng động theo, dưới sự chỉ huy của Cung Trường Nguyệt, xoay thành vòng tròn, giống như một chùm tia sáng trắng, hung hăng đánh về phía Lâu Thập Tam!

Lâu Thập Tam cả kinh, lập tức nhảy ra sau!

Bạo Vũ Lê Hoa đập mạnh lên đất, trực tiếp đập lóp đá cứng nát thành một hố sâu!

Công kích vẫn chưa dừng lại!

Mũi chân Lâu Thập Tam vừa rơi xuống đất, Bạo Vũ Lê Hoa dưới sự điều khiển của Cung Trường Nguyệt lại tấn công!

Cung Trường Nguyệt đứng tại chỗ, chỉ dùng ngón tay để khống chế Bạo Vũ Lê Hoa, bức Lâu Thập Tam gần như đến tuyệt cảnh! Trên người Lâu Thập Tam đã bị nhuộm không ít màu, hắc y của hắn đều bị máu tươi thấm ướt, tuy rằng nhìn không ra, nhưng vẫn loáng thoáng lộ hồng quang, thoát nhìn có chút kinh động.

Bất quá tuy rằng miệng vết thương và máu chảy nhiều, nhưng trong lòng Lâu Thập Tam hiểu rõ – Ngọc công tử đã thủ hạ lưu tình.

Vừa rồi, không biết có bao nhiêu cơ hội để chỉ bạc kia xuyên qua trái tim, đoạt đi tính mạng của hắn. Nhưng hắn (CTN) không làm, hắn chỉ thao túng binh khí, vẽ lên người hắn (LTT) từng vết thương tinh xảo, thoát nhìn dọa người, nhưng thực tế chỉ bị thương da thịt.

Lúc Lâu Thập Tam vì mất máu quá nhiều, nhìn không được mà choáng váng rồi ngã xuống, Cung Trường Nguyệt cũng thu hồi Bạo Vũ Lê Hoa.

Lâu Thập Tam té trên mặt đất, máu tươi đem mặt đất nhuộm đỏ, hắn ngửa đầu nhìn trời, trước mắt cứ từng đợt từng đợt biến thành màu đen, không ngừng thờ hồn hèn, mồ hôi từ trán hắn chảy xuống thấm vào mái tóc.

Người xung quanh cũng trầm mặc thật lâu, mới nghe được thanh âm vang lên, “Trận này, Ngọc công tử, thắng!”

Không có hoan hô, không có gào thét, tất cả mọi người vẫn duy trì một loại im lặng quỷ dị.

Đây là sợ hãi với thực lực cường đại thần bí của Ngọc công tử.

Cung Trường Nguyệt đã thu Bạo Vũ Lê Hoa lại, cũng làm cho mấy người thêm nhỏ dãi hàn thiết trầm ngân thu ánh mắt.

Lúc này mấy người kia lại bắt đầu suy nghĩ một vấn đề khác –

Theo truyền thuyết, nếu hàn thiết trầm ngân luyện ra vũ khí cực phẩm, hàn thiết trầm ngân vốn được linh khí nuôi dưỡng mà có được linh tính, nếu chế ra binh khí, liền có thể cùng chủ nhân tương thông.

Vũ khí của Ngọc công tử, đã đạt tới cảnh giới này?

Đáy lòng của bọn họ lại càng thêm muốn hơn!

Chỉ bảo như vậy, nếu ở trong tay mình...!

Trong lòng ai lại không có chút tư tâm?

Nhưng mà chủ nhân của binh khí này là Cung Trường Nguyệt lại không chút để ý đến “mất sót”. Nàng đi xuống đài, nhìn thấy Lâu Thập Tam đã hoàn toàn nằm trên cang.

“Chờ chút!” Lâu Thập Tam đột nhiên lên tiếng!

Cung Trường Nguyệt nhíu mày – nàng không có thói quen dừng lại chỗ đông người, cho nên lúc này trong lòng có vài phần bức mình.

Bất quá nàng vẫn miễn cưỡng áp chế phản bực bội này lại, dừng chân, nghiêng người nhìn Lâu Thập Tam đang nằm trên cang. Lâu Thập Tam cố hết sức chống tay ngồi dậy, mái tóc trắng của hắn rơi lộn xộn trên vai, phối hợp với một thân hắc y nhiễm huyết quang, vậy mà lại có một thoai mỹ cảm yêu dị kỳ lạ! (Theo bản cv thì ở đây là mái tóc đen, nhưng mà tóc của LTT là tóc trắng mà nh? CaS đã tự sửa lại, mn ai thấy sai và hiểu thì nói để CaS thay đổi nhé)

Đương nhiên, ở trong mắt Cung Trường Nguyệt, cũng không có gì khác nhau lắm.

“Cám ơn ngươi.” Lâu Thập Tam lên tiếng, lại nói một câu như vậy.

Cung Trường Nguyệt chau mày, có chút không giải thích được lời của Lâu Thập Tam là có ý gì.

Lúc nàng nghi hoặc nhìn về phía Lâu Thập Tam, hắn đã nằm xuống rồi bị người khiêng đi.

Lâu Thập Tam đưa tay ép vào y phục, trên khuôn mặt trắng nõn có vết máu, màu hồng nhạt vẫn chưa tan hết! (Anh đoạn tụ sao?)

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Tông Sư

Sau trận đấu đó, Cung Trường Nguyệt không còn dùng “Bạo Vũ Lê Hoa” nữa, gần như chỉ dựa vào hai bàn tay, nàng một đường chém giết những kẻ muốn tranh giành Trầm Mặc thạch.

Ngay lúc nàng thắng trận cuối cùng, sắp đoạt được Trầm Mặc thạch, cùng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” mà nàng thấy cũng chẳng hề quan trọng này, biến cố lại xảy ra.

“Chờ một chút, ngươi thắng, chỉ sợ có chút không công bằng.” Một thanh âm già nua khàn khàn không hài hòa ở trên đài vang lên, trong giọng nói tràn đầy ý xấu.

Mọi người đều ngạc nhiên, ngay cả Cung Trường Nguyệt cũng hơi hơi nhíu mi, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia hàn quang, sau đó nghiêng người nhìn kẻ vừa mới mở miệng ở trên đài.

Đó là nơi chỉ dành cho những người quan trọng đã đạt cấp bậc tông sư, mà thân phận của hắn lại là trưởng lão Thần Nam phái.

“Vi sao? Nguyên nhân.” Ánh mắt Cung Trường Nguyệt bình tĩnh dừng ở trên người trưởng lão Thần Nam phái đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế, đáy mắt hàn ý thật sâu, độ âm chung quanh không hiểu sao đột nhiên giảm xuống rất nhiều.

Trưởng lão Thần Nam phái chỉ cảm thấy một khắc đó chính mình như bị cái gì đè nặng, toàn thân tóc gáy giống như đều dựng đứng lên, một loại cảm giác không rét mà run tự nhiên sinh ra từ đáy lòng hắn.

Loáng thoáng, hắn có điểm hối hận vừa rồi lại tùy tiện nói ra lời nói đó, phải biết rằng Ngọc công tử này cũng không phải người dễ đối phó.

Nhưng lời nói đã nói ra, dĩ nhiên không có đạo lý thu hồi lại, vì thế trưởng lão Thần Nam phái cũng chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Ngươi..... võ công của ngươi không phải đã đạt cấp bậc tông sư rồi sao? Sao lại..... Sao lại có đạo lý khi dễ tiểu bối.....?! Ngươi hẳn là..... Ngươi hẳn là.....”

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt chột trảm xuống, trưởng lão Thần Nam phái nhìn không được run một cái, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất ở trong họng.

Bất quá hắn rất nhanh ý thức được, phản ứng vừa rồi của mình thật là mất mặt, vì thế hắn khụ hai tiếng, ý đồ giảm bớt xấu hổ, sau đó một lần nữa bày ra tư thái cường giả cao cao tại thượng. Đương nhiên, hắn hy vọng tất cả mọi người ở đây có thể quên phản ứng vừa rồi của hắn.

“Ta hẳn là cái gì?” Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Lúc này chung quanh nàng, có hàn khí kinh người quay quanh, hơn nữa lấy một loại tốc độ khó có thể tưởng tượng hướng chung quanh lan tràn rộng ra.

Mọi người xung quanh bởi vì hàn khí của Cung Trường Nguyệt mà kinh sợ không thôi, đồng thời cũng kinh sợ sự thật mà vị Thần Nam phái trưởng lão cấp bậc tông sư nói ra -- Ngọc công tử đứng đầu Thần lâu, hẳn thật sự đã đạt cảnh giới tông sư? Hắn mới bao nhiêu tuổi!

Tuy rằng trước kia có người kinh hãi Ngọc công tử vậy mà lại là chủ nhân của Thần lâu cường đại bí ẩn, nhưng đại bộ phận mọi người cho rằng Thần lâu đã tồn tại từ lâu, chỉ là luôn âm thầm nuôi dưỡng lực lượng, không xuất hiện trước mặt mọi người thôi. Mà Ngọc công tử có thể trở thành người đứng

đầu Thần lâu, bất quá bị trường bối bao che, mới có thể ở tuổi này đạt được thành tựu như vậy.

Cho nên mặc dù bọn họ kinh ngạc, nhưng ngấm lại liền tiếp nhận.

Nhưng sự thật này đã khiến bọn họ nghệt thờ đến không thể phản ứng !

Trẻ như vậy đã đạt cấp bậc tông sư? Như thế nào có thể! Phải biết rằng, xưa nay người có thể đạt tới cấp bậc tông sư, đều phải trải qua năm tháng tôi luyện, có cấp bậc và tâm tính không giống nhau. Hơn nữa nội lực cũng phải trải qua năm tháng tích lũy cùng lắng đọng, mới đủ để đánh sâu vào trong tông sư. Chưa từng có, chưa từng có một người có thể ở cái tuổi này tiến vào cảnh giới tông sư!

Vừa rồi Lâu Thập Tam cũng chỉ có lĩnh ngộ cảnh giới tông sư, bất quá cũng chỉ làm cho hắn về sau tu luyện đi lên càng thêm thuận lợi mà thôi, hơn nữa xác suất tiến vào cảnh giới tông sư thì cao hơn so với người khác, nhưng cũng không đại biểu tương lai hắn nhất định sẽ trở thành một gã tông sư.

Bất quá đối với lĩnh ngộ loại này của Lâu Thập Tam, mọi người cảm thấy phi thường rung động, đây chính là thiên tài yêu nghiệt đồng lứa, nhưng chưa từng nghĩ tới thật sự còn có thể xuất hiện một người tại tuổi này đã đạt cảnh giới tông sư?

Rung động..... Rung động..... Nội tâm trừ bỏ rung động thì không còn gì khác, bọn họ giờ phút này thậm chí ngay cả nói cũng nói không được.

Bất quá lúc này vẫn có người gan lớn, tỷ như vị này.

“Người đã là tông sư, nên từ bỏ tư cách tham gia thiên hạ võ hội, đem cơ hội này nhường cho những người khác!” Xem! Nói thật là chí công vô tư! Đem cơ hội nhường cho người khác ! Ai biết trong lòng hắn đến tột cùng là đánh chủ ý gì?

Hư danh đối với Cung Trường Nguyệt không là gì cả, những người này muốn thì lấy đi càng tốt, nàng chẳng qua chỉ muốn vật kia: “Ta muốn Trầm Mặc thạch.” Trong giọng nói, tràn đầy quyết tâm nhất định phải có không thể nghi ngờ.

Nhưng vẫn có người lại không biết phân biệt, một bên lạnh lạnh nói: “Nếu đã có chí bảo hàn thiết trầm ngân, cần gì để ý Trầm Mặc thạch này?” Ngừ khí chưa lè, nghe thế nào cũng giống như là ghen tị!

Người này chính là vị nói chuyện rất chí công vô tư khi nãy, hắn cũng là một trong những người ngồi ở vị trí giành cho tông sư, đồng thời cũng nhận ra vũ khí có hình thù kỳ quái của Ngọc công tử chính là hàn thiết trầm ngân. Không hề nghi ngờ, hắn đối với hàn thiết trầm ngân nổi lên lòng tham, càng thêm ghen tị với vận số tốt của Ngọc công tử, thế nhưng lại có chí bảo hàn thiết trầm ngân.

Kỳ thật ngay từ đầu, bọn họ cũng không rõ thực lực của Ngọc công tử, chỉ cảm thấy hắn rất mạnh, lại không thấy được Ngọc công tử này thế nhưng đã đạt tới tông sư chỉ cảnh! Nếu không phải trường lão Thần Nam phải mở miệng, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ tiếp tục chẳng hay biết gì!

Bất quá, trừ bỏ kia trường lão Thần Nam phải còn có một người ngoại lệ!

Người mạnh nhất trong các tông sư -- Huyền Nhiên chân nhân.

Ngay từ đầu Huyền Nhiên chân nhân đã cảm nhận được cảnh giới thật của Cung Trường Nguyệt, trong lòng đầy kinh ngạc, cân nhắc vừa rồi Ngọc công tử đã cho mình ăn mỹ thực, nghĩ nghĩ cũng không có nói ra, mà là đem nghi vấn một lần nữa nuốt vào lại trong bụng, chờ trận đấu kết thúc, rồi đi tìm Ngọc công tử hỏi rõ ràng.

Hắn cũng không có nghĩ đến. Thần Nam phải trường lão có thực lực gần bằng hắn lại lớn còi đem tất cả nói ra.

Luôn cười hi hi như Huyền Nhiên chân nhân cũng không khỏi nhíu mày, trong mắt toát ra vài phần trịnh trọng.

Bất quá mỗi người một tâm tư, lúc này nhiều người hồi tưởng lại vừa rồi Ngọc công tử xuất ra binh khí, rồi rầm nghĩ hàn thiết trầm ngân còn trân quý hơn Trầm Mặc thạch rốt cục là cái gì !

Đúng vậy, Trầm Mặc thạch phi thường trân quý, bao nhiêu cường giả vì nó xua như xua vịt, cũng chỉ có người đã ngoài tông sư mới có thể giữ vững tâm tính, không bị dụ hoặc.

Nhưng còn hàn thiết trầm ngân? Đừng nói là tông sư, cho dù là đại tông sư, cũng sẽ lâm đo mắt! Liều lĩnh muốn đoạt lấy!

Phải biết rằng, Trầm Mặc thạch tuy rằng có thể giúp tăng trưởng công lực, nhưng tăng trưởng đối với cấp bậc tông sư mà nói là chậm chạp.

Bất quá hàn thiết trầm ngân thì khác, binh khí được tạo ra từ nó vừa xuất thế lập tức được xưng tụng là thần binh, người có thực lực không đủ sẽ không thể phát huy uy lực thần binh, mà thực lực càng cao, uy lực phát ra càng cường đại, nếu cường giả tông sư có một thần binh hàn thiết trầm ngân tại bên người, thực lực chỉ sợ sẽ tăng lên gấp đôi!

Con số cỡ nào đáng sợ! Hai chữ “Gấp đôi”, đủ để thấy được hàn thiết trầm ngân đến tột cùng có bao nhiêu trân quý !

Bất quá tiếng tăm hàn thiết trầm ngân không thể so Trầm Mặc thạch, người biết về hàn thiết trầm ngân rất ít, nó cũng có nguyên nhân, đơn giản chính là sợ người có tâm tư quấy phá .

“Hừ.” Cung Trường Nguyệt đột nhiên hừ một tiếng thật mạnh, thần sắc bức mình biểu lộ ra mặt, khí phách tôn quý chỉ thuộc về nàng giờ khắc này phát

huy vô cùng nhuần nhuyễn!

“Thiên hạ võ hội có quy định cấp bậc tông sư không thể tham gia sao?” ánh mắt của nàng, giống như hai thanh kiếm sắc bén, cắt qua không khí, khi nói ra thì hung hăng đâm vào tim người khác!

Người nọ hai mắt tròn trĩnh, chỉ cảm thấy theo lòng bàn chân lên lạnh cả người, một cổ sợ hãi nhàn nhạt lan tràn trong lòng hắn.

Lúc này hắn cũng yên lặng, không phản bác gì.

Mọi người cũng là như thế, bọn họ cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Xác thực, thiên hạ võ hội chưa từng có quy định người đạt cảnh giới tông sư không thể tham gia, người trên cảnh giới tông sư, toàn bộ đứng ngoài cuộc, không tham gia tranh giành, mọi người trong lòng đều ngầm thừa nhận, đã đạt tới cảnh giới tông sư, tự nhiên đối với hư danh không coi trọng, cho nên không có ai đưa ra dị nghị hay là không làm theo quy tắc ngầm này.

Nhưng những lời này của Ngọc công tử tựa hồ cũng có lý.....

“Đúng vậy, thiên hạ võ hội này vốn không có quy định như vậy!” Lúc này người đứng lên nói chuyện, dĩ nhiên là Huyền Nhiên chân nhân.

Hắn vuốt chòm râu, cười tủm tỉm nhìn mọi người, nói phụ họa theo Ngọc công tử.

Những lời này nói ra, giống như một ngòi nổ, tiếng nói vừa dứt, trong đám người liền nổ tung, tất cả mọi người bắt đầu nói lên ý kiến của mình, bất quá phần lớn mọi người đều nói đỡ cho Cung Trường Nguyệt -

“Đúng vậy, ta cũng không có thấy quy định như vậy.”

“Nếu không quy định, vậy tông sư tham gia cũng không có gì sai cả?”

“Bất quá Ngọc công tử này thật lợi hại nha, quả thực là yêu nghiệt a yêu nghiệt!”

“Đúng vậy đúng vậy, mới này tuổi cư nhiên là tông sư, ai, chúng ta những người này thật là xấu hổ!”

“.....”

Lão giả lúc này vừa rồi bị ánh mắt Cung Trường Nguyệt làm cho kinh sợ, khó khăn lắm mới hồi thần, lại nghe mọi người thảo luận như vậy, trong lòng quỳnh lên, trực tiếp theo ghế đứng lên, hoang mang rồi loạn vượn tay, quát lớn: “Không được!”

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt thần nhiên quét qua --

“Không được?” Nàng nhẹ nhàng hỏi lại, trong giọng nói không có một tia lửa giận, lại cố tình làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Lão giả kia đánh một tia rùng mình, ấp úng, nói không ra lời.

Cung Trường Nguyệt trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, lập tức, nàng không chút để ý mở miệng nói: “Xem ra ngươi không phục, một khi đã như vậy, không bằng để cho người nào đó cũng là tông sư, cùng ta đánh một trận.”

Lời nói nhẹ nhàng, nội dung lại làm mọi người chấn động!

Hắn..... Ngọc công tử cùng với một vị tông sư ở đây tỷ thí một trận?

Tất cả mọi người ở đây cơ hồ đều sôi trào, bọn họ giơ tay lên, hô to nói: “Đánh một trận! Đánh một trận! Đánh một trận!”

Không khí trong sân, nhất thời cao đến cực điểm.

Ngày thường, người đạt cấp bậc tông sư phi thường khó gặp, hiện tại, chính mình thế nhưng có thể tận mắt thấy hai vị tông sư so đấu, đây là chuyện làm cho người ta cơ nào nhiệt huyết sôi trào!

Mà người đưa ra đề nghị là Cung Trường Nguyệt thì hơi thu cảm, trong mắt hiện lên một chút quang mang chút ai cũng xem không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Huyền Nhiên

Nếu dựa theo tính cách Cung Trường Nguyệt trong quá khứ, nhất định nàng sẽ không nói ra đề nghị như vậy – Quyết định và chuyện nàng muốn làm, khi nào thì cho phép người khác xen miệng vào ? Mà nàng đã khi nào để ý cái nhìn của người khác ?

Theo như ý trong lời nàng nói, suy nghĩ của người khác chẳng qua chỉ là truyện hài thôi, đối với nàng nó căn bản chẳng là gì !

Vậy vì sao nàng lại nói sẽ đối chiến với một vị tông sư ở đây ?

Nguyên nhân này, xét đến cùng, vẫn là vì Lâu Thập Tam.

Cung Trường Nguyệt không thể nghi ngờ chính là cường giả, thực lực của nàng có lẽ cũng không phải mạnh nhất ở thế gian này, nhưng nàng có linh hồn cường đại, dù là ai cũng không thể sánh bằng ! Ai có thể so với nàng, lấy tư thái cường giả đối đãi với tất cả mọi thứ trên đời ? Cho dù là người có thực lực mạnh nhất thiên hạ này, trong lòng cũng không có khí phách bình tĩnh ung dung như Cung Trường Nguyệt, hẳn luôn luôn có một phần kính sợ.

Nhưng Cung Trường Nguyệt thì khác, nàng bẩm sinh đã như thế, hơn nữa kiếp trước còn được bồi dưỡng, ánh mắt của nàng mới thật sự là cao cao tại thượng nhìn xuống tất cả !

Cũng vì tâm tính này cho nên Cung Trường Nguyệt ít khi có tâm tranh đoạt với người khác. Đó không phải vì tính tình nàng bình thản, xem mọi thứ không quan trọng, mà do nàng cho rằng những người đó không đủ tư cách ! Nàng muốn thứ gì thì nó chính là của nàng, làm gì có chuyện tranh với không tranh ?

Có lẽ rất nhiều người cho rằng loại suy nghĩ này thật là vô cùng bá đạo, nhưng – đây là Cung Trường Nguyệt, một đế vương hoàn toàn xứng đáng, đã đi qua sẽ không quay đầu lại.

Vừa rồi nàng chiến đấu với Lâu Thập Tam, có thể cảm giác được thực lực Lâu Thập Tam thua xa mình, dựa theo đạo lý của Cung Trường Nguyệt, người mà có thực lực thua xa nàng thì không có gì đáng để coi trọng, vô tình chơi đùa thì có thể, nhưng nếu thật sự cho rằng là đối thủ của mình thì có chút buồn cười.

Nhưng mà, trận chiến vừa rồi, ở trên người Lâu Thập Tam có một thứ đã khiến rung động rất lớn, đây cũng là nguyên nhân để nàng ngoại lệ lấy ra Bạo Vũ Lê Hoa.

Đó là khát vọng ! Là chiến ý !

Ngay lúc đó Cung Trường Nguyệt giật mình, đột nhiên cũng muốn giống như Lâu Thập Tam, tìm một người nào đó cùng mình đấu một trận thật sảng khoái ! Chỉ vì niềm vui !

Cho nên, Cung Trường Nguyệt mới nói như vậy.

Nhưng mà, người giao phong với nàng rốt cuộc là ai ?

Tất cả mọi người ở đây đều mong chờ, mà ở trên đài, một vị tông sư lên tiếng hỏi rõ, " Đề nghị này thật không tệ, nhưng Ngọc công tử là muốn so đấu với ai đây ? "

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt đảo qua vài vị tông sư, lúc nàng nhìn đến mức bọn họ cả người không tự nhiên, thật sự sắp sồn tóc gáy thì mới dừng ánh mắt, hơi gật đầu, nói, " Chính là người. "

" Ta ? " Huyền Nhiên chân nhân ngậy ngốc mở to hai mắt nhìn, lặp lại một chữ.

Cung Trường Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Tông sư mới nói khi nãy sắc mặt có chút khó coi, hừ một tiếng, " Tuy rằng đều là tông sư, nhưng ta xin khuyên người nên chú ý thực lực của mình và đúng mực một chút, không nên tùy tiện vênh mặt lên, người có biết vị này là ai ? Lại còn muốn khiêu chiến hẳn ! Tuy người là tông sư, nhưng thực lực tông sư vẫn có chênh lệch... "

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt như lưỡi dao sắc bén quét qua, môi mòng khê mở, thốt ra hai chữ giống như có xen lẫn băng tuyết, " Cảm miệng. "

Thân mình tông sư kia run lên, không tự chủ được ngậm miệng lại, tốc độ còn nhanh hơn người khác.

Đây là phản ứng bản năng của hắn, chờ hắn khổ cực lấy lại tinh thần, phát hiện mình lại làm ra hành động như thế, nhẹn không được đen mặt, lảm bảm hai tiếng, lại khiếp sợ uy thế khi nãy của Cung Trường Nguyệt, ngậm miệng lại không nói lời nào nữa.

Cung Trường Nguyệt thân nhiên thu hồi ánh mắt, một lần nữa dừng trên người Huyền Nhiên chân nhân, " Thế nào ? "

Giọng điệu của nàng nghe qua thì giống như hỏi ý Huyền Nhiên chân nhân, nhưng vẻ mặt cùng bộ dạng của nàng thì ngang ngược không thể nghi ngờ !

Mà ngụ ý của nàng lúc này cũng đã biểu lộ ra – trận chiến này, người muốn thì tiếp nhận, không muốn cũng phải nhận.

Huyền Nhiên chân nhân thật ra không muốn đụng phải chuyện phiền toái này, theo như hắn thấy, ở đây đánh một hồi, mất thể lực, còn không bằng dùng thời gian này đi ăn thêm chút mỹ thực !

Nhưng suy nghĩ của hắn rất nhanh liền chuyển đến điểm tâm mà Cung Trường Nguyệt mang đến, trong lòng bắt đầu tính toán. Ánh mắt hắn bình tĩnh, tựa hồ đang suy tư, nhưng trong lòng đang tính làm sao để tranh thủ lấy lợi ích lớn nhất cho mình...

"Được chưa ?" Cung Trường Nguyệt nhíu mày, hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

Huyền Nhiên chân nhân gật đầu, "Được, nhưng chúng ta vẫn nên có đánh cược đi."

Cung Trường Nguyệt khiêu mi, tâm tư khẽ chuyển, cảm thấy đề nghị này không tệ, liền vui vẻ đáp ứng, cũng thuận miệng hỏi một câu, "Đánh cược cái gì ?"

"Nếu ta thắng, ngươi liền đưa người làm điểm tâm cho ta !" Huyền Nhiên chân nhân vừa nói, khuôn mặt lập tức tươi như hoa, thoạt nhìn thật sự là cao hứng muốn chết.

Cung Trường Nguyệt vẫn chưa suy nghĩ nhiều, gật đầu, "Được."

"Nếu ta thua..." Huyền Nhiên chân nhân không biết nên lấy gì để đặt cược, nếu là tặng người, không thể kém hơn... Hai mắt hắn sáng lên, vỗ tay quyết định, "Nếu ta thua, ta đem đồ đệ tặng cho ngươi !"

Bàn tay to của hắn vùng lên, khí phách thật sự giống như chỉ điểm giang sơn, nhưng lời hắn nói ra lại khiến người ta học ba lĩ máu.

Tặng đồ đệ ? Huyền Nhiên đại sư thật đúng là bạo dạn nha !

Mà tiền đặt cược của Huyền Nhiên chân nhân – đồ đệ Nam Tử Li đã không thể dùng lời nói để hình dung tâm tình của mình, đối với việc làm của sư phụ, hắn cực kì bất đắc dĩ. Nhưng có biện pháp gì đây ? Sư phụ của hắn, Huyền Nhiên chân nhân chính là một người không thể dựa vào, vì mỹ thực mà chuyện gì cũng dám làm.

Bất quá Cung Trường Nguyệt vẫn nhíu mày, còn thật sự suy nghĩ một chút, sau đó quả quyết cự tuyệt, "Cái này không được."

"Vì sao ?" Huyền Nhiên chân nhân khó hiểu mở to hai mắt.

"Đồ đệ của ngươi cho ta cũng vô dụng." Cung Trường Nguyệt nói thật phần thân nhiên.

Nam Tử Li nhìn không được lườm Cung Trường Nguyệt một cái, trong lòng cũng có vài phần mất mát – bản thân mình cho hắn, thì ra là vô dụng...

"Sao lại vô dụng ?" Huyền Nhiên chân nhân lập tức nhảy dựng lên, "Đồ đệ của ta thật ra rất có tài !"

Lúc tất cả mọi người đang chờ hắn kể sự tích thiên tài, Huyền Nhiên chân nhân lại nghiêm túc cong ngón tay, nói cách quãng, "Quét tước, nấu cơm... Giặt quần áo... Còn có..." Thanh âm của hắn ngày càng nhỏ, cuối cùng không biết lầm bầm tính toán cái gì, cách một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Mọi người hết chỗ nói.

"Sư phụ..." Ở phía sau Huyền Nhiên chân nhân truyền đến giọng nói không biết phải làm sao của Nam Tử Li.

"Biết rồi ! Biết rồi !" Huyền Nhiên chân nhân còn không thèm quay đầu lại, rất khí khái khoát tay.

Lão nhân gia ngài biết cái gì ? Nam Tử Li âm thầm thở dài vì sư phụ thật kỳ cục* mà.

Huyền Nhiên chân nhân nói xong, còn thật sự thu lại cái phần kỳ cục* kia, tăng thêm một chút trịnh trọng, nghiêm túc nói, "Được rồi, ngươi nói đi, muốn ta dùng cái gì để đánh cược ?"

*Nguyên văn là vô li đầu 无厘头: dùng để nói những việc chẳng liên quan gì đến nhau để gây cười hoặc châm biếm, cũng dùng để chỉ một người nào đó có những lời nói hay hành vi chẳng có nghĩa lý gì và ngu ngơ.

Cung Trường Nguyệt vốn chỉ muốn vui vẻ đánh một trận, cũng không hề nghĩ thắng sẽ được cái gì, nhưng nàng đột nhiên nghe được một thanh âm, nghiêng tai chuyên chú nghe xong, trong mắt toát lên vài phần trịnh trọng, lại ngẩng đầu nhìn Huyền Nhiên chân nhân, ánh mắt hình như không giống lúc trước.

"Ta hy vọng lát nữa ta hỏi ngươi một việc, ngươi có thể thành thật trả lời ta."

Tiền cược này không khỏi quá lớn đi ! Người xung quanh nhìn không được cảm thán trong lòng.

Ai chẳng biết Huyền Nhiên chân nhân đến từ Đông Minh Sơn thần bí cường đại có lịch sử lâu đời ? Cũng có người nói rằng Đông Minh Sơn chính là đạo tông lãnh đời mượn danh nghĩa ngũ hành khi hành tẩu. Tuy rằng lời đồn này không có căn nguyên, cũng không có gì để tin cậy, nhưng nó vẫn chứng minh được Đông Minh Sơn thật sự có thực lực cường đại không thể nghi ngờ.

Mà Huyền Nhiên chân nhân mặc dù không phải là người cầm quyền Đông Minh Sơn, nhưng là một người rất có tiếng nói ở Đông Minh Sơn, quyền lợi đủ để xếp vị trí thứ hai, hẳn có thân phận như vậy, dĩ nhiên sẽ biết được rất nhiều bí mật, những bí mật đó nếu được tiết lộ, chỉ sợ sẽ khiến thế gian khiếp sợ !

Ngộ nhờ Ngọc công tử thắng, bắt Huyền Nhiên chân nhân nói ra bí mật kinh thiên động địa gì thì làm sao ?

Ai ngờ, Huyền Nhiên chân nhân sừng sốt một chút, rất nhanh liền cười lên, nét mặt già nua giống như hoa nở vậy, " Ôi, ta còn tưởng chuyện gì a ? Cứ như vậy đi, chỉ nói chuyện thôi mà, được được ! Không thành vấn đề ! "

" Nếu như vậy, bắt đầu đánh. " Cung Trường Nguyệt dứt lời, dĩ nhiên liền lấy Bạo Vũ Lê Hoa ra !

" Oa oa, vừa mới vô đã mạnh tay như vậy a ! " Huyền Nhiên chân nhân vừa kêu to, vừa nhảy tránh Bạo Vũ Lê Hoa của Cung Trường Nguyệt, động tác và tốc độ không hề qua loa, trong lòng chẳng vì Cung Trường Nguyệt con trẻ tuổi mà coi thường nàng, ngược lại còn có vài phần xem trọng.

Hai người vừa giao thủ liền giống như thiên lôi dọa hỏa, ầm ầm từng đợt vang lên khiến người ta chấn kinh, những người đứng gần thạch nhai không hẹn mà cùng lui về phía sau từng bước, sợ chiến hỏa này dính lên người mình.

Chỉ một lát ngắn ngủn, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, hơn nữa lực phá hoại rất lớn, không quá lâu sau, đất đá dưới chân họ liền xuất hiện một đồng lỗ thủng, toàn bộ bãi đá đã " mình đây thương tích ".

Mái tóc đen của Cung Trường Nguyệt tung bay, đôi môi gât gao mím lại, vẻ mặt trịnh trọng chưa từng có ! Hai tròng mắt của nàng lộ ra vẻ nóng bỏng mà từ trước đến nay chưa từng xuất hiện !

Thật dễ chịu ! Trong lòng thật sự rất dễ chịu !

Cung Trường Nguyệt lúc này thâm nghĩ thét dài một tiếng để biểu đạt tâm tình của mình.

" A ! " Hai mắt Cung Trường Nguyệt chột lóe, Bạo Vũ Lê Hoa trong tay giống như hai con đường, lượn vòng tựa như giao long.

Huyền Nhiên chân nhân vẫn chưa lấy vũ khí ra, hai tay cũng đã giống như đao kiếm, lấy chân khí bao phủ rồi đem công kích của Cung Trường Nguyệt đánh trở về, còn có vẻ rất thuần thực, không hề cố sức.

Tay áo Cung Trường Nguyệt vung lên, váy dài huyền sắc ở giữa không trung thoáng hiện một chút thâm trầm.

Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, Bạo Vũ Lê Hoa nhanh chóng thu lại rồi biến mất trong tay nàng.

Lúc này, hai bên đều im lặng.

Cung Trường Nguyệt khẽ nghiêng người, lẳng lặng đứng ở đó, mái tóc đen tùy ý bay lượn trong gió ! Mà huyền sắc xiêm y của nàng lại đón gió phiêu phiêu lay động, cả người phiêu dật không nói nên lời !

Huyền Nhiên chân nhân đứng ở đối diện nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc, phối với chòm râu kia thật sự có vài phần tiên phong đạo cốt, hơn nữa còn triển lộ hơi thở của cường giả thật sự, không hề giữ lại một chút nào !

Cung Trường Nguyệt đột nhiên nở nụ cười, tuy rằng độ cong rất nhỏ, tươi cười thật nhạt, nhưng vẫn khiến khuôn mặt tĩnh xảo như tranh vẽ của nàng nhất thời sinh động hẳn lên. Sau đó nàng nói với Huyền Nhiên chân nhân, " Người rất mạnh. "

Huyền Nhiên chân nhân hơi gật đầu, không có chút ngại ngùng nào, vô cùng sáng khoái nhận những lời của Cung Trường Nguyệt, sau đó cũng lên tiếng, " Võ công của ngươi cũng không tệ. "

Hai người nói chuyện với nhau giống như căn bản không có khoảng cách tuổi tác giữa ông và cháu, mà chính là bối phận tuổi tương đương nhau, không hề có chênh lệch.

Người xung quanh vẫn còn rung động không thôi với màn đánh nhau đầy phấn khích của hai người.

Thì ra... thì ra đây chính là tông sư !

Trước mắt bọn họ sáng ngời, chỉ cảm thấy lần tham gia này thật sự đáng giá, có thể nhìn thấy trận đấu kinh thiên động địa như vậy, cuộc đời này thật không uổng ! Huống chi, bọn họ đã thấy được một thế giới mới ở giữa trận chiến này, không ít người có ngộ tính cao lại còn có thể đề cao nhân giới cùng tính tình của mình !

Bất quá, trận chiến này vẫn chưa dừng lại.

" Ta thật cao hứng. " Cung Trường Nguyệt hơi nheo mắt lại, sau đó đột nhiên lớn giọng quát, " Thương Lộ ! "

Lưu Thâm nghe thấy tiếng quát của Cung Trường Nguyệt, thân mình đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên một chút tinh quang.

Giọng nói của Cung Trùng Nguyệt vừa dứt, liền có một người toàn thân mặc bạch sắc ma y (áo tang màu trắng), từ phía trên nóc nhanh nhẹn nhảy xuống, trong tay cầm một hòm gỗ thật dài, chất liệu gỗ cũng không tầm thường, có một loại ý vị ẩn bên trong, ở trên điều khắc con dấu có phong cách cổ xưa, cùng với loại ý vị này hợp lại càng bổ sung cho nhau.

Nam tử che mặt kia cầm hòm trong tay, mở ra đưa về phía Cung Trùng Nguyệt, vật ở bên trong cũng lộ ra dưới ánh mặt trời.

Đó là một cây trường thương, thân thương được làm từ vật liệu thần bí nào đó, nhưng có thể nhìn thấy vật liệu này vô cùng quý giá, màu sắc tôn quý đen tuyền, ở trên còn có nhiều điểm lóe sáng như sao, vừa đập vào mắt đã có một loại uy áp không thể tả thành lời. Đầu thương màu bạc sắc bén, phía dưới có treo một chuỗi ngọc màu đỏ, phối cùng với thân thương quả thật giống như huyết tinh yêu dị !

Thương này, gọi là Thương Lộ !

Nếu vừa rồi Bạo Vũ Lê Hoa là chỉ bảo quân chiến trong tay Cung Trùng Nguyệt, thì Thương Lộ này chính là cận chiến chi vương của Cung Trùng Nguyệt !

Ánh mắt Huyền Nhiên chân nhân đảo qua Thương Lộ, thoạt nhìn thì có vẻ không chút để ý, nhưng lại mang đến cho hắn vô vàn khiếp sợ !

" Đúng là tinh diệu thiết mẫu* ! So với hàn thiết trầm ngân còn trân quý hơn ! " Huyền Nhiên chân nhân hò hét trong lòng.

*Sắt mẹ sao sáng (giống đất mẹ ý)

Vừa rồi nhìn thấy hàn thiết trầm ngân, hắn cũng khiếp sợ, nhưng mà ở Đông Minh Sơn, hắn đã thấy qua hàn thiết trầm ngân. Nhưng tâm tình của hắn lúc này, đã hoàn toàn chấn kinh rồi – tinh diệu thiết mẫu vô cùng quý giá, Đông Minh Sơn thâm sâu như thế, hắn cũng chưa từng thấy qua thứ gì được tạo ra từ tinh diệu thiết mẫu ! Vậy mà bây giờ, ở trước mặt hắn lại xuất hiện binh khí được tạo ra từ tinh diệu thiết mẫu !

Binh khí bình thường chỉ cần hòa vào một ít tinh diệu thiết mẫu thì liền có khả năng đứng vào hàng ngũ thần binh. Nhưng trường thương này toàn bộ được tạo ra từ tinh diệu thiết mẫu, không có một tia tạp chất ! Đây là hành vi xa xỉ cỡ nào !

Ánh mắt Huyền Nhiên chân nhân chuyển qua chuyển lại, đáy lòng không ngừng dâng lên nước chua.

Sau khi Thương Lộ xuất hiện, Cung Trùng Nguyệt vẫn chưa nhìn một lần, chỉ vươn tay phải ra, thương trong hòm gỗ giống như có cảm ứng, rung động, lập tức bay thẳng lên, rơi vào trong tay Cung Trùng Nguyệt.

Người bên ngoài cũng không cảm thấy kinh ngạc, đạt tới cảnh giới tông sư, cách không đoạt vật dĩ nhiên rất dễ dàng. Có lẽ chỉ có Huyền Nhiên chân nhân biết, trường thương được tạo ra từ tinh diệu thiết mẫu kia, là tự mình bay lên !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Thương Lộ

Thương Lộ rơi vào trong tay Cung Trùng Nguyệt, lập tức phát ra khí thế của mình không chút nào giữ lại, Cung Trùng Nguyệt cầm Thương Lộ, đầu thương màu bạc, ở giữa không trung vẽ ra ánh sáng ngọc như sao băng, cuối cùng hướng thẳng vào mặt đất, khí thế sắc bén đến bức người, trực tiếp đem không gian tạo thành một lỗ thủng!

Một đầu tóc đen, một thân huyền y, một cây trường thương -- Cung Trùng Nguyệt lặng im đứng tại chỗ, vẻ lười biếng cùng tùy tiện đều rút đi, khí thế bức người sắc bén đến cực đỉnh, giống như cự long rít gào không thể đỡ nổi, thẳng hướng tận trời, phá nát một phương, phong vân đều biến sắc!

Cung Trùng Nguyệt lúc này giống như một vị chiến thần tôn quý cường đại không ai sánh bằng! Khí phách nghiêm nghị!

Người chung quanh, không ai không bị khí thế trên người Ngọc công tử áp đảo !

Ngay cả trên đài, vài vị cấp bậc tông sư, sắc mặt đều trở nên rất khó coi -- bọn họ không phải không cảm nhận được khí thế không bằng Ngọc công tử, nguyên nhân vì vậy bọn họ mới phát giác, tu vi Ngọc công tử này so với mình còn cao hơn vài phần, nếu người đứng đối diện hắn không phải Huyền Nhiên chân nhân mà là mình, chỉ sợ đã sớm thảm bại như núi đổ rồi.

Mà điều làm mình thất bại nhất lại là tuổi của tiểu tử kia còn chưa đến hai mươi, chuyện này làm cho bọn họ cảm nhận được chân chính hàm nghĩa câu nói “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát”.

Địa vị bọn họ cùng uy nghiêm không thể nghi ngờ là đã nhận được khiêu chiến, điều này có thể nào không làm bọn họ khủng hoảng trong lòng cho được ?

Những tông sư này còn như thế, vậy Huyền Nhiên chân nhân hoàn toàn đối mặt với khí thế của Ngọc công tử thì thế nào?

Huyền Nhiên chân nhân một thân y bào bị thổi có chút hỗn loạn, mà biểu tình trên khuôn mặt là trịnh trọng trước nay chưa từng có, mày cũng gắt gao nhả lại -- hẳn cũng không có mười phần nắm chắc mình sẽ thắng.

Bất quá, vậy cũng không đại biểu hẳn nhất định sẽ thua!

Đáy mắt Huyền Nhiên chân nhân cũng bắt đầu điên cuồng bốc cháy chiến ý! Hòa diễm ùn ùn kéo đến, giống như có thể thổi quét hết tất cả!

Giây tiếp theo, hai người không hẹn mà cùng thả người nhảy lên, sau đó “Oành” một tiếng nổ, hung hăng đánh vào nhau.

Không biết từ khi nào, trên tay Huyền Nhiên chân nhân xuất hiện một thanh ngân kiếm, lóe ra hàn quang không giống nhau, tuy rằng so với tinh diệu thiết nẫu chế thành Thương Lộ yếu kém hơn một phần, nhưng cũng là thần binh lợi khí hiếm thấy! Đây là binh khí của Huyền Nhiên chân nhân!

Đứng ở trên đài cao Nam Tử Li nhìn không được tiến về phía trước nửa bước, đáy lòng kinh ngạc giống như thủy triều --

Sư phụ..... Sư phụ thế nhưng rút kiếm !

Nam Tử Li quả thực không thể tin được hai mắt của mình! Mà ở trên này, không có ai có thể kinh ngạc bằng hẳn !

Trong trí nhớ của hẳn, sư phụ của hẳn Huyền Nhiên chân nhân trừ bỏ khi cùng sư huynh Huyền Hoa chân nhân đánh nhau rất ít khi chủ động rút kiếm ra.

Bất kể thời điểm nào, sư phụ của hẳn Huyền Nhiên chân nhân luôn một đôi tay không đánh đến thành thạo, thân là đồ đệ duy nhất của Huyền Nhiên chân nhân, hẳn chưa từng gặp qua Huyền Nhiên chân nhân khi đối mặt với người khác lại rút kiếm?

Nam Tử Li trong lòng nghi hoặc -- là do Ngọc công tử tại cái tuổi này đạt được thành tựu như thế, làm cho sư phó không thể không kính nể, vì thế mới rút kiếm. Hay là bởi vì thực lực Ngọc công tử quá mức cường đại, ép sư phó trừ bỏ rút kiếm ra không còn lựa chọn khác?

Trong đôi mắt xinh đẹp của Nam Tử Li hiện lên một tia mê mang.

Cung Trường Nguyệt nắm chặt thương trong tay, xoay người một cái, lập tức tách ra trong sự giằng co với Huyền Nhiên chân nhân, trường thương trong tay cũng nhanh chóng vẽ nên phong mang sắc bén !

Huyền Nhiên chân nhân nhanh chóng lui từng bước, trường kiếm trong tay nắm kín không hề hở, ngân quang lợi hại ùn ùn kéo đến, như muốn thổi quét tất cả!

Cung Trường Nguyệt cầm Thương Lộ hung hăng đâm một cái, nội lực bao vây lấy đầu thương giống như đầu long mười phần uy áp, tiếng rỗng ngâm rít gào quân triệt thiên địa đột nhiên phát ra, mười phần khí phách, trùng trùng điệp điệp!

Huyền Nhiên chân nhân cũng không kém nửa phần, hẳn một tay kiếm sắc bén đột nhiên dụ đi, giống như nước chảy, bao lấy tất cả, bắt đầu đánh tan chiêu thức công kích của Cung Trường Nguyệt.

Sau đó, cổ tay hẳn run lên, ung dung như cài hoa lên kiếm, nội lực hùng hậu bao vây lấy thân kiếm ánh bạc, đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi vẽ vào không trung, kiếm thế thẳng bức đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt ngửa đầu, cả người nhất thời hướng sau áp thành chín mươi độ, dưới chân tạo gió, liền tránh thoát một kiếm, còn lướt qua bên người Huyền Nhiên chân nhân, Thương Lộ cũng không có nhàn rồi, hung hăng quét về phía Huyền Nhiên chân nhân

Huyền Nhiên chân nhân nhún người nhảy lên, tuổi cao nhưng không hề có bộ dạng già cỗi, vẫn linh mãnh như trước, thoải mái ở giữa không trung xoay thân, mũi kiếm chỉ thẳng mặt đất, hung hăng đâm xuống, nội lực như đầu sóng hung hăng đè xuống, lập tức làm cho bãi đá hoang tàn trước mặt nổi lên cảnh đất cát bay mù mịt, bụi bặm dâng lên che tầm mắt mọi người.

Mà nội lực rơi xuống vẫn chưa tán đi, giống như bị người khổng lồ chế, xoay thành một dòng, tràn ngập khí thế lượn vòng về phía Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt khua Thương Lộ ở trước mặt, ngưng tụ thành một tấm chắn màu đen không thể phá vỡ, bắt đầu chặn lại cỗ nội lực này. Mà nàng đẩy tay một cái, nội lực như tuyết cầu bao quanh toàn thân Cung Trường Nguyệt ở bên trong, lại thổi mọi thứ trở về !

Nhìn đến Huyền Nhiên chân nhân bị cỗ nội lực kia làm cho lui vài bước liên tục, Cung Trường Nguyệt cũng không có nhàn rồi, cổ tay vừa lật, đầu thương vừa chuyển, mũi chân dùng một chút lực, liền phóng thẳng --

Nàng một tay lợi khí, giết hẳn đến mảnh giáp cũng không còn !

Trong lòng Cung Trường Nguyệt lúc này, là vui sướng thật sự! Loại cảm giác thư sướng này, cho dù quyền thế nhiều cỡ nào, địa vị cao tới đâu cũng không đổi được !

Sự vui sướng ở đáy lòng cũng biểu lộ trên mặt nàng vài phần, mặt nạ bạc ban đầu có ý nghĩa lạnh như băng, lúc này đã có thêm vài phần tươi sáng, không còn cự người ngàn dặm như trước nữa !

Bất quá chiến ý trong lòng Cung Trường Nguyệt vẫn chưa bởi vì nhất thời vui sướng, mà mất đi nửa phần, ngược lại càng cháy càng mạnh, thậm chí còn

có xu thế mở rộng!

Chiến! Chiến! Chiến!

Đôi mắt màu đen của Cung Trường Nguyệt sáng rực là thế, chấp niệm trong đó khiến người ta nhìn mà kinh hãi !

Bất tri bất giác, cảm giác đơn thuần của Cung Trường Nguyệt sa vào trong thế giới chiến ý, trong mắt của nàng sắc thái thiên địa vạn vật đều rút đi, trước mắt chỉ còn lại trận chiến này mà thôi!

Những người đứng xem ở đây, đối với trận chiến nhìn đến hoa cả mắt, bất quá bọn họ cũng không có cảm thấy nhàm chán, ngược lại cũng bị chiến ý thuần túy cùng phần khích cuốn hút, trong lòng kêu lên , nhiệt huyết sôi trào, cho dù bàn chân đau nhức , đôi chân cũng mệt mỏi, bọn họ cũng giống như không có một chút tri giác, ánh mắt tinh tế dừng trên hai bóng dáng đang chiến đấu giằng co, quả thực đều xem đến ngây ngốc!

Những người này đều là người trong giang hồ, trong đó có cao thủ, cũng có mấy tiểu tử vừa mới bước chân vào giang hồ, nhưng bọn họ đều có cùng phương hướng mà cố gắng, bọn họ đều muốn trở thành cường giả! Trận chiến đấu này, không chút nào giữ lại đam vào khát vọng sâu nhất trong đáy lòng bọn họ, làm cho trong lòng bọn họ nhin không được mà cùng hện tự hỏi --

Khi nào mình mới có thể giống như vậy, thống khoái chiến đấu một phen? Khi nào mình mới đạt đến độ cao như vậy? Đánh được một màn quyết đấu phần khích như vậy ?

Mạnh hơn..... Mạnh hơn..... Ta muốn trở nên mạnh hơn!

Đáy lòng mọi người ở đây đều hò hét lên như vậy!

Mà làm tiêu điểm của tràng đấu, bây giờ vẫn đang tiếp tục, hai người sử dụng đã hơn trăm chiêu, nhưng vẫn chưa phân cao thấp, xem ra, tựa hồ hai người sắp sửa tiếp tục giằng co.

Quả nhiên, một canh giờ trôi qua, lửa chiến của hai người vẫn duy trì như cũ.

Bất quá, người trong cuộc như Huyền Nhiên chân nhân, cũng sâu sắc nhận ra một tia khác thường, hần cảm thấy, tựa hồ Ngọc công tử hiện tại cùng vừa rồi có một chút khác thường, quang mang trong mắt hần (CTN), thoát nhìn sao có điểm kỳ quái như vậy, giống như..... uy áp có chút gì đó không giống như bình thường.....

Chẳng lẽ là.....

Tuy rằng chỉ là đoán, nhưng trong lòng Huyền Nhiên chân nhân lúc này chính là một trận hoảng hốt -- chẳng lẽ Ngọc công tử này, ở trong trận chiến, lại có thể chạm đến biên giới của đại tông sư? Giác ngộ?!

Làm sao có thể!

Trên mặt Huyền Nhiên chân nhân trịnh trọng, đáy lòng lại điên cuồng mà hò hét .

Nhớ năm đó hần cũng là một người sánh bằng Ngọc công tử, một thân áo xanh, phong độ, tuấn mỹ như ngọc, khí chất ôn hòa, trong thiên hạ mê đảo bao nhiêu cô gái?

Tuy rằng thiên phú của hần không thể yêu nghiệt bằng Ngọc công tử, chưa đủ hai mươi, đã đặt chân vào tông sư, nhưng hần cũng coi là như thiên tài hiếm thấy, bước vào tông sư chỉ cảnh khi mới ba mươi bảy ,mà hiện tại, hần cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi!

Thời gian hần dừng lại tại đỉnh tông sư chừng hai mươi năm, mà Ngọc công tử là tông sư nhưng cũng chỉ mới lớn cỡ đó, nhưng hiện tại, hết thầy trước mặt nói cho hần biết, Ngọc công tử sắp đột phá tông sư, trở thành đại tông sư ?

Hâm mộ... ghen tị... hận a --

Sự thật xác thực đúng là như thế, trong cơ thể Cung Trường Nguyệt có tiên thiên chân khí tu luyện dĩ nhiên làm ít công to, hơn nữa, kiếp trước nàng vốn võ công cao, tâm tính tự nhiên không thành vấn đề, xuôi gió xuôi nước đi vào tông sư chỉ cảnh, hơn nữa dừng tại đỉnh tông sư cũng đã hai, ba năm .

Mà nàng vẫn không đột phá, nguyên nhân là cái gì?

Cung Trường Nguyệt tuy rằng đang ở thế giới này, nhưng lại chưa bao giờ cho rằng mình là người ở đây, nàng luôn lấy thân phận và góc độ một người ngoài cuộc để tự hỏi, lại chưa bao giờ nghĩ tới đem mình dung nhập vào thế giới này, cho nên tự nhiên cũng không có tâm đi tranh cường đoạt thế hay đã tâm gì đó.

Ai biết, chính loại lạnh nhạt này, trở thành chướng ngại trong đáy lòng nàng, làm cho con đường đại tông sư của nàng chậm chạp, trì trệ không tiến.

Trận chiến trước mặt khiến nàng tựa như thể hồ quán đỉnh*, cảm giác xa cách từ lâu kia đã chiến thắng tư tưởng, có xu hướng bùng cháy không thể chống đỡ. Khát vọng này, trực tiếp trở thành xúc tác giúp nàng trưởng thành, hơn nữa đặt chân vào mấu chốt tất yếu của đại tông sư!

*Thể hồ quán đỉnh: Thể hồ chính là chất tinh túy cất trong sữa bò (đạo Phật được ví với Phật pháp tối cao), quán đỉnh là xối lên đầu. Đại khái nghĩa đen

của câu là tưới sữa tưới lên đầu. Trong Phật giáo thì có nghĩa là truyền thụ trí tuệ, giúp người triệt để giác ngộ.

Đương nhiên, Cung Trường Nguyệt không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn tại đây đạt tới đại tông sư.

Tông sư cùng đại tông sư, nhìn như chỉ kém nhau một chữ, nhưng trên thực tế, chênh lệch thực lực của hai người đó lại giống như mây với bùn, căn bản không thể so được, muốn từ tông sư tăng lên đại tông sư, trong thời gian này cần đến nội lực, khó có thể tưởng tượng được làm sao mà chỉ một lần là hoàn thành chứ?

Bất quá, Cung Trường Nguyệt vẫn là đột phá thêm vài phần cảnh giới, một chút này, là đủ rồi.

Một ngày nào đó ở tương lai, nàng sẽ trở thành đại tông sư, đó là kết quả chắc chắn.

Trong khoảnh khắc nàng giác ngộ, khí thể toàn thân nàng lại xảy ra biến hóa lần nữa!

So với sự sắc bén vừa rồi, càng hơn vài phần như uy áp, làm một ít người gần đó, ngay cả đầu cũng không nâng lên nổi!

Cung Trường Nguyệt thừa cơ mà lên, nhất cổ tác khí*, Thương Lộ dường như cháy lên mặc sắc hỏa diễm hùng hực, vung lên một đường, đâm hết thấy!

*Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Chống lại khí thể như trường hồng quán thiên* của Cung Trường Nguyệt, Huyền Nhiên chân nhân nhất thời không địch lại, trực tiếp bị Thương Lộ của Cung Trường Nguyệt phá tan chân khí hộ thể, nếu không phải hấn phản ứng nhanh, dùng trường kiếm cản lại, đầu thương màu bạc lợi hại của Thương Lộ đã sớm xuyên qua thân thể hắn.

Bất quá hấn chặn được đầu của Thương Lộ, lại ngăn không được một tia nội kinh bao phủ lấy đầu thương, giống như cách sơn đánh hổ, nội lực bao phủ trên Thương Lộ, toàn bộ đập vào người Huyền Nhiên chân nhân, trực tiếp khiến hấn bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi dâng lên, màu sắc đỏ rực, nhiễm đỏ bầu trời, cũng nhiễm đỏ ánh mắt một người!

Huyền Nhiên chân nhân ngã xuống đất, ngân kiếm “Loảng xoảng” một tiếng rơi trên mặt đất, mà Huyền Nhiên chân nhân cũng ôm ngực, trực tiếp ngất đi.

Đến đây, chiến đấu hoàn toàn chấm dứt -- Ngọc công tử thắng!

Người chung quanh giật mình, sững sờ một hồi lâu mới phản ứng lại, tiếng hoan hô vang vọng thiên địa! Bọn họ nhìn thấy, một vầng thái dương từ từ mọc lên trên bầu trời giang hồ, hào quang chói mắt không thể đỡ nổi!

Cung Trường Nguyệt cũng không để ý đến hoan hô, nàng để ý, là mình đã thắng.

Mình..... Rốt cục đã thắng!

Cung Trường Nguyệt đứng ở đó, bàn tay nắm Thương Lộ thêm vài phần -- lúc này, kinh mạch cất chứa nội lực của nàng, đã sắp vỡ tung, bởi vì mặt nạ che, người bên ngoài không nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng môi lại lộ ra, mềm mại nhưng không có một tia huyết sắc, cũng không thể lừa được người khác!

Lúc này, Cung Trường Nguyệt muốn đứng thẳng cũng không xong, nếu không phải trong tay nàng nắm Thương Lộ chống đỡ, đáy lòng kiêu ngạo của nàng cũng không cho phép nàng ngã xuống, chỉ sợ nàng đã sớm ngất đi!

“Sư phụ!”

Nhìn đến Huyền Nhiên chân nhân ngã xuống đất không dậy nổi, Nam Tử Li trong lòng cả kinh, không kiên nhẫn thờ gấp, cũng bất chấp cái gì quy củ, từ trên đài cao thả người nhảy lên, một thân khinh công phiêu dật, nhanh nhẹn dừng bên cạnh Huyền Nhiên chân nhân, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra thương thế Huyền Nhiên chân nhân.

Tuy rằng bị nội thương rất nặng, nhưng may tánh mạng không có gì đáng ngại.

Thấy sư phụ không có chuyện gì, Nam Tử Li thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, hấn nhìn không được ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Ngọc công tử một cái, khiếp sợ trong lòng hình như đã tăng thêm-- người này, thế nhưng có thể đã bại sư phụ của mình!

Phải biết rằng, ở trong lòng Nam Tử Li, sư phụ của hấn Huyền Nhiên chân nhân là cường đại không gì bằng được, giống như núi cao rộng lớn không thể vượt qua, nhưng hiện tại, có người so với hấn còn trẻ hơn, đem sư phụ đã bại! Tâm tình của hấn, như thế nào có thể không phức tạp được!

Sau khi Nam Tử Li lên đài, chương môn Thần Nam phái mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, hắc nghiêm mặt tuyên bố:

“Ngọc công tử, thắng lợi!”

Sự thật này, mặc dù hẳn nói có chút không tình nguyện.

Trên đài tông sư, một đám sắc mặt khó coi -- ở giữa mấy người bọn họ, thực lực Huyền Nhiên chân nhân là mạnh nhất, mà Ngọc công tử này đem Huyền Nhiên chân nhân đã bại, không phải có nghĩa là Ngọc công tử này cũng có thể đã bại mấy người bọn họ sao?

Bọn họ thân là tông sư uy nghiêm, chẳng phải bị khiêu chiến lớn nhất sao!

Điều này là sự thật, làm sao bọn họ có thể không hề khúc mắc mà tự an ủi mình người thanh niên này thật sự là thiên phú trác tuyệt a!

Tông sư tuy là tông sư, nhưng cũng không phải thánh nhân.

Lần này sau khi chiến đấu kết thúc, mặt trời đã ngã về tây, nguyên lai bất tri bất giác, Cung Trường Nguyệt cùng Huyền Nhiên chân nhân chiến đấu giằng co lâu như vậy.

Chương môn Thần Nam phái vội vàng tuyên bố chuyện còn lại ngày mai tiến hành sau, Huyền Nhiên chân nhân ngất đi bị nâng xuống, Cung Trường Nguyệt cũng chống đỡ trở về đài cao, sau đó mấy người Lưu Thâm âm thầm diu nàng, vội vàng ly khai.

Một hồi chiến đấu huy hoàng, chấm dứt như vậy.

Ở trong tiểu viện của Cung Trường Nguyệt, cửa phòng đóng chặt, mấy người Lưu Thâm muốn tạo không gian im lặng để cho Cung Trường Nguyệt khôi phục, không ngoại lệ đều bị nhốt ngoài cửa, nhưng thần sắc lo lắng trên mặt bọn họ cũng không ít đi phần nào.

“Lưu Thâm tỷ tỷ, có phải chủ tử gặp chuyện gì không?”

Thanh Sở một bên hướng trong phòng nhìn xung quanh, một bên lo lắng hỏi.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên đập mạnh lên trán Thanh Sở, nhìn nàng ăn đau đến kêu lên mới vừa lòng thu hồi lại, thuận tiện ra vẻ hung hăng trừng hai mắt nhìn nàng:

“Ngươi cứ mở miệng ra là không thể can thiệp, cẩn thận ta đầu độc ngươi!”

Thanh Sở chớp chớp mắt, thể mới phát hiện mình vừa rồi nói sai rồi, liên tục giải thích, sau đó che miệng không dám lên tiếng nữa.

Nàng..... Sợ miệng mình trở thành quạ đen nha.

Trên thực tế, không chỉ nàng, ba người kia, làm sao không lo lắng chứ? Chỉ là, các nàng tình nguyện đem phần lo lắng này giấu ở trong lòng không nói ra, nghĩ rằng chỉ cần nó không tồn tại, liền có thể không thành sự thật thôi.

Cung Trường Nguyệt được mọi người lo lắng, lúc này đang ngồi xếp bằng ở phòng trong, lấy phương thức tĩnh tọa để khôi phục nội lực. Nhưng nội lực của nàng gần như khô cạn, phương thức tĩnh tọa này đủ để nàng dễ dàng khôi phục sao?

Lúc này Cung Trường Nguyệt đã để mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, một giọt mồ hôi lạnh theo trán tái nhợt nàng chảy xuống, hai tròng mắt nhắm chặt, lông mi run nhè nhẹ.

Mà bên trái Cung Trường Nguyệt, một bóng dáng nửa ẩn nửa hiện mơ hồ ngồi chồm hổm, đó là Mộ Thanh Thần.

Hắn lại một lần nữa không để ý đến cảnh cáo của Cung Trường Nguyệt, vụng trộm chạy ra khỏi Tự Phách châu.

tràng đấu vừa rồi, trong những người đứng xem khoảng cách hắn là gần nhất, không ai có thể như hắn cảm nhận được thực lực cường đại tựa như có thể hủy thiên diệt địa của tông sư. Mà đáy lòng hắn, không thể nghi ngờ là rung động.

Bất quá giờ nhìn đến vẻ mặt tái nhợt, như tùy thời đều có thể ngã xuống của tỷ tỷ, hắn đau lòng không thôi.

“Tỷ tỷ.....” Mộ Thanh Thần nhẹ giọng ní non, sợ hãi vươn tay, muốn vượt lên mây nhú chặt của Cung Trường Nguyệt, lại sợ hãi kinh động nàng, quấy rầy nàng tu luyện, mà không dám hạ tay xuống, bàn tay hư vô mờ mịt, liền dừng lại cách trán Cung Trường Nguyệt không xa.

“Nàng cũng không có việc gì, ngươi không cần lo lắng.” Một thanh âm nhỏ đột nhiên từ nơi không xa truyền đến.

Mộ Thanh Thần kinh ngạc một chút, hắn theo bản năng lui tay về, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, nơi đó, có một bóng dáng nhỏ nhỏ màu trắng.

“Thần Diệu.” Mộ Thanh Thần gọi tên, thân thể buột chặt cũng thả lỏng, “Là ngươi a.”

Thần Diệu chậm rãi giẫm chân tại chỗ, sau đó nhẹ nhàng nhảy, dừng ở bên phải Cung Trường Nguyệt.

Mộ Thanh Thần lo lắng liếc Cung Trường Nguyệt vài lần, lại yên lặng thu hồi ánh mắt.

“Đối với nàng lúc này mà nói, coi như là một cơ hội.” Thần Diệu trầm ngâm trong chốc lát mới mở miệng nói.

Mộ Thanh Thần ngẩng đầu, có chút bất mãn mở miệng: “Thần Diệu ngươi không cần luôn ở trước mặt ta nói mấy câu ta nghe không hiểu, cái gì cơ hội, ta không hiểu!”

“Ngươi đương nhiên nghe không hiểu!” Thần Diệu liếc mắt Mộ Thanh Thần một cái, trong lòng cũng nhận không được đắc ý.

Mộ Thanh Thần trừng mắt nhìn chằm chằm Thần Diệu, lại không biết tìm cái gì để phản bác.

Thần Diệu nhìn bộ dáng Mộ Thanh Thần, không khỏi cong khóe miệng. Bất quá ngoài việc vui vẻ, trong lòng nó cũng nhận không được vì Cung Trường Nguyệt lo lắng, tuy rằng hiểu được như vậy đối với Cung Trường Nguyệt mà nói là một cơ hội tốt, có thể cho nội lực của nàng lại tiến từng bước, hơn nữa quá trình khôi phục này tuy rằng sẽ lâu, tóm lại là không có việc gì.

Nhưng nhìn đến bộ dáng chủ nhân Trường Nguyệt sắc mặt tái nhợt, trong lòng nó vẫn là có chút buồn hoang. (buồn bực + hoang sợ)

Đột nhiên, nó tựa hồ quyết tâm hạ một quyết định, đột nhiên đứng lên, ngửa đầu nhìn sừng mặt Cung Trường Nguyệt, sau đó cúi đầu nói nhỏ không biết nói cái gì, chờ khi nó lại ngẩng đầu lên, trong miệng đã chứa một hạt châu màu lam, trong hạt châu như có hỏa diễm nhảy lên ở giữa, giống như ánh mắt màu u lam của nó..

Đây là hồ châu, sinh mệnh cùng ngọn nguồn lực lượng của hồ tộc.

Hồ châu vừa vỡ, hồ tộc kia dĩ nhiên cũng không sống được.

Nhưng Thần Diệu lại không chút nào giữ lại đem viên hồ châu này ra, đồng thời khu động nó, lão đảo bay đến trên đầu Cung Trường Nguyệt, đứng vững xong, mới chậm rãi từ từ xoay tròn, ánh sáng màu lam không ngừng sáng rực giữa không trung, dừng ở trên người Cung Trường Nguyệt, đều bị nàng hấp thu vào.

“Oa, đây là cái gì?” Mộ Thanh Thần kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt tò mò nhìn viên hồ châu màu lam, lại tựa hồ muốn giơ tay đụng vào một chút.....

“Không cho phép nhúc nhích!” Thần Diệu đột nhiên ra tiếng.

Mộ Thanh Thần bị hoang sợ, hốt ha hốt hoang thu tay lại, còn nghĩ mà sợ nhìn Thần Diệu vài lần, lại bị bộ dáng Thần Diệu hung tợn làm cho hoang sợ.

“Ta..... Ta chỉ là muốn chạm vào một chút, không có..... Không có ý tứ khác!”

Mộ Thanh Thần lúng túng giải thích, sau lại ủy khuất than thở một câu, “Ta chỉ cảm thấy rất đẹp thôi.....”

“Hồ châu của ta đương nhiên xinh đẹp rồi!”

Thần Diệu vẻ mặt đắc ý, lập tức lại trừng mắt liếc nhìn Mộ Thanh Thần một cái, “Cho dù xinh đẹp cũng không cho ngươi đụng”

Giống như tiểu hài tử vội vàng muốn bảo hộ vật mình yêu thích vậy, quả thật rất buồn cười.

Bất quá nhờ có hồ châu, Cung Trường Nguyệt khôi phục thật sự rất nhanh, đợi đến sáng sớm hôm sau, nội lực của nàng đã khôi phục hơn phân nửa.

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó chậm rãi mở mắt, một tia sắc bén từ trong hai mắt của nàng xuất ra.

Trước khoảnh khắc Cung Trường Nguyệt mở mắt, Thần Diệu như có cảm ứng thu hồi lại hồ châu, cũng thuận tiện cảnh cáo Mộ Thanh Thần một câu: “Chuyện hạt châu, không cho phép nói cho chủ nhân!”

Nó nhe răng trợn mắt, bày ra một bộ dáng hung ác.

Mộ Thanh Thần có chút sợ hãi Thần Diệu, liền ủy khuất gật đầu.

Đợi khi Cung Trường Nguyệt mở to mắt, Thần Diệu trước tiên lên đến trên đầu Cung Trường Nguyệt, ngẩng đầu về mặt nịnh nọt, cười hi hi hỏi: “Chủ nhân, cảm giác thế nào!”

Cung Trường Nguyệt gục đầu xuống nhìn Thần Diệu trong lòng, vuốt vuốt bộ lông của nó, không nói gì.

Lúc này, nàng đột nhiên cảm giác được một tia hơi thở quen thuộc bên người, ánh mắt nàng nhíu lại, chợt quay đầu --

Nụ cười của Mộ Thanh Thần, nhất thời cứng lại trên mặt.

Sắc mặt Cung Trường Nguyệt trầm đi vài phần, độ ẩm chung quanh tựa hồ cũng giảm xuống rất nhiều.

Mộ Thanh Thần đương nhiên biết Cung Trường Nguyệt tức giận, liền hoang mang rối loạn giơ tay, lắp bắp nói: “Ta..... Ta lập tức trở về ngay!”

Dứt lời, liền hóa thành khói nhẹ, rồi đột nhiên chui vào trong viên tụ phách châu bên hông Cung Trùng Nguyệt.

Cung Trùng Nguyệt vừa lòng thu hồi một thân tức giận, ôm Thần Diệu từ trên nhuyễn tháp đi xuống.

Nàng cũng không vội vã đi ra ngoài, mà đứng tại chỗ giãn một chút thân cốt của mình --

Ân, cảm giác thực thư sướng, kinh mạch tựa hồ cũng mở rộng không ít.....

Cung Trùng Nguyệt dường như nhận thấy được cái gì, liếc mắt Thần Diệu một cái, nhưng cũng không nói chuyện.

Thần Diệu bị nhìn da đầu run lên, đành phải ngượng ngừng rút đầu lại.

Cung Trùng Nguyệt giãn mi, mới nhắc chân hướng bên ngoài đi tới.

Cửa phòng trước mặt nàng mở ra, Lưu Thâm bốn người một đêm không ngủ vẫn thủ hộ bên ngoài cùng xuất hiện trong tầm mắt, nhìn thấy Cung Trùng Nguyệt xuất hiện, trên mặt nhanh chóng xuất hiện sắc mặt vui mừng, vội vàng đi lên.

“Chủ tử! Chủ tử! Ngài không có việc gì!” Thanh Sở vui vẻ líu ríu kêu to nói.

“Chủ tử, có khỏe không?” Lưu Thâm trong mắt tuy rằng kích động, nhưng giọng điệu vẫn có vẻ trầm ổn, cảm xúc đều bị đè ép xuống, biểu hiện của nàng lão luyện thành thục.

“Chủ tử, ta đã vì ngài nấu canh, ngài muốn đưa lên bây giờ không?” Tề Nhã ôn nhu cười nói, trong mắt cũng tràn đầy vui mừng.

“Chủ tử, để ta bắt mạch cho ngài.” Nhữc Tư một lòng lo lắng sợ thân thể Cung Trùng Nguyệt có thể hay không lưu lại di chứng.

Bốn người không hẹn mà cùng tiến lên, đem Cung Trùng Nguyệt bên trong vây kín lại.

“Ta không sao.” Được bốn người lo lắng như thế, thần sắc Cung Trùng Nguyệt cũng không khỏi nhu hòa vài phần, mở miệng hỏi đáp.

“Chuẩn bị một chút, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Khi Lưu Thâm, Thanh Sở hai người đi chuẩn bị việc tắm rửa, Cung Trùng Nguyệt ngồi trở lại trong phòng, để Nhữc Tư xem mạch cho nàng.

Đội đến xác thực mạch tượng Cung Trùng Nguyệt vững vàng, trong lòng Nhữc Tư xem như hoàn toàn yên lòng.

Nàng luôn luôn mềm mại đáng yêu đến tận xương, lúc này rút đi tất cả lợi hại, cả người thoát nhìn ôn nhu vô cùng, thế nhưng vẫn có vài phần hàm súc nói không nên lời. Nàng cúi mắt, một bên thu thập này nọ, một bên ôn nhu cười nói: “Thân thể chủ tử không có gì trở ngại, đợi lát nữa khi tắm rửa, ta vì ngài châm mấy châm, hơn nữa để trong nước mấy loại dược, sẽ không có vấn đề gì.”

“Ân.”

Cung Trùng Nguyệt một tay nâng cằm, một tay khác bị dùng để bắt mạch lúc này cũng thu trở về, để tại lưng Thần Diệu im lặng nằm trên đùi nàng, lúc có lúc không nhẹ nhàng vuốt ve da lông Thần Diệu, làm Thần Diệu nhìn không được thích ý ánh mắt nheo lại.

Nhữc Tư nhìn đến động tác Cung Trùng Nguyệt, cũng theo tay nàng trông thấy một bộ lông xù màu trắng nhỏ trên đùi Cung Trùng Nguyệt, trong lòng cũng có chút kinh ngạc – trước đây sớm nghe nói theo bên người chủ tử có một tiểu hồ ly màu trắng, là xích phượng tuyết hồ trong truyền thuyết, nàng vẫn chưa gặp qua, như thế nào hiện tại xuất hiện trong này ?

Nhớ là chủ tử căn bản không đem xích phượng tuyết hồ mang đến đây a! Phải biết rằng, Thần Nam phái này, là một tòa đảo đơn độc, nếu muốn lại đến đây là không có khả năng.

Nhữc Tư đầu óc vừa chuyển, cũng lập tức hiểu rõ -- có lẽ đây là tiểu hồ ly thông minh, vụng trộm tránh trên thuyền theo tới đây? Nếu chủ tử không có tức giận, thì nàng cũng không hỏi nhiều.

Về nghỉ ngơi Thần Diệu, Nhữc Tư trong đầu vòng vo một chút, cũng không lại suy nghĩ nhiều.

Nhữc Tư thu thập một chút, Lưu Thâm tiến vào nói bể tắm nước nóng đã chuẩn bị tốt.

Cung Trùng Nguyệt đi vào bên cạnh bể nước nóng, để Lưu Thâm cời quần áo của nàng, mới từng bước một đi vào trong nước ấm, sương mù ấm nóng lượn lờ, che lấp thân hình mềm mại non nớt duyên dáng lúc ban đầu của nàng.

Cung Trùng Nguyệt bước vào trong nước ấm, chỉ cảm thấy thân mình buộc chặt lập tức thả lỏng ra, cảm giác thoải mái tuy hơi kém nhưng cũng làm cho nàng nhìn không được ngâm nga ra tiếng.

Trong phòng rộng lớn, lụa mỏng bay bay, thị nữ Thần Nam phái an bài đã sớm lui ra, mà Tề Nhã lúc này đang ở trong phòng bếp vì Cung Trùng

Nguyệt chuẩn bị thức ăn, cho nên ở trong này bận rộn cũng chỉ còn có Lưu Thấm, Thanh Sở, Nhược Tư ba người.

Thanh Sở lúc này ngồi xổm bên bể nước nóng, cầm trong tay cái rô nhỏ đựng được liệu, thả đều vào.

Nàng tuy rằng đối với y dược không quá quen thuộc, nhưng ở bên người Nhược Tư hun đúc nhiều năm, cũng biết được một ít, cho nên việc này đối với nàng mà nói, cũng không tính là quá khó khăn. Chỉ là việc này có chút nhàm chán, làm cho Thanh Sở trời sanh tính tình hay chơi nhện không được đánh vài cái ngập liên tục.

Cũng ngồi chồm hổm bên cạnh ao, Lưu Thấm xoa bóp cho Cung Trường Nguyệt, ngắt đầu liễu mắt Thanh Sở một cái, chỉ cảm thấy buồn cười, khoe miệng nhếch lên vài phần.

Nhược Tư cũng ở một bên, chuẩn bị vài thứ dùng để châm cứu.

Lưu Thấm xoa bóp đến khi cơ thể Cung Trường Nguyệt hoàn toàn thả lỏng, nàng mới thôi lui sang một bên, Nhược Tư đi lên, cầm trong tay ngân châm, một cây một cây đâm vào huyệt vị trên thân thể Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nhắm mắt lại, thần sắc lạnh nhạt.

Sau khi tắm rửa xong, Cung Trường Nguyệt mặc quần áo nguyệt sắc tơ lụa, đập nhuyễn hài mà ra, Tề Nhã cũng canh thời gian, đem canh chuẩn bị tốt bung lên.

Cung Trường Nguyệt cầm lấy ngân thìa (thìa bạc) uống mấy muỗng canh, lại ăn điểm tâm nhẹ, mới để bọn họ dọn đồ xuống.

Ăn xong, nàng trực tiếp đứng dậy, chưa sửa sang lại giường liền nằm xuống.

Lưu Thấm ngồi xuống trước người Cung Trường Nguyệt, một bên xử lý mái tóc ẩm ướt của Cung Trường Nguyệt, một bên nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, người mệt mỏi sao?”

“Hiện tại là giờ gì?” Cung Trường Nguyệt nhắm mắt lại hỏi.

“Giờ mẹo canh ba.”

“Giờ Tý lại kêu ta.” Cung Trường Nguyệt dứt lời, liền nặng nề ngủ.

Nói không mệt mỏi, như thế nào có khả năng đây? Hôm qua cùng Huyền Nhiên chân nhân tuy nói đánh một hồi thật là trần ngập vui sướng, nhưng lại trả giá lớn làm cho nội lực nàng hết sạch, hơn nữa cả đêm tĩnh tọa khôi phục, Cung Trường Nguyệt tự nhiên là phi thường mệt mỏi.

Nhìn Cung Trường Nguyệt đảo mắt liền ngủ, đáy mắt Lưu Thấm hiện lên một chút đau lòng -- trong chốc lát thật muốn khuyên chủ tử ngủ nhiều hơn, nhưng chuyện là do chủ tử quyết định, không phải bọn họ có thể thay đổi, chủ tử lát nữa muốn dậy, nhất định là có chuyện.

Cho nên đến giờ Tý, Lưu Thấm vẫn là đánh thức Cung Trường Nguyệt dậy.

Cung Trường Nguyệt thức dậy, tự nhiên là có việc, mục đích, vì muốn tìm Huyền Nhiên chân nhân một chuyện, làm cho hắn thực hiện điều kiện đáp ứng hôm qua.

Theo thói quen mặc xiêm y huyền sắc, mang mặt nạ màu bạc, Cung Trường Nguyệt mang theo một người Lưu Thấm, liền trực tiếp đi tới sân nơi Huyền Nhiên chân nhân.

“Là đồ đệ Huyền Nhiên chân nhân phải không?” Cung Trường Nguyệt nhìn Nam Tử Li, căn bản không nhớ người đứng trước mặt mình từng là Nam quận vương Thế Tử mà mình đã từng biết, mở miệng là xa cách mười phần, còn không tự giác mang theo vài phần thái độ trưởng bối đối với văn bối.

Cung Trường Nguyệt đem Huyền Nhiên chân nhân ngang hàng với mình, đồ đệ Huyền Nhiên chân nhân, không phải là văn bối của mình sao?

Nhìn đến người tới, Nam Tử Li cũng là sững sờ, bất quá rất nhanh chính mình liền khôi phục biểu tình:

“Đúng vậy, ngài tới là vì.....” xem ra, Ngọc công tử này tuy rằng bị sự phụ mình làm thương, nhưng dù sao đó là một trận luận võ, thương vong khó tránh khỏi, hơn nữa sự phụ cũng không nói gì, hắn cũng tự nhiên không khúc mắc gì cả, lúc này đối đãi với Cung Trường Nguyệt, cũng mang theo vài phần tôn kính.

“Sự phụ của ngài có ở đây không?” Cung Trường Nguyệt đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nam Tử Li gật gật đầu.

“Mang ta đi gặp hắn.” Đương nhiên đây là mệnh lệnh, Cung Trường Nguyệt nói là ngựa quen đường cũ, căn bản không quan tâm người trước mặt đến tột cùng là ai.

Nam Tử Li nhú mày, do dự một chút: “Gia sư thân bị trọng thương, chỉ sợ.....”

“Đồ đệ, để cho hấn vào đi! Ta còn nợ hấn vài thứ!” Phòng trong đột nhiên truyền đến thanh âm Huyền Nhiên chân nhân, xem ra hấn cũng hiểu được mục đích Cung Trường Nguyệt tìm đến hấn lúc này.

“Vâng.” Nam Tử Li lên tiếng, mới đưa Cung Trường Nguyệt đi vào.

Lúc này Huyền Nhiên chân nhân đang ngồi bên cạnh bàn, một bộ thần sắc nghiêm trang, nhìn đến Cung Trường Nguyệt tiến vào, hơi hơi vuốt cằm “Ngươi đã đến rồi.”

Cung Trường Nguyệt kỳ quái nhìn Huyền Nhiên chân nhân, không có trả lời.

“Làm sao vậy?” Huyền Nhiên chân nhân nghi hoặc hỏi.

Nam Tử Li phía sau Cung Trường Nguyệt bất đắc dĩ mở miệng nói:

“Sư phụ, ngài lão nhân gia. ‘Ăn’ xong, có thể lau miệng sạch sẽ được không? Trên râu của người có..... Mảnh vụn kia.” Hấn đang nói đến “Ăn” khi đó còn có ý gia tăng giọng điệu, coi như là ám chỉ sư phụ của hấn -- ngài lão nhân gia lại ăn vụn.

“Phải không?” Huyền Nhiên chân nhân mở to hai mắt nhìn, vội vàng dùng tay áo xoa xoa miệng, cũng thuận tiện lấy mảnh vụn trên chòm râu.

Bất quá cứu chữa cũng vô dụng, hấn một thân nghiêm trang, đã sớm không còn nữa.

Nam Tử Li trước mặt ngoại nhân Cung Trường Nguyệt, cũng khó nói nhiều lời, vẫn không ngừng cảnh cáo sư phụ kính yêu của hấn vài câu:

“Sư phụ, ngài hiện tại đang ở đường thương, nên nhất định phải..... Ăn kiêng!”

“Đã biết đã biết.” Huyền Nhiên chân nhân phát phát tay, ngượng ngùng cười nói.

“Vậy đồ nhi trước hết lui xuống.” Nam Tử Li dứt lời liền rời đi, trước khi bỏ đi, có chút nhịn không được liếc mắt nhìn Cung Trường Nguyệt một cái.

Cung Trường Nguyệt lại giống như bình thường không phát hiện, nhìn không chớp mắt.

Đợi cho Nam Tử Li rời đi, Cung Trường Nguyệt cũng đối với Lưu Thâm nói: “Ngươi cũng đi xuống trước.”

“Vâng.” Lưu Thâm cung kính lui xuống.

Phòng trong chỉ còn lại hai người Cung Trường Nguyệt cùng Huyền Nhiên chân nhân.

“Ngươi tới, là vì điều kiện ngày ấy ta đáp ứng sao?” Trong giọng nói Huyền Nhiên chân nhân có vài phần bất đắc dĩ.

“Ngươi biết vậy thì tốt.” Cung Trường Nguyệt hơi hơi vuốt cằm.

Nếu ngày đó Huyền Nhiên chân nhân đã hạ xuống đáp ứng, tự nhiên lúc này không có khả năng đổi ý, chỉ có thể nói: “Vấn đề gì, ngươi nói đi.”

“Ta muốn hỏi về Xích Viêm thần mộc.” Cung Trường Nguyệt thần sắc như trước, thần nhiên nói ra, trong lời nói đủ để làm cho Huyền Nhiên chân nhân theo trên ghế nhảy dựng lên.

“Cái gì? Ngươi như thế nào biết về Xích Viêm thần mộc!” Huyền Nhiên chân nhân ánh mắt tròn tròn.

Bất quá nói xong, liền phát hiện mình thế nhưng trong lúc vô ý lại lộ ra nói chuyện Xích Viêm thần mộc này là thật, liền nhanh chóng che miệng mình, vội vàng phủ nhận: “Ta không biết! Ta cái gì cũng không biết!”

“Ngươi có biết, bởi vì Xích Viêm thần mộc, ngay tại Đông Minh sơn của các ngươi.” Cung Trường Nguyệt nói thập phần khẳng định.

Hôm qua nàng sửa lại chủ ý, bỏ thêm một điều kiện như vậy, bởi vì Thần Diệu âm thầm nói cho nàng, Xích Viêm thần mộc kia ngay tại Đông Minh sơn, hơn nữa nàng phải lợi dụng cơ hội này, một lần đoạt lấy Xích Viêm thần mộc! Cung Trường Nguyệt tự nhiên là đồng ý.

Huyền Nhiên chân nhân bị giọng điệu khẳng định của Cung Trường Nguyệt đá bại, thất bại thà tay xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Xích Viêm thần mộc kia đã sớm mất đi.”

“Vậy ở đâu?” Cung Trường Nguyệt hỏi, trong giọng nói có phần vội vàng, được che dấu rất tốt.

“Ở Cận quốc, chẳng qua không biết chính xác ở chỗ nào.” Huyền Nhiên chân nhân cũng không có giấu diếm, nói thẳng ra sự thật chuyện này, hấn biết, cho dù hấn nói dối, cũng không thể gạt được Ngọc công tử ở trước mặt giống như hồ ly tặc tinh* !

*Tặc tinh: trộm tinh hoa. Ý của HNCN là Ngọc công tử có hàn thiết trầm ngân, có tinh diệu thiết mẫu, giờ lại muốn lấy Xích Viêm thần mộc ==))

Trong lòng Huyền Nhiên chân nhân oán hận nghĩ đến.

“Từ vài thập niên trước, một vị trưởng lão Đông Minh sơn của chúng ta, đã đem Xích Viêm thần mộc này thành lễ vật đưa cho đồ đệ mình yêu nhất, mà đồ đệ của hắn, là người Cận quốc, tựa hồ là hạng người quyền cao chức trọng, hình như cái gì thế tử hay cái gì Vương gia, dù sao cũng là thực tôn quý.” Huyền Nhiên chân nhân nghĩ gì nói đó, thẳng thắn đem ngọn nguồn nói ra hết.

Cận quốc? Cung Trường Nguyệt nhíu mi, cũng không hỏi tiếp, đứng dậy trực tiếp ly khai.

“Ít nhất phải nói cảm ơn chứ a.” Huyền Nhiên chân nhân phiền muộn kéo cằm, nhỏ giọng than thở một câu.

Cung Trường Nguyệt rời đi trong chốc lát, Nam Tử Li mới đẩy cửa tiến vào.

“Vừa rồi Ngọc công tử tìm đến ngài vì chuyện gì vậy?” Nam Tử Li bưng một cái khay gỗ, phía trên là một chén thuốc đen tuyền.

“Không có gì cả! Ha ha!” Huyền Nhiên chân nhân cười khoát tay.

Nam Tử Li biết việc này khẳng định là không tiện nói ra, cũng không có hỏi nhiều. Hắn cầm trong tay chén thuốc đặt trước mặt Huyền Nhiên chân nhân, ôn hòa cười nói: “Sur phụ, uống nó đi.”

“Đây là cái gì? Được!” Huyền Nhiên chân nhân trực tiếp theo trên ghế nhảy dựng lên, hoảng sợ hô to nói.

“Đương nhiên.” Nam Tử Li như trước cười đến ôn hòa, cả người nở rộ ra một loại như ngọc quang hoa, “Đây là dược trợ giúp nội thương sư phó ngài, cho nên ngài nhất định phải uống, một giọt cũng không thể thừa.”

“Không! Ta không cần!” Huyền Nhiên chân nhân giống như một lão ngoan đồng, một bên ở trong phòng chạy trốn, một bên lắc đầu liều mạng cự tuyệt nói.

"Sur phụ, đồ ăn còn lại của ngài, chỉ sợ đã gần hết đi..." Nam Tử Li không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy, làm cho Huyền Nhiên chân nhân lập tức yên lặng.

“Đồ đệ bất hiếu a --” Huyền Nhiên chân nhân một bên thăm đăm kinh hô, một bên thấy chết không còn, bưng chén thuốc đen tuyền kia lên, uống một hơi cạn sạch.

Mà bên kia, Cung Trường Nguyệt trở về sân sau, liền đem tin tức sắp đi Cận quốc phân phó xuống, để cho những người liên quan chuẩn bị thuyền cho tốt.

“Chủ tử, vừa rồi chương môn Thần Nam phái phái người đến thỉnh ngài đến lấy Trầm Mặc thạch, chủ tử muốn tự mình đi hay sao?” Tề Nhã tiến lên hỏi.

Cung Trường Nguyệt trầm ngâm một chút, đáp: “Vẫn là ta đi đi.”

Dứt lời, nàng liền trực tiếp đi đến hội trường hôm qua.

... ..

Hôm nay, tuy rằng thiên hạ võ hội không sai biệt lắm đã kết thúc, nhưng giữa sân nơi nơi vẫn chật ních người, cùng hôm qua không có gì khác biệt, mọi người đều biết hôm nay Ngọc công tử sẽ nhận phong hào “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” cùng bảo vật Trầm Mặc thạch, mà bọn họ tới là để chứng kiến một khắc quang vinh này! Tuy rằng đương sự đối với phong hào “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” cũng không để ý lắm, chân chính để ý chỉ có Trầm Mặc thạch mà thôi.

Cung Trường Nguyệt vừa mới đi vào hội trường, liền thấy chương môn Thần Nam phái Đồng Văn Sinh cười đến vẻ mặt sáng lạn, đi lên đón:

“Ôi, Ngọc công tử người đã tới!”

“Àn.” Ngọc công tử thản nhiên lên tiếng, cũng không đem chương môn Thần Nam phái nịnh nọt xem ở trong mắt.

Đồng Văn Sinh sắc mặt cứng đờ, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại: “Mau tới mau tới, mọi người đều chờ người này!”

Đồng Văn Sinh dẫn Cung Trường Nguyệt xuất hiện trước mặt mọi người, hội trường lập tức nhắc lên một trận hoan hô kinh thiên động địa!

Bất quá, phía sau, đột nhiên có một thanh âm xuất hiện không đúng lúc, trong giọng nói tràn đầy ý xấu --

“Chỉ sợ, thiên hạ võ hội này, không thể cứ kết thúc như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ma Tông

Giọng nói này hoàn toàn không che giấu ác ý bên trong nó, nói xong, còn cười khặc khặc quái dị, khiến người xung quanh nghe được sồn tóc gáy.

Lúc này mọi người liền cảm thấy nghi hoặc – thanh âm này, tựa hồ không phải trong bọn họ nói ra. Nó giống như truyền tới từ chân trời, từ xa đến gần, mờ mờ ảo ảo, cực kì không đúng lúc.

"Ai ? " Làm chủ sự, chương môn Thần Nam phái Đồng Văn Sinh lập tức giật tái mặt, quát lớn.

Hắn tuy rằng ở trước mặt Cung Trường Nguyệt cũng chính là Ngọc công tử bày ra bộ dạng nịnh nọt, nhưng theo xu hướng, Ngọc công tử đánh bại Huyền Nhiên chân nhân, còn để lộ sự thật là mình đã đạt cảnh giới tông sư, hắn lấy thái độ như vậy để đối đãi, cũng không có gì đáng trách.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện giọng nói chẳng biết từ đâu ra ? Người tới rốt cục là ai ? Vậy mà lại không mời mà tới, Đồng Văn Sinh hẳn dĩ nhiên không có vẻ mặt hòa nhã rồi, đương nhiên bày ra khí phách của người ở địa vị cao, chương môn thiên hạ đệ nhất phái.

Bất quá người thần bí hình như cũng không định cho chương môn thiên hạ đệ nhất phái Đồng Văn Sinh một chút mặt mũi, không lưu lại đường sống, giễu cợt nói, "Chỉ là chương môn một phái nhỏ, cũng xứng biết thân phận ta sao ? " Phán kiều ngạo trong giọng nói không hề che dấu, toàn bộ lộ ra ngoài.

Đồng Văn Sinh lập tức nổi giận, "Thần Nam phái ta là thiên hạ đệ nhất đại phái, ngươi lại dám không biết điều nói chúng ta là tiểu phái ?! "

Thần là chương môn như hắn, cực kỳ coi trọng sĩ diện, hơn nữa phải biết rằng, hắn tốn bao nhiêu tâm tư và cố gắng mới đi được đến vị trí như bây giờ, đạt được địa vị cùng vinh quang này, lại bị người ta ừ ừ cạc cạc nói không đáng một đồng ! Hắn không giận mới là lạ !

"Thiên hạ đệ nhất đại phái ! Ha ha ! Ngươi có phần hơi coi trọng mình rồi ! " Thanh âm kia cuồng tiếu một trận, hiển nhiên là không quan tâm tới chuyện Đồng Văn Sinh mới nói, "Nếu ngươi là thiên hạ đệ nhất đại phái, vậy Ma Tông bọn ta là cái gì ? "

Câu hỏi kiêu ngạo đến cực điểm ! Trong vô tình lại lộ ra thân phận –

Người Ma Tông !

Ở đây, rất nhiều người đều hoảng sợ không thôi ! Ngay cả Đồng Văn Sinh trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên phản bác thế nào.

Người Ma Tông kia vừa dứt lời, liền có nhiều người mặc hắc y che mặt, từ trên trời hạ xuống. Đại khái có khoảng hai mươi mấy người tới, trong đó hơn phân nửa đã đạt cảnh giới nhất lưu cao thủ trên giang hồ, mà năm người mờ ảo kia không hề che dấu khí thế trên người mình, giống như thủy triều đè xuống xung quanh, trực tiếp khiến vài người nội lực thấp phun ra máu tươi, trước mắt một màu đen, ngã thẳng xuống, không đứng dậy nữa.

Năm người này, thế nhưng ai cũng là tông sư ! Hơn nữa người cầm đầu lại còn là đỉnh tông sư !

Mọi người chỉ cảm thấy thờ không nổi – năm người này là sao, tông sư bây giờ lại trở nên không đáng giá vậy ư ? Ở đây nhiều như vậy thì không nói, lại còn nhảy ra thêm năm người nữa ! Còn tự xưng là người Ma Tông !

Nói tới Ma Tông, cái tên kia khiến người ta vừa nghe đã sợ mất mật ! Nhớ năm đó triều Trần vừa mới diệt vong, thiên hạ hỗn loạn, quần hùng ra sức tranh giành, lập tức có hai đại thế lực ngang trời xuất thế, một cái là Đạo tông, một cái là Ma Tông, hành vi tàn nhẫn không theo lẽ thường, ham thích sát sinh, bị người trong võ lâm phi nhổ, thiên hạ đối với Ma Tông lại càng chán ghét và sợ hãi.

Trong thời cuộc hỗn loạn đó, có rất nhiều kiêu hùng* muốn tranh bá thiên hạ, thống nhất giang sơn, nhưng tranh đấu trên đại lục vẫn quay quanh Đạo tông và Ma Tông. Khi đó không có hoàng đế, không có triều đại, Đạo tông và Ma Tông này nghiễm nhiên là hai quốc gia !

*Kiêu hùng : người ngang ngược có dã tâm, người trí dũng kiệt xuất.

Thời cuộc hỗn loạn giằng co rất nhiều năm, cho đến khi tam quốc ra đời, Đạo tông và Ma Tông mới dần dần lảnh đời, mười mấy năm trước, hoàn toàn mất đi tin tức trên giang hồ. Tuy rằng ngẫu nhiên vẫn có người của Ma Tông Đạo tông xuất hiện, nếu không phải đụng chạm đến chiêu bài của Ma Tông Đạo tông thì họ cũng không có ý tái xuất giang hồ.

Người đời đều cho rằng thật ra Ma Tông lúc thiên hạ đại loạn đã bị dả kích rất nặng, tổn thương nguyên khí, thực lực chân chính không bằng lúc trước. Ma Tông vì không muốn mất mặt, mới dùng cái danh hào lảnh đời giả vờ thần bí, nói là rời khỏi giang hồ, trên thực tế chính là xuống dốc. Đương nhiên, cách nói này không ngoại trừ người có cừu hận thật sâu với Ma Tông cố tình truyền ra, ai bảo bọn họ muốn báo thù, lại không tìm ra tung tích Ma Tông đây ? Bất quá chỉ là một cách khích tướng rất ngây thơ mà thôi.

Mặc kệ sự thật là thế nào, người đời đều ôm một suy nghĩ – Ma Tông, chỉ sợ sau này sẽ không còn xuất hiện !

Mà bọn họ cũng không nguyện ý nhìn Ma Tông thị huyết thành tánh, giết người như góe hành tẩu trên giang hồ, khiến lòng người hoảng sợ, cả buổi tối cũng ngủ không yên, khi người ta đến gõ cửa cũng phải hỏi nửa ngày vì sự gặp phải người Ma Tông, đối với người Ma Tông tránh còn không kịp a !

Mà bây giờ, lại có người đi theo cờ hiệu của Ma Tông, nói mình là người Ma Tông ? Chẳng lẽ Ma Tông sắp tái xuất giang hồ ?

Nghĩ như vậy, về mặt Đồng Văn Sinh có chút cứng ngắc, bất quá cho dù đây là sự thật, hẩn tình nguyện tin tưởng lý do khác –

" Các ngươi nói mình là người Ma Tông thì chính là người Ma Tông sao ? Làm sao ta tin ngươi được ! " Đồng Văn Sinh khinh thường cười khẩy.

Người dẫn đầu, thân hình có chút cao lớn, tuổi hẩn là trên dưới bốn mươi, cảnh giới của hẩn là đỉnh tông sư, cũng là chủ nhân của giọng nói khi nãy. Lúc này hẩn nghe thấy giọng điệu khinh thường của Đồng Văn Sinh, có chút tức giận hừ hai tiếng, " Ngươi mà thấy lệnh bài của lão nhân ta, cũng đừng sợ tới mức tiểu ra quần ha ! "

Dứt lời, một khối huyền thiết lệnh bài* đen tuyền từ trong tay áo hẩn bay ra, đập thẳng vào mặt Đồng Văn Sinh, giống như muốn đục một lỗ thủng trên đầu hẩn, ra tay tàn nhẫn trí mạng !

*Huyền thiết lệnh bài: Lệnh bài làm từ sắt đen.

Đồng Văn Sinh cả kinh, liên tục lui vài bước, căn bản không thể trốn được khối lệnh bài kia, chỉ có thể trở mặt nhìn nó như đao kiếm cắt qua không khí, tựa hồ sắp xuyên qua đầu mình – có thể trở thành chương môn Thần Nam phái, võ công của Đồng Văn Sinh dĩ nhiên không yếu, nhưng dù sao hẩn cũng chưa đặt chân đến cảnh giới tông sư, mà người ra tay lại là đỉnh tông sư, dĩ nhiên Đồng Văn Sinh không thể sánh được, mà hẩn muốn lấy đi tính mạng Đồng Văn Sinh, thật sự là dễ như trở bàn tay !

Nhưng mà, bên cạnh Đồng Văn Sinh, cũng không phải là một đám người tầm thường.

Một bàn tay đột nhiên xuyên tới từ bên cạnh, có chút cố gắng bắt được khối lệnh bài này, vận mười phần nội lực lên bay, mới có thể khó khăn ngăn chặn lệnh bài, cũng tránh cho số phận bị đánh vỡ đầu của Đồng Văn Sinh.

Người này chắc chắn không phải Cung Trường Nguyệt, năng từ đầu đến cuối giống như một người ngoài cuộc, lạnh lùng thản nhiên đứng ở một bên xem diễn, trong mắt nàng, Ma Tông Đạo tông gì đó, có liên quan gì nàng đâu ?

Người ra tay, cũng là một vị tông sư, bất quá chính là trưởng lão Thần Nam phái, cũng chính là người sớm bắt mối với Cung Trường Nguyệt, cuối cùng lại bị khí thế của Cung Trường Nguyệt làm cho kinh sợ.

Hẩn tuy là tông sư, nhưng cảnh giới không thể sánh được với nam tử Ma Tông kia, cho nên phải mất sức lực rất lớn mới bắt lấy được huyền thiết lệnh, cứu chương môn nhà mình một mạng.

Bất quá, tuy hẩn bắt được lệnh bài, nhưng trên lệnh bài ẩn chứa nội lực mạnh mẽ, đồng thời cũng làm cho ngón tay phải của hẩn đứt đứt vài đoạn !

Ngón tay bị chặt đứt, hẩn làm sao cầm được huyền thiết lệnh nặng nề đó ? Lệnh bài đen tuyền thoạt nhìn không có gì hấp dẫn kia rơi trên đất, phát ra tiếng vang nặng nề, mà hình dạng lệnh bài cũng lộ ra –

Hình dạng rất đơn giản, không có gì đặc biệt, ở phía viền điêu khắc một ít hoa văn tinh xảo, lại làm cho lệnh bài này có vài phần không giống với mấy lệnh bài thường. Bất quá nói tới chỗ khiến mọi người chú ý nhất, chính là chữ " Ma " rất lớn ở chính giữa, nét bút cứng cáp có lực, hơn nữa còn vận phần tùy tiện, chỉ cần nhìn chữ này thì đã đủ để nhìn thái độ làm việc của Ma Tông ! Lệnh bài bởi vì có chữ này, khí thế đột nhiên tăng lên, hình dạng đơn giản hình như cũng trở thành cổ xưa, thoạt nhìn đặc biệt khiếp người.

" Ma Tông lệnh ! " Đồng Văn Sinh không phải đùa ngốc, nhìn một cái thì đã nhận ra lệnh bài trên mặt đất là gì !

Hẩn thét một tiếng kinh hãi, dĩ nhiên khiến người xung quanh chú ý, những người ở trên đài cũng tiến lên nhìn, nhận ra khối lệnh bài đen tuyền không có gì hấp dẫn này chính là Ma Tông lệnh, vật có thể đại biểu tốt nhất cho thân phận Ma Tông khi hành tẩu trên giang hồ ! Người có thể có Ma Tông lệnh, dĩ nhiên không phải hạng vô danh tiểu tốt ! Nam tử này có địa vị khá cao ở Ma Tông !

Nhưng Lâu Thập Tam ẩn trong đám người trên đài cao lại trầm mặt, đáy mắt rất nhanh lóe lên vài tia hàn quang – cái gọi là Ma Tông lệnh, hẩn đã từng thấy.

Những người dưới đài bị Ma Tông lệnh làm cho nổi giận, cảm đầu là một nam tử, hét lớn một tiếng, giận mi trừng mắt liên tục mắng, " Làm càn ! Các ngươi thật là lớn mật ! Lại dám ném Ma Tông lệnh vào bọn ta ! "

Dứt lời, hẩn trực tiếp nhún người nhảy lên đài cao.

Trên đài cao đều là nhất lưu cao thủ, cho dù trong lòng sợ sệt, cũng không thể ở trước mắt mọi người làm ra hành động không chiến mà khuất phục. Vì thế những người này đều phóng về phía Ma Tông kia, trong miệng quát không ngừng, khí thế như cầu vồng (chà hiểu @@), binh khí trong tay nắm chặt.

Nhưng mà, chệnh lẹch vẫn còn đó, những người này còn chưa đến gần nam tử hắc y kia thì đã bị đánh bay ra.

Trong nháy mắt, người Ma Tông kia lại vọt tới trước mặt Đồng Văn Sinh !

" Không biết tốt xấu ! " Người nọ không khỏi phân trần, nâng tay lên muốn chụp một chương lên Đồng Văn Sinh.

Lần này, cũng không có ai giúp Đồng Văn Sinh chặn người Ma Tông lại được, vì thế thiên linh cái* của Đồng Văn Sinh một võ một chương, thất khiếu* chảy máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

*Thiên linh cái : huyệt vị nằm ở đỉnh đầu.

*Thất khiếu : bảy lỗ trên gương mặt gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng.

"Chưởng môn ! " Các đệ tử Thần Nam phái cực kỳ bi thương hô lớn.

Trong lòng bọn họ đều hiểu, chưởng môn của bọn họ, không sống nổi !

Các trưởng lão Thần Nam phái cũng nổi giận, " Ngươi cần rõ như vậy, là khi dễ Thần Nam phái ta không có người sao ? "

" Chính là khi dễ ngươi ! Thì sao ! " Thái độ nam tử kia tùy tiện vô cùng.

Vì thế trưởng lão Thần Nam phái đều xông lên, bao vây nam tử Ma Tông kia không một kẽ hở, xem ra, bọn họ hôm nay hạ quyết tâm không để người Ma Tông rời đi.

" Một khi đã vậy, hôm nay ma đầu ngươi hãy đem tính mạng để lại đây đi ! " Một trưởng lão trong đó quát lớn.

Ngay lúc đại chiến hết sức căng thẳng, một thanh âm thờ ơ từ bên cạnh tiến vào –

" Chờ một chút. "

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hàn Khí

"Chờ một chút." Vốn Cung Trường Nguyệt vẫn đứng bên cạnh xem diễn, đột nhiên nâng mắt hô.

Thanh âm này rất đột ngột, hơn nữa phát ra làm cho người khác không thể xem nhẹ, vì thế mọi người ở đây đều quay đầu hướng về nàng, trong mắt mỗi người một tâm tư.

"Tiểu tử, ngươi là ai? Nơi này không có chỗ cho ngươi chen vào!" Bị mười mấy tên cao thủ Thần Nam phái làm chủ, trong đó còn có vài người cấp bậc tông sư, vậy mà nam tử Ma Tông kia thế nhưng không có một chút sợ hãi, vẫn như trước can rở, đáng vẻ bề vệ rất kiêu ngạo!

"Ngọc công tử, tuy nói ngươi là đại tông sư, nhưng đây là ân oán của Thần Nam phái chúng ta cùng Ma Tông, ngươi một ngoại nhân, không nên nhúng tay vào chuyện của chúng ta!" Một vị trưởng lão Thần Nam phái không nhịn được nói.

"Ngọc công tử?" nam tử Ma Tông kia sừng sốt, ánh mắt hung ác nham hiểm ở trên người Cung Trường Nguyệt quét nhiều lần, bỗng dừng cười khặc khặc hai tiếng quái dị, trong giọng nói tràn đầy khinh miệt:

"Ta nói thể nhân truyền Ngọc công tử rất lợi hại, giống như thần như tiên, không nghĩ rằng, diện mạo lại lờ lợt như vậy ! Nhìn bộ dạng éo lá của ngươi, người Thần lâu các ngươi, không phải là phó tùy kỳ chủ* đấy chứ "

*Phó tùy kỳ chủ : đại khái giống câu chủ nào tớ nấy.

Nam tử Ma Tông kia căn bản không đem Cung Trường Nguyệt xem ở trong mắt, nhìn một người đứng trước mặt mình như vậy, chỉ cảm thấy hân nhu nhược không chịu nổi, dường như cái thân thể nhỏ bé kia chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay, mở miệng nói là không cần được .

Cung Trường Nguyệt lấy thân phận tông sư Ngọc công tử đã bại Huyền Nhiên chân nhân là chuyện hôm qua, mà Thần Nam đảo thì cách xa đại lục, trên đại hải mờ mịt này giao thông không tiện, nên đến nay tin tức này vẫn chưa truyền ra, chỉ có tại đây trên đảo, mọi người chứng kiến trận chiến kinh thiên động địa kia mới biết rõ.

Mà những người tự xưng đến từ Ma Tông, hôm nay mới có thể xuất hiện, tất nhiên không có cơ hội thấy trận chiến hôm qua Cung Trường Nguyệt cùng Huyền Nhiên chân nhân, cũng sẽ không biết thực lực chân thật của Cung Trường Nguyệt, trong lòng tự nhiên khinh miệt.

Cung Trường Nguyệt nghe xong những lời này, sắc mặt chợt trầm xuống, giống như có hàn khí lấy nàng làm trung tâm mở ra hướng tới bốn phía khuếch tán, ánh mắt nàng hơi hơi nheo lại, bên trong đôi mắt phượng đen lấy hoa lệ ánh lên quang mang, làm người khác không dám nhìn gần!

"Lá gan đủ lớn." Cư nhiên dám ở trước mặt nàng nói loại lời như vậy.

Cung Trường Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, cho dù là người cách rất xa nàng, đều có thể nghe ra trong lời nói nồng đậm vẻ bức mình.

"Khặc khặc! Như thế nào? Tiểu tử ngươi chẳng lẽ không biết phải nói sao nữa à ?"

Nam tử Ma Tông kia không chỉ không có thu liễm, hơn nữa còn cười đến càn rỡ, nước miếng văng tung tóe.

Cung Trường Nguyệt không nói lời nào, nhắc chân đi về phía nam tử Ma Tông kia.

Khuôn mặt của nàng bình thản, mái tóc đen phía sau cũng trở nên yên tĩnh, giống như bị uy áp của chủ nhân dọa sợ, y bào huyền sắc trên người nàng tỏa ra kim sắc quang mang nhàn nhạt dưới ánh mặt trời, hoa văn được thêu chìm, đáng diệu cổ xưa, lại tăng thêm vài phần khí thế cho y phục.

Người này, một thân huyền sắc hoa y (xa hoa), từng bước tiến đến, làm người khác sợ hãi nói không nên lời!

Trưởng lão Thần Nam phái cũng bị khí thế kia làm cho kinh sợ, không chờ Cung Trường Nguyệt mở miệng, theo bản năng chủ động nhường đường cho Cung Trường Nguyệt, lúc Cung Trường Nguyệt bước qua mình, không tự chủ được thân mình run rẩy, ngay cả đầu cũng nhịn không được cúi thấp, trong lòng không hiểu sao dâng lên sợ hãi.

Nam tử Ma Tông kia nhìn Cung Trường Nguyệt hướng mình đi tới, nhú nhú mày, giọng điệu mang theo khinh miệt: “Tiểu tử, ngươi vẫn là cách xa một tí, miễn cho đụng vào thân thể bé nhỏ của người, liền đi đòi nhà ma --!”

Nam tử đột nhiên rít một hơi, kinh ngạc nhìn đầu thương màu bạc đang để chỗ xương sụn yết hầu của mình bàn tay trắng thuần mềm mại cầm lấy thân thương màu đen lóe lên ánh sáng, làm cho người khác một loại cảm giác giống như cầm toàn bộ thế giới!

Nam tử Ma Tông vẫn chưa sợ hãi, nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc -- hần thể nhưng chưa thấy tiểu tử này xuất thủ, đầu thương kia liền đến trước yết hầu mình, thương của tiểu tử này thật là nhanh!

Cung Trường Nguyệt cũng không có ý đâm xuống, nam tử Ma Tông biết, nên căn bản cũng không có ý nghĩ tránh.

Bất quá bị người như vậy dùng đầu thương để chỗ trí mạng của mình, nam tử Ma Tông vẫn cảm thấy da đầu có chút run lên, giống như có một cổ lãnh ý theo mình mà dâng lên, đưa cả người hần bao vây trong thủy triều lạnh lẽo, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Nam tử này có chút ngạo nghễ, không muốn đem cảm giác mình lúc này bại lộ cho người khác thấy, cố gắng đứng thẳng, không lộ ra một tia biểu tình không nên có.

Bất quá hàn ý kia vẫn không buông tha, tựa như chỗ nào cũng có, liều mạng chui vào trong cơ thể hần.

Hai chân nam tử ẩn trong áo bào khẽ run lên, may mắn động tác này rất nhỏ, lại được nam tử Ma Tông đứng lúc phát hiện, chỉ có thể cắn răng đè ép xuống, mới không làm cho động tác hai chân run run của hần bại lộ trước ánh mắt của mọi người.

Trong lòng nam tử kỳ quái, cảm giác này đến tốt cùng là từ đâu mà đến, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, mà hần vì dời đi lực chú ý của mình, ngửa mặt lên, liền cười ha ha hai tiếng, đối với Cung Trường Nguyệt trào phúng nói:

“Như thế nào? Đừng nói là bị ta dọa sợ, không dám động thương chứ? Quả nhiên là thư sinh mặt phấn nhát như chuột, lúc cảm thương thì cẩn thận một chút, coi chừng bị thương này đụng trúng chân!”

Cung Trường Nguyệt cũng không lộ ra vẻ mặt nổi trận lôi đình, biểu tình của nàng, bình tĩnh đến mức có chút đáng sợ, cặp mắt kia giống như hắc ám vô tận, khiến người khác vừa đi vào, nhìn không thấy điểm cuối, chỉ có thể lún sâu vào bóng đêm -- mà chết.

Sau đó, nàng hơi hơi vuốt cằm, nhìn như áy náy, động tác lại có một cảm giác cuồng ngạo cùng tôn quý nói không nên lời, giống như hoàn toàn không đem nam tử Ma Tông này xem ở trong mắt. Mà thanh âm nàng đè thấp, có một loại cảm giác áp bức, nói:

“Miệng này không cần cũng được.”

Lời nói nàng bình thản, cũng có chút không nhượng bộ!

Nam tử Ma Tông bị lời này làm cho bật cười, vừa định trào phúng lại hai câu, chỉ thấy đầu thương màu bạc cách yết hầu của mình không xa đột nhiên biến mất!

Nam tử Ma Tông kinh hãi!

Ở Ma Tông, hần có thành tựu, thực lực cùng địa vị hôm nay, tự nhiên cho thấy, hần cũng không phải một tên ngốc. Trước đó hần đối đãi cuồng ngạo với những người này, bất quá chỉ là một loại thử thôi.

Thời điểm đầu thương Cung Trường Nguyệt đến trước yết hầu hần, nói hần không cảnh giác, đương nhiên là giả, mục đích của hần, bất quá chỉ vì dựng nên hình tượng rất cao hơn đầu giả dối mà thôi.

Hần nhìn như lúc đối với đầu thương áp chế tánh mạng mình không chút nào để ý, trên thực tế, đồng thời khi hần cùng Cung Trường Nguyệt nói chuyện, lực chú ý thời khắc đều đặt ở đó!

Nhưng, ngay cả trong tình trạng mình nhìn chăm chú để ý như vậy, đầu thương kia lại cứ thế biến mất!

Nam tử Ma Tông theo bản năng giương mắt nhìn về phía Cung Trùng Nguyệt, trong hai mắt còn chưa phản chiếu bóng dáng của nàng, liền có một cây trường thương quét ngang đến, trực tiếp đánh hấn lùi vài bước, thiếu chút nữa từ trên đài cao ngã xuống!

Nam tử Ma Tông vừa mới đứng dậy từ cái chết, chỉ thấy một chút bóng dáng màu đen đối mặt mà đến, cả người hấn nhát thời mắt trọng tâm, trực tiếp ngã ra sau. May mắn cuối cùng hấn phản ứng lại đúng lúc, vận nội lực lộn ngược ra sau một cái, dừng ở trên lôi đài, mới không rơi vào kết cục tứ chi ngã chổng vó làm trò hề.

“Người --!” Nam tử Ma Tông kia vừa mới giương mắt vừa sợ vừa giận hô lên một chữ, liền thấy trường thương Cung Trùng Nguyệt thế như chẻ tre hướng tới chính mình mà đến, quang mang lợi hại kia, rõ ràng muốn lấy mạng mình!

Nam tử không dám khinh suất nữa, liền nhún người nghênh đón, cùng Cung Trùng Nguyệt giao thủ đánh vài hiệp.

Nam tử Ma Tông kia dù chưa phải là tông sư đỉnh, so với Huyền Nhiên chân nhân mà nói còn hơi kém hơn một chút, mà Cung Trùng Nguyệt có thể đã bại Huyền Nhiên chân nhân, việc đã bại nam tử Ma Tông cuồng ngạo này dĩ nhiên không cần phải bàn tới!

Cung Trùng Nguyệt không có tâm tư kia, cũng lười đánh từ từ với nam tử này, nàng vừa lên, xuất ra mười phần khí lực, trường thương trong tay hạ xuống tàn nhẫn, chiêu thức lấy tính mệnh người, khí thế giống như nước sông lớn, liên tục không ngừng! Rầm rộ không thể tả!

Nam tử lúc đầu còn có thể ứng phó mấy chiêu, nhưng đến sau, dần dần chống đỡ hết nổi!

Kỳ thật như vậy là có liên quan với trạng thái, Cung Trùng Nguyệt ở trong khoảng thời gian ngắn điều chỉnh trạng thái tác chiến đến tốt nhất, lúc này trường thương khí phách mười phần, tự nhiên không thể đỡ được.

Mà nam tử Ma Tông này lại không phản ứng đúng lúc, cảm xúc trong lòng có chút không an phận, thấp thỏm phập phồng, dĩ nhiên chỉ có thể liên tục tháo chạy! Huống chi, nam tử Ma Tông này vốn yếu hơn so với Cung Trùng Nguyệt rất nhiều.

Nam tử Ma Tông kia cơ hồ ngay cả thở cũng không nổi trọn mắt trừng Cung Trùng Nguyệt -- thực lực Ngọc công tử đến tột cùng ra sao, thế nhưng có thể đem mình đánh tới như vậy!

Lúc này, trong lòng hấn không khỏi sinh ra vài phần hối hận vì chính mình nhất thời khinh địch.

Mà mấy người cũng đến từ Ma Tông kia, nhìn đến lão đại thế nhưng bị đánh thành bộ dáng này, ngay cả một chút ý tứ chiếm thượng phong cũng không có, trong lòng vừa tức vừa giận, làm sao còn lo lắng cái gì quy củ giang hồ, bỏ hết nhiệm vụ, chuẩn bị xông lên nhúng tay vào trận chiến đấu luôn.

Ai dè, một ánh mắt của nam tử trẻ tuổi mặc xiêm y huyền sắc kia đảo đến, không có lời nói hay biểu tình gì, lại làm cho bọn họ như rơi vào hầm băng Cửu U, cảm thấy lạnh từ trong xương, không ngừng run rẩy, theo bản năng dừng bước, không dám đi về phía trước.

Đương nhiên, bọn họ sững sờ, trên thực tế chỉ là một cái chớp mắt, rất nhanh phục hồi lại tinh thần, hai mắt mang theo kính sợ nhìn Ngọc công tử trong truyền thuyết.

Bọn họ tuy rằng sững sờ trong một cái chớp mắt, cũng đủ để Cung Trùng Nguyệt trực tiếp đem nam tử Ma Tông kia đánh ngã.

Nam tử Ma Tông kia bị trường thương Cung Trùng Nguyệt đè, chỉ cảm thấy giống như có một tòa núi cao ở trên đầu vai của mình, trực tiếp ngã xuống, mà đầu Thương Lộ của Cung Trùng Nguyệt không chút do dự xuyên qua đầu vai nam tử Ma Tông, mạnh mẽ cắm vào mặt đất.

“Ngô!” Nam tử Ma Tông hét lớn một tiếng, chỉ cảm thấy một cổ đau đớn xé rách từ đầu vai mình truyền đến.

Hấn không phải chưa từng bị thương, so với vết thương này còn nặng hơn, hấn đều chịu qua, nhưng chưa có lần nào mà thương tích lại khiến hấn đau đớn thế này.

Ngọc công tử này thật tàn nhẫn, thế nhưng nhân cơ hội dùng nội lực làm vỡ nát kinh mạch của hấn!

Nam tử Ma Tông oán hận nhìn Cung Trùng Nguyệt, bị trường thương Cung Trùng Nguyệt áp chế căn bản không thể động đậy. Vì thế hấn nâng chân lên, muốn một cước đá vào người Cung Trùng Nguyệt.

Mất lạnh Cung Trùng Nguyệt đảo qua, làm sao có thể không biết ý đồ của hấn? Nàng dĩ nhiên đuổi chân ra cản, cũng trực tiếp đá nát xương đùi nam tử Ma Tông!

“A!” Nam tử Ma Tông kia nhin không được kêu ra tiếng.

Lúc này, một đôi giày gấm mềm Lưu Vân trắng thuần đạp lên mặt hấn, làm cho mặt hấn đầy bụi bẩn, thanh âm không mang theo một chút cảm tình, theo đỉnh đầu hấn truyền đến --

“Ta nói, miệng của ngươi không cần cũng được.”

Chương 99: Thương Tổn

Nam tử Ma Tông kia lúc đầu không sợ trời không sợ đất, lúc này lại dâng lên vài phần sợ hãi trong lòng, hần hoảng sợ mở to hai mắt, yết hầu phát ra âm thanh ùng ục ùng ục, cũng vì Cung Trường Nguyệt đập lên mặt hần mà một câu cũng không nói được.

Cung Trường Nguyệt khẽ hạ mắt, ánh mắt lạnh như băng giống như dao găm cắt qua mặt nam tử Ma Tông.

“Ngươi! Buông hần ra!” Một tông sư Ma Tông che mặt khác nhủu mày quát, nghe giọng nói thì hần lớn tuổi hơn người ở dưới chân Cung Trường Nguyệt một chút, lúc này bởi vì kiêng sợ Cung Trường Nguyệt, ngoài miệng thì mạnh mẽ, nhưng cũng không dám tiến lên bước nào.

“Buông ra?” Cung Trường Nguyệt liếc mắt nhìn hần, giọng điệu thản nhiên lặp lại, nhưng động tác dưới chân thì ngược lại, so với khi nãy còn thêm vài phần sức, trực tiếp đạp lệch cằm nam tử Ma Tông kia.

Tên tông sư Ma Tông che mặt nhìn thấy hành động của Cung Trường Nguyệt, không khỏi tức giận, “Ngươi!”

Đáng tiếc, phần nộ của hần căn bản không là gì trong mắt Cung Trường Nguyệt.

Nhược Tư đi theo Cung Trường Nguyệt vào trong hội trường, nhìn thấy một màn này, dĩ nhiên hiểu tâm tư Cung Trường Nguyệt, phi thân từ trên đài cao xuống, nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh Cung Trường Nguyệt, từ trong ngực lấy ra một bình xương nhỏ màu trắng, thoát nhìn rất phổ biến, ở trên chẳng hề có chút hoa văn nào. Nhưng mà, những người biết Nhược Tư đều rõ, mấy thứ bình thường nhất trên người Nhược Tư, chính là thứ đáng sợ nhất mà nàng có!

Lúc này, chỉ thấy Nhược Tư mở nắp bình, sau đó đổ một viên thuốc nho nhỏ màu nâu ra, thuốc này vô sắc vô vị (CaS: ở trên nói nó màu nâu cơ mà @@), thật sự rất bình thường.

Nhược Tư khẽ vươn ngón tay, nhẹ nhàng vẩy viên thuốc, viên thuốc vốn bình thường không có gì đặc biệt, ở dưới sự giúp đỡ của mấy ngón tay trắng nõn, lại có vài phần quý dị, khiến da đầu mọi người không khỏi run lên.

Bên miệng Nhược Tư lộ chút tươi cười quỷ quái như có như không, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, đem thuốc nhét vào trong miệng nam tử Ma Tông, viên thuốc vừa vào miệng lập tức tan ra, sau đó hóa thành một cỗ nhiệt lưu, trôi vào dạ dày nam tử.

Nam tử kia tuy mặt bị Cung Trường Nguyệt đạp lệch, nhưng tròng mắt vẫn có thể chuyển động. Khi hần nhìn thấy nữ tử xinh đẹp yêu dị kia vẩy viên thuốc, rồi chậm rãi ngồi xuống trước mặt hần, phản ứng đầu tiên cũng phải bị dụ hoặc vì nữ tử này xinh đẹp, ngược lại, sắc đẹp ở trong mắt hần không quá hấp dẫn. Nếu hần là một nam nhân dễ bị sắc đẹp mê hoặc, hần cũng không thể từng bước đi đến vị trí hôm nay.

Cho nên, phản ứng đầu tiên chính là giãy dụa – hần biết, viên thuốc trong tay nữ tử kia, tuyệt đối không phải là đồ tốt.

Nhưng mà, làm sao Cung Trường Nguyệt cho hần cơ hội tránh thoát chứ? Nét mặt nàng bình thản không gợn sóng, khí lực dưới chân lại không giảm chút nào, dễ dàng cố định nam tử kia, khiến hần không thể động đậy.

Nam tử rất nhanh từ bỏ giãy dụa, lúc Nhược Tư đổ viên thuốc nào miệng hần, hần ngậm chặt miệng, sau đó chết cũng không mở ra. Đáng tiếc, Cung Trường Nguyệt chỉ dùng thêm một chút lực chân, trực tiếp đạp lệch cằm hần, miệng hần bây giờ không thể động đậy nữa, trơ mắt nhìn Nhược Tư đem viên thuốc kia bỏ vào, bản thân chỉ có thể phát ra âm thanh “ngô ngô ngô”.

Viên thuốc kia vừa vào trong miệng liền lập tức hoàn tan, hóa thành một cỗ nhiệt lưu, lúc đầu còn tốt, nhưng sau đó nam tử hoảng sợ phát hiện, cỗ nhiệt lưu kia càng ngày càng nóng, những nơi nó chảy qua giống như bị lửa thiêu, vừa cay vừa đau!

Cung Trường Nguyệt cúi đầu nhìn về mặt thống khổ của nam tử, có chút chán ghét nhìn nước bọt ứa ra từ miệng hần, sau đó thu chân lại.

Nam tử lúc này không hề nhận ra bàn chân trên mặt mình đã di chuyển, toàn bộ suy nghĩ của hần đều đang cảm nhận lửa cay kia, hơn nữa bả vai bị Thương Lộ xuyên qua, lại bắt đầu đau đớn, khuôn mặt trở nên trắng bệch, giống như con cá sắp bị chết khát, nôn nóng há miệng, hít thở không khí, từ trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ kiềm nén thống khổ.

Cung Trường Nguyệt ngay cả lông mi cũng không động, lẳng lẳng buông mắt nhìn hần, trong mắt không hề có một tia thương hại.

Nàng tu luyện đế vương thuật, mà cơ bản nhất của đế vương thuật, chính là lãnh khốc, quyết không thể có một chút lòng thương hại đồng tình!

Vì thế, nàng lui lại từng bước, Thương Lộ trong tay lại vung lên –

“Ngô –“ nam tử Ma Tông kia thảm thiết kêu ngô ngô vài tiếng, mắt trợn trắng trực tiếp bất tỉnh.

“Đại ca!” một nam tử Ma Tông che mặt đứng cách đó không xa, nhìn thấy đại ca mình đi theo nhiều năm như vậy lại gặp phải cảnh này, làm sao còn nghĩ tới kiêng sợ gì Cung Trường Nguyệt được, vung binh khí vọt đến, ánh mắt cừu hận giống như muốn bầm thây vạn đoạn Cung Trường Nguyệt!

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng vung Thương Lộ, chặn nam tử kia lại, trường thương trong tay vẽ một đường, trực tiếp xé ra một lỗ thủng thật to ở sau lưng nam tử kia, tuy nói không có thương tổn xương cốt, nhưng da tróc thịt bong, máu tươi chảy ra như suối.

Sau khi đánh lui người nọ, Thương Lộ trong tay Cung Trường Nguyệt mạnh mẽ hạ xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nhìn Cung Trường Nguyệt vẻ mặt không hề thay đổi đứng ở đó, chỉ cảm thấy trong lòng rung động không thôi, nam tử kia một thân huyền sắc xiêm y, tay cầm hắc sắc trường thương lóe lên ánh sáng rực rỡ, khí thế mười phần, đối mặt với máu tanh và tính mạng cũng không hề có vẻ dao động, giống như Sát thần Ma thần ở trên thiên cung, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng đã run da đầu!

Đám người Ma Tông kia, trong khoảng thời gian ngắn bị sát khí của Cung Trường Nguyệt khiến cho kinh sợ, không dám tiến lên bước vào.

Ở một nơi dưới đài, một hắc sắc nam tử (tóc đen, mắt đen, đồ đen ~ toàn thân anh đen) hứng thú nhìn giằng co trên đài, trong đôi mắt băng hàn hiện lên chút tinh quang.

Ngọc công tử...

Tên này nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn. Ánh mắt nam tử thoáng chuyển, cuối cùng dừng trên người nhóm Ma Tông, trong mắt lại thêm vài phần rét lạnh, môi bạc không chút lưu tình, nhẹ nhàng phun ra hai chữ –

“Phế vật.”

Nói đến, đám người Ma Tông tiến vào Thần Nam phái này cũng đã trải qua chọn lựa cẩn thận, không chỉ có võ công hạng nhất, hơn nữa còn có kinh nghiệm phong phú, Ma Tông dĩ nhiên tin nhóm bọn họ có thể xử lý tốt chuyện này.

Bất quá, đáng tiếc, người mà bọn họ gặp lại là Ngọc công tử, lại là Cung Trường Nguyệt.

Cho nên, nhiệm vụ của bọn họ nhất định thất bại.

Ở nơi có Cung Trường Nguyệt, tất cả quy tắc đều trở nên tầm thường, tất cả đều phải nhường bước.

Nam tử Ma Tông bị Cung Trường Nguyệt giẫm nát dưới chân, sau lại bị độc châm, rồi còn bị Thương Lộ đánh gãy gân tay gắn chân, một thân võ công và nội lực xem như bị phế.

Cho dù lát nữa hắn có tỉnh, thì sau khi trở về tông, kết quả cũng chỉ có bị phạt, đến lúc đó mất đi không phải chỉ là gân tay gắn chân, mà chính là mạng của hắn.

Ma Tông làm việc, có lẽ là tàn nhẫn, mà tàn nhẫn này không phải chỉ đối với người khác, mà còn đối với chính mình.

Toàn bộ người Ma Tông, đều bị dạy trở thành con cò của Ma Tông, vứt bỏ tất cả, làm trâu làm ngựa cho Ma Tông.

Trước kia, nam tử này ở giữa những quân cờ có lẽ là một người xuất sắc, nhưng bây giờ, võ công hắn đã bị phế, cũng giống như một quân cờ hỏng, dĩ nhiên sẽ bị vứt bỏ.

Cung Trường Nguyệt lười quan tâm kết quả của nam tử này là gì, vừa rồi hắn nói năng lỗ mãng, đã bị mình giáo huấn, Cung Trường Nguyệt cũng lười ở lại chỗ này, chuẩn bị cầm Trâm Mặc thạch rồi xuất phát đi Cận quốc tìm Xích Viêm thân mộc, cũng không nguyện ý chậm trễ thêm nữa.

Thấy bóng dáng Cung Trường Nguyệt xoay người rời đi, đám người Ma Tông mới khó khăn hồi phục tinh thần, lúc này mới muốn phải báo thù cho lão đại nhà mình, hô quát với bóng dáng Cung Trường Nguyệt đang phóng đi.

Người đầu tiên phản ứng, chính là Nhưặc Tư cách đám người Ma Tông không xa, nàng rút kiếm, ngăn chặn những người này, nhưng cũng chỉ khó khăn đỡ được vài người, còn lại đều nhắm về phía Cung Trường Nguyệt.

Đội cho thanh kiếm đầu tiên hướng về phía đầu vai Cung Trường Nguyệt, Thương Lộ mới vung lên, vẻ mặt nàng không chút để ý, đánh với mấy người kia vài chiêu, mấy người kia bị đánh đến thở hồng hộc, mồ hôi chảy ròng, nàng lại có vẻ thành thạo, không hề có chút mệt mỏi, giống như đang đùa chửi vậy.

Mấy người kia tức giận, xuống tay càng điên cuồng, Cung Trường Nguyệt vẫn như cũ, chẳng hề lộ vẻ nghiêm túc, chẳng khác gì lúc trước.

Lúc này, ở giữa bọn người kia, đột nhiên từ trong ngực lấy ra phi tiêu, xòe ra ném về phía Cung Trường Nguyệt!

Cung Trường Nguyệt mắt cũng không thèm nâng, tùy ý cản vài cái, phi tiêu liền đing đing đang đang rơi trên mặt đó.

Nhưng mà, xảy ra biến cố!

Một cái phi tiêu tuy rằng bị Cung Trường Nguyệt đánh rơi, nhưng bởi vì phương hướng và góc độ, xẹt qua điều trụ bên hông Cung Trường Nguyệt,

mạnh mẽ đánh rớt điều trụ!

Mà điều trụ kia, chính là thứ chứa Tụ Phách châu!

Sắc mặt Cung Trường Nguyệt trầm xuống.

Động tác mấy người kia bị kiềm hãm, còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy bóng dáng Cung Trường Nguyệt ở trước mặt mình đã biến mất.

Bất quá chỉ trong thời gian vài giọt hít thở, Cung Trường Nguyệt lại xuất hiện trước mặt mọi người, nàng đứng nghiêng người, hơi cúi cằm, có một loại lãnh khốc không tả nên lời, sừng mặt giống như được ngâm trong băng thủy, tản ra hàn khí nhàn nhạt. Mà trong tay nàng cầm một trường thương đứng ngược đầu, mà đầu thương màu bạc kia có vết máu đỏ sẫm, từng chút từng chút nhỏ giọt.

Mấy người vây quanh Cung Trường Nguyệt mở to hai mắt, ở giữa cổ lập tức xuất hiện một vết máu nho nhỏ, thoạt nhìn không chảy quá nhiều máu, nhưng lại là vết thương trí mạng.

Tất cả âm thầm ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Nhược Tư ở bên kia biết mình cũng không thể dây dưa lâu nữa, vì thế thu kiếm lại, đôi tay trắng nõn có đeo lục lạc nhẹ nhàng lay động, bột phấn nhỏ nhỏ giống như có ý thức, bay về phía bọn người kia.

Đám người kia phản ứng lại, muốn né tránh, nhưng có chỗ nào để bọn hán trốn đây?

Độc dược, kiến huyết phong hầu.

Đám người Ma Tông khi nãy còn kiêu ngạo không thôi, chấn kinh toàn bộ thiên hạ võ hội, lúc này đầu thân đã hai nơi.

“Chủ tử!” Nhược Tư thấy Cung Trường Nguyệt nổi giận, trong lòng hoảng hốt, vội vàng phi thân qua, quì một gối ở trước mặt Cung Trường Nguyệt, nhớ tới vết sát khí băng hàn của chủ tử, có chút bất an đứng lên.

Cung Trường Nguyệt nhìn mặt đất bị máu của bọn người kia nhuộm đỏ, tức giận trong lòng cũng giảm đi một ít, phát tay áo rời đi, bước lên đài cao, nhìn người Thần Nam phái, thấp giọng quát, “Trầm Mặc thạch!”

Trưởng lão đang cầm hộp gấm chứa Trầm Mặc thạch run lên, vội vàng hoảng hốt bước tới, đưa hộp gấm trong tay đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Nhược Tư khi nãy chạy theo Cung Trường Nguyệt bước từng bước đến, nhận hộp gấm, sau đó cúi mắt khép mi đứng ở một bên.

Trưởng lão kia sau khi đưa hộp gấm ra với phản ứng lại, trong lòng có chút sợ sệt quay đầu nhìn đại trưởng lão, chỉ thấy mặt đại trưởng lão đen tới mức có thể so với đáy nồi, trong mắt đầy vẻ khó chịu. Trưởng lão này cũng biết điệu bộ của mình đã làm mất phong thái Thần Nam phái, ngượng ngùng rụt đầu, không dám nhìn đại trưởng lão nữa.

Cung Trường Nguyệt nghiêng người, vươn tay mở hộp gấm kia ra, nhìn tảng đá màu đen lẳng lẳng nằm bên trong, tròn nhưng không mịn, giống như một tảng đá có thể tùy tiện nhặt ở bên bờ sông, quá bình thường.

Cung Trường Nguyệt rất bình tĩnh, cũng không nói ra nghi ngờ về Trầm Mặc thạch.

Nàng vươn ngón tay, nhẹ nhàng mon trón lên tảng đá, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp. Nhưng mà, ở chỗ mà đầu ngón tay Cung Trường Nguyệt chạm vào, tảng đá giống như có ý thức, nhẹ nhàng gọi lên gọn sóng nhàn nhạt.

Biến hóa này vô cùng nhỏ, nếu không phải ánh mắt Cung Trường Nguyệt vẫn dừng ở trên nó, dĩ nhiên sẽ không nhìn thấy. Mà những người khác bởi vì góc độ và ngón tay của Cung Trường Nguyệt cản lại, cũng không nhìn thấy một màn như thế.

Đây là Trầm Mặc thạch phản ứng với linh khí trong Lung Ngọc.

Cảm nhận được dây chuyền Lung Ngọc ở cổ hơi chấn động, trong mắt Cung Trường Nguyệt rốt cục hiện lên vẻ vừa lòng, lẳng lẳng thu tay lại.

Nhược Tư vẫn chú ý về mặt chủ tử, dĩ nhiên nắm bắt được thần sắc trong đáy mắt Cung Trường Nguyệt, nàng thăm dò phản ứng của chủ tử, trong lòng hiểu rõ, liền đóng hộp gấm kia lại, cầm nó lui về sau vài bước, lui về phía sau Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nâng mắt, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua các trưởng lão Thần Nam phái đứng trước mặt mình, sau đó không nói gì, xoay người rời đi. Nhược Tư nhanh chóng đi theo,

Trở lại trong tiểu viện, Cung Trường Nguyệt vội tiến vào phòng, nói với mật tỷ nữ, “Các người không cần vào.”

Mấy tỷ nữ tuy rằng cảm thấy gần đây Cung Trường Nguyệt có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, liền cúi người lui ra, đóng cửa lại cho Cung Trường Nguyệt, đem ánh mặt trời cản lại ở ngoài phòng.

Ngày thường Thanh Sở ở trước mặt người khác vì tình quái, nhưng lúc ở cùng mấy tỷ muội trước mặt, nàng lập tức trở nên đơn giản hơn nhiều, cũng thật sự thẳng thắn, nóng đầu lên liền đem nghi ngờ trong lòng nói ra, rung đùi đắc ý, “Gần đây chủ tử có chút kỳ quái, ta...”

“Thanh Sờ!” Luru Thấm tỉnh tỉnh luôn trầm tỉnh ổn trọng nhện không được quát, giữa hai hàng lông mày toàn về sắc bén.

Thanh Sờ lập tức ngây ngẩn cả người, mấy người xung quanh cũng ngẩn ra.

Các nàng làm tỷ muội nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Luru Thấm nổi giận, lúc này Luru Thấm phát hỏa, khiến các nàng nhất thời ngây ngẩn, chỉ cảm thấy bộ dạng phát hỏa của Luru Thấm có vài phần không giận mà nghiêm trọng tự chủ từ.

“Luru Thấm tỷ tỷ...” Thanh Sờ thì thảo gọi, vẻ mặt có chút mù mịt.

Luru Thấm nhìn thấy vẻ mặt Thanh Sờ, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến lời Thanh Sờ vừa nói, lửa giận mới áp chế lại bốc lên. Nàng cau mày, ánh mắt như đao nhọn.

Trước khi Luru Thấm lên tiếng, cũng nhìn cửa phòng một cái, sau đó kéo Thanh Sờ đến một góc khuất, hạ giọng, vẻ sắc bén vẫn không giảm, “Thanh Sờ! Trước kia ta đã nói người không hiểu chuyện, bây giờ người lại có thể ở sau lưng chủ tử nói những lời này? Chủ tử là người chúng ta có thể lấy ra thảo luận sao?”

Thanh Sờ biết vừa rồi mình thật sự đã nói lời không nên, bị Luru Thấm nhắc như vậy, trong lòng có chút hổ thẹn, cúi đầu, tay nhỏ trắng thuần tím lấy làn váy xanh biếc vô đến vô đi, trong mắt rất nhanh liền nổi lên một tầng hơi nước.

Tề Nhã và Nhược Tư nghe Luru Thấm nói xong, trong lòng cũng đồng ý, hơi trách cứ nhìn về phía Thanh Sờ.

Bất quá ba người nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Thanh Sờ, tâm liền mềm đi.

Tề Nhã đi lên trước, đưa tay vỗ lưng Luru Thấm, ôn nhu nói, “Luru Thấm tỷ tỷ nói những lời này cũng vì tốt cho người, nếu chủ tử đã là chủ tử của chúng ta, chúng ta nên xem nàng là thần mà kính nể, không thể vô lễ trong lời nói, sự kính sợ và cung kính hẳn nên để trong lòng.”

“Ta... Ta biết...” Thanh Sờ lúng túng đáp, miệng méo méo, thiếu chút nữa là khóc luôn rồi.

Nhược Tư thở dài, sờ tóc Thanh Sờ – đối với các nàng mà nói, Thanh Sờ giống như một tiểu muội muội, sự đơn thuần và nhiệt tình của nàng ấy, các nàng cũng rất yêu mến, nhưng hiện tại...

“Thanh Sờ, bây giờ người cũng nên trưởng thành, cần phải cố gắng học tập trở thành trợ lực lớn nhất cho chủ tử.” Nhược Tư nói.

Thanh Sờ lẳng lặng ngẩng đầu, chớp chớp hai mắt mơ hồ nhìn Nhược Tư.

Lúc này, Cung Trường Nguyệt ở trong phòng cũng không để ý thị nữ của mình đang nói gì bên ngoài, sau khi nàng vào phòng, liền tiến vào trong cùng, sau đó ngồi xuống nhuyễn塌, thấp điều trị bên hông ra, đem Tụ Phách châu để trước mặt mình, cau mày thử gọi một tiếng, “Thanh Thần?”

“A? Chuyện gì chuyện gì?” Trong Tụ Phách châu truyền đến giọng nói mười phần trung khí của Mộ Thanh Thần.

“Đệ... không có việc gì chứ?” Cung Trường Nguyệt thật sự có chút lo lắng rằng bình khí người kia sẽ làm bị thương Thanh Thần, Thanh Diệu trước đây từng nói với nàng, hồn thể của Thanh Thần vô cùng yếu ớt, sẽ chịu không nổi sát khí của bình khí.

Vừa rồi kiếm của người kia xẹt qua Tụ Phách châu, Cung Trường Nguyệt cũng vì lo lắng Mộ Thanh Thần sẽ bị thương, lập tức phản nộ, trực tiếp giết sạch đám người kia.

Hiện tại trở lại phòng, việc đầu tiên Cung Trường Nguyệt làm chính là hỏi thăm Mộ Thanh Thần.

“Không có việc gì a! Đệ có thể có chuyện gì chứ!” Thanh Thần vẫn ở trong Tụ Phách châu trả lời, không hiện thân.

Cung Trường Nguyệt nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc – Thanh Thần vốn là người không thể ngồi yên, một giây cũng không muốn dừng lại, sao giờ chỉ ở trong Tụ Phách châu trả lời mà không hiện thân trước mặt nàng? Hay là, kiếm của người nọ thật sự đã mang đến tổn thương cho Mộ Thanh Thần, Mộ Thanh Thần không muốn đi ra là vì cố ý che giấu thương thế của mình?

Nghĩ như vậy, sắc mặt Cung Trường Nguyệt lập tức trầm xuống – nếu thật là thế, nàng nhất định giết sạch cái thứ gọi là Ma Tông!

“Thanh Thần, đi ra.” Cung Trường Nguyệt tức giận trong lòng, cho nên giọng điệu không tốt lắm.

“A... A? Đi ra?” Trong hạt châu truyền đến giọng nói lấp bắp của Mộ Thanh Thần, “Tỷ... Tỷ không phải nói là không cho đệ đi ra sao? Đệ... đệ ở trong này cũng tốt lắm...” Hắn càng nói, sức lực lại càng không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hải Thành

Cung Trường Nguyệt trầm mặc một lúc, đột nhiên giương giọng kêu:

“Thần Diệu.”

Lập tức bóng dáng Thần Diệu như làn khói xuất hiện trong phòng, nó ngẩng đầu lên cười hi hi, bộ dáng một lấy lòng ba mong chờ Cung Trường Nguyệt:

“Chủ nhân, có việc gì sao?”

Cung Trường Nguyệt khẽ gõ ngón tay: “Đem Thanh Thần ở bên trong lõi ra cho ta.”

“Được! Không thành vấn đề!” Thần Diệu vui vẻ đáp ứng nói, nhẹ nhàng lên trên nhuyễn tháp Cung Trường Nguyệt đang ngồi, một chân trước nâng lên, hào quang màu lam phía trước tụ tập lại, chuẩn bị hướng Tụ Phách châu chụp xuống.

“Chờ..... Đợi chút!” Mộ Thanh Thần lúng túng, giọng nói lúc sau lại trở nên bất đắc dĩ, “Đã biết, ta..... Ta đi ra là được.....”

Màu sắc rực rỡ trên Tụ Phách châu chợt lóe, liền có khói nhẹ lượn lờ bốc lên, dừng ở trên nhuyễn tháp, phác họa nên hình dạng một người đang nằm úp sấp mặt.

“Người nằm úp sấp làm gì? Đứng lên.” Cung Trường Nguyệt nhíu mày nói.

Mộ Thanh Thần do dự trong chốc lát, trong lòng cũng biết là mình chắc chắn không thể cãi lại Cung Trường Nguyệt, cuối cùng vẫn đem mặt nâng lên.

“Xi -- ha ha..... Ha ha ha ha!” Thần Diệu nhìn mặt Mộ Thanh Thần, cười lên ha ha, ngay cả nước mắt cũng chảy ra. Tuy rằng mặt hồ ly làm vẻ mặt cười to có chút kỳ quái, nhưng nhìn biểu tình đó có thể thấy Thần Diệu lúc này tâm tình như thế nào.

Cung Trường Nguyệt vốn đang nhíu mày giờ mặt nhăn càng nhiều hơn, nàng nhìn chăm chăm mặt Mộ Thanh Thần nửa ngày, khó hiểu hỏi: “Thanh Thần, mặt người sao lại thế này?”

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Mộ Thanh Thần, đầy bọc nhỏ hồng hồng, cả khuôn mặt đều sưng lên một vòng, thoạt nhìn có chút buồn cười!

“Đệ..... Đệ chỉ là lúc đi đến hoa viên, ngửi được mùi mặt ong, có chút thêm ăn, liền..... liền.....” Mộ Thanh Thần ủy khuất nói, ngay cả ánh mắt cũng không dám nâng lên, sợ nhìn đến trách cứ trên mặt tỷ tỷ. Bất quá hần đảo mắt suy nghĩ, rất nhanh liền đứng lý hợp tình đứng lên: “Vốn ta nghĩ ta là linh thể, khẳng định ong mặt không thấy được ta, ai biết..... Ai biết chúng nó cư nhiên có thể chích ta! Thật sự kỳ quái mà!”

Nói xong, hần lại có chút dăm chiêu, hiển nhiên đối với chuyện thân mình là linh thể vậy mà bị ong mặt chích cảm thấy thập phần rối loạn.

Một bên Thần Diệu cuồng tiếu ở trên nhuyễn tháp bay qua bay lại, đương nhiên, nó cũng không quên mở miệng cười nhạo Thanh Thần: “Người có thể ăn mặt, vì cái gì ong mặt không thể chích người? Ha ha! Thật sự là cười chết ta!”

“Nguyên lai không phải bị binh khí gây thương tích.” Cung Trường Nguyệt an tâm, lúc này mới răn dạy lại Thanh Thần, “Không phải nói người hảo hảo ở bên trong, không được chạy loạn khắp nơi sao?”

“Đệ sai lầm rồi.....” Mộ Thanh Thần méo miệng, ủ rũ thấp mặt.

Thần Diệu mặc dù cười nhạo Mộ Thanh Thần, nhưng cũng không quên nói phương pháp trị liệu: “Chỉ cần hảo hảo ở trong Tụ Phách châu vài ngày, vết thương trên mặt người toàn bộ sẽ biến mất! Người là linh thể, chỉ cần dùng linh lực chữa trị một chút là được!”

“Thật sao? Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Mộ Thanh Thần rất lo lắng mặt mình về sau sẽ biến thành như vậy, lúc này nghe xong lời nói của Thần Diệu, mới có thể an tâm.

“Ai, đợi đã!” Mộ Thanh Thần đột nhiên nhớ tới một việc, “Người nói, ta..... Ta mấy ngày nay đều phải ở trong hạt châu này?” Hần nhìn Thần Diệu, vẻ mặt hoảng sợ.

Thần Diệu cười hi hi gật gật đầu -- ngốc tử này, cư nhiên hiện tại mới phản ứng lại.

“A a! Không cần a!” Mộ Thanh Thần khóc không ra nước mắt, “Ta --”

“Ân?” Cung Trường Nguyệt tà mị liếc Mộ Thanh Thần, thanh âm hơi hơi nâng lên, hàm nghĩa không cần nói cũng biết.

Thanh âm Mộ Thanh Thần khóc lóc lập tức đình chỉ, trước còn bày ra tư thế chuẩn bị lăn lộn trên mặt đất, lúc này lập tức ngồi ngay ngắn lại, cung kính hướng tới Cung Trường Nguyệt thẳng thắt lưng: “Tỷ tỷ, đệ sẽ hảo hảo chữa trị.”

Thần Diệu dùng móng vuốt che miệng, ánh mắt đều híp lại bộ dáng cười trộm kia, thật đáng yêu.

Cung Trường Nguyệt biết sát khí trên bình khí người nọ vẫn chưa thương tổn đến Mộ Thanh Thần, cũng không hỏi nhiều, sau đem Mộ Thanh Thần đuổi về Tụ Phách châu, nàng kêu mấy người Lưu Thẩm tiến vào.

“Thuyền chuẩn bị thế nào rồi?” Cung Trường Nguyệt tựa vào trên nhuyễn tháp, miễn cưỡng hỏi.

Lưu Thẩm là người thận trọng, tự nhiên đã sớm chú ý chuyện này, cũng biết lắng nghe đáp: “Phòng chừng ngày mai là có thể xuất phát.” Nói xong, nàng dùng một chút, “Chủ tử, trực tiếp về Mặc quốc sao?”

Ngón tay Cung Trường Nguyệt trên đầu gối nhất thời cứng lại: “Không, đi Cận quốc.”

Thanh âm của nàng rơi xuống, liền cảm giác được Tụ Phách châu bên hông khẽ run lên.

Cung Trường Nguyệt nâng tay tiếp nhận ly trà Tề Nhã đưa, trên mặt bất động thanh sắc, chính là ở trong lòng đối với Mộ Thanh Thần hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phải..... Đi Cận quốc sao?” thanh âm Mộ Thanh Thần rầu rĩ vang lên ở đáy lòng Cung Trường Nguyệt.

“Ân, Xích Viêm thần mộc ngay tại Cận quốc.” Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng thổi lớp trà trắng ở phía trên, đem ly trà đưa đến bên môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mộ Thanh Thần trầm mặc.

Cung Trường Nguyệt cùng Thần Diệu đều không đối với Mộ Thanh Thần giấu diếm về chuyện hắn sống lại, sau khi Mộ Thanh Thần tỉnh lại, Thần Diệu đã đem toàn bộ chuyện tình nói cho Mộ Thanh Thần, cũng nói rõ ràng cần những gì để hắn sống lại. Cho nên hiện tại Cung Trường Nguyệt nhắc tới Xích Viêm thần mộc, Mộ Thanh Thần cũng không cảm thấy xa lạ, cũng biết tầm quan trọng cái đó đối với mình.

Nhưng..... Nhưng hắn hiện tại không muốn đi Cận quốc, hắn muốn..... Hắn muốn.....

Mộ Thanh Thần ôm đầu gối ngồi trong không gian Tụ Phách châu, chung quanh hắn, là hắc ám vô tận, trong bóng đêm ở đây, hắn không cảm giác được thời gian trôi qua, không nghe được thanh âm gì, không ngửi thấy mùi vị gì, không nhìn thấy ánh sáng.

Nguyên nhân vì vậy, tâm tình hắn mới bình tĩnh như thế, bình tĩnh đến mức làm hắn cảm thấy sợ hãi, trong đầu không ngừng hồi tưởng một màn kia.

Nhớ lại hắc kiếp này, nhớ lại làm Mộ Thanh Thần, nhớ lại làm đệ tử Thần Y cốc.

Trong đó, có sư huynh, có sư phó, còn có người trong cốc giống như người nhà vậy, giờ nhớ lại, ảm áp tựa như hòa vào ánh mặt trời, làm cho hắn không tiếng động rơi lệ.

Từ khi hồn phách Mộ Thanh Thần tỉnh lại, chưa từng giống như bây giờ, điên cuồng tưởng niệm nơi đó.

Có lẽ lòng hắn rất tham lam, nhưng hắn vẫn như cũ muốn trở lại nơi đó, cho dù chỉ làm một người khách qua đường, hắn cũng muốn mau đến nơi quen thuộc tất cả.

Cung Trường Nguyệt đợi hồi lâu, không nghe được Mộ Thanh Thần trả lời, trong lòng không khỏi sinh vài phần nghi hoặc.

“Người có chuyện gì, nói ra đi.” Nàng biết, Thanh Thần có tâm sự.

Không cần nghĩ, cái gọi là tâm sự của Thanh Thần, nhất định cùng người trong Thần Y cốc liên quan.

Mộ Thanh Thần trầm mặc sau một lúc lâu, nhin không được nói suy nghĩ trong lòng mình: “Tỷ, đệ muốn đến thăm Thần Y cốc.”

Tay bưng ly trà của Cung Trường Nguyệt run lên, nước trà trong tách, nhất thời tạo ra gợn sóng, tựa như lòng của nàng.

Cung Trường Nguyệt mở miệng, thanh âm cũng không có gì khác thường, nàng bình tĩnh đến gần như lạnh lùng nói: “Thần Y cốc ở Mặc quốc, nếu là muốn về Mặc quốc, chỉ sợ chậm trễ thời gian, cũng không dưới một tiếng rưỡi.”

“Đệ biết.” Mộ Thanh Thần chậm rãi ngẩng đầu, sau đó giang hai tay hai chân, lấy hình chữ đại nằm trên mặt đất, nhìn hắc ám trên đầu mình trước sau như một, trong thanh âm tràn đầy kiên định: “Kỳ thật, đối với việc sống lại, đệ cũng không có chấp nhất như vậy, trạng thái hiện tại cũng rất tốt. Nhưng Thần Y cốc, đệ thật sự rất muốn trở về.”

Lúc bàn về việc này, Mộ Thanh Thần giống như khác với bình thường, tất cả ngây thơ đều biến mất.

Cung Trường Nguyệt sắc mặt chợt trầm xuống.

Về mặt của nàng đột nhiên thay đổi, làm cho tứ đại thị nữ đang hầu hạ xung quanh nhin không được mà kinh ngạc.

Cung Trùng Nguyệt không nhìn sắc mặt bốn người phía trước, trong lòng nàng lúc này bốc một cỗ phẫn nộ. Phẫn nộ này tuy rằng thực nhẹ, nhưng đối với tâm như chỉ thủy, nhiều năm đối với mọi chuyện đều bình thản của Cung Trùng Nguyệt mà nói là thập phần hiếm thấy.

Nàng cảm ly trà trong tay đặt thật mạnh ở trên bàn gỗ lim nhỏ bên người, có thể thấy lòng phẫn nộ làm nàng trong khoảng thời gian ngắn không khống chế được chân khí, tay nàng vừa rời khỏi đế trắng thanh hoa của ly trà, trên ly trà liền xuất hiện rõ ràng vài khe nứt, không bao lâu, ly trà vỡ tung ra, nước trà ở bên trong ướt sũng cả bàn.

Tề Nhã hoảng sợ quỳ xuống, đầu ép tới rất thấp, thanh âm run run có vài phần áp lực: “Chủ tử, trà không hợp khẩu vị ngài sao ạ?”

“Không phải.” ánh mắt Cung Trùng Nguyệt đảo qua trên bốn người quỳ xuống, “Các người đứng lên.”

“Vâng.” Bốn người tự nhiên không dám không theo, vội vàng theo đứng lên, chỉ là vẫn cúi đầu như cũ, không dám nhìn biểu tình Cung Trùng Nguyệt.

Mộ Thanh Thần trong Tự Phách châu kích động đi lên, giọng hô: “Tỷ! Người đừng tức giận! Đệ..... Đệ..... Đệ không đi là được.....” Trong giọng nói không che dấu được mất mát.

Cung Trùng Nguyệt không trả lời.

Một lúc sau.

Kỳ thật chính là ngăn ngừa một cái chớp mắt, nhưng đối với Mộ Thanh Thần mà nói, giống như trải qua rất lâu, lâu đến nỗi làm cho lòng hắn cảm thấy chưa xốt.

Lúc đó, Cung Trùng Nguyệt đột nhiên mở miệng nói chuyện, mà nàng không phải nói ở trong lòng với Mộ Thanh Thần, mà là cao giọng nói với Lưu Thâm ở trước mặt, “Đi Mặc quốc.”

Lưu Thâm sững sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp, không hiểu ý tứ Cung Trùng Nguyệt cái gọi là đi Mặc quốc đến tột cùng là cái gì. Nàng trừng mắt, thử hỏi: “Không đi Cận quốc, đi Mặc quốc.....?” Nàng đem hai chữ “Phải không” nuốt vào trong họng.

“Ân.” Ánh mắt Cung Trùng Nguyệt tà mị, thần nhiên đáp.

Mà đồng thời, thanh âm của nàng vang lên trong không gian Tự Phách châu --

“Ta sẽ thông tri cho sư huynh của ngươi, để hắn trực tiếp đến Hải thành, cho các người gặp mặt một lần.” Nàng hiển nhiên đã thỏa hiệp, bất quá kế tiếp, giọng điệu của nàng lại chợt nghiêm khắc lên, thanh âm không một tia thay đổi, lại làm cho người nghe nhìn không được run run e ngại: “Ngươi đi gặp sư huynh, không được nghĩ hồi sinh là chuyện không đáng kể!”

Nguyên nhân chân chính làm cho nàng tức giận, là vì chuyện này.

Nàng có thể dễ dàng tha thứ Mộ Thanh Thần cố tình gây sự, nhưng nàng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho Mộ Thanh Thần đầu óc lại có ý tưởng “Sống lại hay không đều không sao cả”!

“Vâng! Đã biết!” Thanh âm Mộ Thanh Thần một lần nữa nhảy nhót vang lên.

Cung Trùng Nguyệt đột nhiên mở hai tròng mắt, đem Tự Phách châu treo bên hông lấy xuống, đưa cho Lưu Thâm.

“Đem hạt châu, bỏ vào trong hộp đất đựng trang sức đi.”

“Vâng.” Lưu Thâm cầm Tự Phách châu cung kính lui xuống.

Mà thanh âm sợ hãi của Mộ Thanh Thần cũng dần dần đi xa --

“Tỷ! không cần a!--”

Mộ Thanh Thần biết, tỷ tỷ là muốn giam hắn lại. Trong bùn đất chứa rất nhiều địa khí, thân hắn là linh hồn thể sẽ không thể xuyên thấu, cái này có nghĩa, sau này nếu tỷ tỷ không cho phép, hắn phải ở trong không gian Tự Phách châu tối đen như mực!

Hắn không muốn a!

Mộ Thanh Thần ở trong Tự Phách châu bày ra khuôn mặt đáng thương hề hề, ý đồ làm cho Cung Trùng Nguyệt thấy mình đáng thương, đáng tiếc, Cung Trùng Nguyệt nghe đến thanh âm của hắn, lại không nhìn được mặt hắn.

Cuối cùng, Mộ Thanh Thần bị nhốt ở trong Tự Phách châu vài ngày, mãi cho đến khi thuyền Thần lâu đậu vào cảng lớn nhất Mặc quốc thành thị Hải thành, mới được Cung Trùng Nguyệt lấy từ trong hòm bùn đất đưa ra.

Cơ hồ là cùng lúc Tự Phách châu được Cung Trùng Nguyệt từ trong hòm lấy ra, Mộ Thanh Thần liền từ trong Tự Phách châu chui ra.

“A! Ánh mặt trời!” Mộ Thanh Thần nhất thời nhìn về phía cửa sổ, đem nửa thân mình đi ra ngoài dò xét, tựa hồ hận không thể trực tiếp nhảy ra bên ngoài. Hắn cảm thụ được ánh nắng ấm áp, trên mặt đầy hoan hô nhảy nhót.

Thanh âm Thần Diệu phía sau Mộ Thanh Thần vang lên – “Chủ nhân, người xem hắn mấy ngày nay bị nhốt trong Tụ Phách châu, linh thể đã ngưng tụ được vài phần, xem ra nên làm vậy nhiều thêm vài lần nga!”

Trong thanh âm Thần Diệu tràn đầy giao hoạt, nó thậm chí đã tưởng tượng bộ dáng Mộ Thanh Thần bị nhốt trong Tụ Phách châu khóc không ra nước mắt, vì thế, ánh mắt nó càng cong lên.

Đúng vậy, thân mình Mộ Thanh Thần hiện tại so với lúc ở Thần Nam phái ngưng tụ thật hơn, cái cảm giác hư vô mờ mịt đã biến mất hơn phân nửa. Nguyên nhân không chỉ vì mấy ngày nay Mộ Thanh Thần bị cấm đoán mà vẫn ở trong Tụ Phách châu, cũng bởi vì ở trên biển, linh khí so với trên đất bằng càng thêm tinh thuần, tự nhiên càng thêm có lợi cho Mộ Thanh Thần khôi phục.

Thân mình Mộ Thanh Thần cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, nhìn biểu tình Cung Trường Nguyệt có chút đăm chiêu, tựa hồ đang suy nghĩ lời nói của Thần Diệu.

“Không cần a!” Mộ Thanh Thần kêu thảm thiết một tiếng, đảo mắt liền gục bên cạnh Cung Trường Nguyệt, ôm chặt lấy chân nàng.

Mộ Thanh Thần ngẩng đầu lên, đáng thương hề hề nhìn Cung Trường Nguyệt, trong ánh mắt thậm chí còn nổi lên nước mắt, thuận tiện khóc kể nói: “Đệ thật sự không nghĩ lại ở trong hạt châu này a! Vừa nhàm chán lại vừa tối! Thanh Thần thật đáng thương mà!”

Cuối cùng, giống như làm nũng.

“Được.” Cung Trường Nguyệt nghĩ nghĩ, vẻ mặt không sao cả đáp ứng.

Trước khi Mộ Thanh Thần phạm sai lầm, nó muốn ở bên ngoài liền ở bên ngoài vậy.

“Chủ tử, có thể rời thuyền.” thanh âm Lưu Thâm từ ngoài cửa phòng vang lên.

“Àn.” Cung Trường Nguyệt lên tiếng, từ trên ghế đứng lên.

Thần Diệu cũng lập tức bắt lấy cơ hội, từ trên bàn nhảy lên, đứng trên đầu vai Cung Trường Nguyệt, thân mình nho nhỏ màu trắng chiếm cứ ở đó, không có ý định nhảy xuống.

Mà Mộ Thanh Thần thật vất vả mới từ trong Tụ Phách châu đi ra, tự nhiên không muốn trở về, nhưng hắn sợ chọc giận tỷ tỷ, lại đưa hắn trở về, liền bay tới bên người Cung Trường Nguyệt, không dám chạy xa.

Cung Trường Nguyệt bước ra khỏi cửa phòng, từng bước đi ra ngoài.

Lúc này, là giờ ngọ, thái dương trên đỉnh đầu có chút chói mắt. Nhưng thời điểm Cung Trường Nguyệt đi ra ngoài, thiên địa vạn vật, bao gồm ánh nắng chói mắt, đều làm nền cho nàng.

Nàng mặc cẩm bào một thân huyền sắc, mặt trên có ngân văn lưu vân thanh nhã, mái tóc đen dài ở bên hông được cột một nửa lên, dùng một cây trâm bạch ngọc cố định, cùng với mái tóc màu đen có một vẻ đẹp thuần túy. Mà một nửa tóc khác được thả xuống, lúc này bị gió biển hơi hơi thổi bay, lại giống như gió biển không dám quá mức làm cản, tóc của nàng chính là giờ lên một độ cong rất nhỏ.

Mà của trên mặt nàng như trước hé ra mặt nạ màu bạc, lộ ra một đường cong xinh đẹp tinh xảo, lại có một loại anh khí nam tử bá đạo, lúc này ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đường cong sùnn mặt kia hoàn mỹ không ai bì nổi.

Một người như vậy đột ngột xuất hiện, làm cho một ít người ở bến tàu trong lúc vô ý nhìn đến, đều sửng sốt ngốc trẻ.

“Mộ Thanh Dạ đâu?” Cung Trường Nguyệt thân nhiên hỏi.

Lưu Thâm đi theo phía sau nàng lập tức trả lời: “Đã đến Hải thành. Chủ tử muốn trực tiếp gặp hắn, hay đi ăn điểm tâm trước?” Từ lúc Cung Trường Nguyệt vừa mới khởi hành, Lưu Thâm liền dùng phương pháp liên lạc đặc hữu của Thất Tinh lâu, làm cho người trong lâu kịp thời gian đi thông tri cho Mộ Thanh Dạ, để hắn lập tức đến Hải thành. Cho nên lúc này Cung Trường Nguyệt đến Hải thành, Mộ Thanh Dạ cũng vừa đến không bao lâu.

Cung Trường Nguyệt không hề nghĩ ngợi: “Cả hai.”

“Vâng.”

Cung Trường Nguyệt rời thuyền, an vị lên xe ngựa, chạy tới trạch tử ở Hải thành.

Hải thành là thành thị giàu có số một số hai ở Mặc quốc, thủ hạ Thần lâu của Cung Trường Nguyệt ở nơi này có trạch tử, cũng không kỳ quái.

Theo thói quen lúc trước, trước khi Cung Trường Nguyệt vào ở, nơi này đã được người hoàn toàn triệt để quét tước một lần, những thứ Cung Trường Nguyệt không thích đều được mang đi, trong phòng từng góc ngách, cơ hồ đều dựa theo thói quen Cung Trường Nguyệt.

Bởi vì Cung Trường Nguyệt nói muốn dùng điểm tâm, nên sau khi Tề Nhã xuống thuyền, liền cưỡi ngựa lập tức chạy tới nơi này, bắt đầu động thủ làm đồ ăn, đầu bếp trong phủ, đều trở thành thuộc hạ của nàng, hạ nhân trong phủ biết Cung Trường Nguyệt tới, cũng vội vàng gà bay chó sủa, đem từng địa phương kiểm tra vài lần, sợ có một chút làm Cung Trường Nguyệt không hài lòng.

Thời điểm xe ngựa Cung Trường Nguyệt dừng trước sân, người hầu đã sớm đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng chờ đợi chủ nhân.

Chủ nhân trước kia của tòa nhà này, là một vị quốc công gia rất có địa vị ở Mặc quốc, đáng tiếc quốc công gia sau lại bị tra xét tham ô hủ bại, người trong tộc bị giết, lưu đầy, tòa nhà này cũng để không, mãi mới bán được dưới danh nghĩa Thần lâu.

Nơi này trước kia là quốc công phủ, tự nhiên là rất tốt, chung quanh đều là phủ đệ một ít quan to quý nhân, nhưng cùng phủ đệ này so sánh, quốc công phủ lại phi thường khí phái. Bên trong phủ đều là kiến trúc lâm viên, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng mà ngũ tạng đầy đủ, đình thai lầu các, thoát nhìn hết sức tinh xảo.

Bất quá việc Cung Trường Nguyệt đến, làm cho “nhóm hàng xóm” chung quanh nhìn không được ghé mắt.

Cung Trường Nguyệt vịn lên tay Lư Thâm, từ trong xe ngựa đi ra, giẫm lên ghế dài bằng gỗ, tay áo giương lên, liền nhẹ nhàng bước xuống đất.

“Gặp qua chủ tử.” Trong phủ có hơn ba mươi người hầu, sắp xếp thành hai hàng, cung kính hạ thất lưng.

Cung Trường Nguyệt nhìn không chớp mắt, lạnh nhạt xuyên qua những người này, bước vào trong phủ.

Lư Thâm theo sát sau đó.

Cung Trường Nguyệt xuyên qua tiền viện, trực tiếp vào phòng khách ngồi xuống.

Không bao lâu, Thanh Sở tiến vào. Nàng như trước một biểu tình cười hi hi, nhưng so với kiểu tươi cười nhanh nhẹn trong dĩ vãng, lúc này biểu tình trên mặt nàng, có vài phần ổn trọng.

“Chủ tử, Mộ Thanh Dạ đã đến, ngay tại phòng khách bên ngoài.”

Cung Trường Nguyệt ngồi ổn trên chủ vị, sắc mặt trầm tĩnh như nước, một đôi con ngươi đen giống như sao trời mênh mông, chứa đựng tất cả --

“Cho hắn tiến vào.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Huynh Đệ

Lúc Mộ Thanh Dạ được hạ nhân dẫn vào, Cung Trường Nguyệt ngồi ở chủ vị vừa nhận khăn ẩm mà hạ nhân vừa đưa qua, lau tay, đối với việc hắn vừa đến, lông mi cũng chẳng thêm động chút nào.

“Ngồi.” Cung Trường Nguyệt thân nhiên nói, vẫn như trước hắn hề di chuyển tầm mắt, giống như căn bản không nhìn thấy Mộ Thanh Dạ.

Lư Thâm ở bên cạnh đưa qua một chén cháo tổ yến từ khay gỗ trong tay thị nữ ở phía sau, dâng lên bên miệng Cung Trường Nguyệt. Cung Trường Nguyệt giữ tay Lư Thâm, uống một ngụm, liền phát tay cho nàng lui xuống.

Mộ Thanh Dạ ngồi vị trí đầu tiên ở dưới tay phải Cung Trường Nguyệt, cũng không vội hỏi Cung Trường Nguyệt gọi hắn đến là có chuyện gì, chỉ nâng tay lên, đem khối ngọc bội Dương Chi kia để lại đúng chỗ, chuỗi ngọc màu đỏ ở trên cầm bảo trắng ánh lên vẻ mỹ lệ tươi đẹp. Sau đó, hắn bụng ily trà đã chuẩn bị cho hắn ở bên cạnh lên, uống một ngụm, động tác nhàn nhã ung dung, có một loại cảm giác hành vân lưu thủy*.

*Mây bay nước chảy lưu loát sinh động

“Chủ tử, bữa ăn đã được sắp xếp tốt, xin mời dời bước đến nhà ăn.” Một gã sai vặt đi vào, cúi người nói.

Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, đứng dậy, lúc bước qua bên cạnh Mộ Thanh Dạ, bỏ lại hai chữ --

“Đi theo.”

Mộ Thanh Dạ cũng không lộ ra vẻ mặt mất hứng, sau khi Cung Trường Nguyệt đi vài bước, mới đứng dậy đi theo, vạt áo bạch sắc vẽ nên một độ cong tao nhã.

Hai người đi vào nhà ăn, ngồi xuống bàn trà ở chính giữa.

Trên bàn sắp xếp thức ăn nóng hổi, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đều vô cùng tinh xảo, màu sắc cũng phối hợp vô cùng đẹp đẽ, hơn nữa đều là thức ăn mà Cung Trường Nguyệt thích.

Thị nữ ở bên cạnh, múc cho hai người một muôi canh cá nóc.

“Toàn bộ lui xuống.”

Hạ nhân cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, cùng lúc với Cung Trường Nguyệt vừa nói xong, lập tức dừng động tác trên tay, tất cả cùng cúi thấp lưng, sau đó lẳng lặng lui xuống. Người cuối cùng rời đi còn thuận tay đóng cánh cửa bằng gỗ đàn hương có khắc hoa văn lại.

Từ lúc Cung Trường Nguyệt ra hiệu, ám vệ chuyên bảo hộ Cung Trường Nguyệt lập tức bao quanh chi chít nhà ăn, người người đều ẩn trong bóng tối, giám thị từng người lui tới, để tránh nội dung trò chuyện của Cung Trường Nguyệt và Mộ Thanh Dạ bị một ít người có tâm hoặc vô tình nghe thấy.

Nhà ăn cũng không vì cửa đóng mà trở nên tối thui, ngoại trừ ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, tạo nên những bóng sáng màu xanh thoáng qua bên trong phòng, còn có một loại cung đăng được bày bố hoa lệ, chiếu sáng toàn bộ nhà ăn.

Cung Trường Nguyệt cầm lấy đĩa bạc, gấp một miếng bột ti đích qua*, đưa lên miệng, chậm rãi ăn. Nàng cúi mắt, ăn vô cùng chuyên chú.

*Khoai lang rút tơ.

Nhưng Mộ Thanh Dạ đã có chút mất kiên nhẫn.

Lúc thủ hạ Ngọc công tử truyền tin đến, nói Ngọc công tử muốn gặp hắn một lần, phản ứng đầu tiên của hắn, đó là chuyện này liên quan đến Thanh Thần.

Nghĩ đến lúc Ngọc công tử từng nói với hắn, có cách cứu sống Thanh Thần, còn khiến hắn đi bảo khổ Mộ Dung gia tộc trộm Dẫn Hồn đăng, trong lòng hắn vẫn còn lo lắng bất an. Đương nhiên không phải bất an vì trộm Dẫn Hồn đăng, mà hắn lo lắng là vì sự duy nhất của hắn có thể hồi sinh hay không.

Ngày đó hắn nhìn sự đệ tất thờ, cho dù không muốn thừa nhận đi chăng nữa, trong lòng hắn cũng biết, sự đệ đã chết.

Nhưng Ngọc công tử lại nói có thể cứu sống Thanh Thần, cái là hắn gọi là cứu sống, chẳng lẽ chính là hồi sinh?

Người chết sống lại, người ngoài nghe được, đây là một ý tưởng nực cười cỡ nào. Ở trong tạp kỷ từng ghi lại rất nhiều chuyện thần kỳ đó, đều khoe khoang khả năng người chết có thể sống lại, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu – người chết sống lại, là chuyện không thể. Người đã chết, chính là chuyện trời định, con người há có thể nghịch thiên sửa mệnh?

Nhưng Mộ Thanh Dạ lại nguyện ý tin tưởng, tin tưởng Ngọc công tử có thể hồi sinh Mộ Thanh Thần.

Cho nên, hắn luôn luôn chờ đợi, chờ một ngày nào đó sự đệ sinh động hoạt bát lại lần nữa xuất hiện trước mặt mình.

Mà hôm nay Ngọc công tử tìm hắn, có phải vì chuyện đó?

Lúc nghĩ như vậy, trái tim Mộ Thanh Dạ thùng thùng thùng đập loạn lên – hắn thực kích động, kích động khó có thể nén được.

Vừa rồi ở trong phòng khách, hắn giả vờ bày ra bộ dạng nhàn nhàn ở bên ngoài, nhưng trong lòng sớm đã nát nát rồi, vừa là mong chờ, lại vừa sợ hãi, tâm tình phức tạp mà ngay cả hắn cũng không nói rõ được. Mà lúc này, hắn nhận ra đã gần đến cực hạn.

Vì thế hắn rốt cục nhận không được mở miệng –

“Hôm nay người tìm ta, nhưng mà... có chuyện gì?” Hắn đè nén cảm xúc không hợp với giọng nói, cố gắng khiến cho thanh âm của mình bình thường.

[CaS: Những bạn lấy truyện mà không xin phép, chẳng các bạn cũng biết vì các bạn mà mới có vụ đặt pic thể này :(xin hãy tỏ ra là người có văn hóa :(chỉ cần các bạn nói với bọn mình dẫn nguồn + tên ng edit và beta thì đã không có chuyện này.

Còn những bạn vẫn đang đọc truyện ở những web ngoài diendanlequydon và tuytuylau.blogspot, các bạn đã tiếp tay cho những kẻ ăn cắp và phỉ nhận công sức của editor và beta :(CaS sẽ đưa đoạn này vào giữa truyện, vì để ở cuối sẽ bị web lấy tr bắt đi. Mong mn thông cảm, nếu mn không thích, xin nói, CaS sẽ xóa]

Cung Trường Nguyệt đầu cũng không nâng lên, vẫn ăn hết sức chuyên chú.

Mộ Thanh Dạ há miệng thờ dốt, còn muốn nói nữa, liền nhìn thấy một bóng dáng màu trắng quý mị đảo mắt cái đã nhảy lên bàn ăn, sau đó ngồi vào chỗ

của mình ở trước mặt hắn.

Mộ Thanh Dạ tập trung nhìn lại, phát hiện ở trên bàn com trước mặt mình là một tiểu bạch hồ!

Đây chẳng lẽ là sủng vật của Ngọc công tử?

Mộ Thanh Dạ có chút nghi hoặc, nhìn nhìn hồ ly này, lại ngẩng đầu nhìn Ngọc công tử đang ăn com.

Ngồi xồm trước mặt Mộ Thanh Dạ, dĩ nhiên là Thần Diệu, trong mắt nó có vài phần giả hoạt và trêu tức nhìn Mộ Thanh Dạ một lúc lâu, sau đó mới đảo đảo, từ trong vòng tròn ở dưới bụng lấy ra một cái lọ nhỏ, dùng móng vuốt nhỏ màu trắng đẩy đến trước mặt Mộ Thanh Dạ.

“Này... là cho ta?” Mộ Thanh Dạ nhẹ giọng hỏi, cầm cái lọ lên.

Là một lọ thủy tinh, bề ngoài thoát nhìn vô cùng tinh xảo, nắp bình được tạo thành hình một đóa sắc vi hoa (hoa tường vi). Lọ thủy tinh tinh xảo sang quý, chính là dùng để đựng một thứ chất lỏng màu xanh ở bên trong, chất lỏng này rất ít, chỉ có một lớp mỏng ở đáy lọ.

“Đây là gì?” Mộ Thanh Dạ cầm lọ thủy tinh đến trước mặt, nhẹ nhàng quơ quơ.

Thần Diệu vỗ vỗ cánh tay hắn, ý bảo hắn nhìn mình, sau đó nâng hai chân trước lên, che cặp mắt của mình lại, động tác thoát nhìn quả thực là cực kỳ đáng yêu!

Mộ Thanh Dạ hoàn toàn vô cảm với Thần Diệu đáng yêu, hắn chỉ hỏi lại một câu, “Đem cái này... nhò vào trong mắt?”

Thần Diệu ngồi ngán ngán lại, nghiêm túc gật đầu.

Mộ Thanh Dạ có chút do dự – hắn thật sự không hiểu lắm, đột nhiên sủng vật hồ ly Ngọc công tử từ đâu xuất hiện, lấy ra một cái lọ như vậy, còn muốn mình nhò chất lỏng kỳ quái này lên mắt, cuối cùng là có ý gì.

Bên kia, Cung Trường Nguyệt vừa vịn hạ đĩa, lấy muỗng nhỏ múc một ngụm canh, uống xong mới mở miệng nói, “Nó có thể làm cho người nhìn thấy Thanh Thần.”

“Nhìn thấy Thanh Thần?!” Tay Mộ Thanh Dạ đang cầm lọ thủy tinh nhịn không được nắm chặt, trên mặt cũng toát ra vẻ khiếp sợ, “Cái gì... Cái gì? Có thể nhìn thấy Thanh Thần?!”

Cung Trường Nguyệt quay đầu lại, đôi mắt đen lấy bình thần không gọn sóng nhìn Mộ Thanh Dạ, gần từng tiếng, “Bây giờ Thanh Thần chỉ là hồn thể, người không nhìn thấy được.”

Mộ Thanh Thần là hồn thể, ngoại trừ Cung Trường Nguyệt là chủ nhân Lung Ngọc và Thần Diệu được xem như yêu quái, thì người thường trừ khi có mắt âm dương, nếu không sẽ không nhìn thấy Mộ Thanh Thần. Chất lỏng ở trong lọ thủy tinh là Thần Diệu bứt rất nhiều được thảo, sau đó lại dùng bí truyền của hồ tộc để luyện chế. Nghe nói nhò chất lỏng này lên trên mắt, liền có thể tạm thời nhìn thấy hồn thể.

“Thật sao?!” Mộ Thanh Dạ mở to hai mắt nhìn, tay có chút run run.

Cung Trường Nguyệt quay đầu lại, tiếp tục húp canh, lười giải thích.

Mộ Thanh Dạ cũng không để ý thái độ của Cung Trường Nguyệt, hắn vội vàng mở nắp lọ, đem lọ thủy tinh đặt lên mặt mình, sau đó ngẩng đầu lên, để cho chất lỏng màu xanh ở bên trong nhỏ xuống mắt mình.

Khi chất lỏng màu xanh kia lọt vào hai mắt hắn, cặp mắt kia có chút quý dị, hơn nữa cặp mắt màu u lam tương tự với Thần Diệu đột nhiên sáng lên mãnh liệt, giống như có thứ gì đó mở ra từ đôi mắt của hắn -

Thần Diệu ở trước mặt Mộ Thanh Dạ nhìn thấy thay đổi này, trong lòng nhịn không được thờ dài – cứ tưởng chỉ là tin đồn, thật không ngờ, Mộ Thanh Dạ này thật sự là...

Nó nhắm mắt lại, trong lòng vẫn là ưu sầu không thể tả...

Lúc này Mộ Thanh Dạ chỉ cảm thấy hai tròng mắt của mình nóng rực đau đớn, muốn vươn tay xoa hai mắt của mình, lại có chút không dám, đợi một lúc lâu, đau đớn trên hai mắt mới dần mất đi, hắn thử mở mắt.

Thế giới của hắn là một mảnh mơ hồ, sau đó, ở giữa ánh sáng, thế giới dần dần rõ ràng hơn.

Điều đầu tiên hắn thấy, là sườn mặt Cung Trường Nguyệt đang húp canh, đường cong tinh xảo mơ hồ lóe lên ánh sáng, giống như tất cả nguy trang và lạnh lùng đều mất đi, thoát nhìn lại có cảm giác kinh tâm động phách không nói nên lời!

Mộ Thanh Dạ từng mất nhìn, từ sườn mặt tinh xảo của Cung Trường Nguyệt phục hồi tinh thần.

Chờ hắn quay đầu, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, lập tức tiến lại gần, chớp chớp mắt cười hi hi nhìn hắn.

Mộ Thanh Dạ nhin không được hít sâu một hơi, “...Thanh... Thanh Thần?”

“Hắc hắc! Sư huynh! Đã lâu không gặp a!” Mộ Thanh Thần đột nhiên đứng thẳng dậy, trên mặt cười đến vô cùng sáng lạn, còn thuận tay vỗ một cái lên vai Mộ Thanh Dạ, tuy rằng không trực tiếp xúc đến người Mộ Thanh Dạ, hấn cũng vẫn bày ra dáng điệu đó, thoạt nhìn vô cùng cời mờ, cũng có chút dần dần.

“Thanh Thần.” Tâm tình kích động của Mộ Thanh Dạ đột nhiên bình tĩnh trở lại, hấn mở miệng, thấp giọng lẩm bầm cái tên này.

Mộ Thanh Thần rung đùi đắc ý nhìn Mộ Thanh Dạ, “Thế nào thế nào? Sư huynh, gặp ta nên kích động sao? Vui vẻ sao? Cao hứng sao? A, bất quá mắt của sư huynh tốt lên từ khi nào a? Huynh đạo này có khỏe không? Thần Y cóc thì thế nào a? Cái cây mà lúc trước ta lên trồng có còn không a! Kết trái chưa a? Đó chính là ta lên trộm từ Cận quốc đó nha...”

Mộ Thanh Thần lớp lớp nói một chuỗi dài, giống như đem toàn bộ chuyện trong lòng hỏi hết, tựa hồ rất kích động.

Khóe miệng Mộ Thanh Dạ ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt, lẳng lặng chờ Mộ Thanh Thần hỏi hết, mới kiên nhẫn trả lời, “Mắt của ta là lúc sư phó đem toàn bộ công lực truyền cho ta thì tốt lên, ngươi không biết sao? Mắt của ta vì tu luyện bí pháp của Thần Y cóc nên mới không nhìn thấy, cho nên bây giờ đã hồi phục rồi. Cái cây kia của ngươi còn tốt lắm, cũng kết trái rồi, bị Tiểu Tứ hái đem đi giấu hết...”

Mộ Thanh Dạ có tính cách đậm mực, cũng không nói nhiều, lúc này ở trước mặt Mộ Thanh Thần lại vô cùng kiên nhẫn, cũng nói nhiều hơn bình thường.

Đợi cho trả lời hết những thắc mắc của Mộ Thanh Thần, Mộ Thanh Dạ nhìn hấn, ánh mắt cong lên, nụ cười trên môi lại âm áp hiem thấy –

“Sư đệ, ngươi còn sống, thật là tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hạt Sen

Mộ Thanh Thần cùng Mộ Thanh Dạ hai người ghé vào nhau, nói liên miên, hàn huyên hồi lâu, đơn giản là một ít chuyện tình liên quan đến Thần Y cóc.

Mộ Thanh Dạ đem toàn bộ chuyện xảy ra gần đây của mình nói cho Mộ Thanh Thần, bao gồm chuyện lớn nhỏ của Thần Y cóc, chuyện gì cũng nói hết, trong đó có đề cập đến chuyện bí pháp mà chỉ có một ít cóc chủ Thần Y cóc mới có khả năng biết, hấn rất thẳng thắn, ngay cả Cung Trường Nguyệt một bên cũng không phòng bị.

Mộ Thanh Dạ không có tâm nhãn sao? Đương nhiên không có khả năng!

Cái gọi là bí pháp mà chỉ cóc chủ Thần Y cóc mới biết, cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của Thần Y cóc, nên dù bị Cung Trường Nguyệt nghe thấy, cũng không làm được gì cả.

Huống hồ, Cung Trường Nguyệt cũng không có tâm tư nghe sư huynh đệ bọn họ nói chuyện không dứt.

Bất quá, Mộ Thanh Dạ vẫn che giấu một việc, chính là ngày ấy ở phía sau núi gặp người kia, đại tông sư trong truyền thuyết.

Trước kia Mộ Thanh Dạ tuy rằng không cao ngạo đến tự cao tự đại, nhưng hấn biết, mình rất xuất sắc. Có thể tại tuổi này được hồi báo thành tựu như thế, trong đó mặc dù một nửa không phải là cố gắng của hấn, nhưng một người cố gắng, cũng là vốn riêng của hấn, cho nên hấn - Mộ Thanh Dạ hoàn toàn có tư cách kiêu ngạo.

Nhưng, khi hấn bước vào cảnh giới tông sư, hấn mới phát hiện, nguyên lai thế giới to lớn đến thế, nguyên lai thật sự có câu nói son ngoại hữu son nhân ngoại hữu nhân* này, mà con đường hấn trưởng thành, còn rất xa.

*núi cao còn có núi cao hơn, là người thì còn có người giỏi hơn

Nói đến vị đại tông sư thần bí, Mộ Thanh Dạ nhin không được nhớ tới vị kia bảo hấn tìm Lung Ngọc.

Trước đó hấn tuy rằng biết Lung Ngọc rất quan trọng, là chỉ bảo trấn cóc của Thần Y cóc, nhưng hấn thật không ngờ, nhân giới cao như vị đại tông sư phía sau núi kia, thế nhưng cũng coi trọng Lung Ngọc như thế. Đáng tiếc, hấn phái người ở trong Mặc quốc hỏi thăm hồi lâu, cũng không nghe được tin tức liên quan đến Lung Ngọc, mà hiện tại, hấn đang chuẩn bị điều tra sang hai quốc gia khác.

Làm một y giả vĩ đại, cứu sống vô số, tự nhiên có rất nhiều mối liên hệ được che giấu.

Mà người Thần Y cóc tuy không nhiều lắm, cũng là đứng đầu y giả trong thiên hạ, mối liên hệ rất rộng lớn, tự nhiên khó có thể làm người ta tưởng tượng nổi, cho nên về điểm hỏi thăm tin tức tìm này nọ, thật phần dễ dàng.

Đương nhiên, sau khi Mộ Thanh Dạ trở thành cóc chủ Thần Y cốc, liền có ý phái người điều tra vị thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử này, cũng chính là người đứng đầu Thần lâu trong truyền thuyết. Đáng tiếc, cái gì cũng không điều tra được, trước khi tên hán nổi tiếng trên giang hồ, hoàn toàn không có dấu vết, giống như tự nhiên xuất hiện, thật sự thần bí.

Mộ Thanh Dạ bên cạnh loạn thất bát tao nghĩ, lại hoàn toàn không lường được, Lung Ngọc mình khổ sở tìm kiếm nhiều ngày, ở ngay bên cạnh hán, còn được người ta đeo trên cổ nữa!

Lúc này, trước mắt Mộ Thanh Dạ đột nhiên mơ hồ, bộ dáng sư đệ Mộ Thanh Thần vốn rõ ràng, bắt đầu từ từ trở nên hư vô mờ mịt, giống như tùy thời đều có thể biến mất.

Mộ Thanh Dạ rõ ràng, đại khái là được hiệu thuốc đã hết.

Ở một khắc cuối cùng, Mộ Thanh Dạ vươn tay, dừng trên vai mơ hồ hư ảo của Mộ Thanh Thần, tuy rằng không chạm vào được, nhưng hán vẫn cảm giác được vài phần kiên định.

Mộ Thanh Dạ nhìn ánh mắt Mộ Thanh Thần, trong đôi mắt màu lam lóe ra ánh sáng trịnh trọng, sau đó nói một câu --

“Sư đệ, người nhất định phải bảo trọng.”

Cuối cùng, Mộ Thanh Thần ở trong ánh mắt Mộ Thanh Dạ, tiêu thất.

Mộ Thanh Dạ nhìn chỗ Mộ Thanh Thần vừa đứng, âm thầm thờ dài -- hán biết, sư đệ vẫn như cũ ngồi ở kia, chính là hán không thể nhìn thấy được.

Mộ Thanh Dạ quay đầu cùng Cung Trường Nguyệt hàn huyên vài câu, mới đứng dậy rời đi, thức ăn trên bàn, hán thể nhưng động cũng không động một chút.

Bất quá, vừa rồi thấy được sư đệ vốn đã chết, trong lòng hán khiếp sợ, không biết dùng từ gì để hình dung, sao có thể nuốt trôi cơm được đây.

Sau khi Mộ Thanh Dạ rời đi, Mộ Thanh Thần ủ rũ ghé vào trên bàn, sau một hồi mới khôi phục được tính tình hoạt bát ngày thường.

Lúc này, người Thất Tinh lâu, hướng Cung Trường Nguyệt đưa tới một tin tức đủ làm người ta khiếp sợ --

Thiên Thanh Ngọc Liên, đã tìm ra tung tích!

Thiên Thanh Ngọc Liên trong truyền thuyết, là tiên phẩm trong dao tri ở trên trời, là tiên chu* tuyệt thế thể gian khó được, là linh dược tốt nhất! Bất quá hôm nay Thiên Thanh Ngọc Liên, trong truyền thuyết giống như bảo vật, đã rất nhiều năm chưa xuất hiện trong thiên hạ.

*Gốc cây tiên

Nhưng lần này Hải thành tổ chức hội đấu giá Ti Huru, thế nhưng xuất ra hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên làm vật phẩm then chốt bán đấu giá!

Cái gọi là hội đấu giá, chính là mới mở ở trong Hải thành gần đây, lấy phương thức cạnh tranh để mua hàng hóa. Xuất hiện ở trong hội đấu giá cũng coi như trân quý, nhưng khi ở hội đấu giá chỉ cần thành giao, thường so với thị trường giá cao hơn rất nhiều, đây chính là làm cho hội đấu giá buôn bán lợi nhuận đầy thau.

Mà đấu giá hội Ti Huru, chính là hội đấu giá sớm nhất, những hội đấu giá khác bất quá chỉ là học theo, chẳng thể nào lay động đến địa vị cao nhất của hội đấu giá Ti Huru, có thể tham gia hội đấu giá Ti Huru, đều là quan to giàu có, mà có thể ngồi vào ghế lô hàng khách quý, là tôn quý trong tôn quý.

Ở đây lấy thân phận quyết định chỗ ngồi, hiển nhiên trong vô ý đã đón hùa được một ít tâm tư quan to quý nhân, mọi người tranh, đơn giản chỉ muốn mặt mũi mà thôi!

Bất quá hội đấu giá Ti Huru với hội đấu giá thường có một chút không giống nhau, thương phẩm mà nó có, trước buổi bán đấu giá, đều phi thường thần bí, tuyệt không để lộ ra một chút tin tức! Việc này trong vô hình đã gọi lên quan tâm của một số người, hấp dẫn càng nhiều người đến tham gia hội đấu giá Ti Huru.

Đương nhiên, cái gọi là thương phẩm cơ mật tuyệt đối thần bí của hội đấu giá, bị Thất Tinh lâu dễ dàng tra xét đến rõ ràng, tự nhiên cũng biết vật phẩm then chốt của hội đấu giá Ti Huru lần này, chính là Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen!

Căn cứ vào chữ tín của hội đấu giá Ti Huru cho tới nay, hôm nay có can đảm đem Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen đưa lên vị trí áp trục, có thể chứng minh -- hôm nay Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, tám chín phần mười là thật .

Nhìn tay Cung Trường Nguyệt đột nhiên nắm chặt tờ giấy viết có Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, thuộc hạ Thất Tinh lâu liền nhắc nhở --

“Chủ tử, Thần lâu đã nhận được thiệp mời khách quý đến từ hội đấu giá lần này, ngài..... có tham dự không ạ?”

Cung Trường Nguyệt chậm rãi thu tay, đem tờ giấy vo lại, sau đó trong tay dùng một chút lực, viên giấy liền nhanh chóng hóa thành bột mịn, từ trên tay Cung Trường Nguyệt rơi xuống.

“Thời gian?” Nàng tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt hơi nheo lại, nhẹ giọng hỏi.

Thuộc hạ Thất Tinh kia lập tức cúi thấp lưng: “Hội đấu giá Tì Huru năm ngày sau cử hành!”

“Hào.” Trong con ngươi đen của Cung Trường Nguyệt, hiện lên một chút ánh sáng --

Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, nàng là nhất định phải có!

Thời gian năm ngày, rất nhanh liền trôi qua, ở trong Hải thành có thể nói càng thêm náo nhiệt vì hội đấu giá Tì Huru, cũng sắp sửa mở màn.

Hải thành tuy nói là một trong rất nhiều thành thị ven biển của Mặc quốc, nhưng bởi vì nó có vị trí địa lý và cửa cảng tuyệt vời, khiến nó bộc lộ hết cái lợi của một thành thị ven biển, trở thành một trong những nơi giàu có và phồn hoa nhất. Thương thuyền thương nhân ở trong và ngoài trước đều đi qua nơi này, vô hình chung đã khiến kinh tế Hải thành phát triển.

Ngã tư đường Hải thành, có thể nói là mỗi ngày đều phi thường náo nhiệt phồn hoa, mấy thành thị khác thì kém hơn nhiều, phải chờ tới ngày tụ tập nào đó, trên ngã tư đường mới có thể chật ních người, nơi này mỗi một ngày, đều giống như tụ tập, náo nhiệt vô cùng.

Mà ngày hôm nay, là ngày cử hành hội đấu giá Tì Huru, thân là người Hải thành, vốn không biết vật hội đấu giá Tì Huru, cho nên mọi người ngày hôm nay, cũng không rủ nhau mà cùng tán gẫu về hội đấu giá Tì Huru.

“Ôi, hội đấu giá Tì Huru lần trước thật náo nhiệt nha! Cũng nhiều người không thể vào, đều nguyện ý đứng ở cửa, người linh khí của bảo vật a!” Vị thím bán đồ ăn, thổi phồng đến ba hoa chích chòe.

“Nào có khoa trương như ngươi nói?” Một người bán hàng rong son bột nước tiểu nhịn không được nghi ngờ nói.

Thím bán đồ ăn kia lập tức liếc trắng mắt: “Ngươi thì biết cái gì? Ngày đó trên hội đấu giá Tì Huru, không biết xuất hiện bao nhiêu bảo vật, nhìn xem ánh mắt quan to quý nhân đều lóa hết rồi! Một đám kêu giá giống như không cần tiền!” Nàng nói giống như chính mình lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Vì thế có người nhịn không được trêu ghẹo: “A, nói y như thật vậy, chẳng lẽ thím đi vào rồi sao?”

Thím bán đồ ăn kia thề mà mặt không đỏ tâm không loạn: “Ta chưa vào! Nhưng bằng hữu con ta làm việc bên trong! Lời hấn nói chẳng lẽ giả?”

“Có phải hay không a.....”

“.....”

Nói về hội đấu giá Tì Huru cũng không vì mất thời gian mà mệt mỏi, xem bộ dáng mọi người, là càng nói càng hăng say.

Một cô nương toàn thân mặc y phục màu thủy lam hoa văn móc câu chi bạc khoác theo tơ lụa trắng thuần có hoa văn thanh lịch lạnh nhạt, giống như thần nữ tinh khiết, xinh đẹp thướt tha đi qua trên đường, tầm lưng kia, không biết giết chết bao nhiêu ánh mắt người nhìn.

Bất quá có một chút đáng tiếc, trên mặt thiếu nữ kia hé ra một cái khăn che mặt trong suốt một nửa, ở trên có thêu hoa văn tinh xảo, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời lại trong suốt như làn thu thủy, lông mi run nhẹ nhẹ, vẽ nên một độ cong duyên dáng. Mà nàng lộ ra cái trán tinh tế, cũng bởi vậy có thể tương tượng được, khuôn mặt bị che khuất hơn phân nửa của nàng, phải xinh đẹp kinh người.

Thời điểm nàng đi trên đường, nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến hội đấu giá Tì Huru, mỗi khi nghe được, đều nhịn không được cúi đầu cười, trong mắt khó có thể che dấu đắc ý.

“Hắc hắc! Tiểu thư! Những người đó đều đang nói về hội đấu giá Tì Huru đó!” nha hoàn khuôn mặt thanh tú mặc một thân vàng nhạt ở phía sau thiếu nữ cười hi hi đi lên, trừng lớn hai mắt nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ kia xoay người, bàn tay tinh tế như ngọc điểm tại mũi nha hoàn kia, giống như sinh khí trùng mắt nàng: “Nói nhiều!”

Nha hoàn thanh tú y phục vàng nhạt như trước cười hi hi, cũng không phải lơ đãng, ngược lại bày ra một bộ đắc ý nói: “Tiểu thư người thật sự là quá thông minh, cư nhiên có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, ha ha! Những người đó nếu biết cách tốt như vậy là do một cô nương chỉ mới mười ba tuổi nghĩ ra, có lẽ kinh sợ tới rụng răng mất!”

“Ngươi nhỏ giọng thôi!” Một tay thiếu nữ kia đập vào trên trán nha hoàn, nhịn không được quát lớn nàng một tiếng, “Đây là ở trên đường cái, không nên tùy tiện nói những lời này!”

Nhìn mắt ánh mắt tiểu thư nhà nàng, nha hoàn gật đầu, vội vàng hồi đáp: “Đã biết, đã biết! Ta về sau sẽ không nói lung tung nữa!”

“Tốt lắm, nhanh đi thôi, bằng không sẽ không đuổi kịp!” thiếu nữ kia xoay người, nhắc chân tiếp tục hướng phía trước đi đến. Nha hoàn thấy thế, cũng vội vàng đi theo.

Thiếu nữ này, chính là danh môn vọng tộc Lạc Dương, Tô gia nhị tiểu thư -- Tô Như Mộng.

Tô Như Mộng một lòng muốn nhanh tới địa phương kia, nên nhất thời không phát hiện phía sau có xe ngựa chạy nhanh đến --

“Á!” Tô Như Mộng vừa quay đầu liền nhìn thấy khoảng cách mình rất gần vó ngựa, ngay cả võ công của mình đều quên hết, một tiếng thét kinh hãi liền té ngã trên đất!

“Tiểu thư!” nha hoàn Tô Như Mộng ở một bên cũng bị dọa ngất người!

May mắn xa phu đánh xe này rất có kinh nghiệm, giữ chặt dây cương, làm cho ngựa bị kinh hách dừng ở một bên, không dẫm lên Tô Như Mộng ngã sấp xuống.

Nhưng hiển nhiên con ngựa có cái gì cổ quái, sau khi dừng lại, còn phát ra thanh âm kỳ quái, tựa hồ muốn dẫm lên hai cái.

Xa phu xe ngựa kia quyết định thật nhanh, lấy thanh đao được bọc vải ở bên cạnh, rút ra một trường đao sáng như tuyết, sau đó chém vào dây thừng cố định trên ngựa, đánh một quyền lên con ngựa cổ quái kia, lại dùng ba con ngựa khác để chống đỡ xe ngựa.

Con ngựa kia thoát khỏi dây buộc, càng điên cuồng thêm vài phần, va chạm trong đám người, thiếu chút nữa làm bị thương người đi đường vô tội!

Lúc này, không biết từ đâu có hai hắc y nhân phi thân xuất hiện, hai người theo hai nơi phi thân lên, một người một cước đạp ngã con ngựa điên cuồng kia, một người một đao chém ngay cổ, trực tiếp làm cho con ngựa chết tại chỗ.

Đến đây, sự tình vẫn chưa kết thúc.

Âm thầm lại nhảy ra vài hắc y nhân, từ trong đám người đi đường thoát nhìn rất bình thường, trường kiếm rút ra, trực tiếp một đao mất mạng, chỉ để lại một người sống.

Người nọ nhìn thấy chuyện bại lộ, lúc này quyết định cắn nát túi độc giấu kín trong miệng --

“Răng rắc!”

Vài hắc y nhân há có thể không biết ý định của bọn họ, một tay nâng lên, không lưu tình chút nào bóp lệch cằm hắn, đánh tan ý muốn tự sát của hắn.

Quần chúng chung quanh ngã tư đường, lập tức vang lên vài tiếng thét chói tai, mọi người đều chạy đi, tránh không kịp.

Thi thể mấy người để bên cạnh thi thể con ngựa kia, một người đi lên tìm tòi một phen, quả nhiên trên cổ con ngựa kia phát hiện một cây ngân châm nhỏ như lông trâu. Sau đó, bọn họ lại từ trên người mấy người kia, tìm được một cái lệnh bài đen nhánh.

Hắc y nhân nhìn chữ trên lệnh bài, nhin không được ánh mắt lạnh xuống, xoay người đi đến xe ngựa phía trước, quì một gối giương giọng nói --

“Lâu chủ! Là người Ma tông!”

Dứt lời, hắn cầm lệnh bài trong tay đưa cho người ngồi phía trước xe ngựa, xa phu mặc một thân áo tang. Xa phu tiếp nhận lệnh bài, xoay người đưa tới màn xe ngựa phía trước, một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn đi ra, tiếp lấy lệnh bài.

“Còn người sống không?” Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

“Còn một người, là đầu lĩnh lần hành động này.” Hắc y nhân không chút do dự nói.

Chỉ có thể nói hắc y nhân này ánh mắt thật sự rất độc, mấy người kia thoát nhìn đều bình thường không có gì đặc biệt, lại cố tình từ trong vài người chuẩn xác bắt được đầu lĩnh lần hành động này.

“Ân, hảo.” giọng nữ nhẹ nhàng kia lại vang lên, “Chủ tử nói, trước đem hắn mang đi.”

“Vâng!” Hắc y nhân kia nhận được mệnh lệnh, nhìn vài cấp dưới phía sau liếc mắt một cái, sau đó thu thập hiện trường, lôi tù binh kia, liền phi thân ly khai.

Mà lúc này, Tô Như Mộng một bên bị người quên mất, nằng té trên mặt đất, có chút chật vật được nha hoàn của mình giúp đỡ đứng lên.

Nàng đứng lên, chợt nghe tiếng chung quanh từng đợt hút không khí --

Tô Như Mộng nâng tay sờ mặt mình -- một mảnh bóng loáng.

Nàng biết, cái khăn che mặt của mình rách, dung mạo mình, cũng bị bại lộ trong ánh mắt mọi người.

Nàng nhú mào, tiếp nhận cái khăn che mặt nha hoàn nhặt lên, một lần nữa mang lại trên mặt, đem che đi dung nhan xinh đẹp có thể nói là khuynh quốc khuynh thành. Lần này tất cả mọi người thấy dung mạo của nàng, lại đeo cái khăn che mặt, ngược lại có một loại mỹ cảm mông lung tựa như mỹ nhân che nửa mặt ôm đàn tỳ bà, khiến người ta không thể rời mắt.

Cảm thụ được người chung quanh nhìn chăm chú, trong lòng Tô Như Mộng nổi lên vài phần vừa lòng, sau đó, nàng nâng mắt lên, một đôi con ngươi xinh

đẹp giống như thủy quang nhàn nhạt, nhìn xe ngựa phía bên kia. Đáng tiếc, trên xe ngựa không chút động tĩnh, cũng không thấy người trên xe ngựa xuống dưới hướng nàng giải thích.

Bất quá, xa phu vẫn im lặng ngồi chỗ kia nhẹ nhàng bước xuống, lập tức hướng chủ tớ hai người Tô Như Mộng đi tới.

Trong lòng Tô Như Mộng đối với chuyện xe ngựa thiếu chút nữa đụng mình có chút bất mãn, bất quá nàng cũng không đem loại bất mãn này trực tiếp biểu lộ trên mặt, mà cố gắng nặn ra một loại tươi cười nhu nhược, ngửa đầu nhìn về phía xa phu thân hình cao lớn kia --

“Ách?” Tô Như Mộng mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc nhìn xa phu kia thể nhưng liếc cũng chưa liếc nàng một cái, chính cầm lấy dây thừng chỗ ba con ngựa, hết sức chuyên chú một nhọc buộc lại một lần, xác định dây thừng đã cố định, mới vỗ vỗ lưng ba con ngựa đã dịu ngoan lại, vòng qua bọn họ, về lại vị trí của mình.

Đương nhiên, trước khi hẳn trở về, nhện không được quay đầu nói với Tô Như Mộng một tiếng: “Cô nương, phiền toái người xê ra một chút.”

Mặt Tô Như Mộng nhất thời đỏ bừng!

Người này, thể nhưng đối với dung mạo của mình nhìn như không thấy!

Tay Tô Như Mộng gắt gao nắm khăn, trong mắt tuôn ra quang mang phẫn hận.

Mà tiểu nha hoàn bên người nàng đã tức giận bất bình mở miệng, lời nói có chút mạnh mẽ: “Ai! Người sao lại như thế chứ! Người có biết xe ngựa các người thiếu chút nữa đụng phải tiểu thư nhà chúng ta? Tiểu thư nhà chúng ta là kim chi ngọc diệp, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, các người dám đương nổi sao?”

Lúc này, trong xe bay ra một thôi bạc, vừa vặn dừng ở trên tay tiểu nha hoàn kia, khiến bàn tay nàng cảm nhận đau đớn.

“Tránh ra.”

Lần này vang lên, cũng chính là giọng nữ nhẹ nhàng vừa rồi.

Chủ nhân thanh âm này, nghe không ra được đến tột cùng là nam hay nữ, nhưng nghe vào trong tai người nghe, lại cố tình làm người ta có chút sợ hãi. Tuy chỉ là câu nói vô cùng đơn giản, Tô Như Mộng cùng tiểu nha hoàn của nàng, đều rõ ràng cảm giác được, một cỗ uy áp bức người, trực tiếp đánh tới, làm cho hai người các nàng nhện không được lui ra phía sau vài bước.

Tô Như Mộng dù sao vẫn có một chút võ công trụ cột, cho nên lúc này phản ứng hoàn hảo, nhưng tiểu nha hoàn tay trái gà không chặt của nàng lại không được may mắn như vậy, khi uy áp hạ xuống, tiểu nha hoàn kia nhện không được sắc mặt trắng lại, trán chảy mồ hôi lạnh, chỉ còn kém không đặt móng xuống đất.

Tô Như Mộng nghe thanh âm đó, trừng mắt nhìn, cảm thấy quen thuộc vô cùng.

Rất nhanh, nàng đã nhớ ra chủ nhân thanh âm này, vì thế nàng nâng tay tháo khăn che mặt của mình xuống, nụ cười bên miệng một chút thanh nhã rụt rè, chậm chậm đi ra phía trước.

Ánh mắt xa phu phát lạnh, chỉ chớp mắt một cái, thanh đao sáng như tuyết vừa rồi đã được lấy ra khỏi vỏ, đầu đao nhắm ngay cổ Tô Như Mộng, cảnh cáo trong mắt hàm xúc rất rõ ràng.

“Đứng ở đó, lại gần một bước, nhất định sẽ lấy tính mệnh của người.” xa phu kia mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn.

Tô Như Mộng cúi đầu nhìn thoáng qua trường đao sáng như tuyết, ý cười trên mặt cũng không phai màu nửa phần, tựa hồ một chút cũng không sợ. Chính là trong mắt của nàng, vẫn rất nhanh hiện một tia bất mãn.

Có một thanh trường đao tùy thời uy hiếp tánh mạng mình, Tô Như Mộng mở miệng, thanh âm lại chẳng hề run chút nào.

“Bên trong xe, là Ngọc công tử phải không?” Nàng mở miệng hỏi, trên mặt lộ ra ý cười trong suốt, dung mạo vốn xinh đẹp kinh người, lúc này lại như tản ra hào quang, cả người đều giống như hóa thành một dòng nước, “Tiểu nữ Tô Như Mộng, từng cùng Ngọc công tử gặp mặt qua ở Lạc Dương.”

Bên trong xe vẫn không truyền ra thanh âm gì.

Tô Như Mộng cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại che miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, đôi mắt chớp chớp giống như trăng sáng: “Xem ra tiểu nữ tư sắc bình thường, không thể làm Ngọc công tử coi trọng được.”

Nàng tự giễu lại giống như nói giỡn, nhưng thật dễ dàng hóa giải xấu hổ việc người trong xe căn bản không để ý tới nàng.

Phía sau, mọi người vừa rồi bị người chết cùng ngựa điên dọa sợ tới mức trốn sang một bên, cũng bị khăn che mặt Tô Như Mộng rút xuống trong nháy mắt tất cả là kinh diễm, đều tiến lên, cũng muốn nhìn xem bên trong chiếc xe xa hoa đại khí như vậy, đến tột cùng là người tôn quý cỡ nào ngồi.

Bất quá khi bọn họ nghe được Tô Như Mộng tự xưng là tư sắc bình thường, đều nhện không được muốn bênh vực kẻ yếu -- loại này mà gọi là tư sắc bình thường, vậy cái gì mới là tuyệt sắc mỹ nhân a! Cũng không biết thân phận người bên trong xe đến tột cùng là gì, thấy nữ tử xinh đẹp cỡ nào, mới cho

rằng nữ tử như vậy là tư sắc bình thường.

Chung quanh nhất thời đều nghị luận, các ý kiến đều khác nhau, về mặt của mọi người đều rất bất quái.

Đột nhiên, màn xe ngựa bị một bàn tay trắng nõn tinh tế đẩy ra, lập tức hé ra khuôn mặt yêu mị xinh đẹp, một ánh mắt, một động tác, hàm chứa sức quyến rũ vô hình, mọi người nhìn đều nhìn không được mặt đỏ tim đập, đặc biệt làn da trắng nõn nhẵn nhụi kia, trơn mịn sáng bóng, hết sức hấp dẫn người khác.

Khỏe miệng nữ tử một chút tươi cười, tư thái tao nhã từ bên trong xe đi ra, vòng eo mềm mại kia giống như rắn nước, xinh đẹp thướt tha, đều là phong tình.

Nữ tử như vậy mặc dù dung mạo kém Tô Như Mộng vài phần, nhưng phong tình kia, sức quyến rũ kia, cô tình đem vài phần kém cỏi không còn, hai người, đúng là cân sức ngang tài.

Nhìn đến một nữ tử mỹ mạo như vậy xuất hiện, trong lòng Tô Như Mộng nhìn không được xuất hiện vài phần nguy cơ.

Mà sau khi nàng ấy xuất hiện, lúc trước vẫn còn cảm trường đao, xa phu một thân sát khí sắc bén liền đem đao thu về, một lần nữa trở lại chỗ của mình, một thân hơi thở lạnh nhạt cũng hạ xuống, không còn khí thế bức người như trước.

Bất quá nữ tử đột nhiên xuất hiện này vẫn chưa trực tiếp đi xuống, mà đứng ở đó, trên cao nhìn xuống Tô Như Mộng, ánh mắt kia, thấy thế nào cũng mang theo vài phần khinh miệt cùng cười nhạo --

“Vị cô nương này, công tử nhà ta nói, người đã biết chính người tư sắc bình thường, không cần đứng ở chỗ này chặn đường người khác, miễn cho xe ngựa chúng ta chóc lát sẽ va phải người, cái tiểu nha hoàn nhanh nhẹn nhanh miệng kia của người lại lên con.”

Nói xong, nàng che miệng nhẹ nhàng nở nụ cười, trên người nàng mặc sa y màu đỏ, tay áo theo da thịt trắng mịn của nàng rủ xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn, người xem chói mắt!

Không biết nàng có ý hay vô tình, động tác nàng che miệng cười khê, cùng động tác Tô Như Mộng vừa rồi rất giống nhau, nhưng nàng giơ tay nhắc chân đều ẩn chứa sức quyến rũ vô cùng dụ hoặc, động tác Tô Như Mộng che miệng cười khê trước đó, dĩ nhiên có chút kém cỏi!

Tươi cười trên mặt Tô Như Mộng có chút cứng lại, sắc mặt cũng xanh mét vài phần --

Nữ nhân này, rất vô lễ! Bên người Ngọc công tử, như thế nào có thể có nữ nhân như vậy! Quả thực chính là lỗ mãng!

Người ngồi bên trong xe, chính là Ngọc công tử Cung Trường Nguyệt, mà nữ nhân đi ra này, chính là Nhục Tur. Nàng đi ra, tự nhiên đã được chủ tử Cung Trường Nguyệt cho phép.

Vừa rồi nàng nói một phen, cũng là Cung Trường Nguyệt nói ra, chỉ là cách nói Cung Trường Nguyệt, so với nàng còn trực tiếp rõ ràng hơn nhiều, trực tiếp bỏ lại một câu --

“Biết bộ dạng mình xấu, vậy để cho nàng ta đứng qua một bên đi.” Ngờ khí không có ác độc, nhưng nói ra, cũng có thể làm người khác tức chết!

Mà thời điểm Cung Trường Nguyệt nói những lời này, chính là cau mày, như có bao nhiêu chán ghét Tô Như Mộng.

Cho nên, cách nói của Nhục Tur, uyển chuyển mềm nhẹ hơn rất nhiều.

Bất quá Tô Như Mộng coi như tâm tính kiên cường, sắc mặt của nàng rất nhanh liền khôi phục lại, ngẩng đầu hướng Nhục Tur cười, tươi cười kia rất vô tội, làm người ta nhìn không được tâm sinh triu mến: “Vị tỷ tỷ này, xin hỏi người là gì của Ngọc công tử?”

Nhục Tur cười đến sáng lạn, mặt mày đều là phong tình, không chút nào sợ hãi bỏ lại hai chữ -- “Nữ nhân!”

Dứt lời, nàng như rắn nước mảnh mai nhẹ nhàng uốn éo, sau đó cúi người vào xe ngựa.

Nhục Tur tiến xe ngựa liền cuồng tiếu cười, bởi vì xe ngựa cách âm hiệu quả không tính cao, mà nữ nhân kia đứng bên cạnh xe ngựa nên không dám cười quá mức, mọi người nghe xong, chỉ có thể dùng tay mình gạt gao che miệng lại, thập phần vất vả.

Thanh Sở ngồi ở một bên cười khanh khách nhìn Nhục Tur, về mặt bội phục giọng nói tay cái: “Nhục Tur tỷ người thật giỏi tự nhiên dám nói mình là nữ nhân của chủ tử!”

“Thị nữ của chủ tử thôi..... Không phải nữ nhân của chủ tử thì là gì?” Nhục Tur ngồi thẳng thân mình, liếc mắt nhìn Thanh Sở một cái.

Thanh Sở nhìn không được run run: “Ai ai! Người trăm ngàn không cần đối với ta phóng mị nhãn, ta chịu không nổi!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Nhục Tur xông lên, cùng Thanh Sở nháo thành một trận.

Tề Nhã mỉm cười nhìn hai người, không nói gì. Lưu Thâm bộ dạng nghe lời, cúi mắt ngồi ở bên người Cung Trường Nguyệt, tư thế nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ.

Mà Cung Trường Nguyệt, ngồi ở chính giữa, dựa vào một miếng da bạch hổ vừa to vừa dày, buồn ngủ.

Lư hương trong xe, khói nhẹ lượn lờ, mùi thơm thanh nhã, tràn ngập toàn bộ bên trong xe.

Không giống với sự hài hòa bên trong xe, Tô Như Mộng đứng ở một bên, cố gắng cười không nổi, nàng hung tợn trừng mắt xe ngựa, giống như có thể đem xe ngựa trừng thành một cái động, sau đó đem nữ nhân vừa rồi bắt đến hung hăng mắng nàng một chút.

Đang lúc nàng ở bên cạnh nổi giận đùng đùng, một đạo bóng đen đột nhiên từ trên đầu nàng đến.

Lúc này Tô Như Mộng cuối cùng cũng phản ứng lại, không giống trước đó quên mình có võ công, trực tiếp té ngã trên đất, thiếu chút nữa đã bị vó ngựa giẫm lên mà chết. Trước lúc bóng đen từ trên đỉnh đầu mình xuống, nàng vận khởi khinh công, nhanh chóng lui về sau vài bước, tránh thoát một roi.

Nhưng người xuất thủ hiển nhiên không muốn cùng nàng tiếp tục dây dưa, cho nên sau khi đẩy Tô Như Mộng ra, cũng không tiếp tục nữa.

Tô Như Mộng ngẩng đầu, mới phát hiện người vừa rồi ra roi, là xa phu đánh xe! Mà roi kia, lại là roi dùng để thúc ngựa!

Nhất thời Tô Như Mộng có một loại cảm giác bị vũ nhục, phẫn nộ nhìn xa phu kia.

Xa phu kia thể nhưng không liếc mắt nhìn nàng một cái, giống như dung mạo xinh đẹp kinh người của Tô Như Mộng với hắn mà nói không có một chút lực hấp dẫn, thả dây cương, vung roi lên, xe ngựa liền từ từ đi xa.

Đợi cho xe ngựa rời đi, nha hoàn Tô Như Mộng mới tiến lên, sợ hãi hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Tô Như Mộng cắn giận bỏ lại hai chữ, sau đó hung hăng đưa tay lấy khăn ném xuống đất.

“Tiểu thư.....” Nha hoàn nhỏ giọng nhắc nhở.

Tô Như Mộng lúc này mới phát giác nơi mình đứng chính là một ngã tư đường phồn hoa, mà lúc này người chung quanh đều đứng xem náo nhiệt, hành vi thất lễ vừa rồi của nàng, đều bị mọi người thấy hết.

Bất quá nàng cũng không có một chút kích động, thần thái tự nhiên đem khăn che mặt ở tay kia lên, sau khi che mặt lại, tự nhiên hào phóng ly khai.

Mọi người chung quanh, sau một hồi mới hồi phục lại tinh thần, đối với chuyện này, đều có cái nhìn bất đồng.

Nha hoàn Tô Như Mộng chạy chậm theo bên người Tô Như Mộng, thoát nhìn bộ dáng có chút nịnh nọt, một bên oán hận nói: “Vừa rồi cái nữ nhân kia, thật không biết thẹn, dưới ban ngày, nói ra lời dâm tà xấu xa, đúng là làm người khinh thường!” Nói xong, mặt nàng lại oán hận, giống như muốn thông qua phương thức này để biểu đạt tâm tình của mình.

Tô Như Mộng không có tiếp lời, có chút đắm chiều nhìn phía trước, phương hướng xe ngựa Cung Trường Nguyệt vừa rời ly khai --

Cũng chính là phương hướng của hội đấu giá Tì Huru.

Miệng Tô Như Mộng dưới khăn che mặt nhin không được gọi lên một nụ cười -- Ngọc công tử, xem ra chúng ta lại gặp mặt rồi.

Nàng nghĩ như vậy, bộ pháp dưới chân, cũng nhin không được nhanh hơn một ít.

Tuy rằng mất một con ngựa, nhưng tốc độ xe ngựa cũng không giảm nhiều, ba con tuần mã đem xe ngựa đi nhanh lại ổn định, không bao lâu, đi tới cửa hội đấu giá Tì Huru.

Cung Trường Nguyệt từ trên xe xuống, liền nhìn đến hai bên đạo môn cao cao, một trái một pháo là hai bức tượng thạch điêu tì huru, tư thế động tác không giống nhau, nhưng đồng dạng đều trông rất sống động.

Từ trước đến nay Tì Huru chừng quản lương thực và tiền tài bốn phương, hội đấu giá này không chỉ lấy Tì Huru làm tên, trước cửa lại sắp xếp hai bức thạch điêu Tì Huru sống động như vậy, đại khái là muốn chiêu tài tiền bảo.

“Khách nhân, là tới tham gia hội đấu giá hôm nay sao?” Nhìn thấy đoàn người Cung Trường Nguyệt xuống xe, một gã sai vặt nhanh chóng đi lên đón, tươi cười trên mặt phi thường nhiệt tình, lại không đến mức nhiệt tình đến bộ nịnh nọt, xem ra hẳn đã trải qua huấn luyện đặc thù.

“Đúng vậy.” Lưu Thâm tiến lên, chần trước người gã sai vặt kia, sau đó từ trong tay áo lấy ra thiệp mời, “Đây là thiệp mời chủ tử nhà ta.”

Gã sai vặt kia tiếp nhận, vừa thấy, hai tay nhin không được run lên, vội vàng cười nói: “Nguyên lai là khách quý đến, bên này thỉnh, bên này thỉnh!”

Dứt lời, hắn liền đem đoàn người Cung Trường Nguyệt tiến vào đại môn, sau đó đi theo một thông đạo, tới ghế lô giành cho khách quý, vì Cung Trường Nguyệt, mở ra một căn phòng trong đó.

“Khách quý, bên trong thỉnh!” gã sai vặt kia ân cần hạ thất lưng, “Đợi lát nữa sẽ có người phụ trách đến tiếp đón khách quý, tiểu nhân trước hết lui xuống.”

Sau khi mấy người Cung Trường Nguyệt đi vào, hần liền xoay người ly khai.

Vào trong gian phòng, đầu tiên Nhưộc Tư đi vài vòng trong phòng, mới gật gật đầu: “Không có sơ suất, nơi này phi thường an toàn.”

Lời nàng roi xuống, ba người còn lại mới mở – hương, pha trà, chuẩn bị thức ăn, theo thứ tự, đầu vào đấy.

Lúc này, cửa phòng ghé lộ đột nhiên có người gõ, nói vậy, chính là “người phụ trách” trong miệng gã sai vặt kia đến.

Một mình rảnh rỗi, Nhưộc Tư tự nhiên đi ra mở cửa, quả nhiên thấy bên ngoài một nữ tử thanh tú duyên dáng yêu kiều, trong tay bung một ít điểm tâm tinh xảo.

“Ta là.....”

Nàng kia còn chưa nói xong, đã bị Nhưộc Tư nâng tay đánh gãy --

“Ngươi lui ra đi, chủ tử nhà ta đã có chúng ta hầu hạ.”

Nàng kia sững sốt, nhưng rất nhanh khôi phục, hiển nhiên không phải lần đầu gặp loại chuyện này, nàng cúi thấp người, đi lên giơ khay điểm tâm trong tay hỏi: “VẬY CÒN ĐIỂM TÂM.....”

“Thường cho người!” Nhưộc Tư khoát tay, lập tức “Đông” một tiếng, đóng cửa lại.

Rất nhanh, trong phòng đã chuẩn bị xong, Cung Trường Nguyệt liền tựa vào trên ghế mềm, cầm một ly trà xanh, uống từng chút.

Mấy người Cung Trường Nguyệt tới xem như trẻ, người đến tham hội đấu giá hội Tì Hưu, đã sớm an vị hết, cho dù không thể lập tức thấy kỳ trân dị bảo, nhưng cùng người chung quanh nói chuyện với nhau một chút, cũng có lợi cho việc gầy dựng mối quan hệ của mình, sao lại không vui vẻ mà làm chứ?

Từ trên ghế lộ nhìn xuống, phía dưới đã sớm đông nghìn nghịt một mảnh.

May mà mấy người Cung Trường Nguyệt đến không bao lâu, toàn bộ hội trường liền đột nhiên tối lại, hội đấu giá Tì Hưu, cũng theo đó mở màn.

Trong đấu giá hội rất có không khí, chỉ chiếu sáng bản dài ở trên, còn những người tham gia đều mờ ảo trong ánh đèn.

Một thân cẩm bào, thoát nhìn là một trung niên khôn khéo, đứng ở phía trên, đầu tiên là bài diễn văn cảm tạ. Bất quá hần cũng biết mọi người tới nơi này là đối với vật phẩm bán đấu giá cảm thấy hứng thú, nên cũng không dông dài nhiều, nâng tay, liền có hai thị nữ bộ dáng ôn nhu, đưa vật phẩm bán đấu giá thứ nhất ra--

Dưới bài diễn văn khéo léo như lưỡi gà của người trung niên, không khí hội đấu giá rất cao, giá càng cao càng náo nhiệt, mọi người đều đỏ mắt, liều mạng kêu giá, đem giá trị của vật phẩm bán đấu giá nâng lên một bậc thang mới.

Mà Cung Trường Nguyệt ngồi trong ghế lộ, xem diễn nhìn những người đó, ngay cả mặt mũi sắc mặt cũng không động một chút, càng không nói đến kêu giá.

Hội đấu giá Tì Hưu cũng rất thú vị, để mọi người trong hội trường nghỉ ngơi, cho vũ nương nổi danh trong thành đi lên nhảy một khúc, giảm bớt một chút cảm xúc mọi người, cũng làm cho cảm xúc kịch liệt của hội trường trước đó, chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Đáng tiếc bình tĩnh này, chính là bình tĩnh trước bão táp.

Sau khi hội trường nghỉ ngơi, chính thức đưa ra vật phẩm then chốt bán đấu giá, cũng là vật duy nhất trong hội đấu giá lần này làm cho Cung Trường Nguyệt chú ý.

“Tốt lắm, các vị khách nhân, thỉnh mọi người đừng kích động, chào mừng vật phẩm cuối cùng của chúng ta, cũng là vật phẩm then chốt bán đấu giá, trong truyền thuyết.....” đến đây, người trung niên này còn thuận tiện kéo dài thanh âm, như một nút thắt, đem tâm mọi người ở đây nói đến căng thẳng --

“Trong truyền thuyết, Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen!”

Chiếc rèm màu đỏ bằng lông thiên nga đột nhiên được vén lên, một nữ tử áo trắng bộ dáng phi thường xinh đẹp, cười khanh khách cầm một đóa hoa sen màu vàng, đi ra.

Hoa sen này, là từ hoàng kim tạo ra mà thành, mặt trên còn được khảm bảo thạch, thoát nhìn phi thường hoa lệ. Nhưng khiến người ta chú ý chính là hạt set nhìn giống như ngọc thạch ở chính giữa, khiến cho hoa sen hoàng kim xinh đẹp kia cũng trở nên thất sắc. Hạt sen kia, như tán ra ngân mang ôn hòa ảm áp, ở trong vô hình, có thể hấp dẫn lực chú ý người khác, mọi người căn bản như đui mù!

Mọi người ở đây đều trầm mê trong Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen xinh đẹp, thanh âm trung niên nam tử kia cũng đứng lúc vang lên --

“Rất nhiều sách ghi lại truyền thuyết liên quan đến Thiên Thanh Ngọc Liên.....” Trung niên nam tử cố ý dè dặt thanh âm, trong trầm thấp, lại dẫn theo

vài phần thần bí, làm cho người khác đều hướng tới Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen hôm nay. Trung niên nam tử cũng thuận tiện kể rõ có được hạt sen này không phải dễ, nói đến vô cùng kì diệu, giống như chính là lên trời ban thưởng xuống.

Đợi cho nói hết một đoạn dài, dự vọng trong lòng mọi người, tự nhiên cũng bốc lên đến cao điểm!

“Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, giá khởi điểm--” Trung niên nam tử dừng một chút, sau đó mới trong ánh mắt nóng cháy của mọi người, nói ra một cái giá làm người ta khiếp sợ giá, “Một lượng, bạc.”

Một lượng?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, trong một lúc tinh thần không khôi phục được.

Bất quá cũng có một ít người sáng suốt, đối với thủ đoạn của trung niên nam tử có vài phần hiểu biết -- từ một lượng bạc này, có thể dễ dàng đẩy cao không khí, thật sự là cao thủ!

Mọi người rất nhanh phục hồi tinh thần lại, một phen khí thế ngất trời liền bắt đầu kêu giá --

“Mười lượng!”

“Một trăm lượng!”

“Hai trăm lượng!”

“.....”

Mọi người đều kêu giá, mà trung niên nam tử kia vẫn mỉm cười đứng ở trên đó, nhìn khí thế ngất trời phía dưới.

Đề giá rất nhanh, cuộc đua Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, cũng tiến nhập giai đoạn cuối cùng, lúc này tranh đoạt hạt sen, chính là một số đại môn phái trên giang hồ, hoặc đại thế gia, thế lực linh tinh.

Trên thực tế, Thiên Thanh Ngọc Liên tuy rằng thập phần trân quý, ngay cả đại tông sư cũng nhìn không được đỏ mắt, nhưng dù sao vẫn là hạt sen, hạt sen cũng có một phần công hiệu của Thiên Thanh Ngọc Liên, cũng có khả năng tạo ra Thiên Thanh Ngọc Liên, nhưng dù sao vẫn là cùng Thiên Thanh Ngọc Liên chân chính kém hơn rất nhiều! Ai biết được hạt sen này, có thể hay không tạo ra Thiên Thanh Ngọc Liên?

Người kêu giá tự nhiên không phải gốc tử, bọn họ đương nhiên biết điểm này, nay điên cuồng kêu giá, bên trong trừ bỏ có ý muốn đối với Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen, cũng muốn cùng lão đối thủ của mình tại đây hảo hảo tranh giành một phen.

Ngay tại thời điểm Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen tập trung ở giá cuối cùng, bên cạnh đột nhiên xen vào một con hắc mã*

*Hắc mã: ý chỉ nổi bật hoặc giới giang, có thể dùng cho 1 người hoặc 1 tập thể.

“Tám ngàn lượng,” thanh âm lạnh nhạt kia, trực tiếp đem bảy ngàn lượng trước trước đó, cao hơn một ngàn lượng!

Người chung quanh đều nhìn không được rít một hơi!

Phải biết rằng, một trăm lượng bạc, cũng đủ người bình thường dùng một năm, thậm chí còn dư tiền thuê vài nhà hoàn người hầu, tám ngàn lượng này, thật là giá trên trời đáng sợ cỡ nào!

Đương nhiên, tám ngàn lượng này ở trước mặt Cung Trường Nguyệt, bất quá chỉ là một chút tiền mà thôi. Thủ hạ Thần lâu của nàng, có thể nói là lũng đoạn một nửa kinh tế Mặc quốc, thậm chí còn xuyên qua hai quốc gia khác.

Không khí hiện trường bị kiềm hãm, mấy người tranh đoạt trước đó lại có một người mở miệng, giống với Cung Trường Nguyệt, đều người ghé lò khách quý.

“Tám ngàn..... Một trăm lượng!” thanh âm này, nghe thế nào cũng có vài phần nghiêng răng nghiêng lợi hàm xúc ý tứ bên trong.

“Tám ngàn hai trăm lượng!” thanh âm này tuy rằng rõ ràng, nhưng có vài phần run run.

Đương nhiên không phải gia tộc môn phái không thể chấp nhận giá này, mà là giá này, đã vượt xa giá Thiên Thanh Ngọc Liên hạt sen. Có lẽ Thiên Thanh Ngọc Liên là vô giá, nhưng dù sao vẫn là hạt sen, cho nên giá trị cũng giảm rất nhiều.

“Chín ngàn lượng,” thanh âm lạnh nhạt lại lần nữa vang lên.

“Một vạn lượng.”

Lần này mở miệng, cư nhiên vẫn là hắc mã?!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc -- đây là chính mình cùng mình nâng giá?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Vào Tay

Bầu không khí trong nháy mắt lập tức ngưng trệ.

Tất cả mọi người đều vô cùng khó hiểu với việc làm của người này – đầu tiên là báo ra cái giá chín ngàn lượng, rồi không đợi người khác lên tiếng, chính mình lại lập tức hô lên một vạn lượng. Tự mình kêu giá thì chưa nói, cứ nhiên còn tăng lên một ngàn lượng, người ngoài nghe được tâm cũng đau lên được.

“Xem ra vị bằng hữu này hôm nay bắt buộc phải có hạt sen của Thiên Thanh Ngọc Liên a, còn ta vốn chỉ đến tham gia náo nhiệt, liền bỏ cuộc ganh đua này, ha ha.” Người này đúng là một trong ba nhà ra giá, lí do thoái thác của hắn vô cùng hào phóng rộng rãi, giống như vừa rồi mình ra giá chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi, hiện tại từ bỏ chính là hắn rộng lượng, không đoạt bảo vật của người khác.

Nhưng nếu thật sự là nhất thời cao hứng, vậy ngữ khí và thái độ “nhất định phải có” khi nãy chẳng lẽ là giả vờ à?

Mọi người đương nhiên biết người này không có khả năng tiếp tục cạnh tranh, lại không muốn đánh mất mặt mũi của mình, cho nên cũng không chỉ rõ ra, để trong lòng biết mà thôi, dù sao thân phận địa vị của người ta vẫn còn đó, có thể ngồi vào ghế lô khách quý, sao có thể là hạng người tầm thường chứ? Ít nhất vẫn mạnh hơn những người ngồi ngoài như bọn hắn, mạnh hơn rất nhiều.

Lúc này ngoại trừ hắc mã vừa lên tiếng, còn lại hai nhà không có mở miệng nói từ bỏ.

Trung niên khôn khéo trên đài mỉm cười nhìn hết thấy, cũng hợp thời mở miệng, “Sau khi đếm ngược ba tiếng, hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên liền thuộc về vị công tử ra giá một vạn lượng. Ba... Hai...”

Người trung niên cố ý kéo dài giọng, vì hai nhà cạnh tranh còn lại mà khiến không khí thêm chút khẩn trương, để đem giá tăng cao lên chút.

Ngay lúc hắn đếm “Một”, cuối cùng có một nhà mở miệng –

“Một vạn một trăm lượng...” Người này ra giá, chỉ cảm thấy vô cùng ghen ghét, hai mắt đỏ bừng.

Hắn là trưởng tử trong nhà, ngày thường cái gì cũng là tốt nhất, trong nhà cho dù là tổ mẫu tổ phụ hay là phụ thân mẫu thân, đều vô cùng cưng chiều hắn, cơ bản là có cầu tất ứng, cho nên từ nhỏ tới lớn tuy rằng không phải tiêu tiền như nước, nhưng cũng có thói quen tiêu xài phung phí.

Một vạn lượng này đối với hắn mà nói xem như là một chút máu, nhưng không phải không bỏ ra được. Nhưng hắn không phải ngốc tử, biết một vạn lượng đã vượt xa giá trị của hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên, nếu còn tiếp tục tranh, tranh tới đỏ mắt, ai biết có phải trúng bẫy của người ta dụ hắn bước vào rồi muốn lừa tiền của hắn hay không? Cho nên, tuy rằng trong lòng hắn vô cùng khát vọng với hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên, nhưng lấy cái giá kia làm mốc, chỉ thêm được một trăm lượng thôi.

“Hai vạn lượng.” Thanh âm hắc mã lại vang lên, vẫn lạnh nhạt như cũ, đương nhiên, còn ẩn giấu sự không kiên nhẫn.

Hào khách* này vừa ra giá, khiến mọi người ở đây hoàn toàn chấn kinh rồi, ngay cả người trung niên khôn khéo ở trên đài cũng nhìn không được há to miệng, có chút hoài nghi cái giá mình vừa nghe có phải là thật không. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, người trung niên mới tin rằng mình không nghe nhầm.

*Hào khách: vị khách hào phú (có tiền có thế)

Vậy là lần này tăng thẳng lên một vạn lượng?

Sau khi mọi người dần dần hồi phục tinh thần, đều quay đầu lại, đem ánh mắt nhìn về phía ghế lô kia.

Mà người ở trong ghế lô đối với ánh mắt những người này thì không quan tâm, nằng lười biếng tựa vào ghế mềm, mày nhử lại, ngón tay khẽ gõ trên đùi, xem ra có phần không kiên nhẫn.

Cung Trường Nguyệt thật sự cảm thấy không kiên nhẫn, những người đó cứ dây dưa lôi kéo, ghen nể ngay còn không nói ra được một cái giá tiền, chỉ chút tiền ấy lại còn ngơ ngác lằng nhằng, thật sự là ồn ào.

Cho nên nàng dứt khoát tăng rồi lại tăng giá, tránh cho những người kia lại tranh với nàng, vậy thì nàng cũng có thể sớm lấy được hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên hơn một chút.

Mấy người bên cạnh dĩ nhiên nhận ra Cung Trường Nguyệt không còn kiên nhẫn, vì thế Thanh Sở hoạt bát nhất liền đứng bên cửa sổ, cao giọng nói, “Còn có người ra giá không? Nếu không ai ra giá thì hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên thuộc về công tử bọn ta! Thật là, lằng nhằng, lằng nhằng, phí thời gian của người ta a!” Lúc Thanh Sở cư xử với người bên ngoài, luôn luôn nhanh nhẹn, miệng cười.

Người trung niên ở trên đài cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, vội vàng hừ hừ cười, sau khi đếm ngược ba tiếng mới gõ búa nói, “Được! Hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên này thuộc về vị công tử ra giá hai vạn lượng.”

Hội đấu giá Tì Hưu cứ như vậy mà hạ màn.

Vật phẩm bán đấu giá lần này cũng không phải là nhiều, nên thời gian bán đấu giá cũng không dài, sau khi kết thúc, dựa theo thường lệ diễn một bộ hí khúc ở trên đài, sau khi hí khúc kết thúc, tất cả khách mời đều có thể đi vào bên trong hội đấu giá Tì Hưu để tham gia liên hoan, đánh cờ hiệu, dĩ nhiên là “xem như ở nhà”.

Cung Trường Nguyệt đứng lên, Lưu Thâm lập tức đi đến thấp giọng hỏi, “Chủ tử, ngài đi về trước rồi ta đem đồ đến, hay là...”

“Không cần.” Cung Trường Nguyệt dứt khoát bác bỏ.

Lưu Thâm đã sớm chuẩn bị trong lòng, cũng không cảm thấy kinh ngạc – chủ tử vô cùng coi trọng Thiên Thanh Ngọc Liên, bây giờ hạt sen này lại là đầu mối duy nhất liên quan đến Thiên Thanh Ngọc Liên, cho nên chủ tử xem trọng nó, muốn là người đầu tiên cầm lấy nó, tâm lý này không phải là kỳ quái.

Nhưng Lưu Thâm khó hiểu chính là chủ tử trăm phương nghìn kế tìm Thiên Thanh Ngọc Liên để làm gì?

Đương nhiên, tuy rằng nàng thấy khó hiểu, nhưng không biểu lộ ra mặt, cũng không hề lẩm nhẩm hỏi câu nào.

Lưu Thâm có thể được Cung Trường Nguyệt coi trọng, trở thành đệ nhất thị nữ thân cận của Cung Trường Nguyệt không phải không có lý do. Nàng hiểu rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Đây là một người có chừng mực lại cực kỳ thông minh, Cung Trường Nguyệt thân ở địa vị cao, dĩ nhiên thích có một người như vậy ở bên cạnh, cho nên Lưu Thâm được coi trọng cũng là đương nhiên.

Lúc mấy người Tề Nhà dọn dẹp xong trong phòng, người của hội đấu giá Tì Hưu cuối cùng cũng đến.

Đi ở đầu tiên, chính là người trung niên có bộ dạng khôn khéo ở trên đài, thân phận của hắn ở hội đấu giá Tì Hưu dĩ nhiên không đơn giản chỉ là quản sự như vậy. Cho nên người trung niên tự mình đưa hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên đến, cũng là thể hiện hội đấu giá Tì Hưu vô cùng coi trọng nó.

Hơn nữa, trước khi bán đấu giá, người trung niên cũng đã hỏi thăm, thiệp mời mà vị khách quý ngồi ở ghế lô này đưa ra chính là thiệp mời của Thần lâu!

Thần lâu! Thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử!

Giọng nói lạnh nhạt khi này mặc dù khó có thể phân rõ nam nữ, nhưng sau đó nha hoàn nhanh nhẹn miệng kia gọi “công tử” “công tử”, khiến người ta khó mà không liên tưởng đến người vừa phong sinh thủy khởi gần đây, chủ nhân Thần lâu – thiên hạ đệ nhất Ngọc công tử.

Nếu thật sự là Ngọc công tử đích thân đến hội đấu giá Tì Hưu, vậy hắn tuyệt đối không thể không tới.

Trải qua đủ loại cân nhắc, vị trung niên có thân phận cao này mới tự mình tới cửa.

“Vị này chắc là công tử ra giá!” Người trung niên kia vừa tiến đến liền bày ra bộ dạng nhiệt tình, nhưng nụ cười kia lại vô cùng chân thành, sẽ không khiến người khác cảm thấy niềm nở quá mức mà sinh chán ghét.

Nghĩ đến, người trung niên này chắc cũng là một người mạnh vì gạo bạo vì tiền, ở mặt này đã đo lường vô cùng chính xác.

Người trung niên nâng mắt tập trung nhìn thì liền thấy vị huyền y công tử sáng rực ở dưới ánh đèn, trên mặt mang mặt nạ bạc, hoàn toàn không thể dùng lời nói để hình dung khí chất của hắn, khiến người ta có một cảm giác vô cùng kinh diễm.

Mà bên cạnh hắn có bốn thị nữ đang đứng, ai cũng đều mang mặt nạ bạc tương tự với mặt nạ trên mặt Ngọc công tử, nhưng hình như lại kém hơn một phần. Tuy rằng mặt nạ này đã che đi dung mạo của bốn thị nữ, nhưng lại không ngăn được khí chất của các nàng.

Người trung niên nhìn mà nhận được tán thưởng trong lòng – quả nhiên là Ngọc công tử, không hổ là thị nữ thân cận của Ngọc công tử!

Suy nghĩ này dạo vài vòng trong đầu hắn, chợt hắn bước lên vài bước, nhận hộp gỗ trong tay thị nữ nữ lệ ở phía sau, đưa đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, bộ dạng vô cùng ân cần.

“Công tử, đây là hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên, mời ngài xem qua.”

Lưu Thâm bước ra ngoài, nhận hộp gỗ kia rồi mới lùi lại đến cạnh Cung Trường Nguyệt, mở hộp gỗ ra để trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Khi nhìn thấy hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên lại là một cảm giác hoàn toàn khác, chỉ thấy khí chất của nó rực rỡ, nét mặt của những người vừa khề hít

lấy lớp linh khí ở trên hạt sen đều thoải mái vô cùng.

Về mặt Cung Trường Nguyệt không đổi, nâng tay nhẹ nhàng lướt qua hạt sen – chạm vào thì lạnh buốt giống như ngọc, quả thật là hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên.

Thật ra động tác này của Cung Trường Nguyệt có chút đường đột.

Hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên dù sao cũng vô cùng quý giá, mà Cung Trường Nguyệt lại chưa trả tiền mà tùy tiện chạm vào, nếu sờ hỏng hạt sen cũng là chuyện không thể nói rõ!

Nhưng người trung niên kia lại rất bình tĩnh, hình như không hề sợ Cung Trường Nguyệt phá hỏng hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên, có vẻ vô cùng rộng lượng.

“Đưa tiền.” Cung Trường Nguyệt thản nhiên nói.

Tề Nhã cũng nghe lời đi lên, từ trên người lấy ra hai tấm ngân phiếu, mỗi tờ là một vạn lượng.

“Chường sự, phiền người kiểm tra.” Tề Nhã dịu dàng nói, cử chỉ trang nhã thanh tao.

Người trung niên kia gật đầu, nhận ngân phiếu, sau khi kiểm tra thì nói, “Tốt lắm, tiền đã thanh toán xong, công tử có thể mang hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên đi...”

Hắn còn chưa nói xong thì đã thấy một bóng dáng huyền sắc lướt qua bên người, mấy thị nữ quần áo không giống nhau cũng nối đuôi nhau đi ra.

Người trung niên ngây ngốc nhìn bóng dáng kia – nghe đồn Ngọc công tử tính tình cao ngạo, quả nhiên.

Bất quá, hắn không biết Tề Nhã mà khi này hắn còn nghĩ là giống tiểu thư khuê các vừa lên xe ngựa đã oán giận nói, “Hừ, thật sự là một cái nghề lái lớn kékê sù!” Giọng điệu này có chút chua chua.

Thật ra, nàng chính là bất mãn hội đấu giá Tì Huru cầm đi hai vạn lượng của mình thôi.

Nhược Tư ở bên cạnh tháo mặt nạ xuống, miễn cưỡng nhắc, “Đoạt lấy cái hội đấu giá này không phải là được rồi sao!”

Hai mắt Tề Nhã lập tức sáng lên.

Vì thế, không lâu sau, hội đấu giá Tì Huru vốn đang phát triển rất tốt đột nhiên bị một thế lực không rõ chèn ép, vật phẩm đấu giá liên tục tra ra vấn đề, danh dự xuống dốc không phang, cuối cùng lại bị một thương hội vô danh lặng lẽ thu mua, hơn nữa còn thay đổi hình thức kinh doanh, cải tiến hơn vài phần so với trước đây, cũng làm sinh ý hội đấu giá Tì Huru tốt lên.

Ai cũng không biết, thương hội này chính là tài sản dưới trướng Thần lâu.

Mà lão bản trong bóng tối của hội đấu giá Tì Huru, Tô Như Mộng cũng cắn chặt răng – không ngờ hòm tiền quan trọng nhất của mình ở dị thể cứ như vậy bị người ta phá hư!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Rời Bến

Trong phòng tối mờ, một bóng dáng âm thầm ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn vào thứ trước mặt mình.

Từ trước tới nay, nàng luôn lười nhác, bởi vì nàng có rất nhiều thứ, nên rất ít thứ có thể gây hứng thú cho nàng, nhưng hiện tại, nàng lại mê mẩn nhìn một chậu hoa bình thường không có gì đặc biệt như vậy.

“Chủ nhân Trường Nguyệt.....” Một thanh âm nhỏ tinh tế từ bên cạnh nàng truyền đến, trong giọng nói mang theo vài phần lo sợ bất an.

Cặp mắt kia như chìm vào hắc ám, âm đạm không một tia hào quang thật sự có thể cất chứa tất cả hắc động, nếu người không cẩn thận nhìn vào, cuối cùng sẽ không tự kiểm chế mà chìm vào trong đó.

Mà sau khi thanh âm đó vang lên, ánh sáng trong đôi mắt đen thâm trầm bắt đầu tụ lại giống như một chấm nhỏ trong đêm đen, rực rỡ chói mắt. Sau đó, ánh sáng này với tốc độ cực nhanh — bỗng nhiên nở rộ!

Cung Trường Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, Thần Diệu nhin không được kinh sợ nhảy dựng, nó hoảng loạn nhìn cặp mắt kia, chỉ cảm thấy trái tim đập

rất nhanh, giống như có cái gì đó sắp nhảy ra từ ngực nó.

Sợ hãi? Hoảng hốt? Kính sợ? ... Thần Diệu nói không rõ cảm xúc trong lòng mình, chỉ cảm thấy đầu một trận ong ong.

Nhưng mà ánh sáng kình người này không lưu lại quá lâu trong mắt nàng, lại trở nên bình thản, khôi phục vẻ thâm trầm như trước, khiến người ta có cảm giác khuất phục, sau đó cũng dần dần biến mất.

Thần Diệu thở ra, chỉ cảm thấy mình rốt cục cũng được giải thoát.

Chủ nhân thật là..... Đáng sợ, nếu nàng muốn cái gì chỉ sợ không thể không chiếm được.

Sau khi ý tưởng này hiện lên trong đầu, trên mặt Thần Diệu đột nhiên lộ ra một nụ cười ngu ngốc, sau đó giống như một kẻ điên bắt đầu lăn qua lăn lại trên mặt đất — a a, chủ nhân thật sự là quá cường đại rồi! Nó rất bội phục ngao ngao ngao!

Trong ánh mắt nó nhìn Cung Trường Nguyệt, lại nhiều thêm vài phần sùng bái.

Giọng nói của Cung Trường Nguyệt đột nhiên vang lên trong căn phòng u ám: “Làm sao để hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên lớn lên?”

Bị thanh âm này làm cả kinh, Thần Diệu lập tức phục hồi lại tinh thần, giống y như cá chép trở người, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống một con hồ ly, đảo mắt liền nhảy tới trước mặt Cung Trường Nguyệt. Bất quá một loạt hành động vừa rồi, đều là phản xạ có điều kiện của nó, thực tế nói đến vấn đề này, chính bản thân Thần Diệu cũng có chút không đồng ý.

“Ta chỉ biết phải chôn hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên vào trong đất, còn lại thì ta không biết.” thanh âm Thần Diệu nhỏ nhỏ, tựa hồ đối với chuyện mình không biết Thiên Thanh Ngọc Liên cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt sáng quắc nhìn hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên được vùi vào đất trong chậu hoa, mày nhíu lại, thật lâu cũng không nói chuyện.

Cuối cùng, nàng quyết định một việc — mặc kệ hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên này lớn hay không, trước rồi đến rồi nói sau!

Cửa phòng đóng nhiều ngày rốt cục cũng mở ra, lúc Cung Trường Nguyệt đi ra, bởi vì ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng vào nên có chút không thích ứng kịp, mắt híp lại.

Chờ thị lực của nàng khôi phục bình thường, mới phát hiện trước mặt mình có một hàng bốn người, là bọn Lưu Thâm.

“Các người đứng ở đây làm gì?” Cung Trường Nguyệt có chút kỳ quái hỏi.

Vốn trên mặt bốn người đều không che dấu được lo lắng, chỉ là tính cách bất đồng, nên phương thức biểu đạt khác nhau mà thôi, trên thực tế, không người nào trong lòng có thể dễ chịu. Bất quá Lưu Thâm làm việc lão luyện nhất liền nhanh chóng khôi phục biểu tình, bày ra vẻ mặt vốn có của mình, đi lên trước hỏi —

“Chủ tử, ngài đã năm ngày rồi chưa ăn cơm, có cần chuẩn bị một ít thức ăn không?”

Lưu Thâm giống như vô tình nói đến Cung Trường Nguyệt đã năm ngày chưa ăn cơm.

Phải không? Mình đã năm ngày không ăn cơm sao?

Cung Trường Nguyệt cảm giác một chút, nhưng không thấy mình đói bụng, bất quá nàng vẫn lên tiếng “Àn”.

Không cần Lưu Thâm quay đầu ra hiệu, Tề Nhã liền cúi người, sau đó xoay người theo hành lang đi về phía phòng bếp. Mà vài phần ưu sầu trên mặt, cũng dần biến mất, cả người nét mặt đều toả sáng. Cước bộ nàng nhẹ nhàng đi ở trên đường, chỉ hận không thể lập tức bay đến phòng bếp làm một bàn ăn thật lớn cho chủ tử, hảo hảo bồi bổ cho chủ tử mấy ngày nay ngay cả một giọt nước cũng chưa uống.

Lúc này trong lòng nàng là vui sướng không gì sánh được. trước đó, lúc biết được hội đấu giá Tì Hưu đã bị Thần lâu mua thành sản nghiệp, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ dễ chịu, nhưng cũng không giống loại vui sướng này.

Bên kia, Cung Trường Nguyệt nói chuyện lập tức chuẩn bị rời bên với ba người Lưu Thâm, vì thế ba người Lưu Thâm cũng không nhân rồi, liền đi chuẩn bị.

Từ Mặc quốc đến Cận quốc, có hai con đường, một là đường bộ, một là đường biển.

Lộ trình đường bộ rất dài, nếu lấy tốc độ xe ngựa thì thời gian ước chừng hơn một tháng. Bởi vì giữa Mặc quốc và Cận quốc còn có Mạnh quốc, nếu từ Mặc quốc đến Cận quốc, hoặc Cận quốc đến Mặc quốc, chỉ cần đi đường bộ, nhất định phải vượt qua toàn bộ Mạnh quốc, phiền toái ở giữa tự nhiên không cần phải nói.

Mà đi đường biển thời gian ngắn hơn rất nhiều, chỉ cần nửa tháng là có thể vượt biển đến vịnh ở Cận quốc, tiến vào lãnh thổ Cận quốc. Nhưng thuận lợi như vậy cũng đồng nghĩa với mạo hiểm, bởi vì thời tiết trên biển hay thay đổi với hải tặc xuất quỷ nhập thần, đường biển rất nguy hiểm là không thể nghi ngờ.

Có nhiều người vì an toàn mà không muốn đi đường biển, ngược lại cố tình đi đường bộ, bởi vì như vậy an toàn hơn rất nhiều. Đương nhiên, người đi đường biển cũng không thiếu, hơn nữa vì an toàn chính mình, bọn họ càng thích đi được thuyền lớn bảo vệ rời bến. Mà trước đây đường biển của hai nước này đều dùng thuyền lớn, chỉ cần dựa vào vận chuyển cũng đã lời lớn rồi.

Cung Trường Nguyệt dĩ nhiên sẽ không đi loại thuyền này, thuyền của nàng đã sớm chuẩn bị tốt, hơn nữa cũng không phải là thuyền trước đó đi Thần Nam đảo. Thủy thủ trên thuyền đều chọn lựa người có kinh nghiệm trong Thần lâu.

Kỳ thật không chỉ có thủy thủ, một ít hộ vệ trên thuyền cùng với hộ vệ ẩn nấp đều là người trong Thần lâu, so với đội hình lúc đi Thần Nam đảo thì lớn hơn không ít.

Đương nhiên thuyền của nàng lần này so với thuyền lúc đi Thần Nam đảo lớn hơn gấp đôi.

Ngày chuẩn bị rời bến, Mộ Thanh Dạ tới tiễn, thì ra hấn vẫn ở trong Hải thành không rời đi. Bất quá hấn cũng không dám tùy tiện đi lên, chỉ nói với Cung Trường Nguyệt cho hấn nhìn tạm biệt Thanh Thần một cái thôi.

Cung Trường Nguyệt gật đầu, liền lướt qua hấn, tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền lên thuyền.

Bởi vì có Cung Trường Nguyệt ở đây, nên người Thần lâu trên thuyền đều rất kích động, ngay cả sinh hoạt cũng có thêm sức lực, nên tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền nhổ neo xuất phát.

Mộ Thanh Thần đứng ở mép thuyền, nhìn thân ảnh quen thuộc ở phía xa, cho đến khi thành một điểm đen nho nhỏ biến mất trong tầm mắt hấn.

Tay áo màu trắng cùng một đầu tóc đen bay trong gió, giống như điều duy nhất không bao giờ thay đổi trong trời đất này.

Mộ Thanh Thần nghiêng người, phiến muộn trong chốc lát lại lập tức cao hứng phấn chấn, vui vẻ bay tới bay lui, một chút lại trên cột người này, một chút lại đến chỗ cao nhìn phương xa, giống như dư thừa tinh lực.

“Chủ nhân bảo ta tới tìm người trở về.” Một thanh âm đột nhiên từ phía sau hấn truyền đến, Mộ Thanh Thần sợ tới mức cả người run lên, trực tiếp từ trên cao ngã xuống.

Mộ Thanh Thần kinh hô thét chói tai, trở mắt nhìn bóng dáng màu trắng nho nhỏ từ trên cao cười nhạo cúi đầu nhìn hấn. Mộ Thanh Thần lúc này mới giật mình nhớ ra — mình là linh hồn, có thể bay a.....

Hấn vội vàng đập hai tay, vung tay lung tung giống như đang bơi trong không khí, ở khoảnh khắc cuối cùng trước khi chạm đất thì từ từ nổi lên. Sau đó, hấn lại mất khí lực rất lớn mới một lần nữa về tới chỗ cũ.

“Hô hô.....” Mộ Thanh Thần thở phì phò, rất vừa lòng với thành tựu của mình, vẻ mặt rất đắc ý.

Thần Diệu khinh bỉ liếc mắt nhìn hấn, khó chịu nói: “Chủ nhân biết người vụng trộm chạy đến đây, nên bảo ta tìm người nhanh trở về.”

Biểu tình đắc ý trên mặt Mộ Thanh Thần nhất thời cứng đờ, sau đó nhanh chóng chuyển sang uể oải: “Lại..... Lại biết sao.....”

“Đương nhiên!” Thần Diệu nhin không được xem thường liếc hấn.

Mộ Thanh Thần méo miệng, nhận mệnh đi theo Thần Diệu đi trở về.

Chuyện như vậy, gần như mỗi ngày đều xảy ra — Thanh Thần tự cho là cao minh vụng trộm chuồn ra ngoài, lại không nghĩ bị Cung Trường Nguyệt phát hiện nhanh như vậy, sau đó lại phải Thần Diệu đem Thanh Thần mang về..... Như thế lặp lại, làm không biết mệt.

Tới hôm nay, đã rời bến được bảy ngày, toàn bộ hành trình đã đi được một nửa. Bảy ngày trước, tuy rằng gặp một ít thời tiết không tốt, nhưng tổng thể coi như ổn cả, cũng không gặp hải tặc trong lời đồn, tóm lại, tất cả đều bình yên đến kỳ quái.

Rốt cục đến ngày thứ tám, biến cố đã xảy ra.

Một ngày này, cũng giống như mấy ngày trước, mọi người làm nhiệm vụ của mình, ngẫu nhiên trên đùa, căn bản không đoán trước được nguy cơ sắp phát sinh.

“Đông!” Một tiếng nổ vang lên ở phía trên, khiến ai cũng kinh ngạc nhảy dựng.

Mọi người đều chạy tới xem chuyện gì xảy ra, đã thấy bong thuyền bị một thứ không biết tên đập bẻ một lỗ to.

Mọi người đều hít một hơi.

Bất quá người trong Thần lâu đều đã qua huấn luyện. Loại tình huống này nếu xảy ra trên thuyền người khác thì chỉ sợ thuyền kia đã sớm loạn thành một đoàn, nhưng đó không phải là chiếc thuyền này. Thuyền trưởng bình tĩnh lạnh lùng ra lệnh, mọi người sau khi được lệnh không một tia dị nghị, lập tức xoay người trở về công tác.

Bọn họ bình tĩnh giỏi giang, giống như quân đội đã qua huấn luyện.

Bởi vì mỗi người đều được bố trí nhiệm vụ đúng chỗ, nên lỗ thủng trên bong tàu rất nhanh đã có người sửa lại, chỗ bị hư ở dưới cũng có người chỉnh đốn khôi phục, sau khi kiểm tra thì đáy khoang thuyền vẫn ổn, không có tình trạng nước vào. Mà đầu sỏ đập một lỗ hổng trên bong tàu cũng đã được điều tra xong.

Là một tảng đá lớn.

Tảng đá lớn? Trên biển lớn mệnh mông không giới hạn này sao lại có tảng đá?

Tất cả mọi người nhìn không được nghi hoặc.

Nhưng thuyền trưởng kinh nghiệm phong phú thoáng chốc lạnh mặt: “Không tốt! Là hải tặc!”

Trong lòng mọi người đều căng thẳng, sau đó cuống quýt nhìn quanh bốn phía.

Không biết từ khi nào, trên biển xuất hiện sương mù nồng đậm, tầm nhìn cực thấp, một bóng dáng màu đen thật lớn ẩn nấp trong mờ ảo giống như đầu cự thú rít gào

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Hải Tặc

Rất nhanh, “cự thú” kia dần dần hiện rõ trong sương mù, mọi người trên thuyền đều kinh ngạc nhìn toàn cảnh kiêu ngạo bày ra trước mắt mình –

Chiếc thuyền đồ lớn ngang ngửa với thuyền của Cung Trường Nguyệt, toàn thân được sơn đen khiến người ta vừa nhìn vào liền cảm thấy nặng nề âm trầm. Mép thuyền trang bị một loạt nỏ tiễn, trên nó đã chuẩn bị sẵn tên lóc lên hàn quang lạnh lẽo. Mà ở trên bong thuyền kia có rất nhiều người đứng, ai cũng đeo khăn che mặt màu đen, không nhìn thấy mặt nhưng ánh mắt của bọn họ thì giống như sói như hổ!

Mà mấy chuyện đó cũng không quan trọng, thật sự khiến người ta chú ý chính là lá cờ có hình mặt quỷ vô cùng kỳ quái bay cao ở phía trên, vừa như khóc lại như cười, cực kỳ xấu xí.

Lão thuyền trưởng nhìn thấy lá cờ này, hai mắt nhìn không được co lại – là hắc!

Đối với những người quanh năm sinh sống trên cạn, hải tặc là một từ rất xa lạ, nhưng với những thuyền trưởng thủy thủ hằng năm sống trên biển thì hải tặc thật là ác mộng.

Chỉ cần gặp hải tặc, mặc kệ có thể thoát hay không thì đều bị một ít tổn thất, vì thế người có thể trở thành hải tặc một phương, cướp tới cướp lui thuyền của người ta tuyệt đối không phải là kẻ đơn giản! Đó chính là cường giả được luyện ra từ máu và nước mắt!

Mấy thương thuyền mặc dù hạn hải tặc đến tận xương tủy, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận hải tặc đó hoàn toàn xứng đáng là cường giả. Vừa có thực lực lại vừa quyết đoán.

Đương nhiên, hải tặc cũng chia ra người mạnh kẻ yếu, mà hải tặc xứng đáng với cái danh mạnh nhất, là hải tặc trong hải tặc, là ác mộng trong ác mộng, đó chính là “Quý Diện Hải Vương” thủ lĩnh của thuyền hải tặc mặt quỷ!

Quý Diện Hải Vương là một người có nhiều truyền kỳ, cái tên của hắn chính là vì quanh năm hắn đều mang một mặt nạ ác quỷ, chỉ có một ít người thân cận mới biết mặt thật của hắn.

Nghe nói hắn là một cô nhi, vì kiếm sống mà làm rất nhiều việc, xem như cuộc sống của một người rất bình thường. Nhưng ai ngờ có một ngày, hắn gặp đại vận, được một tiền bối tông sư bị điên dạy bảo, hơn nữa vì có thiên phú dị bẩm nên hắn tiến bộ rất nhanh, lúc tiền bối tông sư kia hấp hối đã đem một thân công lực truyền cho hắn!

Sau khi sư phó của hắn chết, hắn bước lên một thương thuyền, chuẩn bị đi quốc gia khác lập ra một mảnh trời mới, ai biết được thương thuyền kia đang đi thì gặp hải tặc, toàn quân bị diệt, không ít người trở thành tù binh, hắn là một người trong số đó.

Lúc ấy công lực của thủ lĩnh hải tặc kia còn cao hơn hắn vài phần, cho nên hắn không thể ngăn cản, chỉ có thể bó tay bị bắt, cuối cùng được thủ lĩnh kia thương thức, trở thành một thành viên hải tặc. Thủ lĩnh thấy hắn trời sinh có tố chất, liền bắt đầu đối xử với hắn như đệ tử, đem toàn bộ võ công dạy hết cho hắn.

Ai biết, thủ lĩnh cũng không ngờ mình đang nuôi hổ bên người, hơn nữa con hổ này còn có dã tâm bùng bùng, trong quá trình trưởng thành, nó mơ ước địa vị của hắn.

Quý Diện Hải Vương khi đó cũng là một người tâm cơ thâm trầm, cuộc sống cô nhi nhiều năm khiến hắn vô cùng kiên nhẫn, nhiều năm trước đã bắt đầu bày kế muốn đoạt đi vị trí thủ lĩnh, cho nên hắn liền tạo quan hệ tốt với những người ở tầng dưới cùng, chỉ mấy năm ngắn ngủi đã khiến phần lớn mọi người giao tâm cho hắn, đây cũng là bước cuối giúp hắn đoạt vị thành công.

Quý Diện Hải Dương tàn nhẫn độc ác, vốn không để cho vị thủ lĩnh tương đương với sự phò của hắn một cơ hội nào thì đã âm thầm giết thể tử của hắn, đem thi thể vứt vào biển, còn ở trước mặt người nọ từng đao từng đao cắt rời nhi tử của hắn, cuối cùng chém đứt đầu vị thủ lĩnh không còn hy vọng kia, giết rất nhiều người không phục, lấy thủ đoạn máu tanh để đi lên vị trí thủ lĩnh.

Không ai không thừa nhận Quý Diện Hải Vương là một cường giả tài ba, dưới sự lãnh đạo của hắn, một con thuyền hải tặc vô cùng bình thường đã trở thành vương giả trong hải tặc, gây dựng lên cái tên vừa nói ra đã khiến vô số người sợ mất mật!

Thuyền hải tặc mặt quỷ Quý Diện Hải Dương có tiếng là xuất quỷ nhập thần, mọi người trên thuyền thật không ngờ vị vua hải tặc trong truyền thuyết sẽ xuất hiện trước mặt mình!

“Nhanh lên! Phòng thủ! Chuẩn bị cung tiễn!” Lão thuyền trưởng là người đầu tiên phản ứng lại, hắn cũng không bối rối vì uy danh Quý Diện Hải Dương, mà rất trấn định ra một loạt mệnh lệnh.

Những thủy thủ hộ vệ này đều là người Thần lâu, dĩ nhiên không có chuyện chần chờ hay phản đối, mọi người rất nhanh liền trở về vị trí của mình, vô cùng đề phòng nhìn thuyền hải tặc màu đen đang dần dần lại gần.

Trong mắt lão thuyền trưởng chợt lóe tinh quang, giờ cánh tay lên, quát lớn, “Bảo hộ lâu chủ—!”

Hai chữ “lâu chủ” giống như có ma lực thần kỳ, những người vừa nghe xong lời này ánh mắt đều sáng lên, khí thế cũng lập tức thay đổi, bất an trong lòng tan thành mây khói.

Đúng vậy! Đúng ở sau lưng bọn họ là lâu chủ đại nhân! Là lâu chủ không gì không làm được!

Mọi người đều nghĩ như vậy, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Chiến đấu vì lâu chủ!

Tuy rằng mọi người đều im lặng, nhưng đáy lòng bọn họ đang điên cuồng hò hét như vậy!

Mà trên thuyền hải tặc mặt quỷ ở đối diện kia, có một hán tử cao lớn có vết sẹo dài trên mặt đi vào khoang thuyền, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngênh đón lão đại lúc nào cũng âm trầm của mình.

“Có gì mà vui vậy?” vua hải tặc mặc quý trọng trong truyền thuyết vẫn đeo mặt nạ quý dị, chỉ là cách đeo mặt nạ có chút kỳ quái, kéo từ phía dưới lên, lộ ra một cái miệng đầy mỡ. Mà cả người hắn giống như không xương dựa vào ghế, trong tay đang cầm một cái chân gà, nhấm nháp ăn. Lúc mở miệng cũng là bộ dạng tùy ý, ngay cả đầu cũng không nâng lên chút nào.

“Lão đại! Lần này gặp được cá lớn a! Ha ha! Lần này chúng ta không cần lo ăn trong một năm luôn!” Hán tử mở miệng, giọng điệu có chút ngốc ngếch.

Lúc này, một cái xương gà đột nhiên nện mạnh lên đầu hắn, đầu hán tử đau xót, nhìn không được vươn tay che chỗ đau, khó hiểu nhìn lão đại nhà mình, căn bản không biết mình đã làm gì sai.

Người ở trên ghế từ từ ngồi thẳng lên, hai tay đầy mỡ cầm chén trà uống một hơi cạn sạch, đây là cách trâu uống nước, thật sự là trâu ăn mẩu đơn! Nhưng hắn không thêm để ý chút nào, lấy tay áo chùi miệng, sau đó mới lười biếng đứng dậy, vuốt thắt lưng một cái.

Làm xong mấy động tác này, hắn mới đeo lại mặt nạ, sau đó xem thường nhìn đại hán, “Thật sự là không có tiền đồ, chỉ nghĩ đến ăn? Chẳng lẽ người không nghĩ được cái gì khác nữa sao?” Hắn trừng mắt nhìn đại hán.

Đại hán vò đầu, “Nhưng mà... nhưng mà đây đều là ta học được từ lão đại... ách...”

Nam tử vừa lòng thu hồi ánh mắt uy hiếp, miễn cưỡng bước ra ngoài.

“Đi thôi, đi xem con mồi nhỏ đáng yêu của chúng ta!”

Ánh mặt trời ở ngoài cửa chiếu lên một cái bóng, trong mắt nam tử hiện lên quang mang lợi hại.

Lúc này ở trên thuyền Cung Trường Nguyệt, một hộ vệ bước chân trầm ổn, trong mắt lóe lên tinh quang, từng bước đi đến trước phòng của Cung Trường Nguyệt, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Ai?” Từ trong phòng truyền ra một giọng nữ lãnh đạm.

Hộ vệ biết đây là thị nữ thân cận bên cạnh lâu chủ – Lưu Thẩm, trong giọng cũng có vài phần cung kính, “Có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Tuy nói là chuyện quan trọng, nhưng hộ vệ này không hề có chút kích động nào, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, nhưng điều này là kết quả đã trải qua

khóa huấn luyện hung ác khắc nghiệt như địa ngục của Thần lâu.

Cửa “chi nha” một tiếng mở ra, lộ ra một nữ tử mặc thanh y, khuôn mặt bình thường nhưng khí chất cả người lại ấm áp nhu hòa như ngọc.

“Có chuyện gì?” Luru Thâm cũng không để hấn đi vào, nâng mắt hỏi hấn một câu.

Hộ vệ cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ hướng Luru Thâm nói sơ về việc này một lần, “Chúng ta gặp hải tặc, nghe nói là người mạnh nhất trong hải tặc – thuyền hải tặc mặt quỷ.”

Hắn dùng một giọng điệu bình tĩnh cứ như đang trò chuyện bình thường.

“Thuyền hải tặc mặt quỷ?” đột nhiên có một giọng nói truyền ra từ trong phòng.

“Lâu chủ đại nhân.” Hộ vệ tuy rằng chưa thấy Cung Trường Nguyệt, nhưng vẫn cung kính cúi người, đôi mắt vốn bình tĩnh nổi lên nhiều gợn sóng – đó là ánh sáng sùng kính và cuồng nhiệt.

“Đề hấn vào.” Giọng nói Cung Trường Nguyệt lại vang lên.

Luru Thâm nghiêng người, cúi mặt đáp, “Vâng.”

Được Luru Thâm dẫn đường, hộ vệ đi vào trong phòng lớn, đứng ở trước mặt Cung Trường Nguyệt.

“Bái kiến lâu chủ!” Trong nháy mắt nhìn thấy Cung Trường Nguyệt, hộ vệ giống như làm theo bản năng, quỳ một gối xuống, đầu cúi thấp, lấy tư thế này biểu đạt sùng bái và trung thành của mình với Cung Trường Nguyệt.

“Lặp lại lần nữa.” Cung Trường Nguyệt theo thói quen nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp, nâng cằm với hộ vệ kia.

“Vâng.” Hộ vệ hiểu ý Cung Trường Nguyệt, liền kể rõ chuyện vừa nói với Luru Thâm khi nãy, chẳng qua giọng điệu có thêm vài phần kích động.

Trong mắt Cung Trường Nguyệt toát ra vài tia hứng thú, có vẻ tràn đầy hăng hái buông sách trong tay xuống, một tay nâng cằm, tay kia thì đặt trên nhuyễn tháp bên cạnh, nhịp nhàng gõ gõ, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

“Thuyền hải tặc mặt quỷ là cái gì?” Cung Trường Nguyệt hỏi.

Hộ vệ vẫn có vài phần hiểu biết về hải tặc mặt quỷ, cho nên lúc Cung Trường Nguyệt hỏi chuyện này, hấn biết gì đều nói nấy, còn đặt biệt nhắc tới Quỷ Diện Hải Vương.

“Quỷ Diện Hải Vương...” Cung Trường Nguyệt hơi nheo mắt.

Thanh Sở ở bên cạnh kinh hô một tiếng, “Ta biết người này a, rất nổi tiếng nha!”

“Àn?” Cung Trường Nguyệt nhướn mi.

Hộ vệ lập tức giải thích, “Chỉ cần làm những việc có liên quan đến ngoài biển thì đều biết Quỷ Diện Hải Vương.”

Thanh Sở từng vì nhiệm vụ mà ở vùng duyên hải vài tháng, cũng chính vì vậy mà mới biết được người này từ miệng những người khác, lúc đó còn nổi lên hứng thú rất lớn, hứng trí bùng bùng nói phải đi theo thương thuyền ra biển một lần, xem thử có thể may mắn mà gặp được Quỷ Diện Hải Vương hay không.

Đáng tiếc, việc gặp Quỷ Diện Hải Vương chẳng liên quan gì tới may mắn hết.

Hắn hoàn toàn xứng đáng là sát thần trên biển.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Mặt Quỷ

Rốt cuộc, trên lưng một người phải gánh bao nhiêu máu cùng tính mạng thì mới đạt được danh hiệu sát thần ?

Lúc này, trong lòng Cung Trường Nguyệt đột nhiên dâng lên vài phần hứng thú, nàng chậm rãi ngồi thẳng thân mình, phui phui y bào không nhiễm chút tro bụi, ngón tay mịn màng trắng nõn nhẹ sờ mặt nạ màu bạc đang che khuôn mặt mình, thanh âm thoáng cao lên --

“Ra ngoài nhìn xem”

Sắc mặt Thanh Sở vui vẻ, trong khoảnh khắc Cung Trường Nguyệt đặt chân xuống, vội vàng mang vào cho nàng một đôi nhuyến hải Lưu Vân, sau đó trông mong theo phía sau Cung Trường Nguyệt, chạy chậm ra ngoài, cả khuôn mặt đều là hưng phấn.

Mà trên thuyền hải tặc mặt quỷ ở đối diện, Quý Diện Hải Vương chậm rì rì đi lên mạn thuyền, mỗi một tác xương trên người hắn giống như nhũn ra vậy, cho dù đứng cũng có dáng vẻ lười biếng giống như còn chưa tỉnh ngủ.

Lúc này, hắn còn có chút không hợp hoàn cảnh duỗi lưng một cái rồi mới nhếch môi đầy hứng thú, hình như vốn không hề xem chỗ mình đang đứng là thuyền hải tặc sắp đầy máu tanh.

“Lão đại.” Một nam tử gầy gò từ phía trước đi đến, đứng bên người Quý Diện Hải Vương, nói, “Chiến thuyền trước mặt này tuy rằng thoát nhìn giống thương thuyền bình thường, nhưng người trên đó thực không đơn giản, chỉ sợ tất cả đều có võ công.”

Kỳ thật hắn còn nửa câu chưa nói, hắn cảm thấy những người có võ công đó ít nhất bốn phần đều là cao thủ.

Suy nghĩ này kỳ thật có chút buồn cười -- cao thủ khi nào thì trở nên không đáng tiền, đua nhau mọc lên như vậy? Đây không phải đầm rồng hang hổ nha !

Trong đầu hắn, lý trí cùng trực giác giao chiến, cuối cùng, hắn quyết định trước khi lão đại Quý Diện Hải Vương của hắn chưa ra kết luận, tạm thời không đề cập tới chuyện này .

Tuy rằng trong đầu hắn suy nghĩ nhiều thứ, nhưng trên thực tế chỉ trôi qua một cái chớp mắt.

Hắn vừa nói xong, trong mắt Quý Diện Hải Vương một bên hiện lên một tia sáng: “Nga? Xem ra lần này chúng ta đi săn có chút khó khăn a --” Hắn cố ý kéo dài thanh âm, bộ dáng cả lơ cả phát.

Nếu là thuộc hạ bình thường gặp chủ tử một bộ cả lơ cả phát như vậy, khẳng định sẽ rất bất mãn, trong lòng đối với loại chủ tử này tuyệt không dâng một chút thần phục. Nhưng kỳ quái, trên thuyền hải tặc mặt quỷ này, hải tặc đều đối với bộ dạng lười biếng cả lơ cả phát này của Quý Diện Hải Vương đã tập mãi thành thói quen, hơn nữa cũng không vì tính tình này của hắn mà ảnh hưởng đến sự trung thành, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập cuồng nhiệt, giống như sau đó lập tức nguyện ý vì hắn mà chết.

Hải tặc đương nhiên không phải kẻ ngốc, ngược lại, kiếp sống hải tặc nhiều năm đủ để cho một người bản tính thiện lương trở nên tính toán, người ở đây đã làm hải tặc nhiều năm, dĩ nhiên đã trở thành một gã hải tặc mưu mô tính toán đủ tư cách.

Mà bọn họ trung thành với Quý Diện Hải Vương là vì bọn họ tin tưởng hắn! Tin tưởng tuyệt đối!

Tin tưởng thực lực hắn cường đại, tin tưởng hắn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không ai có thể địch lại, tin tưởng hắn là vị vua tối cao trên trên biển! Hắn là chúa tể của tất cả!

Ở chung nhiều năm, bọn họ đương nhiên biết chủ tử nhà mình là dạng người cầm lấy vũ khí, đứng ở chiến trường, liền có thể lấy mạng ngàn người!

Loại tín nhiệm này được thành lập từ nhiều năm trước tới nay, dựa trên cái giá phải trả vì máu tươi và tánh mạng của huynh đệ!

Thuyền hải tặc mặt quỷ tiếp cận ngày càng gần, toàn cảnh chiến thuyền của Cung Trường Nguyệt cũng hiện rõ trong mắt Quý Diện Hải Vương.

“Ngô, thoát nhìn rất giống thương thuyền bình thường, nhưng lại lớn hơn một chút, chiến thuyền này nhìn qua không trang bị vũ khí, nhưng chất liệu làm thuyền lại không bình thường, lực phòng ngự khẳng định rất mạnh.” Quý Diện Hải Vương thấp giọng phân tích, trong lòng cũng đối với chiến thuyền này coi trọng vài phần.

“Dừng thuyền!” Quý Diện Hải Vương giơ tay lên, đột nhiên quát.

Thủy thủ trên thuyền đều có kinh nghiệm phong phú, một giây sau khi tiếng nói hạ xuống liền động thủ ngay, bọn họ nhanh chóng đem thuyền dừng lại, khoảng cách với thuyền Cung Trường Nguyệt, bất quá chỉ cách mấy trăm thước.

Quý Diện Hải Vương giơ một tay lên, mấy người hải tặc đương nhiên biết như vậy có nghĩa là gì, đám người chặt chẽ yên lặng rời khỏi, sau đó đến chỗ rộng hơn, kéo một dây thừng, dễ dàng thả người vào trong nước.

Mấy người này hiển nhiên đều bơi lội rất giỏi, vừa chạm vào nước đã như cá trong nước, tự do tự tại, vui vẻ thoải mái, giống như từng bóng ma màu đen, dễ dàng đến gần tới thuyền Cung Trường Nguyệt, từ trên người lấy ra cái đục, đang chuẩn bị đục một lỗ thủng trên thân thuyền.

Ai biết, cái đục trong tay bọn họ còn chưa kịp hạ xuống, bên cạnh thuyền đột nhiên nhảy ra vài bóng dáng màu đen.

Những người mà Quý Diện Hải Vương phái đi tuy rằng có kỹ năng bơi so với mấy hắc y nhân này tốt hơn rất nhiều, nhưng võ công mấy hắc y nhân này lại vô cùng cao cường, chẳng bao lâu đã bắt hết mấy người mà Quý Diện Hải Vương phái đi.

Sau đó, bọn họ nổi lên mặt nước ở gần bên thuyền, bám vào dây ở trên thả xuống, dễ dàng lên thuyền, nhân tiện còn mang theo vài tên tù binh đã ngắt xù.

Cung Trùng Nguyệt đứng ở trên mạn thuyền, nếu có chút đắm chiều nhìn chiến thuyền gọi là thuyền hải tặc mặt quỷ kia, hứng thú trong lòng lại giảm đi vài phần.

Thì ra đó thuyền hải tặc mặt quỷ được đồn đại đến thần kỳ, thoát nhìn trừ bỏ kia trên mạn thuyền có mấy cái nỏ tiễn thì cũng không có gì đặc biệt..... Nghĩ đến đây, trong lòng Cung Trùng Nguyệt thể nhưng không hiểu sao có chút phiền muộn.

Đương nhiên, loại cảm xúc phiền muộn này vốn không thuộc về Cung Trùng Nguyệt, cho nên chút xíu cảm tình này cũng chỉ ở trong lòng xoay chuyển vài vòng liền không thấy nữa.

Bên kia Quỷ Diện Hải Vương thấy người mình phải đi thể nhưng chậm chạp chưa về, cho dù có ngu ngốc thì cũng phát hiện không thích hợp. Bất quá nhiều năm trưởng thành khiến hắn không lập tức thay đổi sắc mặt, mà bình tĩnh đứng yên suy nghĩ.

Sau khi xác định người mình phải đi đến giờ còn chưa trở về, Quỷ Diện Hải Vương biết người của mình khẳng định đã xảy ra chuyện, mà người giết bọn họ, không hề nghi ngờ chính là bọn người Cung Trùng Nguyệt bên kia.

Nhưng, người trên chiến thuyền kia sao có thể biết mình phải người xuống nước ?

Nhìn như trùng hợp, trên thực tế chuyện này có chút quỷ dị.

Sắc mặt Quỷ Diện Hải Vương dưới mặt nạ lộ ra vài phần kỳ quái, sau đó hơi nhướn mày, nở một nụ cười thần nhiên.

“Thế nhưng có thể đoán trước hành động của ta sao.....” Xem ra người này có chút hiểu biết về mình.

Lần đầu tiên đánh lén thất bại, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đem vài người của mình gửi cho người ta. Bất quá Quỷ Diện Hải Vương cũng không vì trở ngại nhỏ này buông tha, mà quyết định đổi mặt giao phong chính diện một lần, hắn có dự cảm, lần này sẽ mang đến cho một kết quả hắn kinh hãi.

Quỷ Diện Hải Vương chậm rãi đứng thẳng thân mình, một loại sắc nhọn giống như bảo kiếm rời vỏ lấy hắn làm trung tâm mà tản ra, khí chất trên người Quỷ Diện Hải Vương bắt đầu thay đổi, vẻ lười biếng trên người hắn trước đó cùng bộ dáng cả lơ cả phát hoàn toàn biến mất.

Hắn nở một nụ cười, giọng cao trường dao trong tay, thanh âm như tiếng sấm đột nhiên nổ tung ở trên thuyền!

“Các huynh đệ, qua bên kia, đoạt mọi thứ của bọn họ!” Giọng Quỷ Diện Hải Vương giương cao, cả người lộ vẻ tự tin!

Một tiếng hô to của hắn, có thể nói món thù lao xứng đáng cho hải tặc trên thuyền mặt quỷ hưởng ứng, hoan hô!

Thuyền hải tặc mặt quỷ càng ngày càng gần thuyền Cung Trùng Nguyệt, mắt thấy sẽ đụng vào cùng nhau.

Mà trên chiến thuyền của Cung Trùng Nguyệt chỉ nghe một tiếng hô to --

“Lâu chủ đến!”

Lời này giống như một viên đá rơi vào trong hồ bình lặng, nhất thời trào lên một vùng gợn sóng, ở đây mọi người đều là người của Thần lâu, nhanh chóng về vị trí của mình, đứng thẳng tắp, ánh mắt lập tức chuyển về bên này, không ngừng hướng đến Cung Trùng Nguyệt, trung thành mà cuồng nhiệt.

Đó là lâu chủ mà bọn họ vô cùng kính ngưỡng !

Cung Trùng Nguyệt bình thần ung dung đi qua giữa mọi người, khí thế trên người không giảm mà càng tăng.

Nàng chậm rãi đi đến mép thuyền, cách mặt nước bị bóng đen nhuộm thành màu mực, hơi hơi ngẩng đầu, nhìn về phía người được gọi là “Quỷ Diện Hải Vương”.

Lúc này, Quỷ Diện Hải Vương cũng đánh giá nàng.

Khi đó, hắn mới cố vũ sĩ khí mấy người hải tặc trên thuyền, xoay người liền thấy hoa y công tử một thân huyền y, bên hông đeo một chuỗi ngọc tinh xảo chậm rãi bước ra từ bên trong mà những người nhìn thấy hắn xuất hiện liền lập tức xoay người trở về vị trí của mình, giống như nhìn hắn nhiều một cái chính là khinh nhờn hắn.

Kia hiển nhiên là Cung Trùng Nguyệt.

“Người là Quỷ Diện Hải Vương?” Cung Trùng Nguyệt giương mi hỏi.

Quỷ Diện Hải Vương gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ngà.” Cung Trùng Nguyệt thần nhiên lên tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Nhưng Quỷ Diện Hải Vương lại nổi lên hứng thú, trường đao trong tay vung lên, mũi đao chỉ thẳng Cung Trùng Nguyệt: “Người là người nào?”

Mấy người Lưu Thấm đứng ở phía sau đồng thời hít một hơi, hận không thể lập tức xông lên đỡ đao kia, phải biết rằng, chủ tử ghét nhất là bị người khác dùng đao kiếm chỉ vào mình.

Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là lần này mặt Cung Trường Nguyệt không có âm trầm đi, chỉ gương mặt liếc nhìn chuôi trường đao sáng như tuyết này một cái, hàn ý vô tận từ ánh mắt kia tán ra khiến người ta sợ hãi.

Không có bất luận kẻ nào nhìn thấy Cung Trường Nguyệt xuất thủ, trường đao trong tay Quý Diện Hải Vương nhất thời vỡ vụn thành từng mảnh.

Phải biết rằng, hai chiến thuyền còn cách nhau một khoảng!

Quý Diện Hải Vương chỉ cảm thấy cổ tay mình buông lỏng, trường đao vốn sáng như tuyết nặng trĩu thế nhưng bị chặt đứt, từng mảnh "rắc rắc" rơi vào trong biển.

“Tê --” trên mặt Quý Diện Hải Vương không có chút dao động phập phồng, nhưng trong lòng cả kinh hít mạnh một hơi, khiếp sợ trong lòng càng nhiều hơn.

Đây chính là một thanh bảo đao, dùng trăm thiết tạo ra, sắc bén vô cùng.

Đáng tiếc, nó gặp Cung Trường Nguyệt.

Không được dùng đao chỉ vào ta” Cung Trường Nguyệt bỏ lại một câu, liền xoay người trở về.

Nàng chậm rãi đi đến chỗ cuối gần khoang thuyền, ở đó đã mang ra một ghế dựa lớn, bên cạnh là bàn trà nhỏ, ở trên có đầy điểm tâm cùng nước trà.

Cung Trường Nguyệt phát tay áo ngồi xuống, lười biếng chờ mặt trời lên phơi nắng.

Từ đầu đến cuối, giống như nàng không đem hải tặc mặt quỷ này đặt xem vào mắt.

Mặt Quý Diện Hải Vương giờ phút này rất âm trầm, xoay người hướng đại hán bên người mình phân phó vài câu, đại hán có chút kinh ngạc, nhưng vẫn một lòng không chùn bước đi chấp hành.

Nhiệm vụ của hần, là phóng nổ tiền.

Mấy nổ tiền lóe lên hàn quang được đặt ở mép thuyền rốt cục cũng phát huy tác dụng của bọn chúng.

Xa xa, Cung Trường Nguyệt nhìn đến bên kia bắt đầu khởi động nổ tiền, cũng không đứng lên tổ chức đại cục, mà là gương giọng nói --

“Cho ta thấy tiến bộ của các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đào Thái

Trong khoảnh khắc câu nói kia vừa rơi xuống, trong mắt mọi người Thần lâu đều tỏa ra ánh sáng kiên định --

Tất thắng!

Sự tự tin không cách gì so sánh được dâng lên trong đáy lòng họ, tay cầm vũ khí lại chặt thêm vài phần, khí chất giống như chỉ vì một câu nói của Cung Trường Nguyệt mà thay đổi.

Thị lực Quý Diện Hải Vương rất tốt, hần thấy rõ những người trên thuyền đều thay đổi bởi vì câu nói của Cung Trường Nguyệt, trong lòng không nhịn được cả kinh -- huyền y nam tử này là người phương nào!

Hần nâng tay lên, cao giọng quát, “Chuẩn bị!”

Hải tặc gương nổ tiền, nhắm về phía thuyền Cung Trường Nguyệt.

“Phóng --”

Cùng với tiếng quát vô cùng khê thế này là vô số mũi tên ùn ùn kéo đến. Những mũi tên đó đều đã qua cải biến, tầm bắn xa, hơn nữa có vẻ nặng hơn, bay rất ổn định, bị gió biển ảnh hưởng rất nhỏ, cũng bởi vì vậy mà lực sát thương của tên đã gia tăng.

Trong khoảnh khắc vũ tiễn rơi xuống, bốn người Lưu Thâm đều tự chiếm một góc, bảo vệ Cung Trùng Nguyệt ở trung tâm. Tuy rằng chỗ này không nằm trong phạm vi công kích, nhưng ngẫu nhiên vẫn có mấy mũi tên lệch khỏi quỹ đạo, bay thẳng về phía Cung Trùng Nguyệt.

Cung Trùng Nguyệt mặt không đổi sắc, một tay nâng cằm, hứng thú nhìn thuộc hạ đang chiến đấu với vũ tiễn ở trước, nhìn những người yếu ớt bị vũ tiễn đoạt đi tính mạng, nhìn người kiên cường dù bị trọng thương vẫn cố gắng chiến đấu.

Cái này giống như một đợt đầu loại – người mạnh thì sống, kẻ yếu thì loại.

Lúc này, một thuộc hạ đang lấy kiếm chắn mũi tên bay về phía mình, một mũi tên từ nơi khác lại bay tới, găm mạnh vào tay hắn. Sắc mặt hắn vẫn trầm ổn, không hề hoảng hốt, ngược lại còn ngồi xổm xuống, tìm một chỗ che chắn rồi đưa tay muốn rút mũi tên ra. Nhưng mà đầu mũi tên này là lưỡi câu, kéo ra liền khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt.

Biết miễn cưỡng như vậy không phải là biện pháp tốt, vì thế hắn đưa tay bẻ gãy đoạn lông vũ trên mũi tên, thuận tay ném xuống đất, sau đó tìm một thời cơ thỏa đáng, lại đứng lên lần nữa, đem phần vũ tiễn đang nắm trong tay vung mạnh ra ngoài.

Mũi tên được chân khí bao phủ phát ra tiếng rít rõ ràng, thế như chẻ tre nhanh chóng bay về phía thuyền hải tặc mặt quỷ, hung hăng găm vào trán một tên đang sử dụng nổ tiễn.

Máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương chậm rãi lan ra, hải tặc kia mở to hai mắt, bộ dạng không thể tin được, sau đó mất đi hơi thở, ngã thẳng xuống đất.

Trên thuyền đang hỗn loạn, mọi người ốc không mang nổi mình ốc, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn thấy màn phản kích này. Những người này không phải chỉ ở trên thuyền Cung Trùng Nguyệt, mà còn có trên thuyền hải tặc mặt quỷ, trong đó có Quý Diện Hải Vương.

Lúc hải tặc kia ngã xuống đã khiến hắn chú ý, hắn nhìn thì thế không còn hơi thở kia, nhú nhú mày.

Có vài hải tặc nhìn thấy người bên mình chết đi, kiêu ngạo trong lòng lập tức xen vào một tia sợ hãi, động tác trong tay cũng bắt đầu do dự.

Bọn họ không phải lão làng của thuyền hải tặc, chỉ là sau khi thuyền hải tặc mặt quỷ nổi danh thì mới gia nhập. Bọn họ không trải qua thời kỳ đau khổ nhất của thuyền hải tặc mặt quỷ, họ chỉ bị kết quả huy hoàng mê hoặc. Trong hiểu biết của họ, mọi việc ở thuyền hải tặc mặt quỷ đều rất thuận lợi, gặp được thuyền không hề có lực phòng thủ, chỉ cần bọn họ đứng ở trên đây dùng nổ tiễn, chắc chắn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, làm gì đã gặp qua tình huống này?

Vì thế, bọn họ sợ hãi.

Quý Diện Hải Vương dĩ nhiên nhìn thấy bộ dạng thủ hạ của mình, hàn quang lóe lên trong mắt, lớn tiếng quát, “Tiếp tục bắn tên!”

Đây là một lời cảnh cáo.

Những người có lòng do dự tay run lên, vội vàng đè nén sợ hãi trong lòng, tiếp tục phóng tên.

Khuôn mặt của Quý Diện Hải Vương bị mặt nạ che khuất vô cùng khó coi – thật ra, hắn sớm đã đoán được trên thuyền hải tặc của mình sẽ xuất hiện một ít cận bã, nhưng hắn không nghĩ ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Thuộc hạ kia của Cung Trùng Nguyệt là người đầu tiên phản kích, nhưng không phải cuối cùng.

Những người khác nhìn thấy động tác của hắn, hai mắt sáng lên, bắt chước hắn bắt đầu phản kích, cũng dần dần thoát khỏi tình cảnh bị động.

Chiến tranh chính thức khai hỏa.

Thấy một màn như vậy, Cung Trùng Nguyệt nhú mày, sau đó ngồi thẳng người lên.

“Truyền lệnh xuống –” Cung Trùng Nguyệt vung cánh tay lên, ống tay áo huyền sắc vẽ thành một đường cong, “Đụng vào!”

Người của nàng không thể cứ để bị động như vậy!

Mệnh lệnh của Cung Trùng Nguyệt dĩ nhiên không ai đủ can đảm làm trái, lệnh của nàng vừa dứt, thủy thủ bắt đầu làm việc, thuyền lớn vốn đang đứng yên lại chậm rãi chuyển động về phía thuyền hải tặc mặt quỷ kia!

Người Thần lâu cảm giác được thuyền rung động, phát hiện khoảng cách của mình với thuyền hải tặc càng ngày càng gần, trong lòng không khỏi vui vẻ, thật vất vả mới kìm chế được tâm tình hưng phấn, đợi cho con rùa này tiến tới cũng là lúc bọn hắn toàn lực phản kích!

Quý Diện Hải Vương vẫn chú ý tình hình chiến đấu dĩ nhiên phát hiện đối phương hành động, hai mắt nhất thời co lại.

Những người này cuối cùng là muốn làm gì, đi tới chịu chết sao?

Hành động khác thường của đôi phương khiến cho Quý Diện Hải Vương kinh ngạc vô cùng. Những người hán đã từng gặp qua tuy rằng cũng có phản kháng, nhưng chưa có ai đem thuyền đến gần như thế!

Nhưng mà, hành động này tuyệt đối không đơn giản.

“Mọi người trên thuyền đề phòng!” Quý Diện Hải Vương định hạ lệnh lui về sau, nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất.

Đây là một hành động bản năng, Quý Diện Hải Vương hán không muốn lùi bước! Cũng không cho phép chính mình làm ra hành động lùi lại của những người nhu nhược!

Cho nên, trực tiếp đối mặt!

Lúc thuyền Cung Trùng Nguyệt đụng mạnh vào thuyền hải tặc mặt quỷ, hai thuyền đều chấn động dữ dội, hải tặc không đề phòng liền té ngã xuống sàn, nhưng người Thần lâu đã sớm chuẩn bị tâm lý, ai ai cũng nắm chặt thời khắc này, vận khinh công bay lên, lướt đến đầu thuyền, nhảy về phía thuyền hải tặc!

Có người thứ nhất, dĩ nhiên sẽ có người thứ hai!

Người Thần lâu sau khi hạ xuống thuyền hải tặc mặt quỷ, liền cầm vũ khí trên tay, bắt đầu phản kích. Chiêu thức của bọn họ rất tàn nhẫn, đem những thứ khi này nghẹn trong lòng phát tiết ra hết.

Có thể ra ngoài với Cung Trùng Nguyệt dĩ nhiên đều là cao thủ, võ công hạng nhất, so với hải tặc bình thường dĩ nhiên tốt hơn nhiều, không bao lâu sau đã giết được gần nửa hải tặc trên thuyền, một đám người mất mạng, lại rơi từ trên thuyền xuống biển, máu tươi nhuộm đỏ nước biển xam xám, sau đó dần dần chìm xuống.

Đương nhiên, không phải tất cả hải tặc đều mặc cho người ta giết như vậy, cũng có kẻ mạnh có thể đánh ngang tay hoặc thắng người Thần lâu. Đáng tiếc, người như thế quá ít, vài người bên Thần lâu bao vây lại thì đã trở thành giảng co không phân thắng bại.

Một mình Quý Diện Hải Vương đứng ở trên cao, khuôn mặt dưới mặt nạ quỷ âm u giống như sắp mưa, nam tử khôn khéo ở bên cạnh hán đã cùng ba đại hán gia nhập chiến cuộc, tuy rằng thân thủ bọn họ không tệ, nhưng lúc này cũng bị vài người vây đánh thật vất vả.

Lúc này, một trường đao bay về phía hán, hàn quang lóe lên trong mắt, tay tụ chân khí, một chuồng đánh lên trường đao, về mặt hung ác chuồng một chuồng về phía bay tới của trường đao.

Người kia tuy rằng liên tục tránh né nhưng vẫn bị trọng thương, nhất thời phun ra một ngụm máu.

Quý Diện Hải Vương cũng không thừa thắng truy kích, mà đem ánh mắt dừng lại trên người nam tử huyền y vẫn khiến người ta chú ý ở trên thuyền đối diện.

Người nọ lười biếng tựa về ghế, híp mắt nhìn qua bên này, giống như đang xem một màn diễn, bốn thị nữ ở bên cạnh hán thoạt nhìn yếu ớt mảnh khảnh, vậy mà lại có võ công rất cao.

Hán cứ ngồi như thế, cả người toát lên khí thế nắm mọi thứ trong tay, khiến người ta sinh ra vài phần e ngại.

“Thật là đáng sợ a...” Quý Diện Hải Vương thấp giọng nói, giống như đang thở dài.

Thật sự, huyền y nam tử này rất đáng sợ, chỉ ngồi ở chỗ kia mở miệng nói vài câu mà đã khiến nhiều người liều lĩnh bỏ mạng chịu chết như vậy, chỉ nói vài câu đã làm bọn họ đẩy lên ý chí chiến đấu, đem hoàn cảnh vốn khôn khó lập tức đảo ngược.

Vừa rồi hạ lệnh cho thuyền lại gần, là lỗ mãng hay tự tin?

Quý Diện Hải Vương trầm mặc trong chốc lát, tất cả suy nghĩ quay cuồng trong đầu hán.

Sau đó, hán nhắm mắt lại, hít sâu một hơi – uy danh của thuyền hải tặc mặt quỷ không thể chôn vùi trong trận chiến hôm nay được!

Đột nhiên hán mở to mắt, trong tròng mắt lóe lên tinh quang rực rỡ.

Nội lực toàn thân vận chuyển, một cỗ uy áp không thể ngăn lại lập tức lan ra bốn phía, chỉ dư chấn thôi cũng đã khiến sàn thuyền xung quanh vỡ vụn. Quý Diện Hải Vương đứng ở đó, vạt và ống tay áo được uy áp nâng lên, không ngừng bay múa phát phới.

Quý Diện Hải Vương nâng mắt lên, đem ánh mắt khóa lại ở trên người Cung Trùng Nguyệt!

Sau đó, hán làm ra một loạt quyết định khiến hán hối hận cả đời –

Hán dùng sức dậm chân, nhẹ nhàng nhún người lên, giống như chim ưng chăm chú nhìn con mồi của mình rồi lao xuống từ trời cao, mang theo khí thế xé rách mọi thứ.

Lưu Thâm nhin không được biến sắc – người này năng ngăn không được!

Trong lòng biết rõ nhưng sau đó Lưu Thấm vẫn đứng ra nghênh đón – bởi vì ngăn không được cho nên mới phải chặn hấn lại, không cho phép hấn tới gần chủ tử nửa bước!

Giống như ăn ý bẩm sinh, trong nháy mắt Lưu Thấm lao ra, Tề Nhã, Nhược Tư và Thanh Sở lập tức thay đổi vị trí, ánh mắt lo lắng dừng trên người Lưu Thấm, cũng thủ chặt ở vị trí của mình, không di chuyển nửa phân.

Lưu Thấm dĩ nhiên biết chủ tử của nàng rất mạnh, nhưng Lưu Thấm vẫn có kiên định của mình, trong giây phút đôi tay kia kéo nàng ra từ bóng tối, nàng đã quyết định như vậy!

“Cút ngay!” Quý Điện Hải Vương hét to, khí thế toàn thân giống như núi cao ép xuống dưới.

Tuy rằng Lưu Thấm biết Quý Điện Hải Vương rất mạnh, nhưng không nghĩ lại tới trình độ này!

Sắc mặt nàng tái nhợt nhưng vẫn cố chấp chống cự, tay chân khê động, trường kiếm vang lên một tiếng, vậy mà chỉ dựa vào một phần kiên trì liền đâm về phía Quý Điện Hải Vương.

Đáng tiếc, thực lực hai bên cách xa nhau, không phải chỉ dựa vào kiên định là có thể bù lại.

Lưu Thấm cho dù xuất ra một kiếm, Quý Điện Hải Vương nhẹ nhàng đỡ lấy, sau đó nàng đem hết toàn lực công kích, vẫn bị Quý Điện Hải Vương ung dung tiếp được.

Kết quả giằng co một hồi, ngay cả góc áo của Quý Điện Hải Vương nàng cũng không đụng tới!

Quý Điện Hải Vương muốn tốc chiến tốc thắng, dĩ nhiên không muốn kéo dài lâu, tay phải chộp thành trảo, liền đánh về phía Lưu Thấm, ra chiêu tàn nhẫn, tựa hồ là muốn mạng Lưu Thấm!

“Lưu Thấm tỷ tỷ!” Ánh mắt Thanh Sở đỏ lên, nhất thời không kiềm chế được vọt lên, một kiếm ngăn lại công kích của Quý Điện Hải Vương. Bất quá một chiêu của Quý Điện Hải Vương vẫn làm các nàng bị ảnh hưởng, hai người dựa vào nhau cùng lui về phía sau, phun ra một ngụm máu đen.

Khuôn mặt Quý Điện Hải Vương ở dưới mặt nạ trở nên âm trầm, dưới chân khê trượt, liền chuẩn bị kết liễu tính mạng hai thị nữ này.

Đột nhiên, trước mắt hấn có một bóng đen lóe lên, sau đó hai ngón tay lạnh lẽo chạm vào cổ tay hấn, ở dưới đáy lòng dâng lên cảm giác như gặp đại địch, khiến thân mình hấn nhin không được mà cứng ngắc.

Đợi đến lúc hấn tập trung nhìn lại thì mới kinh sợ phát hiện, huyền y nam tử khi nãy còn lười biếng ngồi trên ghế, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình, lại còn nắm lấy cổ tay hấn!

Đây là tốc độ kiểu gì?!

Quý Điện Hải Vương cả kinh, muốn lùi lại bảo trì khoảng cách an toàn cho bản thân, ai ngờ Cung Trường Nguyệt nhìn thì giống như tùy ý nắm lấy cổ tay hấn, nhưng thực tế lại khiến hấn không động đậy được, ngay cả thoát thân cũng không thể.

Quý Điện Hải Vương theo bản năng nâng tay kia lên, vỗ thẳng vào người Cung Trường Nguyệt, nhưng đồng thời cũng có một cỗ lực lượng vừa tàn nhẫn vừa xảo quyết đập lên tay hấn, tay trái hấn rung lên, gan bàn tay nứt ra, máu tươi tuy rằng chỉ chảy một đường nhỏ, nhưng vẫn chảy mãi không ngừng.

Trong nháy mắt đó, cơn đau khiến Quý Điện Hải Vương nhin không được mà run lên.

Nhưng rất nhanh đáy lòng hấn đã bị kinh sợ chiếm đầy – đây là dựa vào cương khí hộ thể mà đẩy ngược một chiêu của mình trở về, lại còn khiến mình bị thương, thực lực của người này rốt cuộc mạnh đến cỡ nào?

Không để hấn nghĩ nhiều, một âm thanh lạnh nhạt lại tràn đầy khí phách uy nghiêm khiến người ta không thể phản kháng vang lên bên tai hấn, khiến linh hồn hấn chấn động run lên.

“Người của ta, người cũng dám đụng vào?” Cung Trường Nguyệt nghiêng mặt nhìn Quý Điện Hải Vương, ngón tay nắm lấy cổ tay hấn thoáng dùng sức.

“A!” Tuy rằng cố gắng không chế nhưng Quý Điện Hải Vương vẫn nhin không được mà kêu lên.

Cổ tay hấn bị chặt đứt.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt đảo qua người Quý Điện Hải Vương, cuối cùng dừng trên mặt nạ của hấn, nhin không được nhưu mày, ghét bỏ, “Mặt nạ này thật là khó coi...”

Quý Điện Hải Vương đột nhiên ngừng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt, hai tròng mắt dưới mặt nạ tựa như lóe lên hàn quang, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt làm gì quan tâm ánh mắt của hấn, chỉ cảm thấy cái mặt nạ kia thật sự là rất chướng mắt, bàn tay nhanh như chớp nhẹ nhàng gõ lên trên mặt nạ liền khiến nó vỡ ra thành từng khối rơi xuống.

Gương mặt Quý Điện Hải Vương cũng lộ ra dưới ánh mặt trời.

Nhưng gương mặt vừa bại lộ lại khiến bốn người Lưu Thấm nhin không được ngáy ngẩn cả người, chỉ có Cung Trường Nguyệt không có cảm giác gì, giống như ghét bỏ cầm lấy tay hắn ném qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Quý Điện Hải Vương là một cường giả không thể nghi ngờ, mà kinh nghiệm của hắn là có từ rất nhiều truyền kỳ, nên lời đồn về hắn cũng rất nhiều. Trong đó phần lớn là về cái mặt nạ quý dị của hắn.

Có người nói, Quý Điện Hải Vương đeo mặt nạ quý là vì hắn xấu xí không thể chịu nổi, người gặp người sợ cho nên hắn dùng mặt nạ che đi khuôn mặt xấu xí của mình. Cũng có người nói cái mặt nạ này đơn giản chỉ là hắn muốn cho đối thủ một áp lực mà thôi. Cũng có người đồn rằng tâm lý Quý Điện Hải Vương vô cùng biến thái, mặt nạ này chỉ là một trong những sở thích kỳ quái của hắn mà thôi...

Tóm lại, lời đồn về hắn có rất nhiều, về cái mặt nạ quý của hắn lại càng nhiều hơn.

Nhưng mà không có lời đồn nào nói Quý Điện Hải Vương đeo mặt nạ là vì phải che đi dung mạo khiến ai nhìn cũng nhin không được mà ái mộ.

Mà nghĩ cũng đúng, làm gì có ai có được dung mạo tuyệt thế mà lại muốn dùng một cái mặt nạ xấu xí như vậy để che lại chứ?

Chẳng qua, Quý Điện Hải Vương nghe đồn vô cùng xấu xí lại thật sự có một gương mặt như tiên như ngọc, dưới ánh mặt trời tỏa ra sự long lanh nhàn nhạt, thật sự là khiến ánh mắt mọi người nổ hoa mà.

Cũng không thể trách bốn người Lưu Thấm lúc nhìn đến khuôn mặt thực của Quý Điện Hải Vương lại ngây ngốc hết được.

Các nàng đi theo bên cạnh Cung Trường Nguyệt, đã gặp qua nhiều mỹ nhân, lúc còn ở trong cung, các phi tần cùng thị nữ tuy không phải dung mạo tuyệt hảo, nhưng cũng là mỗi người mỗi vẻ. Sau đó gặp được đệ nhất công tử Mặc quốc – Nam Tử Li, ở Hồng Tụ chiêu lại nhìn thấy Trữ Hạ Lâm, rồi tới Tuyệt Phát La Sát – Lâu Thập Tam, hai sư huynh đệ Mộ Thanh Dạ và Mộ Thanh Thần của Thần Y cốc... ai cũng như tiên như ngọc, dung mạo của bọn họ đủ để nữ tử trên thế gian này khuyhnh đảo.

Gần nhất là chủ tử của các nàng – Cung Trường Nguyệt, chỉ cần nhìn là biết dung mạo không tầm thường. Tuy nói người ngoài lúc nhìn thấy nàng thì thường chú ý tới khí thế chứ không phải dung mạo, nhưng cũng không thể phủ nhận Cung Trường Nguyệt có một gương mặt tuyệt mỹ.

Nhưng mà, ngay lúc Quý Điện Hải Vương đột nhiên lộ mặt, những người này đều trở nên kém đi một phần, đương nhiên đây chỉ là nói về gương mặt.

Quý Điện Hải Vương lộ ra gương mặt xinh đẹp kinh tâm động phách, cho dù là tức giận nhừ mày thì cũng như một bức tranh cuộn vậy, khiến người khác nhìn mà run lên. Cặp mắt kia như sao trời óng ánh, phảng phất giống như một ngân hà chói rọi, có ánh sáng nhàn nhạt lưu chuyển bên trong.

Mọi người ở đây đều bởi vì gương mặt yêu nghiệt này mà khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn cứ ngây ngốc không kịp phản ứng. Đại khái người duy nhất tỉnh táo chỉ có mình Cung Trường Nguyệt.

Vừa rồi nàng dùng sức vút Quý Điện Hải Vương khiến hắn lao đảo không đứng vững, liên tục lui vài bước, dưới chân mất thăng bằng rồi té ngã.

Trong nháy mắt hắn ngã sấp xuống, thời gian giống như quay chậm, mái tóc kia bay lên, hàng lông mày chau lại làm thành một hình ảnh khiến người ta kinh diễm.

Quý Điện Hải Vương nâng tay lên sờ thì liền chạm phải da của mình, hắn lập tức sùng sốt – mặt nạ của mình vỡ rồi.

“Ngươi!” Quý Điện Hải Vương hoảng hốt đứng dậy, phần nộ trùng Cung Trường Nguyệt.

Mặt nạ đã vỡ, cho nên bây giờ khuôn mặt của hắn hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người, ví dụ như lúc này, khuôn mặt hắn vì phần nộ mà đỏ bừng lên, cái cảm giác quý dị lúc đeo mặt nạ cũng biến mất theo.

Cung Trường Nguyệt tà tà liếc hắn một cái, ánh mắt đầy uy áp đảo qua người hắn, giống như dao nhỏ khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Quý Điện Hải Vương khẽ cắn môi, nhặt trường đao lên, hai tay nắm chặt, sau đó chậm rãi nâng mắt, hai tròng mắt nhìn Cung Trường Nguyệt tràn đầy phần nộ, mà sự tức giận đó nhiễm đỏ hai mắt hắn, giống như lóe lên quang mang thị huyết.

“Ân?” Cung Trường thấy sau khi hấn nắm lấy đao, khí thế cả người đột nhiên thay đổi thì liền biết tên này là một cao thủ dùng đao.

Khi thế lúc trước của hấn cao lắm chỉ có thể xem như một cao thủ hạng nhất, còn rất xa rất xa mới chạm được vào ranh giới tông sư, nhưng bây giờ, hấn cầm lấy đao, khí thế cả người gần như tương đồng với cảnh giới tông sư, khoảng cách với tông sư lại gần hơn!

Trước và sau khi cầm lấy đao lại có sự khác biệt lớn như vậy!

Hai mắt Cung Trường Nguyệt chợt lóe, ánh mắt chuyển qua thanh đao trong tay Quỷ Diện Hải Vương – đao kia chẳng qua cũng giống như thanh đao mà thủ hạ Thân lâu của Cung Trường Nguyệt vẫn dùng, tuy nói là tạo ra từ sắt, sắc bén hơn nhiều so với đao thường nhưng không thể xưng là thần binh tuyệt thế, cho nên đây chỉ là một thanh đao bình thường.

Nếu sự thay đổi của Quỷ Diện Hải Vương không phải vì đao, vậy thì hấn thay đổi khẳng định là từ bản thân hấn.

Cung Trường Nguyệt nghĩ như vậy nên không khỏi cảm thấy rất hứng thú, bước chân vốn chuẩn bị quay về cũng thay đổi, nàng nghiêng thân mình, thân nhiên nhìn Quỷ Diện Hải Vương.

Lúc này, chỉ thấy Quỷ Diện Hải Vương đột nhiên nhún người nhảy lên, trường đao trong tay phảng phất pha trộn khí thế của hấn, giống như có thể chém hết mọi thứ, hung hăng bổ về phía ót Cung Trường Nguyệt, chỉ nhìn khí thế đao kia cắt qua không khí cũng đủ để người ta khiếp sợ!

Bốn người Lưu Thâm sớm đã tỉnh táo lại từ việc nhìn thấy mặt thật của Quỷ Diện Hải Vương, lúc này các nàng chỉ đứng yên, lặng lẽ nhìn chủ tử nhà mình giằng co cùng Quỷ Diện Hải Vương, không hề nhúng tay vào. Lúc một đao khiến người ta kinh tâm động phách kia chém xuống, các nàng cũng không hề nhúc nhích nửa phần, bởi vì – các nàng tin rằng chủ tử mạnh không ai sánh bằng!

Hiển nhiên, Cung Trường Nguyệt cũng không làm các nàng thất vọng.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nhìn trường đao cắt qua không khí bổ thẳng xuống.

Sau đó, nàng khẽ chuyển chân, ở một giây trước khi trường đao chạm đến hộ thể cương khí của nàng, một bóng đen xuất hiện, chỉ nháy mắt nàng đã nhún người lên không trung, hiện ra bên cạnh Quỷ Diện Hải Vương, bàn tay trắng nõn không dùng cương khí bảo hộ nhanh như gió đã dừng lại ở chuỗi trường đao, sau đó vận lực ép xuống, tay kia thì đặt ở sau ót Quỷ Diện Hải Vương –

Quỷ Diện Hải Vương chỉ cảm thấy cả người run rẩy, hấn hoảng sợ nhìn Cung Trường Nguyệt mặt không chút thay đổi ở bên cạnh mình, trong lòng sinh ra một cảm giác thuần phục!

Sao lại có người mạnh như vậy?

Suy nghĩ này vừa chợt lóe lên trong đầu hấn thì cả người hấn đã bị Cung Trường Nguyệt đè xuống đất, khiến tám ván gỗ ở dưới vỡ nát.

Mặt Quỷ Diện Hải Vương bị mảnh vỡ của tám ván rạch một dấu, máu tươi đỏ sẫm lập tức chảy ra, giống như hồng mai dần dần nở rộ trên tuyết trắng, lại khiến hấn thêm vài phần yêu nghiệt.

Cung Trường Nguyệt buông tay ra, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt vẫn dừng trên người Quỷ Diện Hải Vương đang quỳ rạp trên đất. Trong nháy mắt Quỷ Diện Hải Vương đang định đứng dậy, nàng nâng chân lên đạp một cước xuống lưng hấn, lại lần nữa ép hấn xuống đất.

Quỷ Diện Hải Vương cố gắng vùng vẫy hai cái, phát hiện lực chân người này thật kinh người, nếu người này không nhấc chân lên, hấn căn bản không thể động dậy.

Ý thức được sự thật này, hấn không giãy dụa nữa mà im lặng nằm trên đất, thở gấp từng hơi.

Tức giận trong mắt hấn dần dần mất đi, tâm tình luống cuống cũng bình tĩnh lại, trong nháy mắt này hấn nhớ tới rất nhiều việc, ví dụ như quá khứ của hấn.

Hấn vốn là người Cận quốc, trong trí nhớ mơ hồ khi còn bé, hấn là một tiểu thiếu gia được sủng ái, cảm y ngọc thực, cao cao tại thượng. Nhưng ngày kia, một đám người đột nhiên vọt vào nhà hấn, người nhà hấn ai cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, trong mắt đầy sự tuyệt vọng trước lúc chết.

Hấn trốn sau bụi hoa, sợ hãi nhìn người nhà của mình, trên mặt chỉ có sự ngây thơ và mờ mịt. Hấn còn nhỏ, không biết trong nhà đã xảy ra thay đổi lật trời, người nhà hấn đều tử vong.

Sau đó, một lão nhân tóc bạc uy nghiêm phát hiện ra hấn, đi từng bước tới rồi bế hấn lên, cánh tay kia thật ấm áp, giống như một bến đỗ không thể phá vỡ, ngăn chặn lại tất cả sóng gió cho hấn.

Lão nhân này là tổ phụ của hấn.

Đến nay hấn vẫn nhớ rõ tổ phụ thở dài bên tai mình, nhẹ nhàng nói –

“Cho dù thế nào ngươi cũng phải sống sót, bảo vệ huyết mạch Tân gia.”

Không lâu sau, hấn lại được chuyển đến tay một người khác, là nữ mẫu của hấn.

Nhũ mẫu đem theo hần ngay người vài ngày trong một căn phòng đen thui, bọn họ chỉ ăn lương khô sống qua ngày, nhũ mẫu luôn luôn nhắc nhở hần không được nói chuyện. Hần mở to đôi mắt ngây thơ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể làm theo lời nhũ mẫu, im lặng không lên tiếng.

Thật lâu sau, nhũ mẫu mới mang hần chạy trốn.

Đoạn trí nhớ tiếp theo vô cùng mơ hồ, hần chỉ nhớ khuôn mặt thất kinh của nhũ mẫu.

Sau đó, nhũ mẫu cùng hần ngồi lên một cái thuyền, dùng rất nhiều thứ trắng xóa để gói lấy một góc nhỏ trong buồng dưới cùng đầy mùi tanh. Bọn họ cuộn mình ở đó, gặm bánh nướng khô quắt, tính toán chi li từng chút nước để sống những ngày trên thuyền.

Bọn họ lên bờ đi đến một nơi khác, nhưng còn chưa kịp vào thành thì đã gặp vài người che mặt bộ dạng hung thần ác sát, chúng cướp đi toàn bộ ngân lượng còn dư trên người họ, nhũ mẫu vì phản kháng mà bị trúng một đao trên lưng.

Cuối cùng, nhũ mẫu sống không quá ba ngày thì chết.

Ở giây cuối cùng trước khi nhất, nhũ mẫu nói, “Thiếu gia, người nhất định phải sống.”

Tuy hần còn nhỏ nhưng thay đổi những ngày đó cũng đủ để hần hiểu chuyện, đồng thời hần cũng ghi tạc những lời “phải tiếp tục sống” vào lòng, cho đến bây giờ vẫn chưa chết.

Hần nhặt một ít cành cây với cỏ khô che thi thể nhũ mẫu, sau đó ôm lòng tin phải sống sót trà trộn vào thành, học bộ dạng kẻ khác, bắt đầu kiếp sống xin cơm.

Đất vua hưng thịnh, cũng giấu đi vô số tội ác xấu xí.

Lúc đầu hần xin cơm, vì không hiểu quy củ mà bị người ta đánh, cũng bị người ta cướp đồ. Hần khóc, sau đó phát hiện những người này không hề an ủi hần như người trong nhà. Hần đã hiểu, khóc là vô dụng. Vì thế hần thử phản kháng, lại bị đánh cho thảm hại hơn.

Kiếp sống cô nhi dài đằng đẵng mà đau khổ, hần cũng theo thời gian mà dần dần mạnh lên, lúc đầu bị người khác khi dễ, biến thành hần khi dễ người khác. Hần tuổi còn nhỏ nhưng lại có sự tàn nhẫn, khiến nhiều người đều sợ hần, dần dần đạt được vị trí lão đại trong đám cô nhi, cuộc sống cũng tốt hơn.

Hần không nhớ rõ tên mình, chỉ nhớ câu tổ phụ nói bên tai –

“Cho dù thế nào ngươi cũng phải sống sót, bảo vệ huyết mạch Tân gia.”

Vì thế hần biết mình họ Tân, cho nên hần lấy tên A Tân.

Vô số lần hần tỉnh dậy từ trong mộng, muốn trở về gia đình, thăm người nhà. Cho nên hần hạ quyết tâm phải thoát khỏi cuộc sống hiện tại, tìm lại quá khứ của mình.

Vì mục đích vẫn luôn giấu trong lòng, hần liều mạng đi kiếm tiền, ăn trộm, chém giết, lừa gạt...

Nhưng vận mệnh hần thật sự thay đổi là ở đêm mưa kia, trong ngôi miếu đồ nát mà hần vẫn ở, xuất hiện một đạo nhân diện. Hần vốn muốn đuổi đạo nhân diện kia ra ngoài nhưng lại bị đánh không chút thương tiếc, ước chừng ba ngày sau mới có thể đứng lên.

Lúc hần đứng dậy vừa vận lúc đạo nhân diện kia thanh tỉnh, đạo nhân diện ngồi một góc, mái tóc tán loạn, ánh mắt đại ra, thấp giọng gọi, “Ngươi có muốn theo ta học võ công không?”

A Tân trong lòng cực hận đạo nhân diện này, lập tức cự tuyệt, “Không.”

Vì thế hần lại bị đánh, nhưng mà lần này hần bị gãy chân, không đứng dậy được.

Đạo nhân diện lại hỏi, “Ngươi có muốn theo ta học võ công không?”

A Tân vừa định cự tuyệt nhưng lần này lại nuốt xuống, “Để ta suy nghĩ một chút...”

Lại bị đánh, lần này là gãy tay.

Đạo nhân diện lại hỏi, “Ngươi có muốn theo ta học võ công không?”

A Tân oán hận phun ra một ngụm bọt máu, “Học!”

Vì thế hần bắt đầu kiếp sống học võ cùng đạo nhân diện.

Những ngày này không tốt đẹp như bên ngoài vẫn đồn, mấy ngày này với hần là thống khổ sống không bằng chết.

Đạo nhân điên đánh gãy xương cốt cả người hắn, sau khi hồi phục, lại bị đánh gãy, lại hồi phục, lại đánh gãy, cứ như thế lặp lại. Hoặc là quảng hắn là nòi được thủy âm, bên trong có các loại độc trùng cắn hắn đau đớn vô cùng, nếu không phải dựa vào nghị lực, chỉ sợ hắn đã sớm chết rồi.

Nhưng trong quá trình đó, thân thể hắn dần dần được rèn luyện, bắt đầu học võ công, một ngày tiến ngàn dặm.

Cho tới giờ hắn vẫn không phải là thiên tài gì hết, võ công của hắn là được rèn nên từ thống khổ và máu tươi.

Mà hắn cũng hiểu rõ, đạo nhân điên kia tới giờ vẫn không xem hắn là đồ đệ, những ngày đạo nhân điên tỉnh táo, ở trong miệng luôn nhắc tới báo thù, mà A Tân hẳn chẳng qua chỉ là một công cụ để báo thù thôi. Mấy ngày đạo nhân điên lên cơn, hắn là bao cát để đạo nhân điên đánh, lần đầu rồi tới lần thứ hai, có khi còn suýt mất cả mạng.

Sống đến bây giờ, hắn đã hiểu một sự thật, kẻ càng yếu thì càng gãy dựa, hắn liều mạng luyện công, chỉ vài năm ngắn ngủi đã có thành tựu kinh người.

Nhưng mà thân thể đạo nhân điên cũng như đèn cạn dầu.

Đạo nhân điên tỉnh táo ở giây cuối cùng, hắn lôi kéo A Tân bắt A Tân phải báo thù cho hắn.

“Báo thù? Ngươi nằm mơ đi.” A Tân hung hăng thóa mạ hắn một trận, trên mặt lộ ra nụ cười điên cuồng mà vui vẻ.

Hắn chờ nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng tới ngày này.

Đạo nhân điên gãy dựa muốn đứng lên giết hắn, nhưng A Tân bắt được cơ hội hấp thu công lực của đạo nhân điên, hoàn toàn kết thúc tính mạng của hắn.

Sau đó mọi người đều đồn Quý Diện Hải Vương được sự phò của hắn truyền cho công lực trước lúc mất, nhưng không ai nghĩ đến, công lực đó đều là hắn cướp được.

Cũng chính vì vậy mà hắn suýt nổ tan xác, cũng may những năm rèn luyện thống khổ khiến tố chất thân thể hắn tốt hơn nhiều, nếu không chỉ sợ hắn đã sớm chết rồi.

Sau khi luyện hóa công lực, võ công hắn tăng mạnh, suy nghĩ đầu tiên của hắn là muốn trở lại Cận quốc, tìm lại trí nhớ của hắn.

Hắn y vào võ công cao, đoạt ít bạc trên một thương thuyền, chuẩn bị đi Cận quốc mà không biết đó là lúc bắt đầu một ác mộng khác.

Thương thuyền bị hải tặc cướp, hắn gặp thuyền trưởng hải tặc là một cao thủ, chỉ có thể bó tay chịu trời.

Nhưng không nghĩ đến thuyền trưởng kia thấy được dung mạo bị hắn dùng khăn che đi, lại nổi lên lòng tham, nhốt hắn lại muốn làm chuyện ghê tởm kia!

A Tân đương nhiên không chịu, thuyền trưởng lại nghĩ vẫn còn nhiều thời gian nên không sốt ruột, muốn A Tân hoàn toàn thuận phục mình.

Thù hận bắt đầu nảy mầm trong lòng A Tân.

A Tân biết dốc hết sức chống cự không giải quyết được gì, liền bắt đầu bố trí kế hoạch của mình.

Ngay từ đầu, hắn chịu đựng sự ghê tởm muốn nôn kia, giả vờ nịnh hót thuyền trưởng, khiến thuyền trưởng si mê dung mạo trời ban của hắn, dần dần mọi chuyện đều nghe theo hắn, bắt đầu dạy toàn bộ võ công cho hắn. Ở trong đây lòng, hắn lại xúi giục thuyền trưởng đối xử ngày càng hà khắc với thủ hạ, cuối cùng tiếng oán than của bọn hải tặc vang lên.

Lúc này, hắn bắt đầu tiếp xúc với hải tặc, chậm rãi khiến bọn hải tặc thay đổi cách nhìn về hắn, từ lúc đầu hèn mọn rồi đến đồng tình, cuối cùng là sùng kính.

Sau đó, hắn cùng với những người nguyện ý đi theo hắn mưu đồ đoạt vị, chém chết lão thuyền trưởng kia, đem những người không phục giết hết rồi ném vào biển cho cá ăn.

Trong nháy mắt kia, hắn điên cuồng cười, nước mắt từ khóe mắt chảy ra.

Đây vốn là cơ hội tốt nhất để hắn trở về Cận quốc, ai ngờ, hắn lại sợ. Hắn cuối cùng cũng hiểu thế gian tàn khốc, hắn sợ khi nhìn thấy nơi âm áp duy nhất trong lòng mình cũng là một mảnh hoang tàn.

Vì thế hắn ở lại trên thuyền hải tặc, làm một gã thuyền trưởng, bắt đầu những ngày sống trên biển.

Hắn từng bị lão thuyền trưởng kia áp bức, bắt đầu kháng cự lại dung mạo của mình, bèn đeo mặt nạ quý che đi khuôn mặt. Mặt quý khiến người ta vừa nhìn có chút sợ hãi lại khiến hắn an tâm vô cùng.

Đầu óc hắn thông minh, vô cùng giỏi về chuyện học tập, thành tựu tiến rất nhanh, lãnh đạo bọn hải tặc xây dựng nên một mảnh thiên địa trên đại dương mênh mông, cuối cùng đạt được cái tên “Quý Diện Hải Vương”.

Cuộc sống buồn chán, chưa từng có ai khiến hắn nổi lên lòng thuận phục, cho nên hắn kiêu ngạo bất tuân, cao ngạo trong lòng khó ai sánh bằng.

Nhưng mà người một thân huyền y ở trước mặt lại làm hấn dao động.

Hấn chán ghét cuộc sống hải tặc, muốn đổi một chân trời mới, người hoàn toàn đánh bại hấn, đánh nát lòng tự tin của hấn khiến hấn muốn đi theo.

Cung Trường Nguyệt nhú nhú mày, có chút kỳ quái nhìn Quỷ Diện Hải Vương không hề nhúc nhích ở dưới chân, đá đá hấn.

“Làm sao a!” Phía dưới truyền đến giọng nói rầu rĩ của A Tân.

Cung Trường Nguyệt nhướn mi, hình như có chút kinh ngạc, “Thì ra ngươi còn sống.”

A Tân chống hai tay, thừa dịp chân Cung Trường Nguyệt giảm lực liền nhảy lên, nhanh chóng lùi lại vài bước, hai tay nắm thành quyền, mắt đầy cảnh giác nhìn Cung Trường Nguyệt.

“Ta muốn giết ngươi thì rất dễ.” Cung Trường Nguyệt tà tà nhìn hấn, thản nhiên lên tiếng, giống như đang nói một sự thật hiển nhiên, ý bảo A Tân không cần khẩn trương như vậy.

Trong mắt A Tân hiện lên chút bi thương, đôi mắt như ngọc dần dần ảm đạm.

Hấn chậm rãi thả tay xuống, cúi đầu, tóc đen che khuất đi vẻ mặt của hấn.

Hồi lâu sau, hấn ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt, gằn từng tiếng, “Ta muốn đi theo ngươi.”

Mọi người kinh ngạc.

Cung Trường Nguyệt nghiêng đầu, nhìn thiếu niên cho dù cả người chật vật cũng vẫn đẹp kinh người, khẽ hừ một tiếng.

Chuyện này lấy kết quả là Quỷ Diện Hải Vương thuận phục mà kết thúc, tất cả hải tặc còn sống cũng trở thành thuộc hạ của Cung Trường Nguyệt.

Nguyên nhân Cung Trường Nguyệt đồng ý cũng rất đơn giản – nếu thật sự có hải đảo ở trên biển, chỉ sợ cũng sẽ bị hải tặc quấy nhiễu, chi bằng trực tiếp thu nhận hải tặc mạnh nhất, đó gọi là bắt giặc phải bắt vua.

Thì ra Cung Trường Nguyệt điện hạ chỉ xem đám hải tặc này là hộ vệ.

Một thuộc hạ Thần lâu đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, có chút lo lắng nói, “Mấy hải tặc đó... phải đưa đến chỗ nào ạ?” Hấn có chút lo nuôi hổ gặp nạn.

Thanh Sở lộ ra nửa người từ phía sau Cung Trường Nguyệt, cười hi hi nói, “Đi Ấn Tinh cốc, chỗ đó chuyên trị mấy kẻ không tin phục!”

Mọi người không khỏi nhớ tới thời gian mình ở Ấn Tinh cốc, nhin không được rùng mình một cái, sau đó có chút đồng tình nhìn về phía mấy tên hải tặc vẻ mặt mờ mịt.

Lúc trước bọn họ cũng không tin phục Thần lâu, cuối cùng chịu đủ loại ngược đãi ở đó mới dần dần thuận phục.

Tuy nói là thống khổ nhưng cũng miễn cưỡng xem là kỷ ức “tốt đẹp”, thật muốn nhìn đám người kia sau khi nào Ấn Tinh cốc sẽ ra sao.

Một ít người bắt đầu tính toán phải làm sao mới được tổng bộ gọi về.

Nhưng trong quá trình thu phục thuyền hải tặc mặt quý vẫn phát sinh một chút ngoài ý muốn –

“Lâu chủ!” Đột trường đội hộ vệ vừa được phái đi gom lại tất cả những thứ trên thuyền hải tặc chạy về phía Cung Trường Nguyệt, báo cáo, “Chúng thuộc hạ phát hiện hai tù binh ở trên thuyền hải tặc!”

Cung Trường Nguyệt nhìn lướt qua vai hấn, thấy ở phía sau có hai người đang được khiêng lên thuyền, sau đó đặt trên bong thuyền không xa chỗ nàng đang đứng lắm.

Nàng khẽ nhìn hai người đang nằm, nhú nhú mày, cảm thấy có chút quen mắt.

Đó là một nam một nữ, đều mặc y phục đồ thẩm, chất liệu vải thoát nhìn vô cùng quý giá, tuy nói chật vật bần thiêu nhưng không nghe được nhan sắc xinh đẹp kia.

Nàng kia hình như mặc trang phục Cận quốc, trên mặt có chút bầm nhưng vẫn lộ ra ngũ quan xinh đẹp. Mà nam tử kia một thân cảm bào như lửa, mái tóc đen tuyền phân tán ở phía sau, dung mạo tuấn mỹ nói không nên lời, mà bên tai hấn có đeo một la bàn vàng vô cùng hoa lệ.

Lúc Cung Trường Nguyệt chuẩn bị từ bỏ xem hai người này là ai, đột nhiên truyền tới tiếng thét kinh hãi của Thanh Sở, “Đi? Đây không phải là Trì Luật Nhi và Trì Bắc Thành ca ca nàng sao?”

Lúc trước Thanh Sở và Trì Luật Nhi nói chuyện rất hợp, bây giờ thấy nàng chật vật như vậy nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Lúc này, A Tân đang đứng ở bên kia bể bơi, mở miệng giải thích, “Đây là lúc bọn ta ngăn một thương thuyền tìm được, bọn họ bị người ta hạ mê được nhốt trong phòng, tay cũng bị trói, sau đó lúc vào tay bọn ta cũng liên tục dùng thuốc khiến họ mê man.”

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy hai người kia, trong lòng thầm nghĩ không tốt.

Hắn vì muốn trở lại Cận quốc, đã từng điều tra rất nhiều việc liên quan đến Cận quốc. Hắn biết, nam nhân trên tai có đeo la bàn chính là dấu hiệu của hoàng thất Cận quốc, mà la bàn vàng là dấu hiệu của “chiến thần” Cận quốc.

Sau đó hắn biết mình chọc phải phiền toái lớn, muốn kết thúc chuyện này cũng không phải chỉ cần đem hai người họ về lại Cận quốc là được, phải biết rằng thân phận của hắn là Quý Diện Hải Vương, là đại hải tặc đây tiếng xấu. Đến lúc đó có khi chẳng được báo đáp cái gì mà còn rước thêm phiền phức, không chừng còn bị Cận quốc vây lấy tiêu diệt ấy chứ, nhớ ngày đó, Cận quốc có không ít thương thuyền lọt vào tay hắn đâu.

Vì thế hắn nghĩ không làm thì thôi, đã làm là phải làm tới cùng, đem hai người họ vứt xuống biển, sẽ không ai biết bọn họ mất tích ở đâu, dù sao người bắt cóc cũng không phải mình.

Nhưng mà trong lòng hắn vẫn có chút cảm xúc phức tạp đối với Cận quốc, khiến hắn không thể ra tay được, cuối cùng chỉ có thể dùng mê dược với họ, ngẫu nhiên làm bọn họ thanh tỉnh rồi cho ăn bữa cơm, sau đó lại mê man tiếp, cứ lặp lại như vậy, hai người đó đã ở trong tay hắn gần nửa tháng!

“Ai, cái kia... có thể khiến họ tỉnh lại không?” Thanh Sở chạy đến cạnh A Tân, có chút lo lắng hỏi.

Trì Luật Nhi là bằng hữu thật sự đầu tiên của nàng. Mà với Thanh Sở, nhóm Lưu Thẩm chính là người nhà.

A Tân không trả lời mà nhìn về phía Cung Trường Nguyệt, thấy nàng không lên tiếng phản đối thì mới đưa tay lên, ra lệnh, “Chuẩn bị hai bồn nước.”

Thì ra bắt tri bắt giác hắn đã xem mình là thuộc hạ của Cung Trường Nguyệt, vì vậy mới theo bản năng nhìn nàng một cái. Chỉ là điều này có lẽ cả bản thân hắn cũng không biết.

Rất nhanh liền có người bưng nước lên, sau đó dùng nước lạnh đổ lên mặt Trì Luật Nhi và Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành choáng váng cả đầu, sức lực như mất đi đảo mắt nhìn quanh, sau đó hắn đột nhiên mở to hai mắt, đôi mắt đen đầy sự cảnh giác.

“Hắt xì!” Trì Luật Nhi hắt hơi một cái rồi mở mê mang mở to mắt, lười biếng đứng lên, còn mơ màng hỏi một câu, “Đây là đâu a...”

“Luật Nhi...” Trì Bắc Thành mở miệng kêu, đang chuẩn bị nói tiếp thì nghe ở bên cạnh truyền đến một giọng nói khác rất vui mừng.

“Ha ha! Luật Nhi nguoi tỉnh rồi ! »

Trì Luật Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc, lập tức mở to hai mắt, « Thanh Sở ! »

Một bóng người chạy vội tới, bỏ nhào lên người Trì Luật Nhi.

Hai thiếu nữ lập tức giỡn với nhau.

Trì Bắc Thành nhìn thấy Thanh Sở, có chút sững sờ, hắn ngẩng đầu lên, neho mắt lại mới nhìn thấy Cung Trường Nguyệt ở phía xa.

« Công... Công tử Ngọc ? » Hắn có chút do dự hỏi.

Bây giờ rốt cục Cung Trường Nguyệt cũng nhớ ra thân phận hai người – thì ra là Trần Bắc vương của Cận quốc, Trì Bắc Thành và quận chúa Cận quốc, Trì Luật Nhi.

Nghĩ đến thân phận của họ, Cung Trường Nguyệt liền nhớ tới mục đích của mình – Xích Viêm thần mộc.

Nàng hơi neho mắt, trong lòng bắt đầu tính toán.

Hai người này là hoàng thất Cận quốc, thật sự là một miếng ván rất tốt.

Chuyện ngoài ý muốn này rất nhanh liền kết thúc, hai người Trì Bắc Thành và Trì Luật Nhi gia nhập đội ngũ của Cung Trường Nguyệt, tuy nói đã biết những việc mình trải qua trong thời gian gần đây, nhưng họ không có ý trách tội A Tân mà chỉ đặt suy nghĩ vào người bắt cóc họ.

Tuy nói Trì Bắc Thành là « Chiến thần » Trần Bắc vương của Cận quốc, võ công cao cường, cũng vô cùng cảnh giác nhưng lại bị người ta lừa gạt, dẫn đến một nơi không người, còn đem theo cục nợ Trì Luật Nhi nữa. Cuối cùng Trì Bắc Thành hai đảm khó địch lại bốn tay, chỉ có thể bó tay chịu trói, giây phút tỉnh táo cuối cùng, bọn họ thấy người kia cầm một miếng khăn trắng đặt lên mặt họ.

Đây hiển nhiên là một màn bắt cóc dự tính từ trước, còn về mục đích thì đơn giản là thân phận đem lại phiền phức mà thôi, gần đây Cận quốc xảy ra tranh đoạt ngôi vị thái tử, Trì Bắc Thành giúp đỡ tứ hoàng tử, dĩ nhiên có không ít người hận hắn mà không biết hắn giúp đỡ là vì ý muốn của lão hoàng đế.

Lúc Trì Bắc Thành tắm rửa thay y phục thì suy nghĩ xem ai có khả năng làm việc này, cuối cùng kết luận còn hai người – một là đại hoàng tử, một là thất

hoàng tử.

Ngoại trừ tứ hoàng tử thì đây là hai người có thể tranh ngôi thái tử, sau lưng bọn họ có thể lực, vì chèn ép tứ hoàng tử mà ra tay với mình thì cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Nhưng Trì Bắc Thành hẳn không thể cứ quên chuyện này được.

Lúc nghĩ như thế, trong đáy mắt Trì Bắc Thành lướt qua một chút ánh sáng.

Chốc lát sau hẳn lại nghĩ đến ân nhân cứu mạng mình – công tử Ngọc.

Nhớ tới thân ảnh huyền sắc đó, Trì Bắc Thành nheo mắt lại, đây là thói quen lúc hắn đang suy nghĩ.

Trước kia, hắn đã biết chủ nhân của Thần lâu thần bí mà cường đại chính là thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc, hơn nữa thời gian trước công tử Ngọc còn náo động rất lớn ở thiên hạ võ hội, lấy thân phận cao thủ tông sư đánh bại Huyền Nhiên chân nhân, trở thành người mạnh nhất của võ lâm. Việc này khiến cả giang hồ ồn ào náo nhiệt.

Nhưng mà Trì Bắc Thành không ngờ công tử Ngọc lại có thể thu phục thuyền hải tặc mặt quỷ này, còn khiến cho vua hải tặc mặt quỷ trở thành thuộc hạ của mình, thật sự là... không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà nghĩ đến công tử Ngọc chỉ cần đứng đó cũng đủ hấp dẫn ánh mắt mọi người, toàn thân đều tràn ngập uy nghiêm cùng khí phách, Trì Bắc Thành lại cảm thấy – ở trên người hắn, chẳng có chuyện gì là không thể.

Sự đánh giá cao đến mức thái quá này cũng khiến Trì Bắc Thành có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh hắn đã lắc đầu cười, có lẽ lúc mình suy nghĩ đã tưởng tượng quá nhiều rồi, trên đời này làm gì có người như thế.

Bây giờ, Cung Trường Nguyệt đang nhìn thuyền hải tặc mặt quỷ chẳng còn giá trị gì bị vút trên biển, mà đám hải tặc lúc trước sau khi thay đổi y phục của mình đã bị giam ở buồng cuối cùng. Quý Diện Hải Vương – A Tân chẳng hề có ý kiến gì với việc này, hắn biết thuộc hạ mình nếu không giam lại thì nhất định không phục, sẽ gây sự ồn ào trên thuyền, đến lúc đó mất mạng thì không biết đổ cho ai, cho nên như vậy vẫn tốt chán.

Bất quá hẳn lại rất ngênh ngang đi lại trên thuyền, thỉnh thoảng còn đảo qua bên cạnh Cung Trường Nguyệt, lúc vừa định lại gần thì bị ánh mắt thâm trầm của Cung Trường Nguyệt đảo qua, đành ngượng ngùng lui lại.

Mấy ngày sau trôi qua rất nhanh, tuy rằng có gặp hai ba thuyền hải tặc, nhưng mà thực lực của chúng quá chênh lệch so với thuyền mặt quỷ, ngoài miệng thì tỏ vẻ lợi lại nhưng chỉ là hồ giấy, vừa đánh hai cái đã im luôn.

Vì thế thuyền của Cung Trường Nguyệt vô cùng thuận lợi yên ổn tiến vào thành thị có hải cảng lớn nhất Cận quốc – Thiên thành.

Thiên thành vô cùng phồn hoa, dĩ nhiên có thuộc hạ của Trì Bắc Thành, hắn lập tức nói thuộc hạ đem tin mình vẫn bình an nhanh chóng truyền về kinh đô, còn bản thân thì vẫn ở lại chứ không vội vã trở về.

Hắn có một tòa phủ đệ ở Thiên thành, lập tức mời đám người Cung Trường Nguyệt cùng vào ở phủ của hắn.

Cung Trường Nguyệt không có chút khách khí nào, trực tiếp đáp ứng rồi tiến vào phủ Trì Bắc Thành.

Với việc này, Trì Bắc Thành cũng không cảm thấy kỳ quái – nếu mà công tử Ngọc còn tỏ vẻ khách khí tôn kính gì đó mới khiến hắn sợ rớt hàm đấy, hơn nữa cái chuyện đó thật không thể tưởng tượng nổi. Còn thái độ bây giờ của công tử Ngọc thì thật quá bình thường.

Bất quá, đi theo Cung Trường Nguyệt vào phủ đệ Trì Bắc Thành cũng không phải là tất cả mọi người, chỉ lựa chọn mười thị vệ xuất sắc, bốn người Lưu Thâm và đại hải tặc A Tân, toàn bộ đều không khách khí ở lại phủ Trì Bắc Thành.

Sau đó, Cung Trường Nguyệt cũng không vội vã đòi hỏi Trì Bắc Thành dẫn đi tìm Xích Viêm thần mộc, nàng chỉ đứng lặng trong phòng, ôm một chậu hoa, yên lặng suy nghĩ làm sao để Thiên Thanh Ngọc Liên trưởng thành.

Lại một ngày rồi một ngày trôi qua.

Ngày đó, Cung Trường Nguyệt ngồi trong lương đình ở phủ đệ, tay cầm một quyển sách dạy đánh cờ, đối với tàn cuộc trên bàn cờ cứ ra dấu bên này lại ra dấu bên kia, nhưng vẫn chậm chạp không hạ cờ.

Tề Nhã đứng ở bên cạnh châm huân hương, Lưu Thâm cầm quạt lông nhẹ nhàng quạt cho Cung Trường Nguyệt.

Thời tiết đã bắt đầu nóng dần.

« Không bằng đánh thử một ván ? » Ở ngoài lương đình đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Cung Trường Nguyệt quay đầu lại liền thấy Trì Bắc Thành đứng ở đầu cầu nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, thoạt nhìn như một người khiêm tốn tao nhã chứ không hề giống chiến thần suy tính toàn cục trên chiến trường.

Trì Bắc Thành đề nghị thật ra cũng khiến Cung Trường Nguyệt cảm thấy kỳ quái – tài đánh cờ của nàng rất kém cỏi, mỗi lần tìm người đánh cùng, ai cũng tránh xa, không muốn đánh với nàng, không ngờ Trì Bắc Thành lại tự đề nghị chơi cờ với mình ?

Đương nhiên, tự hấn đưa tới cửa, nàng cũng không thể dứt khoát cự tuyệt nhỉ ?

« Được. » Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu với Trì Bắc Thành.

Nụ cười trên mặt Trì Bắc Thành lại sâu thêm mấy phần, bước qua cầu đá tiến lại gần, đi đến chỗ ngồi đối diện Cung Trường Nguyệt.

Tề Nhã đi về phía trước, châm cho Trì Bắc Thành một ly « trà ».

Trì Bắc Thành nâng lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy một cảm giác mát lạnh lập tức tràn ra.

« Di ? Đây là ? »

« Nước ô mai ướp lạnh. » Tề Nhã cười cười với Trì Bắc Thành.

Thời tiết này chủ tử nhà nàng không uống trà, cho nên nàng dùng ấm trà làm nước ô mai ướp lạnh.

« Thì ra là vậy. » Trì Bắc Thành tỉnh ngộ, hấn cứ nghĩ sao hương trà lại có chút không đúng, thì ra là nước ô mai ướp lạnh.

Thật ra hấn không thích uống đồ ngọt gì đó, nhưng bây giờ uống một ngụm nước ô mai ướp lạnh lại có chút hương vị khác lạ. Hơn nữa nước ô mai ướp lạnh này cũng không quá ngọt, mà vô cùng nhẹ nhàng dễ chịu.

Trì Bắc Thành nhìn không được uống thêm một ngụm lớn, chén trà bây giờ đã thấy đầy.

Sau đó, hấn cũng không cảm thấy xấu hổ, đặt chén trà xuống, hứng trí bưng bưng đánh cờ với Cung Trường Nguyệt.

Lúc đầu khi nói ra đề nghị kia, trong lòng Trì Bắc Thành cứ nghĩ công tử Ngọc mọi thứ đều giỏi, lại nhìn thấy bộ dạng tùy tiện kia rất có phong thái đại sư a, nghĩ có lẽ kì nghệ cũng tốt lắm. Ai biết được khi thật sự chơi cờ thì tài năng của Cung Trường Nguyệt khiến hấn chấn động rồi.

Thì ra, công tử Ngọc cũng có thứ không làm được... Trì Bắc Thành yên lặng nghĩ.

Cung Trường Nguyệt nhìn bàn cờ suy nghĩ một lúc lâu rồi mới khó khăn hạ xuống một quân.

Trì Bắc Thành nhìn thấy vị trí hấn hạ quân cờ cũng không cảm thấy kinh ngạc nữa, hấn đã muốn chết lặng luôn rồi. Hấn lấy ra một quân cờ từ trong hộp, « ba » một tiếng đặt xuống bàn cờ, trực tiếp đánh tan quân lính màu đen của Cung Trường Nguyệt.

Sau đó Trì Bắc Thành mới hồi phục tinh thần – hấn vậy mà không để ý đánh thắng công tử Ngọc rồi !

Hấn ngẩng đầu, len lén nhìn về mặt Cung Trường Nguyệt, lúc đang nghĩ nàng có tức giận xong thì Cung Trường Nguyệt thoải mái mở miệng thừa nhận –

« Ta thua. » Trong mắt Cung Trường Nguyệt đầy sự bình tĩnh, không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng thua cũng là đúng lý hợp tình.

Trì Bắc Thành muốn mở miệng an ủi Cung Trường Nguyệt một chút, lại cảm thấy không thỏa đáng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì cho tốt, liền cười nói một câu, « Có thắng tất có thua, có thua tất có thắng. »

Cung Trường Nguyệt không để ý lời hấn nói, nàng biết trình độ của mình ở mức nào, cũng không cảm thấy cái gì đã kích hết.

Trì Bắc Thành thấy Cung Trường Nguyệt hơi rủ mắt xuống, cảm xúc trong đôi mắt xinh đẹp bị giấu đi, chỉ còn lại mặt nước bình tĩnh không gợn sóng.

Hấn giật mình, nhìn không được chỉ vào bàn cờ nói, « Thật ra ý tưởng lúc ngươi hạ cờ không tệ, nhưng ngươi không nên dừng cờ ở đây, mà phải đặt ở nơi này, như vậy mới đủ khả năng hoàn toàn áp chế thế cờ của ta... » Hấn cứ nói rồi cứ, không ngờ lại thao thao bất tuyệt luôn.

Thật ra, Trì Bắc Thành không phải là một cao thủ chơi cờ, nhưng cũng là một kì tài, lúc nhàn nhã ở nhà vẫn thích nghiên cứu ván cờ.

Cờ vậy, có thể là một trong ít thứ mà hấn hứng thú.

Cung Trường Nguyệt cũng không tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, chỉ im lặng lắng nghe.

« A ! Bắc Thành ca ca ! Cuối cùng cũng thấy ngươi! » Ở bên ngoài lương đình chợt truyền đến một giọng nữ nũng nịu.

Nghe âm thanh này, Trì Bắc Thành chỉ cảm thấy da đầu run lên từng đợt, thậm chí không tốt – sát tinh này sao lại đến đây?

Chỉ thấy ở đối diện cầu đá có một thiếu nữ mặc bối tử thanh y, trên y phục của nàng có hoa văn được thêu bằng chỉ bạc, dưới ánh mặt trời càng trở nên rực rỡ khiến y phục kia hoa lệ vô cùng. Theo lý mà nói, y phục như vậy nên phối với trang sức trong sáng thuần khiết, nhưng trên đầu thiếu nữ này lại

cắm một cây trâm dài rất lộng lẫy, mỗi khi lay động liền lóe lên hào quang. Trên cổ tay nàng đeo một đôi vòng phi thủy, cả người thoát nhìn quý khí không thể tả, nhưng cũng tục tằn khó nói nên lời.

“Ai! Bắc Thành ca ca! Sao ngươi lại không để ý tới ta nha!” Thiếu nữ u oán nhìn Trì Bắc Thành đang cứng ngắc, vòng eo khẽ động, chuẩn bị đi qua cầu đá.

Cung Trường Nguyệt vốn lẳng lặng suy nghĩ về ván cờ, nàng một tay nâng cầm, một tay cầm quân cờ, nhẹ nhàng uớm thử quân cờ xuống, mày khẽ nhíu, một bộ dạng đang thắc mắc khó hiểu.

Nhưng trong nháy mắt thiếu nữ kia nhấc chân chuẩn bị bước qua cầu đá, ánh mắt Cung Trường Nguyệt phát lạnh, quân cờ trong tay lập tức bắn ra ngoài.

Bộ y phục mà bạn nữ vừa xuất hiện gọi là “bồi tử”, hay còn gọi là y phục vải bồi để giày.

Vải bồi để giày (tiếng Hán: 褙子): hay còn gọi là bồi tử, xước tử. Là trang phục mà các thiếu nữ cổ đại hay mặc, thuộc về Hán phục. Về hình thức thì lấy cổ áo thẳng xuống vạt áo làm chính, hở nách, vải lụa buộc bên hông, vạt áo dài qua gối, dần dần trở thành lễ phục của các thiếu nữ sau này.

Đối với bồi tử có tay áo rộng, ở phía trước chỉ có vạt áo, trang trí bằng những đường viền hoa, hơn nữa cổ áo vẫn thường được mở rộng.

Với bồi tử có tay áo đẹp, ở cổ tay và cổ áo đều được trang trí bằng đường viền hoa, viền hoa kéo dài từ cổ áo đến gần ngực.

Đại Tống chịu ảnh hưởng của triều học Tống – Minh, thẩm mỹ của mọi người thường thiên về mộc mạc, bồi tử của nam nhân Đại Tống thường được dùng ở trong nhà, rất ít khi mặc ra ngoài. Còn bồi tử của nữ nhân thì thường được mặc khi ra ngoài, trở thành một trong những kiểu dáng y phục điển hình.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Háo Sắc

Cung Trường Nguyệt ra chiều ấy vẫn còn chút nhẹ nhàng, quân cờ kia không trực tiếp bắn thủng chân thiếu nữ mà dừng lại ở chỗ cách chân trái nàng một tấc.

Đây là một cảnh cáo.

Thiếu nữ khiếp sợ nhìn quân cờ dính chặt dưới đất, không tin được cái này chỉ là người ta tùy tiện ném ra.

Nếu quân cờ này lệch một chút, vậy chân của nàng...

Trong lòng không nhịn được dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Thiếu nữ rung mình, hai chân có chút e dè không dám bước tiếp, nhưng mà vẫn không thu chân trở lại, cứ giữ nguyên tư thế đó, lo sợ ngẩng đầu nhìn về phía lương đình, vừa nhìn đã thấy sùnn mặt của Cung Trường Nguyệt, tuy đã bị mặt nạ che khuất nhưng vẫn không giấu được dung mạo như tiên như ngọc.

Trong mắt thiếu nữ dâng lên vài phần kinh diễm, sau đó nàng thất thần nhìn Cung Trường Nguyệt một lúc lâu.

Bộ dạng này của nàng rơi hết vào trong mắt Trì Bắc Thành, hần âm thầm thở dài.

Nữ tử này là nữ nhi bằng hữu của phụ thân hần, vị trưởng bối kia đối xử rất tốt với hần, ở Cận quốc có thể xem là một thế hệ đại nho, lại là một trong số ít những hiền thần của triều đình, ai ngờ lại sinh ra một nữ nhi như vậy. Không chỉ không thích thi tử ca phú như phụ thân nàng, thậm chí còn không đạt nổi yêu cầu cơ bản của một tiểu thư khuê các, nhưng lại rất có hứng thú với mỹ nam, mỗi khi nhìn thấy đều không dời bước được.

Bản thân hần cũng vì vẻ ngoài này mà bị nàng nhìn trúng, ở đô thành còn ồn ào không phải hần thì không gả.

Dĩ nhiên là hần không đồng ý, thế tử của hần không cần nhà cao cửa rộng, không cần khuynh quốc khuynh thành, nhưng nhất định phải là một kì nữ có thể sánh vai cùng hần, tuyệt đối không phải là một người có bộ dạng này.

Nếu là nữ tử khác thì tốt rồi, sợ hãi thân phận của hần, hần chỉ cần cố ý trưng mặt lạnh ra thì không ai dám lại gần. Nếu đặc biệt quán lấy thì hần cũng sẽ

hạ quyết tâm khiến nàng kia không dám tiếp cận mình nữa.

Nhưng mà nữ tử này có thân phận như vậy cũng khiến hấn e ngại trường bối kia, không dám làm ra chuyện gì quá mức. Cuối cùng cũng chỉ có thể trốn đi, thậm chí có một lần vì trốn nàng mà hấn còn xin bệ hạ cho hấn đến biên thành.

Bởi vậy có thể thấy được, hấn vô cùng chán ghét nàng.

Nàng ở trong nhà náo loạn nhiều lần, khóc lóc nói muốn lấy mình, mà phụ thân của nàng tuy cưng chiều nữ nhi nhưng vẫn là một người hiểu lý lẽ, biết hấn không có cảm giác gì với nàng nên cũng không có tâm tư tư tác hợp, mà lựa chọn mở một con mắt nhắm một con mắt. Thậm chí lúc nàng náo loạn nhất còn hung hăng trách mắng nàng, nói nếu còn tiếp tục làm loạn thì đập gãy chân, nhốt lại trong nhà không gả ra ngoài nữa!

Cho nên nàng bị dọa, ủy khuất ở lại trong nhà, không làm loạn nữa.

Đợi cho Trì Bắc Thành trở lại đô thành mới bắt đầu một vòng theo đuổi mới.

Một nữ tử hào sắc như vậy, cho dù thời đại này không quá nghiêm khắc với nữ nhân nhưng nàng cũng coi như là hiếm thấy.

Nhưng mà Trì Bắc Thành không ngờ, nữ tử này vừa nhìn thấy công tử Ngọc thì liền si mê! Phải biết rằng công tử Ngọc không giống hấn, trên giang hồ đồn công tử Ngọc giết người như ngóe, hơn nữa ra tay tàn nhẫn, cho dù là nam nữ già trẻ, chỉ cần chọc phải hấn thì hấn sẽ không nương tay.

Tuy rằng Trì Bắc Thành chán ghét nữ tử này nhưng dựa vào tình cảm với phụ thân nàng, hấn vẫn không đành lòng để nàng đụng phải phiền phức như công tử Ngọc, chỉ là không biết nên mở miệng khuyên thế nào...

Trì Bắc Thành lên nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, thờ dài trong lòng – người này sức hấp dẫn thật lớn, cho dù đã mang mặt nạ che đi nửa khuôn mặt nhưng vẫn thu hút người khác chú ý.

Thiếu nữ phục hồi tinh thần xong, vẻ mặt đỏ ửng nhìn Cung Trường Nguyệt, bộ dạng vô cùng ngượng ngùng. Mà nàng cũng nhanh chóng thu chân về, bày ra một tư thế thướt tha, thuận tiện cầm khăn tay lên, khẽ gảy búi tóc một chút rồi phóng mị nhãn về phía Cung Trường Nguyệt.

Hành động hào sắc lộng lẫy của nàng khiến Cung Trường Nguyệt hơi nhú mày.

Bất quá nàng cũng không để ý mà chỉ bắt mẫn lên tiếng, “Ai cho phép ngươi bước vào đây?”

Giọng điệu của nàng không nặng nhưng lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi, ngay cả thiếu nữ thần kinh thô kia cũng cảm nhận được, bắt giác thu lại hành vi lỗ nhăng khi nãy, thân mình khẽ run lên, tâm tình sợ hãi lại tăng thêm.

Thật ra suy nghĩ của Cung Trường Nguyệt rất đơn giản, nếu nàng đã ở trong này thì đây là địa bàn của nàng, sao có thể tùy tiện để ai muốn vào thì vào?

Cho nên nàng không vui, vì thế mới ra tay như vậy.

Nhưng mà Cung Trường Nguyệt cũng nghĩ tới đây là nhà của Trì Bắc Thành, cho nên mới thủ hạ lưu tình, không trực tiếp phé đi chân của nàng kia, chỉ cảnh báo chút thôi.

Trì Bắc Thành đỡ trán, một lát sau mới nhe ra một nụ cười với Cung Trường Nguyệt, la bàn vàng đeo bên tai hòa với nụ cười trong ánh nắng của hấn mang theo một hương vị tao nhã, ngay cả nữ tử ở bên kia cũng ngây người.

Nàng theo đuổi Trì Bắc Thành đã lâu, nhưng chưa từng thấy hấn cười như vậy. Trong trí nhớ của nàng, Trì Bắc Thành gần như chưa bao giờ cười, hấn luôn luôn một thân chiến giáp, cả người tỏa ra sát khí máu tanh, ánh mắt khiến người ta phát lạnh. Những người đứng trước mặt hấn chỉ cảm thấy áp lực mà thôi, nhưng trong mắt nàng, Trì Bắc Thành lại giống như tiên nhân.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nụ cười sáng lạn như mặt trời trên mặt Trì Bắc Thành.

Chỉ lúc Trì Bắc Thành cười mới có vài phần tương tự với Trì Luật Nhi, tươi đẹp không gì tả nổi.

“Công tử Ngọc, đây là nữ nhi một vị thế bá của ta, lần này đi đường xa từ đô thành đến, có thể cho nàng vào đình ngồi không?” Tuy rằng hấn rất không muốn, nhưng dù sao hấn vẫn lo cho mặt mũi tiểu cô nương người ta, dù sao phụ thân người ta vẫn là một trưởng bối đáng tôn kính!

Nhưng mà hấn mở miệng như vậy nghe như Cung Trường Nguyệt mới là chủ nhân của nơi này, vô cùng quái dị.

Cung Trường Nguyệt nhú mày, có chút bức mình nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Cô nương kia lại quên mất sợ hãi khi nãy, dáng người nũng nịu bước đến, phúc thân với Cung Trường Nguyệt, nở một nụ cười rụt rè, so với bộ dạng lỗ nhăng to gan khi nãy thật như hai người khác nhau.

“Công tử Ngọc hữu lễ.” Vừa rồi nghe Trì Bắc Thành gọi Cung Trường Nguyệt như vậy, nàng cũng bèn xưng hô giống thế. Mà động tác hành lễ của nàng tuy không đặc biệt tiêu chuẩn nhưng có thể nhìn ra đã trải qua khổ luyện.

Cung Trường Nguyệt lại đem tâm tư đặt lên bàn cờ ở trước mặt, hình như chẳng hề nghe thấy thiếu nữ kia hành lễ.

Sau khi thiếu nữ đứng dậy, nhin không được bắt mắt trẻ môi.

Trì Bắc Thành nhìn thấy vẻ mặt của nàng, mở miệng giải thích, “Ách... Có tiểu thư, đây là bằng hữu của ta, tính cách hần là như vậy, người không cần để ý.”

Thiếu nữ này họ Cổ, tên chỉ có một chữ “Li”.

Thiếu nữ nghe Trì Bắc Thành giải thích xong, rất nhanh liền bình thường, lại nở nụ cười sáng lạn, tuyệt đối không hề ngại ngùng, lại còn to gan ngồi giữa Trì Bắc Thành và Cung Trường Nguyệt.

“Các người đang làm cái gì, chơi cờ sao?” Cổ Li để mặt sát vào bàn cờ, mở to đôi mắt tò mò nhìn Trì Bắc Thành, rồi lại nhìn sang Cung Trường Nguyệt.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt đảo qua, “im miệng, ồn ào.”

Vô cùng thẳng thắn, chẳng hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào.

Dĩ nhiên, nàng không phải là quân tử, thương hoa tiếc ngọc làm gì? Trong mắt nàng, nam hay nữ gì cũng như nhau, còn người nhận mình là kẻ yếu chẳng qua là họ tự coi thường mình mà thôi.

Ánh mắt lạnh như băng của Cung Trường Nguyệt có lực sát thương rất lớn, không nói Cổ Li lớn gan nhưng vẫn ít tiếp xúc với cuộc sống, cho dù là mệnh quan triều đình, khi gặp phải ánh mắt này cũng nhin không được mà run lên.

Cổ Li rụt đầu lại, không dám hỏi nữa.

Nhưng mà hiển nhiên là nàng lại càng hứng thú với Cung Trường Nguyệt, tuy chỉ ngồi bên cạnh không lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn luôn dừng trên người hần, giống như hận không thể nhìn xuyên qua Cung Trường Nguyệt. Ánh mắt thẳng thắn thế này nhất định sẽ khiến người ta không chịu nổi, nhưng mà Cung Trường Nguyệt giống như không có cảm giác vậy, vẫn tiếp tục nhìn bàn cờ.

Trì Bắc Thành lộ nụ cười khổ – phiền toái dây dưa đã lâu rồi cuộc cũng buông tha cho mình, hần vốn nên vui mừng mới đúng, nhưng ai dè đối tượng mới của nàng là công tử Ngọc, khiến hần có chút dờ khóc dờ cười, không biết chuyện này là tốt hay xấu nữa.

Ánh mắt hần đảo qua Cung Trường Nguyệt – người này... cũng không phải là một người lương thiện đâu...

Cung Trường Nguyệt không nghe thấy Trì Bắc Thành nói tiếp, bực mình ngẩng đầu lên nhìn hần.

“Sao không nói nữa?” Chỉ cần nghe giọng là biết nàng đang khó chịu.

Trì Bắc Thành mở to hai mắt, “Còn muốn nghe tiếp sao?” Thật không ngờ công tử Ngọc lại có hứng thú như thế.

“Đương nhiên, vì cái gì mà phải ngừng?” Cung Trường Nguyệt kỳ quái nhìn Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành sùng sốt, một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, cười một cái rồi chỉ vào bàn cờ, nói tiếp những ý chưa giải thích xong.

Mà Cổ Li ở bên cạnh cũng mở to hai mắt nhìn bàn cờ, chẳng hiểu Trì Bắc Thành đang nói cái gì.

Xem ra vị công tử Ngọc này rất thích chơi cờ a, nếu nàng có thể học chơi cờ thật tốt, không chừng có thể làm công tử Ngọc đối xử với nàng khác biệt một chút.

Cổ Li nghĩ như vậy, lại lên nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, giống như đã nhìn thấy Cung Trường Nguyệt cười thật dịu dàng với mình. Lúc tưởng tượng ra cảnh đó, nàng đã gần như si dại rồi.

Sau đó Cổ Li về nhà, lập tức thúc giục phụ thân dạy mình chơi cờ, hơn nữa còn phải dốc toàn bộ bản lĩnh mà dạy, lập tức khiến Cổ đại nhân kinh ngạc. Bất quá thấy nữ nhi không nên thân nhà mình tự nguyện học cờ, hần vẫn thấy đây là một lựa chọn không tệ.

Nếu Cổ đại nhân biết nữ nhi của mình học chơi cờ cũng chỉ vì lấy lòng mỹ nam, không biết sẽ khóc hay cười.

Có nữ nhi như vậy... thật là bất hạnh a-

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Lão Thái Thái

Hôm nay, Cung Trường Nguyệt chuẩn bị ra ngoài đi dạo một chút. Trước kia tuy nàng thích đi đây đi đó, nhưng cảm thấy ra khơi thật phiền phức cho nên rất ít khi đi ra khỏi Mặc quốc, vì thế đây là lần đầu tiên nàng đến Thiên thành, dĩ nhiên phải đi chơi.

Nàng vừa ra khỏi cửa, ở phía sau có một hàng người rất dài.

Lưu Thâm thì không cần nói, dĩ nhiên là muốn đi theo. Thanh Sở thích nhất là dạo phố, đương nhiên cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Tề Nhã và Nhượng Tư thì muốn ở lại. Trì Bắc Thành làm chủ nhà, phải làm tốt bổn phận của mình nên cũng đi theo. Trì Luật Nhi thấy đại ca và Thanh Sở đều ra ngoài, lập tức ồn ào nói không được bỏ nàng lại. Tiểu thư háo sắc Cố Li mấy ngày nay luôn ở lại nhà của Trì Bắc Thành, lúc nào cũng chuẩn bị tìm cơ hội lại gần Cung Trường Nguyệt lại càng không thể bỏ qua thời cơ này. Thậm chí cả A Tân cũng đứng lý hợp tình nói mình ngại người trên biển lâu lắm rồi, muốn đi để biết cảm giác ở trên đất bằng...

Cho dù Trì Bắc Thành không để thị vệ đi theo, nhưng lần ra ngoài này cũng đã có bảy người rồi, đi thành một hàng trên đường nhìn cũng có chút nổi bật.

Nhưng mà hành vi “gây áp lực” này hiển nhiên không thể xuất hiện, vì thế đoàn người liền biến thành Cung Trường Nguyệt đứng ở đằng trước, làm trung tâm của nhóm, Trì Bắc Thành đứng bên phải nàng, giới thiệu cho nàng một ít đặc sản hiếm lạ của Cận quốc, còn bên trái nàng là A Tân, hần mặc cẩm bào, dung mạo lại rất có lực sát thương, trên đường đi không biết đã khiến bao nữ tử nhìn đến ngáy người rồi, thậm chí có người còn liều lĩnh muốn nhào lên. Nhưng mà A Tân luôn lộ ra nụ cười sáng lạn với Cung Trường Nguyệt, đến lúc nữ tử người ta muốn xông lên thì ánh mắt sát khí của hắn lại đảo qua, khiến người ta thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

Ở phía sau ba người bọn họ là Lưu Thâm, thật ra cũng không phải đi theo ba người họ, mà nàng vẫn luôn ở phía sau Cung Trường Nguyệt, bộ dạng nghe lời cúi đầu lại có vẻ khiêm tốn, nên không làm người ta chú ý.

Sau Lưu Thâm là ba người Trì Luật Nhi, Thanh Sở và Cố Li.

Trì Luật Nhi vốn không thích tiểu thư Cố Li háo sắc cho lắm, nhưng đại ca đã có lệnh bảo nàng phải coi chừng Cố Li cho tốt, đừng để nàng ta lại cản công tử Ngọc, cho nên nàng chỉ có thể nghe lời đi theo bên cạnh Cố Li một tác không rời. Mà Thanh Sở lại được nàng kéo theo với thân phận bằng hữu, có nạn cùng chịu.

Thật ra khi nghe đại ca nói như vậy, Trì Luật Nhi đã biết tiểu thư Cố Li trước kia luôn nói toàn tâm toàn ý với đại ca đã muốn dời mục tiêu. Từ điểm này thì nàng vốn nên cười to mới đúng, bắt đầu đi tiểu thư háo sắc này lại dời mục tiêu tới công tử Ngọc, Trì Luật Nhi biết rõ thân phận và thực lực của công tử Ngọc cũng không muốn vì tiểu thư này gây thêm phiền toái nào cho đại ca mình, đành phải né giận đi theo nàng, lúc nào cũng cảnh giác không để nàng lại gần công tử Ngọc.

Mà nói cũng kỳ quái, Cố Li háo sắc hiển nhiên là một người không thể kháng cự cái đẹp, cho nên lúc nhìn thấy Cung Trường Nguyệt bộ dạng mỹ mạo và khí thế cường đại liền lập tức chuyển mục tiêu từ Trì Bắc Thành qua, cái này thì có thể hiểu a.

Nhưng mà, dung mạo A Tân so với Cung Trường Nguyệt vẫn hơn một chút, vậy mà Cố Li chưa từng liếc nhìn hắn một cái, vẫn đặt hết tâm tư lên người Cung Trường Nguyệt, giống như mỹ nam A Tân chẳng hề có chút ảnh hưởng nào tới nàng.

Lúc nhắc chuyện này, Cố Li mới mười phần ngượng ngùng nói –

“Ta thích nam tử bá đạo cao quý như công tử Ngọc...”

Cho nên dù A Tân vẻ ngoài tuyệt mỹ nhưng khí chất lại như lưu manh, Cố Li chẳng hề có cảm giác gì.

Trên đường người đến người đi, cả đoàn người cách nhau không quá xa, tất cả đều hứng thú nhìn mấy hàng thủ công và đồ ăn vặt, không lâu sau, trên tay Trì Luật Nhi và Thanh Sở đã cầm rất nhiều thứ, cả Trì Bắc Thành cũng liên lụy, phải cầm đồ cho hai người.

Dĩ nhiên, không ai dám đi lên trêu chọc Cung Trường Nguyệt. Ngoại trừ Cố Li không sợ sống chết muốn tiếp cận nàng, nhưng là Thanh Sở với Trì Luật Nhi lại giám sát quá chặt nên cũng không làm gì được. Hai người cầm rất nhiều đồ trên tay, vậy mà vẫn có thể chính xác tóm lấy Cố Li, không cho nàng thoát khỏi phạm vi quản lý của mình, thật sự là rất giỏi.

Lú này, một bà lão tóc bạc, bước chân tập tễnh, quần áo có chút bẩn thỉu đi tới, ánh mắt bà đại ra, trên mặt đầy nếp nhăn, vừa nhìn có chút kinh người, bộ dạng lại có chút điên điên khùng khùng, ngay cả đi đường cũng lao đảo. Mà những người ở gần bà đều nhìn không được tránh xa, giống như trên người bà có thứ gì đó rất bản, nếu đụng phải thì gặp xui xẻo vậy.

Tính ích kỷ của con người, hoàn toàn lộ rõ.

Trong nháy mắt, lão bà tóc bạc đã đi đến trước mặt nhóm Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nhìn người đang đi về phía mình, nhú mày, dừng chân.

“Nhường đường cho lão nãi nãi một chút.” Trì Bắc Thành đi sát vào Cung Trường Nguyệt, thấp giọng nói.

Cung Trường Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, không lên tiếng mà chỉ đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn lão bà kia lao thẳng vào người mình giống như trâu húc vậy!

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Cung Trường Nguyệt lóe lên một chút hàn quang.

Đột nhiên nàng nâng tay, nhanh như chớp bắt lấy cổ tay lão bà, ngón tay dùng lực một chút, lập tức nghe lão bà kia kêu thảm mấy tiếng “a a”, sau đó điên cuồng gãy dựa, thiếu chút nữa là đá lên người Cung Trường Nguyệt.

Trì Bắc Thành chấn kinh, chuẩn bị xông lên giết tay Cung Trường Nguyệt ra, ai biết đường ánh mắt lạnh như băng của nàng đảo qua liền khiến Trì Bắc Thành sững sờ đứng yên tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng lại.

Còn A Tân, lúc nhìn thấy lão bà kia, ánh mắt khẽ híp lại.

“Chủ tử!” Lưu Thâm nhíu mày, nhanh chóng đi lên phía trước.

Đương nhiên nàng không hề nghi ngờ hành động của Cung Trường Nguyệt, nàng biết chủ tử làm như vậy là có lý do của người. Mà đối phương lại là một lão bà nhìn như không hề có chút lực sát thương nào, như vậy nghĩa là lão bà này có vấn đề.

Nếu đã có vấn đề, dĩ nhiên nàng không thể chỉ đứng nhìn, an nguy của chủ tử mới là quan trọng nhất.

Cung Trường Nguyệt cũng không có ý giao người cho nàng, Lưu Thâm liền đứng ở bên cạnh, im lặng không nói gì nhưng ánh mắt vẫn luôn luôn cảnh giác nhìn xung quanh.

Ba người Thanh Sở ở phía sau cũng thấy, nhanh chóng đi lên.

Cố Li trừng mắt nhìn, không biết Cung Trường Nguyệt có ý gì. Mà Trì Luật Nhi còn cho rằng không ngờ công tử Ngọc lại khi dễ một người già, trong lòng có chút khó chịu, nhưng e ngại khí thế của Cung Trường Nguyệt nên chỉ nhỏ giọng lầm bầm vài câu, không dám đi lên chất vấn, phải biết rằng lúc trước nàng đã nếm qua đau khổ khi làm Cung Trường Nguyệt khó chịu. Mà Thanh Sở lập tức thu lại bộ dạng cười hi hi ha ha kia, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, nhíu mày nhìn một lát sau đó ném những thứ trong tay xuống, đi về phía trước, đứng sau lưng Cung Trường Nguyệt, tay khẽ đặt lên nhụy kiếm bên hông, sẵn sàng xuất thủ bất kỳ lúc nào.

Lão bà kia vẫn bị Cung Trường Nguyệt nắm chặt tay, hình như không thể nói chuyện, chỉ mơ to đôi mắt mê mang nhìn Cung Trường Nguyệt, không ngừng “a a” kêu lên, khiến những người vây xem xung quanh cảm thấy bất mãn.

“Ai! Làm cái gì vậy chứ! Khi dễ người già a!”

“Thật là! Nhìn còn trẻ tuổi như vậy, sao lại tàn nhẫn làm ra chuyện này chứ!”

“Còn đeo mặt nạ kỳ quái nữa, không biết là kiểu người gì!”

“...”

Cung Trường Nguyệt mặc kệ những lời nói xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào lão bà kia, khẽ hừ một tiếng, khinh thường nói, “Là một sát thủ thật sự phải biết diễn kịch.”

Một câu này của nàng hoàn toàn vạch trần sự thật.

Lúc lão bà kia cúi đầu, mái tóc hỗn loạn che đi ánh mắt của bà, trong mắt nhanh chóng hiện lên hàn quang, sau đó tay nhịn không được mà nắm chặt lại, hình như có chút không thể kiềm chế. Nhưng rất nhanh sau đó đã đè nén xuống, tiếp tục giả vờ bộ dạng một lão bà, càng diễn càng giống.

“Thật là nhẫn nại.” Cung Trường Nguyệt không kiên nhẫn bỏ lại một câu, sau đó chuẩn bị ném người trong tay ra.

Lão bà lập tức cảm giác được có gì đó không thích hợp, trong lòng biết nếu bỏ qua thì sẽ không biết khi nào mới lại có được cơ hội như vậy, nhanh chóng đảo tay nắm lấy cổ tay Cung Trường Nguyệt, lập tức có một thanh chủy thủ trượt xuống từ trong tay áo ở bên tay còn lại, một đạo ngân quang chói mắt hướng về phía cổ Cung Trường Nguyệt –

“A!” Một màn này khiến những người nhát gan xung quanh lập tức sợ hãi kêu lên, mà phần lớn những người đó lại liên tục lui về sau, sợ liên lụy đến chính mình.

Cung Trường Nguyệt đã sớm có chuẩn bị, lúc lão bà kia nắm lấy tay mình rồi rút chủy thủ ra, nàng nhẹ nhàng gõ nát cổ tay lão bà kia, sau đó nâng chân đạp nàng ta bay ra ngoài!

Lão bà nhìn có vẻ già cả gù lưng lập tức văng xa nhiều trượng!

“A a!” Trong đám người kia lại vang lên một trận hét chói tai. Mấy người suýt bị lão bà văng trúng lại lui thêm vài bước.

Lão bà kia hung hăng nện xuống đất, mảnh đá ở sau lưng lập tức nứt ra, chỉ nhiều đó cũng đủ để thấy lão bà bị thương rất nặng.

Nhưng mà nếu thật sự là một lão bà, bị đánh đòn như thế chỉ sợ không chết thì cũng mất đi nửa cái mạng, mà người này hiển nhiên là một sát thủ giả trang thành bà lão, hơn nữa sát thủ này còn là một nam nhân!

Hắn phun ra một ngụm máu, lấy tay xoa xoa lưng, sau đó xoay người nhảy lên, lại tiếp tục đánh về phía Cung Trường Nguyệt, sự ác liệt kia chỉ sát thủ hạng nhất mới có.

Nhưng Cung Trường Nguyệt lại chỉ đứng yên một chỗ, không hề có ý ra tay.

Người đi đồn đồn lần này là Luru Thâm.

Luru Thâm nhìn thì chỉ như một thị nữ bình thường, nhưng võ công của nàng là cao nhất trong tứ đại thị nữ!

Hai người giao chiến, từng chiêu sắc bén, ra tay đoạt mệnh! Dĩ nhiên hai người này chẳng hề có ý nương tay, họ đều muốn lấy mạng đối phương!

Chỉ là Luru Thâm vẫn giỏi hơn sát thủ kia một bậc, chỉ lát sau liền chiếm thượng phong.

Nhưng bọn họ còn chưa phân thắng bại thì hắc y nhân đã như thủy triều dâng lên xuất hiện ở trên đường, giống như hồ rình mồi nhìn người ở chính giữa –
Cung Trường Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Âm Sát

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt trầm xuống – không ngờ nàng vừa mới đến Cận quốc thì đã gặp sát thủ. Xem ra những người này nắm rõ hành tung của nàng trong lòng bàn tay.

Đương nhiên, Cung Trường Nguyệt cũng không có ý giấu diếm hành tung của mình, nếu nàng muốn thế thì chỉ sợ không ai có thể tìm ra.

Nhóm hắc y sát thủ che mặt, toàn thân tản ra sát khí đột nhiên xuất hiện ở trên nóc nhà và hai bên đường, dân chúng vốn muốn đứng xem góp vui rốt cuộc cảm thấy kinh sợ, tiếng thét liên tục vang lên, con đường khi nãy còn chật người lập tức vắng hẳn, trở nên tiêu điều, có mấy người chạy trốn còn chưa kịp dọn quán, cứ để bàn ghế ở đấy, một ít sạp bán còn bị xô ngã, đồ đạc rơi đầy trên đất.

Những người đó vội vàng chạy trốn, nhưng chẳng ai lấy đi thứ gì không phải của mình, cũng xem như là kỳ tích.

Bởi vậy mới nói, so với tiền bạc thì mọi người vẫn coi trọng tính mạng hơn.

Nếu mạng đã mất thì có tiền để làm chi?

Sau khi mọi người chạy đi, nhóm sát thủ càng không có gì e ngại, trực tiếp nhảy xuống vây quanh đám người Cung Trường Nguyệt.

Cái gọi là e ngại, không phải là sát thủ sợ tổn thương đến dân chúng, trong mắt bọn họ, tính mạng dân chúng chỉ là chuyện vặt không đáng nhắc đến, giết đám người đó còn sợ mòn dao mình. Nhưng nếu mục tiêu của họ bị những người này che khuất mà chạy thoát, đó tuyệt đối là mất nhiều hơn được. Cho nên khi dân chúng đều bỏ chạy, bọn họ vây giết Cung Trường Nguyệt càng tiện hơn.

Đám sát thủ toàn thân sát khí đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn bao vây mình, thật sự là một chuyện khiến người ta sợ hãi. Mấy người Cung Trường Nguyệt thì không cảm thấy gì, nhưng mà ở đây còn có một nữ tử tay trái gà không chặt, nên...

“A—” Cổ Li sợ hãi kêu lên, trong mắt đầy sự kinh sợ, tay nàng nắm chặt Trì Luật Nhi, giống như sợ Trì Luật Nhi vứt nàng đi.

Nhưng mà trong lòng tiểu thư Cổ Li vẫn giấu một tâm tư, nàng ngẩng đầu mong chờ nhìn bóng lưng Cung Trường Nguyệt, chỉ cảm thấy hình ảnh huyền sắc thâm trầm đó mang lại cảm giác an toàn không thể tả – nếu mình là người đứng cạnh hắn...

Muốn vờ suy nghĩ chạy qua đầu Cổ Li, nhưng nàng vẫn không ngừng hét, một chút ý định dừng lại cũng không có.

Cung Trường Nguyệt chỉ thấy âm thanh này vô cùng đáng ghét, lập tức quay đầu lại, nhú mày, về mặt bực mình nhìn Cổ Li.

“Câm miệng.”

Hai từ này giống như có bông tuyết rơi xuống đất, lạnh lẽo mà rất có lực sát thương, tiếng thét khiến người ta đau đầu cũng lập tức dừng lại.

Cổ Li rụt đầu, sợ hãi nhìn Cung Trường Nguyệt.

Nàng còn sợ Cung Trường Nguyệt hơn mấy kẻ có thể đoạt mệnh mình nữa.

Cung Trường Nguyệt hài lòng quay đầu lại, ánh mắt cũng đảo qua mấy sát thủ trước mặt, nhìn bộ dạng bọn chúng hình như không lấy được mạng mình thì sẽ không bỏ qua, cười khẽ hai tiếng, trong tiếng cười tràn đầy khinh thường.

Nàng nâng tay lên, bàn tay khẽ đảo, Bạo Vũ Lê Hoa đã xuất hiện trong tay nàng.

Hôm nay Cung Trường Nguyệt vốn là muốn đi dạo, không có tâm trạng dây dưa với đám người này, trực tiếp lấy Bạo Vũ Lê Hoa ra, chuẩn bị một đòn giải quyết hết.

Vận chuyển đan điền, nội lực trong kinh mạch tăng mạnh, Bạo Vũ Lê Hoa lập tức nổ tung, một đám ánh sáng thoảng qua trong nháy mắt, chỉ bạc của Bạo Vũ Lê Hoa len qua kẽ tay của Cung Trường Nguyệt, dưới sự khống chế của nàng, chỉ bạc chậm rãi tung bay xinh đẹp như hoa lê, nhưng cũng thật sự là vũ khí giết người!

Nhưng mà sau khi Cung Trường Nguyệt lấy Bạo Vũ Lê Hoa ra, mới phát hiện thì ra mấy người bên cạnh lại vương vãi như thế.

Ánh mắt nàng đảo qua từng người, “Tránh qua một bên.”

Lưu Thâm và Thanh Sở không có chút phản đối nào với mệnh lệnh của Cung Trường Nguyệt, Thanh Sở phi thân nhảy lên mái nhà, còn Lưu Thâm thì đâm một kiếm lấy đi tính mạng tên sát thủ giả thành bà lão, sau đó cũng nhanh chóng nhảy lên mái nhà với Thanh Sở.

A Tân chân chờ một lát, nhưng mà nghĩ tới thực lực mạnh kinh người của Cung Trường Nguyệt thì bình thường trở lại, không nói gì nhiều mà tới bên cạnh Lưu Thâm và Thanh Sở.

Còn Trì Bắc Thành lại rất do dự, “Chỉ để lại mình ngơ, sợ là...”

Trì Luật Nhi vốn cũng muốn đi, nhưng thấy đại ca nhà mình vẫn ở lại nên cũng không di chuyển, thuận tiện nắm lấy Cổ Li, không để nàng “chạy loạn” tùm lùm.

Cung Trường Nguyệt nắm chặt Bạo Vũ Lê Hoa, này giờ phải kiềm chế không phát động nó, bây giờ đã bắt đầu không kiên nhẫn, “Vương chân, rút ngay!”

Trì Bắc Thành thở dài, gật đầu với Trì Luật Nhi rồi phi thân lên đứng cạnh ba người A Tân.

Trì Luật Nhi xách Cổ Li chạy theo.

Cổ Li cảm giác được mình đang ở giữa không trung, chỉ cảm thấy sợ hãi mà thôi, đang chuẩn bị hét lên thì nhớ tới Cung Trường Nguyệt khó chịu quát nàng, vội vàng che miệng lại không dám kêu nữa, đôi mắt to im lặng nhìn Cung Trường Nguyệt.

Sáu người bên cạnh Cung Trường Nguyệt đã rời đi nhưng đám sát thủ không quan tâm mà chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, sợ nàng giờ mất khống chế gì đó.

Đám sát thủ lần này thật sự không phải là người nhân từ, bọn chúng biết những người kia tuy rằng yếu, nhưng đó là từ góc nhìn của công tử Ngọc, nếu bọn chúng muốn giết tất cả e rằng phải trả một cái giá lớn, hơn nữa còn rất phí thời gian. Nếu là vậy thì sẽ làm trái với nhiệm vụ, mục tiêu thật sự của chúng là Cung Trường Nguyệt, cho nên bọn chúng cũng không muốn đặt sức lực vào người khác.

Phải biết rằng công tử Ngọc là cảnh giới tông sư trong truyền thuyết, có lẽ cũng không thể giải quyết dễ dàng, bọn chúng phải cẩn thận từng chút.

Những người vương vãi đều đã rời đi, trong lòng Cung Trường Nguyệt cũng thấy thoải mái, cho nên – đại khai sát giới!

Không giống với Thương Lộ, Bạo Vũ Lê Hoa là bảo bối quân chiến trong tay Cung Trường Nguyệt, chỉ cần có Bạo Vũ Lê Hoa, trong thiên hạ này sợ là chỉ có đại tông sư mới có thể tới gần nàng!

Lúc cổ tay Cung Trường Nguyệt khẽ động, thủ lĩnh sát thủ ra một cái mệnh lệnh, đám sát thủ vây quanh Cung Trường Nguyệt lập tức nhún người bay lên đánh về phía nàng!

Làm sát thủ, quan trọng là tốc độ!

Tuy rằng thực lực và tốc độ đám sát thủ vây giết Cung Trường Nguyệt không đồng đều, nhưng cũng không chênh lệch quá lớn. Chỉ là loại tốc độ đó kém xa Bạo Vũ Lê Hoa trong tay Cung Trường Nguyệt!

Từng sợi chỉ bạc của Bạo Vũ Lê Hoa giống như những tia sáng sắc bén phóng về phía đám người đó!

Những sát thủ lần này đến ám sát Cung Trường Nguyệt đã được dạy qua, nên cũng biết nàng có vũ khí gì, nhìn thấy nàng ra tay liền hiểu đây là thứ quý giá được tạo ra từ hàn thiết trầm ngân, giết người trong nháy mắt, cả đám lập tức nhìn chăm chăm vào quỹ đạo của nó, tùy cơ mà tránh né –

Phương pháp này có chút ngốc, nhưng miễn cưỡng cũng xem như dùng được, phần lớn đều tránh được loạt công kích đầu tiên, chỉ có vài người trúng chiêu, lúc chỉ bạc chui vào cơ thể lập tức trở nên cứng rắn, lại còn thay đổi hình dạng đảo loạn trong nội tạng, ở ngoài nhìn thì không thấy gì, ngay cả một

chút máu cũng không có.

Mấy người trúng đòn mở to hai mắt, thi thể chết không nhắm mắt ngã xuống.

Đám sát thủ tránh được sợ hãi nhìn thi thể thê thảm của đồng bạn, may mắn mà mình tránh thoát, cũng cảm thấy có chút thương cảm cho những người đã chết – tuy nói sát thủ là nghề bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nhưng nhìn đến đồng bạn chết trước mặt mình, bọn họ vẫn cảm thấy có chút buồn rầu.

Nhưng mà họ cũng không buồn sâu lâu, bởi vì chân họ còn chưa chạm đất thì Bạo Vũ Lê Hoa trong tay Cung Trùng Nguyệt đã lần nữa khởi động!

Trận tàn sát lúc này mới thật sự mở màn.

Nữ nhân tên là Cung Trùng Nguyệt kia mặc một thân huyền sắc, mái tóc đen tung bay ở phía sau, mặt nạ bạc lóe lên hàn quang, đứng ở chính giữa một đám hắc y sát thủ, chỉ bạc xinh đẹp trong tay cũng là vũ khí giết người!

Mấy người bên cạnh nhìn đến ngẩn ngơ, bao gồm cả Lưu Thâm và Thanh Sở.

Tuy hai người họ hằng năm đều đi theo Cung Trùng Nguyệt, nhưng thật sự thấy nàng dùng Bạo Vũ Lê Hoa tàn sát thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà mỗi lần các nàng nhìn thấy là một lần rung động –

Thì ra giết người cũng có thể đẹp như thế.

Từng đạo ngân mang xinh đẹp xuyên qua đám người đó, nhìn từ xa như một đóa hoa đang nở rộ, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp đến mức khiến người ta đui mù!

Thấy một màn như vậy, mọi người cũng bừng tỉnh – quả nhiên, những thứ xinh đẹp nhất cũng nguy hiểm nhất.

Những lời này thật có lý!

Ổng tay áo Cung Trùng Nguyệt tung bay, không chể Bạo Vũ Lê Hoa đoạt đi tính mạng một đồng người, không lâu sau, hắc y sát thủ như thủy triều kia đã chết hơn một nửa, thi thể bọn họ ngã xuống nhưng lại không có chút máu nào, nhìn qua có vẻ kinh người.

Xung quanh là núi thi thể, mà Cung Trùng Nguyệt ở giữa là sát thần!

Trong mắt Trì Bắc Thành đầy cảm xúc phức tạp, hắn biết công tử Ngọc rất mạnh, nhưng hắn không ngờ là mạnh tới mức này, võ công đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, mấy người tới ám sát này, tùy tiện chỉ một người thì cũng đã có thể vô ngục xưng là sát thủ hạng nhất, vậy mà ở trước mặt nàng hoàn toàn không thể chống đỡ, chẳng lẽ đây là sức mạnh của tông sư sao?

Suy nghĩ của Trì Luật Nhi thì đơn giản hơn nhiều, nàng chỉ cảm thấy vô cùng rung động.

Mà A Tân cũng cảm thấy khiếp sợ, lúc trước khi Cung Trùng Nguyệt đối phó với hắn, chỉ cần dùng vài chiêu tầm thường là đã chế phục hắn, nên hắn cũng không có cơ hội thấy Cung Trùng Nguyệt dùng Bạo Vũ Lê Hoa hay Thương Lộ, bây giờ nhìn thấy, thật sự là sáng rực đến đui mù.

Mà Cố Li vốn là người có lá gan rất nhỏ, từ lúc nàng bị đám sát thủ dọa thét lên thì đã nhìn ra được điều này rồi. Nhưng mà lần này nhìn thấy cảnh tượng ý trung nhân công tử Ngọc của nàng đại khai sát giới, nàng không hề cảm thấy kinh khủng, mà ngược lại còn si mê Cung Trùng Nguyệt hơn nữa, thật sự là có chút không kiềm chế được.

Đây mới thật sự là nam nhi, đây mới thật sự là máu tanh!

Nếu Cung Trùng Nguyệt biết được suy nghĩ của nàng, không biết sẽ có vẻ mặt kỳ quái thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thật Thà

Thi thể và máu rơi đầy trên đất, nếu nói không rung động lòng người thì chắc chắn là nói dối.

Ngoại trừ Cố Li, những người kia đều cùng con đường với Cung Trùng Nguyệt, ai ai cũng đã từng giết người, nhưng bọn họ chưa hề nhìn thấy một màn tàn sát như vậy bao giờ, ngay cả đại hải tặc như A Tân cũng không giấu được khiếp sợ.

Tuy hấn là hải tặc tung hoành nhiều năm trên biển, giết người như ngóe, nhưng chưa có lần nào giết nhiều người như vậy, hấn cũng không phải biến thái thích giết người, hấn chỉ muốn tiền mà thôi.

Sau khi Cung Trường Nguyệt xử lý hết đám sát thủ, mấy người ở trên nóc nhà cũng phi thân xuống.

Tuy rằng trước đây Cổ Li si mê bản lĩnh của Cung Trường Nguyệt, nhưng nó không có nghĩa là nàng không có cảm giác gì với trường hợp máu tanh thế này, đến lúc nàng được người ta mang xuống, nhìn thẳng vào những xác chết đó, Cổ Li vẫn không nhìn được mà trắng bệch, suýt nữa là đã nôn ra, cuối cùng chỉ có thể trốn sau lưng Trì Luật Nhi, không dám nhìn cảnh đó nữa, lại càng không dám lại gần Cung Trường Nguyệt đang ở trung tâm của biển thi thể.

Từ lúc Cung Trường Nguyệt ra tay, Lưu Thâm đã phát tín hiệu triệu tập người Thần lâu ở gần đó. Tuy nói những việc này có thể để âm vệ bên cạnh Cung Trường Nguyệt xử lý, nhưng nếu làm vậy thật sự là dùng dao giết trâu để mổ gà, hơn nữa những âm vệ này nếu không có lệnh của Cung Trường Nguyệt, tuyệt đối không xuất hiện trước mặt người khác.

Đến khi tất cả kết thúc, người Thần lâu cũng đã đến.

“Dọn dẹp nơi này.” Cung Trường Nguyệt tùy ý ra lệnh, không hề cảm thấy nặng nề khi đối diện với những thi thể ở trước mặt. Ánh mắt nàng dừng lại bên Bạo Vũ Lê Hoa, nhìn ở phía trên không hề dính máu, vẫn lạnh lẽo sắc bén như lúc mới lấy ra, Cung Trường Nguyệt hải lòng cắt nó vào.

Người đến dọn dẹp sau khi xử lý xong, vị thủ lĩnh đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, bái một cái rồi mới thấp giọng hỏi, “Lâu chủ, có cần điều tra thân phận những người này không?” Thật ra mấy người này đều là thuộc hạ cũ của Thất Tinh lâu, dĩ nhiên hiểu rõ việc điều tra.

“Không cần.” Cung Trường Nguyệt thần nhiên nói, thuận tiện ném thứ gì đó trên tay xuống đất.

Tám thẻ bị ném trên đất phát ra ánh sáng u ám, ở trên khắc một chữ rất to – “Ma”!

“Ma tông?” Người mới tới nhận ra tám thẻ này, nhưng mà hấn vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, cho nên mới nghi ngờ lên tiếng, giọng nói cũng có chút do dự, “Có phải là những người này cố ý đem theo thẻ để lừa chúng ta đặt chú ý lên người Ma tông, sau đó chăm ngòi ly gián...”

Phỏng đoán này thật rất hợp lý.

Cung Trường Nguyệt nhú mày, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên người đó, trong mắt đầy sự khó chịu – hấn đang nghi ngờ nàng?

Người kia lập tức run lên, vội vàng quỳ xuống, sợ hãi dập đầu, không hề nề tình chút nào, phần da trên trán bị trầy xước, máu tươi nhỏ giọt, “Thuộc hạ đáng chết, không nên nghi ngờ quyết định của lâu chủ!”

Cung Trường Nguyệt hừ một tiếng, “Tự mình đi chịu phạt.” Sau đó, nàng dừng lại một chút, ánh mắt đặt lên tám thẻ, “Chắc chắn là Ma tông.”

Nàng cũng không phải là kẻ ngốc, tình huống này sao lại chưa từng nghĩ tới chứ? Cũng bởi vì vậy mà Cung Trường Nguyệt mới khẳng định những người này không phải giả dạng thành người của Ma tông, võ công của bọn chúng giống với đám người Ma tông từng xuất hiện ở thiên hạ võ hội.

Người kia không dám phản bác – lâu chủ nói những người này là Ma tông thì dĩ nhiên là có lý của người, hấn vừa rồi đã nghi ngờ thật sự đã vượt quá phép tắc.

Đối với trừng phạt của Cung Trường Nguyệt, hấn không hề dị nghị, thậm chí còn cảm thấy có chút may mắn, bị phái đến làm thám tử ở Cận quốc nên hấn ít có cơ hội nhìn thấy chủ tử, nhưng mà nghe những người kia nói, chủ tử khi làm việc nói một thì không có hai, xúc phạm đến người thì thường không có được kết quả tốt, sống không bằng chết. Cho nên mức trừng phạt này cũng là rất nhẹ rồi, vì thế mà hấn không hề oán hận Cung Trường Nguyệt.

Người của Thần lâu, chỉ cần tiếp xúc với Cung Trường Nguyệt thì đều tự giác sinh ra lòng thuần phục với vị lâu chủ thần bí này.

“Lui xuống đi.” Cung Trường Nguyệt khoát tay, đi đến trước mặt Lưu Thâm, tay để ở sau lưng, bộ dáng nhàn nhã nói, “Đi.”

Nàng cũng không có ý muốn hỏi phủ, nếu đã ra ngoài thì đương nhiên phải đi chơi cho đã. Mà khu phố này đã vắng người rồi, bọn họ đi đến chỗ khác chơi.

Vội lại hình như Cung Trường Nguyệt cũng đã quên màn ám sát khi này.

Mà thật thế, vụ ám sát đó chẳng là gì với nàng.

Nhưng mà cũng kỳ quái, Cung Trường Nguyệt không hề dính máu cũng được đi, dù sao cách giết người của Bạo Vũ Lê Hoa là phá hoại bên trong cơ thể đối thủ, bề ngoài nhìn không khác gì, cũng không có chảy nhiều máu. Nhưng nàng dù sao cũng mới giết người, vậy mà một mùi máu cũng không có, điều này khiến người ta cảm thấy thật bất ngờ.

Có thể bởi vì không có chút mùi hương thừa thãi nào có đủ can đảm bám lấy Cung Trường Nguyệt.

Phất tay áo rời đi.

Nếu Cung Trường Nguyệt đã lên tiếng, những người khác dĩ nhiên không dám trái lời, sau khi nàng quay đi thì bọn họ cũng rời khỏi đó. Mà người Thất

Tĩnh lâu có nhiệm vụ dọn dẹp hiện trường, đảm bảo không lưu lại một chút máu nào cũng đã biến mất.

Con phố lại yên ổn như cũ, có vẻ một màn chém giết khi nãy chỉ là ảo giác mà thôi.

Những người trốn trong phòng nhìn một lúc lâu, chắc chắn không có ai xuất hiện nữa mới dám đi ra, sau đó vỗ vỗ ngực giống như đã tránh thoát một kiếp nạn, vô cùng may mắn vì mình không bị liên lụy.

Không lâu sau đó, trên phố lại đầy người đi qua đi lại rộn ràng như trước.

Giống như tất cả đều chưa xảy ra.

Từ lúc người Ma tông xuất hiện, huynh muội Trì Bắc Thành và Cố Li đã không còn tâm trạng dạo phố nữa, giống như bộ dạng đã nhập vào cõi tiên, làm gì còn quan tâm những thứ khác!

Tuy rằng A Tân bày ra bộ dạng không thèm để ý, nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn có chút quan tâm, cho nên cũng thờ ơ với những thứ kia!

Đại khái trong bọn họ chỉ có Cung Trường Nguyệt là vẫn còn hứng thú.

Đến lúc hoàng hôn, Cung Trường Nguyệt mới mang theo mọi người về phủ Trì Bắc Thành.

Vừa bước vào cửa, Cung Trường Nguyệt liền nghiêng đầu nâng cằm với Trì Bắc Thành, hỏi, “Rảnh?”

Nếu người khác nhìn thấy, bộ dạng này của Cung Trường Nguyệt thật là ngạo mạn vô phép, nhưng Trì Bắc Thành lại chẳng hề khúch mắc, ngược lại còn cười ôn hòa với Cung Trường Nguyệt, “Có chuyện gì sao?”

“Ân.” Cung Trường Nguyệt thật thà gật đầu.

Đã nhiều ngày trôi qua, cũng có thể hỏi Trì Bắc Thành một ít chuyện rồi, dù sao việc của Thanh Thần vẫn nên giải quyết nhanh.

Trì Bắc Thành suy nghĩ, trong lòng cũng hiểu được nếu Cung Trường Nguyệt đã nói vậy thì có nghĩa là nàng không muốn người khác biết bọn họ nói gì, cho nên hắn chủ động lên tiếng, “Công tử Ngọc đến thư phòng của ta vậy?”

Cung Trường Nguyệt gật đầu.

Hai người đi vào thư phòng Trì Bắc Thành.

Vị trí thư phòng có chút tĩnh mịch, nằm ở góc nhỏ phía đông nam, không có nhiều người qua lại, hơn nữa trong sân trồng đầy thủy trúc, cho nên nơi này lại càng im ắng hơn, giống như cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Nhưng mà trong phòng vẫn được quét dọn sạch sẽ, bố trí đơn giản thoải mái, không hề cố ý khoe khoang những thứ xa xỉ gì đó, giá sách ở bên trong rất cao, cũng được xếp đầy sách và vài bức thư họa đã tạo nên một khung cảnh thư hương đầy vẻ thanh nhã.

Mà càng đặc biệt hơn là gian phòng ngoài có vài thanh gỗ được dựng thành khung, ở trên dảm đầy dây leo xanh mướt, che đi một mảnh tĩnh mịch, ở dưới thì có bàn và ghế đá mát rượi, trên ghế được lót nệm mềm bằng gấm, trên bàn lại có một bộ trà cụ tử sa.

“Ngồi.”

Người nói ra câu này không phải chủ nhà Trì Bắc Thành mà là Cung Trường Nguyệt.

Vốn Trì Bắc Thành định bàn chuyện ở trong phòng, nhưng Cung Trường Nguyệt thấy bàn ghế ở ngoài lịch sự tao nhã, lập tức ngồi xuống, cũng tỏ vẻ bảo Trì Bắc Thành ngồi đối diện mình.

Trì Bắc Thành cũng không mất tự nhiên, rất nghe lời ngồi xuống.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Cung Trường Nguyệt cũng không vội nói ra mục đích tìm đến Trì Bắc Thành, chỉ lười biếng dựa ra đằng sau, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn.

Vô tình đã tạo nên một không khí hơi khàn trương.

Trì Bắc Thành không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên cảm nhận được không khí đã thay đổi, hắn trong lòng cười khỏ, cũng hiểu được tiết tấu cuộc trò chuyện đã bị Cung Trường Nguyệt nắm lấy, hắn vậy mà lại ở thế bị động.

Nhưng mà hắn cũng không thấy tức giận, chủ động lên tiếng trước, nụ cười trên mặt vẫn ôn hòa như cũ, không hề có bộ dạng chiến thần mặt lạnh.

“Công tử Ngọc có chuyện gì xin cứ nói thẳng.” Trì Bắc Thành nghĩ mình chắc cũng không có thứ gì để lâu chủ Thần lâu nhớ đến nên cũng không có gánh nặng gì.

Đương nhiên, không có gánh nặng là lúc mà hắn hoàn toàn chưa biết Cung Trường Nguyệt sẽ hỏi mình điều gì.

Cung Trường Nguyệt cũng lườm khách sáo, trực tiếp hỏi, “Trì Bắc Thành... có biết Xích Viêm thần mộc?”

Trì Bắc Thành sững sốt, trên mặt đầy vẻ khiếp sợ không thể che giấu.

Cung Trường Nguyệt đương nhiên biết trong lòng hắn còn khiếp sợ hơn nhiều.

Trì Bắc Thành ha ha cười hai tiếng, nhìn có vẻ trấn định nhưng trong lòng đã hoảng loạn rồi, “Ta... không biết công tử Ngọc từ đâu mà biết được thứ này?”

Trì Bắc Thành hỏi những lời này cũng vô tình tiết lộ – hắn biết vật này có thật.

Cung Trường Nguyệt hí hai mắt, trong lòng hiểu rõ.

Nếu hắn biết thì nàng không sợ không hỏi được.

Xích Viêm thần mộc, nhất định nàng phải có!

Trong đáy mắt Cung Trường Nguyệt hiện lên một chút cổ chấp.

Đương nhiên “cáo già” Cung Trường Nguyệt sẽ không lộ ra, nàng chỉ khoát tay, “Ngươi không cần quan tâm vì sao ta biết, ngươi chỉ cần biết ta muốn thứ này là được.”

---

*Tứ sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Thần Mộc

Ý cười trên mặt Trì Bắc Thành dần nhạt đi, vẻ mặt nghiêm túc hơn vài phần, “Công tử Ngọc, ngươi chắc chắn là mình không phải đang nói đùa?”

Cung Trường Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt đen bình thản như đầm sâu không gợn sóng. Ý của nàng cũng rất rõ ràng, trước giờ nàng chưa từng nói đùa.

Trì Bắc Thành mím môi, im lặng.

Hắn biết rõ vị công tử Ngọc đang ngồi trước mặt là người thế nào, tuy rằng trên giang hồ đồn rất nhiều về hắn, nhưng có chuyện tuyệt đối chính xác, đó là công tử Ngọc rất kiêu ngạo. Trong khoảng thời gian tiếp xúc với hắn, Trì Bắc Thành hiểu được cái gọi là kiêu ngạo đó phải dùng từ “cuồng ngạo” mới đúng, đó là vị trí của kẻ ở trên cao nhìn đời bằng nửa con mắt.

Cho nên, công tử Ngọc khinh thường nói dối.

Nếu lúc này hắn hỏi Xích Viêm thần mộc, vậy có nghĩa là công tử Ngọc biết Xích Viêm thần mộc có tồn tại, hơn nữa còn điều tra ra nó ở trong hoàng thất Cận quốc, dù Trì Bắc Thành có giấu diếm cũng không được, lại còn làm trò cười.

Một lúc lâu sau, Trì Bắc Thành do dự, nhưng vẫn lên tiếng –

“Ta có thể hỏi một câu, công tử Ngọc muốn Xích Viêm thần mộc để làm gì không?”

Ngón tay Cung Trường Nguyệt khẽ chạm vào chén trà, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn của nó, tùy tiện nói, “Cứu mạng”

Trì Bắc Thành nheo mắt, cũng không hề hỏi tiếp.

Cứu mạng ai, không phải việc của hắn, nếu hỏi nữa thì là lăm miệng vô phép.

Trì Bắc Thành gật đầu, “Vậy ta cũng nói thật, chính xác là ta biết Xích Viêm thần mộc có tồn tại, nhưng không biết nó được giấu ở đâu.”

“Không sao.” Cung Trường Nguyệt chẳng hề để ý, lúc điều tra Xích Viêm thần mộc, nàng đã biết tuy Trì Bắc Thành là Trấn Bắc vương Cận quốc, nhưng không hề biết Xích Viêm thần mộc ở đâu, cho nên từ đầu nàng đã có ý tìm được Xích Viêm thần mộc từ Trì Bắc Thành.

Ba chữ Cung Trường Nguyệt nói ra cũng làm Trì Bắc Thành ngạc nhiên, “Vậy hôm nay ngươi tìm ra, còn nói những lời này là có ý...”

“Ta cần ngươi giúp.” Đôi mắt âm u thâm trầm của Cung Trường Nguyệt yên lặng nhìn Trì Bắc Thành, gần từng tiếng một, giọng điệu chắc chắn lại có vài phần khí thế.

“Ta...” Trì Bắc Thành ‘ta’ nửa ngày cũng không nói tiếp.

Cung Trường Nguyệt cũng không kiên nhẫn, “Có điều kiện gì?”

Trì Bắc Thành cười khò một tiếng, “Cũng không phải là điều kiện gì, mà là ta không thể tìm được Xích Viêm thần mộc. Tuy nói ta có biết Xích Viêm thần mộc, nhưng là do phụ thân nói lại, còn Xích Viêm thần mộc đã biến mất vài chục năm rồi, bây giờ tìm nó thật sự là mò kim đáy biển.”

Nếu là chuyện nhỏ, có lẽ Trì Bắc Thành đã đồng ý, nhưng dính líu tới Xích Viêm thần mộc thì hắn không dám chắc.

Xích Viêm thần mộc là quốc bảo của hoàng thất Cận quốc, mà hắn là người của hoàng thất.

Nhưng mà ngay sau đó, Trì Bắc Thành lại nghe được một tin tức kinh thiên động địa từ Cung Trường Nguyệt.

“Ta biết Xích Viêm thần mộc ở đâu.” Nàng nói rất thần nhiên, nhưng nội dung lại long trời lở đất!

Lúc trước, khi Cung Trường Nguyệt điều tra Xích Viêm thần mộc đã khiến mọi người liều mạng đi tìm tin tức liên quan, phái người hỏi thăm xung quanh, chỉ mong nhanh chóng tìm được Xích Viêm thần mộc. Mà trong không thời gian này, thủ hạ Cung Trường Nguyệt rốt cuộc cũng tra được tin tức liên quan đến dấu vết của Xích Viêm thần mộc, lập tức phái người đến thăm dò. Trải qua nói bóng nói gió, lại còn ép buộc dụ dỗ, cuối cùng cũng lấy được một tấm khăn giấu trong tay bọn họ, ở trên có thuê hoa văn tinh ảo, dáng vẻ rất bình thường.

Nhưng không ai khinh thường tấm khăn này vì nó bình thường, mà còn cầm nó lên nghiên cứu một lúc lâu. Cuối cùng, có người phát hiện ra tấm khăn này có một mùi hương kỳ lạ, đó là mùi dược thủy đã thất truyền từ lâu, loại dược thủy này có thể tự ăn đi, phải có một phương pháp đặc biệt mới có thể khiến nó hiện lên.

Lại một trận hỗn loạn. Đến lúc đồ án trên tấm khăn lộ ra trước mặt mọi người, thủ hạ Cung Trường Nguyệt cũng nhanh chóng vẽ lại nó rồi vội vàng đưa đến chỗ nàng.

Đó là bản đồ vị trí của Xích Viêm thần mộc.

Sau khi Cung Trường Nguyệt nói mình biết Xích Viêm thần mộc ở đâu, lập tức lấy tờ giấy trong tay áo ra, đẩy tới trước mặt Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành theo bản năng muốn đưa tay ra cầm nó, nhưng lý trí rất nhanh đã ngăn hắn lại, tay hắn vẫn để ở giữa trời, ánh mắt dừng ở tờ giấy rất bình thường kia, có thể nhìn thấy vết mực loáng thoáng ở phía trên.

Hắn do dự, tâm tình phức tạp đến cả hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Cầm lấy đi.” Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu.

Giọng nói của nàng như có ma lực, ánh mắt Trì Bắc Thành chợt lóe, lại cảm thấy có chút giật mình, đợi đến khi hắn hồi phục tinh thần thì tờ giấy đã nằm trên tay.

Trì Bắc Thành không vội xem mà chỉ nhìn chằm chằm vào Cung Trường Nguyệt, lúc này Cung Trường Nguyệt lại cầm lấy chén trà tinh xảo lên, nhấp một ngụm, ánh mắt căn bản không thèm nhìn hắn cái nào.

Trì Bắc Thành thở dài, cũng không cự tuyệt nhìn vào sự thật khiến hắn vô cùng khiếp sợ nữa.

“Này... nơi này lại là...”

Trì Bắc Thành nhìn không được nắm chặt bản đồ, hai tay cũng run nhẹ, một loại chấn động không thể ngăn lại tràn ngập thân hắn.

“Tùng thấy rồi?” Cung Trường Nguyệt đặt tay lên bàn, nâng cằm, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi chén trà tử sa kia, không hề quan tâm hỏi.

Thật ra nàng cũng chưa xem tấm bản đồ đó, lúc thuộc hạ đem đến cho nàng thì đã nói với nàng, bọn họ từng đối chiếu nơi này với bản đồ Cận quốc nhưng vẫn không phát hiện ra vị trí được đánh dấu là ở đâu.

Cung Trường Nguyệt cũng lười nhìn tấm bản đồ kỳ quái đó, trực tiếp ném cho Trì Bắc Thành, cũng đưa chuyện phiền não này cho hắn giải quyết.

Thân là Trấn Bắc vương Cận quốc, hắn hiểu rõ Cận quốc như lòng bàn tay, nhất định là biết chỗ này ở đâu.

Lúc trước quả thật Cung Trường Nguyệt có suy nghĩ này, nhưng bây giờ nhìn thấy phản ứng của Trì Bắc Thành, nàng mới thật sự chắc chắn hắn biết nơi

này.

Trì Bắc Thành hít sâu một hơi, sau đó đặt hai tay lên bàn đó, cảm giác lạnh lẽo thấm vào da hần, nháy mắt đã lan đến đầu hần, khiến hần cảm thấy tỉnh táo hơn một chút.

Tay Trì Bắc Thành ngừng run, hần nhẹ nhàng men theo nét vẽ của bản đồ, sau đó dừng lại ở vị trí kia.

Lúc này, hần nói rõ tên của nơi đó.

“Đây là hoàng lăng của Cận quốc.”

Hoàng lăng Cận quốc chính là nơi hoàng đế các đời của Cận quốc ngủ say, tuy nói cả thiên hạ đều biết hoàng lăng Cận quốc có tồn tại, nhưng sợ là chỉ vài người trong hoàng thất mới biết được hoàng lăng thật sự nằm ở đâu. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu cả thiên hạ đều biết hoàng lăng của một đất nước nằm ở đâu thì chỉ sợ nếu không có nhiều quân lính bảo vệ, hoàng lăng kia không biết đã bị đám trộm mộ đào bao nhiêu cái động rồi.

Đây gọi là có tiền cũng có thể sai khiến ma quỷ, vật bồi táng trong hoàng lăng đều là vô giá, đủ để cho rất nhiều người đánh mất chính mình, liều lĩnh như thiêu thân lao vào lửa.

Trì Bắc Thành có thể biết hoàng lăng Cận quốc ở đâu có lẽ cũng vì địa vị của hần và thanh danh của chiến thần Cận quốc.

Nhưng mà Cung Trường Nguyệt nghe xong những lời này, lại nhưn mi nhìn về phía Trì Bắc Thành.

“Ngươi không sợ?” Cung Trường Nguyệt ngạc nhiên.

“Sợ cái gì? Sợ ngươi sẽ thêm nhỏ dãi mấy vật bồi táng trong hoàng lăng?” Trì Bắc Thành nói xong, cười lắc đầu, “Công tử Ngọc ngươi nhất định sẽ không như thế.”

Nàng quả thật sẽ không như thế.

Cung Trường Nguyệt thu lại ánh mắt hứng thú, quay về với đề tài Xích Viêm thần mộc.

“Ngươi biết là tốt rồi, đưa ta đến đó.” Cung Trường Nguyệt nói rất ngắn gọn.

Trì Bắc Thành cười khò, “Ta... hình như không có đồng ý với ngươi mà...”

“Ngươi không đồng ý?” Cung Trường Nguyệt nhún mày.

Một áp lực vô hình lấy nàng làm trung tâm lập tức lan ra ép về phía Trì Bắc Thành, khiến hần hơn nửa ngày vẫn chưa trả lời Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt thấy hần im lặng, dĩ nhiên xem như hần đã đồng ý.

“Ngươi đồng ý thì tốt.” Cung Trường Nguyệt hài lòng gật đầu.

Trì Bắc Thành biết mình chắc chắn không trốn không thoát, cũng đành bất đắc dĩ đồng ý, hơn nữa hần biết công tử Ngọc nếu nói phải có Xích Viêm thần mộc, vậy nhất định chỉ lấy Xích Viêm thần mộc chứ không động vào những thứ khác, đây cũng là nguyên do mà hần không quá phản đối. Tuy Xích Viêm thần mộc là bảo vật, nhưng Cận quốc bọn họ có nó đã nhiều năm rồi mà vẫn không phát hiện ra công dụng thật sự của nó là gì, không bằng đưa cho người biết cách dùng để sử dụng hết sự thần kỳ của nó.

Tuy Trì Bắc Thành không phải quá lớn tuổi, nhưng hần đã trải qua nhiều chuyện, tuổi còn nhỏ mà đã chống đỡ vinh quang của cả tòa vương phủ, dĩ nhiên là không thể không vất vả. Cho nên hần mới có tính cách tang thương như thế, tựa như đều thông suốt mọi chuyện.

“Được, chúng ta trở về đô thành trước đã.” Cuối cùng Trì Bắc Thành cũng lên tiếng đồng ý.

“Ngày mai đi.” Cung Trường Nguyệt bỏ lại ba chữ này rồi lập tức đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng dáng Cung Trường Nguyệt càng lúc càng xa, Trì Bắc Thành bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng mà cũng không có gọi lại, tối nay hần phải chuẩn bị tốt mọi thứ để mai khởi hành đi đô thành đã.

Đương nhiên, tin tức này cũng đã được truyền đến những người khác trong nhà.

“A! Đi về sao? Thật là quá tốt!” Cô Li hưng phấn vỗ tay, hình như đã quên sạch chuyện xảy ra hồi sáng.

Bây giờ cả người nàng đều tràn đầy vui vẻ, bắt đầu tính toán mình làm chủ nhà, phải dẫn công tử Ngọc đi nơi nào chơi, nàng cũng có thể nhân cơ hội này gần gũi với công tử Ngọc hơn...

Nghĩ nghĩ, trên mặt Cổ Li toàn là vẻ si mê.

Lúc Trì Luật Nhi biết tin này, thấy phải đi gấp như thế, nàng vẫn oán giận vài tiếng. Mới đến đây vài ngày vậy mà đã phải rời đi, trong lòng dĩ nhiên

không muốn. Chẳng qua nàng vẫn sắp xếp đồ, dù sao đó là lời của đại ca, nàng không thể không nghe.

“Muốn đi đô thành sao?” Một mình A Tân ở trong phòng, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Cận quốc a...” Hắn nheo mắt, cúi đầu thờ dài.

Thì ra hắn cũng không thoải mái như tưởng tượng, những chuyện trong quá khứ, không thể làm như không có.

Trước kia hắn không dám đặt chân đến đô thành là vì thiếu một phần dũng khí, bây giờ chủ nhân mà hắn chọn lại quyết định đi đô thành... chẳng lẽ đây là thiên ý trong truyền thuyết sao?

Ban đêm, mỗi người một tâm trạng, đều không bình tĩnh như nhau.

Ngày hôm sau, mọi người mang theo hành lý đơn giản. Lên đường.

Vốn Trì Bắc Thành chuẩn bị ba con ngựa và một chiếc xe ngựa, cưới ngựa dĩ nhiên là nam nhân bọn hắn, còn nữ quyến thì ngồi xe ngựa.

Nhưng ai biết được lúc từ trong phủ đi ra, Cung Trường Nguyệt chẳng hề nhìn mấy con ngựa kia một cái, nhẹ nhàng nhảy lên xe rồi ngồi luôn.

Trì Bắc Thành thật sự không nói nổi Cung Trường Nguyệt, nhưng hắn cũng không thể để một “nam nhân” như Cung Trường Nguyệt ngồi riêng với nữ nhân khác, cho nên hắn cũng đi xe ngựa. Chỉ còn lại một mình A Tân cưới ngựa là chuyện không có khả năng, cho nên A Tân cũng vào xe ngựa luôn.

Cuối cùng là tất cả mọi người đều ngồi xe ngựa, ba con ngựa cũng chỉ để lại một con.

Cũng may xe ngựa này rất rộng, bảy người ngồi chung cũng không cảm thấy chật chội, rõ ràng là Trì Bắc Thành đã tốn tâm tư để chuẩn bị, bài trí bên trong xe ngựa khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, ở giữa có mấy bàn gỗ nhỏ, bên trên đặt một bộ trà cụ.

Sau khi Cung Trường Nguyệt lên xe, lập tức dựa vào chỗ đó nhắm hai mắt lại.

Không biết vì sao, lúc ánh mắt mỗi người lơ đãng lướt qua Cung Trường Nguyệt, đều không tự giác mà nín thở, giống như không dám lên tiếng, sợ quấy rầy nàng.

Cho nên suốt cả dọc đường đi, không khí bên trong xe ngựa rất áp lực.

Khoảng cách từ Thiên thành đến đô thành Cận quốc cũng không xa lắm, đi qua vài thành trì thì đã vào phạm vi đô thành. Thời gian cũng chỉ có hai ngày thôi.

Bởi vì gần biển cho nên khí trời đô thành cũng vô cùng ôn hòa, trong thành người tới người đi, quán nhỏ dày đặc, nhìn có vẻ rất phồn hoa. Mà bởi vì đây là đô thành, cho nên so với Thiên thành có hai cảng, người tụ tập bốn phương tám hướng thì người ở đô thành có tu dưỡng hơn, cũng hiếm thấy mấy chuyện náo loạn.

Đô thành Cận quốc chia làm ba tầng, ngoại thành là cho dân chúng bình thường ở, trung thành là chỗ của hoàng thân quan lại, dân chúng bình thường vốn không thể vào ở đây, mà chính giữa ngoại thành và trung thành là chỗ cho những người có tiền nhưng không có quyền. Mà trung tâm của nội thành chính là nơi được bảo vệ nghiêm mật nhất Cận quốc, nơi này chính là trung tâm thật sự của Cận quốc – hoàng cung.

Xe ngựa của Trì Bắc Thành đi thẳng vào trung thành, phủ đệ của hắn ở đây, dọc đường đi cũng không hề bị lính gác ngăn lại, đơn giản là vì trên xe ngựa có ký hiệu của Trần Bắc vương phủ. Lúc binh lính nhìn thấy xe ngựa, chỉ có tôn kính và hóa rõ, dĩ nhiên không có khả năng đi lên cản lại.

Trung thành nhỏ hơn ngoại thành nhiều, nhưng đường phố ở đây lại rất tinh tế, cũng không có cảnh náo nhiệt của mấy quán hàng rong, chỗ nào cũng gọn gàng sạch sẽ, vẻ mặt của mấy binh lính đi qua đi lại cũng vô cùng nghiêm túc, tinh thần tỉnh táo mà đi tuần tra.

Nhưng mà ở trung thành đều là mấy phủ đệ lớn, không hề có mấy thứ như khách điểm tửu lâu giống ngoại thành.

Xe ngựa dừng lại trước Trần Bắc vương phủ.

Thị vệ canh cửa nhìn thấy ký hiệu vương phủ trên xe ngựa, liền đi lên hỏi, “Vương gia đã trở lại sao?”

Màn xe bị vén lên, khuôn mặt tươi cười của Trì Luật Nhi lộ ra, “Còn có bản quận chúa nữa! Nhanh kêu quản gia chuẩn bị một chút, đi đường dài thể ta mệt chết rồi!”

Nói xong nàng liền nhảy xuống dưới, chẳng hề có bộ dạng rụt rè của tiểu thư khuê các chút nào, nhưng mà đáng vẻ tùy tiện kia lại có vài phần thẳng thắn.

Theo sát đó là Trì Bắc Thành, khác với vẻ mặt tươi cười ôn hòa lúc ở cùng với Cung Trường Nguyệt, bây giờ cả người hắn đầy vẻ uy nghiêm, những người nhìn thẳng vào hắn đều không chịu được uy áp mà tránh đi ánh mắt đó.

“Nói phòng bếp chuẩn bị một bàn ăn, trong xe còn có khách quý của bản vương.”

Thị vệ nhận lệnh, nhập tức chạy vào trong.

Tiếp theo là A Tân, sau khi hấn xuống dưới liền đứng qua một bên, ngũ quan xinh đẹp long lanh làm cho không ít thị vệ lên nhìn qua, lại phát hiện trước ngực hấn làm một vùng đất phẳng, hơn nữa lệ khí trong mắt lại không cách nào che giấu được.

Sau đó là Thanh Sở, nàng nhảy xuống rồi lập tức xoay người, cười khanh khách nhìn Cung Trường Nguyệt đang cúi người đi ra, cũng đưa cánh tay của mình qua.

Cung Trường Nguyệt đặt tay lên tay Thanh Sở, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa.

Lưu Thâm cũng đi ra theo, trên tay còn kéo theo một bao hành trang, bên trong đều là những đồ vật chuẩn bị để Cung Trường Nguyệt đi xa.

Người cuối cùng là Cố Li, sau khi nàng bước ra cũng không vội xuống xe, mà đầy mong chờ nhìn Cung Trường Nguyệt xoay người.

Ai ngờ, Cung Trường Nguyệt đã tự đi đến trước vương phủ, còn nhanh hơn chủ nhân là Trì Bắc Thành nữa, căn bản không hề có ý quay lại nhìn.

Cố Li thất vọng vô cùng, cũng chỉ có thể tức giận bước xuống xe.

“Hay là dùng bữa trước?” Trì Bắc Thành nhìn Cung Trường Nguyệt, nhẹ giọng hỏi.

Bộ dạng này của hấn làm cho quản gia vội chạy đến và mấy lão bộc trong vương phủ khiếp sợ, hơn nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Chủ tử của bọn họ, đương đương là Trần Bắc vương, vậy mà lại nói chuyện với người ngoài như thế?!

Lúc ánh mắt bọn họ dừng trên người Cung Trường Nguyệt, nhìn không được lại thất vọng vài phần – sao lại là nam a, nếu là nữ nhân thì tốt biết bao, vương phủ bọn họ mãi mà chẳng thấy nữ chủ nhân đâu!

Cung Trường Nguyệt nhú mày, lắc đầu, “Chỗ ta ở chuẩn bị tốt chưa? Ta muốn tắm rửa.”

Thời gian đi đường không phải lâu lắm, nhưng cũng không hề dễ chịu, dù sao bên trong ngựa cũng chỉ lớn như thế, lúc ở trong đó, bọn họ chẳng thể nào duỗi thẳng người.

“Quản gia?” Trì Bắc Thành nghiêng đầu nhìn về một phía.

Lão quản gia chậm nửa nhịp mới phản ứng lại, cười mỉm chào đón, liên tục nói, “Đã chuẩn bị tốt đã chuẩn bị tốt, nhưng mà bây giờ người muốn dẫn khách quý đi sương phòng trước sao?”

“Sương phòng?” Trì Bắc Thành nhú mày, “Gọi người dọn dẹp Tuyệt uyển đi.”

Lão quản gia kinh ngạc nâng mắt lên, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức truyền lệnh xuống để thị nữ bắt đầu chuẩn bị Tuyệt uyển.

Hiệu suất của Trần Bắc vương phủ rất nhanh, lúc quản gia dẫn Cung Trường Nguyệt đến Tuyệt uyển thì mọi thứ đã được làm xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đoạn Tụ

Cung Trường Nguyệt tắm rửa xong, ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, Lưu Thâm ngồi bên cạnh lau tóc cho nàng.

Một thị nữ tóc hai búi mặc quần áo màu hồng phấn gõ cửa đi vào, phúc thân rồi nhẹ giọng nói với Cung Trường Nguyệt, “Công tử, vương gia bọn ta mời ngài đến dùng bữa.”

Cung Trường Nguyệt nâng mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ – trời đã sắp tối rồi.

“Giờ nào rồi?” Cung Trường Nguyệt hỏi.

“Bẩm chủ tử, là giờ Dậu.” Thanh Sở vừa làm việc vừa cười đáp.

Cung Trường Nguyệt thấy hình như mình cũng đói bụng, gật đầu, “Được, thay y phục đi.”

Nàng đang chuẩn bị đứng dậy khỏi nhuyển tháp thì nhớ tới Lư Thấm đang lau tóc ở phía sau, dừng lại một chút, nghiêng đầu hỏi, “Tóc khô chưa?”

“Gần khô rồi, chủ tử.” Lư Thấm vừa nói vừa xếp khăn mềm lại.

Thanh Sở đi lên mang giày cho Cung Trường Nguyệt, Lư Thấm cũng cầm áo ngoài của nàng lên, nhẹ nhàng mặc cho nàng, động tác từ mặc y phục đến chỉnh lại vô cùng thành thạo, giống như đã luyện ra trăm ngàn lần rồi, lư loát như nước chảy mây trôi, làm cho thị nữ của Trần Bắc vương phủ chỉ có thể đứng một bên tròn mắt nhìn.

Một thị nữ cầm lược đi đến, chuẩn bị chải đầu cho Cung Trường Nguyệt, lại bị ánh mắt sắc bén của nàng trừng đến ngăn ra.

“Ai cho ngươi lại gần?” Cung Trường Nguyệt nhíu mày, bực mình hỏi.

“Nô tỳ...” Thị nữ kia sùng sốt, nhẹn không được rung mình một cái.

“Lui ra.” Cung Trường Nguyệt tùy ý phát tay.

Nàng có thói quen chỉ dùng người bên cạnh, ghét nhất bị người xa lạ chạm vào.

“Đề ta làm.” Lư Thấm đi lên, nhận cây lược gỗ trong tay thị nữ, mặt không chút thay đổi nhìn thị nữ một cái rồi trở lại bên cạnh Cung Trường Nguyệt, nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Động tác chải tóc tuy rằng vô cùng thành thạo, nhưng vẫn có chút chậm rãi, thị nữ đến báo tin cho Cung Trường Nguyệt dùng bữa đã có chút sốt ruột, lúc nàng đi thì vương gia đã ngồi bên bàn, bây giờ vị công tử này lại chậm chạp như vậy, chỉ sợ...

Nàng nhẹn không được, đành lên tiếng giục, “Công tử, xin ngài nhanh lên được không? Vương gia bọn ta còn đang chờ đó.” Những lời này rất có ý tứ, nhưng vẫn kèm theo vài phần oán giận.

Thật ra trong lòng thị nữ này cũng không quá coi trọng vị “khách quý” mà quân gia đã nói, tuy quân gia đã có phân phó, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ – quý thì sao chứ, có thể cao quý hơn vương gia các nàng sao? Khách thì vẫn là khách, các nàng cứ dùng đạo đãi khách là được rồi.

Nhưng mà thị nữ chưa hề nghĩ đến, lời nói của nàng cũng chẳng là gì, công tử đeo mặt nạ kia ngay cả mắt cũng chẳng thèm nâng lên, vẫn bộ dạng buồn ngủ như thế, thị nữ đang chải đầu thì hết sức tập trung, ngay cả ánh mắt cũng không chớp lấy một cái.

Lúc nàng còn định nói gì đó thì Thanh Sở nhàn rỗi ở bên cạnh rốt cục cũng lên tiếng.

“Việc của chủ tử nhà ta chưa tới phiên ngươi lên tiếng.” Giọng điệu của Thanh Sở vẫn rất nhu hòa, nụ cười trên mặt cũng rất thân thiện, nhưng lời nói lại kiêu ngạo chẳng hề chừa cho ai mặt mũi.

Thị nữ kia đỏ mặt, không thể tìm được lời nào để phản bác Thanh Sở.

Lúc này, tóc của Cung Trường Nguyệt đã được sửa soạn xong, nàng chỉnh lại tay áo một chút, sau đó đứng lên, lúc đi tới còn thuận tiện liếc nhìn thị nữ đang hoàn toàn chắn đường nàng, bực mình bỏ lại một câu, “Cút ngay.”

Thị nữ kia sợ hãi, tròn tròn mắt, liên tục lui về sau vài bước.

Cung Trường Nguyệt đem theo Lư Thấm và Thanh Sở, sải bước rời đi.

Ở tiền đình, Trì Bắc Thành ngồi ở chủ vị, trước mặt bày một bàn đồ ăn, vậy mà chẳng ai động đũa, đơn giản vì người ngồi ở chủ vị vẫn chưa động đũa.

Trì Bắc Thành đang đợi Cung Trường Nguyệt, trên mặt không hề có chút gì là thiếu kiên nhẫn.

Trì Luật Nhi ở bên cạnh, Cố Li và A Tân vừa mới đến đều hiểu hần đang chờ ai, cũng không ai lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, toàn bộ đại sảnh đều im lặng.

Chỉ là bữa ăn này cũng không phải chỉ có bọn họ.

Một nữ nhân mặc váy mỏng màu xanh nhạt cũng ngồi ở đó, dung mạo của nàng tuy không khuynh quốc khuynh thành, nhưng chắc chắn là xinh đẹp, so với Trì Luật Nhi và Cố Li thì có thêm chút phong tình khác biệt, nhưng mà so với A Tân thì vẫn kém một bậc.

Ngoại trừ nàng ta thì còn có một nữ nhân mặc váy dài màu tím, khuôn mặt nàng không xinh đẹp, nhưng lại đáng yêu, đôi mắt có những chấm sáng long lánh, hai má phần nộn tựa hồ có thể véo ra nước. So với nữ nhân mặc quần mỏng xanh nhạt kia không hề kém chút nào.

Hai nàng này có địa vị tương đối đặc biệt trong Trần Bắc vương phủ. Không phải chính phi, không phải sủng phi, ngay cả di nương cũng không phải, hai người là được hoàng đế Cận quốc ban cho, Trì Bắc Thành cũng không cự tuyệt, cứ để các nàng ở lại trong phủ, sinh hoạt theo tiêu chuẩn di nương, nhưng hạ nhân trong phủ đều gọi các nàng là cô nương.

Xuất thân hai người không tính là hiển hách, chỉ là thứ nữ của quan tam phẩm, lần này được hoàng đế ban thưởng, vốn nghĩ có thể đến được một mảnh thiên địa mới, ai dè lại gặp một vương gia không gần nữ sắc, trong lòng không ngừng kêu khổ, lại âm thầm phân cao thấp, xem thử ai có thể là người đầu tiên được vương gia sủng hạnh.

Nữ nhân mặc quần mỏng xanh nhạt tên là Vương Quân, vẻ ngoài của nàng dịu dàng hiền thực, tính tình bình thường cũng có vẻ mềm mỏng, lúc này thấy Trì Bắc Thành vì chờ một vị khách không rõ lai lịch mà không chịu dùng bữa, bèn chủ động khuyên nhủ, “Vương gia, xem ra vị khách này có chuyện gì đó nên đến trễ rồi. Ngài đi đường mệt nhọc, không bằng cứ dùng bữa trước rồi chờ khách cũng không muộn.”

Vương Quân nhìn không được mà nói ra, trong lòng lại oán thầm vị khách kia rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể khiến vương gia ghét nhất là chờ đợi lại có thể kiên nhẫn lâu như vậy.

Không ngờ nàng nói xong, Trì Bắc Thành ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, giống như chẳng hề nghe thấy gì. Mà những người ở bên cạnh cũng như thế, chẳng hề phản ứng gì với lời nói của Vương Quân.

Vương Quân giống như vô hình, lời nói không ai nghe được, nháy mắt đã trở thành vai hề nhảy nhót, xấu hổ vô cùng.

Nàng thật không ngờ Trì Bắc Thành lại phản ứng như thế, lời nàng nói vốn là muốn quan tâm vương gia, sao lại...

Ngồi ở bên cạnh nàng, Lâm Nhã mặc váy dài màu tím cười trộm hai tiếng, vẻ ngoài thì đáng yêu đơn thuần nhưng tâm tư lại chẳng hề đơn giản chút nào

Vương Quân này, suy nghĩ thật là đơn giản, vương gia làm việc tự có chừng mực, chờ hay không chờ, trong lòng hẳn hiểu là được, sao có thể dễ dàng để cho người ngoài xen vào? Nàng ta nói ra những lời này thật đúng là thông minh bị thông minh hại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Nhã lại cảm thấy thoải mái hơn hai phần.

Vương Quân xấu hổ vô cùng, đợi một lúc lâu mới nghe được Trì Bắc Thành đáp lại.

Hắn từ tốn lên tiếng, ánh mắt cũng không nâng lên chút nào, chưa hề nhìn Vương Quân một cái, giọng điệu rất tùy tiện, “Nếu không muốn chờ thì cứ đi.”

Vương Quân nghe xong vô cùng sợ hãi, lúng túng đứng lên lui qua một bên, quỳ xuống với Trì Bắc Thành, kính sợ cúi thấp đầu, âm thanh run run, “Thiếp thân biết sai, không nên tùy tiện nói bừa!”

Cách làm người bình thường của Trì Bắc Thành tuyệt đối không giống vẻ ôn hòa khi đối mặt với Cung Trường Nguyệt, ít nhất trong vương phủ, trong quân doanh và trên triều đình, chỗ nào cũng có người sợ hắn. Vì vậy có thể nhận ra, tính cách thật của Trì Bắc Thành ác liệt cỡ nào.

Lúc này Trì Bắc Thành cũng lười nói, khẽ liếc Vương Quân một cái, “Đứng lên đi, tự mình ngẫm lại cho tốt, cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Lúc hắn nói chuyện, chẳng hề để cho nàng một chút mặt mũi nào.

Vương Quân chỉ cảm thấy hai gò má đau rát, nhìn không được mà cúi đầu.

Lúc Trì Bắc Thành nói những lời này, Lâm Nhã bên cạnh Vương Quân cũng ngồi thẳng người lên, trong lòng âm thầm đoán vị khách quý được vương gia đối đãi như thế có thể là ai.

Thắc mắc của nàng rất nhanh đã được giải đáp.

Quản gia vương phủ từ bên ngoài bước vào, nói với Trì Bắc Thành, “Vương gia, Ngọc công tử đến rồi.”

Hắn vừa dứt lời thì đã thấy Cung Trường Nguyệt toàn thân huyền y chậm rãi đi vào, phía sau còn có Lưu Thẩm và Thanh Sở đi theo.

Trì Bắc Thành đứng lên, mấy người bên cạnh hắn cũng đứng dậy theo.

Khoe môi Trì Bắc Thành khẽ cong, gật đầu với Cung Trường Nguyệt, “Đến đây, mời ngồi.”

Cung Trường Nguyệt nhìn hắn, cũng không lên tiếng, ngồi xuống vị trí không ai ngồi ở bên cạnh Trì Bắc Thành, bên trái của nàng là Trì Bắc Thành, bên tay phải là Vương Quân.

Vương Quân khi này bị Trì Bắc Thành mắng cho một trận, bây giờ không dám nhìn người ngồi bên cạnh mình là ai nữa, chỉ cảm thấy áp lực ép xuống khiến da đầu nàng run lên, sau đó, một thân huyền sắc thâm trầm xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Đó là khách quý của vương gia, Ngọc công tử sao?

Vương Quân nghĩ thế, có chút nhìn không được muốn quay đầu nhìn Cung Trường Nguyệt, lại nhớ tới thái độ khi này của Trì Bắc Thành nên lập tức dùng động tác của mình, an phận ngồi yên.

Sau khi Cung Trường Nguyệt ngồi xuống, Trì Bắc Thành mới cầm lấy đĩa, thái độ vô cùng thân thiết, “Những món này đều là sở trường của đầu bếp trong phủ của ta, cũng là đặc sản của Cận quốc, người nếm thử xem.”

Hạ nhân ở bên cạnh và Vương Quân, Lâm Nhã đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên với thái độ của Trì Bắc Thành, hơn nữa bọn họ còn khiếp sợ khi phát hiện Trì Bắc Thành không hề xưng hô vương mà dùng từ “ta”!

Người ngồi bên bàn và lão quản gia đã quen nhìn mưa to gió lớn cũng không hề thay đổi sắc mặt chỉ vì chuyện nhỏ này, nhưng thật ra trong lòng bọn họ cũng có chút kinh ngạc.

Cung Trường Nguyệt làm gì quan tâm người khác, sau khi nghe Trì Bắc Thành nói xong, nàng gật đầu, tùy tiện đáp một tiếng.

Lưu Thâm ở phía sau cầm lấy đĩa, chia thức ăn cho Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt ngồi ở đó, dáng vẻ còn cao ngạo hơn chủ nhà là Trần Bắc vương vài phần.

Rốt cục đến khi dùng bữa xong, Trì Bắc Thành và Cung Trường Nguyệt đến thư phòng, để lại một đám người rảnh rỗi bàn chuyện.

Trong thư phòng, một thị nữ xinh đẹp châm trà cho hai người Cung Trường Nguyệt.

Chắc nàng là đại nha hoàn bên cạnh Trì Bắc Thành, mấy đại nha hoàn như nàng có cuộc sống không hề kém các tiểu thư khuê các chút nào, quần áo trên người cũng là gấm vóc loại tốt nhất, khí chất dĩ nhiên không giống như mấy nha đầu thô lỗ.

Nhìn động tác của nàng hẳn là từng học qua trà đạo, hơn nữa cũng rất có tay nghề, động tác bình tĩnh lại nhàn nhàn, giống như cảnh đẹp vui mắt.

“Mời dùng trà.” Đại nha hoàn đưa chén trà đến trước mặt Trì Bắc Thành trước, sau đó mới đưa một chén trà cho Cung Trường Nguyệt, một đôi mắt đẹp cười khanh khách nhìn Cung Trường Nguyệt, trong mắt có vài phần dò xét.

Trì Bắc Thành thấy ánh mắt của đại nha hoàn thân cận mình, lại nhìn hai người bên cạnh Cung Trường Nguyệt, tuy rằng tính cách khác nhau nhưng đều hết sức làm tròn bổn phận thị nữ, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

“Lui xuống đi.” Trong giọng nói của hắn có thêm vài phần lạnh lẽo.

Đại nha hoàn mất nửa nhịp mới hồi phục tinh thần, vội vàng phúc thân rồi lui ra ngoài.

“Về chuyện kia...” Trì Bắc Thành nói xong, cố ý ngừng lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn về hai người phía sau Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt biết hắn muốn gì, “Bọn họ phải ở đây.”

Trì Bắc Thành ngẩn người, cũng không hỏi thêm gì, tiếp tục nói, “Chuyện đi hoàng lăng không thể nhất thời nóng vội, có khi phải chờ thêm vài ngày.”

“Vì sao?” Cung Trường Nguyệt nhíu mày.

Tuy rằng không biểu lộ ra mặt, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sốt ruột, dù sao những thứ giúp Thanh Thần sống lại đã sắp tập hợp đủ, còn lại Xích Viêm thần mộc này, nàng muốn nhanh có nó để an tâm thêm một chút.

Nói tới chuyện này, về mặt Trì Bắc Thành có chút bất đắc dĩ, “Bệ hạ chắc chắn biết ta hồi kinh, ta định tiến cung một chuyến, hơn nữa... tự tiện vào hoàng lăng chính là tội chết, cho nên chúng ta vẫn nên an bài cho tốt đã.” Huống chi hắn cũng coi như là người trong hoàng tộc, nếu việc này bị tố giác, chỉ sợ sẽ liên lụy cửu tộc, cho nên bọn họ phải lựa một thời cơ thích hợp, để đảm bảo không có sai sót.

Một lúc lâu sau, Cung Trường Nguyệt mới miễn cưỡng đồng ý.

“Được.”

Chỉ là sắc mặt nàng không hề đẹp chút nào, phát tay áo đứng lên rồi đi, chưa hề đụng đến chén trà nóng trên bàn.

Trì Bắc Thành nhìn bóng lưng Cung Trường Nguyệt một lúc lâu, ánh mắt lóe lên ánh sáng khó lường, sau đó, hắn thấp giọng lầm bầm, “Kẻ đó là ai mà lại có thể khiến người quan tâm như thế...”

Vừa nói xong những lời này, Trì Bắc Thành sững sốt phản ứng lại, lập tức nở một nụ cười tự giễu.

“Mình đang nghĩ cái gì vậy a...”

Hắn than nhẹ rồi ngẩng đầu lên, mái tóc đen mềm mại trượt xuống theo bả vai, vẽ lên một bức tranh mỹ lệ sâu lắng.

Ánh nắng lướt qua khung cửa, chiếu vào trong phòng, rơi lên mặt hắn, khiến cho Trì Bắc Thành nheo lại ánh mắt, tia sáng rực rỡ rơi lên sườn mặt hoàn mỹ của hắn.

Trì Bắc Thành chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt lại xuất hiện bóng lưng có chút thâm trầm kia, càng đi càng xa...

Một tiếng thở dài nhàn nhạt mang theo cảm xúc phức tạp, rơi vào trong phòng liền hóa thành bụi mờ.

Mấy ngày tiếp theo, Trì Bắc Thành đều bận rộn vô cùng, ngày nào cũng đến khuya mới về, chỉ là sau đó hắn thường đến Tuyết uyển mà Cung Trường Nguyệt ở ngồi một lát. Có khi Cung Trường Nguyệt ngủ sớm thì hắn quay về, không hề tức giận, sau khi nghe tin cũng chỉ cười cười rồi xoay người rời

đi.

Chuyện này không thể không khiến người ta tưởng tượng xa vời.

Trần Bắc vương không gần nữ sắc, lãnh huyết vô tình vậy mà lại đối xử như thế với một nam tử không rõ lai lịch. Chuyện này khiến mọi người không thể không truy sâu tới cùng, nguyên nhân thật sự mà Trần Bắc vương không gần nữ sắc rốt cuộc là gì?

Trước kia mọi người đều nghĩ vì Trần Bắc vương ở lâu trong quân doanh, hoặc là hắn có ý chí hơn người, nhưng bọn họ chưa từng nghĩ tới nguyên nhân thật sự mà hắn không gần nữ sắc là vì – thích nam tử.

Đoạn tụ tuy không phổ biến ở Cận quốc, nhưng vẫn có, chỉ có điều đường đường là Trần Bắc vương, là tiên nhân cường đại trong lòng dân chúng vậy mà lại lưu truyền lời đồn như thế. Mọi người chân kinh rồi.

Buổi sáng ngày hôm đó, Trì Bắc Thành không có ra ngoài mà ngồi trong thư viện xử lý công văn, đợi đến lúc đã giải quyết không tệ lắm, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay lại hỏi gã sai vặt hàng năm đều đi theo mình, “Đúng rồi, ngươi có biết công tử Ngọc đang làm gì không?”

Gã sai vặt lắc đầu, “Nô tài không biết.”

“Vậy sao...” Trì Bắc Thành nói xong liền muốn đứng lên.

Gã sai vặt thấy động tác của hắn, vội vàng lên tiếng, “Vương gia! Ngài muốn đi đâu sao!”

Hôm nay tâm trạng Trì Bắc Thành rất tốt, cũng không so đo chuyện gã sai vặt vượt quy củ, còn có vài phần ý cười nhìn về phía hắn, cố tình chọc, “Bốn vương muốn đi Tuyệt uyển, sao nào, ngươi còn định quản lý bốn vương à?”

Gã sai vặt liên tục lắc đầu nói không phải, nhưng sắc mặt lại rất là khó coi.

Trì Bắc Thành nheo mắt, nhìn ra hắn có gì đó muốn nói, liền bày ra vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng hỏi, “Có chuyện gì, nói!”

Gã sai vặt do dự, nhưng vẫn lên tiếng, “Vương... vương gia, ngài vẫn nên... vẫn nên tránh một chút, không nên... không nên đi Tuyệt uyển tìm... Ngọc công tử kia...”

Ánh mắt hắn nhìn Trì Bắc Thành đầy sự khẩn cầu.

Mấy lời đồn khó nghe đó hắn đều đã nghe hết. Lúc đầu hắn còn cảm thấy là do bọn họ ghen tị với vương gia nhà hắn cho nên mới nói lời ác ý hại vương gia, những chuyện đó là không thể nào. Nhưng dần dần, hắn vẫn đặt chú ý ở vương gia nhà mình, phát hiện ngày nào người cũng chạy đến Tuyệt uyển, hơn nữa thái độ đối đãi với Ngọc công tử kia thật sự có vài phần giống lời đồn.

Vì thế, hắn sợ hãi, cho nên mới lên tiếng khẩn cầu.

Mấy ngày nay Trì Bắc Thành đều bận rộn xử lý công vụ, không nghe qua mấy lời đồn kia, cho nên nhíu mày hỏi, “Tại sao?”

Gã sai vặt này từ nhỏ đã theo mình, trung thành dĩ nhiên không cần nghi ngờ, nếu hắn đã nói mấy lời này, đương nhiên phải có lý do của nó.

Thấy gã sai vặt lắp bắp không nói được lý do, giọng điệu Trì Bắc Thành lại dịu đi mấy phần, hỏi lần nữa, “Nói cho bốn vương biết, vì sao lại như thế.”

Gã sai vặt đoán không thể thoát được, nhắm mắt cắn răng, quyết tâm, “Bên ngoài đồn vương gia ngài là đoạn tụ! Người ngài thích chính là Ngọc công tử ở Tuyệt uyển! Bây giờ đi ra ngoài đều nghe người ta nói chuyện này! Ai cũng nói rất khó nghe! Nô tài không muốn vương gia bị mấy lời đồn này vu khống! Cho nên nô tài cũng không muốn ngài đến Tuyệt uyển gặp Ngọc công tử kia!”

Sau khi lớn tiếng hét mấy lời này xong, gã sai vặt có vài phần mong chờ và khẩn cầu nhìn Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành im lặng, hắn không ngờ đây là lý do. Đoạn tụ... ư...

Mà khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là hắn cũng không thấy tức giận hay khó chịu, trong lòng yên tĩnh đến hắn cũng phải giật mình.

Không lẽ thật sự...

Trì Bắc Thành nhíu mày, ép buộc mình vứt cái suy nghĩ này ra khỏi đầu. Sau đó, hắn cười vỗ vai gã sai vặt, “Được rồi, đừng tin mấy chuyện nhảm nhí đó, sự thật ra sao thì nó sẽ như vậy, thanh giả tự thanh. Bốn vương tìm Ngọc công tử là vì có chuyện quan trọng, sao có thể chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà không đi chứ?”

Gã sai vặt nghe Trì Bắc Thành nói thế thì áy náy vô cùng, “Nô tài... nô tài sai rồi, nô tài không nên tin mấy lời đồn đó, vương gia, ngài mau đi đi, chậm trễ thì không tốt đâu!”

Hắn nhìn Trì Bắc Thành, trong mắt đều là tin tưởng.

Không biết vì sao, trong lòng Trì Bắc Thành chợt lóe lên chút hồ thẹn.

“Được rồi, đi thôi, cũng sắp đến giờ cơm rồi.” Hấn nhìn trời đã sắp tối.

“Vâng!” Gã sai vật lộ ra nụ cười sáng lạn.

Hai người chuẩn bị ra ngoài thì thấy một nữ tử bụng khay đến, cười khanh khách bước lên.

Là Vương Quân.

“Vương gia, ngày phải ra ngoài sao?” Vương Quân hỏi Trì Bắc Thành, ý cười trên mặt không giảm chút nào, cặp mắt thu thủy lóe lên ánh sáng nhìn Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành thần nhiên lên tiếng, nhìn không ra vui hay giận.

Vương Quân cũng có chút tu luyện chưa đủ, ý cười trên mặt cứng đờ, chỉ là nàng cũng hồi phục rất nhanh, đi về trước vài bước, vòng eo mềm mại như liễu mềm trong gió, uyển chuyển không thể nắm chặt.

“Vương gia, hôm nay thiếp thân đặc biệt đến phòng bếp hâm cho ngài chén canh, ngài nếm thử xem!” Nàng nói xong, đầy mong chờ nhìn Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành nhướng mày, ánh mắt dừng lại ở chén canh trong khay trên tay Vương Quân.

Trì Bắc Thành nghĩ, uống chén canh chắc cũng không trễ bao lâu, liền gật đầu, “Hương vị nhìn có vẻ không tệ, lại đây, để xuống đi.” Hấn biết, Vương Quân này có tay nghề hâm canh hạng nhất, mấy ngày nay đều bốn ba ở bên ngoài, đã lâu chưa được uống canh do nàng nấu, cũng có chút nhung nhớ.

Vì thế hấn lại lần nữa ngồi xuống bàn, nhìn Vương Quân đi đến, bụng chén canh đến trước mặt hấn.

Trì Bắc Thành cảm thìa, uống một ngụm, lập tức gật đầu khen, “Àn, hương vị không tệ.”

Vương Quân được khen, nụ cười trên mặt lại sáng thêm vài phần.

“Ở đây còn có mấy đĩa dưa cải, vương gia ăn kèm chút, mùi vị nhất định rất ngon.” Vương Quân nói xong, lại lấy vài đĩa nhỏ tinh xảo trong hộp đựng từ thị nữ ở phía sau, cũng xếp đĩa bạc cho hấn.

Trì Bắc Thành cũng không từ chối, cầm lấy đĩa gấp chút dưa cải, ăn kèm, mùi vị quả thật rất tốt.

Lúc hấn ăn sắp xong, Vương Quân ở bên cạnh dọn dẹp mấy thứ trên bàn, bộ dạng giống như thuận tiện nhắc đến, “Vị Ngọc công tử ở Tuyết uyển kia, không biết lai lịch thế nào a, bộ dạng có vẻ rất thần bí, hấn cũng là người Cận quốc sao? Nhưng mà thiếp thân cảm thấy, bọn họ ở vương phủ chúng ta không phải lâu lắm rồi ư, dù sao cũng là...”

Ánh mắt của nàng vô tình đảo qua mặt Trì Bắc Thành, phát hiện hấn đã sớm dùng bữa, vẻ mặt âm trầm.

“Vương gia...” Vương Quân thì thào gọi.

Thật ra nàng nói lời này cũng miễn cưỡng xem như hợp tình hợp lý, là nữ chủ nhân sắp danh chính ngôn thuận trong vương phủ, địa vị cao, ngoại trừ vương gia Trì Bắc Thành và quận chúa Trì Luật Nhi ra thì chỉ còn hai vị cô nương các nàng. Tuy nói vương gia vẫn chưa bước vào phòng các nàng, nhưng cũng đã ra lệnh hạ nhân phải cung kính với họ.

Chuyện trong vương phủ có rất nhiều, không thể không có một nữ chủ nhân xử lý, quận chúa Trì Luật Nhi trời sinh tính tình phóng khoáng, không thích mấy việc này, cho nên vương gia liền để Vương Quân quản lý.

Cho nên, tuy Vương Quân không phải vương phi, cũng không phải sủng phi, lại càng không phải là di nương, nhưng vẫn được cho là nửa nữ chủ nhân.

Vương Quân gần đây có nghe được mấy lời đồn khó nghe, trong lòng vẫn luôn cảm thấy không thoải mái. Tuy nói có chút kiêng dè thái độ của vương gia, nhưng nàng cẩn thận cân nhắc thì vẫn nhìn không được. Cho nên nàng ra tay trước, cố tình hâm một chén canh, lúc Trì Bắc Thành xử lý công vụ sắp xong thì đi đến thư phòng, dựa vào tâm tình không tệ lúc Trì Bắc Thành uống canh mà nói những lời này.

Trong lòng nàng, vương gia nhất định là nam nhân, hơn nữa Ngọc công tử dù sao cũng là người ngoài, nói không chừng vương gia vui vẻ thì sẽ đáp ứng tìm thời cơ đuổi bọn họ đi.

Nhưng nàng hoàn toàn không ngờ, những lời nói của mình lại khiến vương gia tức giận như vậy.

Trì Bắc Thành chỉ cảm thấy mấy lời này của Vương Quân rất chói tai, lập tức mất hết khẩu vị, hơn nữa nhìn một đồng chén bát ở trước mặt, trong lòng nén giận, nhưng nhìn không được liền hất tay quét toàn bộ những thứ trên bàn xuống.

Vương Quân run lên, cuống quýt xuống, thị nữ ở phía sau nàng cũng hoảng sợ cúi thấp người.

Trì Bắc Thành vốn là vương gia, lúc nổi giận thật sự rất khủng bố.

“Vương gia! Thiếp thân sai rồi! Thiếp thân không nên lảm nhảm!” Vương Quân quỳ rạp trên đất, liên tục nói, giọng điệu sợ hãi run rẩy.

“Sai rồi?” Trì Bắc Thành nâng giọng, lúc nhìn Vương Quân, tức giận trong lòng lại tăng thêm vài phần.

“Hừ!” Hừ mạnh một tiếng, sau đó ngồi lại lên ghế, lạnh lùng nhìn người đang quỳ.

Trước kia hẳn cảm thấy Vương Quân này tuy không xem hắn như phu quân, nhưng cũng là một cô nương có giáo dưỡng, bình thường tiếp xúc thấy nàng cũng miễn cưỡng coi như có chừng mực, cho nên mới quyết định đem chuyện trong phủ cho nàng xử lý.

Nhưng hắn chưa bao giờ ngờ, Vương Quân là hắn nghĩ rằng có chừng mực lại dám nói những lời hôm nay! Đây hoàn toàn là sỉ nhục hắn, là sỉ nhục công tử Ngọc!

Vì thế, hắn càng nhìn càng thấy Vương Quân không vừa mắt, cũng bắt chấp cái gì mà thương hoa tiếc ngọc, tuyệt tình nói, “Ngươi, ngày mai dọn dẹp rồi ra khỏi phủ đi.”

Thân mình Vương Quân run lên, chỉ còn kém ngất đi thôi.

Khuôn mặt nàng tái nhợt, liều mạng ôm chân Trì Bắc Thành, khóc lóc cầu xin, “Vương gia! Không cần a vương gia! Thiếp thân biết sai rồi! Cầu vương gia đừng đuổi thiếp thân ra khỏi vương phủ a vương gia! Van cầu ngài! Cầu ngài thương tình thiếp thân theo ngài nhiều năm như thế, tha cho thiếp thân lần này a!”

Nàng khóc đến tê tâm liệt phế, chỉ sợ nếu có ai nhìn thấy đều có chút không đành lòng.

Đáng tiếc, người thấy lại là Trì Bắc Thành tâm như bàn đá, một lãnh huyết tướng quân trên chiến trường! Sao có thể chỉ vì một nữ nhân khóc lóc mà mềm lòng chứ?!

Trì Bắc Thành nhắc chân đá Vương Quân sang một bên, sau đó đứng dậy, cúi mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, gần từng tiếng, “Ngươi cũng không nên tự xưng thiếp thân, bản vương chưa từng đụng vào ngươi, ngươi cũng ở nhờ vương phủ nhiều ngày rồi, nên trả ngươi về nhà thôi.”

Lúc hắn nói những lời này, hai chữ “ở nhờ” được nhấn mạnh.

Thật ra, tuy rằng hắn chưa hề đụng vào Vương Quân, nhưng những người khác nhìn vào thì Vương Quân vẫn luôn là nữ nhân của hắn, cho dù có về nhà, chỉ sợ cũng không thể gả ra ngoài, mà người nhà nàng lại càng không nhận một nữ nhi bị trả lại, cho nên con đường sau này của nàng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là vào am ni cô làm ni cô, cả đời thanh đàng cô phạt, hoặc – chết.

Trì Bắc Thành biết làm như vậy sẽ đem đến hậu quả gì cho Vương Quân, nhưng hắn vẫn làm, kết cục của nàng không liên quan tới hắn.

Trì Bắc Thành tuyệt tình như thế, khiến cho một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Vương Quân mất sạch, nàng trợn mắt liếc té xỉu.

Trì Bắc Thành lạnh lùng nhìn Vương Quân, hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo bỏ đi.

Cuối cùng, Vương Quân vẫn bị đưa ra khỏi vương phủ, cho dù nàng đã đau khổ cầu xin với quản gia rất lâu, nhưng quản gia ý chí sắt đá không hề thay đổi, bảo bọn thị nữ sửa sang lại cho nàng, sau đó “cung kính” đưa nàng lên xe ngựa về nhà.

Nghe nói sau khi trở về nhà, Vương Quân bị người nhà sỉ nhục liên tục. Chỉ ở nhà vài ngày thì bị đưa vào am ni cô. Chỉ mấy ngày sau, Vương Quân vì chịu không nổi cuộc sống ở đó và bị người khác chế giễu, rốt cuộc nhảy giết tự vẫn.

Một nữ tử hào hoa phong nhã cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn.

Thế gian vốn tàn khốc như thế.

Trì Bắc Thành phân phó quản gia vài câu rồi đi về phía Tuyết uyển.

Người trong phủ đều biết bởi vì Vương Quân nói nhiều vài câu mà Trì Bắc Thành liền đuổi thẳng ra khỏi phủ. Mấy kẻ được sai bảo làm việc cũng cảm thấy bất an, ai cũng không dám nói bậy, chỉ sợ người bị đuổi tiếp theo chính là mình. Từ trước đến nay Trì Bắc vương phủ đối đãi với hạ nhân khá khoan dung, nếu ngay cả ở đây cũng không cần ngươi, chỉ sợ sau khi bị đuổi đi thì chẳng nhà nào dám nhận, cuối cùng cũng chỉ có con đường chết.

Vì thế ai cũng ngậm chặt miệng, không dám bàn tán mấy chuyện này nữa, không khí trong phủ bởi vì thế mà thanh tịnh đi nhiều.

Trì Bắc Thành vốn đầy lửa giận, nhưng khi hắn bước vào Tuyết uyển, trong nháy mắt nhìn thấy thân hình nhỏ bé dựa vào ghế mềm nghỉ ngơi kia, lửa giận lập tức biến mất không còn gì.

“Chủ tử ngươi ngủ rồi?” Trì Bắc Thành nhẹ chân bước qua, hỏi Thanh Sở đang đứng một bên.

Thanh Sở còn chưa kịp trả lời thì một giọng nói vang lên –

“Không.”

Người nói lời này dĩ nhiên là Cung Trường Nguyệt.

Nàng chậm rãi mở mắt, trong mắt không hề có chút mệt mỏi, ngược lại còn tỉnh táo kinh người.

Nàng dựa lưng vào ghế, chậm rãi ngồi thẳng người, sau đó nhu nhu đầu, một loạt cử chỉ không tiếng động này lại khiến Trì Bắc Thành nhìn đến lạng người.

Thị nữ trong viện đều bị đuổi ra ngoài, chỉ còn lại hai người Lưu Thâm Thanh Sở, chỉ là trong viện nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng chung quanh đã được thị vệ Thân lâu bảo vệ nghiêm mật, nếu không có sự đồng ý của Cung Trường Nguyệt, chỉ sợ không ai có thể đi vào.

Cũng vì nguyên nhân này nên hôm nay Cung Trường Nguyệt không mang mặt nạ, khuôn mặt lộ ra dưới ánh mặt trời, mỗi đường cong đều giống như họa, đẹp đến không thể tin nổi.

Cung Trường Nguyệt hôm nay thiếu đi vài phần nhuệ khí, lại thêm một chút nhu hòa, cảm giác đương nhiên không giống trước.

Đã sai vật đi theo phía sau Trì Bắc Thành nhìn thấy Ngọc công tử lúc nào cũng thần bí đột nhiên tháo mặt nạ xuống, ánh mắt bị khuôn mặt kia chiếu đến choáng váng, hơn nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Trì Bắc Thành rất nhanh liền cười lại, sau đó tìm ghế đá gần đó ngồi xuống, tiện tiện phân phó gã sai vật bên cạnh, “Người lui xuống trước, ta cùng Ngọc công tử có việc muốn nói.”

“Vâng... Vâng!” Gã sai vật cười cười lên tiếng, lui ra ngoài.

Cung Trường Nguyệt thấy bộ dạng hần nghiêm túc lạ thường, nhướn mày, “Sao? Có việc?”

Trì Bắc Thành cười gật đầu, “Thời cơ sắp đến, ngày mai nếu người có thời gian, chúng ta đến hoàng lăng.”

Cung Trường Nguyệt vừa nghe, lập tức nổi hứng thú, “Ngày mai? Được!” Thanh âm của nàng cũng nâng cao hơn nhiều.

“Là người và ta, còn có hai thị nữ này, bốn người à?” Trì Bắc Thành hỏi một câu.

“Ân.” Cung Trường Nguyệt gật đầu, ánh mắt giống như không có mục tiêu nhìn lướt qua, rồi dừng lại ở bóng dáng hư ảo ngồi xếp bằng bên cạnh mình.

Đó là Mộ Thanh Thần, hần tu luyện trong Tụ Phách Châu mấy ngày, linh hồn đã càng thêm ngưng tụ. Lúc này nhìn không còn vẻ hư vô mờ mịt nữa, ngoại trừ không có bóng thì không khác người thường lắm, chỉ là người thường không nhìn thấy hần mà thôi.

“Được.” Ý cười trên mặt Trì Bắc Thành cũng nhiều thêm vài phần, sau đó lại thương lượng một ít chuyện về hoàng lăng với Cung Trường Nguyệt.

Chỉ là dù sao hần cũng là người Cận quốc, cho nên khi hần nói những chuyện liên quan đến địa thế của hoàng lăng thì vẫn lưu lại vài phần, không nói hết toàn bộ.

Cung Trường Nguyệt cũng hiểu được, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hai người nói một lúc lâu, Trì Bắc Thành quay đầu nhìn mặt trời, nói, “Cùng dùng bữa chứ?”

“Người ở lại đi.” Cung Trường Nguyệt lần đầu tiên đưa ra lời mời.

Lúc Trì Bắc Thành đang thắc mắc, Thanh Sở cười giải thích, “Chủ tử đã nói Lưu Thâm tỷ tỷ chuẩn bị đồ ăn, đây là mời vương gia ngài ở lại dùng bữa đó, cái khác không nói, tay nghề của Lưu Thâm tỷ tỷ chắc chắn còn tốt hơn đầu bếp trong phủ của ngài!”

Mấy người bên cạnh Cung Trường Nguyệt, nếu nói về tài nấu nướng, tốt nhất là Tề Nhã, sau đó là Lưu Thâm, Nhược Tư miễn cưỡng có thể làm một ít điểm tâm sáng, nhưng còn Thanh Sở, ngoại trừ ăn thì chẳng làm gì được.

Tuy nói trù nghệ của Lưu Thâm kém hơn Tề Nhã, nhưng so với đầu bếp trong Trấn Bắc vương thì vẫn tốt hơn một bậc, Thanh Sở lại hay ăn hay uống, dĩ nhiên là vô cùng hiểu rõ, chẳng hề khuyếch đại chút nào.

Chỉ là nàng nói lời này lại khiến Trì Bắc Thành cười ha ha, “Còn tốt hơn đầu bếp trong phủ của ta? Ha ha! Ta đây phải ở lại nếm thử tay nghề Lưu Thâm tỷ tỷ của nhà người mới được!”

Lúc này hần cảm thấy tâm trạng tốt không thể tả, cũng không biết hôm nay Cung Trường Nguyệt lưu hần lại dùng bữa hay là còn có nguyên nhân khác.

Chỉ dùng một chút đã khiến Trì Bắc Thành tâm phục khẩu phục, cũng không hề xấu hổ là thừa nhận đầu bếp vương phủ nhà mình còn kém hơn Lưu Thâm.

Trì Bắc Thành dùng cơm xong cũng không chậm trễ thêm, thương lượng thời gian ngày mai đi hoàng lăng với Cung Trường Nguyệt rồi rời khỏi.

“Chủ tử, ngày mai chúng ta đi hoàng lăng Cận quốc sao?” Thanh Sở tròn to đôi mắt sáng hỏi Cung Trường Nguyệt.

Nàng rất thích mấy chuyện mạo hiểm thế này, vô cùng thích.

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, “Àn.”

“Hắc hắc, thật tốt quá!” Thanh Sở cười tới mức trên mặt nở hoa luôn rồi.

Tâm trạng Cung Trường Nguyệt cũng rất tốt, ngồi ở bên bàn uống trà nóng.

Lúc này, nàng đột nhiên nghiêng tai nghe cái gì đó, sau đó nâng tay vẫy, “Lại đây.”

Thanh Sở với Lưu Thâm đứng ở bên cạnh sừng sốt, không biết Cung Trường Nguyệt đang nói chuyện với ai.

Lúc này, một bóng dáng màu trắng chợt chạy vào, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên đầu gối Cung Trường Nguyệt, tìm một vị trí thoải mái ngồi lên, đôi mắt màu u lam mang theo ý cười nhìn nàng.

Cung Trường Nguyệt vuốt ve bộ lông mềm mại của Thần Diệu, sau đó ôm nó đi vào phòng trong.

Thanh Sở cùng Lưu Thâm sừng sốt.

“Kia... đó là xích phượng tuyệt hồ của chủ tử thì phải...” Thanh Sở mang theo vài phần do dự nói.

Lưu Thâm lại bình tĩnh hơn nàng nhiều, cũng nhận ra hồ ly đột nhiên xuất hiện kia, gật đầu, khẳng định suy đoán của Thanh Sở, “Chính là xích phượng tuyệt hồ của chủ tử, Thần Diệu.”

Thanh Sở thiếu chút nữa là sợ hãi kêu ra tiếng, may mắn là nàng phản ứng kịp, đưa tay bịt miệng mình.

Một lúc lâu sau, nàng xác định mình đã bình tĩnh hơn nhiều, mới hỏi, “Kia... Thần Diệu sao lại ở đây chứ!”

Hồ ly này cũng quá quỷ dị rồi! Lúc trước thì chẳng ai hay biết mà xuất hiện trên thuyền, sau khi xuống thuyền thì đột nhiên biến mất, bây giờ lại xuất hiện ở đô thành Cận quốc. Lúc đi, các nàng không hề mang theo nó, vậy nó từ đâu ra? Một con hồ ly có thể vượt qua vài thành trì, từ vịnh Thiên thành đến đô thành Cận quốc sao?

Hay là... hồ ly này có chỗ gì đó rất kỳ lạ?

Nhưng Lưu Thâm lại không nghĩ nhiều như Thanh Sở, nàng biết hồ ly kia là sủng vật của chủ tử, đối với nàng, như thế là được rồi.

Vì thế nàng liếc nhìn Thanh Sở một cái, “Đừng nghĩ nhiều, đó là chuyện của chủ tử, không đến lượt chúng ta hỏi đến.”

Thanh Sở đầy tò mò và kinh sợ lập tức bị bồn nước lạnh dập tắt.

Nàng bất mãn đáp, “Vâng-“

Trong phòng, Cung Trường Nguyệt ngồi trên nhuyễn tháp, mà Thần Diệu lại chiếm chỗ bên cạnh nàng.

“Xích Viêm thần mộc sắp có rồi, còn Thiên Thanh Ngọc Liên đâu?” Cung Trường Nguyệt vẫn lo lắng chuyện này.

Thần Diệu có vài phần nghiêm túc đáp, “Thời cơ đến, tự nhiên sẽ xuất hiện thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Mắt Trận

Hôm sau, lúc mặt trời hoàn toàn khuất sau đường chân trời, lấy đi một chút lửa đỏ còn sót lại của hoàng hôn, toàn bộ bầu trời cũng chìm vào bóng tối, có bốn bóng người màu đen đi ra từ cửa sau Trấn Bắc vương phủ, nhìn quanh bốn phía rồi vận khinh công phóng về hướng ngoại ô đô thành Cận quốc.

Khinh công của bốn người đều rất cao, dưới tình trạng Cung Trường Nguyệt cố ý đi chậm lại, Trì Bắc Thành và hai người Lưu Thâm, Thanh Sở đầy nhanh tốc độ thì bọn họ rất nhanh đã đến vị trí trên bản đồ.

Bởi vì đã vào đêm, cho nên trên đường gần như không còn người. Xung quanh ngoại trừ âm thanh vo ve của muỗi, gần như là một mảnh im lặng, nhìn

qua bên kia, chỉ thấy một mảnh rừng núi hoang vắng rất bình thường.

“Ngay đây.” Trì Bắc Thành nhẹ giọng nói, quay đầu nhìn lại –

Đó là một ngọn núi không tính là quá lớn, nhìn có vẻ rất vắng, bên trên núi là một mảnh rừng cây tối đen, một chút ánh sáng cũng không có.

Nơi hoang vu như vậy, chỉ sợ không ai nghĩ đến đây lại là chỗ đặt hoàng lăng Cận quốc.

Mà cửa vào hoàng lăng là ở một nơi nào đó trên ngọn núi này.

Cung Trùng Nguyệt nhắm mắt, chăm chú nhìn ngọn núi kia một lúc rồi nghiêng đầu, nói với Trì Bắc Thành, “Người biết cửa vào hoàng lăng?”

Trì Bắc Thành nhất thời do dự, hắn không biết có nên nói tiếp hay không.

Cung Trùng Nguyệt nhìn bộ dạng do dự của hắn, cười khẩy một tiếng, “Người nghĩ ta không tìm được chắc?”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, lại đầy tự tin mạnh mẽ.

Trong tay nàng, là Thần lâu vô cùng thần bí trên giang hồ, trong Thần lâu lại có Thất Tinh lâu chuyên thu nhặt tin tức, đối với mấy chuyện tìm kiếm này vô cùng thành thạo, nếu Cung Trùng Nguyệt muốn tìm thì vấn đề chỉ là thời gian thôi.

Trì Bắc Thành vốn do dự, nhưng nghe Cung Trùng Nguyệt nói xong, lại nghĩ đến Thần lâu, cũng không giấu diếm nữa, gật đầu, “Đúng, ta biết, các người đi theo ta.”

Cho nên hắn dẫn đầu rồi đi ra ngoài, đem theo ba người Cung Trùng Nguyệt đi vào mảnh rừng tối như mực.

Mảnh rừng này tuy hoang vu, nhưng dù sao cũng trong phạm vi đô thành Cận quốc, bên cạnh lại có đường lớn, cho nên trên núi cũng không có mảnh thú gì đó, ngẫu nhiên có vài con thỏ từ bụi cây chạy ra thì đã xem như hiếm rồi.

Nhưng mà mấy người Cung Trùng Nguyệt cũng không quan tâm chuyện này, chỉ theo sát sau Trì Bắc Thành đi lên núi.

Ngọn núi này không thật sự lớn, chỉ chốc lát đã đi lên đỉnh núi rồi.

Cả bốn đều là người luyện võ, dĩ nhiên sẽ không vì chút đường ngắn ngủi này mà mệt mỏi hay mồ hôi đầm đìa, nhưng lúc bọn họ đứng trên đỉnh núi, vẫn cảm thấy nội lực có phần thoải mái, không khí xung quanh hình như tươi mát hơn nhiều, chẳng lẽ vì đang ở trên đỉnh núi sao?

Trong mắt Lưu Thâm và Thanh Sở đều toát vẻ khó hiểu và nghi hoặc, ngay cả Trì Bắc Thành mỗi lần đến đây đều bị không khí đặc biệt trong lành khiến cho kinh ngạc, lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Cung Trùng Nguyệt, sau khi lên đến đỉnh núi, giống như cảm giác được cái gì đó, đột nhiên vận khinh công nhảy lên một cây đại thụ, nhẹ nhàng đạp lên cành lá trên đỉnh, sau đó nhìn xuống phía dưới –

“Quả nhiên.” Cung Trùng Nguyệt lộ ra vẻ hiểu rõ, sau đó thả người từ trên cây nhảy xuống.

Vừa rồi nàng đứng ở chỗ cao, hơn nữa thị lực vô cùng tốt, nhìn thấy rõ mỗi một cây trên ngọn núi này nhìn thì như sinh trưởng lung tung, nhưng thật ra mỗi vị trí đều chứa cân khôn. Ngọn núi này dựa vào vị trí cây cối mà bố trí một Hối Linh trận, đem linh khí của trời đất xung quanh đều tập trung lại đây, không lạ gì khi không khí trên đỉnh núi lại đặc biệt như thế.

Một Hối Linh trận rắc rối tốn nhiều công sức như thế dĩ nhiên không thể tùy tiện mà có.

Vị trí hoàng lăng phong thủy rất tốt, hơn nữa lại có Hối Linh trận, dĩ nhiên khiến cho vận thế Cận quốc ngày càng hưng thịnh. Cái này có một chút xa rời kiến thức trận pháp mà đi sâu vào phong thủy học rồi.

Có người nói phong thủy học là dùng để gạt người, nhưng thực tế, thuyết phong thủy thật sự sâu xa khó hiểu, thà rằng tin là có, còn hơn tin là không.

ít nhất, bởi vì có hoàng lăng này tồn tại mà Cận quốc phát triển ngày càng tốt.

Chỉ một thời gian ngắn, trong đầu Cung Trùng Nguyệt đã xoay chuyển nhiều suy nghĩ như vậy.

Lúc này, Trì Bắc Thành đi đến hỏi, “Vừa rồi nhảy lên có phát hiện gì không?”

Vừa rồi Cung Trùng Nguyệt đột nhiên chạy đi mất, thật sự khiến hắn khó hiểu. Thật ra không chỉ hắn, cả Lưu Thâm và Thanh Sở đều tò mò với hành động của Cung Trùng Nguyệt, chỉ là không dám lên tiếng hỏi thôi.

Cung Trùng Nguyệt cũng không quay đầu lại, chỉ lo quan sát cái gì đó trên mặt đất, căn bản không để ý tới Trì Bắc Thành.

Trì Bắc Thành đã quá quen với thái độ của Cung Trùng Nguyệt rồi, cũng không tức giận, ngược lại còn lộ ra nụ cười bất đắc dĩ quen thuộc, sau đó chậm rãi đi theo Cung Trùng Nguyệt.

Một lát sau, Trì Bắc Thành nhin không được hỏi, “Không phải chúng ta còn muốn vào hoàng lăng à?”

“Ân.” Cung Trường Nguyệt tùy tiện lên tiếng, lực chú ý vẫn đặt dưới chân.

Lúc này, nàng đột nhiên nhướn mi, hai mắt sáng lên.

“Là ở đây.” Nàng tự nhủ, sau đó đưa chân đụng đụng vào chỗ kia, lại khẳng định, “Ân, chính là ở đây.”

Nơi này là mắt trận.

Trì Bắc Thành vẫn đi theo bên cạnh Cung Trường Nguyệt, cách nàng cũng gần, cho nên lúc Cung Trường Nguyệt nói ra những lời đó khiến hắn không khỏi thắc mắc, “Tìm được cái gì? Đây là chỗ nào?”

Hắn nhìn theo chân Cung Trường Nguyệt, nhin không được mà nhiu mày, chỉ cảm thấy vị trí này có chút quen thuộc, hình như là...

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt, sau đó nhìn xung quanh, ngày càng cảm thấy khiếp sợ –

“Ngươi... làm sao ngươi biết... nơi này...”

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn hắn, biết mình chắc chắn là tìm đúng chỗ rồi.

Nàng thuận miệng nói một câu, “Trận pháp bố trí không tệ.”

“Trận pháp?” Trì Bắc Thành nhìn xung quanh một chút, nhưng cũng không phát hiện có gì khác, nhất thời có chút mê mang.

Cung Trường Nguyệt cũng lười nói nhiều, trực tiếp chuyển đề tài, “Cơ quan nằm ở đâu?”

Trì Bắc Thành sửng sốt một chút rồi ngồi xổm xuống, sờ soạng trên mặt đất, từ trong đất moi ra một vòng sắt tròn. Sau đó hắn nắm lấy vòng sắt, xoay ba vòng trên trái, lại xoay hai vòng bên phải, tiếp theo dùng sức kéo lên –

“Rắc rắc...” Tiếng máy móc chuyển động vang lên, Trì Bắc Thành và Cung Trường Nguyệt vội lui về phía sau, Lưu Thâm và Thanh Sở ở bên kia cũng lui lại vài bước.

Đợi cho bọn họ đến được vị trí an toàn, dưới vòng sắt kia cũng lộ ra một cửa động đen thui, trong bóng đêm phảng phất có chút nguy hiểm không nói rõ được.

Nhìn thấy cửa vào hoàng lăng Cận quốc ngay trước mặt, mà Xích Viêm thần mộc lại ở trong hoàng lăng, Cung Trường Nguyệt định bước qua thì bị Trì Bắc Thành cản lại.

Cung Trường Nguyệt dừng lại, nhiu mày, khó chịu nhìn hắn.

Trì Bắc Thành bị ánh mắt Cung Trường Nguyệt nhìn đến mức da đầu run lên, nhưng vẫn nói, “Trước khi đi vào, ta muốn nói – tuy rằng ta biết vị trí và cách mở hoàng lăng, nhưng ta cũng chưa vào đó lần nào. Theo ta biết, dưới hoàng lăng này có vô số cơ quan và cạm bẫy đếm không xuể, nếu không biết cách tiến vào, chỉ sợ sẽ dễ mất mạng trong đó, mà ta thì không biết cách.”

Cung Trường Nguyệt lẳng lặng nhìn Trì Bắc Thành một lát, sau đó chậm rãi nói, “Ngươi sợ?”

Âm cuối của nàng hơi khiêu khích, giống như mang theo khinh miệt vô hạn.

Trì Bắc Thành nhất thời bị ánh mắt cùng giọng nói khinh miệt của Cung Trường Nguyệt khiến cả người không thoải mái, bất quá năng lực tự chủ của hắn rất mạnh, cho nên cũng lộ ra vẻ hơn thua, chỉ lắc đầu, ánh mắt sáng ngời mà kiên định, “Không, ta không sợ, chỉ là muốn nói rõ với ngươi chuyện này thôi.”

Trì Bắc Thành là chiến thần Cận quốc, mà cái danh chiến thần đâu phải từ trên trời rơi xuống, đó là hắn nắm lấy binh khí, từng chút từng chút đạt được.

Cái danh chiến thần không chỉ đại diện cho vinh quang, mà nó còn đại diện cho sinh mệnh và máu tươi của vô số kẻ địch. Còn nếu muốn chỉ rõ ra, thì tính mạng những người mà Trì Bắc Thành phải chịu trách nhiệm có lẽ phải dùng từ “thi sơn huyết hải” để hình dung. Mà sau khi hắn trở thành tướng quân, người gián tiếp chết trên tay hắn lại nhiều vô số kể.

Ở chiến trường nguy cơ bốn phía, lúc nào cũng giương cung bạt kiếm, Trì Bắc Thành luôn giữ vững tâm trạng bình tĩnh, chẳng lẽ ở trước hoàng lăng này lại thấy sợ hãi sao?

Đương nhiên là không.

Cung Trường Nguyệt dĩ nhiên biết Trì Bắc Thành không cảm thấy sợ, vì thế nàng nói tiếp, “Nếu đã như vậy, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ sao?”

Những lời này... giọng điệu còn khinh miệt hơn khi nãy.

Nhưng mà loại khinh miệt này cũng là dựa vào thực lực mạnh mẽ khó lường của Cung Trường Nguyệt!

Trước mặt Cung Trường Nguyệt, không gì có thể ngăn cản!

Trì Bắc Thành đột nhiên hiểu được ý của Cung Trường Nguyệt, hẳn đương nhiên biết công tử Ngọc tông sư trẻ tuổi nhất, lâu chủ Thần lâu tuyệt đối sẽ không cảm thấy sợ hãi vì chút khó khăn này.

Nghĩ vậy, hắn lộ ra nụ cười sáng lạn trước nay chưa từng có, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù kia vì vậy mà càng thêm chói mắt, cho dù trong đêm tối cũng khiến người ta không thể bỏ qua.

“Ngươi cười cái gì?” Cung Trường Nguyệt cảm thấy có chút ừ ừ cạc cạc.

“Không.” Trì Bắc Thành lắc đầu, nụ cười sáng lạn trên mặt không phai nửa phần.

Cung Trường Nguyệt nhú mày, lười nghĩ tiếp, sau đó đưa chân tiếp tục đi về phía trước.

Trì Bắc Thành thu tay lại.

Lúc Cung Trường Nguyệt sắp bước xuống cầu thang, Trì Bắc Thành đột nhiên gọi nàng lại.

“Chuyện gì?” Cung Trường Nguyệt vô cùng khó chịu hỏi.

Lúc này, vẻ mặt Trì Bắc Thành vô cùng nghiêm túc, hắn nhìn Cung Trường Nguyệt, đôi mắt sáng như đuốc, “Ngươi hoàn toàn xứng đáng là cường giả.”

“Đương nhiên.” Cung Trường Nguyệt cũng không khiêm tốn, quay đầu lại tiếp tục đi.

Trì Bắc Thành theo sát, ở phía sau là Lưu Thâm và Thanh Sở.

Bóng dáng bốn người dần biến mất trong bóng tối, cửa vào hoàng lăng cũng đóng lại, bùn đất bám dính trên phiến đá lại lần nữa che dấu cửa vào.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nước Thần

Theo bậc thang đi xuống, ở phía trước cũng dần dần sáng lên, có chút ánh sáng nhàn nhạt chiếu tới đây, rọi lên nền đất, khiến cho không gian tối đen thêm vài phần sáng sủa.

Cung Trường Nguyệt tự tin mạnh mẽ, nhưng tuyệt đối không phải tự tin mù quáng, cũng sẽ không tự đại, nàng hiểu rõ thực lực của mình, cũng hiểu được cái gì gọi là lượng sức mà làm. Vốn phải như thế, nếu không có thực lực lại dám không biết lượng sức, cái đó không gọi là tự tin, mà là ngu dốt.

Cho nên lúc này Cung Trường Nguyệt cũng không hề lơ lửng, nàng có vẻ như tùy tiện nhìn xung quanh, nhưng thật ra trong mắt nàng lại lóe lên sự nghiêm túc, lúc ánh mắt đảo qua từng chỗ, nàng đều ghi nhớ kỹ trong đầu, cho dù là một điểm nhỏ cũng không bỏ qua.

Rất nhanh, đoạn đường từ cửa vào đến chỗ này đã thu nhỏ thành một mô hình trong đầu Cung Trường Nguyệt. Đây chính là bản đồ hoàng lăng. Mà dựa theo bước chân của nhóm Cung Trường Nguyệt tiếp tục đi tới, bản đồ ngày càng hoàn thiện hơn.

Đây là khả năng đã thấy thì không quên của Cung Trường Nguyệt, mỗi góc của bản đồ hoàng lăng trong đầu nàng đều giống y hệt với hoàng lăng thật sự!

Cuối cùng cũng thoát khỏi không gian tối đen, phía trước chợt sáng lên, cả bọn nheo mắt, lại thấy mình đang đứng trong một đại sảnh rộng lớn, mà đại sảnh này lại trắng lè không thể tả!

Toàn bộ đại sảnh đều được làm từ cẩm thạch, nhìn vẻ sáng bóng kia thì chỉ sợ không phải cẩm thạch bình thường, đại khái chắc là toàn bộ cẩm thạch tốt nhất của Cận quốc đều ở đây rồi, từ mặt đất kéo dài lên trần nhà, phủ kín toàn bộ đỉnh chóp, cũng thể hiện ra khí thế hào hùng khó mà tưởng tượng được.

Chỉ là cẩm thạch này cũng không hoàn toàn trơn mịn, ở trên còn có phù điêu được khắc thủ công rất tinh xảo, hình vẽ bên trên đều là quá trình thành lập Cận quốc, những trận chiến nổi danh. Hiên nhiên, đây là dùng để ca ngợi công tích của tiên vương. Ở trên phù điêu kia, các tiên vương Cận quốc giống như tiên nhân vậy, không gì không làm được, bàn tay vung lên, vạn dân thần phục.

Mà ở trong đại sảnh rộng lớn này, còn có một con sông lượn quanh, từng vòng từng vòng tăng dần lên, nét bút phác họa đan xen vào nhau, lại vẽ thành một trận đồ bát quái rất lớn!

Thứ chảy xuống giữa dòng sông không phải nước trong mát lạnh mà là chất lỏng có ánh bạc, giống như được sức mạnh thần kỳ nào đó bao lấy, tự động lưu chuyển trong trận bát quái.

“Đây là cái gì?” Trì Bắc Thành nhìn chằm chằm ánh bạc trong dòng sông, nhất thời ngạc nhiên.

Hắn thích đi du ngoạn khắp nơi, gặp qua vô số vật kỳ quái, không dám nói là hiểu hết thiên hạ, nhưng những thứ có trên đời hắn đa phần đều đã thấy qua. Nhưng, hắn tự nhận mình là một người từng trải phong phú, vậy mà lại hoàn toàn không biết chất lỏng ánh bạc kia là cái gì!

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt nhất thời nheo lại, khẽ hừ nhẹ, “Thủy ngân sao...”

Cái thế giới ban đầu của nàng, đất nước kia có một lịch sử – nghe nói, thủy ngân có thể chống thối rữa, thường được dùng để chôn trong lăng mộ để vương cô đại. Mà trong lịch sử cũng đã từng có địa cung của một vị đế vương vĩ đại đã dùng thủy ngân, đổ thành trăm sông lớn, được gọi là “Dùng thủy ngân làm trăm sông biển rộng”! Lại có truyền thuyết nói lấy trăm sông biển rộng từ thủy ngân là muốn thực hiện luân hồi của bản thân, ở trong địa cung tạo nên một thế giới nhỏ.

Sau khi bước vào thế giới này, Cung Trường Nguyệt đã xảy ra rất nhiều bất đồng, nhưng nàng cũng miễn cưỡng xem như thích ứng trong mọi hoàn cảnh, không ngạc nhiên nhiều lắm, cho nên bây giờ ở trước mắt xuất hiện một con sông thủy ngân lớn như thế, nàng cũng chỉ thoáng sững sờ một chút chứ không quá kinh ngạc.

Thế giới rộng lớn, không gì không có.

Bỗng Cung Trường Nguyệt nhớ tới lúc mới xuyên qua đây, nàng ngoại trừ luyện công thì thích nhất là ngồi ngốc trong Tầng Thư lâu của hoàng cung Mặc quốc, xem các loại kì thư dị chí để tiêu khiển. Mà nàng từng xem qua một quyển sách cổ vô cùng nữ nát, bên trong có miêu tả một loại “nước thần” màu bạc, bây giờ nghĩ lại, nước thần này có lẽ là thủy ngân.

Mà quyển sách cổ đó còn nói về một tác dụng vô cùng quan trọng của thủy ngân – bố trí trận pháp.

Công dụng này có rất ít người biết, nếu sử dụng đúng thì thủy ngân có thể tăng thêm công hiệu của trận pháp đến mức tận cùng. Chẳng qua cái gọi là “sử dụng đúng” có rất nhiều điều kiện hạn chế, ví dụ như phải thêm cái gì đó vào thủy ngân, hay là thủy ngân chỉ có thể dùng ở một vài trận pháp, mà nếu dùng ở trận pháp khác thì có khi chẳng hề hiệu quả chút nào, nếu không muốn nói là khiến tác dụng của trận pháp yếu đi.

Mà quyển sách cổ kia còn nói rõ “nước thần” hữu hiệu với trận pháp nào, nhưng mà bởi vì đã qua thời gian lâu lắm rồi, cách bảo tồn sách không tốt, hơn một nửa trang sách phía sau đã gần mục, chữ viết ở trên thì mờ mờ, căn bản không nhìn rõ là viết cái gì.

Lúc ấy Cung Trường Nguyệt xem qua, cảm thấy có chút thú vị, nhưng nghĩ tới phía sau mất đi hơn một nửa, nàng cũng mất đi hứng thú, cũng lười xem tiếp nên để nó qua một bên.

Nếu không phải hôm nay đi vào hoàng lăng Cận quốc, nhìn thấy trận pháp được dùng thủy ngân với quy mô lớn thế này, chỉ sợ Cung Trường Nguyệt còn chưa nhớ tới trong một góc trí nhớ mình còn giữ lại quyển sách này đâu.

Tuy rằng không xem được thủy ngân có thể dùng cho trận pháp nào, nhưng Cung Trường Nguyệt có thể khẳng định thủy ngân ở trong rãnh nước này đã hòa chung với tác dụng trận pháp, nâng công dụng của nó lên tới cực hạn!

Chỉ là, nhìn bộ dạng ngang dọc của khe nước thì thấy đây là trận bát quái cơ bản nhất, đơn giản nhất, rất dễ nhận thấy, trận pháp này lấy nền móng từ trận bát quái mà thay đổi một ít, đồng thời dùng ưu thế đại sảnh này rất lớn, ở khe nước còn điêu khắc chữ để dần dần bổ sung nội dung trận pháp, sau đó dùng thủy ngân che khuất cho nên không nhìn thấy gì, Cung Trường Nguyệt dĩ nhiên cũng không nhìn ra trận pháp này rốt cuộc là có tác dụng gì.

Nhưng nàng có thể khẳng định đại sảnh này là một trận pháp rất lớn, vậy là được rồi.

Lúc Cung Trường Nguyệt quan sát trận pháp ở đại sảnh trước mặt, Trì Bắc Thành cũng nhìn sơ trong chớp lát, chẳng qua hắn không có nghiên cứu gì về trận pháp, chỉ nghĩ trước mặt mình là vài khe nước đơn giản, chứ không hiểu mấy cái khe đó lần lượt thay đổi rốt cuộc là làm gì. Cái mà hắn quan sát, là cơ quan.

Theo như hắn biết từ những tin tức liên quan đến hoàng lăng Cận quốc, trong đó có một cái nói rằng bên trong hoàng lăng có vô số cơ quan tinh xảo, không có cái nào đơn giản!

Nhưng dựa theo kinh nghiệm của hắn, đứng ở đây quan sát nửa ngày thì nơi này không có cơ quan, chung quanh cũng không có bẫy ngầm, vách tường cẩm thạch trơn mịn thế kia, nếu thật sự có gì đó ẩn giấu thì phải nói là khéo léo tuyệt vời.

“Đây là mộ thất đầu tiên, theo lý mà nói thì hẳn phải có cơ quan rất lớn, sao... chẳng có gì vậy?” Trì Bắc Thành cũng không cậy mạnh, lập tức nói ra thắc mắc của mình.

Cung Trường Nguyệt thần nhiên nhìn hắn một cái, “Cơ quan ở ngay trước mặt ngươi.”

“Trước mặt?” Trì Bắc Thành cau mày khó hiểu. Sau đó hắn lại trợn mắt quan sát nửa ngày, vẫn không phát hiện trước mặt mình có cái gì gọi là cơ quan.

“Khoan đã!” Hai mắt Trì Bắc Thành đột nhiên sáng ngời, sau đó nhìn chằm chằm màu bạc thần bí ở khắp nơi, trong lòng dâng lên một phỏng đoán lớn mật, hơn nữa lại nói với Cung Trường Nguyệt, “Chắc không phải... chính là... nước màu bạc chứ?”

Cung Trường Nguyệt cũng không nghĩ tới nhanh như vậy mà hắn đã tìm ra trận pháp, tuy nói có chút sai lầm nhưng đoán ra được tám chín phần như thế thì đã không tệ rồi.

Vì thế nàng lên tiếng, đặc biệt bỏ thêm hai chữ, “Không tệ.”

Công tử Ngọc tiếc chữ như vàng thật khiến Trì Bắc Thành cảm thấy bất đắc dĩ, bây giờ đột nhiên lại nghe hắn nói thêm hai chữ, Trì Bắc Thành lại cảm thấy có chút không quen!

Nhưng mà hắn vẫn nhìn không được lộ ra tươi cười, trong lòng cảm thấy giống như lúc trước, khi hắn làm việc gì đó được phụ vương khích lệ, vô cùng vui vẻ.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt chuyển vài vòng dọc theo trận đồ bát quái, sau đó đột nhiên hỏi, “Hoàng lăng Cận quốc... có phải không chỉ có một cửa vào.”

Nội dung nàng nói là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng chắc chắn, hiển nhiên là nàng đã khẳng định được suy nghĩ của mình.

Quả nhiên.

Trì Bắc Thành sững sốt, “Ngươi... sao ngươi lại biết?”

“Đoán.” Cung Trường Nguyệt tùy ý bịa, cũng lười nói nhiều.

Trì Bắc Thành không hỏi nhiều, chỉ giải thích, “Hoàng lăng của nước ta dĩ nhiên không thể chỉ có một cửa vào, nơi chúng ta mới tới chỉ là một trong số đó thôi, mà cửa vào nào chỉ có huyết mạch của Trấn Bắc vương mới biết. Ta còn biết hai cửa vào nữa, một cái tuy rằng không thể xác định chính xác, nhưng ta đoán là ở trong cung, còn một chỗ khác chính là ở Thánh đài.”

Thánh đài trong miệng Trì Bắc Thành chính là nơi mà Cận quốc cử hành đại điển hiến tế cầu phúc hằng năm. Mỗi năm, hoàng đế Cận quốc đều dẫn đầu hậu cung phi tần, công chúa hoàng tử và văn võ bá quan bước lên đài để khấn trời.

Lúc trước có lời đồn, lối vào hoàng lăng Cận quốc ở ngay dưới Thánh đài, nhưng không nghĩ đến, lời đồn này lại là thật.

Chỉ mà mặc dù có người đánh động đến Thánh đài, nhưng không có ai thật sự làm được, thứ nhất là vì Thánh đài là nơi quan trọng của hoàng gia, cho nên lực lượng canh gác rất hùng hậu. Thứ hai là vì Thánh đài quá lớn, nếu tùy tiện hành động thì chỉ có làm mình trở thành mục tiêu công kích, tuyệt đối trốn không thoát.

Phải biết rằng, khi đó không chỉ bị quan binh truy bắt, mà còn bị dân chúng sùng bái Thánh đài phi nhỏ. Chỉ chuyện phía trước thì còn đỡ, một ít lão giả có thủ đoạn cao không phải không thể trốn thoát khỏi quan binh. Cho nên, đáng sợ thật sự là điểm thứ hai.

Bởi vậy, cửa vào Thánh đài ngược lại trở nên an toàn nhất.

“Ba cái?” Cung Trường Nguyệt suy nghĩ một chút, rất nhanh đã hiểu rõ.

Hoàng lăng Cận quốc có lẽ có ba cửa vào, mà lối nào cũng sẽ bố trí một trận pháp lớn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Sát Trận

Trận pháp là một thứ gì đó rất khó nắm bắt, dùng chữ khắc trên bia và hình dạng trận pháp để dẫn nguyên khí trời đất, khiến cho trận pháp có một loại tác dụng ngoài dự đoán của mọi người.

Cung Trường Nguyệt bắt đầu học trận pháp là từ kiếp trước. Nàng sinh ra ở gia tộc cường đại cổ xưa nhất của Hoa Hạ, bởi vì thiên phú mạnh cho nên từ nhỏ đã được xem là chủ nhân mà nuôi dưỡng. Nếu là những cô gái khác, ở cái tuổi dậy thì đó, lúc họ đều có một mùa xuân trong lòng, đều ôm mộng tưởng mờ mịt với mọi thứ, thì nàng đã trở thành chủ nhân nói một lời, vạn người đáp lại, gần như không khác gì với vua chúa.

Kiến thức mà nàng đã học qua đều là tri thức cơ bản trong gia tộc. Khác với phần lớn những hiểu biết từ xưa đã bị xói mòn trong dòng lịch sử mà người đời có thể học được, những điều nàng biết không bị quên lãng, chỉ là nó được một ít gia tộc truyền thừa nhiều năm che giấu, hơn nữa dưới sự điều khiển

dẫn dắt mà trở thành như ngày nay.

Cho nên, kiến thức căn bản ở Cung gia là những gì tinh hoa nhất trong năm ngàn năm qua của Hoa Hạ. Những tri thức đó không chỉ truyền xuống các đời, mà toàn thay mặt cho người Cung gia, đem tất cả đạo lý, kiến thức và hiểu biết gom lại, vớt đi cặn bã, chọn ra những phần tinh túy nhất rồi biên soạn mà thành.

Trong đó dĩ nhiên cũng có kiến thức về trận pháp, đây là quá trình học tập dài đằng đẳng mà buồn tẻ của Cung Trường Nguyệt, một môn học bắt buộc.

Sau khi xuyên đến đây, Cung Trường Nguyệt lại tìm xem một ít bí tàng của hoàng cung Mặc quốc, kiến thức về trận pháp lại càng tăng thêm. Có thể nói, hiểu biết của Cung Trường Nguyệt về trận pháp là bậc thầy cũng không quá.

Nàng rõ các trận pháp như lòng bàn tay, bây giờ lại bị trận pháp bát quái đơn giản nhất làm khó, tuy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng phải nói rằng, son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân.

Cung Trường Nguyệt thông qua khí tức của mộ thất đầu tiên, bắt đầu đánh giá những dấu vết mà nó để lại, hoàng lăng Cận quốc này có ba cửa vào, mỗi một cửa là một mộ thất, bên trong lại có trận pháp không giống nhau bảo vệ cửa vào khỏi bị trộm mộ quấy phá.

Tuy rằng Cung Trường Nguyệt chỉ mới thấy một trận pháp, nhưng thấy người đó bỏ ra một đồng thủy ngân thế này thì hai cái còn lại chắc chắn cũng rất hào phóng, cả ba trận pháp tuyệt đối là cực phẩm! Chẳng qua nếu không bước vào thì sẽ không rõ trận pháp này có tác dụng gì.

Nhưng mà ba trận pháp này cũng không khiến Cung Trường Nguyệt quan tâm nhiều lắm, kiếp trước nàng sống trong một gia tộc khổng lồ, kiếp này lại là công chúa vô cùng tôn quý, có trận pháp nào mà chưa từng thấy qua. Đặc biệt là ở kiếp trước, ở Hoa Hạ có rất nhiều nơi quái lạ khiến người ta chấn động. Ba trận pháp này so với kiếp trước thì vẫn có chút không bằng.

Thật sự khiến Cung Trường Nguyệt kinh ngạc là vì ba trận pháp này xen kẽ hòa hợp vào nhau. Tuy rằng cách xa vị trí cửa vào nhưng lại có thể giao nhau, điều này thật là vô cùng tuyệt diệu.

Ba trận pháp giao nhau, lại đều tự chuyển động, nếu ai bước vào một trận pháp thì rất có khả năng sẽ bước ra ở một trận pháp khác, sau đó lại đụng chạm vào trận pháp còn lại rồi bị vây khốn bên trong. Ba trận pháp hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho người ta từng bước đi sai rồi hoàn toàn thua trận, không tuyệt diệu sao?

Cung Trường Nguyệt hiểu rõ sự kỳ diệu của trận pháp trước mặt, ánh mắt sáng lên, đáy mắt xuất hiện một tia hứng thú – đã lâu rồi nàng chưa nhìn thấy trận pháp khiến người ta khiếp sợ như vậy, xem ra ở thế giới này vẫn có cao nhân.

“Công tử Ngọc?” Tri Bắc Thành thấy bộ dạng Cung Trường Nguyệt, nhìn không được đành gọi một tiếng.

Lưu Thâm với Thanh Sở ở phía sau Cung Trường Nguyệt cũng nhìn tò mò nhìn nàng, không biết sao nàng lại khác trước, chẳng qua hai người không dám lên tiếng hỏi giống Tri Bắc Thành.

Cung Trường Nguyệt lập tức hồi thần, trừng mắt nhìn trận pháp trước mặt, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào Tri Bắc Thành.

Tri Bắc Thành bị ánh mắt nghi hoặc của nàng nhìn đến xấu hổ, liền ngượng ngùng nói, “Vừa rồi... vừa rồi ta thấy người thất thần...” hắn cũng không biết nên giải thích thế nào, nhanh chóng dời đề tài, “Sao rồi, có phát hiện gì không?”

Cung Trường Nguyệt lười nói với hắn chiêu chuyển đề tài này thói cũ nào, lại lần nữa dùng mắt trên mộ thất trước mặt, “Là trận pháp.”

“Trận pháp?” Tri Bắc Thành kinh hãi.

Khác với Cung Trường Nguyệt hiểu rõ trận pháp như lòng bàn tay, ở thế giới này, có rất ít người hiểu về nó. Vài người có chút hiểu biết cơ bản thì đã xem như không tề rồi, cho nên tuy Tri Bắc Thành biết vài loại trận pháp dùng trong đánh giặc, nhưng cao lắm chỉ có thể nói là trận hình, còn xa mới bằng được trận pháp kỳ diệu.

Nhưng hắn không hiểu rõ trận pháp không có nghĩa là hắn không biết trận pháp rất cường đại, hắn từng gặp qua một vị cao nhân về trận pháp, lão đạo kia chỉ cắm vài cây gậy lên đất, sau đó liền chẳng tốn công sức mà giết chết hơn mười người ở trước mặt, bản lĩnh có thể nói là tuyệt diệu!

Nhưng hắn thật không ngờ trong hoàng lăng của nước mình lại xuất hiện trận pháp.

Nhưng thật sự khiến hắn tò mò là... công tử Ngọc làm sao biết có trận pháp trong mộ thất? Hơn nữa nghe giọng điệu thì giống như có chút hiểu biết về trận pháp?

Cho nên, hắn nhìn không được lên tiếng hỏi, “Công tử Ngọc, người hiểu rõ về trận pháp sao?”

Cung Trường Nguyệt cũng không giấu diếm, “Sơ sơ.”

Dựa theo tính tình Cung Trường Nguyệt, tuyệt đối không biết cái gì là cách nói khiêm tốn, nàng nói biết sơ thì thật sự chỉ biết một chút thôi, đây cũng là sợ kính trọng của nàng với loại kiến thức khổng lồ mà thần kỳ này.

Tuy nói Cung Trường Nguyệt có hiểu biết căn bản với phần lớn trận pháp, hơn nữa so với người khác còn có thể ở cấp bậc đại sư, nhưng nàng thật sự

cho rằng hiểu biết của mình chỉ là một góc nhỏ trong trận pháp thôi, ít nhất nếu là nàng thì nàng cũng không bố trí được ba trận pháp kỳ diệu này.

Đương nhiên, Trì Bắc Thành cũng không vì Cung Trường Nguyệt nói biết sơ mà thật sự nghĩ nàng chỉ hiểu một ít.

“Trận pháp này rất khó phá sao?” Trì Bắc Thành cân nhắc một lát rồi hỏi.

Cung Trường Nguyệt gật đầu, “Muốn phá giải thì phải đi vào trong.”

Căn bản là không thể ở bên ngoài mà phá giải ba trận pháp này, xem ra bọn họ vẫn phải tiến vào trong, sau đó từng chút từng chút phá giải nó.

Trì Bắc Thành nghe cách nói của Cung Trường Nguyệt, hiển nhiên là có thể phá giải trận pháp, hẳn cũng sinh ra một chút do dự.

“Đúng rồi, sau khi phá giải trận pháp, liệu có... làm hỏng trận pháp không?”

Theo lý mà nói, hẳn làm Trần Bắc vương lại đem một người ngoại quốc bước vào bí mật của gia tộc, hơn nữa còn cùng nàng đến hoàng lăng của nước mình, gần như đã phạm tội phản quốc. Nếu lại vì hắn mà khiến trận pháp ở cửa vào bị phá hỏng, để trộm mộ lợi dụng thời cơ tổn thương long mạch Cận quốc, vậy thì tội của hắn không phải chỉ hai chữ “phản quốc” mà diễn tả hết.

Hơn nữa, thật sự khiến hắn băn khoăn không phải là trừng phạt của quốc pháp, mà là áy náy từ nội tâm. Tuy nói hắn cùng Cung Trường Nguyệt vào nơi này, nhưng không có nghĩa hắn không trung thành và kính ngưỡng quốc gia của mình.

Hắn yêu tha thiết quốc gia của mình, yêu tha thiết người dân của mình, hắn càng không thể cho phép mình làm long mạch quốc gia bị tổn thương!

Cho nên, tuy biết câu hỏi nay có chút không ổn, nhưng hắn vẫn hỏi.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt như lưỡi dao đảo qua hắn, tựa hồ hiểu rõ tâm trạng của hắn, cho nên cũng không khó chịu, “Không có.” Nàng lại thoáng thấy lo lắng trong mắt Trì Bắc Thành, cho nên nói tiếp hai chữ –

“Yên tâm.”

Thân mình Trì Bắc Thành chấn động, ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn Cung Trường Nguyệt.

Nhưng Cung Trường Nguyệt đã quay đầu đi.

Trì Bắc Thành nở nụ cười, một cảm giác khó có thể tả được chậm rãi lan ra từ một góc trong lòng hắn, lấy tốc độ kinh người chiếm cứ trái tim hắn.

Trong lòng hắn, đã có một thứ gì đó không biết tên, chậm rãi nảy mầm.

Rồi sẽ có một ngày, nó lớn lên thành đại thụ che trời –

Cung Trường Nguyệt đánh giá trận pháp trước mặt, lấy tốc độ cực nhanh yên lặng suy tính trong lòng, sau đó nói, “Ba người các ngươi ở ngoài, một mình ta vào trong.”

Giọng điệu trước sau như một, không được nghi ngờ.

Nàng chỉ cần tạm thời phá giải trận pháp thì đã có đủ thời gian để tất cả đi qua rồi.

Lưu Thâm và Thanh Sở tuy rằng có lo lắng, nhưng cũng không dị nghị gì, hằng năm đi theo bên cạnh Cung Trường Nguyệt, các nàng biết việc làm của Cung Trường Nguyệt là có đạo lý, nên chỉ yên lặng tiếp nhận.

Chỉ là Trì Bắc Thành nghe xong lời của nàng, sắc mặt trở nên khó xem, “Vì sao?”

Cung Trường Nguyệt không chút lưu tình phun ra hai chữ, “Liên lụy.”

Nàng nói không sai, ngoài trừ nàng, ba người Trì Bắc Thành, Lưu Thâm và Thanh Sở hoặc hiểu biết một ít lông gà vớ tỏi về trận pháp, hoặc là không biết gì, nếu bọn họ đi vào, khẳng định không đỡ nổi uy lực của trận pháp, cuối cùng chỉ liên lụy đến Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nói không chút lưu tình khiến Trì Bắc Thành lập tức trắng mặt, hắn há miệng thở dốc, hình như muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện yết hầu mình không phun ra được dù là một chữ.

Hắn nuốt nước miếng, thanh âm khàn khàn vang lên, mang theo một loại mất mát nhàn nhạt, “Được, ta hiểu rồi. Ngươi... tự mình cẩn thận.”

Cung Trường Nguyệt trong nháy mắt hắn nói xong, lập tức bước vào mộ thất đầu tiên.

“Oanh!”

Ba người Trì Bắc Thành, Lưu Thâm và Thanh Sở ở ngoài không nghe được tiếng động đó, nhưng với Cung Trường Nguyệt thì nó lại giống như tiếng sấm bên tai!

Cung Trùng Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, cảm nhận được sát khí nhanh chóng tràn ngập xung quanh, trong lòng đã hiểu rõ –

Là sát trận!

Ở bên ngoài, Trì Bắc Thành nhìn thấy Cung Trùng Nguyệt dần biến mất, nhìn không được nghĩ –

Nếu công tử Ngọc hiểu rõ về trận pháp như thế, vậy nếu hắn lên chiến trường thì sao? Lấy một giết trăm? Đánh đâu thắng đó không gì cản nổi?

Hắn hoàn toàn không ngờ, chỉ một suy nghĩ tùy tiện như vậy... lại trở thành sự thật sau này.

Mà kẻ địch của hắn, lại là chính bản thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Bạo Quân

Trong mắt ba người Trì Bắc Thành, bóng dáng Cung Trùng Nguyệt biến mất giống như sương khói. Nhưng Cung Trùng Nguyệt lại phát hiện mình đang đứng trên một thảo nguyên rộng lớn, xung quanh yên tĩnh không có tiếng động nào, nàng có thể cảm giác được gió vờn qua tóc mình, nhưng lại không nghe thấy tiếng gió gào.

Cung Trùng Nguyệt cũng không vì vậy mà kích động, chỉ lẳng lặng đánh giá xung quanh, nhìn bãi cỏ xanh tươi dưới chân lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được... nhanh chóng héo vàng.

“Thùng... Thùng... Thùng thùng!”

Tiếng trống giống như truyền tới từ chân trời, sau đó dần dần tới gần, càng ngày càng vang, tiếng trống nặng nề mang theo sức mạnh vô hình như đánh vào trái tim người nghe, áp lực không thở nổi.

Tiếng trống này xen lẫn một loại sức mạnh không rõ, mê hoặc lòng người.

Đáng tiếc, nó lại gặp Cung Trùng Nguyệt!

Nàng đứng vững ở đó, mặt không chút thay đổi, hai tròng mắt tối như đầm nước, tản ra hàn khí nhàn nhạt. Xung quanh nàng giống như hình thành một lá chắn vô hình, đem tất cả ngăn ở bên ngoài, ngay cả không khí cũng không dám lại gần.

Nàng đứng đó mà giống như cách rất xa.

Cung Trùng Nguyệt ổn định tâm lý, lúc tiếng trống trận kia rung chuyển trời đất, tựa như thủy triều từ bốn phương tám hướng điên cuồng kéo về phía nàng, nàng cũng không hề lay động, bình ổn tâm trạng, bất động như núi.

Nhưng mà nàng biết, lúc tiếng trống trận vang lên có nghĩa là Sát trận – bắt đầu chuyển động.

“Chỉ lo mày không bắt đầu thôi...” Cung Trùng Nguyệt thấp giọng nói một câu, tay phải vươn ra, chậm rãi nắm chặt trong không khí!

“Hừ!”

Một đạo hắc mang chợt sáng lên, một cây thương dài lập tức xuất hiện trong tay Cung Trùng Nguyệt.

Thương Lộ!

Trong mắt Cung Trùng Nguyệt lóe lên hàn quang, Thương Lộ nặng nề ở trong tay nàng lại nhẹ như lông hồng, khe khẽ run lên từng đóa thương hoa, huyền ảo hoa lệ nhưng cũng không mất đi khí phách của thương vương!

Cung Trùng Nguyệt nắm chặt Thương Lộ, gõ mạnh lên mặt đất!

“Oanh –” Giống như có một tầng sóng âm vô hình lấy Thương Lộ trong tay Cung Trùng Nguyệt làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tuy rằng mắt thường không thấy được, nhưng toàn bộ bãi cỏ bị sức mạnh vô hình ép rạp xuống, giống như sợ hãi mà thuần phục.

Trong khoảnh khắc sức mạnh tràn ra, tiếng trống trận mê hoặc lòng người cũng đột nhiên ngừng lại.

Xung quanh lại lần nữa yên tĩnh, nguy hiểm xem như đã qua.

Cung Trường Nguyệt vẫn chưa thả lỏng cảnh giác – nếu Sát trận là một trận pháp đơn giản như vậy, tiếng trống trận gầm hư chẳng có lực sát thương, vậy thì một thất đầu tiên dùng nhiều thủy ngân như thế hoàn toàn là lãng phí.

Cho nên, tiếng trống trận này chỉ là nhạc dạo mà thôi, sát chiêu thật sự còn ở phía sau.

Quả nhiên, không lâu sau, ở nơi xa chợt truyền đến tiếng hô kinh thiên động địa, đó là tiếng rống nhiệt huyết sôi trào của trăm ngàn người đứng chung một nơi!

“Sát! Sát!”

Thảo nguyên mênh mông khô héo đột ngột xuất hiện một sợi chỉ đen. Tập trung nhìn lại, thật ra cũng không phải là chỉ đen, mà là một đám chiến sĩ mặc khôi giáp, vung trường đao, hai mắt đỏ lòm đang điên cuồng kéo đến, hò hét vang trời.

Trên người kẻ nào cũng đầy sát khí, mà sát khí của mấy vạn người ngưng lại một chỗ, ngay cả Cung Trường Nguyệt cũng nhận không được kinh hãi!

Cung Trường Nguyệt nheo mắt – thật không ngờ, màn diễn quan trọng lại đến nhanh như vậy.

Nhìn thấy đám binh lính trước mắt cứ như muốn xé nát mình, Cung Trường Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, dựng đứng Thương Lộ trong tay, sau đó không hề chùn bước phóng về phía bọn lính.

Cho dù là vạn người thì sao? Ở trước mặt nàng, đều không chịu nổi một chiêu!

Một loại tự tin và khí phách khó thể tả bằng lời lan ra khắp người Cung Trường Nguyệt, đây không phải là năng lực mạnh mẽ, nàng đã chắc chắn như thế! Cung Trường Nguyệt năng, chưa bao giờ làm chuyện chưa nắm rõ!

Nếu lấy tầm nhìn từ thần tiên nhìn xuống, có thể thấy trong làn sóng đen ngịt kia có một điểm đen nho nhỏ. So sánh đại quân đông ngút trước mặt, nó vô cùng nhỏ bé, có vẻ không chịu nổi một chiêu. Nhưng mà, lúc điểm đen nho nhỏ này nhảy vào sóng đen đó, lại mang theo cường thế không thể tin được, điên cuồng quét qua sóng đen!

Vốn mảnh sóng kia không hề có khe hở, vậy mà lại vì điểm nhỏ đó dùng lực mở ra một con đường!

Điểm nhỏ đó, chính là Cung Trường Nguyệt, mà sóng triều đông ngịt kia là đối thủ của nàng.

Rất nhanh, Cung Trường Nguyệt đã nhảy vào giữa quân địch, theo lý mà nói, nàng đã bị bao vây lại, binh lính đối địch “người trước ngã xuống, người sau tiếng lên”, cho dù giết một người, lập tức sẽ có người thứ hai xông lên, gần như không cho nàng có thời gian ngừng lại, nàng chắc đã mệt không chịu được, tinh thần và thể lực phải yếu đi mới đúng.

Nhưng mà, vì sao nàng càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, hơn nữa lại không hề mệt mỏi!

Đây là phương pháp vô cùng đơn giản mà bạo lực của Cung Trường Nguyệt – dĩ sát chế sát, dĩ sát phá sát!

Sát trận và địch nhân, còn có sát khí kinh thiên động địa, mà Cung Trường Nguyệt lại lấy sát khí và thực lực mạnh hơn hoàn toàn áp đảo nó, dùng cách đơn giản nhất phá trận!

Có lẽ với người khác mà nói, cách này thật sự là nói nhảm thôi, nhưng với Cung Trường Nguyệt, phương pháp này quả thực rất thích hợp.

Lúc này, có thể dùng một từ để hình dung tình trạng của Cung Trường Nguyệt –

Bạo quân!

Nàng một thân huyền y thâm trầm, lúc này lại nhiễm một mảnh máu tanh, màu đỏ kia không biết phải dùng bao nhiêu máu tươi để nhuộm thành. Tóc nàng tung bay, lộ ra gương mặt tinh xảo như ngọc, cũng lãnh đạm như băng, không nhìn ra được vẻ mặt của con người, cho dù bây giờ nàng đã giết không biết bao người, nhưng lại chẳng hề thả lỏng, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy chấn kinh.

Huyết tanh màu đỏ từ đầu thương Thương Lộ chậm rãi nhỏ xuống, từng giọt từng giọt rơi trên bãi cỏ héo vàng.

Mà những thi thể ngã xuống sau lưng nàng đều bị một thương đoạt mệnh, bọn họ không hèn mà cùng mở to hai mắt, chết không nhắm mắt, tựa như oán hận vô cùng.

Mà máu tươi chảy từ họ đã nhuộm đỏ một mặt cỏ, màu đỏ sẫm kia làm mắt người ta đau nhói! Khùng bỏ đến vậy!

Lúc này Cung Trường Nguyệt đang hung hăng đâm đầu thương Thương Lộ vào bụng một binh lính, cánh tay dùng lực, lập tức ép binh lính cao lớn liên tục lui về sau.

Một ngụm máu tươi cũng phun ra từ miệng hắn.

Một người khác nắm lấy thời cơ, vọt tới sau lưng Cung Trường Nguyệt, muốn nhân cơ hội chém nàng một đao, nhưng lại phát hiện Cung Trường Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt u tối nhìn hắn giống như đang nhìn người chết. Ngay sau đó, hai tay trắng tuàn của Cung Trường Nguyệt dừng ở cổ hắn, một tay nắm thành dạng vuốt, mạnh mẽ bóp nát xương cổ hắn!

Binh lính không cam lòng ngã xuống, ánh mắt mở lớn.

Cung Trường Nguyệt quay đầu lại, Thương Lộ trong tay chuyển động, lại lần nữa dùng sức lên Thương Lộ, xuyên thẳng qua bụng binh lính kia, hơn nữa còn đâm vào một bụng một tên khác.

Mà lực đạo trên tay nàng không hề dừng lại.

Mãi đến khi xuyên thủng người thứ tư, Thương Lộ không còn đủ chỗ nữa, Cung Trường Nguyệt mới dừng lại, xoay nhẹ Thương Lộ trong tay khiến nội tạng bốn kẻ bị Thương Lộ xuyên qua đều vỡ nát, sau đó mới rút Thương Lộ ra.

Bốn người đồng thời ngã xuống.

Thương Lộ trong tay Cung Trường Nguyệt rất thích máu, nhưng cũng rất ghét có máu dính trên thân thương, không cần Cung Trường Nguyệt xử lý, máu dính trên thân Thương Lộ đã dọc theo ám văn trên thân chảy xuống dưới, cuối cùng nhỏ xuống từ đầu thương.

Người xung quanh đều bị rung động.

Cho dù những người này đều là binh sĩ trên chiến trường, đã trải qua cái chết, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ thấy người nào tàn nhẫn tàn bạo lại sát khí ngút trời như thế!

Gương mặt tinh xảo xinh đẹp trong mắt họ giờ lại trở thành ma quỷ, bọn họ không hận mà cùng dùng ododnjg tác, trường đao rũ xuống trong tay, không còn dũng khí nâng lên nữa. Ánh mắt bọn họ nhìn Cung Trường Nguyệt tràn đầy hoảng sợ, giống như sợ người chết tiếp theo chính là mình.

Thi thể xung quanh Cung Trường Nguyệt ngã xuống từng đồng từng đồng, ngay cả đất cũng nhuộm đỏ màu máu, đủ để bất kỳ ai cũng sinh ra e ngại!

Không ai đủ can đảm tới gần sát thân ma quỷ Cung Trường Nguyệt, bọn họ không tự chủ lui về phía sau, sợ hãi đã đẩy đi lý trí của họ, chiếm lấy đầu óc khiến họ không thể suy nghĩ gì.

Lúc này, trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ, là phải trốn! Trốn càng xa càng tốt! Trốn khỏi bạo quân trước mặt!

Cung Trường Nguyệt nhìn ra bọn họ sợ hãi, nàng có thể nói là giết đỏ mắt rồi, nhưng không thừa thắng truy kích, chỉ nắm Thương Lộ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn họ, đôi mắt màu máu kia giống như tàn ra sát khí, dần dần bình tĩnh lại.

Không thể không nói, tự chủ của Cung Trường Nguyệt thật sự là đáng sợ!

Nếu là người khác, lúc này làm gì còn cái gọi là lý trí, sớm đã nhào lên giết hết bọn lính kia rồi, dùng máu tươi ấm áp của họ để an ủi tâm trạng cuồng bạo của mình.

Chỉ là, nếu thật sự thế, thì người này vĩnh viễn sẽ ở lại trong Sát trận, suốt ngày chỉ giết giết và giết, suy nghĩ và lý trí đều bị đoạt đi, không khác gì đã chết, mà cuối cùng kẻ đó cũng không thể rời khỏi Sát trận, chỉ có thể kiệt sức mà chết ở đây.

Có lẽ, ý nghĩa thật sự của Sát trận là thế.

Cung Trường Nguyệt chống lại sát ý, nhìn những người đó rời đi, cũng không đuổi theo, bộ dạng bình tĩnh thật sự khác hẳn khi này!

Nhìn những người đó lui ra xa, Cung Trường Nguyệt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn không được ngẩng đầu lên, nâng Thương Lộ trong tay lên, đầu thương chỉ thẳng, khí thế kia giống như muốn xé nát bầu trời!

“Sát trận, phá!”

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thế giới nàng đang đứng giống như một mặt gương, từng chút vỡ vụn.

Nhưng mà, Cung Trường Nguyệt cũng không xuất hiện lại ở mộ thất đầu tiên.

Nàng lại đi tới một nơi xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Ảo Cảnh

Nhìn thấy xung quanh chẳng hề giống mộ thất đầu tiên như nàng đoán, mà thay đổi thành một nơi hoàn toàn xa lạ, Cung Trường Nguyệt nhìn không được nheo mắt lại, trong lòng trầm xuống.

Vốn cẩn thận từng bước, không ngờ, cuối cùng vẫn dính vào một trận pháp khác...

Lúc Cung Trường Nguyệt phá Sát trận quá mạnh mẽ, trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ Sát trận, thậm chí còn tác động lên một trận pháp xen kẽ với Sát trận, chỉ là không biết trận pháp này rốt cuộc là gì.

Cung Trường Nguyệt nâng cánh tay rảnh rỗi lên, gầy gầy mấy sợi tóc lộn xộn, bình tĩnh nhìn không gian tối đen trước mặt, bộ dạng tao nhã thật sự là chẳng hợp hoàn cảnh chút nào.

“Ha ha a... Ha ha a!” Một giọng nữ thanh thúy vang lên, giống như chuông bạc lay động, quanh quẩn bên tai Cung Trường Nguyệt.

Tiếng cười của nàng rất đẹp, lúc cười lộ lên ngọt ngào động lòng người, nhưng mà cho dù có dễ nghe hơn nữa thì với hoàn cảnh tối đen như thế này, tiếng cười đột nhiên vang lên chỉ khiến người ta cảm thấy quỷ dị thôi.

Động tác của Cung Trường Nguyệt đột nhiên dừng lại, trong mắt lóe lên quang mang, sau đó, nàng chậm rãi buông tay xuống, đồng thời vận chân khí trong cơ thể.

Tuy rằng bộ dạng nàng chẳng khác gì với lúc trước, nhưng thật ra nàng đã vận khí, giống như cung đã gắn tên, kéo căng dây cung, sức mạnh đã tích tụ đủ, lúc nào cũng có thể bắn ra!

Đây là trận pháp gì? Trong đầu Cung Trường Nguyệt vẫn chỉ có một thắc mắc như thế.

Không quá lâu sau, tiếng cười dần nhỏ đi, giống như nữ nhân đó đi càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất hoàn toàn, xung quanh vẫn im lặng như trước, giống như tiếng cười khi nãy chỉ là ảo giác của Cung Trường Nguyệt thôi.

« Ảo giác ? » Cung Trường Nguyệt giật mình – chẳng lẽ là Ảo trận ?

Lúc trong lòng dâng lên suy nghĩ này, bóng tối xung quanh cũng dựa theo suy nghĩ của nàng mà thay đổi –

Xung quanh như một mảnh sương mù dày đặc, chúng vây lấy Cung Trường Nguyệt, lúc cảnh vật xung quanh Cung Trường Nguyệt bắt đầu thay đổi, sương mù cũng nhanh chóng biến mất, giống như có cái gì đó làm chúng sợ hãi vô cùng, bộ dạng tránh còn không kịp đó làm người ta cảm thấy lớp sương mù dày đặc này thật có chút linh tính.

« Oanh ! » Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên ở nơi cách Cung Trường Nguyệt không xa, quy mô giống như bom nguyên tử nổ ở kiếp trước của Cung Trường Nguyệt, chỉ là nó không dâng lên một đám khói hình cây nấm to, thay vào đó là hào quang màu trắng nóng rực thôi.

Dù mạnh mẽ như Cung Trường Nguyệt thì cũng là người phạm, lúc hai mắt nàng nhìn thấy ánh sáng trắng đỏ thì vẫn bị ảnh hưởng, nếu không phải nàng phản ứng nhanh nhắm hai mắt lại, chỉ sợ nước mắt đã chảy dài vì ánh sáng đó rồi.

Nước mắt ? Với Cung Trường Nguyệt mà nói, đó là một từ thật xa lạ.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cho dù nàng có tâm trạng bi thương thống khổ cỡ nào, nàng vẫn không khóc. Bởi vì nàng nhớ rõ vị đại trưởng lão nàng kính trọng ở kiếp trước đã nói với nàng –

Người, có thể đổ máu chảy mồ hôi, nhưng người không có quyền rơi nước mắt.

Đúng vậy, nước mắt là từ dùng cho kẻ yếu, nàng là vị đế vương phải đưa gia tộc trở nên huy hoàng, làm sao có thể khóc, làm sao có thể yếu đuối, làm sao có thể bị thương được ? Nàng phải là người hoàn mỹ ! Người hoàn mỹ thì không thể rơi nước mắt.

Ánh sáng trắng chỉ bùng nổ trong một khoảnh khắc, sau khi bùng nổ, nó rất nhanh liền yếu đi, ánh sáng cũng dần nhu hòa hơn, Cung Trường Nguyệt cũng biết hai mắt mình đã bắt đầu thích ứng, nàng chậm rãi mở mắt ra, chẳng qua vì bảo vệ mà hơi nheo mắt lại.

Đây là gì ? Trong lòng Cung Trường Nguyệt nhất thời căng thẳng !

Chỉ thấy xung quanh nàng trôi nổi một đồng mảnh vỡ nhỏ, trên mảnh vỡ này là những hình ảnh trắng đen, giống như các đoạn ngắn đứt quãng, nối liền với nhau, là một đôi người ngấn ngùi nhưng cũng dài lê thê.

Đây là kiếp trước của Cung Trường Nguyệt.

Là lúc nàng sinh ra, mẹ vì nàng mà kiệt sức, hai tay run run cẩn thận nhận lấy nàng trong lời chúc mừng của bác sĩ, giống như nàng là bảo vật quý giá nhất trong đời, trên mặt của người là nụ cười đẹp đẽ mà Cung Trường Nguyệt chưa từng nhìn thấy, tỏa ra ánh sáng rực rỡ của người mẹ. Mà nàng thì nhỏ xíu,

ngủ say trong lòng của người, còn chép chéo miệng, có thể khi đó nàng cũng cảm giác được, người đang ôm lấy mình là ấm áp mà sau này nàng không thể có được.

Lúc thấy một màn đó, tay Cung Trường Nguyệt cảm Thương Lộ kiềm không được run lên –

Thì ra, người phụ nữ luôn dùng thái độ lạnh lùng đối xử với nàng, cũng sẽ cười như thế với nàng, thì ra... người cũng thương mình ?

Một mảnh nhỏ khác, ở phía trên là lễ rửa tội của gia tộc, trong đó có cảnh nàng thể hiện ra thiên phú khó mà tưởng tượng được lúc kiểm tra. Tuy rằng vẫn là đứa trẻ năm quán tã, nhưng thiên sư đã lâu chưa xuất hiện trong tộc lại bước ra, mở to đôi mắt âm dương một đen một trắng, nói ra lời tiên đoán làm cả gia tộc rung động –

« Người sẽ đưa chúng ta trở về thời kỳ huy hoàng nhất ! »

Gia tộc đã dần mất đi uy quyền, thế lực không bằng lúc trước, lại bởi vì lời tiên đoán này mà chấn động, tất cả mọi người đều hoan hô nàng, tất cả mọi người đều rơi nước mắt vì nàng, tất cả mọi người dùng ánh mắt tôn sùng và điên cuồng nhìn nàng, giống như đã thấy được tương lai huy hoàng của gia tộc !

Nhưng mà, không ai nhìn thấy, trong một góc của lễ rửa tội đang ồn ào, có một người phụ nữ bộ dạng thanh tú suýt chút nữa là ngã đi vì sự thật sét đánh này, mà bên cạnh là chồng của cô, vẻ mặt cũng trở nên nặng nề, sau đó chậm rãi ôm lấy cô vào lòng.

Đó là... cha mẹ của nàng.

Nhưng đứa trẻ nhỏ là nàng nghe thấy người xung quanh vui vẻ hoan hô, liền ngây ngô cười, bộ dáng đơn thuần ngây thơ, mà nàng khi đó không hề biết được mình đã đánh mất cái gì.

Gia chủ đứng trên đài cao vẻ mặt kích động, run run nhận lấy nàng từ trong lòng trưởng lão, sau đó nâng nàng lên cao trước mặt mọi người ! Đồng thời cũng đưa nàng lên một độ cao mà không ai có thể vượt qua !

Đáng tiếc, chỗ cao... thì rất lạnh !

Cung Trường Nguyệt mặt không chút thay đổi nhìn từng đoạn ngắn chấm dứt, rồi lại bắt đầu hiện lên cái khác, cứ nối tiếp nhau làm cho cảm xúc ít khi dao động của nàng bắt đầu khó chịu.

Trên đời này, người có thể khiến nàng xúc động thật sự quá ít, nhưng những đoạn trần trước mặt lại làm cho nội tâm rét lạnh như hồ băng không thể phá vỡ của nàng dần tan chảy, trên mặt băng bình ôn như gương kia nổi lên gợn sóng nhàn nhạt...

Lại một đoạn nhỏ, mà mẹ đi tới bên cạnh nàng. Lúc đó nàng đã được thừa nhận là gia chủ, nhưng vẫn chỉ là trẻ con như trước, ngẩng mặt cười ngây ngô với mẹ khi đang được một nhóm thị nữ mặc Hán phục màu trắng vây quanh. Mà ánh mắt của mẹ, lại vô cùng tuyệt vọng.

Mẹ đưa tay ra muốn ôm lấy nàng, nhưng thị nữ bên cạnh lại lạnh lùng cản lại, sau đó nói cái gì đó, mẹ cũng lộ ra vẻ mặt mất mát.

Cuối cùng, mẹ chỉ có thể bị thị nữ cản lại, đứng ở xa nhìn nàng.

Người hình như muốn nói gì đó, nhưng rút cuộc vì thị nữ xung quanh mà không nói được.

Cuối cùng, người để lại Cung Trường Nguyệt vẫn còn mặc tã, ánh mắt tuyệt vọng mà kiên định xoay người rời đi. Một cái xoay người, cũng thể hiện quyết tâm –

Từ nay về sau, đứa bé ấy không bao giờ là con gái của người nữa, chỉ còn lại thiếu chủ đại nhân mà người phải tôn sùng quý lạy !

Cung Trường Nguyệt lẳng lặng nhìn, bàn tay buông lỏng nhìn không được lại nắm chặt.

« Ha ha... Ha ha ha ha a ! » Tiếng cười kia lại vang lên ! Chỉ là lần này trong tiếng cười có mang theo vài phần cười nhạo và châm chọc !

Lúc này Cung Trường Nguyệt chẳng có cảm giác gì với tiếng cười lại, hiện tại lại cảm thấy nó dễ nghe như thế. Nàng đập mạnh Thương Lộ trong tay xuống, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ –

« Cút ! »

Giọng nói của nàng hình như có kèm theo sức mạnh vô hình, vừa nói xong thì tiếng cười của nữ nhân kia cũng ngừng hẳn.

Mảnh nhỏ xung quanh Cung Trường Nguyệt cũng bị ảnh hưởng, từng mảnh từng mảnh rơi xuống, hòa vào mặt đất dưới chân Cung Trường Nguyệt, giống như nơi nàng đứng là một mặt hồ vậy.

Mấy mảnh nhỏ biến mất rất nhanh, chỉ để lại một nỗi buồn bã không thành lời trong lòng Cung Trường Nguyệt.

Lúc này, một tiếng tiêu bi thương truyền từ xa đến, giống như hòa cùng tiếng tiêu, cảnh vật xung quanh Cung Trường Nguyệt lại thay đổi, nàng đang đứng trên một con thuyền nhỏ trong hồ, xung quanh là phong cảnh tinh xảo như tranh thủy mặc.

Nàng cúi xuống nhìn, mặt hồ yên ổn có chút quý dị phản chiếu ra ảnh ngược của nàng.

Mà tiếng tiêu vẫn chưa dừng lại.

Hồ nước rộng lớn đột nhiên sôi sục, sau đó nước hồ đột nhiên dâng lên khỏi mặt hồ, chậm rãi phác họa lên một cảnh tượng mờ ảo, tầng tầng lớp lớp vây Cung Trường Nguyệt ở bên trong.

Trong nháy mắt tiếng tiêu ngừng hẳn, cảnh tượng xung quanh Cung Trường Nguyệt cũng dừng xong.

« Ảo cảnh... » Cung Trường Nguyệt thấp giọng nói, trong lòng đã sớm nổi lên cảnh giác !

Mà nước xung quanh nàng nhất thời sáng lên rực rỡ, cảnh tượng vây quanh nàng cũng dần trở nên chân thật.

Không quá lâu sau, Cung Trường Nguyệt phát hiện mình đang ở một nơi vô cùng quen thuộc –

Bệnh viện.

Đây là bệnh viện tốt nhất thành phố, vì thế giá cả vô cùng đắt đỏ, người có thể vào đây không giàu thì quyền.

Mà nàng đang ngồi ở ghế sau một chiếc Bentley màu đen, quần áo là bộ Hán phục màu đen đã được cải tiến.

Người ngồi ở tay lái phụ xuống xe, mở cửa cho nàng, mà thân thể của nàng cũng không chịu sự khống chế của nàng, xuống xe đi về phía bệnh viện –

Cung Trường Nguyệt đột nhiên hiểu ra cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nguyễn Rửa

Một đám người mặc đồng phục tây trang và đeo kính đen, bảo vệ một cô gái mặc Hán phục màu đen đi vào trong bệnh viện. Dọc theo đường đi, tất cả những ai ở gần đều bị mấy người đàn ông to lớn đó ngăn lại, không ai thấy rõ dáng vẻ cô gái kia, chỉ có thể nhìn thoáng qua sườn mặt kiêu ngạo cao quý.

Đoàn người rất nhanh đã đi đến trước thang máy, cửa thang máy vừa mở liền thấy viện trưởng bệnh viện. Bên cạnh hắn còn một nhóm bác sĩ mặc blouse trắng, nhìn qua có vẻ vô cùng khí thế.

Viện trưởng thấy một đám người như vậy cũng sững sốt một chút. Nhưng rất nhanh hắn đã thấy huy hiệu tinh xảo mà rườm rà trên ngực trái nhóm người mặc tây trang, ở giữa là một chữ « Cung » theo thể triện.

Viện trưởng cũng không xa lạ gì huy hiệu này, trong nháy mắt nhìn thấy nó, sắc mặt lập tức thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc lại lộ ra vài phần cung kính – tuy những người này có lẽ chỉ là thuộc hạ Cung gia, nhưng có nhiều vệ sĩ vây quanh như vậy thì tuyệt đối là người có thân phận cao quý trong Cung gia !

« A ! Là Lý tiên sinh a ! » Hắn nhận ra người đứng đầu, đội trưởng đội vệ sĩ của Cung gia, lúc này lộ ra nụ cười nịnh nọt chào đón, « Đã lâu không thấy a, lần này đến bệnh viện là... »

Nói xong, ánh mắt hắn lại nhìn về phía sau đội trưởng.

Nhưng lúc hắn nhìn thấy cô gái được vây ở trung tâm, Lý đội trưởng liền nhích người chắn trước mặt hắn, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, « Lâm viện trưởng, tiểu thư của chúng tôi muốn gặp người bệnh ở phòng giám sát vừa được đưa vào tối qua. »

Tiểu thư ? Lâm viện trưởng suy nghĩ rất nhanh, nếu không thì sao có thể trở thành viện trưởng một bệnh viện lớn. Cho nên, lúc hắn nghe thấy hai chữ « tiểu thư », lập tức nghĩ đến những cô gái có được địa vị cao hơn người khác ở Cung gia, người kia...

Lâm viện trưởng nhất thời biến sắc, liên tục đáp, « Vâng, vâng, là tôi quá phép ! Người được đưa vào phòng bệnh giám sát phải không ? Tôi lập tức cho người kiểm tra, mọi người trước mắt cứ đi lên với tôi đã ! »

« Nhưng... Viện trưởng ! Lát nữa còn một hội thảo quan trọng... » Một bác sĩ trẻ đeo kính đen lên tiếng.

Ánh mắt lạnh như băng của Lâm viện trưởng liếc cậu ta, bác sĩ trẻ lập tức im miệng.

Lúc Lâm viện trưởng quay đầu lại, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, « Nhanh nào, đi theo tôi đã ! »

Bác sĩ này hiểu người kia nhất định là thân phận kinh người, vì thế bọn họ cũng rất thức thời mà lui qua một bên, để cho Lâm viện trưởng dẫn đường đi vào thang máy.

Thang máy rất rộng, đủ cho toàn bộ nhóm người mặt tây trang vào.

Chỉ là khi bọn họ bước vào thang máy, người khác cũng thấy được khuôn mặt người ở giữa –

Đó là một cô gái có mái tóc đen mềm mại xõa lên vai, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, có một loại quý khí và khí phách mà người thường khó có được. Cô mặc một bộ quần áo váy dài kiểu Hán màu đen được cách tân, váy dài đến chân, ở trên thêu hoa văn nước chảy tinh xảo, tỏa ra ánh vàng lộng lẫy, lại có vẻ nội liêm chứ không huênh hoang.

Cô còn rất trẻ, chắc chắn không quá hai mươi tuổi, nhưng đáy mắt lại đầy tang thương, giống như đã sống năm mươi năm vậy.

Trong khoảnh khắc Lâm viện trưởng nhìn thấy cô gái đó, nhanh chóng xác định – đúng vậy, chắc chắn ! Ngoại trừ « người kia », ở Cung gia có lẽ không ai có phong thái như thế !

Nghĩ vậy, Lâm viện trưởng cảm thấy có chút kích động, thái độ cũng cung kính hơn.

Đoàn người đi vào phòng bệnh có giám sát ở lầu tám, Lâm viện trưởng nói với y tá trưởng rồi dẫn đầu đi đến phòng bệnh ở cuối hành lang.

Hắn tiếp nhận bệnh án, vừa đi vừa giải thích bệnh tình –

« ... Nói tóm lại, vị phu nhân này không cứu được. »

Tuy hắn sẽ khúm núm trước quyền thế, nhưng hắn cũng không vứt đi lương tâm người thầy thuốc, cho nên vẫn nói ra tình trạng bệnh nhân.

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm vào cô gái kia, chú ý về mặt cô.

Đáng tiếc, khiến hắn thất vọng là cô gái này từ nãy đến giờ chẳng hề thay đổi sắc mặt, cho nên hắn cũng không đoán ra suy nghĩ của cô.

Lúc bọn họ đi đến ngoài phòng, gặp được ba người quen, người con trai trẻ tuổi nhẹ nhàng vỗ đầu cô gái bên cánh, nhỏ giọng an ủi, chỉ là hai mắt hắn đã đỏ lên rồi. Còn có một người đàn ông trung niên, vẻ ngoài anh tuấn, nhưng lúc này nhìn có vẻ tiêu tụy và tuyệt vọng.

Trên hành lang im lặng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hơn nữa càng ngày càng gần, bọn họ nghi hoặc ngẩng đầu lên.

« Lí đội trưởng, sao lại... » Người con trai trẻ tuổi đứng thẳng người, bước lên hỏi.

Chỉ là, rất nhanh hắn đã nghĩ đến lý do mà vị đội trưởng đội vệ sĩ của gia tộc lại ở đây, hơn nữa ở ngay phía sau Lí đội trưởng là một gương mặt rất quen thuộc, nhưng cũng vô cùng xa lạ với hắn. Sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi.

Tuy cảm xúc trong lòng phức tạp đến mức cả hắn cũng không biết mình đang nghĩ gì, nhưng hắn vẫn hiểu rõ thân phận của mình cùng cô gái kia.

Vì thế, hắn cúi thấp người về hướng cô gái kia, cung kính nói, « Bái kiến bệ hạ. »

Cô gái ở chính giữa cách hắn không xa đã dừng chân lại, chậm rãi nâng mắt lên, bình tĩnh nhìn hắn.

Nhưng mà hắn không ngờ mình chỉ lên tiếng chào một câu, lại chọc giận em gái ở phía sau.

Cô gái trẻ tuổi khi nãy còn khóc mũi, bây giờ đã tức giận xông lên, cầm lấy tay anh trai mình, vừa sợ vừa giận lớn tiếng nói, « Anh ! Sao anh lại cúi đầu trước mặt cô ta ! Vì sao ! Cô ta không phải kẻ thù của chúng ta sao ? Nếu không phải vì cô ta, mẹ cũng đâu có tự sát ?! Hơn nữa chị cũng chết trong tay cô ta ! »

Nói xong, cô nhìn ánh mắt đầy oán hận nhìn cô gái mặc Hán phục.

Cô gái mặc Hán phục cũng không phản ứng gì, bình tĩnh nhìn người giống như đang lên cơn điên ở trước mặt.

« Em à... » Người con trai trẻ tuổi bất đắc dĩ lên tiếng, cũng nhanh tay lẹ mắt kéo em gái đang muốn lao lên.

Quả nhiên, Lí đội trưởng đứng ở trước đã lạnh mặt rút trường kiếm sau người ra, ánh kiếm lạnh lẽo chỉ về phía cô gái, « Nếu còn xúc phạm, chết ! »

Trong mắt cô gái hiện lên chút sợ hãi, cuối cùng vẫn rút người lại, tránh ở bên cạnh anh trai mình.

Một lúc lâu sau, Lí đội trưởng mới thu kiếm lại, nói với người trẻ tuổi, « Đại thiếu gia, bệ hạ tới thăm phu nhân. »

Nam tử trẻ tuổi dừng mắt trên người cô gái ở chính giữa vẻ mặt vẫn không thay đổi, môi khẽ giật nhưng không nói gì, một lúc lâu mới gật đầu, « Vâng. »

Dứt lời, hắn kéo em gái lui qua một bên.

Tuy rằng hắn là anh trai của cô gái kia, nhưng hắn chưa từng nghĩ như vậy, cô gái kia là đế vương lạnh lùng cao cao tại thượng, bọn họ là người của hai thế giới khác nhau, cái gọi là anh em chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Nhớ tới một kiếm xuyên tim giết chết em gái mình, hắn thờ dài, trong lòng đầy mất mát.

Cô gái mặc Hán phục mang theo thuốc hạ đi đến trước cửa thủy tinh của phòng giám sát, bước chân dừng lại.

Người trung niên ngẩng khuôn mặt tiêu tụy tái nhợt lên, cắn răng nhìn cô gái trước mặt, nhưng không nói gì.

Con trưởng nhìn ra hắn đang kích động, đi lên đưa tay đỡ hắn, còn cúi đầu gọi một tiếng.

Cô gái vẫn không để ý tới mấy người theo huyết thống là thân nhân của mình, nàng thoáng nhìn qua người đang hấp hối trong phòng bệnh, sau đó thấp giọng ra lệnh, « Mở cửa. »

« Dạ. » Lí đội trưởng đáp, đi lên trước muốn mở cửa.

Hộ sĩ phụ trách trong coi đi theo sau bọn họ, nhìn thấy động tác của Lí đội trưởng, lập tức hô, « Khoan đã ! » Cô vội vàng chạy tới, « Anh là người nhà sao ? Phòng bệnh giám sát không thể tùy tiện vào ! »

« Khụ khụ, Tiểu Vương a ! » Lâm viện trưởng lên tiếng.

Hộ sĩ ngăn ra, vội xoay người, vậy mà cô lại không biết Lâm viện trưởng ở đây, vội hô, “Chào viện trưởng, chào viện trưởng.”

Lâm viện trưởng cười tủm tỉm đáp hai tiếng rồi nói, “Mở cửa phòng bệnh ra.”

“Nhưng mà...” Hộ sĩ muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm viện trưởng thì vẫn gật đầu, đi đến mở cửa phòng bệnh.

“Bệ hạ.” Lí đội trưởng đứng trước cửa cúi thấp người.

Cô gái kia bước chân đi vào phòng bệnh, đến bên cạnh người phụ nữ đang nằm trên giường, lẳng lặng nhìn bà.

Người phụ nữ kia giống như cảm giác được gì đó, lúc cô gái dừng lại không lâu thì mở mắt ra, ánh mắt tan rã đánh giá xung quanh, một lúc lâu mới dừng lại trên người cô.

“Khụ... khụ... là ngươi...” Bà nhìn chăm chăm vào cô, mệt mỏi nói.

Cô gái hơi gật đầu, “Là ta.”

Bà lộ ra nụ cười kinh miệt, “A, sao vậy, tới nhìn ta chết thế nào sao?” Nửa câu sau, không biết sức lực từ đâu, bà rống lên.

Cô gái không nói gì.

Nếu người khác có thái độ như vậy với cô, cô đã sớm ra lệnh giết chết rồi, nhưng lúc này, tâm trạng cô lại vô cùng bình tĩnh.

Người trên giường bệnh khi này còn gào khóc cả giọng, bây giờ phải ho một trận mới bình tĩnh lại, ánh mắt cũng trở nên yên bình, thất thần trống rỗng nhìn trần nhà.

Bà thấp giọng tự nói, “Vì sao... vì sao lại sinh ngươi ra? Sớm biết thế... sớm biết thế, nên bóp chết ngươi rồi... vì... vì sao lại sinh ngươi ra... vì sao...”

Đáy mắt cô gái hiện lên một tia sắc bén.

Đột nhiên, người phụ nữ trên giường bệnh giống như hồi quang phản chiếu, lại có thể cử động nửa người, đầy oán hận nhìn Cung Trường Nguyệt, không khống chế được hét lớn, “Chuyện ta hối hận nhất cả đời chính là sinh ngươi ra! Sao ngươi không chết đi! Sao không chết đi!”

Bà liều lĩnh muốn xông đến, lại bị Lí đội trưởng cản lại.

Nhưng mà cú ngã này khiến bà không còn sức lực vùng lên nữa, cuối cùng chỉ thất thần nằm đó, dần dần yếu đi.

“Ta nguyện rửa ngươi... nguyện rửa ngươi... không được chết từ tế...”

“Đồ——” “trái tim cũng ngừng đập.

Chương 121: Nước Mắt

Ba cha con đứng ở ngoài phòng giám sát, tuy không mở cửa vào nhưng vẫn nghe rõ âm thanh này.

Người trung niên kia trắng bệch, cả người lung lay sắp ngã, nếu không phải có con trai đỡ bên cạnh, có lẽ ông đã ngã xuống rồi, ông thậm chí còn không dám nhìn vợ mình, sợ khuôn mặt kia sẽ trở thành ác mộng khi già.

Người trẻ tuổi hơn đã gần hai mươi, nhưng với việc mẹ mình đột nhiên qua đời, hắn vẫn kiềm không được mà đỏ mắt, nước mắt dâng lên nhưng vẫn không rơi xuống. Hắn cúi đầu, trong mắt đều là đau xót và bi thương.

Mà cô gái trẻ thì không kiềm chế được, hét lên một tiếng rồi liều mạng lao về phía giường bệnh, miệng liên tục gọi “Mẹ”, tiếng hét thê lương kia khiến người nghe cảm thấy chua xót.

Nhưng bộ dạng của cô quá điên cuồng, trong khoảnh khắc cô lao tới, người hầu bên cạnh cô gái mặc Hán phục như phản xạ có điều kiện đưa tay ngăn cô lại, thậm chí có hai người còn muốn rút kiếm ra, bộ dạng như “tiến thêm một bước lập tức mất đầu”, sát khí vô cùng nặng.

Cô gái trẻ tuổi tuy đau lòng nhưng vẫn bị bộ dạng của họ dọa sợ, vùng vẫy hai lần rồi không phản kháng nữa, ánh mắt sợ hãi dừng trên thân kiếm, sợ nó chém xuống đầu mình.

Cô vẫn sợ.

Cuối cùng, cô chỉ có thể cách một lớp người, đứng ở xa nhìn khuôn mặt tức đến chết của mẹ mình.

Một cảm giác oán hận không thể tả bốc lên từ đáy lòng.

Lúc này, cô hận! Hận cái người gọi là em gái! Hận cái gia tộc này!

Cô gái mặc Hán phục buông mắt nhìn thi thể người trên giường, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích, cô đột nhiên nâng hai tay vốn buông thõng bên người lên, nhẹ nhàng đặt lên bụng, những ngón tay mềm mại phủ lên nhau, mang theo một cảm giác tao nhã không nói nên lời.

“Bệ hạ.” Đội trưởng Lí bước lên, lo lắng nhìn cô.

“Sao?” Cô gái lên tiếng.

Đội trưởng Lí lắp bắp, lại không biết nên nói gì, “Ngài... phu nhân... chuyện này...”

“Không cần nói nữa.” Ánh mắt của cô thân nhiên lướt qua người đội trưởng Lí.

Đội trưởng Lí tuy đã đi theo bệ hạ nhiều năm, nhưng mỗi khi ánh mắt cô dừng trên người hắn, hắn đều cảm thấy rất khản trương, thậm chí da đầu còn run lên! Một cảm giác nguy hiểm chưa từng có xuất hiện, nhưng uy thế của bệ hạ khiến hắn không dám nhúc nhích, chỉ có thể đứng cứng ngắc ở đó.

Thật ra không phải chỉ hắn có cảm giác này, phần lớn những người tiếp xúc với bệ hạ đều giống hắn.

Cũng vì vậy, bệ hạ dần tạo nên uy tín và quyền uy trong lòng mọi người, giống như một tòa núi cao không thể leo lên, người khác chỉ có thể đứng dưới ngàng đầu nhìn.

Đến khi cô thu lại ánh mắt, đội trưởng Lí mới nhẹ nhàng thở ra, vụng trộm xoa thái dương đã đỏ mồ hôi lạnh, đáp, “Vâng!”

“Đi thôi.” Cô nhìn người phụ nữ trên giường một lần cuối, rồi xoay người rời đi.

Mấy người hầu vội vàng đuổi theo, mà cô gái trẻ tuổi kia vẫn bị ngăn ở một bên.

Lúc cô gái mặc Hán phục đi đến trước mặt cặp cha con, đột nhiên cô dừng bước, ánh mắt nhìn người đàn ông trung niên mặt mũi trắng bệch đó, không nói một lời nào.

Người trung niên cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt phức tạp nhìn cô, “Người...” Cuối cùng, ông thở dài, không nói gì nữa.

Ông cũng không rõ tình cảm của mình đối với người con gái này là gì. Là thương? Là hận? Chỉ trách cả đời ông xui xẻo, lại sinh ra một người con gái không bình thường, mà vợ và con mình đều vì nó mà chết.

Cô gái mặc Hán phục giống như nhìn thấu suy nghĩ của ông, nhẹ nhàng cười khẽ một tiếng, sau đó nhấc chân rời đi.

Về mặt của cô bình tĩnh như thế, nhưng thật ra trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn.

Bà ấy... chết rồi sao?

Trong mắt cô hiện lên một chút mờ mịt, nhưng rất nhanh liền biến mất, chỉ sợ ngay cả cô cũng không phát hiện ra, cô cứ nghĩ mình có một trái tim vô cùng mạnh mẽ, nhưng không ngờ lại xuất hiện cảm xúc mong lung không nên có như thế.

Buổi tối, không gian yên tĩnh, trong căn phòng xa hoa như cung điện, cô gái mặc bộ đồ ngủ trắng bằng tơ lụa đột nhiên mở mắt, vẻ sắc bén trong mắt giống như hóa thành đao kiếm thật, cắt đứt mọi thứ!

Một giọt mồ hôi âm thầm chảy xuống mép tóc của cô.

Cô nhìn trần nhà lộng lẫy, hít sâu một hơi.

Một tay chống lên giường, cô chậm rãi ngồi dậy.

Cả căn cùng nệm dưới thân cô đều là màu đen âm trầm, ở trên có thêu hoa văn rườm rà, nhìn có vẻ rất lộng lẫy, nhưng cũng vô cùng nặng nề. Cô mặc áo ngủ tơ lụa trắng, vô cùng nổi bật trên chiếc giường đen này, giống như đóa hoa trắng nở rộ trong đêm tối, mặc dù dựa theo tính cách của cô thì chẳng liên quan gì tới hoa hòe hết.

Cô ngồi yên một lúc lâu, cúi đầu nhìn hoa văn màu vàng trên chăn, mấy sợi tóc rũ xuống che đi cảm xúc trong mắt.

“Lộc cốc lộc cốc...” Người giúp việc bên ngoài nghe được tiếng động, lập tức hiểu có thể bệ hạ đã tỉnh, hai người vội vàng chạy vào, sợ hãi chuẩn bị lên tiếng hỏi.

“Ra ngoài.” Cô phun ra hai chữ, giọng điệu không nghe ra vui buồn.

Hai người giúp việc ngăn ra, rất nhanh đã tỉnh lại, liên tục đáp rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Nói đùa, các cô có thể không lui ra sao? Không nói đây là mệnh lệnh của bệ hạ, mà giọng điệu khi nãy của người, vừa nghe là biết tâm trạng đang không tốt, nếu các cô cố chấp không đi, chắc chắn là muốn chết!

Vì thế, các cô cũng không dám nói nhiều, lui ra ngoài rồi đi tìm đại tổng quản, báo cáo tình hình của bệ hạ.

Đại tổng quản đảo mắt nghĩ đến phu nhân đã mất hôm nay, liền thở dài, lệnh cho hai người họ không cần lo nhiều, cứ yên tâm đứng bên ngoài là được.

Một mình cô ngồi trong phòng lớn xa hoa, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Cô nhìn không được nắm chặt chăn trên người, trong đầu cứ xuất hiện khuôn mặt trong mơ kia, giống như ác mộng nặng nề không thoát ra được –

« Ta nguyên rủa ngươi... nguyên rủa ngươi... chết không được tử tế... »

Người phụ nữ kia đã nói những lời này trước khi chết, chúng cứ quay cuồng trong đầu cô, khiến cô cảm thấy bất an.

« Mẹ sao... Hừ. » Cô cười khẩy một tiếng, có chút mệt mỏi nheo mắt lại.

Biến thành ác mộng thì sao? Cô là Cung Trường Nguyệt, làm sao có thể bị con ác mộng nhỏ nhọ dọa chứ!

Cô nhắm mắt lại, trên người nhất thời bộc phát ra khí phách kinh người, tuy rằng vẫn ngồi trước bàn như cũ, nhưng khí thế lại thay đổi khôn lường, cho dù chỉ ngồi cũng vô cùng tôn quý ngạo ngễ, tựa như quan sát cả thế giới!

Đột nhiên, một chút hình ảnh xa lạ xuất hiện trước mặt cô, hình ảnh mặc dù có chút mơ hồ nhưng cô vẫn nhìn thấy được, đó là một người phụ nữ thanh nhã, vui mừng ôm lấy một đứa trẻ mới sinh...

Đây là chuyện gì! Cô đột nhiên mở to hai mắt.

Nhưng hình ảnh kia cũng không biến mất như cô nghĩ, mà ngày càng rõ ràng hơn, làm cho cô có thể nhìn rõ đứa trẻ đó!

Đó là ai! Hai tay cô nắm chặt.

Giống như hiểu được thắc mắc của cô, một giọng nói vang lên bên tai cô, hiển nhiên là người trong ảo ảnh kia nói –

« Chúc mừng ngài, đứa bé thứ ba là công chúa đó! »

Thứ ba? Thứ ba!

Cô nhất thời ngơ ngẩn.

Cô biết người phụ nữ thanh nhã kia, đó là người đã sinh ra cô, chẳng qua là trẻ hơn một chút so với trí nhớ của cô, trong mắt cũng không có vẻ khó chịu tịch tịch.

Đứa con gái thứ ba của người đó, vậy đứa trẻ trong lòng... là cô sao ?

Ánh mắt cô dừng trên người đứa bé, trong lòng dâng lên một cảm giác phức tạp hoang mang.

Nhưng mà... vì sao cô lại thấy mấy thứ này ? Là linh hồn người phụ nữ kia quấy phá sao ?

Lúc này, lại một hình ảnh nhảy vào mắt cô, đó là lễ rủa tội của gia tộc, một người trung niên nâng đứa bé cô vô cùng quen thuộc lên, phía dưới là một đám người hoan hô, có một đôi vợ chồng về, khuôn mặt tái nhợt tuyệt vọng...

Lại một hình ảnh khác, một cô bé mặc trường bào hoa lệ, chi cao tới đùi một người trưởng thành, đang được một ông lão râu tóc bạc trắng dạy ngâm [Tư Trị Thông Giám], nội dung khó đọc nhưng lại được cô bé đọc vô cùng lưu loát. Nhưng cô không nhìn thấy được, ở trong góc kia có một người phụ nữ vụng trộm nhìn cô, trong mắt đầy đau lòng...

Cô nhất thời cảm thấy đầu mình vô cùng đau...

Cô cúi người, thờ hồn hên từng đợt, cảm giác đau đớn kia gần như khiến cô không kiềm chế được ! Hai ngón tay nắm chặt tám chân hoa văn màu vàng, mạnh mẽ áp chế tiếng rên của mình !

Cô chỉ cảm thấy trước mắt từng đợt trắng xóa, mà hình ảnh giống như một bộ phim, không ngừng hiện lên trước mặt. Cùng lúc đó, đầu của cô như sắp vỡ ra, một ít trí nhớ không phải của cô đang điên cuồng tiến vào đầu.

Thì ra... thì ra ta là...

Cô gái bị trí nhớ điên cuồng xông đến, kinh ngạc đến mức trong khoảng thời gian ngắn đã quên đi đau đớn của mình, đứng sững ở đó !

Thì ra nàng là Cung Trường Nguyệt ! Là Lâm Nguyệt trưởng công chúa – Cung Trường Nguyệt – của Mặc quốc ! Nàng là lâu chủ Thần lâu ! Là thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc !

Khi nàng tự mình vượt qua tất cả, cảm giác đau đớn trong đầu cũng biến mất.

Ngón tay nắm chặt buồng lòng, Cung Trường Nguyệt chậm rãi ngồi thẳng dậy, mồ hôi đã thấm ướt mái tóc hỗn loạn của nàng.

Nàng nhìn tất cả trước mặt, phảng phất như đã cách xa mấy đời.

Rất nhanh nàng liền nhớ tới nguyên nhân mà mình đi vào đây – nàng đụng vào ảo trận ở hoàng lăng Cận quốc, thế nhưng không ngờ ảo trận lại dựa theo trí nhớ kiếp trước khiến nàng không tự kiềm chế được.

Nhưng... những hình ảnh... nói về người phụ nữ kia, là thật ư ? Người thật sự đã mừng như điên khi mình sinh ra, cũng thật sự yêu thương gọi tên mình, thương tiếc lén lút nhìn trộm mình sao ? Nhưng mà, vì sao trong trí nhớ của mình, người đó luôn luôn không thay đổi sắc mặt, cung kính cúi người với mình, hơn nữa trước khi chết còn ác độc nguyện rủa mình ?

« Trường Nguyệt, mẹ rất thương con nha ! » Đột nhiên, một giọng nói mềm nhẹ vang lên bên tai nàng.

Là ai ! Về mặt Cung Trường Nguyệt ngẩn ra.

« Trường Nguyệt nhỏ bé của chúng ta, bộ dạng thật đáng yêu quá, lớn lên chắc chắn là đại mỹ nữ nha ! »

« Ha ha ! Đương nhiên, đây là tiểu công chúa của chúng ta mà ! »

« ... »

Giọng nói một nam một nữ không ngừng vang lên trong đầu nàng.

Nàng nhớ rõ hai giọng nói này – là cha mẹ cho nàng mạng sống, nhưng chưa bao giờ tham dự vào quá trình trưởng thành của nàng, người xa lạ quen thuộc nhất.

Cái tên Trường Nguyệt là họ đặt sao ?

Gia tộc lấy đi tình thân mà nàng đáng ra phải được hưởng từ cha mẹ, vứt đi tất cả quần áo mà mẹ tự tay chuẩn bị cho nàng, thậm chí nghiêm khắc từ chối nguyện vọng được nuôi con bằng sữa mẹ của người, chỉ lưu lại... duy nhất cái tên này.

Trường Nguyệt... Cung Trường Nguyệt...

Cái họ phía trước, là trách nhiệm nặng nề của gia tộc.

Cái tên phía sau, là tình yêu sâu sắc của cha mẹ.

Giọng nói nam nữ chậm rãi không biến mất trong đầu đột nhiên dừng lại, cảnh tượng bỗng thay đổi, lần này vang lên là câu nói của mẹ trước khi mất, lời nguyên rủa đã trở thành ác mộng của nàng –

« Vì sao... vì sao lúc trước lại sinh nguoi ra ? Sớm biết thế... đáng lẽ phải bóp chết nguoi rồi... vì sao... vì sao lại sinh nguoi ra... vì sao... »

« Ta nguyên rủa nguoi... nguyên rủa nguoi... chết không được tử tế... »

Hai câu nói này cứ lặp đi lặp lại, xoay cuồng trong đầu nàng, rồi lại đổi thành những lời yêu thương ngon ngọt, như một khúc nhạc khiến Cung Trường Nguyệt gần như rơi lệ.

Rơi lệ, thì ra nàng cũng sẽ khóc sao ?

Cung Trường Nguyệt bình tĩnh, có chút khó khăn nâng tay lên, có chút ướt át dính ở đầu ngón tay dùng nơi khóe mắt.

Nàng thờ dãi, giống như khi cha đứng ở trước cửa phòng bệnh, bị thương thờ dãi thật sâu. Sau đó, nàng ngửa mặt rồi ngã xuống, lẳng lặng nhìn trần nhà, về mặt vẫn không thay đổi.

Lúc này, có chút chất lỏng trong suốt chảy xuống từ khóe mắt nàng, thấm vào mép tóc.

Đây là lần đầu tiên Cung Trường Nguyệt khóc.

Nàng nhắm mắt lại.

Bởi vì tâm trạng Cung Trường Nguyệt thay đổi mà cảnh vật xung quanh cũng thay đổi –

Giường lớn xa hoa dưới thân từ từ vỡ vụn, cảnh vật xung quanh giống như bị một cơn gió cuốn qua, áo ngủ lơ lửng cũng biến lại thành y phục lúc nàng mới bước vào ảo cảnh, trường bào huyền sắc, mà xung quanh nàng cũng trở lại không gian tối đen.

Ảo cảnh biến mất.

Mà Cung Trường Nguyệt đã nhắm mắt lại nhìn không thấy một giọt nước trong suốt bay ra từ mép tóc của nàng, sau đó bay đến trước ngực nàng rồi hòa vào túi gấm nàng đặt trong lòng, bên trong có một viên hạt sen, giống cảm giác được giọt nước ấy, sáng lên hào quang rực rỡ.

Đó là nước mắt của nàng.

Khoảnh khắc giọt lệ hòa cùng hạt sen Thiên Thanh Ngọc Liên, túi gấm trước ngực Cung Trường Nguyệt đột nhiên tỏa ra ánh sáng mãnh liệt tràn ngập cả không gian, xua tan đi tất cả hắc ám, khiến cả không gian trở nên vàng rực.

Loại vàng rực này cũng không phải ánh vàng hoa lệ huy hoàng, mà là loại ánh vàng thần thánh, bên trong còn thoang thoảng hương hoa sen thấm vào ruột gan.

Cung Trường Nguyệt đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn những thay đổi xung quanh.

Đồng thời, nàng cũng cảm giác được trong lòng mình dâng lên cảm giác ấm áp.

Nàng vươn tay lấy túi gấm, mở nó ra, nguyên nhân của ánh sáng cũng lọt vào tầm mắt nàng.

Cung Trường Nguyệt khẽ vuốt hạt sen tỏa ra hào quang, đặt nó trong lòng bàn tay.

Rất nhanh, hạt sen vỡ ra, ánh sáng cũng trở nên rực rỡ hơn, chỉ là ánh sáng không còn tràn ngập khắp không gian nữa mà ngưng tụ một chỗ, chậm rãi thành hình một đóa hoa sen. Dần dần, hoa sen được hào quang ngưng tụ ngày càng chân thật, đợi cho ánh sáng rút đi, hoa sen này giống như thật vậy !

Chẳng qua, nó vẫn có chỗ khác với hoa sen thật.

Đóa sen này có một màu vàng chưa từng thấy qua, không thô tục mà ngược lại còn khiến người nhìn cảm thấy vô cùng ấm áp, đài sen ở giữa lại tinh xảo tròn láng như bạch ngọc, ở trên đài sen là một hạt sen nhỏ nhỏ màu xanh, tròn đầy trong suốt, giống như một hạt ngọc phi thủy.

« Thiên Thanh Ngọc Liên. » Cung Trường Nguyệt thì thầm gọi ra tên đóa hoa sen đang cầm trên tay.

Thật không ngờ, Thiên Thanh Ngọc Liên lại nở rộ trong ảo cảnh, đây là ý trời sao ?

Cung Trường Nguyệt nhin không được cười nhẹ.

Mà nàng hoàn toàn không ngờ, Thiên Thanh Ngọc Liên nở rộ, nói cho cùng, cũng chỉ vì một giọt nước mắt của nàng thôi.

Chỉ là, giọt lệ đó không phải giọt lệ bình thường, nó bao gồm cay đắng ngọt bùi cùng tang thương trong hai kiếp người của nàng, dĩ nhiên không giống như nước mắt bình thường.

Cung Trùng Nguyệt ngồi xếp bằng, trong lòng là đóa sen vàng đang lay động, xung quanh vẫn một mảnh tối đen.

Nàng nhủ mảy.

Theo lý mà nói, nàng đã phá xong ảo cảnh, đáng ra xung quanh phải khôi phục lại cảnh mộ thất chứ, vì sao vẫn còn tối đen.

« Thật ra, chủ nhân Trùng Nguyệt, người vẫn chưa tỉnh là đã phá giải ảo cảnh nha ? » Một giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu vang lên bên tai nàng.

Giọng nói này rất quen thuộc, Cung Trùng Nguyệt gần như không cần nghĩ ngợi đã hô lên, « Thần Diệu ! »

« A ! Chủ nhân ! Ta tới rồi ! »

Tiếng nói của Thần Diệu vừa dứt, thân thể xù lông của nó đã chạy ra từ trong bóng tối, nhảy đến trước mặt Cung Trùng Nguyệt, nhu thuận ngồi đó, giống như một chú cún con, nính nọt ngoe nguẩy đuôi.

« Trùng Nguyệt chủ nhân ! » Thần Diệu ngọt ngào kêu lên.

Cung Trùng Nguyệt cảm thấy có chút buồn nôn, nhưng không nói gì nữa, trực tiếp hỏi, « Thần Diệu, sao ngươi lại nói ta vẫn chưa phá ảo cảnh ? »

« Bởi vì chủ nhân suýt nữa là chìm vào bên trong a ! » Thần Diệu le lưỡi, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Cung Trùng Nguyệt đảo mắt suy nghĩ, khi này mình gần như quên đi tất cả, chỉ nhớ thân phận và những chuyện kiếp trước, hiển nhiên là hoàn toàn sa vào ảo cảnh.

« Một khi đã thế, sao hiện tại lại thế này ? »

Thần Diệu đợi một lúc lâu, rốt cục đợi được Cung Trùng Nguyệt hỏi chuyện này, vô cùng hưng phấn nhảy dựng lên, sau đó lên đến trước mặt Cung Trùng Nguyệt tranh công, « Là ta nha ! Là ta ! Là ta phá giải ảo cảnh ! »

Thần Diệu ? Cung Trùng Nguyệt có chút thắc mắc nhìn thân hình nhỏ xíu đơn bạc của Thần Diệu, chỉ là rất nhanh nàng đã nghĩ tới Thần Diệu là Hồ tộc, mà Hồ tộc trời sinh lại am hiểu mê huyền thuật, cho nên phá giải một cái ảo cảnh chẳng là gì hết.

« Chủ nhân, người chờ một chút a, rất nhanh sương mù đen sẽ rút đi, người có thể ra ngoài ! » Thần Diệu mỉm cười.

Nó nói thật, sương mù xung quanh Cung Trùng Nguyệt rất nhanh sẽ lui đi, chẳng qua, nó vẫn nói dối một việc – sương mù đó là vì tâm tư của nó nên mới chậm chạp chưa lui.

Về phần nguyên nhân...

Ánh mắt Thần Diệu dừng trên Thiên Thanh Ngọc Liên trong lòng Cung Trùng Nguyệt.

Cung Trùng Nguyệt chú ý ánh mắt của nó, giọng nói lập tức lạnh đi ba phần, « Ngươi muốn Thiên Thanh Ngọc Liên ? »

Nàng hỏi rất nhẹ, nhưng sát ý lại lấy nàng làm trung tâm mà tản ra xung quanh.

Thần Diệu cũng cảm thấy chỗ sát khí đó, trong lòng nó nhất thời dâng lên từng trận mất mát – không ngờ, chủ nhân không tin tưởng nó như nó vẫn nghĩ. Tuy Thiên Thanh Ngọc Liên là vật đại bổ với nó, nhưng dù sao đó cũng là Cung Trùng Nguyệt tìm được, lại là thứ quan trọng để Thanh Thần sống lại, làm sao nó có thể nỡ lòng tham lam được ?

Vì thế, nó lắc đầu, giải thích, « Không, ta không muốn Thiên Thanh Ngọc Liên, ta chỉ muốn hít một ngụm tiên khí khi Thiên Thanh Ngọc Liên nở rộ thôi. »

Thiên Thanh Ngọc Liên là tiên phẩm, lúc nở rộ sẽ tản ra linh khí tinh thuần rất, loại linh khí này rất nhanh sẽ lan ra rồi dung nhập vào trong trời đất, vì thế Thần Diệu cần một ít thủ đoạn nhỏ bắt lấy linh khí tinh thuần đó, không để bọn chúng chạy trốn.

Cung Trùng Nguyệt nghe nó giải thích xong, cũng không hoài nghi nữa, yên lòng thu lại sát khí.

Thần Diệu thấy Cung Trùng Nguyệt tin mình, trong lòng vô cùng vui sướng.

Sau đó, nó ngẩng đầu lên, há miệng ra, một cỗ ánh sáng nho nhỏ sáng lên trước miệng nó, giống như có lực hấp dẫn gì đó bao lấy không gian tối đen xung quanh, gom lại toàn bộ linh khí mà khi này Thiên Thanh Ngọc Liên nở rộ đã tỏa ra, sau đó hút vào trong bụng.

Tuy nói hấp thu linh khí tinh thuần của Thiên Thanh Ngọc Liên thì kém xa so với việc ăn toàn bộ Thiên Thanh Ngọc Liên, nhưng chỉ như thế cũng đã đủ để Thần Diệu hóa người.

Đúng vậy, chính là hóa người.

Yêu quái tu luyện có rất nhiều giai đoạn, mà hóa người là một trong những cửa ải quan trọng nhất. Trước đây Thần Diệu luôn bị chặn lại ở cửa ải này, chậm chạp không bước qua được, lúc này hấp thu linh khí của Thiên Thanh Ngọc Liên, đã có thể đánh thẳng vào giai đoạn đầu hóa người.

Thần Diệu vẫn còn chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời của linh khí tinh thuần và suy nghĩ mình đã có thể hóa người, nhin không được lộ ra nụ cười ngây ngô.

Đợi đến khi Thần Diệu hấp thu xong linh khí, lại đột nhiên biến mất như mọi khi, đương nhiên, trước khi biến mất nó cũng chào Cung Trường Nguyệt một tiếng.

Thần Diệu biến mất, sương mù cũng rút đi, Cung Trường Nguyệt thấy được cảnh xung quanh mình chính là mộ thất đầu tiên, dưới chân nàng là trận bát quái và sông thủy ngân. Chỉ là thủy ngân trong trận bát quái đã dừng chảy, giống như thời gian dừng lại, đứng yên ở đó, khiến người ta cảm thấy có chút quỷ dị.

Cung Trường Nguyệt lại không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì nàng biết thủy ngân đứng yên là vì nàng đã phá vỡ trận pháp, đợi đến khi họ rời đi, thủy ngân trong bát quái trận mới chuyển động lần nữa, mà trận pháp kia cũng dựa theo thủy ngân chuyển động mà tiếp tục vận hành, mạnh mẽ bảo vệ hoàng lăng Cận quốc.

Chẳng qua, nếu có người tiếp theo tiến vào, có lẽ cũng không có thực lực như Cung Trường Nguyệt, có thể tự mình mạnh mẽ phá giải sát trận đẳng đẳng sát khí, chỉ giết rồi giết đỏ cả mắt rồi lạc ở bên trong, cuối cùng lại bị sát trận giết trước.

Tri Bắc Thành, Lưu Thâm và Thanh Sở đang lo lắng chờ đợi, rốt cục nhìn thấy Cung Trường Nguyệt xuất hiện ở chính giữa mộ thất, bọn họ theo bản năng tiến lên, lại nhớ lúc trước Cung Trường Nguyệt bảo cả nơi này là một trận pháp lớn, không muốn liên lụy Cung Trường Nguyệt nên cứ chậm chạp không bước đến.

« Có thể vào rồi. » Cung Trường Nguyệt lên tiếng.

Ba người lập tức vọt tới.

Lúc ba người họ bước đến, Cung Trường Nguyệt cúi đầu nhìn Thiên Thanh Ngọc Liên đang cầm trong tay. Không biết từ lúc này, Thiên Thanh Ngọc Liên đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng so với lúc hào quang ngưng tụ thì còn tinh xảo hơn, mà hơi thở ẩn hiện của nó mang đến cảm giác ấm áp hiền hòa khó tả.

Cung Trường Nguyệt cảm giác được hơi thở đó, cũng hiểu ra Thần Diệu không lừa mình.

Vì thế, nàng cẩn thận cất Thiên Thanh Ngọc Liên chỉ to bằng bàn tay vào trong lòng, sau đó mới xoay người đối mặt với ba người họ, vẻ mặt thản nhiên.

« Phá giải trận pháp rồi ? » Tri Bắc Thành là người đầu tiên hỏi.

Cung Trường Nguyệt không trả lời, ý bảo Tri Bắc Thành nhìn dưới chân.

Tri Bắc Thành lập tức chuyển ánh mắt xuống dưới chân mình, lúc này mới phát hiện chất lỏng màu bạc đã dừng chuyển động. Hắn thật thông minh, nhìn thấy chất lỏng dừng lại, rất nhanh đã nghĩ đến trận pháp bố trí ở mộ thất, chắc chắn cũng đã ngừng hoạt động.

Thật may mắn, ánh mắt hắn nhìn Cung Trường Nguyệt lại phức tạp hơn – không ngờ, công tử Ngọc lại tinh thông trận pháp như thế, dễ dàng phá vỡ trận pháp Cận quốc tỉ mỉ bố trí, nếu thật sự ở trên chiến trường. . .

Trong lòng Tri Bắc Thành nhất thời dâng lên suy nghĩ không thể cùng người này đối địch.

Đáng tiếc, những chuyện đó đã được định trước, tất cả đều tuân theo quỹ đạo đã có –

Đương nhiên, cái gọi là dễ dàng phá vỡ chỉ là suy nghĩ của Tri Bắc Thành thôi. Khi này Cung Trường Nguyệt phá vỡ sát trận, lại sa vào ảo trận, tuyệt đối không phải nhẹ nhàng mà phá vỡ được. Đó là vì tính tự chủ nàng rất mạnh mẽ, nếu là người khác, chỉ sợ đã mềm nhũn ngã xuống, làm gì có chuyện còn đứng ở đây giống như nàng ?

« Đi, vào thôi. » Cung Trường Nguyệt quên đi thời gian, trời đã sắp sáng rồi, bọn họ phải nhanh chóng ra ngoài.

Đã không còn trận pháp cản trở, bốn người rất nhanh đã đi qua vài cái mộ thất, có cái đầy vàng bạc châu báu, có cái lại bày toàn đồ sứ cổ tinh xảo. . . Mỗi một mộ thất đều là tài phú khiến người ta kinh hãi.

Nhưng trước những thứ đó, ánh mắt Cung Trường Nguyệt vẫn chưa hề thay đổi, giống như mấy cái này chỉ là đồ bình thường, đem theo ba người kia vọt vào mộ thất cuối cùng.

Đây là cái cuối cùng cũng là cái lớn nhất, chóp đỉnh của nó cao tới mức không thể tưởng tượng được, hoa lệ của nó không thể dùng từ ngữ để hình dung, khiến người ta nhìn vào mà rung động.

Chỉ là, Cung Trường Nguyệt không có tâm trạng thưởng thức cảnh trước mặt, ánh mắt nàng đảo một vòng quanh mộ thất, rất nhanh dừng ở một chỗ. Sau đó, nàng nhắc chân đi qua, cầm hộp giấu lên.

Nàng mở ra, một mùi hương thơm ngát đập vào mặt, ở bên trong hộp là một khối gỗ màu đỏ thẫm.

Xích Viêm thần mộc !

Trong lòng Cung Trường Nguyệt run lên – rốt cục đã tập trung đủ những thứ khiến Thanh Thần sống lại !

Cầm Xích Viêm thần mộc, nhóm Cung Trường Nguyệt rất nhanh liền rời đi, mà chẳng ai đụng vào cửa cái bên trong hoàng lăng Cận quốc. au khi họ rời đi, trận pháp ở mộ thất đầu tiên cũng bắt đầu chuyển động.

So với lúc họ đến, hoàng lăng Cận quốc chỉ thiếu đi một khúc gỗ, Xích Viêm thần mộc chẳng hề có tác dụng khi ở trong tay người tầm thường.

Lúc bọn họ bước ra, bên ngoài trời vừa sáng lên, gà trống cất tiếng gáy đầu tiên.

Tuy rằng chỉ một đêm, nhưng bọn họ ở bên trong hoàng lăng Cận quốc lại cảm thấy thật lâu.

Thật sự như cách cả một đời.

« Thừa dịp trời chưa sáng hẳn, chúng ta nên chạy về vương phủ đã. » Tri Bắc Thành đề nghị.

Cung Trường Nguyệt không có ý kiến khác.

Cả nhóm chạy về Trấn Bắc vương phủ bằng tốc độ nhanh nhất, Tri Bắc Thành chuẩn bị về nghỉ ngơi một chút, Cung Trường Nguyệt thì mang theo Lưu Thâm và Thanh Sở về Tuyết uyển.

Tuy rằng đã một đêm không ngủ, nhưng Cung Trường Nguyệt không hề lộ vẻ mệt mỏi, ngược lại tinh thần minh mẫn, ánh sáng trong mắt khiến người ta không dám nhìn gần !

Sau khi về phòng, Cung Trường Nguyệt lập tức hạ lệnh cho Lưu Thâm và Thanh Sở đi nghỉ, còn mình ngồi trong phòng, lấy Tụ Phách châu ra, gõ lên mặt trên, phá đi chân khí bao quanh nó.

Một cái đầu đen tuyền lộ lên thẫm đỏ.

Thanh Thần nâng mặt lên, ngẩng ngốc nhìn Cung Trường Nguyệt, lộ ra nụ cười nịnh nọt, « Tỷ ! Tỷ, ta có thể ra ngoài rồi ? »

Cung Trường Nguyệt nâng mi, « Ra đi. »

Thanh Thần hoan hô một tiếng, vọt ra khỏi hạt châu, vui vẻ bay khắp phòng, bộ dạng ta sẽ ngao du khắp trời đất, đang đưa cái đầu, còn có chút đắc ý.

“Thanh Thần.”

Cung Trường Nguyệt kêu một tiếng, Thanh Thần lập tức vọt tới, sau đó ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cung Trường Nguyệt, giống như người coi trời bằng vung bay tới bay lui trong phòng không phải hẳn.

“Tỷ tỷ, người gọi ta có việc gì sao?” Thanh Thần lên tiếng, lộ ra răng nanh trắng bóc, nụ cười có chút hiền hòa.

Cung Trường Nguyệt đưa tay xoa đầu hắn, tuy rằng chỉ đụng vào không khí, nhưng cũng cảm thấy trong lòng thỏa mãn.

Chỉ là rất nhanh sau đó, nàng đã trịnh trọng hỏi –

“Thanh Thần, đệ có muốn trở lại thành người không?”

Câu hỏi của Cung Trường Nguyệt khiến Thanh Thần sững sốt.

“Ta... Ta...”

Về mặt Cung Trường Nguyệt rét lạnh, quát, “Trả lời, muốn, hay không muốn?”

Tuy rằng nàng vô cùng muốn Thanh Thần sống lại, nhưng chuyện này phải hỏi ý kiến của Thanh Thần, nếu đệ ấy không muốn, nàng tất nhiên không ép hẳn.

Thanh Thần bị Cung Trường Nguyệt rống, thân mình run lên, chỉ là lần này hắn trả lời vô cùng nhanh chóng, hơn nữa rất vang dội –

“Muốn! Ta muốn làm người!”

Sau khi hắn hô lên những lời này, trong khóe mắt dâng lên chút nước.

Tuy rằng mấy ngày qua bộ dạng hắn vẫn vô ưu vô tư, nhìn có vẻ rất vui sướng, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng chua xót. Hắn muốn vững vàng đứng

trên mặt đất, trôi nổi như mây giờ rất thần kỳ, rất tự do, nhưng vẫn không thể nào thay thế được cảm giác dầm từng bước chân lên mặt đất.

Hắn muốn làm người, làm đệ đệ thật sự của tỷ tỷ, chứ không phải một linh hồn chẳng ai nhìn thấy, chỉ có thể cô độc trôi nổi.

« Được, nếu vậy, ta sẽ hồi sinh đệ ! » Ánh mắt Cung Trường Nguyệt sáng lên.

Rất nhanh sau đó, nàng mang theo Lưu Thấm và Thanh Sở, chào từ biệt Trì Bắc Thành.

Lúc Trì Bắc Thành biết tin nàng muốn rời đi không khỏi sững sờ, tuy biết công tử Ngọc đến đây vì Xích Viêm thần mộc, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ công tử Ngọc lại rời đi nhanh như vậy.

« Ngươi... » Trì Bắc Thành vốn định nói gì đó, cuối cùng chỉ thờ dài, trong mắt khó che được sự mất mát, « Hy vọng lần sau gặp lại, có thể giống như bằng hữu. »

Cung Trường Nguyệt liếc nhìn hắn một cái, lúc lâu sau mới đáp, « Được. »

Các nàng khởi hành suốt đêm, đến khi Cố Li biết tin Ngọc công tử đã rời khỏi thì chỉ còn nhìn thấy tro bụi từ xe ngựa của họ, nhất thời sững sờ tại chỗ, sau đó không kiềm chế được khóc lớn.

Trì Bắc Thành có chút đau đầu nhìn Cố Li khóc đến lè hoa đái vữa, cuối cùng chỉ có thể giũ giấy muối muối mình đi an ủi nàng. Lưu Thấm tuy rằng không muốn, nhưng vẫn đi lên, chuẩn bị an ủi Cố Li đang thương tâm.

Ai ngờ, Trì Bắc Thành còn chưa đi đến bên cạnh Cố Li, Cố Li đã lau đi nước mắt, nói, « Nhất định phải trở thành nữ tử chói sáng trong mắt Ngọc công tử », rồi ngênh ngang rời đi.

Sau đó, con đường học hành của Cố Li khiến người nhà nàng đau đầu vô cùng.

Có điều, đây là chuyện sau này.

Ba người Cung Trường Nguyệt rất nhanh đã chạy tới Thiên thành, hội họp với những người khác, chỉ nghỉ ngơi một ngày một lập tức lên thuyền, chuẩn bị chạy về tổng bộ Thần lâu ở Mặc quốc – Ân Tinh cốc.

Trước đây, nguyên nhân Cung Trường Nguyệt đem Ân Tinh cốc làm tổng bộ rất đơn giản, nơi đó địa thế hẻo lánh, dễ thủ khó công, hơn nữa phong cảnh u nhã, linh khí tràn đầy !

Cho nên lúc Thần Diệu nói thuật hồi sinh cần một nơi linh khí mạnh mẽ, chỗ đầu tiên Cung Trường Nguyệt nghĩ đến là Ân Tinh cốc.

Nàng không quá hiểu biết về hai quốc gia khác, chỉ hiểu rõ Mặc quốc, biết được nơi linh khí cường thịnh nhất chính là Ân Tinh cốc.

Cho nên nàng mới vội vàng rời khỏi Cận quốc, chạy về Mặc quốc.

Tư Trị Thông Giám (thường gọi tắt là Thông Giám) là bộ sách sử gồm nhiều cuốn do Tư Mã Quang thời Bắc Tống biên soạn, gồm 294 cuốn, hoàn thành mất 19 năm. Chủ yếu lấy thời gian làm cơ sở, sự kiện làm mục lục, viết từ năm hai mươi ba Chu Uy Liệt Vương (năm 403 trước công nguyên) đến thời Ngũ Đại Hậu Chu Thế Tông, năm thứ sáu Hiền Đức xuất chinh Hoài Nam thì ngừng bút (năm 959 sau công nguyên), trải qua 16 triều đại dài 1362 năm lịch sử.

Tư Trị Thông Giám là bộ biên niên sử tổng quát đầu tiên của Trung Quốc, chiếm một vị trí rất quan trọng trong sách sử Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Hóa Người

Sau đó Cung Trường Nguyệt cũng không hỏi nhiều, về phần thiệp mời kia – tính cách Chu Tước tuy rằng nóng nảy, nhưng đối đãi với Cung Trường Nguyệt vô cùng tôn kính, tuy muốn và hai cái cho hả giận, nhưng nghĩ tấm thiệp mời này là đưa cho Cung Trường Nguyệt, vẫn thu lại tâm tư, cung kính dâng đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

Lúc Cung Trường Nguyệt biết thái độ của người đại diện Đạo tông là thế này, cũng lười quản cái gì mà thiệp mời, trực tiếp quẳng ở một góc nào đó, khiến Chu Tước muốn nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Bất quá sau khi Cung Trùng Nguyệt rời đi, Tả hộ pháp Thương Y lại ngăn Chu Tước lại.

Chu Tước nhìn Thương Y chẳng đổi sắc mặt, nhất thời cảm thấy da đầu run lên, trong lòng kêu khổ không ngừng, bất quá nàng vẫn không dám thể hiện ra mặt, chỉ có thể cười làm lành, « Hắc hắc, Thương Y đại ca, có việc gì sao ? »

Thương Y nhướn mi, « Chuyện thiệp mời đó, sao ta không biết ? »

Làm sao để người biết được ! Chu Tước thầm phi nhỏ trong lòng.

Tuy rằng nàng tính tình nóng nảy, nhưng gặp phải chuyện này, nhiều nhất chỉ đánh người ta vài cái, nhưng nếu xui xẻo đụng phải Thương Y, chỉ sợ không chỉ là bầm mặt bầm mày đâu, ít nhất là cả mạng sống ! Chu Tước oán thầm.

Chu Tước là một trong tứ đại cung chủ, cũng có năng lực nhất định, cho nên nàng rất sáng suốt không nói chuyện này cho Thương Y, tránh cho Đạo tông mâu thuẫn với Thần lâu vì cái chết của mấy tiểu tử kia. Chỉ là hôm nay lại chạm mặt, Chu Tước chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Đương nhiên, nàng không thể không thức thời đem toàn bộ nói hết, đến lúc đó, chào đón nàng chắc chắn là kiếm của Thương Y !

Vì thế Chu Tước thức thời nói, « Ách, lúc trước không phải người bề quan sao ? Ta chưa kịp nói, sau đó thì quên mất... »

Lúc trước Thương Y thật sự đang bề quan, chẳng qua thời gian xuất quan cách lúc đệ tử Đạo tông có chuyện một chút xíu, cho nên... Đương nhiên, Chu Tước vô cùng tự nhiên cảm thấy mình chỉ đẩy lùi thời gian đi một chút thôi, không hề gạt người !

Thương Y nghi ngờ nhìn nàng một cái, hiển nhiên không quá tin tưởng nhân phẩm Chu Tước, « Thật sao ? »

Chu Tước vội vàng gật đầu như mà con mỏ thóc, còn dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn Thương Y, « Thật mà, thật đó ! »

« Được rồi. » Thương Y xua tay, rời đi.

Thấy Thương Y thả cho mình một con ngựa, Chu Tước mới miễn cưỡng thở nhẹ ra.

« Ôi, Chu Tước, người mà cũng có lúc sợ sệt như vậy nha ! Ta còn nghĩ ngoại trừ lâu chủ thì người không sợ trời không sợ đất chứ ! » Luôn luôn đối đầu với Chu Tước – Huyền Vũ gặp đúng cơ hội liền nói.

Huyền Vũ là một thiếu niên có bộ dạng hơi đáng yêu, tuy rằng đã hơn hai mươi tuổi nhưng vẫn còn vẻ ngoài trẻ con, thân người cũng không cao như người trưởng thành. Vì thế Chu Tước luôn nheo mắt, chế giễu hắt, khiến cho hai người vừa gặp mặt thì không khí như sắp đánh nhau.

Thật ra, hai người họ giống như oan gia, cho dù có hung hăng hơn nữa, khi đối mặt với kẻ địch, họ vẫn là hai người ăn ý nhất trong tứ đại cung chủ.

Huyền Vũ trước giờ đều bị Chu Tước bắt được điểm yếu, mà võ công của hắn cũng kém hơn nàng một chút, cho nên không đánh thắng được nàng. Vất vả lắm mới có một cơ hội, làm sao hắn không « hồi báo » được chứ ?

Chu Tước quảng cho Huyền Vũ một cái xem thường, « Chít chít meo meo cái gì ! Người dám nói người không sợ Thương Y hả ? »

Sắc mặt Huyền Vũ cứng đờ, gương mặt kéo khóe miệng – thật ra tứ đại cung chủ đều có một tâm lý sợ hãi với vị Tả hộ pháp Thương Y này, không chỉ vì thời gian Thương Y gia nhập và theo chủ tử lâu hơn họ, mà còn vì Thương Y có một loại khí thế khiến người ta sợ hãi. Trong bốn người, sợ Thương Y nhất không phải Chu Tước, mà là Huyền Vũ, nói chứ một thân võ công của Huyền Vũ là mạnh lên dưới sự áp bức của Thương Y, Thương Y xem như là sư phụ của hắn, thấy Thương Y có thể không sợ sao ?

Nhìn bộ dạng này của Huyền Vũ, Chu Tước đắc ý nhếch môi, cười vô cùng rạng rỡ.

« Người... Hừ ! » Huyền Vũ thấy Chu Tước đắc ý, tức không chịu được, hừ mạnh một tiếng rồi xoay người đi.

Thanh Long và Bạch Hổ luôn đứng bên cạnh nhìn chỉ biết lắc đầu, « Hai người này, thật đúng là oan gia. »

Bên kia, sau khi Cung Trùng Nguyệt rời khỏi đại điện thì đi thẳng đến căn nhà nhỏ ở giữa hồ của mình, nằm ở nhuyển tháp cạnh cửa sổ đối diện với hồ, ngửi mùi trúc xanh thơm ngát, lại có quạt lông quạt từng đợt gió mát, Cung Trùng Nguyệt rất thích ý, cũng bắt đầu buồn ngủ.

Lúc này, Thần Diệu đang nằm trên người Cung Trùng Nguyệt nhìn không được rung mình một cái.

Cung Trùng Nguyệt cảm giác được nó phát run, nghi hoặc mở to hai mắt, vỗ đầu Thần Diệu, « Sao vậy ? »

Thần Diệu cũng không yên tĩnh lại mà còn run hơn trước, bộ lông cũng mất đi vẻ sáng bóng trước đây, chỉ có cặp mắt u lam vẫn chói mắt như cũ.

Thần Diệu ngẩng đầu lên nhìn Cung Trùng Nguyệt, không tiếng động nói : Chủ nhân, để bọn họ ra ngoài hết đi !

Âm thanh của nó rất yếu ớt, lại thay đổi khác thường.

Cung Trường Nguyệt tuy rằng thối nát nhưng vẫn ngồi dậy, ra lệnh cho mọi người trong phòng rời đi.

Lại một lát sau, nàng mới mở miệng hỏi, « Sao vậy ? »

Thần Diệu tội nghiệp nằm trên người Cung Trường Nguyệt, bộ dạng yếu ớt vô lực, « Ta... ta muốn hóa người... »

Cung Trường Nguyệt nhất thời nhướng mi.

Nàng rất nhanh liền nhớ đến lúc ở hoàng lăng Cận quốc, Thần Diệu đã hấp thu linh khí tinh thuần khi Thiên Thanh Ngọc Liên nở rộ, lập tức nheo mắt lại, « Người có thể hóa người là vì ngưng linh khí kia ? »

« Ân. » Thần Diệu yếu ớt lên tiếng, lại nghĩ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên, đôi mắt u lam nghiêm túc nhìn Cung Trường Nguyệt, « Chủ nhân ! Thần Diệu đi theo người không phải vì hóa thân ! Chỉ là đúng lúc gặp cơ hội như vậy ! Cho nên ta... ta chỉ... »

Nó nói nhưng càng nói càng lộn xộn, bộ dạng như kiến bò chảo nóng, giống như chút nữa thôi là khóc mất vậy.

Cung Trường Nguyệt hiểu ý của nó, lại nhìn bộ dạng này, vẫn vươn tay vỗ đầu nó, « Ta biết. »

Thần Diệu sững sốt, ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn Cung Trường Nguyệt.

Về mặt Cung Trường Nguyệt vẫn không hề thay đổi, nhưng trong mắt Thần Diệu lúc này, nàng lại vô cùng ấm áp...

Chỉ là nó cũng không ngây người quá lâu, vì ngay sau đó, một cảm giác đau đớn kịch liệt quét qua người nó, điên cuồng tra tấn nó !

« A ! » Thần Diệu nhin không được kêu thảm một tiếng, sau đó rơi khỏi người Cung Trường Nguyệt, lăn lộn trên nhuyễn tháp.

Cung Trường Nguyệt thấy bộ dạng thống khổ của nó, nhưng cũng không lại gần giúp đỡ, chỉ ngồi ở đó – đây không phải vì nàng lạnh lùng sắt đá, mà nàng hiểu được quá trình này tuy đau đớn, nhưng rất quan trọng. Nếu nàng nhúng tay vào mới thật là hại Thần Diệu, chỉ sợ những ngày sau đó của nó sẽ rất thống khổ.

Giống như chim non phá trứng, chim non phải tự trải qua quá trình phá vỏ, nếu có người ngoài nhúng tay vào sẽ khiến chim non trưởng thành kém đi, vì quá trình này là rèn luyện cho chim non. Tình huống này của Thần Diệu cũng không khác với đạo lý đó lắm.

Tất cả, Thần Diệu đều phải tự dựa vào mình.

Thần Diệu đau đớn lăn lộn trên đất, cũng không phải khoa trương, mà thật sự cảm giác đau đớn này rất khủng khiếp. Giống như có người cầm dao cắt từng phần cơ thể nó, cảm giác đau đớn như dùi nổ lấp biển ào tới khiến nó trong thời gian ngắn mất đi năng lực suy nghĩ, đầu óc trở nên trống rỗng.

Quá trình đau đớn này duy trì một canh giờ, Thần Diệu lúc đầu còn có sức lăn lộn, sau đó thì sức cùng lực kiệt, chỉ có thể nằm yên ở đó, yếu ớt kêu gào, ngay cả sức rên rỉ cũng dần không còn. Bộ lông của Thần Diệu lúc nào cũng đặc biệt xinh đẹp, giờ đã mất vẻ sáng bóng, dùng mắt thường cũng có thể thấy được Thần Diệu đang dần mất đi sinh mệnh. Cặp mắt u lam vốn chói mắt, dưới sự tra tấn đau đớn cũng dần ảm đạm đi...

Cung Trường Nguyệt vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh, lẳng lặng nhìn Thần Diệu, một canh giờ này nàng cũng chưa hề cử động.

Tiếng Thần Diệu gào thét càng lúc càng nhỏ... càng ngày càng yếu... cuối cùng, tiếng gào thét của nó cũng biến mất.

Cung Trường Nguyệt nhướng mày, nhin không được cúi đầu nhìn Thần Diệu.

Chỉ thấy Thần Diệu nằm yên không nhúc nhích ở đó, thân mình nho nhỏ cũng không hề có dấu hiệu hô hấp phập phồng, hoàn toàn là bộ dạng đã ngừng thở.

Chẳng lẽ nó không kiên trì vượt qua được ? Cung Trường Nguyệt trầm nghĩ.

Nàng lại cúi người thấp một chút, lại gần nhìn Thần Diệu.

Thần Diệu vẫn không hề động đậy, mà Cung Trường Nguyệt cũng đã thấy được đôi mắt Thần Diệu đã nhắm chặt, cả người nằm yên, bộ dạng không còn hô hấp.

« Xem ra thật... » Cung Trường Nguyệt nghĩ, nhin không được vươn tay về phía Thần Diệu.

Thân mình Thần Diệu đột nhiên động.

Tay của Cung Trường Nguyệt lập tức dừng giữa không trung, cũng không lại gần hơn.

Thần Diệu lại run rẩy hai cái.

Cung Trường Nguyệt chắc chắn Thần Diệu cử động xong mới an tâm rút tay về, lại ngồi vững như núi ở đó, trong lòng không lo lắng nữa – xem ra Thần Diệu đã qua cửa ải này, cuối cùng cũng qua. Nhớ tới bộ dạng ngừng thở của rd, chẳng lẽ đây là cái gọi là tìm đường sống trong chỗ chết sao?

Giống như phượng hoàng, mỗi lần chết trong biển lửa có nghĩa tái sinh trong đó, sau khi hồi sinh lại càng hào hoa rực rỡ!

Xem ra con đường hóa người của Thần Diệu cũng như thế, nó muốn thoát khỏi vẻ ngoài yêu quái thì phải để thân xác đó chết trước, sau đó mới có thể thoát khỏi trói buộc, đạt được thân thể con người.

Suy nghĩ một lúc, trong lúc vô tình, Cung Trường Nguyệt lại càng hiểu rõ quy luật phát triển hơn, cũng đề cao cảnh giới của mình, vì thế quá trình đánh sâu vào cảnh giới đại tông sư càng chắc thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Khuynh Thành

Thần Diệu cứ liên tục run rẩy rồi lại yên tĩnh.

Không quá lâu sau, trong không gian im lặng vang lên từng tiếng “tách tách”. Thân thể nho nhỏ của Thần Diệu giống như xác trứng đang vỡ, mà chỗ vỡ ra lập tức tỏa ánh sáng trắng nhu hòa, vô cùng ấm áp xinh đẹp nhưng không chói mắt.

Cung Trường Nguyệt mở to hai mắt, lẳng lặng nhìn màn hóa người.

Ban đầu là ngón tay trắng dài thăm dò lộ ra khỏi ánh sáng. Bàn tay rất xinh đẹp, gần như khiến người ta nhìn ngậy người! Chưa kể tới làn da trắng nõn, khớp xương rõ ràng, trên mu bàn tay lại không hề có lỗ chân lông. Đôi tay này giống như tác phẩm hoàn mỹ nhất!

Ngay cả Cung Trường Nguyệt, lúc nhìn bàn tay đó cũng nhìn không được mà ngẩn người, chỉ là rất nhanh nàng đã hồi thần – Hồ tộc am hiểu mị hoặc, Hồ tộc hóa người có ai không phải tuyệt thế họa thủy. Chỉ là yêu quái tu thành người đã rất khó khăn, Hồ tộc trời sinh lại có giới hạn, cho nên hồ ly có thể hóa người chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Lần biến hóa này của Thần Diệu có thể là đầu tiên trong trăm năm qua.

Tay Thần Diệu lộ ra khỏi ánh sáng trắng thì tiếp xúc với không khí bên ngoài, cảm giác làn da con người tiếp xúc với không khí hoàn toàn khác với thân thể yêu quái. Đối với Thần Diệu mà nói, là một chuyện rất mới lạ, tay hần để yên bên ngoài gần nửa ngày, giống như thể hiện tâm trạng hưng phấn của mình, một lúc lâu sau mới tiếp tục vươn tay ra thăm dò tiếp.

Thứ lộ ra tiếp theo, là một cánh tay trần trụi, làn da vẫn hoàn hảo như trước, chỉ sợ mỹ nữ mà thấy làn da này thì cũng tự mình xấu hổ.

Nhìn thấy cánh tay trần trụi của Thần Diệu, Cung Trường Nguyệt sững sờ – sao nàng lại quên mất, Thần Diệu hóa thân nhưng không có mặc quần áo. Mà người ở đây đều bị đuổi ra ngoài hết rồi.

Cuối cùng ánh mắt Cung Trường Nguyệt dừng ở khăn trải bàn màu xanh ngọc cách đó không xa. Tuy nói là khăn trải bàn, nhưng cũng là gấm vóc hạng nhất, chất vải mềm mại, ở trên có thêu hoa văn tinh xảo, nếu ở trong nhà người khác thì có khi còn không có dùng chứ đừng nói xa xỉ tới mức trải bàn.

Cung Trường Nguyệt nhướn mày – kích cỡ rất thích hợp.

Vì thế nàng cách không vươn tay về phía cái bàn, nhẹ nhàng nắm nắm tay lại –

Khăn trải bàn giống như bị một lực gì đó hút lấy, nhẹ nhàng trượt ra khỏi bàn mà không làm vỡ ấm và chén trà ở trên, dễ dàng bay đến tay Cung Trường Nguyệt.

Cung Trường Nguyệt nắm khăn trải bàn trong tay rồi quay lại nhìn Thần Diệu.

Lúc này Thần Diệu chỉ một lòng muốn đi ra, tốc độ so với khi nãy nhanh hơn không ít, toàn bộ cánh tay đều đã lộ hết, còn có một đầu tóc trắng đang liều mạng chen ra, nhìn có vẻ rất vất vả.

Quá trình hóa người này dĩ nhiên không thể cứ thuận buồm xuôi gió, thoát khỏi thân thể yêu quái là một giai đoạn khó khăn và đau đớn, tuy rằng bây giờ Cung Trường Nguyệt không nhìn ra Thần Diệu đau đớn chỗ nào, nhưng quá trình Thần Diệu đi ra có vẻ khá khó khăn.

Đại khái là một nén nhang sau, Thần Diệu thở hổn hển lộ đầu ra thăm dò.

Mà chuyện hần làm đầu tiên là ngẩng mặt, lộ ra nụ cười ngốc nghếch với Cung Trường Nguyệt.

Nụ cười tuy ngốc, nhưng rất xinh đẹp – dung mạo Thần Diệu thì không cần phải bàn, nơi nào có hần thì dù là ai cũng sẽ âm thầm thất sắc, giống như nhật nguyệt đều lui xuống. Làn da Thần Diệu trắng nõn nà, cho dù so với dương chi bạch ngọc cũng không kém chút nào.

Mà lúc lông mi Thần Diệu run run, ánh mắt cong lên, toét miệng nở nụ cười rạng rỡ... cho dù dùng từ “khuyh quốc khuyh thành” để hình dung nụ cười này, chỉ sợ cũng không đủ.

Đáy mắt Cung Trường Nguyệt nhất thời hiện lên chút kinh diễm.

Chỉ là cảm xúc này rất nhanh liền biến mất, dù sao, với Cung Trường Nguyệt, dung mạo cũng chỉ là một cái túi da người, cho dù có xinh đẹp thì vẫn chỉ là túi da, chẳng khác gì với túi da của nàng, cho nên không thể dụ hoặc nàng được.

Cho nên Cung Trường Nguyệt cũng không có cảm giác si mê dung mạo của Thần Diệu.

“Chủ nhân!” Ý cười trên mặt Thần Diệu lại càng rạng rỡ, vô cùng trời chảy gọi một tiếng.

“Ân”. Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, sau đó vươn tay xoa đầu Thần Diệu, giống như cổ vũ hân.

Thần Diệu sững sờ rồi mừng như điên.

Tĩnh tĩnh Cung Trường Nguyệt lĩnh đạm là chuyện mọi người đều biết rõ, cho dù có người chết trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không đổi sắc mặt, giống như lúc nàng còn ở trong cung, mẫu thân Thụy Mẫn Hiếu hoàng hậu của nàng mất đi cũng không gọi lên giọt nước mắt trong lòng nàng.

Nhưng sau khi Cung Trường Nguyệt đi ra khỏi hoàng lăng Cận quốc, đã bắt đầu thay đổi, trở nên... quan tâm người khác.

Bằng không cũng không làm ra động tác dụ dăng xoa đầu Thần Diệu như vậy.

Dưới sự cổ vũ của nàng, Thần Diệu hăng hái vô cùng, giống như chẳng hề bị đau đớn ảnh hưởng nữa, chỉ một lát sau là đã ngồi xổm trên giường, tùm tùm cười vỗ tay.

Sau đó, hân nâng mặt lên, đôi mắt ngập nước nhìn Cung Trường Nguyệt, giọng hai tay ra!

Đáng tiếc, hân cũng không được Cung Trường Nguyệt ôm vào lòng như mong muốn, chào đón hân là một cái khăn trải bàn to ỏi là to.

“Chủ nhân, cái này để làm gì a!” Thần Diệu bị khăn trải bàn xanh ngọc phủ lên, ồm ồm hỏi.

Cung Trường Nguyệt tùy ý vứt cái khăn trải bàn qua, trực tiếp rơi thẳng xuống mặt Thần Diệu, cũng phủ kín hết người hân.

Thần Diệu không vội kéo khăn trải bàn ra, mà bắt chước Cung Trường Nguyệt ngồi xếp bằng, cứ để khăn trải bàn phủ lên người mình.

“Quần áo.” Cung Trường Nguyệt đơn giản nói hai chữ nhắc nhở Thần Diệu, cũng chỉ tác dụng cái khăn trải bàn này – đó là quần áo của người!

Thần Diệu ngơ ngẩn cúi đầu nhìn, phát hiện ở dưới khăn trải bàn là thân thể của mình – lại còn trần như nhộng!

Nhưng Thần Diệu cũng không hề lúng túng, ngược lại còn “À!” một tiếng.

Nghĩ cũng phải, Thần Diệu là Hồ tộc, nhiều năm làm yêu quái như vậy, làm gì có mặc quần áo, cũng không cảm giác được không có quần áo là chuyện không ổn.

“Nhanh sửa soạn lại cho tốt đi!” Trong giọng nói của Cung Trường Nguyệt có thể nghe ra nàng đã bắt đầu hết kiên nhẫn.

“A a!” Thần Diệu vội vàng đáp vài tiếng, luống cuống tay chân kéo cái khăn trải bàn xuống, khoa chân múa tay nửa ngày mới đem nó quấn hết cả người mình.

Không thể không nói, tuy rằng hân chỉ tùy tiện quấn một chút, vậy mà nhìn lại rất ổn. Khăn trải bàn uốn nếp phủ từ vai hân xuống, lại lộ ra bên vai kia, nhìn có vẻ lười biếng mà xinh đẹp. Chiếc khăn này cũng không quá dài, khó lắm mới che đến đùi hân, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn và những đường cong xinh đẹp của cơ thể.

Cảnh này của hân nếu người ngoài nhìn vào thì là bại hoại thuần phong mỹ tục, nhưng với Cung Trường Nguyệt thì Thần Diệu giống như mấy vị thần trong thần thoại Hy Lạp, tuấn mỹ thoát tục, đặc biệt là mái tóc trắng thuần dài đến bắp đùi, giống như bộ lông của hân lúc còn làm hồ ly, mềm mại xinh đẹp nhưng cũng vô cùng rực rỡ.

Tuy rằng chỉ phủ cái khăn rất đơn giản, nhưng Thần Diệu chưa quen dùng thân thể con người nên đã mệt tới mức thờ hồng học. Sau khi làm xong, hân nhanh chóng đến trước mặt Cung Trường Nguyệt, lộ ra nụ cười nịnh nọt lấy lòng, giống như đang tranh công, “Chủ nhân chủ nhân! Ta sửa soạn xong rồi! Được chứ được chứ?”

Bộ dạng vội vàng giống như đứa trẻ làm xong chuyện gì đó, muốn được người lớn khích lệ.

Nhìn hai mắt long lanh đầy vẻ mong chờ của Thần Diệu, Cung Trường Nguyệt nheo mắt, “Không tệ.”

“Hắc hắc.” Thần Diệu đắc ý lắc lư đầu, nếu không phải ngại bộ quần áo rất không “chắc chắn” thì có lẽ hân đã nhảy lên hoan hô rồi.

“Ngươi đã hóa người thành công rồi?” Cung Trường Nguyệt hỏi.

“Không, còn chưa xong hoàn toàn.” Thần Diệu nói đến đây có chút oán giận, “Thật là phiền toái, ta còn phải trải qua chín ngày chuyển đổi nữa, đến lúc thân thể hoàn toàn ổn định thì mới xem là hóa người thành công nha.”

“Chín ngày kia, ngươi không thể dùng thuật pháp?” Cung Trường Nguyệt đột nhiên nhớ tới một việc.

Thần Diệu nghiêng đầu nghĩ, không chắc chắn nói, “Hình như là vậy...” rất nhanh hắn cũng hiểu ra Cung Trường Nguyệt hỏi vậy là có ý của nàng, liền hăng hái hỏi, “Chủ nhân chủ nhân, người muốn ta giúp việc gì sao?”

Bộ dạng chờ mong của hắn giống như ước gì Cung Trường Nguyệt giao cho hắn nhiệm vụ gì đó vô cùng khó khăn.

Cung Trường Nguyệt cũng không trực tiếp trả lời mà hỏi lại, “Thần Diệu, nếu có ngươi thì việc Thanh Thần sống lại sẽ dễ dàng hơn sao?”

Ngay từ đầu, Thần Diệu đã nói với nàng, cho dù trải qua vô số khó khăn mà tập hợp đủ đồ thì cũng không có nghĩa là nàng có thể giúp Thanh Thần sống lại, vì thuật hồi sinh còn cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Hơn nữa, thuật hồi sinh là việc nghịch thiên, điều kiện lại càng nghiệt ngã hơn, vô tình còn có thể khiến thuật hồi sinh thất bại.

Nếu thuật hồi sinh thất bại, hậu quả có khi không chỉ dừng lại ở việc Thanh Thần dùng hình dạng linh hồn để tiếp tục sống, mà có khả năng là hồn phi yên diệt!

Cung Trường Nguyệt vô cùng chán ghét cảm giác không kiểm soát được mọi thứ, cho nên nàng phải tìm thêm ít chủ bài để thêm phần chắc chắn cho việc hồi sinh Thanh Thần!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Trăng Tròn

Có lẽ là ý trời, Cung Trường Nguyệt quên tính thời gian, mà Thần Diệu kết thúc chín ngày chuyển đổi vừa đúng dịp trăng tròn!

Nghĩ vậy, trong lòng Cung Trường Nguyệt lại yên tâm thêm vài phần.

Bây giờ chỉ cần tĩnh tâm chờ đến tối đêm trăng tròn là được.

Chỉ là bên cạnh Cung Trường Nguyệt đột nhiên xuất hiện một mỹ nam tóc trắng đã khiến Ân Tinh cốc nổi lên sóng gió. Những người bên cạnh Cung Trường Nguyệt đều biết, mỹ nam tóc trắng không biết từ đâu ra này chỉ mới xuất hiện vào lần Cung Trường Nguyệt kêu bọn họ ra ngoài. Nhưng khi đó Cung Trường Nguyệt một mình ở giữa hồ, xung quanh được người bảo vệ nghiêm ngặt, không thể nào có người tiến vào mà bọn họ không biết.

Nhưng Lưu Thâm quanh năm đi theo Cung Trường Nguyệt, hơn nữa lại đặc biệt thông minh cũng là người duy nhất nghĩ ra chân tướng.

Tóc trắng... tóc trắng...

Chẳng lẽ là...

Lưu Thâm kinh ngạc – nếu như vậy, cũng không phải không có lý. Lúc này nàng mới phát hiện xích phượng tuyết hồ thích chạy loạn khắp nơi lại không hề thấy mặt, hơn nữa cách đây không lâu nàng còn thấy nó.

Cứ như thế, Lưu Thâm gần như đã hiểu ra thân phận thật của nam nhân tóc trắng đó.

Sau khi hiểu, nàng cũng bình tĩnh lại – người ta luôn sợ hãi và cảnh giác với những thứ không biết rõ, Lưu Thâm cũng vậy. Nhưng bây giờ nàng đã biết thân phận của nam nhân đó nên cũng không sợ hãi nữa. Dù sao trước kia, tiểu hồ ly luôn tranh thành và tận tâm với chủ tử nhà mình, hơn nữa còn vô cùng ý lại, dĩ nhiên sẽ không làm hại chủ tử. Mà có khi hắn còn trở thành trợ lực mạnh nhất của chủ tử.

Vì thế Lưu Thâm cố ý dẫn những người đang có nghi ngờ, lạnh mặt nói họ cẩn thận sự tò mò của mình, chỉ là nàng cũng không nói ra thật mình đã phát hiện.

Những người đó bị cảnh cáo, tuy trong lòng vẫn còn tò mò nhưng đã an phận hơn, cũng không giống trống khua chiêng đi thăm dò lung tung.

Về phần xích phượng tuyết hồ lại có thể hóa người, Lưu Thâm cũng không thấy kỳ quái lắm. Nàng nghĩ, chủ tử nhà mình vĩ đại như thế, cho dù có

chuyện kỳ quái hơn phát sinh trên người chủ tử thì cũng bình thường thôi, mà chuyện hồ ly hóa người thì quá bình thường.

Theo cái nhìn của người khác mà nói, Lư Thâm có một loại sùng bái mù quáng với Cung Trùng Nguyệt.

Sau đó, Thần lâu lại yên tĩnh như trước.

Mà ngày trăng tròn cũng tới.

Từ mấy ngày trước, Cung Trùng Nguyệt đã ra lệnh cho người trong lâu mua một ít đồ cần thiết.

Thật ra mấy thứ này cũng không thể nói là có liên quan đến việc Thanh Thần sống lại, theo ý Thần Diệu, đây là muốn bày ra một Tự Linh trận – Cừu Cung Bát Quái ở xung quanh lúc Cung Trùng Nguyệt tự mình thi triển thuật hồi sinh.

Cừu Cung Bát Quái Tự Linh trận, ý nghĩa như tên, dĩ nhiên là trận pháp tập trung linh khí trời đất. Tuy rằng nói thì đơn giản, nhưng tập trung linh khí trời đất đâu phải chuyện dễ. Thay đổi quỹ đạo vận hành của linh khí, mảnh liệt tập trung lại một chỗ có thể nói là ảnh hưởng đế đạo trời, người thường sẽ không dám làm điều đó.

Nhưng nếu đặt trên người Cung Trùng Nguyệt, thì không sao hết, ngay cả việc nghịch thiên như hồi sinh cũng phải làm, thì sợ gì thay đổi quỹ đạo linh khí chứ?

Hoàng hôn chìm về phương Tây, ánh tịch dương vuran khắp mọi nơi, cái màu đỏ vàng kia thật sự rực rỡ nói không nên lời.

Cung Trùng Nguyệt đã chuẩn bị toàn bộ cho việc hồi sinh Thanh Thần nhưng cũng không đi tìm hân, lúc trước vì lo lắng thuật hồi sinh sẽ không thể chắc chắn thành công, nên Cung Trùng Nguyệt phá lệ cho Thanh Thần ra ngoài chơi cả ngày, bây giờ vẫn chưa thấy hân đâu.

Cung Trùng Nguyệt ra khỏi Trúc lâu, ánh mắt đảo qua xung quanh, rất nhanh đã dừng ở một nơi cao.

Đó là chóp Trúc lâu.

Cung Trùng Nguyệt không nghĩ nhiều liền nhún người nhảy lên, nhẹ nhàng dừng ở phía sau Thanh Thần, lúc nàng bước lên nửa bước chuẩn bị gọi Thanh Thần, nàng đột nhiên ngẩng ngẩn cả người.

Bởi vì nàng tinh mắt nhìn thấy Thanh Thần đang im lặng ngồi ở kia, trên sườn mặt nhìn xa về phía chân trời có vuran giọt nước mắt.

Cung Trùng Nguyệt căng thẳng, đi qua rồi kéo Thanh Thần đứng dậy.

Nàng khó khăn rút lấy linh khí trong Lung ngọc mới có thể đụng vào Thanh Thần.

Thanh Thần khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Cung Trùng Nguyệt, trong mắt đầy sự kinh ngạc không tin được, lắp bắp hô, « Tỷ... tỷ ! »

Cung Trùng Nguyệt mạnh lạnh gần từng tiếng, « Thân là nam nhi, sao lại rơi lệ ! »

Thanh Thần sững sờ rồi ảm đạm cúi đầu.

Cung Trùng Nguyệt nhìn bộ dạng của hân, mím môi, « Nếu đệ không muốn thì việc đêm nay không cần làm. » Nàng nói như đinh đóng cột, chẳng hề để ý những trả giá đã trải qua vì muốn hồi sinh Thanh Thần.

Nhưng Thanh Thần nghe Cung Trùng Nguyệt nói xong thì liền ngẩng đầu, lúng túng nhìn nàng, liên tục lắc đầu, « Không muốn ! Tỷ tỷ ! Đừng dừng ! Đệ... đệ chỉ... ! » Hân áp úng, chậm chạp không nói tiếp.

Sắc mặt Cung Trùng Nguyệt trầm xuống, khí thế không giận tự uy nhất thời tỏa ra.

Thanh Thần nhin không được sợ run cả người, cuối cùng dưới sự cưỡng ép của Cung Trùng Nguyệt, vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng mình, « Đệ chỉ... đệ sợ, sợ không còn nhìn thấy bầu trời nữa, sợ không thể nhìn những cảnh đẹp này nữa... và không được gặp... tỷ tỷ nữa... »

Đúng vậy, Thanh Thần sợ thuật hồi sinh thất bại, sau đó sẽ chết.

Hân là chết qua một lần, càng hiểu được sinh mệnh rất đáng quý, cho nên hân không muốn chết.

Cung Trùng Nguyệt ngăn ra, sắc mặt cũng dịu đi, « Nếu đã vậy thì không cần dùng thuật hồi sinh nữa. » Nàng tôn trọng ý kiến của Thanh Thần, cho dù lời nói của hân khác với trước đây.

« Không ! » Thanh Thần vẫn kiên trì lắc đầu, « Đệ muốn, đệ muốn sống lại. »

Hân lấy lại bình tĩnh, ngẩng gương mặt đầy vẻ kiên định lên nhìn Cung Trùng Nguyệt, « Tỷ, đệ sợ chết đi, nhưng đệ còn ghét việc cứ mờ ảo đứng bên cạnh tỷ như bây giờ, đệ muốn làm đến nơi đến chốn, muốn hai tay đệ tắm dưới ánh nắng chứ không phải nhìn không thấy bóng dưới nó. Đệ muốn... sống sót ở thế giới này. »

Cung Trùng Nguyệt phức tạp nhìn hần.

Thanh Thần cũng không lo lắng việc mình liều mạng nói hết suy nghĩ, ngược lại còn cảm thấy bình tĩnh hơn.

Hần nhìn ánh mắt phức tạp của Cung Trùng Nguyệt, cong khóe môi lên, lộ ra nụ cười đơn thuần, nụ cười kia giống như ánh mặt trời, có thể hòa tan tất cả băng giá.

« Tỷ, bây giờ đệ đang nhìn bầu trời, nhìn cảnh đẹp, còn thấy cả tỷ, cho nên... đệ không sợ nữa ! Thuật hồi sinh là cái gì chứ, nhanh tiến hành thôi ! »

Cung Trùng Nguyệt trầm mặc nhìn hần, lúc lâu sau vẫn không nói chuyện.

« Tỷ. » Thanh Thần hô.

« Thôi được, tùy đệ. » Cung Trùng Nguyệt nói xong thì xoay người.

Trước bước chân đi, nàng nghiêng mặt kiên định nói một câu –

« Có ta ở đây, đệ sẽ không chết. »

Giọng điệu bình thản lại đầy sự tự tin mạnh mẽ, nhưng với Cung Trùng Nguyệt mà nói, đó không phải chuyện kỳ quái.

Trong mắt Thanh Thần nhất thời ngẩn nước, đứng tại chỗ thì thầm, « Đệ tin tưởng người, tỷ tỷ. »

Lúc Cung Trùng Nguyệt đi xuống tiểu lâu, vừa vặn gặp Thần Diệu đi tới.

Hồ tộc hóa người, mỗi người đều tuyệt thế họa thủy khuynh quốc khuynh thành !

Những lời này hoàn toàn đúng với Thần Diệu.

Thần Diệu mặc cẩm bào trắng, hoa văn ở trên dùng chỉ bạc thêu tinh xảo. Mái tóc bạc trắng của hần miễn cưỡng vẫn thành búi tóc, dùng trâm bạch ngọc cố định, một ít tóc mềm rơi phủ xuống đùi, xinh đẹp như thác nước.

Mà dưới mái tóc trắng của hần là gương mặt tuyệt mỹ không từ ngữ hoa lệ nào hình dung nổi, cặp mắt màu u lam giống như bảo thạch, đẹp đến say lòng.

Mà kỳ lạ là trên người Thần Diệu cũng không cảm giác mùi hoặc của Hồ tộc, ngược lại cứ chỉ đều lộ ra hơi thở sạch sẽ, hần cứ như trích tiên hấp dẫn ánh mắt người khác.

Từ ngoài phòng đi đến, Thần Diệu cứ chỉ như trích tiên, tao nhã lạnh nhạt, vậy mà vừa thấy Cung Trùng Nguyệt thì lập tức lộ ra nụ cười mừng rỡ rồi vọt đến trước mặt Cung Trùng Nguyệt.

« Chủ nhân ! » Hần vui vẻ kêu.

Không giống với lúc còn là hồ ly nhỏ, lúc đó Thần Diệu thích ngẩng cái đầu nhỏ lên, nháy đôi mắt u lam nhìn Cung Trùng Nguyệt, nhưng bây giờ hần cao hơn Cung Trùng Nguyệt khoảng một cái đầu.

Chỉ là tính tình của hần chẳng hề thay đổi, cho dù cao hơn Cung Trùng Nguyệt nhưng vẫn luôn toàn tâm toàn ý nhìn nàng, không khác gì với lúc còn làm hồ ly, ngay cả ánh mắt lấy lòng cũng vẫn như cũ.

« Tất cả ổn rồi sao ? » Cung Trùng Nguyệt hỏi

« Ân ân ! Ta mới vừa kiểm tra rồi ! » Thần Diệu liên tục gật đầu, « Ta còn để những người kia lui ra ngoài hết rồi ! »

Chỗ bọn họ ở là giữa hồ, mà đó cũng là nơi thực hiện thuật hồi sinh.

Cung Trùng Nguyệt nghe Thần Diệu nói mới nhớ mình quên ra lệnh cho thuộc hạ. Cung Trùng Nguyệt được Lung ngọc bảo vệ, còn bọn họ chỉ là người phạm, nếu bước vào trận pháp sẽ bị ảnh hưởng. Ngược lại nếu bọn họ ở bên ngoài trận pháp thì có thể được linh khí ôn hòa bồi bổ, lại tiến thêm một bước trên con đường học võ.

Cung Trùng Nguyệt dĩ nhiên là muốn thuộc hạ của mình mạnh hơn, lúc nhớ tới điều này, Cung Trùng Nguyệt lập tức nói Thần Diệu ra ngoài bảo Thương Y đưa những người có thực lực hoặc tiềm lực tới, đứng xung quanh tiểu lâu giữa hồ.

Tuy rằng đến lúc thực hiện thuật pháp sẽ có dị tượng, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, Cung Trùng Nguyệt không để nó vào mắt.

« Không thành vấn đề, cứ tin ta ! Ta đi làm ngay ! » Thần Diệu cứ như được nhận nhiệm vụ gian khổ vinh quang vậy, hoang mang chạy ra ngoài.

Một mình Cung Trùng Nguyệt đứng ở giữa tiểu lâu, nhìn một bàn đầy đồ vật, hai mắt hơi nhắm lại.

Bây giờ phải bắt đầu bố trí trận pháp !

Cửu Cung Bát Quái Tụ Linh trận !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Nghịch Thiên

Đi thêm một vòng, Cung Trường Nguyệt đã chuẩn bị mọi thứ khá ổn rồi đứng ở trung tâm trận pháp.

Trước tiên là khởi trận.

Cung Trường Nguyệt lấy chân làm trung gian, dẫn nội lực liên tục về ra trận pháp dưới chân, về mặt nàng cũng nghiêm túc hơn. Ngón tay nàng tung bay kết thành những dấu tay ẩn chứa huyền cơ, mỗi khi kết thành một hình thì nguyên khí trời đất ở xung quanh lại chấn động.

« Kiên, khảm, cần, chấn, trung, tổn, cách, khôn, đoán ! »

Mỗi một chữ nói ra, bàn tay Cung Trường Nguyệt sẽ thay đổi một lần, cứ mỗi lần như vậy, các hướng khác nhau sẽ dựa theo đó mà phát ra ánh sáng.

« Kết ! » trong mắt Cung Trường Nguyệt nhất thời tỏa ra ánh sáng, đem hai tay đã kết ấn giờ lên cao.

« Oanh ! » Một cỗ linh khí lập tức bạo phát.

Linh khí trời đất bắt đầu bạo động.

Linh khí trời đất bạo động có nghĩa là gió lớn gào thét, xung quanh đất đá bay mù trời, nếu không phải đây là Ân Tinh cốc có phong cảnh u nhã, cây cối nhiều, thì đợt bạo động này chỉ sợ đã bao vây tiêu lâu.

Lúc đó, hồ nước xung quanh tiêu lâu trở thành bình chấn tự nhiên, đem toàn bộ đất đá ngăn lại, khiến cho tiêu lâu giữa hồ vẫn yên tĩnh như cũ.

Cung Trường Nguyệt đứng ở trung tâm trận pháp, vô cùng rõ cảm giác cỗ linh khí đang chậm rãi trở thành bình phong cho tiêu lâu, dần dần ngưng tụ thành hình, mà linh khí trời đất bị Cửu Cung Bát Quái Tụ Linh trận tập trung lại đều điên cuồng chạy vào từ lỗ thủng ở trên. Vì linh khí bị một lực hút mãnh liệt kéo lại, nên khi tiến vào tiêu lâu cũng không ổn định, có chút hấp tấp và đáng sợ, nếu không phải công lực Cung Trường Nguyệt thâm hậu, có lẽ đã bị linh khí bạo động làm cho nội thương học máu.

Kết trận, từ ngoài nhìn vào thì không mất thời gian lắm, nhưng với Cung Trường Nguyệt, quá trình này lại vô cùng lâu. Vì mỗi giây dùng để kết trận có nghĩa là nội lực trong cơ thể nàng không ngừng mất đi. Nếu không phải có Lung ngọc làm chỗ dựa, có lẽ Cung Trường Nguyệt cũng không kiên trì lâu được.

Nhưng lúc lá chắn bằng linh khí đã gần hoàn thiện, mắt thấy thời điểm thành công sắp đến, Cung Trường Nguyệt đã có chút kiệt sức.

Cung Trường Nguyệt chỉ cảm thấy trước mặt mình từng đợt biến thành màu đen, giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Một khắc trước khi kết trận cần đến lượng linh khí khổng lồ, Cung Trường Nguyệt cho dù có Lung ngọc chống đỡ thì cũng không kiên trì được.

Nhưng, nàng sao có thể thất bại ! Nàng, phải thành công ! Cửu Cung Bát Quái trận chính là đảm bảo cho Thanh Thần hồi sinh !

Cung Trường Nguyệt ngẩng mặt lên, cho dù sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng nàng khề mím môi, nhăn mày, ánh mắt kiên định khí phách thâm trầm !

« Hừ. » Nàng nheo mắt, hừ mạnh.

Sau đó, nàng cắn đầu lưỡi của mình, vừa khiến mình giữ thanh tỉnh, vừa bức ra một giọt máu.

Cung Trường Nguyệt đem máu ngưng lại ở đầu ngón tay, vẽ vài chữ phức tạp lên không khí, sau đó chưởng một chưởng về phía trời cao.

« Ngưng ! » Nàng vừa quát xong, trời đất như chấn động, Cửu Cung Bát Quái Tụ Linh trận cuối cùng cũng hoàn thành !

Đồng thời với Cửu Cung Bát Quái Tụ Linh trận hoạt động, đột nhiên có một cột sáng nổi lên từ trận pháp, giống một thanh kiếm màu lam phá tan tầng mây đen ở trên, tựa như đâm trời cao thành một cái động lớn !

Tất cả mọi người ở Ân Tinh cốc đều nhìn thấy chuyện này.

Mà bọn họ cũng hiểu rõ, nơi nổi lên cột sáng đó chính là tiểu lâu mà Tả hộ pháp Thương Y đã ra lệnh không được đến gần, nơi lâu chủ ở !

Vậy thì, cột sáng và chuyện này... là lâu chủ làm ra ?!

Phần lớn người trong Thần lâu đều không biết chân tướng chuyện này, chỉ cảm nhận được lâu chủ nhà mình sẽ ngày càng mạnh hơn, trong lòng lập tức dâng lên lòng sùng bái kính ngưỡng cuộn cuộn liên tục như nước sông !

Mà cảm nhận rõ ràng tình hình nhất chính là những người nghe lệnh Thần Diệu tập trung ở xung quanh hồ, bọn họ tự mình nhìn thấy gió lớn gào thét, đất đá bay mù trời, lại tận mắt nhìn cột sáng chiếu lên, cảm giác được lâu chủ khí phách và mạnh mẽ nhà mình đang chống lại trời đất !

« Thật rung động... » Có người đang nhìn trời cao, những người ngày thường giết người như ngóe cứ như bị choáng váng, thì thảo lắm bầm

Sau khi khiếp sợ là sùng kính, một cảm giác sùng bái không thể so sánh được với Cung Trường Nguyệt.

Mà nhiều hơn nữa là kiêu ngạo tự hào vì chủ tử mà mình chọn lựa lại vĩ đại dũng mãnh như vậy !

Khoảnh khắc Cửu Cung Bát Quái Tự Linh trận hoàn thành, Cung Trường Nguyệt quay đầu lại gọi bóng người màu trắng đứng ở cửa, « Thần Diệu ! »

« Tôi đây ! » Thần Diệu cao giọng, đưa tay tóm lấy linh hồn Thanh Thần đang đứng bên cạnh, nháy mắt liền ngưng lại thành một viên cầu màu sắc rực rỡ, nâng trong lòng bàn tay, cẩn thận từng chút đi về phía Cung Trường Nguyệt.

Sau khi gọi Thần Diệu, Cung Trường Nguyệt lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu khôi phục nội lực của mình. Đợi đến khi Thần Diệu chậm như sên cầm quả cầu linh hồn Thanh Thần đến, Cung Trường Nguyệt dưới sự trợ giúp của Lung ngọc đã nhanh chóng khôi phục một tầng nội lực, sắc mặt cũng bớt tái nhợt.

Thần Diệu dừng lại bên cạnh Cung Trường Nguyệt, dùng linh lực bản thân bảo vệ linh hồn Thanh Thần an toàn.

Mà những thứ cần cho thuật hồi sinh đã được xếp ở xung quanh – Trầm Mặc thạch, Thiên Thanh ngọc liên, Xích Viêm thần mộc.

Cung Trường Nguyệt lấy Lung ngọc trên cổ xuống, đem nội lực không còn nhiều nhập một ít vào bên trong, điều khiển Lung ngọc chậm rãi trôi nổi rồi dừng ở giữa không trung, bắt đầu chuyển động.

Cung Trường Nguyệt duỗi tay ra, cách không bắt lấy Thiên Thanh ngọc liên cách đó không xa, Thiên Thanh ngọc liên xinh đẹp như được tạo ra từ vàng nhẹ nhàng bay tới lòng bàn tay Cung Trường Nguyệt.

Bởi vì trước khi bắt đầu, Thần Diệu đã nói với Cung Trường Nguyệt, chỉ cần một nửa Thiên Thanh ngọc liên là đủ cho Thanh Thần đúc thân thể, cho nên sau khi Cung Trường Nguyệt cầm lấy Thiên Thanh ngọc liên thì ngưng khí thành kiếm, cắt Thiên Thanh ngọc liên thành hai nửa.

Nàng đem một nửa để lại chỗ cũ, một nửa khác thì ném vào ánh sáng trắng ấm áp nhàn nhạt mà Lung ngọc đang tỏa ra.

Lúc này Lung ngọc giống như có một lực hấp dẫn kỳ quái, nửa Thiên Thanh ngọc liên sau khi chạm vào ánh sáng trắng thì không rơi xuống mà từ từ trôi nổi giữa không trung.

Cung Trường Nguyệt lại đánh một luồng nội lực về phía Lung ngọc để kích phát nó.

Ánh sáng của Lung ngọc lại rực rỡ thêm vài phần.

Mà dưới ánh sáng đó, nửa Thiên Thanh ngọc liên giống như bị lửa nóng đốt, chậm rãi tan thành chất lỏng, sau đó không ngừng giãn nở ra, cuối cùng dưới sự khống chế của Cung Trường Nguyệt đã ngưng tụ thành một thân thể mờ ảo !

Nói thân thể mờ ảo vì nó chỉ mới có hình người mờ nhạt chứ chưa có ngũ quan và tứ chi thật sự.

Tất cả chỉ vừa bắt đầu.

Cung Trường Nguyệt lại cầm lấy Trầm Mặc thạch, đánh mạnh vào vị trí trái tim trên thân thể mờ ảo kia.

Trầm Mặc thạch vừa tiến vào thân thể do Thiên Thanh ngọc liên hóa thành, lập tức thay đổi đáng kể, giống như một trái tim thật sự có kỳ kinh bát mạch, lấy Trầm Mặc thạch biến thành màu đỏ làm trung tâm, kinh mạch và mạch máu cả cơ thể dần dần lan rộng khắp người.

Mà Trầm Mặc thạch sau khi hóa thành trái tim giống như có sinh mệnh, có thể nhìn thấy rõ bên trong cơ thể gần như trong suốt, nó đang bắt đầu đập.

« Thần Diệu. » Lúc Cung Trường Nguyệt hô lên, giọng điệu tuy không nghe ra kiệt sức, nhưng đã mang theo tia mệt mỏi.

Cũng may là Cung Trường Nguyệt, nếu là người khác có lẽ đã sớm ngã xuống rồi.

Thần Diệu lo lắng nhìn Cung Trường Nguyệt một cái, nhưng chưa hề chậm chút nào, hắn cầm lấy quang cầu linh hồn Thanh Thần trong tay dừng lại bên cạnh thân thể kia.

Tiếp theo còn cần hấn giúp.

« Tam hồn hiện, thất phách ngưng ! » Thần Diệu quát, cũng đem hai tay khép lại, vỗ vào quang cầu linh hồn ở giữa.

Đây là ba hồn bảy vía của Thanh Thần.

Chỉ thấy ở dưới hiện lên bảy đạo ánh sáng đen có hình dạng động vật không giống nhau, tuy rằng mờ hồ nhưng rất sinh động. Mà trên bảy đạo ánh sáng này là ba đạo ánh sáng đỏ, ba đạo này có hình dạng người, tuy rằng mờ ảo nhưng có thể loáng thoáng nhìn ra đó là bộ dạng của Thanh Thần.

Nhìn thấy đã thuận lợi tách được ba hồn bảy vía ra, Thần Diệu rốt cuộc an tâm vài phần, chỉ là hấn không thả lỏng quá mức, thần kinh vẫn căng chặt, bởi vì tiếp theo linh hồn có thể thuận lợi dung nhập thân thể mới là phần khó khăn nhất của thuật hồi sinh !

Hấn ổn định tâm trạng, hít sâu một hơi, sau đó nhìn mười đạo ánh sáng màu sắc khác nhau đang trôi nổi ở trên, ngưng tụ linh lực vào đầu ngón tay –

« Thi cầu ! Phục thi ! Tước âm ! Thôn tặc ! Phi độc ! Trừ uế ! Xú phế ! »

Mỗi tiếng quát to của Thần Diệu đều xen lẫn linh lực, làm cho bảy phách theo thứ tự bay về hướng hấn chỉ.

Hướng của bảy phách rất quan trọng, nếu bảy phách bay loạn thì dù Thanh Thần hồi sinh thành công, thân thể cũng mất cân đối âm dương, hồn phách hỗn loạn, cuối cùng chỉ nằm trên giường như hoạt tử nhân.

Nhưng chỉ cần sắp xếp bảy phách chính xác thì cơ bản sẽ không xuất hiện chuyện bảy phách náo loạn.

Thần Diệu từng có kinh nghiệm, nên việc sắp xếp bảy phách cũng không ảnh hưởng nhiều đến hấn.

Nhưng tiếp theo là ba hồn, cũng khiến tâm trạng hấn dần nghiêm túc hơn.

Lúc này hấn không vội ra tay, mà phân ra ba cỗ linh lực bao phủ lấy ba hồn đỏ.

Đúng vậy, ba hồn này cần đồng thời trở về vị trí ! Nhưng khó khăn đã tăng cao rồi !

Thần Diệu cẩn thận bảo vệ ba hồn xong, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, đôi mắt u lam lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Hấn đang đợi.

Trên tầng mây lộ ra ánh trăng tròn đầy, mang đến thứ tinh túy nhất của đêm tối !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Hồi Sinh

Ánh trăng xa xôi trong trời đêm phát ra tinh túy của bóng tối, hóa thành từng đợt ánh sáng tiến vào mắt Thần Diệu.

Đôi mắt u lam vốn lóe lên u quang nhàn nhạt có thêm tinh túy lại càng sáng hơn, mang theo cảm giác thần bí quý dị.

Lúc hấp thu tới một mức độ đỉnh điểm, Thần Diệu đột nhiên giơ hai tay lên, mở to hai mắt, cao giọng quát, mỗi một chữ nói ra thì ánh sáng trong mắt ảm đạm vài phần –

« Thiên hồn thai quang ! Địa hồn sáng linh ! Nhân hồn u tinh ! Ba hồn trở về vị trí cũ ! »

Hai tay hấn kết thành một dấu phức tạp, sau đó ba hồn đỏ kia chậm rãi đi về phía thân thể người –

« Oanh ! » Một cỗ khí vô hình lập tức lấy thân thể làm trung tâm mà tràn ra, giống như một trận gió lớn thổi qua, đồ vật trong phòng đều bị thổi ngã.

Cung Trường Nguyệt vốn đang ngồi xếp bằng để hồi phục như cũ, cảm nhận được cỗ khí này, hai mắt nhắm chặt lập tức mở ra, nhìn chăm chăm vào động tĩnh của Thần Diệu, nàng hiểu được, thành hay bại chỉ dựa vào lúc này thôi !

Lúc Thần Diệu ép ba hồn đỏ kia xuống, thân thể vốn không có sự sống lại giống như một người bình thường bắt đầu gãy đổ ! Nếu không phải có ánh sáng trắng của Lung ngọc giữ lại, có khi thân thể này đã bỏ chạy mất dạng rồi !

Một màn này thật sự là vô cùng quý dị !

Sau khi Cung Trùng Nguyệt nhìn thấy thì nhú mày, nàng hiểu rõ đây có nghĩa là ba hồn kháng cự thân thể này.

Nàng đứng dậy, truyền cho Lung ngọc số công lực mới hồi phục được, hơn nữa còn thấp giọng quát, giống như cảnh cáo khối bạch ngọc nhìn thì bình thường nhưng lại rất có linh tính !

Lung ngọc vốn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau khi bị Cung Trùng Nguyệt cảnh cáo thì giống như đứa trẻ bị phê bình, đáng thương run lên hai cái rồi ngoan ngoãn làm theo lệnh Cung Trùng Nguyệt, ánh sáng trên thân lại rực rỡ thêm vài phần, lại tăng thêm sức mạnh trời buộc áp chế thân thể.

Có Lung ngọc kiềm chế, Thần Diệu trên trán đã chảy mồ hôi nhẹ nhàng thở ra. Khi thân thể kháng cự và ba hồn xảy ra chấn động có lẽ đã ảnh hưởng lớn tới hần. Hai bên đấu tranh lại quấy phá linh lực trong cơ thể hần giống như dãi sông lấp biển, nếu không phải hần mạnh mẽ cản lại thì có khi đã phun một búng máu rồi.

Người ngoài đồn rằng yêu tộc không gì không làm được, nhưng thật ra yêu lực cũng chỉ có hạn, bọn họ vẫn có mặt yếu ớt.

Lung ngọc áp chế thân thể kháng cự, Thần Diệu cũng nhẹ nhàng hơn, không cần phân linh lực để làm việc đó, chỉ cần khống chế ba hồn trong tay là được, thuận tay phân ra chút linh lực điều hòa kháng cự là được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc Thần Diệu cũng đem ba hồn đặt về vị trí.

Đến lúc này, ba hồn bảy vía đều đã về vị trí của nó, thuật hồi sinh coi như thành công tám phần.

Rốt cuộc hoàn thành tốt nhiệm vụ, Thần Diệu nhẹ nhàng thở ra, hần buông hai tay yếu ớt xuống, mệt mỏi đi qua một bên, tránh chỗ cho Cung Trùng Nguyệt.

Đương nhiên, trước khi đi hần không quên trừng mắt với Lung ngọc một cái – không thể tin là tiểu tử này lại không có hết sức, làm cho hần khó khăn lắm mới đưa ba hồn bảy vía về vị trí ! Còn tưởng là đồn bậy bạ, thực tế Lung ngọc không có nhiều giá trị lắm đâu !!

Thật ra Thần Diệu muốn chỉ vào Lung ngọc mà mắng một trận hơn, như vậy mới hết giận được, nhưng nghĩ lại đang làm chuyện quan trọng, cần im lặng hoàn toàn, cho nên mới nghẹn những lời này lại, trong lòng còn tính khi nào thuật hồi sinh hoàn thành thì phải tìm Lung ngọc tính sổ một trận.

Kỳ thật, Thần Diệu là một yêu quái lòng dạ hẹp hòi.

Sau khi Thần Diệu lui ra, Cung Trùng Nguyệt cũng không khôi phục được bao nhiêu, vẫn mệt mỏi như trước, nàng đi đến bên cạnh thân thể, lạnh lùng nhìn Lung ngọc hình như đắc ý vì điều vô dương oai với Thần Diệu mà lắc lư vài cái.

Lung ngọc bị ánh mắt lạnh như băng của Cung Trùng Nguyệt nhìn qua, run lên một hồi rồi an phận hơn, bắt đầu toàn tâm toàn ý làm việc của mình.

Cung Trùng Nguyệt cũng không quá so đo với Lung ngọc có linh tính, nàng đưa tay nắm lấy Xích Viêm thần mộc, hai tay tạo thành chữ thập rồi đem nội lực bao lấy Xích Viêm thần mộc.

« Ầm ầm ! » Xích Viêm thần mộc lập tức hóa thành ngọn lửa đỏ nho nhỏ tỏa ra hào quang chói mắt trong tay Cung Trùng Nguyệt, nhuộm cả căn phòng thành một màu đỏ vàng.

Cung Trùng Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi kéo ngọn lửa do Xích Viêm thần mộc hóa thành ra, nhẹ nhàng giãn thành một trận Thái Cực đồ nho nhỏ. Chỉ là Thái Cực đồ này chỉ tương tự chứ không có hai phần quan trọng nhất, vẫn còn thiếu sót.

Đầu lưỡi khi nãy bị Cung Trùng Nguyệt cắn vẫn chưa lành, nàng phun ra một giọt máu, đem giọt máu kia phân làm hai nửa rơi vào trong Xích Viêm thần mộc, hóa thành hai phần khác nhau.

Lúc này, Thái Cực đồ đã hoàn thành.

Cung Trùng Nguyệt nhú mắt lại, nhanh chóng đem ngọn lửa Thái Cực do Xích Viêm thần mộc hóa thành nhập vào thân thể.

« Đông ! » Trong khoảnh khắc lửa Thái Cực tiến vào, thân thể đột nhiên chấn động !

Lửa Thái Cực có tác dụng bài trừ chất độc trong thuật hồi sinh, chỉ có sự tồn tại của lửa Thái Cực thì thân thể Thanh Thần mới có thể hoàn mỹ dung hợp lại, khiến cho Thanh Thần hoàn toàn thức tỉnh.

Nhưng sau khi lửa Thái Cực nhập vào thân thể Thanh Thần, cũng trở thành ngọn lửa sinh mệnh của hần – Thái Cực tắt, tức mạng vong.

Sau khi thân thể chấn động cũng yên tĩnh một chút rồi lập tức xảy ra biến hóa –

Chỉ thấy thân thể trong suốt kia bắt đầu được phủ lên màu da, lông măng có thể dùng mắt thường để thấy được tốc độ sinh trưởng, mà khuôn mặt cũng dần dần thay đổi, lộ ra ngũ quan quen thuộc.

Đó là khuôn mặt Thanh Thần.

Trong khoảnh khắc thân thể Thanh Thần hoàn thành, Cung Trùng Nguyệt sớm đã có kinh nghiệm chuẩn bị một trường bào ở bên cạnh, nhẹ nhàng phủ lên thân thể Thanh Thần.

Thuật hồi sinh, rốt cuộc thành công.

Gần như với thuật hồi sinh thành công, Cửu Cung Bát Quái Tự Linh trận cũng bắt đầu tan vỡ.

Vì thời gian gấp gáp nên tài liệu để làm trận pháp không phải tốt nhất, cho nên chỉ có thể duy trì Cửu Cung Bát Quái Tự Linh trận một lúc, sau khi thuật hồi sinh hoàn thành thì liền vỡ ra, linh khí trời đất bị giam cầm cũng bắt đầu khôi phục quỹ đạo vốn có, thiên địa hỗn loạn chậm rãi trở lại bình thường.

Tuy rằng ở giữa xuất hiện một ít bất trắc nhưng thuật hồi sinh coi như thuận buồm xuôi gió. Thanh Thần đã có được cơ thể thật sự vẫn chưa tỉnh lại, nhưng gương mặt hồng hào nhìn rất khỏe mạnh.

Thân thể này của hắn gần như hoàn mỹ, không khác lắm so với trước kia, bộ dạng này xem như do ba hồn bảy vía trong cơ thể hắn quyết định. Duy chỉ có một điều chưa hoàn hảo là tóc của Thanh Thần không dài ra, vẫn trơn láng một mảnh, không biết sau khi Thanh Thần tỉnh lại, nhìn thấy đầu mình bóng lờng thì có cảm tưởng gì.

Sau khi thuật hồi sinh hoàn thành còn cần điều dưỡng một thời gian, Cung Trùng Nguyệt sớm đã phái người chuẩn bị được liệu, nấu thuốc rồi pha loãng thành nước tắm, để thân thể Thanh Thần ở trong cho thân thể chậm rãi hấp thu được liệu âm áp, điều dưỡng thân thể hắn.

Quá trình này cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, nói cách khác, phải bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, Thanh Thần mới thật sự tỉnh lại.

Giai đoạn này rất lâu, cho nên được liệu trong bồn tắm sẽ bị hấp thu rất nhanh, Cung Trùng Nguyệt phái người ở bên cạnh tỉ mỉ chăm sóc hắn, khi nồng độ được lực giảm xuống thì lập tức hòa được mới vào, cứ lặp lại như vậy để đảm bảo được lực trong bồn tắm vẫn ổn định.

Mỗi ngày Cung Trùng Nguyệt đều đến xem, mỗi khi nhìn thấy gương mặt yên tĩnh của Thanh Thần, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng bình yên.

Minh... cuối cùng cũng thành công.

Nội tâm không gọn sóng của nàng vậy mà nổi lên tâm tình vui mừng.

Ngày hôm đó nàng tiêu hao quá nhiều, tuy rằng tu luyện lại một thời gian, cũng dùng thuốc bổ nhưng nội lực không thể hoàn toàn khôi phục, khuôn mặt vốn lạnh lùng lại thêm vài phần tái nhợt. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc nàng đi qua đi lại, chỉ cần trong thời gian này không dùng nội lực thì không đáng ngại. Ngày ấy nàng cũng vì kiên trì nên khúc cuối mới không ngắt xi.

Dù sao mình cũng phải chữa thương, mà Thanh Thần cần phải ngâm mình trong nước thuốc bốn mươi chín ngày, Cung Trùng Nguyệt cũng không vội vàng nữa, ở Ân Tinh cốc nghỉ ngơi một thời gian. Tin tức này khiến người trong Ân Tinh cốc mừng đến mức hồng. Từ lúc Ân Tinh cốc được thành lập, thời gian Cung Trùng Nguyệt ở đây dài nhất chỉ có một tháng, cơ hội để người ở tổng bộ nhìn thấy chủ tử thật sự ít đến đáng thương, bây giờ biết chủ tử sẽ ở lại, dĩ nhiên là vui mừng rồi.

Khí trời bây giờ đã vô cùng nóng bức, cũng may Ân Tinh cốc là một nơi hết sức u nhã, dưới tiết trời này mà vẫn không quá nóng, nhưng lại khiến Cung Trùng Nguyệt vô cùng thư thái, dần dần khôi phục lại bộ dạng lười biếng trước kia, chỉ ngẫu nhiên đi tới đi lui nhìn tình trạng Thanh Thần.

Còn Thần Diệu thì sau khi thuật hồi sinh hoàn thành, linh lực trong cơ thể đã hoàn toàn khô cạn, ngã xuống ngay lúc đó. Chỉ là hắn chữa thương nửa ngày lại bắt đầu sinh khí dồi dào.

Cũng không phải hắn khôi phục nhanh, tuy tổn thương của hắn không được Cung Trùng Nguyệt để vào trong mắt, nhưng cũng không thể khôi phục trong chớp lát được, bây giờ hắn như thế chỉ do tính cách thôi. Nam tử ngày thường thanh tao như trích tiên, thật ra là một chủ nhân lúc nào cũng không thể yên ổn được !

Không phải, hắn luôn ghi hận trong lòng, muốn tìm cơ hội báo thù !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Hỏa Độc

Giữa trưa ngày hôm đó, thừa dịp Cung Trùng Nguyệt nghỉ ngơi, Thần Diệu chuẩn bị lén lút trộm Lung ngọc ra tính sổ, trả thù lúc trước nó kiêu ngạo gây khó dễ cho hắn lúc thi triển thuật hồi sinh !

« Chi nha – » Cửa gỗ chạm rồng nhẹ nhàng bị đẩy ra, một bóng dáng màu trắng mang theo tia sáng bước vào.

« Thần Diệu công tử. » Tề Nhã thì thấy hần liền phúc thân hành lễ.

Những người thân cận với Cung Trường Nguyệt đã được nàng giới thiệu vị nam tử này, nàng nói họ gọi hần là Thần Diệu, lúc đó bọn họ liền hiểu rõ, thì ra Xích Phượng Tuyết Hồ rất thông minh đã trưởng thành rồi. Mà tâm trạng của họ cũng từ khiếp sợ chuyển thành bình tĩnh, hoàn toàn tiếp nhận sự thật này.

Tuy rằng ban đầu họ cũng có chút lo lắng, dù sao Thần Diệu cũng là yêu tộc, có thể đi theo chủ tử vì mục đích khác. Nhưng ngày thường nhìn thấy vị yêu quái đại nhân này luôn dùng vẻ mặt nhợt nhạt chào hỏi với chủ tử, cái ý tưởng kia cũng biến mất.

Nhìn thấy Tề Nhã, Thần Diệu rút chân lại, vội đưa tay lên quơ quơ với Tề Nhã, lộ ra nụ cười rục rịch và tám cái răng tiêu chuẩn.

Tề Nhã thấy Thần Diệu cười như thế, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, tuy rằng không thể nói rõ là kỳ quái chỗ nào, nhưng nàng thấy nụ cười này của Thần Diệu thật sự có hơi chột dạ.

Thần Diệu thật sự đang chột dạ, cứ nghĩ lên vào rồi đem Lung ngọc đi, không ngờ trong phòng trừ chủ nhân đang ngủ thì còn mấy thị nữ lúc nào cũng như hình với bóng !

« Chủ nhân đã ngủ chưa ? » Thần Diệu thấp giọng hỏi một câu.

Tề Nhã càng cảm thấy kỳ quái hơn – Thần Diệu vẫn luôn đi theo chủ tử, chẳng lẽ không biết giờ này là lúc chủ tử ngủ say nhất, sao còn hỏi chuyện dư thừa vậy ?

Mặc dù trong lòng thấy kỳ quái, nhưng Tề Nhã vẫn trả lời Thần Diệu, « Đúng vậy, đã ngủ một lúc rồi. »

« A a – » Thần Diệu kéo dài giọng, thật sự không biết nói gì mới ổn, trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ hận bản thân quá xui xẻo.

Ánh mắt hần dừng trên người Tề Nhã, rất nhanh tìm ra vấn đề, « Tề Nhã tỷ tỷ muốn đi đâu sao ? » Bình thường Thần Diệu đều gọi mấy thị nữ thân cận của Cung Trường Nguyệt là « tỷ tỷ ».

Tề Nhã gật đầu, « Ân, ta muốn chuẩn bị một ít thức ăn cho chủ tử. »

Hai mắt Thần Diệu sáng lên, « Vậy người mau đi đi ! Đi đi ! » Hần mong chờ nhìn Tề Nhã, ước gì nàng đi ngay lập tức.

« A... Ân. » Tề Nhã nhú mày, thắc mắc trong lòng vẫn không giải được, nhưng cũng lướt qua Thần Diệu đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tề Nhã ra ngoài, Thần Diệu vỗ ngực, bộ dạng như vừa thoát khỏi nguy hiểm. Hần nhẹ chân đi vào bên trong.

Nhắc lên màn che được khâu từ hạt san hô, Thần Diệu liền nhìn thấy ngoại trừ Cung Trường Nguyệt đang mặc một áo ngủ màu nguyệt sắc, trên người đắp chăn mỏng thì còn có Lưu Thâm – đệ nhất thị nữ không bao giờ rời khỏi chủ tử.

Vì bình thường Cung Trường Nguyệt không thích mấy thị nữ xa lạ ở bên cạnh mình, cho nên Lưu Thâm đang đứng trước chậu băng, tự tay cầm quạt lông quạt gió cho nàng.

Lưu Thâm nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thần Diệu. Vì không muốn quấy rầy Cung Trường Nguyệt, nàng cũng không mở miệng mà dùng ánh mắt hỏi Thần Diệu đến làm gì.

Thần Diệu nở nụ cười khan không tiếng động, gãi đầu, không trả lời câu hỏi của Lưu Thâm, ngược lại cặp mắt u lam của hần đảo vài vòng tìm kiếm « kẻ thù ».

Rốt cuộc, ở trên bàn bên tay phải, hần thấy Lung ngọc đang lẳng lặng nằm đó. Đại khái lúc Cung Trường Nguyệt ngủ ghét có người lại gần, cho nên mới đặt ở đó.

Bây giờ, Thần Diệu chỉ cần nghĩ cách dưới con mắt của Lưu Thâm lấy được Lung ngọc là xong.

‘Ta đến gặp chủ nhân’, Thần Diệu khoa tay múa chân với Lưu Thâm.

Sau đó ? Lưu Thâm mặt không chút thay đổi nhìn hần.

Thần Diệu ha ha cười hai tiếng, suy nghĩ một chút, ‘hoặc là không làm, còn đã làm thì phải làm đến cùng’, trực tiếp cầm Lung ngọc đi ra ngoài, nếu chủ nhân trách tội cũng là chuyện sau đó. Thời gian này đã đủ để hần tra tấn Lung ngọc một trận !

Nghĩ vậy, Thần Diệu cũng mạnh dạn hơn, khoa tay múa chân – Ta tới lấy đồ, chỉ một chút là xong.

Dứt lời, hần đi qua chỗ Lung ngọc.

Lưu Thâm nghĩ, tuy ngày nào chủ tử cũng đeo khối ngọc bội này bên người, nhưng cũng không cần khi Thần Diệu ngắm nghía, nghĩa là hắn cảm thấy thì chủ tử cũng không nói gì, Lưu Thâm gật đầu.

Thần Diệu vui vẻ, từng bước đi qua, cảm thấy Lưu ngọc rồi dưới chân như thổi ra gió, chạy nhanh ra ngoài. Đương nhiên, cho dù chạy thì bước chân của hắn cũng rất yên tĩnh, không hề phát ra tiếng vang.

Thần Diệu đắc ý lao ra khỏi tầm điện của Cung Trường Nguyệt, tìm một góc hẻo lánh không người rồi ngồi xuống.

« Hắc hắc, đã vào tay ta ! » Thần Diệu đắc ý lắc lư đầu.

Sau đó, hắn cảm thấy Lưu ngọc rồi vùi nó một nửa vào trong đất.

Lưu ngọc hình như rất ghét đất trên người, điên cuồng rung động, giống như đang gãy vỡ.

« Cạc cạc, người trốn không thoát đâu ! » Thần Diệu cười quái dị hai tiếng, bắt lấy Lưu ngọc không an phận, lại đè nó xuống.

Nhìn thấy bộ dạng bứt rứt của Lưu ngọc bị chôn dưới đất, Thần Diệu ngửa mặt lên trời cười dài, hai tay xoa thắt lưng, vô cùng đắc ý.

Ài ngờ, hắn đắc ý ngửa đầu lại làm cho Lưu ngọc tìm được chỗ hỏng cho Lưu ngọc chui ra, gãy khỏi mặt đất rồi bay thẳng lên, « Oanh » một tiếng đánh vào đầu Thần Diệu.

Thần Diệu chỉ cảm thấy trước mặt sao vàng từng đọt.

Cái này gọi là vui quá hóa buồn.

Bên Cung Trường Nguyệt mỗi ngày đều thanh thản vui vẻ, còn Thần Y cốc ở xa, Mộ Thanh Dạ ngày nào cũng lo lắng.

Thật ra sự lo lắng này ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu rõ, vì nó hơi phức tạp, lo lắng công tử Ngọc nói hồi sinh chỉ là gạt người, cũng lo lắng sự đệ Thanh Thần có thể thành công sống lại hay không, cũng lo về chuyện lão tiền bối ra lệnh tìm kiếm Lưu ngọc...

Tóm lại một câu, gần đây hắn có rất nhiều việc ! Hơn nữa chuyện nào cũng khiến người ta lo lắng !

Hắn tính, hình như hôm nay chính là ngày trả lời lão tiền bối ở sau núi, vì thế hắn ra lệnh cho thuộc hạ vài chuyện rồi một mình đi tới đó.

Đây không phải lần đầu tiên hắn vào đây, nhiều lần tới sau núi đã khiến hắn nắm rõ địa hình nơi này như lòng bàn tay, nên không giống với lần đầu bị sương mù che mắt tìm không thấy lối đi.

Hắn quen thuộc đi vào sơn động, đẩy cửa đá ra rồi đi vào đại sảnh, cảm thấy hạt châu giữ ấm màu đỏ, nắm trong lòng bàn tay, sau đó vào khe nứt.

« Tiền bối. » Mộ Thanh Dạ nhìn lão giả áo xám vẫn ngồi yên trên đài như trước, gọi một tiếng.

Lão giả áo xám nghe giọng Mộ Thanh Dạ, ánh mắt giật giật rồi chậm rãi mở ra.

Khi thế bây giờ của lão giả áo xám đã yếu hơn lần đầu Mộ Thanh Dạ gặp hắn, tuy ánh mắt vẫn lợi hại như trước nhưng không còn vẻ tinh táo, đôi mắt nhuốm một chút đục ngầu. Mà trên mặt hắn lại có một màu xám tích nịch, khiến cho sắc mặt hắn có vẻ hung ác nham hiểm.

« Tôi đây. » Lão giả áo xám lên tiếng, giọng điệu không quá nguôi giận, cũng có một chút mệt mỏi khó phát hiện.

Ánh mắt lão giả có chút vẫn đục nhìn Mộ Thanh Dạ, phát hiện trong tay hắn ngoài trù hạt châu giữ ấm thì không còn gì khác, trong lòng có chút ngoài ý muốn, cũng không tức giận như hắn (lão giả) vẫn tưởng tượng.

Không tìm được Lưu ngọc.

Lão giả áo xám có chút mệt mỏi nhắm mắt – chờ lâu như vậy, hắn đã khổ không thể tả.

« Người ra ngoài đi. » Lão giả áo xám cố hết sức khoát tay.

Mộ Thanh Dạ kinh ngạc nhủ mảy, vô cùng ngoài ý muốn vì lão giả áo xám lại không trách tội hắn không tìm được Lưu ngọc. Nhưng hắn cũng không chậm trễ vì suy nghĩ của mình, rất nhanh đã bước ra ngoài.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn đến đây.

Hơi thở của tiền bối luôn khiến người ta cảm thấy không thoải mái, một cảm giác u ám, không biết đó là cảm giác của lão giả hay cảm giác mà khe nứt tạo nên. Mặc kệ thế nào, Mộ Thanh Dạ đến đây đã nhiều lần nhưng tuyệt đối không thích nơi này.

Lão giả áo xám thấy Mộ Thanh Dạ rời đi, cửa đá chậm rãi khép kín, thân mình mềm xuống, thở dài thật sâu.

Lúc trước hắn chỉ là mạnh mẽ chống đỡ, không để bộ dạng yếu ớt tuổi già xuất hiện trước mặt Mộ Thanh Dạ, thật ra hắn luôn đau đớn không dứt.

Hỏa độc trong cơ thể đã tra tấn hần đến sắp điên, cho dù đã một thời gian dài ở trong động hàn băng đầy hàn khí thì cũng không thể ngăn được hỏa độc mãnh liệt như núi lửa bùng cháy trong cơ thể, hỏa độc giống như nham thạch nóng chảy, trôi đi giữa thất kinh bát mạch của hần, mỗi lần đi qua đều lưu lại vết thương.

Hần là một trong số ít những đại tông sư ở thế giới này, vốn nên tiểu ngạo thiên hạ, cao cao tại thượng, vậy mà lại bị hỏa độc tra tấn thành dạng này, ngay cả hần cũng không nhìn thấy được ánh sáng tương lai, cho nên hần vẫn không cầu sự giúp đỡ từ bằng hữu mà chỉ ở sau núi Thần Y cốc.

Hần là người Thần Y cốc, nhưng đã là chuyện rất lâu trước đây rồi, nghiêm khắc mà nói, hần bị trục xuất khỏi Thần Y cốc. Nhưng hần hiểu được, lúc đó sư phụ chỉ là bất đắc dĩ, nên cũng không quá hận Thần Y cốc, chỉ khi bị thương quá nặng mới lên đến đây chữa thương.

Đương nhiên, hần vẫn còn mục đích khác, vì Lung ngọc có thể trị thương cho hần.

Chương môn đời trước, cũng chính là sư phụ của Mộ Thanh Dạ và Mộ Thanh Thần, xem như là tiểu sư đệ của lão giả áo xám, hần tận mắt nhìn thấy lão giả áo xám bị đuổi đi, cho nên lúc lão giả muốn hần lấy Lung ngọc ra, hần đã nghiêm khắc cự tuyệt.

Lão giả áo xám niệm tình đồng môn, và cũng vì lời hứa đã đồng ý với sư phụ năm đó, cho nên cũng không mạnh mẽ đoạt đi. Vốn nghĩ tiểu sư đệ rất nhanh sẽ nhường chỗ, giao Lung ngọc cho chương môn kế tiếp, hần có thể khiến chương môn này tự tay đưa Lung ngọc cho hần, ai ngờ, Lung ngọc lại bị mất.

« Chẳng lẽ trời cao cũng muốn ta chết... » Lão giả áo xám thì thào nói.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Đạo Tông

Ở nơi hẻo lánh sát biên giới Mạnh quốc, có một ngọn núi cao được cây xanh che phủ, phong cảnh như tranh, giữa sườn núi có mây mù lượn lờ giống như lụa trắng vờn quanh, khiến hơn một nửa ngọn núi trở nên mờ ảo.

Hình dạng ngọn núi này thật sự có vài phần tương tự với Tiên sơn trong lời đồn !

Tuy nói đây là nơi hoa thơm cỏ lạ, nhưng xung quanh thật sự rất vắng người, một chút nhân khí cũng không có, khiến cho cảnh đẹp thật sự như tranh vẽ.

Nhưng rất ít người biết được, Đạo tông thanh danh hiển hách giang hồ ẩn cư ở ngọn núi này, rừng cây xung quanh được họ bố trí thành mê chướng, nếu có người không biết vào đi vào, có lẽ sẽ lạc ở trong rừng đến chết !

Ngày hôm đó, có hai nam tử mặc áo trắng cưỡi ngựa từ bên ngoài chạy về.

Đến bìa rừng, họ xuống ngựa rồi đi bộ vào trong.

Bọn họ là đệ tử Đạo tông, lần này nhận nhiệm vụ quan trọng rồi núi, lập tức bị sư thúc kéo vào rừng mê chướng, nên lần này trở về thì đã ngựa quen đường cũ, vượt nhanh ra khỏi rừng cây rồi bước vào địa giới Đạo tông.

« Ai ! Sư huynh ! Chờ đã ! » Sư đệ vẻ mặt lo lắng nhìn không được, nắm tay kéo sư huynh đang đi ở trước lại.

« Sao vậy ? » Sư huynh vẻ mặt không kiên nhẫn. Có lẽ tâm trạng hần không tốt nên sắc mặt rất xấu, ở trên mặt còn mấy vết máu bầm chưa tan.

Trên mặt sư đệ cũng có máu bầm, chỉ là đỡ hơn sư huynh hần một chút. Nghe sư huynh hỏi lại, hần lắp bắp một lúc rồi nói ra lo lắng trong lòng, « Lần này đến Thần lâu, nhiệm vụ sư phụ giao vẫn chưa hoàn thành, nếu trở về tông, sư phụ trách phạt... »

Hần sợ sư phụ nghiêm khắc của mình, lần này bọn họ làm việc không ổn, không những không nhìn thấy được lâu chủ Thần lâu, lại còn bị người ta đánh một trận, thật mất mặt Đạo tông, nếu sư phụ biết... hần gần như có thể tưởng tượng sư phụ sẽ có nét mặt trầm trọng ra sao.

« Sợ gì chứ ! » Sư huynh trừng mắt, quát. Nói đến chuyện này, sắc mặt hần lại kém đi vài phần, bộ dạng hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi nói, « Là Thần lâu kia quá mức kiêu ngạo, ngay cả đệ tử Đạo tông cũng dám đánh, chắc chắn là đánh vào mặt mũi Đạo tông ta, chúng ta chỉ cần bẩm báo sự thật, trưởng môn trong sư môn sao có thể nuốt trôi con tức này ? Đến lúc đó, nhất định sẽ xử lý Thần lâu kiêu ngạo kia ! »

Nói xong, hần tưởng tượng tới bộ dạng sư phụ và các sư thúc tức giận tìm tới cửa Thần lâu, trừng trị nữ nhân gọi là Chu Tước kia một trận, để nàng quỳ trước mặt mình cầu tha thứ. Nghĩ vậy, đáy lòng sư huynh lập tức dâng lên niềm vui, cảm thấy tức giận tích tụ mấy ngày nay mất hơn phân nửa.

« Nhưng mà... thái độ của chúng ta... » Sư đệ ngây thơ lúng túng nói.

« Ai nói thái độ chúng ta có vấn đề ? » Sư huynh tức giận rống to với sư đệ, hẳn đương nhiên biết sư đệ lỡ mồm đang nghĩ gì, nhưng sao hắn có thể thừa nhận sai lầm của mình được ! Vậy chẳng phải tự mình tìm tội sao !

Sư huynh hung hăng trừng sư đệ, có chút tiếc rẻ rên sất không thành thép, tức giận nói, « Lần này không phải thái độ chúng ta sai, mà do người Thần lâu quá kiêu ngạo, có biết chưa ? »

Sư đệ sùng sốt một chút, tuy còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy gương mặt đen thui của sư huynh thì không dám nói suy nghĩ trong lòng, chỉ gật đầu, « Biết... đã biết... »

« Hừ, lát nữa nếu ngươi dám nói lung tung, ta sẽ... ! » Sư huynh cho hắn một ánh mắt uy hiếp.

Sư đệ rụt đầu lại, liên tục đáp.

Sư huynh hừ mạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi, nhưng chỉ đi mấy bước thì như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên dừng lại, làm cho sư đệ suýt nữa đâm sầm vào hắn.

« Sư huynh... »

« Lát nữa ngươi không được nói gì hết, tất cả để ta nói ! » Sư huynh lại ra lệnh.

Sư đệ cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành đồng ý.

Lúc này sư huynh mới vừa lòng tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi lên bậc thang cao, vượt qua sân rộng, đi vào cửa chính đại điện, ở bên trong là mấy vị trưởng lão nhận được tin họ trở về đang đợi.

« Vân Minh, Vân Phong, các ngươi đã về rồi. » Một vị trưởng lão lên tiếng.

« Sư phụ, các vị trưởng lão. » Hai người dừng lại, cúi người chào bọn họ.

« Sao rồi ? Đã đưa đồ rồi sao ? » Sư phụ Vân Minh Vân Phong nghiêm mặt hỏi.

Không chờ sư đệ Vân Minh lên tiếng, sư huynh Vân Phong liền cướp lời, « Sư phó a ! Bọn đồ nhi lần này suýt nữa là không về được rồi, đám người Thần lâu... thật sự là quá kiêu ngạo ! »

Vân Phong vừa lên tiếng, đáng thương nhìn sư phụ mình, mặt vừa nâng lên thì những vết thương còn bầm máu liền lộ ra trước mắt mọi người.

« Đây... Sao lại thế này ? » Sư phụ hai người nhìn thấy vết thương không giống nhau trên mặt họ, tức giận hỏi.

Tuy rằng hắn nghiêm khắc, nhưng với đồ đệ mình vẫn rất bao che khuyết điểm, lúc này nhìn thấy đồ nhi thân yêu bị đánh thành bộ dạng này, dĩ nhiên là tức giận không nhẹ !

« Đây là người Thần lâu đánh đó a ! » Vân Phong lập tức chỉ vào vết thương trên mặt, khóc lóc với mấy vị trưởng bối, « Bọn con có lòng tốt đem thiệp mời tới, lại bị nấy tên Thần lâu kiêu ngạo đánh thành thế này, trên đường đã dùng thuốc mỡ nên tốt hơn nhiều rồi, lúc trước, vết thương của đồ nhi... mới thật là nặng ! »

« Thần lâu này dám đối xử với người Đạo tông chúng ta như thế, thật sự là quá khinh người ! Không phải chỉ là một môn phái mới nổi lên mấy năm gần đây sao, quá đáng, thật sự là quá đáng ! » Sư phụ Vân Phong Vân Minh tức giận nói.

« Sư đệ, chờ đã. » Một trưởng khác tính tình trầm ổn vỗ vai sư phụ Vân Phong Vân Minh, thấp giọng nói, rồi quay sang hỏi Vân Phong, « Các ngươi đã làm ra chuyện gì mà khiến người Thần lâu có thái độ như vậy ? »

« Không có a ! Bọn đồ nhi thật sự không làm gì hết ! » Vân Phong hùng hồn nói, thuận tiện còn kích thích mấy trưởng bối dễ nổi giận, « Cung chủ Chu Tước kia còn nói... nói chúng ta... »

Bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn giống như đang sợ gì đó, lại khiến mấy vị trưởng bối khó chịu.

« Thân là nam nhi, lập bắp còn ra thể thống gì ! Cung chủ Chu Tước vô dụng kia nói cái gì, ngươi nhanh nói đi ! » Một trưởng lão nóng tính trừng mắt quát.

Cả người Vân Phong chấn động, do dự mở miệng, « Nàng nói... nàng nói Đạo tông chúng ta là cái thá gì, lại dám... dám bàn điều kiện với Thần lâu bọn họ... »

« Cái gì ?! » Trưởng lão nóng tính liền nổi giận, nếu không phải sư huynh đứng bên cạnh nắm bả vai hắn lại, có lẽ hắn đã lao ra tìm nữ nhân dám nói Đạo tông bọn họ không ra gì để tính sổ rồi !

« Cung chủ Chu Tước của Thần lâu thật sự nói như vậy ? » Trưởng lão trầm ồ là sư huynh của mấy vị khác, hấn không tức giận mà hỏi lại một câu.

Vân Phong bị trưởng lão nhìn đến chột dạ, nhưng hấn vẫn không nói thật, đành kiên trì, « ... Vâng ! »

Thật ra Vân Phong cũng không nói dối, chỉ là hấn không nói hết thôi. Sự thật là lúc đối diện với Chu Tước, hấn có thái độ vô cùng kiêu ngạo, cao cao tại thượng nên đã chọc giận nàng.

Chu Tước là người thế nào ? Nàng là một trong tứ đại cung chủ của Thần lâu, quyền lực gần bằng lâu chủ Cung Trường Nguyệt và Tả Hữu hộ pháp, thuộc hạ dưới trướng không trên vạn người thì cũng là vài nghìn, là một người được tôn kính, làm sao tha cho một tên tiểu bối làm cản trước mặt được ?!

Đi theo Cung Trường Nguyệt lâu như thế, tính tình bọn Chu Tước ít nhiều đều bị Cung Trường Nguyệt ảnh hưởng.

Hơn nữa Chu Tước vốn nóng tính, nếu không phải còn có kỵ thanh danh Đạo tông của hai người thì có lẽ đã đập vào mặt bọn chúng rồi.

Cho nên lúc Vân Phong có thái độ đó đã khiến Chu Tước không kiềm chế được, lập tức cho Vân Phong một bạt tai, ra tay nhanh mạnh, Vân Phong bị cái bạt tai đó đánh đến mức choáng váng không hồi phục tinh thần nổi !

Một nửa bên mặt Vân Phong đều bị sưng lên, nói chuyện có chút không tiện, hấn không thể tin được nhìn Chu Tước, thật sự không thể ngờ nữ nhân này lại dám đánh hấn ! Tuy hấn là cô nhi, nhưng vì thiên phú tốt nên từ nhỏ đã được sư phụ là trưởng lão nhận vào sư môn, ở trong Đạo tông mà có chữ lót là Vân – tuy không phải đứng đầu, nhưng – cũng là nhân tài xuất sắc, biết bao người gọi hấn là sư huynh, vậy mà giờ lại bị người ta tát ?

Vân Phong nhin không được, đứng lên chuẩn bị đánh trả lại Chu Tước.

Nói thật, một nam nhân mà đánh nữ nhân thì không phải nam nhân tốt. Nhưng mà Vân Phong không có quan tâm nhiều như vậy.

Nay lúc hấn chuẩn bị đánh lại, Chu Tước lại đưa tay tát hấn một cái nữa, đập Vân Phong tới mức ngã ngửa ra.

Đừng thấy Chu Tước chỉ hơn Vân Phong vài tuổi mà coi thường, võ công nàng rất cao. Ngày thường sư phụ của Vân Phong đối xử với hấn nghiêm khắc, nhưng rốt cuộc hấn cũng là đệ tử thân yêu, cho nên vẫn có chút bao che cho hấn. Còn Chu Tước lại được Cung Trường Nguyệt huấn luyện, chính là cao thủ bỏ ra từ trong đám người chết, làm sao mà so bì chứ ?

Kết quả đương nhiên là Vân Phong bị Chu Tước đánh đến không chịu nổi, gương mặt có thể miễn cưỡng xem như anh tuấn cũng bị đánh thành đầu heo.

Vân Minh ở bên cạnh nhìn đến ngẩn người, nửa ngày sau mới hồi phục lại, lúc đó cũng muốn xông lên giúp, kết quả bị Chu Tước đang tức giận cản lại. Rất nhanh sau đó, vài thuộc hạ của Chu Tước liền nhào lên, không cần biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì liền đập Vân Minh một trận, cuối cùng đánh Vân Minh thành đầu heo giống như Vân Phong.

Lúc ấy Chu Tước liền đập mặt Vân Phong, hung hăng đè cái mặt heo của hấn vài cái, cuối cùng cũng thấy hết giận, khinh miệt nói, « Tiểu tử, muốn ở trước mặt cô nãi nãi ngạo kiều ngạo thì chui lại vào bụng mẫu thân ngươi rồi tu luyện thêm vài năm đi đã ! Ngươi nghĩ Đạo tông các ngươi là cái gì chứ, dám dùng thái độ đó bàn điều kiện với Thần lâu bọn ta ? Ngươi cũng quá coi trọng mình rồi ! »

Hiển nhiên, miệng lưỡi của Chu Tước cũng không hiền lành gì.

Lát sau, Chu Tước lập tức ra lệnh cho thuộc hạ ném Vân Phong và Vân Minh ra ngoài.

Trước giờ Vân Phong luôn tự cao, lần này lại bị một nữ nhân đánh, còn đánh thảm tới mức hoàn toàn không thể đáp trả. Trên đường trở về, oán hận tích trong lòng càng lúc càng nhiều.

Nhưng Vân Phong tự cho là thông minh hơn người, thực tế ở trước mặt trưởng bối sư môn thì chẳng là gì, chẳng qua Vân Phong có vết thương làm chứng có bị người ta đánh, và những lời mà hấn nói là Thần lâu vũ nhục Đạo tông cũng chọc giận các trưởng lão, cho nên hấn mới thành công.

Chỉ là trong những người này còn có đại trưởng lão tính tình trầm ồ, lúc hấn hỏi Vân Phong chính là có nghi ngờ, chỉ thử lòng mà thôi. Nhưng đại trưởng lão lại nhìn thấy né tránh trong mắt Vân Phong, trong lòng cũng hiểu rõ, tiểu tử này nhất định không nói rõ mọi chuyện, vẫn còn giấu diếm.

Bình thường đại trưởng lão có vẻ hiền hòa, thật ra là người không thể chứa nổi một hạt cát trong mắt, nhìn thấy vẻ mặt của Vân Phong như thế, hấn hừ mạnh một tiếng, lạnh lùng nói, « Vân Phong ! Ở trước mặt nhiều trưởng bối như vậy mà ngươi dám nói dối ! Nhanh nói thật toàn bộ đi ! »

Vân Phong trong lòng vừa mới mừng thầm lập tức chấn động, kinh sợ ngẩng mặt lên nhìn đại trưởng lão.

Về mặt đại trưởng lão nghiêm khắc chẳng kém gì với sư phụ nổi danh khó tính của Vân Phong.

Mấy trưởng lão đứng cạnh đại trưởng lão bị tiếng quát này làm cho kinh ngạc, nhất thời có chút chưa hiểu kịp.

« Sư huynh a, không phải là do Thần lâu quá đáng sao ? Không lẽ bọn chúng nghĩ Đạo tông nhiều năm không ra mặt thì đã yếu hơn chúng ? Cũng chỉ là một thế lực mới thôi, lần hợp tác này không cần cũng được ! »

Đại trưởng lão dùng tư thái sư huynh nghiêm khắc liếc mấy sư đệ một cái, « Chẳng lẽ các ngươi không hiểu rằng mọi chuyện vốn không đơn giản như tiểu tử kia kể lại sao ? »

Đại trưởng lão quát lớn, có thể nói là hoàn toàn không nể mặt thế diện sư phụ Vân Phong. Sư phụ Vân Phong không vui, nhưng sợ sư huynh nên cũng không dám nói gì, chỉ có thể nhìn qua Vân Phong, lạnh lùng nói, « Tiểu tử này, còn không nhanh nói thật mọi chuyện, dám ở đây lừa trưởng bối sao ? »

Vân Phong sợ tới mức tái nhợt, quỳ rạp trên đất, cả người run rẩy nửa ngày vẫn chưa nói được gì.

Vân Phong ở trước mặt các sư đệ còn có thể cao giọng cứng rắn, nhưng trước mặt sư phụ và nhiều sư thúc sư bá lại giống như chuột con thấy mèo, không dám nói dối nữa.

Thấy bộ dạng Vân Phong như thế, mấy người họ dĩ nhiên hiểu, khi này mình bị tiểu bối lừa ?!

« Vân Minh ! Ngươi nói đi ! » Đại trưởng lão nghiêm khắc nhìn Vân Minh ở sau Vân Phong.

Vân Minh vội quỳ xuống, lắp bắp nói rõ mười mười.

Vân Phong nghe Vân Minh thật thà như vậy, chỉ hận không thể ngắt xiêu ngay lập tức, hắn có thể cảm giác được ánh mắt thất vọng của sư phụ và sư thúc giống như dao kiếm quét qua người hắn.

Nghe Vân Minh nói xong, lửa giận của đại trưởng lão lại giảm đi, « Cho nên, các ngươi bị cung chủ Chu Tước của Thần lâu đánh là vì thái độ các ngươi quá kiêu ngạo ? »

Vân Minh liền gật đầu dạ thừa.

Đại trưởng lão thở dài, « Trước khi các ngươi đi, bọn ta đã nói nhiều lần, các ngươi phải dùng lễ để cư xử với người khác, bây giờ các ngươi lại làm ra chuyện như vậy... Ai ! Cũng là Đạo tông chúng ta quản giáo không nghiêm a – »

Sư phụ Vân Phong Vân Minh nghe những lời này, vội vàng bước ra, ôm quyền với đại trưởng lão, « Sư huynh, lần này là hai đồ nhi của ta không làm được việc, ta thay bọn chúng bồi tội với huynh, sư đệ cũng sẽ trừng phạt bọn chúng »

« Ân. » Đại trưởng lão đáp lời, cũng không nói nữa, coi như giao quyền xử phạt Vân Minh Vân Phong cho sư phụ bọn họ.

Trưởng lão lộ ra khuôn mặt đen thui, trước tiên trách mắng hai người Vân Minh Vân Phong một trận rồi mới tuyên bố hình phạt, « Vân Minh, dù ngươi có sai, nhưng lỗi thật sự không phải do ngươi, lúc sau cũng dám nói toàn bộ sự thật, vậy phạt ngươi quét rác ở Kinh các ba tháng vậy ! »

Hình phạt này nói nặng thì không nặng, nói nhẹ thì không nhẹ, Vân Minh cũng đành nhận phạt.

Nhưng với Vân Phong thì không được tốt như vậy, « Còn ngươi, Vân Phong ! Đi Tư Quá nhai tu luyện một năm ! Nếu còn tái phạm, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi sư môn ! »

Các trưởng lão xem như miễn cưỡng chấp nhận hình phạt của Vân Minh, còn hình phạt của Vân Phong đều khiến họ giật mình !

Tư Quá nhai là nơi nào chứ, ngoại trừ những kẻ khổ tu thì không ai có thể ở đó quá một tháng, cho dù mấy lão già đã luyện võ nhiều năm như họ cũng không dám chắc mình có thể yên ổn ở đó ba tháng, vậy mà lại muốn Vân Phong tu luyện một năm !

Vân Phong cũng ngây người, không ngờ sư phụ lại phạt mình nặng như thế.

« Sư đệ... » Đại trưởng lão lên tiếng.

« Sư huynh không cần phải nói ! » Sư phụ Vân Phong khoát tay cản lại, « Ta vẫn xem Vân Phong là đồ đệ ưu tú nhất mà dạy dỗ, ai ngờ nó lại dám làm ra loại chuyện khiến Đạo tông hổ thẹn như vậy, phải trừng phạt nghiêm khắc ! »

Dứt lời, hắn lại hỏi Vân Phong, « Vân Phong, ngươi nói xem, ngươi phục hay không phục ?! »

Vân Phong sững sờ một lúc lâu mới khó khăn nghẹn ra một chữ, « Phục- »

« Được ! Các ngươi lui xuống đi. »

Dội cho Vân Minh Vân Phong lui ra, các trưởng lão mới ngồi lại một chỗ bàn chuyện Thần lâu.

« Thật ra sư đệ trừng phạt có chút quá đáng ! Thần lâu đánh đệ tử chúng ta là sự thật, Vân Phong cũng không có nói dối a ! »

« Đúng vậy, ta thấy thái độ Thần lâu thật sự là kiêu ngạo, lại dám đánh đệ tử chúng ta, nếu ta thật sự hợp tác với họ, ai biết còn bị họ khi dễ tới mức nào chứ ! Hừ, một đám tiểu tử không biết trời cao đất dày ! »

« Các ngươi có thể tìm được chỗ nào tốt hơn Thần lâu sao ? » Đại trưởng lão nói một câu đã ngăn các trưởng lão khác lại, không ai lên tiếng nữa.

Ánh mắt đại trưởng lão đảo qua từng người, « Đạo tông chúng ta có mâu thuẫn với Ma tông, đã gần đến lúc bạo phát rồi. Ma tông liên tục chặn giết đệ tử Đạo tông, thái độ thật sự quá kiêu ngạo. Nhưng Đạo tông thực lực bị hao tổn, so với Ma tông như mặt trời ban trưa yếu hơn không ít. Nếu toàn lực

chống lại thì bên tồn thất cũng chỉ có Đạo tông chúng ta. »

Đại trưởng lão nói đến chuyện này cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nếu không phải Ma tông liên tục khiêu khích thì người vốn không có dã tâm như hấn vẫn tình nguyện yên ổn ở trên núi này.

Đáng tiếc, tình thế bất buộc. Mâu thuẫn của Ma tông và Đạo tông chưa được giải quyết ngày nào thì Đạo tông thật sự không thể an tâm ! Ma tông là tử địch của Đạo tông, hai bên chỉ có thể sống một !

Khi đó, đại trưởng lão đem câu chuyện chuyển đến Thần lâu, « Tuy Thần lâu mới nổi lên gần đây, nhưng chắc chắn là một trong các thế lực mạnh nhất giang hồ hiện nay, thậm chí có thể nuốt chửng Thất Tinh lâu mà chúng ta kiêng kỵ, hợp tác với họ là lựa chọn tốt nhất. »

Có thể nói Đạo tông không hổ là Đạo tông, có thể biết được tin Thất Tinh lâu đã về dưới trướng Thần lâu.

« Nếu không, chúng ta tập hợp tất cả môn phái trên giang hồ, cùng chống lại Ma tông ? » Một trưởng lão đề nghị.

Đại trưởng lão đã sớm nghĩ tới điều này, nhưng hấn lại lắc đầu, « Bây giờ giang hồ rất hỗn loạn, nơi nào cũng tranh đua kịch liệt, chúng ta tùy tiện nhúng tay vào chỉ khiến thế cục càng lẫn lộn, nói không chừng còn để Ma tông tóm được cơ hội, tìm một chiến hữu mạnh mẽ đáng tin cậy còn tốt hơn. »

« Nhưng chúng ta có thể xác định Thần lâu sẽ không cấu kết cùng Ma tông sao ? »

Đại trưởng lão thở dài, ánh mắt u ám, « Vậy còn phải xem thành ý của chúng ta. »

Mặc quốc, Ân Tinh cốc, tổng bộ Thần lâu.

Cung Trường Nguyệt ở Thần lâu cũng không biết mình đang được người ta nhớ thương, mỗi ngày vẫn trôi qua rất nhẹ nhàng. Mấy ngày trước, Thần Diệu tìm có cảm Lung ngọc đi ra ngoài, đã vậy còn muốn quyết đấu với Lung ngọc một trận làm Cung Trường Nguyệt thấy có chút dờ khóc dờ cười, nàng đành phải đeo Lung ngọc mỗi ngày, miễn cho một yêu một ngọc này nhân lúc mình không chú ý lại đánh nhau.

Thấm thoát, bảy bảy bốn chín ngày cứ vậy mà trôi qua.

Hôm nay là ngày Thanh Thần tỉnh lại.

Sáng sớm, Cung Trường Nguyệt liền chạy đến bể tắm chỗ Thanh Thần mà ngồi chờ, bất cứ khi nào cũng chú ý động tĩnh của hấn, nàng biết, Thanh Thần có thể tỉnh dậy bất kỳ lúc nào.

Thanh Thần thật sự động là lúc giữa trưa.

Cung Trường Nguyệt vẫn ngồi bên cạnh bể tắm, Tề Nhã liền tự mình đem đồ ăn đến, ai ngờ, vừa bày đồ ăn xuống thì Thanh Thần đang ngồi vững trong bể tắm đột nhiên nhúu mày.

« Ai ! Chủ nhân chủ nhân ! » Thần Diệu đang dựa vào bể tắm vội cao giọng nói, « Động rồi ! Cử động rồi ! »

« Ân ? » Cung Trường Nguyệt vừa chuẩn bị cầm bát com lên lập tức dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn về bể tắm, thấy Thanh Thần thật sự đang nhún mày.

Xem ra rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Cung Trường Nguyệt cũng mặc kệ việc dùng com, nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh bể.

Nàng mới dừng lại thì thấy miệng Thanh Thần động hai cái, hình như vừa nói xong cái gì đó.

« Thanh Thần ! » Cung Trường Nguyệt vội gọi.

Được Cung Trường Nguyệt gọi, Thanh Thần ngồi trong bể run lên.

Không lâu sau, Thanh Thần chậm rãi mở mắt, âm thanh trong miệng cũng lớn hơn, đủ để tất cả mọi người ở đây đều nghe được –

« Thom quá a... Đói... đói quá đi... »

Mấy thị nữ vẫn hầu hạ bên cạnh Thanh Thần bật cười, nhưng các nàng rất nhanh nhớ tới lâu chủ đại nhân đang đứng cách mình không xa, vội ngừng cười rồi lui ra vài bước.

Tâm tư của Cung Trường Nguyệt đều đặt trên người Thanh Thần, dĩ nhiên không chú ý tới các nàng.

« Thanh Thần, tỉnh ? » Nàng hỏi lại.

« Tỷ... » Thanh Thần yếu ớt gọi, ánh mắt vốn tan rã lập tức dừng trên người Cung Trường Nguyệt.

« Chủ nhân ! Để hần đeo Lung ngọc vài ngày đi ! Chắc sẽ hồi phục nhanh hơn ! » Thần Diệu vội vàng đề nghị.

Cũng không phải hần muốn chinh Lung ngọc, mà đó là sự thật. Linh khí của Lung ngọc rất ôn hòa, lại được Cung Trường Nguyệt nuôi dưỡng nhiều ngày như vậy, nếu Thanh Thần đeo lên người, tuyệt đối trăm lợi không hại. Linh khí Lung ngọc thấm vào linh hồn Thanh Thần sẽ khiến linh và thân thể hần càng hòa hợp hơn, có lợi cho Thanh Thần hồi phục.

« Ân. » Cung Trường Nguyệt gật đầu, lập tức tháo Lung ngọc xuống rồi để nó trôi nổi đến chỗ cổ Thanh Thần.

Có Lung ngọc, ánh mắt Thanh Thần dần dần có thần hơn, ý thức cũng tỉnh táo hơn trước.

Lúc này, Thanh Thần mới thật sự xem như hồi sinh thành công.

Thanh Thần có chút mơ hồ đi đến mép bể tắm, khó khăn leo ra khỏi bể tắm, một thị nữ vội vàng phủ thêm quần áo cho hần.

« Tỷ ! » Thanh Thần xem như thật sự tỉnh táo có chút kinh hi nhìn Cung Trường Nguyệt, « Đệ... Đệ sống lại rồi ? »

« Đúng, sống lại rồi. » Cung Trường Nguyệt hơi gật đầu, trên mặt lộ ra tia cười nhàn nhạt.

« Ha... Ha ha ! » Thanh Thần vui không kiềm nén được, cao giọng cười ha hả.

« Ừng ực – » Một âm thanh đột nhiên truyền đến, tiếng cười của Thanh Thần cũng im bật.

Hần xấu hổ nhìn Cung Trường Nguyệt, nhỏ giọng giải thích, « Đệ... đệ đói bụng... »

« Đi dùng cơm đi. » Cung Trường Nguyệt vỗ vai Thanh Thần. Đại khái là lúc đầu nàng cũng có dự cảm rồi, nên lúc trước cô ý nói Tề Nhã chuẩn bị thức ăn đủ cho hai người dùng.

Thanh Thần sớm đã ngửi thấy mùi đồ ăn, lúc này liền dựa theo mùi mà đi, nhanh chóng vọt tới bên cạnh bàn, cầm bát cơm và đũa lên, bắt đầu ăn lấy ăn để, bộ dạng vô cùng đói.

Cung Trường Nguyệt đi đến rồi ngồi xuống, thị nữ ở bên cạnh đã chuẩn bị cơm cho nàng, lập tức dâng đến bên tay.

Cung Trường Nguyệt cũng không quá đói, nhưng vì muốn dùng bữa với Thanh Thần mà ăn hai chén đầy. Thanh Thần thì ăn còn nhiều hơn, khoảng chừng năm chén mới thấy no. May mà Tề Nhã có mắt nhìn, đem thêm vài món ăn đến, nếu không thì một bàn đồ ăn chuẩn bị vì Cung Trường Nguyệt thật sự không đủ để Thanh Thần ăn.

Ăn no xong, Thanh Thần đi tắm, rửa đi một thân toàn mùi thuốc, sau đó thay quần áo mới, nếu có mái tóc đen nữa thì càng tốt. Thanh Thần một thân cảm bảo màu tím, nhưng chỉ có thể làm một công tử đầu trọc.

Cung Trường Nguyệt đang dựa vào nhuyễn tháp đọc sách, chợt nghe ở phía xa truyền đến tiếng hét hoảng sợ của Thanh Thần –

« Tỷ ! »

Động tác lật sách của Cung Trường Nguyệt lập tức dừng lại, bỏ sách xuống rồi chờ Thanh Thần xuất hiện trong tầm mắt mình.

Thật ra nàng có thể đoán được lý do Thanh Thần hét lên như vậy, nên lúc này nàng đang chờ Thanh Thần với tâm trạng xem diễn.

Nàng ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, một tay chống cằm, nhìn Thanh Thần hoảng hốt chạy vào.

« Tỷ ! Tỷ ! Đệ... sao lại bị trọc ! » Thanh Thần khóc không ra nước mắt nhìn Cung Trường Nguyệt, hai tay còn đang ôm cái đầu bóng loáng của mình, chỉ cảm thấy trong lòng như đang rỉ máu.

Lúc trước, khi hần tỉnh lại đã cảm thấy đầu mình hơi mát, nhưng lúc đó hần không để ý lắm, cứ nghĩ vì mình vừa sống lại nên mới vậy. Nhưng lúc hần tắm rửa, đang định gội sạch mái tóc đen của mình, vậy mà đụng vào một cái đầu bóng loáng !

Thanh Thần vội tìm gương, lúc tận mắt nhìn thấy cái đầu trọc hiện lên trên mặt gương mờ mờ thì lập tức hét thảm thiết !

Tuy trước kia hần không coi trọng đầu tóc của mình, nhưng không có nghĩa hần muốn làm hòa thượng a !

Thanh Thần tội nghiệp ngồi xổm trước mặt Thanh Thần, hai mắt đầm lệ nhìn nàng, « Tỷ, đệ làm sao bây giờ a ! »

Hần thật sự không muốn dùng cái bóng đèn sáng như tuyết này để ra ngoài a ! Chẳng lẽ... mỗi ngày hần đều phải trốn trong phòng, cả ngày không nhìn thấy mặt trời sao ?

Nghĩ tới cuộc sống như thế, Thanh Thần thật sự rất hoảng sợ.

« Được rồi, không lâu nữa sẽ dài ra thôi. » Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng nói một câu, thuận tiện vỗ cái đầu trụi lủi của Thanh Thần.

Nhìn thấy bộ dạng này của Thanh Thần, nàng thật sự rất vui.

Thanh Thần biết tỷ tỷ cũng không có cách nào, liền thu nước mắt lại, ánh mắt như hồ rình mồi nhìn đầu một đám người xung quanh, trong lòng đang tính xem bao nhiêu tóc thì mới đủ làm thành một đầu tóc giả.

« Ôi ! Sợ gì chứ ! Bây giờ trời nóng như vậy, cái đầu bóng lưỡng của ngươi thật mát mẻ ! » Thanh Thần chụp trúng cơ hội, không hề lưu tình mà mĩa mai.

Ánh mắt Thanh Thần dừng trên người Thần Diệu, hung hăng trừng hắn một cái, « Hồ ly chết tiết ! Có tin ta cắt hết tóc của ngươi không ! »

Hắn còn nhớ rõ, hồ ly chết tiết này từng lấy cớ trước mặt tỷ tỷ, làm mình bị nhốt một thời gian dài trong hạt châu kia ! Bây giờ hắn là người, có thể xử lý hồ ly này rồi !

Thần Diệu đầu vô mồm với Thanh Thần đã thành thói quen, lúc này đắc ý nói, « Ta sợ ngươi chắc ! Đến a đến a ! »

Thanh Thần lập tức nhào tới.

Hai người nhanh chóng tụ lại đánh nhau.

Cung Trường Nguyệt cũng không để ý bọn họ, lại cầm sách lên tiếp tục đọc.

Lúc này, Thương Y từ bên ngoài đi đến, hơi thở lạnh như băng lập tức đẩy lùi hai người Thần Diệu Thanh Thần, làm hai người nhanh chóng ngừng đánh nhau, không hẹn mà cùng ngồi xồm một bên, nhìn nam nhân như núi băng đi đến trước mặt Cung Trường Nguyệt.

« Chủ tử. » Thương Y cung kính cúi người.

« Có việc ? » Cung Trường Nguyệt nhìn ra trong mắt Thương Y có tia nghiêm túc.

Thương Y lên tiếng, « Người Đạo tông lại đến nữa. »

« Lại ? » Cung Trường Nguyệt sớm đã quên Chu Tước từng nói đệ tử Đạo tông tới đưa thiệp mời lại đám giương oai, còn bị ct đánh một trận.

Thương Y tuy biết Chu Tước đã từng nói với Cung Trường Nguyệt chuyện này, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Cung Trường Nguyệt thì liền hiểu chủ tử hiển nhiên không nhớ chuyện nhỏ đó, lập tức giải thích, « Trước khi ngài trở về Ân Tĩnh cốc, có đệ tử Đạo tông tới cửa, chỉ là bị Chu Tước đập ra ngoài. »

Đối mặt với Cung Trường Nguyệt, Thương Y đành sửa lại thói quen tích chữ như vàng để giải thích một chút.

« À. » Về mặt Cung Trường Nguyệt rất bình thản, cũng không cảm thấy chuyện Chu Tước đánh đệ tử Đạo tông là chuyện gì lớn.

Đánh thì đánh, chẳng lẽ còn muốn để người ta đánh lại ? Đây là cái đạo lý gì chứ ? Rõ ràng là thực lực bản thân không đủ, bị đánh cũng đáng.

« Thì sao ? Bọn họ tới báo thù ? » Cung Trường Nguyệt không tập trung hỏi một câu, thật sự không quan tâm lắm.

« Nhìn thái độ... không giống lắm. » Thương Y nói ra suy đoán của mình.

Lúc ở tiền thính, hắn thấy người tự xưng là đại trưởng lão Đạo tông có vẻ mặt rất nhã nhặn, cũng không có ý vì đệ tử bị đánh mà tìm tới cửa, thái độ thật sự có chút khả nghi.

« Bọn họ muốn gặp ngài. » Đây là đại trưởng lão Đạo tông nói với Thương Y.

« À. » Cung Trường Nguyệt thản nhiên lên tiếng, không có phản ứng gì.

Thương Y cũng không sốt ruột, lẳng lặng đứng một bên đợi Cung Trường Nguyệt trả lời, không hề quan tâm ở tiền thính còn có một nhóm người Đạo tông đang đợi.

Thanh Thần và Thần Diệu tuy rằng hay cãi nhau, nhưng có thể xem như đang chơi đùa, không quá lâu sau lại thành đôi bạn, chạy ra ngoài thì không biết gây tai họa cho ai nữa, Cung Trường Nguyệt cũng lười quản.

Lại qua gần một canh giờ, Cung Trường Nguyệt mới buông sách trên tay, miễn cưỡng nâng mắt, « Bọn họ còn ở đó ? »

« Vẫn còn. » Vừa rồi có người mới báo với Thương Y, mấy người đó vẫn còn ở tiền thính uống « trà lạnh ».

« Đi thôi. » Cung Trường Nguyệt đứng dậy, để thị nữ đến mang giày mềm cho mình rồi chậm rãi đi đến tiền thính.

Phòng của Cung Trường Nguyệt cách tiền thính khá xa, hơn nữa Cung Trường Nguyệt đi rất chậm, qua chừng một nén nhang, nàng mới đi đến tiền thính gặp người Đạo tông.

Lúc trước Thương Y đã nói với nàng, trong mấy người Đạo tông thì lãnh đạo của họ là đại trưởng lão, sau đó là nhị trưởng lão, tam trưởng lão và mười

mấy tên đệ tử Đạo tông. Trong các đệ tử Đạo tông còn có hai huynh đệ thiên tài Vân Thiên Vân Khởi ưu tú nhất trong các đệ tử.

Đội ngũ này cũng khá lớn. Có thể thấy được, Đạo tông phái nhiều tinh anh như vậy tức là nghiêm túc bàn chuyện với Thần lâu.

Nói vậy, hai đệ tử tên có chữ Vân kia đến đưa thiệp mời, mời lâu chủ Thần lâu Cung Trường Nguyệt đến Đạo tông là có chuyện muốn trao đổi.

Nhị trưởng lão tam trưởng lão Đạo tông chờ đã muốn hết kiên nhẫn, bọn họ là trưởng lão Đạo tông, tuy rằng khi lớn tuổi đã ẩn cư trong rừng núi, nhưng lúc còn trẻ là một người tùy tiện nói tên cũng khiến một phương võ lâm kinh sợ, bây giờ lại phải ở đây chờ tiểu bối kia, đã vậy còn chờ hơn một canh giờ !

Chờ lâu như vậy, bọn họ đã gần hết kiên nhẫn rồi.

Trưởng lão tuổi tác một bó đũa mà còn không kiên nhẫn, mấy đệ tử đi theo dĩ nhiên lại càng phải nín giận. Đệ tử Đạo tông đến đây có hơn phân nửa là đã xuống núi rèn luyện, bọn họ hành tẩu giang hồ tuy không có nhiều thành quả to lớn nhưng cũng chưa gặp chuyện nghẹn khuất như vậy bao giờ. Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, có thiên phú trác tuyệt, bình thường cũng tự xem mình là hạng nhất, sao chịu nhục như vậy được ?

Nếu không phải bên cạnh còn có các trưởng lão, có lẽ bọn họ đã sớm quát hỏi xem người Thần lâu có lễ độ hay không.

Người ở Đạo tông ngoại trừ đại trưởng lão ngồi vững như thái sơn thì chỉ có hai huynh đệ thiên tài Vân Thiên Vân Khởi là không lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Đó là biểu hiện của họ, còn đáy lòng họ nghĩ gì thì chỉ có chính họ mới biết.

Đội lâu như vậy, rốt cuộc cũng nghe được một giọng nữ vang lên –

« Lâu chủ đến! »

Giọng nói này lập tức khiến mấy người Đạo tông giật mình, bọn họ cùng ngẩng đầu nhìn về phía lâu chủ Thần lâu vô cùng nổi danh, mà còn nghe đồn là rất trẻ, thiên hạ đệ nhất công tử – Ngọc.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy dưới ánh nắng chói mắt, một nam tử mặc y phục đen, đang ngược chiều ánh sáng bước đến.

Bởi vì góc nhìn nên lúc hắn đi vào tựa như đang bước ra từ ánh sáng, mặt nạ màu bạc thần bí khó tả, khí thế trên người thật sự là phong phạm của cao thủ !

Cung Trường Nguyệt bước đi chậm rãi, nhưng khí thế chẳng hề yếu chút nào. Hơn nữa nàng còn cố tình tạo uy với người của Đạo tông nên khí thế gần như lộ ra tám phần.

Nàng đi đến chỗ ghế ở phía trên, phất tay áo ngồi xuống.

Khác với bố trí hai bên chủ vị sẽ có một ghế dựa như mọi người, tiền thính Thần lâu chỉ có một ghế ở chủ vị, mà ghế đó chỉ Cung Trường Nguyệt mới được ngồi. Cho nên ở tiền thính bây giờ, mấy vị trưởng lão Đạo tông đều ngồi dưới chủ vị của Cung Trường Nguyệt, vô tình đã thấp hơn nàng một bậc,

Đại trưởng lão nhìn thấy Cung Trường Nguyệt ngồi xuống rồi mới buông chén trà trong tay, ánh mắt tràn ngập khiếp sợ và não ruột đánh giá Cung Trường Nguyệt – lúc trước hắn còn nghĩ Vân Thiên Vân Khởi đã là kẻ nổi bật trong hậu bối, nhưng công tử Ngọc nhỏ hơn hai người đó vài tuổi lại có khí thế như vậy, thật sự là mạnh hơn nhiều,

Thiên tài thời bấy giờ, người đứng đầu chính là thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc này a.

Đại trưởng lão nhất thời cảm giác được thì ra mình đã già.

« Các người là người Đạo tông ? » Cung Trường Nguyệt lên tiếng, ánh mắt đảo qua những người này.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tư Cách

« Ha ha. » Đại trưởng lão Đạo tông cười khể, không hề có vẻ xấu hổ và bất mãn khi ngồi ở ghế dưới, cười vô cùng hòa ái thân thiện, giống như một cụ già dễ gần ở nhà bên. Hắn đứng dậy, ôm quyền với Cung Trường Nguyệt, « Vị này chắc là lâu chủ Thần lâu – thiên hạ đệ nhất công tử – Ngọc, lão phu là đại trưởng lão Đạo tông. »

Có thể khiến cho đại trưởng lão Đạo tông dùng thái độ gần gũi như vậy với người ngoài, thật là hiếm thấy.

Đạo tông tuy đã thoát ần giang hồ, nhưng uy danh hiển hách của họ vẫn được truyền đi rộng rãi, không ai không biết Đạo tông, thậm chí có nhiều người còn mang tâm lý kính sợ và tôn kính khi đối diện với Đạo tông.

Trong hoàn cảnh đó, tâm tính đệ tử Đạo tông khó tránh sẽ cao ngạo một chút, điều này thật ra không đáng trách.

Đáng tiếc, thân phận với địa vị gì đó, ở trước mặt Cung Trường Nguyệt cũng chỉ là mây bay trôi.

Từ lúc đại trưởng lão đứng lên, ánh mắt Cung Trường Nguyệt đã dừng trên người đại trưởng lão, tia nhìn bình thản không gợn sóng.

Đại trưởng lão Đạo tông – chắc chắn – yếu hơn Cung Trường Nguyệt.

Có thể ngồi ở vị trí đại trưởng lão Đạo tông, võ công vị này nhất định không hề thấp, mấy năm trước đã tiến vào cảnh giới tông sư, xem như có một cuộc đời học võ viên mãn. Nhưng thực lực của hắn so với Cung Trường Nguyệt gần như là đỉnh tông sư thì vẫn yếu hơn một phần.

Một người có thực lực yếu hơn mình, dĩ nhiên Cung Trường Nguyệt sẽ không có thái độ đặc biệt nghiêm túc, cho nên ánh mắt nàng nhìn đại trưởng lão Đạo tông cũng như nhìn một người xa lạ.

« Ân. » Nàng khẽ gật đầu, xem như nhận lời chào hỏi của đại trưởng lão.

Nhưng điệu bộ của nàng có chút kiêu ngạo, khiến cho người Đạo tông cảm thấy nhức mắt – họ không nghĩ vị lâu chủ Thần lâu sẽ có thái độ kính cẩn với mình, nhưng ít ra cũng không nên lạnh nhạt vậy chứ ! Cái bộ dạng đứng trên tất cả đó khiến Đạo tông bọn họ thấy mình thấp hơn nàng cả một đoạn !

Nhị trưởng lão và tam trưởng lão cô kỵ đại trưởng lão nên không tỏ thái độ, chứ không họ đã đập bàn quát lớn rồi, nhưng sắc mặt thì thật không thể nào gọi là đẹp mắt được.

Nhưng mấy đệ tử Đạo tông, ngoại trừ hai huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi, thì các đệ tử mặc áo trắng khác vẫn còn trẻ, tính tình cao ngạo nên cũng không kiềm chế được.

Lúc đó, một thiếu niên có vẻ ngoài thanh tú đứng đây, ở giữa hàng lông mày của hắn có một loại cốt cách cao ngạo. Thực lực của hắn kém hơn hai huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi, nhưng vẫn là người nổi bật trong hàng vẫn bối được ban cho chữ « Vân ».

Tuổi trẻ khinh cuồng, hắn chưa từng gặp chuyện gì quá ỷ khuất, nên khi thấy Cung Trường Nguyệt hoàn toàn không để người Đạo tông vào mắt, thiếu niên này nhất thời nổi giận.

Hắn bước ra từ sau lưng nhị trưởng lão tam trưởng lão, đi lên trước rồi rút trường kiếm bên hông ra, lưỡi kiếm sáng như tuyết chỉ thẳng về phía Cung Trường Nguyệt, nhướn mi, quát, « Một lâu chủ Thần lâu nhỏ nhỏ mà cũng dám can rờ trước mặt đại trưởng lão Đạo tông ta sao ! »

Đại trưởng lão nhìn đệ tử hành động có chút quá giới hạn, nhưng cũng không ngăn lại mà im lặng xem diễn.

Hắn đang thử người kia.

Đại trưởng lão lúc trước đã điều tra qua, lâu chủ Thần lâu công tử Ngọc là một người vui giận thất thường. Nhưng lời đồn là lời đồn, đại trưởng lão chỉ tin vào hai mắt mình, nên nhìn thấy đệ tử Đạo tông như vậy cũng không can thiệp, muốn nhìn thử phản ứng của công tử Ngọc.

« Làm can ? » Cung Trường Nguyệt tựa vào ghế, một tay nâng cằm, khẽ nhướn mày.

Nàng nhìn thiếu niên đầy ngạo khí kia, hừ một tiếng, nhìn có vẻ như nhẹ nhàng phát tay áo, vậy mà một chưởng phong lập tức đánh về phía mặt đệ tử Đạo tông đó.

Trường kiếm trong tay thiếu niên vẽ thành một đường, không hề đặt một chưởng nhẹ nhàng của Cung Trường Nguyệt vào mắt, hơn nữa còn nóng lòng muốn thử sức một chưởng này.

Ha, nếu hôm nay mình tiếp được một chưởng của công tử Ngọc, chẳng phải là đánh vào mặt hắn một cái tát ở ngay đây sao ? Nghĩ đến cũng thấy hết giận a ! Thiếu niên nghĩ.

Ai ngờ, lúc chưởng phong kia đánh về phía thiếu niên, một bóng dáng màu xám đã vọt đến bên cạnh, nháy mắt liền chắn ngay trước mặt thiếu niên, hai tay vận chân khí chống lại một chưởng của Cung Trường Nguyệt.

« Đại trưởng lão ! » Thiếu niên ngạc nhiên nhìn người đột ngột xuất hiện – Đại trưởng lão Đạo tông.

« Lui ra ! » Đại trưởng lão quát.

Thiếu niên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy tiếng quát nghiêm khắc của đại trưởng lão nên vẫn lui lại vài bước như một phản xạ có điều kiện.

Những người Đạo tông có mặt ở đây, không ai hiểu rõ khiếp sợ trong lòng đại trưởng lão của họ,

Trong khoảnh khắc hai sức mạnh va chạm vào nhau, tuy đại trưởng lão vẫn không biến sắc nhưng lại lui về sau mấy bước rồi mới khó khăn đứng vững. Kết quả là khiến người Đạo tông kinh sợ vô cùng.

Đại trưởng lão của họ lại rơi xuống thế hạ phong khi cản một chiêu tùy ý của lâu chủ Thần lâu ? Làm sao có thể !

Hai huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi yên tĩnh từ lúc đầu cũng mở to hai mắt, hiển nhiên không tin được chuyện xảy ra trước mặt mình.

Sau khi đại trưởng lão đứng vững, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cung Trường Nguyệt đang ngồi ở chủ vị.

Cung Trường Nguyệt vẫn neho mắt lại như trước, lúc nhìn đại trưởng lão cũng không lộ ra vẻ mặt gì, nhưng ở trong mắt người Đạo tông, biểu cảm của nàng lại có vài phần khinh miệt.

Bên trong đại sảnh nhất thời không hề có tiếng động.

Một lúc lâu sau, Cung Trường Nguyệt mới chăm chú nhìn đại trưởng lão vẫn đứng đó, gần từng tiếng, « Đạo tông các ngươi có tư cách gì đàm phán cùng ta ? »

Giọng điệu của nàng cũng không có cảm xúc dư thừa, nhưng người Đạo tông nghe vào lại có cảm giác bị coi thường.

Nhưng, ánh mắt họ nhìn nàng đã thay đổi.

Lúc trước thì cảm thấy điệu bộ của nàng rất nhứt nhếch, nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy nàng như vậy là chuyện hiển nhiên.

Nàng xứng đáng với điều đó !

Mấy thiếu niên Đạo tông tuy tính tình kiêu ngạo, nhưng vẫn có lòng kính ngưỡng với kẻ mạnh. Lúc này lại nhận ra lâu chủ Thần lâu có thực lực mạnh mẽ như vậy, ánh mắt khi nhìn Cung Trường Nguyệt cũng đầy sự kính sợ.

Đại trưởng lão nghe Cung Trường Nguyệt nói xong, vẻ mặt nghiêm túc không hề thay đổi, hơn nữa lại còn bình tĩnh hơn,

Vừa rồi khi cản lại một chiêu kia, đại trưởng lão đã nhận ra thực lực Cung Trường Nguyệt mạnh cỡ nào, thật sự là khiến người ta sợ hãi.

Quan trọng hơn là vị lâu chủ Thần lâu này chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi !

Thật sự là nhân tài làm người ta kinh diễm !

Thực lực của đại trưởng lão là tông sư, nhưng khi chống lại một chiêu của Cung Trường Nguyệt vẫn rơi vào thế hạ phong thì hẳn đã nhận ra thực lực của nàng, mà đây cũng là vì Cung Trường Nguyệt cố tình lộ ra – Đỉnh tông sư !

Tông sư và đỉnh tông sư tuy chỉ khác nhau hai chữ, nhưng thực lực không phải chỉ cách nửa điểm đâu.

Trong những người Đạo tông đến đây, đại trưởng lão là người mạnh nhất, còn nhị trưởng lão và tam trưởng lão thì một người vừa đột phá cảnh giới tông sư cách đây không lâu, một người vẫn bị cản lại ở bình cảnh, vẫn kém tông sư một đoạn. Nhưng tất cả bọn họ gom lại cũng không phải là đối thủ của lâu chủ Thần lâu.

Đó là sức mạnh tuyệt đối của đỉnh tông sư.

Đại trưởng lão nhìn Cung Trường Nguyệt, đột nhiên thở dài, « Quả nhiên là sóng sau đè sóng trước. »

Vị lâu chủ Thần lâu này nói cũng không sai – Ở trước một sức mạnh tuyệt đối như vậy, bọn họ làm gì có tư cách bàn chuyện với Thần lâu.

Đại trưởng lão vốn nghĩ tự mình đến thì đã cho Thần lâu mặt mũi, nhưng khi thật sự đứng ở chỗ này, hẳn mới phát hiện thì ra mình đã quá coi trọng bản thân rồi.

Đại trưởng lão bắt đầu tự kiểm điểm – hẳn luôn dạy đệ tử Đạo tông không nên kiêu ngạo vì mình là người Đạo tông, phải dùng thái độ khiêm tốn khi cư xử với người ngoài. Nhưng nghĩ lại, trong lòng mình không phải cũng vậy ư, không phải mình cũng thường kiêu ngạo vì Đạo tông sao ?

Thật đã già rồi, thiên hạ này đã là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Đại trưởng lão nghĩ như vậy, thân người lại khom xuống một chút, nhất thời lộ ra dáng vẻ người già – cảm giác cao ngạo trong lòng xem như biến mất không còn gì.

Với đại trưởng lão, trận giằng co này có thể nói là lợi chứ không hại. Vì tâm cảnh của hắn đã được đề cao hơn.

Ai cũng biết, trên con đường luyện võ, càng về sau thì tâm cảnh càng khó phát triển. Nội lực chỉ là một quá trình tích lũy, nhưng đề cao tâm cảnh thì không phải cứ muốn là được.

Trong vô tình, đại trưởng lão Đạo tông đã bước một bước lên con đường đỉnh tông sư, nhưng đó là chuyện sau này.

Hắn bước về chỗ ngồi của mình, lúc đi qua hai huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi thì ngừng lại, nâng tay vỗ vai họ, có chút cảm thán, « Tiểu tử, phải cố gắng hơn a. »

Hai huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi sùng sốt, có chút khó hiểu với lời nói của đại trưởng lão.

Bọn họ định lên tiếng hỏi lại, nhưng ngại cho tình cảnh bây giờ nên đành nén xuống.

Mà đại trưởng lão thì bước về chỗ mình rồi ngồi xuống.

Hắn lại lên tiếng lần nữa, trong giọng nói đã không còn chút kiêu ngạo nào, « Công tử Ngọc, tuy nói lần này chúng ta không có thực lực để bàn chuyện với người, nhưng trước tiên xin người cứ nghe thử mục đích bọn ta đến đây đã. »

Ý khẩn cầu rất rõ ràng.

« Nói đi, » Cung Trường Nguyệt lại dựa lưng vào ghế, khí thế bén nhọn trên người cũng mềm đi vài phần.

« Đạo tông muốn liên minh với Thần lâu cùng đối phó với Ma tông ! » Lúc đại trưởng lão nói chuyện này, trong giọng nói có vài phần hận ý.

« Ma tông ? » Cung Trường Nguyệt nhất thời cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngụy Cơ

Từ lúc tổ chức thiên hạ võ hội, Cung Trường Nguyệt đã để ý đến Ma tông. Rồi sau này, Ma tông lại phái người ám sát nàng làm nàng rất khó chịu, nên nàng đã sớm nói Thất Tinh lâu tìm hiểu tin tức về Ma tông.

Dựa theo ý của nàng, đó là không muốn Ma tông tiếp tục tồn tại trên đời nữa.

Nhưng sau khi điều tra Ma tông, Cung Trường Nguyệt mới phát hiện Ma tông chỉ có vẻ ngoài suy yếu, còn thực tế là bảo tồn thực lực, hơn nữa, trong mấy năm thoái ẩn giang hồ đã rèn rũa mà phát triển lực lượng, không hề thua lúc Ma tông còn cường đại !

Không sai, Thần lâu tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ mới xuất hiện vài năm, thời gian còn hạn chế, cho dù phát triển bằng tốc độ mà người thường không tưởng tượng nổi thì cũng rất khó mới đạt được thực lực như bây giờ.

Mà dựa theo thực lực hiện tại của Thần lâu, muốn cứng rắn đối đầu với Ma tông, đánh cho Ma tông bị tổn thất nặng rồi yên bình lui ra là chuyện không thể. Muốn Ma tông trả giá lớn, Thần lâu cũng phải chịu tổn thất tương tự. Dù sao thì thực lực của Thần lâu và Ma tông không chênh nhau bao nhiêu.

Cung Trường Nguyệt làm việc bá đạo, nhưng nàng không phải là người không có đầu óc, nàng biết cân nhắc thực lực của mình và đối phương, khi đã xác định thực lực hai bên không kém nhau bao nhiêu, dĩ nhiên nàng sẽ không tùy tiện ra tay.

Nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ bỏ qua cho Ma tông.

Nàng chỉ đang đợi cơ hội thôi.

Không ngờ, cơ hội lại sớm tới cửa như vậy.

« Nói đi, liên minh với các người. » Cung Trường Nguyệt cũng không che giấu hứng thú của mình.

Với việc mình muốn làm, trước giờ nàng chưa từng giấu diếm.

Đấy mắt đại trưởng lão có chút vui sướng – Lâu chủ Thần lâu dễ chịu như vậy là chuyện hắn không ngờ tới, xem ra công tử Ngọc và Ma tông cũng có chút ân oán. Còn chuyện ân oán về việc gì thì không liên quan tới hắn, hắn chỉ cần biết công tử Ngọc – Lâu chủ Thần lâu – thiên tài tông sư trẻ tuổi mạnh mẽ sẽ là người cùng trận doanh với mình.

Trong vô thức, đại trưởng lão Đạo tông đã coi Cung Trường Nguyệt là một cường giả ngang hàng, thậm chí còn có vài phần kính sợ.

Một cường giả lớn tuổi, lại có thực lực và thân phận như hắn mà có thể từ bỏ kiêu cách để dùng thái độ như vậy đối xử với người khác, thật sự là hiếm

thấy.

Điều này cũng nói rõ vài điều – thực lực chứng minh mọi thứ, cũng áp đảo tất cả.

Đại trưởng lão Đạo tông kính sợ Cung Trường Nguyệt vì Cung Trường Nguyệt là một người xứng đáng.

Vì thế đại trưởng lão nói rõ những ân oán của Đạo tông và Ma tông, cũng thẳng thắn nói Đông Minh sơn là một phần của Đạo tông, hiện tại bọn họ đã phái đệ tử phát Quy Môn lệnh cho Đông Minh sơn, lúc nào cũng chuẩn bị chống lại Ma tông.

« Chồng lại ? » Cung Trường Nguyệt cười khẩy một tiếng, bất mãn nói, « Tiên phát chế nhân thì sao. »

Đại trưởng lão lập tức bày ra bộ dạng nghiêm túc, « Đạo tông ta là danh môn chính phái, nhiệm vụ là bảo vệ thiên hạ, sao có thể chủ động khơi mào chiến tranh với Ma tông ? Nếu làm vậy, dân chúng vô tội sẽ phải gánh tai ương, bọn ta... »

« Được rồi. » Cung Trường Nguyệt khoát tay, không có kiên nhẫn nghe tiếp, « Dù sao cũng bị người ta đánh tới cửa thôi. »

Đại trưởng lão nhất thời nghẹn đỏ mặt.

Cung Trường Nguyệt thật sự chẳng biết nói sao với những việc Đạo tông làm – dựa vào tin tức Thất Tinh lâu báo lại, Ma tông đã đánh tới Đạo tông không chỉ một lần, không biết có bao nhiêu đệ tử Đạo tông đã chết dưới tay Ma tông, vậy mà giờ Đạo tông còn bận tâm cái gì mà trăm dân thiên hạ, không biết đến lúc toàn bộ đệ tử Đạo tông bị giết thì bọn họ làm cái gì đây !

« Ngu xuẩn. » Cung Trường Nguyệt nheo mắt, nói thẳng đánh giá của mình trước mặt tất cả người Đạo tông có ở đây.

Lần này không chỉ đại trưởng lão, tất cả mọi người Đạo tông ở đây đều đỏ mặt, nhưng lại tìm không được lời nào để phản bác, cũng không dám phản bác lại lời Cung Trường Nguyệt.

Người ta là Lâu chủ Thân lâu – công tử Ngọc – giỏi hơn bọn hắn không phải chỉ một chút đâu, hơn nữa ngay cả đệ tử Đạo tông cũng phải đồng ý với đánh giá của nàng – thật sự... thật sự là quá đúng !

Chuyện Ma tông đánh lên và giết đồng môn của mình đã khiến đệ tử Đạo tông tức giận vô cùng, bọn họ rất muốn lấy độc trị độc, nhưng vì tông huấn và Tông chủ cùng các trưởng lão nghiêm khắc nên đành nén giận.

Cho nên những lời của Cung Trường Nguyệt thật sự là nói lên tiếng lòng của họ !

Ai mà không có nhiệt huyết ? Ai lại không muốn trả đũa khi bị người khác khi dễ ? Ai lại không muốn nhìn thấy đáng về kẻ thù bị tra tấn ?

Lúc này, một thị nữ đi vào, cung kính cúi người với Cung Trường Nguyệt rồi đứng dậy nói, « Lâu chủ, Tả hộ pháp đại nhân cầu kiến. »

« Thương Y ? Để hắn vào. »

« Vâng. » Thị nữ lui ra ngoài, không lâu sau, Thương Y ôm trường kiếm đi vào.

« Lâu chủ. » Thương Y chỉ hơi cúi người, bộ dạng hoàn toàn khác với sự kính ngưỡng và tôn sùng trong mắt hắn !

Cung Trường Nguyệt nhìn về phía hắn, « Có việc gì ? »

« Thất Tinh lâu truyền đến tin báo. » Thương Y nói chuyện luôn ngắn gọn và đầy đủ, « Đại trưởng lão Ma tông tự mình dẫn năm trăm đệ tử, đang đi đến Đạo tông. »

Thương Y cực bình tĩnh báo lại một việc khiến toàn bộ người Đạo tông khiếp sợ.

« Cái gì ?! » Đại trưởng lão vỗ bàn đứng lên, vừa sợ vừa giận. Tâm trạng bình tĩnh của hắn hoàn toàn biến mất.

Nhị trưởng lão và tam trưởng lão cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng đại khái là họ bị chấn động rồi, trong thời gian ngắn không phản ứng kịp, cho nên chỉ có mình đại trưởng lão thất thố.

Mà đệ tử Đạo tông thì rất khiếp sợ, nhiều người thì lập tức đỏ mặt, xúc động muốn tìm chết, hận không thể lập tức chạy về tông môn từ chiến với Ma tông !

Cung Trường Nguyệt liếc mấy người Đạo tông một cái, quay lại hỏi Thương Y, « Đến đâu rồi ? »

Phản ứng của nàng rất bình thản.

Thương Y đáp, « Dưới chân núi Đạo tông, đã sắp đóng quân. »

Cung Trường Nguyệt nheo mắt lại – người Ma tông lại có thể dưới cơ sở ngầm trải khắp thiên hạ của Thất Tinh lâu, im hơi lặng tiếng chạy tới chân núi Đạo tông, không hề đánh động tới người nào, Ma tông này cũng có chút thực lực.

« Xem ra mưu tính đã lâu. » Cung Trường Nguyệt nhướn mi.

Thương Y hơi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Thật ra sinh tử của Đạo tông không có nhiều ý nghĩa với Cung Trường Nguyệt lắm, nhưng với người của Đạo tông thì đây coi như một tin tức xuyên thấu ! Nó có nghĩa là tận thế đã đến !

« Không sợ ! Không sợ ! Không phải vẫn còn vài vị trưởng lão trấn giữ sao ? Tông chủ cũng... Đạo tông chúng ta nhất định không sao ! » Một thiếu niên mặc áo trắng, khuôn mặt trẻ con thì thảo, giống như tự an ủi mình.

Mấy đệ tử nghe hắn nói cũng tươi tỉnh hơn, lúc này mới nhớ Đạo tông vẫn còn vài vị trưởng lão ở lại, cho dù Ma tông đánh tới cửa cũng không có việc gì.

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy a! Đạo tông chúng ta nhất định không sao!”

“Chúng ta còn rất nhiều đệ tử ở lại, yên tâm, không có việc gì!”

“...”

Các đệ tử Đạo tông đều nói như vậy, giống như đang an ủi người khác, cũng an ủi bản thân mình.

Ngay cả nhị trưởng lão tam trưởng lão cũng cảm thấy có chút hy vọng.

Nhưng sắc mặt đại trưởng lão lại không hề thay đổi, bởi vì ngoại trừ hắn, không ai hiểu được chuyện này nghiêm trọng cỡ nào. Cũng chỉ có hắn mới hiểu được, kiếp số của Đạo tông đến thật rồi.

Đáng tiếc, hắn cũng không dám nói, hắn sợ nói ra sẽ khiến hy vọng của các đệ tử bị dập tắt, nếu tính cách yếu đuối có khi sẽ bị đá kích, chắc chắn sau này khi đối mặt với cường giả sẽ có bóng ma.

Cho nên hắn không dám... không dám nói sự thật.

Đại trưởng lão không phát hiện ánh mắt Cung Trường Nguyệt vẫn đặt trên người hắn.

Cung Trường Nguyệt đang quan sát vẻ mặt của hắn.

Nhiều năm tu dưỡng như đế vương, Cung Trường Nguyệt đã dày công tôi luyện cách nhìn sắc mặt người khác. Nhìn vẻ mặt đại trưởng lão Đạo tông, Cung Trường Nguyệt đã biết lúc này hắn tuyệt vọng cỡ nào.

“Thương Y.” Cung Trường Nguyệt quay đầu, thấp giọng gọi.

Thương Y ngẫm hiểu, tiến lên vài bước, đi đến bên cạnh Cung Trường Nguyệt, hơi cúi người, nhỏ giọng trao đổi với Cung Trường Nguyệt vài câu.

Quên nói, hiện tại Thương Y là người quản lý Thất Tinh lâu, có quyền lợi gần bằng Cung Trường Nguyệt trong việc xử lý tin tức Thất Tinh lâu.

Đó cũng là lý do Thương Y xuất hiện ở đây, tin tức từ Thất Tinh lâu sẽ do Thương Y tự nói với Cung Trường Nguyệt.

Nói xong, Cung Trường Nguyệt nhướn mi, vô cùng chắc chắn nói với đại trưởng lão, “Đạo tông các ngươi có nội gián.”

Nàng cũng không có kỳ cái gì mà “Chuyện nhà người khác không thể quản”, nếu giờ Đạo tông đã muốn liên minh cùng Thần lâu, mà Thần lâu cũng chuẩn bị đồng ý thì việc có nội gián dĩ nhiên cũng là chuyện của Cung Trường Nguyệt.

Đại trưởng lão chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt.

Không chờ đại trưởng lão phản ứng lại, một đệ tử Đạo tông đã bước ra, gạt dữ trướng Cung Trường Nguyệt, “Cho dù công tử Ngọc người là Lâu chủ Thần lâu, ngươi cũng không thể nói Đạo tông chúng ta có nội gián! Đệ tử Đạo tông không phải người như thế! Lòng trung thành của bọn ta với tông môn là điều chắc chắn!”

Lúc trước Đạo tông vì thoái ẩn, đệ tử chiếm mộ phần lớn là cô nhi. Với những cô nhi từ nhỏ đã sống ở Đạo tông, đó là nhà bọn họ, mà sư huynh sư đệ là người thân của họ.

Nghe thấy lời nói ngây thơ như thế, Cung Trường Nguyệt cười khẩy một tiếng.

Chương 131: Khẩn Cầu

Tên đệ tử kia thấy phản ứng của Cung Trường Nguyệt, vừa tức vừa giận, “Đệ tử Đạo tông bọn ta luôn trung thành và tận tâm với tông môn! Tuyệt đối không có nội gián!”

“Người dựa vào cái gì mà chắc chắn vậy?” Cung Trường Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

Đệ tử kia lắp bắp nửa ngày, một câu cũng không nói được, bởi vì hắn không tìm ra lý do gì gọi là vô cùng tuyệt đối để phản bác Cung Trường Nguyệt. Nghẹn nửa ngày, mặt hắn cũng đỏ lên mới vô cùng miễn cưỡng nói một câu, “Dù sao ta vẫn tin như thế!”

Cung Trường Nguyệt nhướn mày, lười nói nhiều với hắn, trong mắt nàng, cách nói và hành vi của hắn cứ như một đứa bé, nàng so đo với trẻ con làm gì?

Cung Trường Nguyệt khoát tay, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với đệ tử đó nữa.

Đệ tử Đạo tông còn muốn nói tiếp, nhưng vừa há miệng ra thì đã nghe Vân Thiên im lặng này giờ gọi, “Bát sư đệ!”

Đệ tử đó quay đầu nhìn Vân Thiên một cái, không thể không xoay người quay lại chỗ đứng, còn bất mãn hừ một tiếng.

Cung Trường Nguyệt nhìn đại trưởng lão Đạo tông, thấy mặt hắn đen như đáy nồi, trong lòng cũng hiểu tám phần. Nhưng nàng không truy hỏi, ép buộc hắn nói rõ ra, chỉ ra lệnh, “Ngoại trừ ba trưởng lão Đạo tông và Thương Y, còn lại đi ra ngoài.”

Đại trưởng lão cũng không thấy bất ngờ, chỉ nhìn nàng một cái rồi yên lặng cúi đầu, xem như đồng ý với lời Cung Trường Nguyệt.

Người lui ra đầu tiên là người Thần lâu, gần như lúc Cung Trường Nguyệt vừa dứt lời xong, người Thần lâu như được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng lui ra ngoài, nháy mắt đã biến mất toàn bộ. Đệ tử Đạo tông do dự một lát, có vài người còn bất mãn, nhưng khi họ thấy ba vị trưởng lão cũng không nói gì thì đều yên lặng đi ra ngoài.

Rất nhanh, tiền đình rộng lớn trở nên yên tĩnh.

Lúc này Cung Trường Nguyệt cũng không vội lên tiếng, nàng bụng chén trà u lan đưa đến môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vẻ thong dong rất thoải mái.

Đại trưởng lão thấy Cung Trường Nguyệt ra vẻ ta đây, nhin không được thắm cắn răng – sao người trẻ tuổi như hắn lại sâu sắc như vậy!

Nhị trưởng lão tam trưởng lão đã sắp hết kiên nhẫn, lúc bọn họ nghe Cung Trường Nguyệt nói trong Đạo tông có nội gián, trong lòng đã căng thẳng, bây giờ nhìn phản ứng của đại trưởng lão, cảm giác trong lòng lại càng rõ ràng hơn.

Bọn họ không kiềm chế nổi, lên tiếng hỏi –

“Sư huynh, cuối cùng là có chuyện gì?! Người nhanh nói cho bọn ta biết a!”

« Đúng vậy sư huynh ! Chúng ta muốn biết sự thật, trong lòng mới yên tâm được a ! »

Hai trưởng lão lên tiếng.

« Các người thật sự muốn biết ? » Đại trưởng lão thờ dãi.

Hai trưởng lão vội gật đầu.

« Thôi được thôi được, các người là trưởng lão, cũng nên biết việc này... » Đại trưởng lão nói xong, vẻ mặt suy sụp nghiêm trọng, sau đó hắn nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, nhìn hai sư đệ bên cạnh, cũng không quan tâm Cung Trường Nguyệt đang ngồi trên chủ vị, chậm rãi kể –

« Chỉ sợ Đạo tông thật sự có nội gián, hơn nữa thân phận nội gián lại rất cao, nếu không Ma tông sẽ không tấn công chúng ta vào lúc này, thực lực hiện tại gồm năm trăm đệ tử và trưởng lão Đạo tông hoàn toàn không chịu nổi một chiêu. »

Đại trưởng lão là người họ tin nhất, nghe hắn nói như vậy, tam trưởng lão nhị trưởng lão dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn tái mặt, cả người lão đảo như sắp ngã, không thể tin nổi nói, « Làm sao... làm sao lại... »

« Đúng rồi, chúng ta còn có mấy vị kia mà ! » Nhị trưởng lão đột nhiên nhớ tới người nào đó, lại ngại người ngoài là Cung Trường Nguyệt và Thương Y mà không nói rõ thân phận người đó.

Đại trưởng lão lắc đầu, « Các ngươi không biết, mấy năm trước, các vị tiền bối đã bế quan trong mật thất, đến lúc chúng ta rời xuống vẫn chưa xuất quan, Ma tông có lẽ biết được tin này nên mới... Ai, là chúng ta chủ quan. »

Đạo tông ngoại trừ mấy lão tiền bối thần bí thì võ công cao nhất là Tông chủ, thực lực ngang bằng Cung Trường Nguyệt, cũng là đỉnh tông sư. Nhưng đại trưởng lão vì đến Thần lâu tỏ thành ý nên cố tình mang nhị trưởng lão và tam trưởng lão theo, xem như mang đi thực lực trung tâm của Đạo tông, mấy vị trưởng lão còn ở lại thì võ công không bằng ba người họ.

Mà mấy đệ tử có chữ « Vân » cũng đi theo đại trưởng lão ra ngoài, hiện tại thực lực còn lại của Đạo tông không bằng phân nửa lúc bình thường, nếu chống cự lại Ma tông thì chắc chắn chỉ có đường thua.

Hơn nữa, người dẫn đầu đạo quân Ma tông lần này là đại trưởng lão Ma tông, thực lực cao hơn đại trưởng lão Đạo tông, mấy năm trước đã gần đạt đến đỉnh tông sư ! Bây giờ có lẽ đã mạnh hơn nhiều ! Cũng không biết hắn đã đột phá cảnh giới đại tông sư chưa, dù sao đại trưởng lão Ma tông đã dừng ở đỉnh tông sư đã nhiều năm rồi, so với tông chủ Đạo tông thì mạnh hơn một chút.

Theo tình cảnh đó, Đạo tông đã bị nguy hiểm lắm rồi.

Nhị trưởng lão tam trưởng lão giống như mất hết sức lực, dựa vào lưng ghế, chỉ trong nháy mắt mà như già đi vài tuổi.

Đại trưởng lão cũng thất vọng, một tay chống trán, trong mắt đầy vẻ cô độc – hắn từng là một cô nhi, sau đó được một vị trưởng lão Đạo tông coi trọng, cho rằng hắn có cốt cách thanh kỳ, là nhân tài luyện võ, cho nên dẫn hắn về Đạo tông làm đệ tử.

Giống với đệ tử có chữ « Vân » từng đứng ra lớn tiếng nói, hắn cũng xem Đạo tông là nhà, xem sư huynh sư đệ là huynh đệ của mình, xem các trưởng lão là trưởng bối, từng ngày âm ập đó đều khiến hắn nhớ mãi không quên.

Từng tia nhiệt huyết của hắn đều là của Đạo tông ban cho, hắn xem Đạo tông quý giá như sinh mệnh của mình, đó là nhà của hắn !

Nhưng bây giờ, căn nhà đó sắp gặp phải cảnh diệt vong, hắn nên làm gì đây...

Đứng ở địa vị cao đã nhiều năm, đại trưởng lão chưa từng có cảm giác này, nguy hiểm bất ngờ xảy ra khiến người có tính tình ôn trọng như hắn lại không biết phải làm sao !

Cung Trường Nguyệt nhìn phản ứng của ba vị trưởng lão, vẫn thoải mái uống trà như trước, yên lặng xem tình hình.

« Đúng rồi ! » Đại trưởng lão đột nhiên nhớ tới một việc, vỗ mạnh lên bàn, vô cùng mừng rỡ nói, « Còn có Đông Minh sơn ! »

« Đông Minh sơn ? Đông Minh sơn thì sao ? » Nhị trưởng lão có chút thắc mắc hỏi.

Đại trưởng lão nở nụ cười, đáy mắt có thêm một tia hy vọng. Đột nhiên, hắn đứng lên, giọng điệu hưng phấn khó giấu, “Đông Minh sơn đã nhận được Quy Môn lệnh, mấy ngày trước đã lên đường về tông môn! Vì chuyện này quan trọng nên chỉ có ta và Tông chủ biết! Nội gián tất nhiên không biết việc này, cho nên không kịp nói với Ma tông! Vì vậy Ma tông cũng không biết việc này!”

“Đông Minh sơn...” Cung Trường Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm cái tên này, đáy mắt hiện lên tia sáng.

Hai trưởng lão Đạo tông cũng biết Đông Minh sơn, có chút hiểu rõ thực lực của họ, “Nhưng... thực lực Đông Minh sơn có hạn, cũng không ngăn được tấn công của Ma tông, không phải cuối cùng cũng...” Nói xong, ánh mắt hắn âm ảm hơn.

Đại trưởng lão khoát tay, “Chỉ cần ngăn một lúc là được, cái chúng ta cần là thời gian!” Đại trưởng lão có mái tóc hoa râm, nhìn qua có vẻ tiên phong đạo cốt, lúc này lại như được thấp lên ngọn lửa nhiệt huyết mãnh liệt như lúc trẻ!

Đột nhiên, hắn nghiêng người, quay mặt về phía Cung Trường Nguyệt, ôm quyền, “Lâu chủ đại nhân! Xin ngài phái tinh anh của quý lâu giúp Đạo tông ta một tay!”

Cung Trường Nguyệt có chút hứng thú, nhướng mày, chậm rãi buông chén trà trong tay xuống, ánh mắt cũng dừng trên người đại trưởng lão, “Sao ta phải giúp ngươi?”

Đại trưởng lão ngạc nhiên – vừa rồi không phải công tử Ngọc đã tỏ vẻ muốn liên minh với họ sao? Vì sao lại còn hỏi như thế!

“Không phải ngươi mới...”

“Khi này ta muốn đồng ý, là vì Đạo tông có giá trị để liên minh với ta, nhưng hiện tại các ngươi gặp nguy hiểm như vậy, làm gì còn tư cách bàn điều kiện cùng ta?” Cung Trường Nguyệt gần từng tiếng, vẻ mặt khinh bỉ không hề giấu diếm.

Đại trưởng lão trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói, “Ta biết, Đạo tông chúng ta gặp nguy hiểm, Thần lâu các ngươi không cần phải ra tay, nhưng ta khẩn cầu ngài giúp bọn ta một tay!”

Đường đường là đại trưởng lão Đạo tông, ngoại trừ vài vị tiền bối lãnh đời thì địa vị của hắn ở Đạo tông là ngang bằng Tông chủ. Hơn một ngàn đệ tử tông môn, hơn mười trưởng lão đều phải nghe lệnh hắn, uy nghiêm của hắn không hề thua kém Tông chủ Đạo tông.

Bây giờ, hẳn lại vì Đạo tông mà nói ra chữ “khẩn cầu” với Cung Trường Nguyệt, lại dùng xưng hô là “ngài”!

Đối với trưởng lão cao cao tại thượng mà nói là một chuyện rất khó khăn! Người đi lên vị trí trên cao sẽ khó tránh khỏi việc coi trọng mặt mũi của mình, nhưng đại trưởng lão Đạo tông lại có thể vì Đạo tông mà không quan tâm đến nó!

Trong mắt hắn, chỉ cần Đạo tông vượt qua được lần nguy hiểm này, tất cả đều không sao hết!

Hôm nay, cho dù cầu xin, hắn cũng phải cầu cho được Lão chủ Thần lâu ra tay!

Trong mắt đại trưởng lão đầy sự kiên định và cố chấp.

Nhưng kiên định và khẩn cầu của hắn có thể đã động đến Cung Trường Nguyệt sao?

Cung Trường Nguyệt ngồi trên ghế, thả lỏng người, lười biếng dựa vào lưng ghế, ánh mắt hơi nheo lại khiến người ta không rét mà run, khí thế tàn ra khi nàng lên tiếng.

“Ta là người lương thiện vậy sao?” Cung Trường Nguyệt nhẹ giọng hỏi, lời nói lại lạnh lùng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đồng Ý

Công tử Ngọc là người lương thiện?

Nếu những lời này bị truyền ra, chắc chắn sẽ khiến mọi người cười lớn.

Trên giang hồ, ai mà chẳng biết công tử Ngọc tuy có khuôn mặt như ngọc, nhưng tính cách lại rất kỳ quái, vui giận thất thường, hơn còn đặc biệt âm lãnh và thị huyết.

Mà hắn bị nhiều người trên giang hồ theo đuổi tăng bốc như vậy cũng vì tính cách này của hắn có một lực hấp dẫn trí mạng, hơn nữa thân phận bí ẩn, võ công cao cường khiến cho những người đó chạy theo như vịt, nâng hắn lên thành thiên hạ đệ nhất công tử.

Cho nên tính cách của công tử Ngọc không người không biết, không người không hiểu.

Mà thật sự Cung Trường Nguyệt cũng không liên quan gì tới mấy chữ “tâm địa lương thiện”.

Cung Trường Nguyệt hỏi lại như vậy hoàn toàn là châm chọc đại trưởng lão Đạo tông.

Người nghĩ ta lương thiện, thánh mẫu lắm sao? Nghe người kích động nói hai câu thì lập tức muốn báo thù giùm người? Lại còn không quan tâm an toàn cho người Thần lâu, bắt họ chiến đấu vì bảo vệ Đạo tông các người?

Khẩn cầu của đại trưởng lão Đạo tông chỉ là chuyện cười trong mắt Cung Trường Nguyệt.

Đại trưởng lão là người thông minh, rất nhanh đã hiểu được ý Cung Trường Nguyệt, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Nếu có Thần lâu trợ giúp, bọn họ có thể chạy về tông môn với tốc độ nhanh nhất. Nhưng nếu không có thì bọn họ có chạy về cũng chỉ phí công. Đại trưởng lão gần như đã tưởng tượng được cảnh đó, mình liều mạng đem theo người quay về, cuối cùng chỉ là thêm chút máu dính lên đao của người Ma tông thôi, hắn thậm chí còn không dám cam đoan mình và những người này có cứu được tông môn hay không?

Vì vậy, hắn cần Thần lâu, cần công tử Ngọc giúp hắn, hắn muốn một sự chắc chắn!

Nhưng hắn không ngờ công tử Ngọc lại từ chối, còn không hề cho hắn chút mặt mũi nào.

Hắn cũng không nghĩ sẽ nói mấy lời như tiêu diệt Ma tông là nhiệm vụ của người trong võ lâm, hắn biết rõ công tử Ngọc đang ngồi đây là người thế nào, người không thể nghĩ nàng là người tốt được, nàng cũng có một mặt âm u, cũng có một mặt tà ác. Cho nên mấy cái như nhiệm vụ của mình, tiêu diệt Ma tông gì đó chỉ là chuyện cười trong mắt nàng!

Đại trưởng lão hít một hơi, khó chịu cúi đầu rồi mới nghiêm túc nói, “Nếu lão chủ ngài có thể phái người giúp Đạo tông, lão phu... lão phu sẽ...”

Về mặt Cung Trường Nguyệt vô cùng bình tĩnh, rũ mắt không thèm nhìn tới đại trưởng lão.

Đại trưởng lão cần môi, kiên định nói, “Lão phu đồng ý với ngươi ba việc! Chỉ cần không trái đạo nghĩa và lão phu đủ sức làm thì lão phu đều giúp ngươi thực hiện!”

“Sur huynh!” Nhị trưởng lão tam trưởng lão đều kinh ngạc.

Đại trưởng lão đồng ý ba chuyện bất kỳ, đó là một quyết định gây chấn động. Dù sao với thân phận của đại trưởng lão, chuyện mà hắn có thể làm rất nhiều!

Nếu là người bình thường, được đại trưởng lão Đạo tông hứa như vậy thì chắc hẳn sẽ vui mừng nhảy lên, nhưng Cung Trường Nguyệt vẫn bình tĩnh như trước.

Nàng lại bung chén trà lên, nhẹ nhàng thổi lớp trà vụn ở trên, mùi hương thượng hạng sâu lắng lan ra khắp phòng.

Đại trưởng lão là một người yêu trà, mức độ có thể nói là ngây đại, nếu ở tình huống bình thường, ngửi thấy hương trà như vậy thì hai mắt đã sáng lên rồi, nhưng bây giờ hắn chỉ phiền não nhìn Cung Trường Nguyệt – hắn có một dự cảm rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Cung Trường Nguyệt vẫn chậm chạp không phản ứng, giống như một cái búa lớn đập vào trái tim già yếu của hắn, khiến tim hắn đập nhanh hơn – nếu công tử Ngọc vẫn từ chối, hắn không biết phải làm sao nữa. Làm ba chuyện bất kỳ đã là canh bạc lớn nhất của hắn. Nếu công tử Ngọc chường mắt thì hắn không biết nên làm gì nữa.

Cung Trường Nguyệt hình như không biết không khí căng thẳng cỡ nào, nàng nhẹ nhàng nhấp trà, híp mắt cảm nhận mùi trà nồng đậm.

Một lúc lâu sau nàng mới đặt chén trà xuống, nâng mắt, hỏi, “Nếu Đạo tông bị diệt, hứa hẹn của ngươi có giá trị gì?”

Nếu Đạo tông bị diệt, đại trưởng lão Đạo tông dĩ nhiên không còn địa vị vốn có, hứa hẹn của hắn trong mắt Cung Trường Nguyệt cũng không còn giá trị gì.

Cho nên Cung Trường Nguyệt sao có thể vì lời hứa của hắn là tùy tiện đồng ý chuyện này?

Đại trưởng lão mím môi, cảm giác khuất nhục dần nhen nhóm – cảm giác này không phải vì công tử Ngọc, mà do thân phận của hắn.

Hắn trầm mặc một lát rồi nói, “Nói thẳng đi, Lâu chủ ngươi rốt cuộc có yêu cầu gì?” Hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

Cung Trường Nguyệt trầm ngâm một chút, “Đề nghị làm ba chuyện không tệ, nhưng ngươi không có giá trị gì, nên – “ Nàng dừng một chút, nhìn về phía đại trưởng lão, ánh mắt sáng ngời, “Nhượng lại Đạo tông đi.”

“Ngươi điên rồi?!” Đây là phản ứng đầu tiên của nhị trưởng lão tam trưởng lão, bọn họ không hẹn mà cùng vỗ bàn rống lên!

Cung Trường Nguyệt cũng không để ý hai lão già đó, ánh mắt vẫn đặt trên người đại trưởng lão.

Đại trưởng lão ngỡ ngàng một lúc, hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó, sau đó hắn gật đầu, “Được.”

Không còn cách nào khác.

“Được, các ngươi chuẩn bị khởi hành đi.” Cung Trường Nguyệt vừa lòng, hướng tầm mắt về phía Thương Y, “Ngươi chuẩn bị một chút, lập tức lên đường.”

“Vâng.” Thương Y khẽ gật đầu, sau đó ôm kiếm rồi đi.

Thương Y có thể quản lý tổ chức tinh báo lớn như Thất Tinh lâu, an bài chút chuyện dĩ nhiên rất dễ dàng.

Xe ngựa, toàn bộ đồ vật và người xuất chiến rất nhanh đã chuẩn bị xong, không tới một canh giờ, bọn họ đã ngồi trên xe ngựa xuất phát.

“Sur huynh, ngươi điên rồi! Sao ngươi có thể đồng ý điều kiện của công tử Ngọc đó!” Tam trưởng lão vọt đến bên cạnh đại trưởng lão, nhủ chặt mày, hạ giọng nói.

Nhị trưởng lão cũng đi đến sau tam trưởng lão, lạnh lùng châm chọc, “Hừ, cũng chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa, lại dám nói điều kiện đó với Đạo tông ta!” Cũng không biết hắn sợ cái gì, lúc nói những lời này cũng cố ý nhỏ giọng.

Cung Trường Nguyệt vẫn tập trung phẩm trà, nàng rất thích quá trình hưởng thụ thanh nhàn, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời của nhị trưởng lão tam trưởng lão.

Hắn nói xong thì lập tức chuyển tầm mắt lên người Cung Trường Nguyệt, phát hiện nàng không phản ứng thì nhẹ nhàng thở ra, tâm trạng phức tạp tới cả hắn cũng không rõ.

Nhưng hắn không phát hiện, Cung Trường Nguyệt nhìn thì có vẻ đang phẩm trà, nhưng lỗ tai nàng thì khẽ giật giật.

Nhị trưởng lão tam trưởng lão vô cùng kích động phản đối đại trưởng lão, mà sắc mặt đại trưởng lão vẫn bình tĩnh như cũ, giống như không hề nghe thấy những lời của họ.

Hắn sao còn để ý nhị trưởng lão tam trưởng lão phản đối cái gì, bị bắt ép đồng ý điều kiện như vậy, hắn cảm thấy rất buồn, cũng có chút sợ hãi Cung Trường Nguyệt.

Lúc Cung Trường Nguyệt nói chuyện với hắn, thân mình hơi nghiêng về trước, một loại khí thế mạnh mẽ ùn ùn kéo đến, ép đại trưởng lão tới mức không thở nổi. Nếu phải nói, hắn đương đương là đại trưởng lão Đạo tông, quyền cao chức trọng, có địa vị rất quan trọng trên giang hồ. Nhưng hắn lại không chịu nổi một đòn dưới khí thế mãnh liệt mệnh mông như nước sông Hoàng Hà kia.

Hắn nghĩ, công tử Ngọc có lẽ không phải đơn giản chỉ là Lâu chủ Thần lâu. Một cao thủ trên giang hồ làm sao có loại khí thế đó!

Đại trưởng lão âm thầm suy đoán.

Miệng nhị trưởng lão tam trưởng lão vẫn còn hoạt động, khuyên bảo đại trưởng lão, hy vọng hắn thay đổi quyết định, cân nhắc cho hoàn cảnh của Đạo tông một chút.

Đại trưởng lão bị làm phiền không chịu nổi, sắc mặt hắn trầm xuống, không hề kiêng dè Cung Trường Nguyệt đang ở bên cạnh, quát lớn, “Hoàn cảnh của Đạo tông? Người nói cho ta biết Đạo tông đang có cái hoàn cảnh gì! Đạo tông hiện tại đã đứng bên bờ vực sống chết, nếu vượt qua được, dĩ nhiên Đạo tông sẽ tiếp tục huy hoàng, nếu chúng ta thua, chào đón chúng ta không phải cái chết, mà còn... thật sự quy ẩn, rời khỏi giang hồ! Mấy năm trăm huy hoàng của Đạo tông sẽ cháy sạch! Dưới tình huống đó, các ngươi còn lo lắng thân phận sao? Hừ!”

Nhị trưởng lão tam trưởng lão từ nhỏ đã lớn lên bên đại trưởng lão, võ công của họ cũng là đại trưởng lão dạy dỗ, có thể, đại trưởng lão vừa là thầy vừa là bạn, lời nói của hắn, hai người họ có thể không nghe sao?

Cho nên bị đại trưởng lão quát lớn, hai người cũng không dám nói thêm gì nữa, rụt đầu lại, hoàn toàn im miệng.

Tất cả mọi việc đều thuận lợi, một canh giờ sau, toàn bộ đã chuẩn bị tốt.

“Tốt lắm, đi thôi.” Cung Trường Nguyệt dẫn đầu bước đi, chuẩn bị đi lên xe ngựa xa hoa riêng của nàng, kéo xe là bốn con ngựa Xích Thổ!

“Khoan đã!” Đại trưởng lão đi phía sau Cung Trường Nguyệt nhìn không được lên tiếng.

“Chuyện gì?” Cung Trường Nguyệt dừng chân, có chút khó chịu quay đầu nhìn đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhú mày nhìn xe ngựa vừa lớn vừa xa hoa, tâm trạng phức tạp lại không biết nên nói gì, hắn lự lại một lúc rồi mới thừ lên tiếng, “Việc này cần phải nhanh chóng quay về, có phải nên...”

Hắn dừng một chút, cảm thấy Cung Trường Nguyệt hẳn sẽ hiểu ý của mình, chẳng qua là muốn nàng cưỡi ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Đạo tông. Xe ngựa tuy thoải mái, nhưng tốc độ thua xa cưỡi ngựa.

Đại trưởng lão gấp gấp, dĩ nhiên muốn nhanh chóng chạy về, không kiềm chế được liền nói ra miệng.

Ai biết Cung Trường Nguyệt vốn không nghĩ xem lời hắn nói có ý gì, chỉ bỏ lại một câu rồi xoay người lên xe –

“Vậy người ở lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Nhiệt Huyết

Tuy mấy người Đạo tông đều bất mãn với việc công tử Ngọc vì thoải mái mà không cưỡi ngựa, nhưng bọn họ đang có việc cầu người ta, đại trưởng lão cũng đành thỏa hiệp, hơn nữa còn dùng ánh mắt cảnh cáo bọn họ, cho nên họ đành phải nín lại.

Khiến bọn họ không ngờ là cái xe ngựa mà bọn họ xem là phiền toái lại còn chạy nhanh hơn cưỡi ngựa!

“Ngựa Xích Thổ, thật là xa xỉ...” Văn Khởi ngẩng đầu nhìn xe ngựa xa hoa cách bọn họ không xa, âm thầm than thở một câu.

Lúc trước không phải họ không nhận ra ngựa Xích Thổ, mà căn bản là họ không nghĩ tới chuyện đó. Đợi đến khi bị tốc độ của xe ngựa làm cho chấn kinh thì họ mới giật mình phát hiện ra.

Đây vốn là ngựa quý ngàn vàng khó cầu, có ai mà không xem nó là bảo bối chứ, vậy mà lại dùng để kéo xe, thật sự là dùng dao mổ trâu để giết gà!

Ai dè, công tử Ngọc còn rất tự nhiên thoải mái làm việc đó.

Nhưng mà, trên đời này, có thể làm mấy chuyện như vậy cũng chỉ có Cung Trường Nguyệt.

Mấy con ngựa này đều được huấn luyện đặc biệt, bước chạy vô cùng vững chắc, Cung Trường Nguyệt ngồi trong xe ngựa không hề thấy xóc nảy một chút nào. Tốc độ chạy nhanh như vậy nhưng chén trà đặt trên bàn gỗ vẫn không sánh dù chỉ một giọt.

Đĩ nhiên, đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, cho dù dùng tốc độ này thì cũng phải mất gần ba ngày họ mới đến Đạo tông.

Đạo tông đang đứng bên bờ vực.

“Tông chủ! Tông chủ!” Một thiếu niên mặc đạo bào màu trắng hoảng loạn chạy đến đại điện, vừa nhìn vào đã thấy Tông chủ ngồi ở chính giữa, bên cạnh còn có hai vị trưởng lão.

Hình như ba người đang thương lượng chuyện gì đó, vẻ mặt trầm trọng, có lẽ là đại sự.

Lúc đang thảo luận lại bị một đệ tử cắt ngang, hai vị trưởng lão liền lộ vẻ khó chịu, nhưng Tông chủ Đạo tông là người hiền lành, bình thường đối xử với mọi người đều ôn hòa, lúc này hẳn cũng không tức giận, vì hẳn hiểu đệ tử này kích động chạy vào là vì có chuyện lớn.

“Àm ỹ cái gì! Không thấy bọn ta đang bàn chuyện với Tông chủ sao?” Lục trưởng lão khó chịu quát lớn.

Thiếu niên kia giờ mới nhớ mình đang ở trước mặt người mà hắn sợ nhất, lập tức ngậm miệng rồi dừng lại, tuy vẫn thở hổn hển vì chạy gấp nhưng vì sợ trưởng lão mà kích động cũng giảm đi.

“Ài!” Ngũ trưởng lão khoát tay ngăn lục trưởng lão lại, ánh mắt dừng trên người đệ tử, “Nhìn nó kích động như vậy dĩ nhiên là có việc gấp, để nó nói trước đi.”

Lục trưởng lão nhú mày, không phản đối nữa mà ngồi lại chỗ cũ, nghiêm khắc nói, “Nói đi!”

Nhưng ánh mắt hắn lại lộ vẻ bức mình, nếu tiểu tử này không phải có chuyện lớn thì nhất định phải trừng phạt nó một trận, cho nó biết cái gì là tôn sư trọng đạo, cái gì gọi là quy củ!

Lời nói của ngũ trưởng lão khiến đệ tử kia bớt sợ hãi, lúc này mới nhớ cái việc mình nhìn thấy ở chân núi, trong mắt lại hiện lên chút kinh sợ, run run nói, “Con... khi nãy con xuống núi, thấy ở dưới có một đám người đang đóng quân!”

“Cái gì?” Ngũ trưởng lão tròn mắt, “Đóng quân? Là quân đội sao? Sao chúng lại dám đóng quân ở cửa Đạo tông ta?”

Trong vô thức, sự kiêu ngạo với Đạo tông cứ vậy mà lộ ra.

Lục trưởng lão cũng trừng mắt, lạnh lùng nói, “Tiểu tử! Đừng có nói bậy bạ!”

Đệ tử kia vội xua tay, “Đệ tử sao dám gạt mấy vị trưởng lão, doanh địa kia còn cấm sờ xí nữa, ở trên viết... viết...” Hắn cố gắng nhớ lại, rốt cuộc nhớ tới đồ án trên cờ xí, “Viết một chữ Ma!”

Lúc hắn nhìn thấy lá cờ đó liền đoán có phải Ma tông đánh tới rồi hay không, cho nên mới kích động như vậy.

Hắn khẩn trương nhìn hai vị trưởng lão và Tông chủ, vô cùng hy vọng họ sẽ lạnh lùng nói “Người suy nghĩ nhiều rồi” hoặc là “Không phải người Ma tông”. Hắn vẫn còn trẻ, chỉ mới mười bốn tuổi, còn là một thiếu niên non nớt, chuyện như vậy thật sự quá nghiêm trọng với hắn.

Nhưng mà, hắn thất vọng rồi.

Lúc hắn nói những lời này, ý cười trên mặt Tông chủ lập tức cứng lại, vồ một chường lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc, thân mình hơi nghiêng về phía trước, “Người chắc chắn ở trên viết một... chữ ‘Ma’?!”

Đệ tử kia nhìn phản ứng của Tông chủ, nhất thời tái mặt, run run đáp, “Vâng... thật sự là một chữ ‘Ma’”

“Chẳng lẽ là Ma tông?” Lục trưởng lão đoán.

Tông chủ vội xua tay, « Ngũ trưởng lão, có thể mời người tự mình đến đó nhìn một chút chứ? Xác nhận xem có phải là... Ma tông hay không! » Lúc hắn nói ra hai chữ ‘Ma tông’, giọng điệu vô cùng nghiêm trọng.

« Được. » Ngũ trưởng lão không phản đối, đứng dậy đi ra khỏi đại điện, triệu tập vài tên đệ tử rồi liền phóng về phía chân núi.

Tốc độ bọn họ rất nhanh, chốc lát sẽ trở lại.

Mà lúc này, bên trong đại điện, tất cả trưởng lão và đệ tử đều tập trung lại. Tông chủ ngồi ở trên cùng, tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng mọi người đều biết, đáng về này là lúc Tông chủ sốt ruột nhất.

Ngũ trưởng lão và đệ tử trở về, sắc mặt không thể gọi là đẹp được, những người ở đại điện không cần nghe họ nói chuyện thì cũng hiểu tình thế đã nghiêm trọng rồi.

« Đúng là Ma tông, không ngờ chúng lại dám đánh tới vào lúc này. » Ngũ trưởng lão cũng không nhiều lời nhưng Tông chủ và một ít trưởng lão đều biết nó có ý gì.

Lúc này là lúc nào ? Dĩ nhiên là lúc thực lực Đạo tông yếu nhất, vài vị trưởng lão và Tông chủ đều hiểu, mấy lão tiền bối ở hậu sơn đều bế quan nhiều ngày rồi. Cảnh giới đại tông sư, một khi đã nhập quan thì không biết bao lâu mới xuất quan. Hơn nữa mấy ngày trước, đại trưởng lão đã mang theo nhị trưởng lão và tam trưởng lão cùng phần lớn đệ tử tinh anh xuất môn, có lẽ chưa tới bảy, tám ngày thì chưa trở về.

Có thể nói, hiện tại là lúc Đạo tông yếu nhất !

Ma tông lại đánh tới vào lúc này, đây có nghĩa là gì ? Có nghĩa là trước khi bọn chúng tới thì đã biết tình trạng của Đạo tông !

Có trưởng lão đã muốn đoán – Đạo tông nhất định có nội gián ! Nếu không làm sao tin tức có thể rơi vào tay Ma tông nhanh vậy được ?

« Hơn nữa, khi này bọn ta ẩn nấp trong rừng thì phát hiện có đại trưởng lão Ma tông ! Xem ra lần này là đại trưởng lão tự mình lãnh đạo ! »

Lời nói của ngũ trưởng lão khiến cả đại điện nhất thời yên tĩnh, sau đó mọi người đều nhỏ giọng bàn luận với nhau, đều nói về chuyện Ma tông đã đến.

Tông chủ cúi đầu im lặng một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên, nghiêm túc quát, « Được rồi, im lặng một chút. »

Âm thanh trong đại điện lập tức biến mất.

Rất ít khi thấy vẻ mặt Tông chủ nghiêm túc như vậy, hắn luôn cười ha ha, là một Tông chủ thân thiết trong lòng các đệ tử. Nhưng khuôn mặt nghiêm túc của hắn bây giờ vẫn rất có lực sát thương.

Tông chủ nói, « Hiện tại là thời khắc Đạo tông nguy cấp nhất, Ma tông ở chân núi không biết lúc nào thì đánh tới... »

Lúc này, một đệ tử tinh anh hơi yếu đuối sợ hãi nâng tay lên, nhỏ giọng hỏi, « Rừng cây dưới chân núi không phải có mê chướng sao ? »

Tông chủ cũng không vì bị hắn cắt ngang mà khó chịu, chỉ lắc đầu giải thích, « Mê chướng không ngăn được Ma tông. Nên biết, dẫn đầu của chúng là đại trưởng lão Ma tông, mười mấy năm trước từng dẫn theo đệ tử khiến Đạo tông chúng ta tổn thất nặng nề ! Có thể nói, võ công của ta cũng không bằng đại trưởng lão Ma tông... » Nói đến người này, Tông chủ nhìn không được mà thờ dài.

Không phải hắn hạ chí khí của mình rồi nâng người khác lên, chỉ là tình huống thật sự nghiêm trọng, phải cảnh báo để mọi người biết rõ, khiến họ hiểu được tình hình mà dùng dũng khí liều mạng với Ma tông ! Tuyệt đối không thể để họ ôm tâm trạng ăn may !

Bên trong đại điện, cho dù là trưởng lão hay đệ tử thì đều im lặng.

Tông chủ nhận ra không khí căng thẳng, cũng trầm mặc một lát rồi nói, « Bây giờ, lập tức báo cho mọi người trong tông môn, chuẩn bị chiến đấu với Ma tông. Văn Chí, người lập tức dẫn theo tiểu đệ tử nhỏ hơn mười tuổi trốn ra sau núi, Đạo tông phải lưu lại tinh hoa* ». Văn Chí là đệ tử nhỏ nhất của hắn.

*Tinh hoa: đốm lửa nhỏ

« Sư phụ ! » Văn Chí kinh ngạc, « Không được ! Con không thể đi ! Con muốn chiến đấu với các sư huynh sư đệ ! Con muốn giết người Ma tông ! »

Tông chủ ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt cố chấp của Văn Chí, cuối cùng cũng thỏa hiệp, « Được, vậy người sắp xếp tốt cho các sư đệ rồi quay lại. »

Văn Chí biết nhiệm vụ sắp xếp cho các sư đệ cũng rất quan trọng, lập tức đáp ứng an bài của sư phụ.

« Được rồi ! Mọi người hành động đi ! » Tông chủ đứng dậy, vẻ mặt trịnh trọng, « Cho dù chúng ta thất bại trong trận chiến này, nhưng không thể khuất phục dưới chân Ma tông, chúng ta là đệ tử Đạo tông, phải chiến đấu đến khắc cuối cùng ! Cho dù chết đứng cũng không thể quỳ mà sống ! »

Giọng nói của Tông chủ rất có sức hút, khiến phần lớn đệ tử còn trẻ nổi lên nhiệt huyết, ánh mắt như lửa cháy hừng hực, tràn ngập ý chí, giống như hận không thể lập tức lao ra đánh với Ma tông.

Nhìn thấy chiến ý các đệ tử đều được thắp cháy, mấy vị trưởng lão cũng đứng lên, an bài từng nhóm đệ tử đến những nơi khác nhau để chuẩn bị, nhất định trong lúc Ma Tông tiến vào phải đánh chúng không kịp trở tay !

Đạo tông, không ai lùi bước.

Tông chủ đạo tông khoanh tay đứng trên cùng đại điện, bóng đen từ nóc nhà chiếu lên mặt hắn, nhuộm thành một mảnh tối đen.

« Đông Minh sơn... » Đột nhiên, hắn nâng mặt lên, đáy mắt lóe lên quang mang nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Mạc Bạch

Ở bên ngoài rừng cây có mê chương, dưới chân núi Đạo tông, Ma tông đóng quân bảo trì tư thế vừa công vừa thủ.

Tuy nói lần này Ma tông rất tự tin, nhưng dù sao Đạo tông cũng đối địch với Ma tông đã nhiều năm, có thể nói cả hai đều hận nhau đến xương tủy, vì thế Ma Tông cũng không xem thường Đạo tông mà âm ỷ xông lên núi, trước tiên cứ đóng quân ở đây rồi phái người hỏi thăm tin tức, phải chắc chắn lần hành động này tuyệt đối không được sai sót.

Nhưng người ngồi trong chủ trương doanh địa Ma tông không phải đại trưởng lão như Đạo tông vẫn nghĩ, mà là một nam tử hắc y tuấn mỹ. Hắn ngồi ở sau bàn, lười biếng dựa vào ghế, bàn tay với khớp xương rắn rỏi cầm một quyển sách đá ó vàng.

Mái tóc hắn đen dài sáng bóng buông xuống bấp chân, giống như tán ra mùi mực nhàn nhạt, vô cùng xinh đẹp. Bởi vì tư thế của hắn mà mái tóc rũ xuống mặt, uốn lượn như dòng chảy màu đen mềm mại trên thâm lông lốt ghế.

Mà khuôn mặt hắn phải nói là yêu nghiệt, có thể so sánh với A Tân khuyên sắc khuyên thành, làn da trắng nõn có chút giống bị bệnh, lại khiến toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ phải ghen tị.

Lúc này trong chủ trương chỉ có mình hắn và một nữ nhân ăn mặc hờ hang.

Nữ nhân này vô cùng xinh đẹp, kiều mỹ tận xương, mị sắc sinh hương, chỉ tùy tiện liếc mắt một cái cũng đủ để nam nhân trong thiên hạ trầm mê. Nàng mặc bộ y phục màu đỏ vô cùng thích hợp, sa y mỏng manh không che được làn da tuyết trắng, đôi gò bồng cao ngất vô cùng dụ hoặc, vòng eo mảnh khảnh khẽ động như liễu mềm trước gió.

Nữ nhân đứng trong góc nhỏ, ánh mắt si mê dừng trên người hắc y nam nhân.

Nàng vốn muốn báo tin cho chủ tử, nhưng thấy chủ tử đang đọc sách nên tự giác đi đến một góc đứng, không ngờ chỉ đứng thôi mà đứng cả một ngày, vì nàng biết, chủ tử ghét nhất là lúc hắn tập trung lại có người quấy rầy.

Tuy đứng cả một ngày, nhưng nàng không hề oán hận chút nào, ánh mắt vẫn si mê nhìn chủ tử, hai chân cũng không hề có cảm giác mỏi, đã hoàn toàn chìm đắm trong khí chất của hắc y nam tử. Thật ra, chỉ cần cho nàng đứng ở đây nhìn chủ tử thì chờ thêm một ngày nữa cũng được, bởi vì người mà nàng đợi là chủ tử tôn kính sùng bái nhất !

Cuối cùng hắc y nam tử cũng có chút mệt mỏi, để quyển sách cỏ vô giá lên bàn, chậm rãi ngồi thẳng người, ánh mắt cũng thuận tiện đảo qua nữ nhân ở trong góc.

« Như Cơ tới rồi ? Lại đây đi. » Nam tử nói.

Thân mình mềm mại của nữ nhân được gọi là Như Cơ khẽ run lên, ánh mắt không giấu được vẻ kích động, sau đó nàng cũng không chần chừ mà nhanh chóng đi đến bên cạnh nam tử, cúi người, giọng nói kiều mỹ vang lên, « Bái kiến chủ tử. »

Vưu vật tuyệt sắc ở trước mặt nhưng nam tử vẫn tỉnh táo như trước, căn bản không bị Như Cơ quyến rũ.

« Việc ta giao ngươi thế nào rồi ? » Nam tử hỏi.

Như Cơ lập tức nở nụ cười, « Thuộc hạ đã lấy được sự tin tưởng của Mộ Dung lão nhân kia, tin rằng không lâu nữa sẽ thành công. » Vừa nói, ánh mắt nàng lại toát lên vài phần tự đắc.

Mộ Dung lão nhân là một tên cứng mềm đều không ăn, cường bức dụ dỗ cũng không thành công. Đáng tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lão nhân đó cuối cùng cũng thua trên tay nàng !

Nếu Mộ Thanh Dạ có ở đây, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy nữ nhân này có vài phần quen thuộc – ngày đó cùng Cung Trường Nguyệt lên vào Mộ Dung gia vì trộm đồ cho Mộ Thanh Thần, nữ nhân kia được một tên ăn chơi trác táng ôm trong lòng ! Ngày ấy chỉ thấy ánh mắt nàng không giống người bình thường, không ngờ lại là người Ma tông, vì Ma tông giao nhiệm vụ nên mới đến đó, mục tiêu là Mộ Dung thế gia !

Nam tử nghe Như Cơ nói xong cũng không thấy vui vẻ gì, kiên nhẫn của hắn với Mộ Dung gia gần như đã biến mất không còn rồi, lâu như vậy mà vẫn chưa lấy được thứ kia, lửa giận của hắn đã muốn tích đầy trong ngực, sắp bùng nổ rồi.

« Chủ tử... » Như Cờ nhìn thấy nam tử trở nên trầm tư, lá gan lại to lên, bước vài bước về phía trước, cả người đều toát lên vẻ quấy rầy.

Nam tử vẫn không để ý đến nàng.

Như Cờ tiếp tục đi về phía trước, trong lòng dần dần kích động...

« Chuyện gì ? » Nam tử đột nhiên lấy lại tinh thần, chậm rãi ngẩng mặt lên, ánh mắt hung ác dừng trên người Như Cờ, hàn khí trong mắt khiến Như Cờ run mình.

Tuy Như Cờ sợ hãi, nhưng quyết định vẫn tiếp tục – nàng đợi đã lâu, cũng không đợi nổi nữa, trong giấc mộng của nàng luôn là bóng dáng chủ tử cao cao tại thượng... Nàng không cầu gì hết, nàng cũng không cầu hoàn toàn chiếm được hắn, nàng chỉ hy vọng có thể từng có được hắn... Chỉ vậy là đủ !

Lửa nhiệt nổi lên trong lòng Như Cờ, khiến nàng làm ra một vài hành động điên cuồng, cũng khiến nàng hối hận cả đời.

« Chủ tử... » Khí chất Như Cờ giống như hoa lan, sa y trượt xuống, lộ ra cánh tay tuyết trắng mềm mại chạm vào bả vai nam tử, sau đó cánh tay như rắn để dàng bò lên.

Đôi mắt Như Cờ quấy rầy, không giấu được vẻ kích động, nàng dần dần đưa đôi môi hồng nhuận của mình tới gần...

Nam tử đối mặt với sự mê hoặc như vậy nhưng vẫn ngồi yên như trước, lông mày hấn nhíu mày, đầy vẻ chán ghét, giống như ở trước mặt không phải là nữ tử xinh đẹp gì mà một thứ khiến hắn ghê tởm vô cùng.

Ngay lúc môi Như Cờ sắp chạm vào môi hắn, nội lực nam tử chấn động, đánh Như Cờ văng ra ngoài.

Như Cờ không hề phòng bị chút nào, bị nam tử kia thẳng tay đánh văng đến cửa chủ trướng, xương cốt của nàng gần như vỡ nát hoàn toàn.

« Chủ tử... » Như Cờ giống bị tra tấn, đau đớn chảy nước mắt, đáng thương gọi hắn.

Hắc y nam tử lại phui ống tay áo của mình, dùng loại giọng điệu vô cùng chán ghét nói, « Thật là dơ bẩn. »

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng Như Cờ vẫn nghe rõ –

Dơ bẩn ?

Như Cờ cảm thấy mình như bị sét đánh giữa trời quang, sắc mặt trắng bệch, trong mắt nhất thời dâng lên một loại cảm xúc tên là tuyệt vọng.

Nàng vẫn biết chủ tử thích sạch sẽ, nhưng không nghĩ tới mình đi theo hắn nhiều năm như vậy mà vẫn không thoát được hai chữ dơ bẩn này. Chỉ hai chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến nàng lâm vào vực sâu tuyệt vọng !

« Ca ! » Trên ngoài trướng đột nhiên truyền đến một giọng nói, rất nhanh, một thân ảnh xuất hiện ở đó.

Người vừa tới cũng mặc hắc y, nhưng so với nam tử kia thì mộc mạc hơn nhiều, ở trên cũng không đeo hoa văn tinh xảo, nhìn có vẻ là một bộ y phục rất bình thường, không hề quý giá gì. Mà khiến người ta chú ý nhất là mái tóc trắng của hắn, giống như có ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra, khiến người khác nhìn vào thì không thể rời mắt.

Người có mái tóc trắng này dĩ nhiên là Lâu Thập Tam.

Còn người được hắn gọi là ca ca chính là chủ nhân của Ma tông, Lâu Mạc Bạch.

« Ân ? Thập Tam, có việc gì sao ? » Nhìn thấy Lâu Thập Tam đến, Lâu Mạc Bạch liền thay đổi vẻ mặt, ánh mắt lạnh như băng cũng nhu hòa hơn, tuy không lộ ra tươi cười nhưng thái độ thì tốt hơn nhiều khi đối đãi với Như Cờ.

Lâu Thập Tam vừa vào thì thấy Như Cờ mặt đầy nước mắt ngã ở cửa trướng.

Hắn bước qua bên cạnh, giống như né thứ gì đó rất bẩn thỉu, khẽ nhăn mày, giọng điệu có chút không tốt, « Nữ nhân này có chuyện gì thế ? » Hắn ghét loại người này, cho nên đối xử với Như Cờ cũng không tốt lành gì.

Về mặt Lâu Mạc Bạch cũng hồ hững, « Không có gì, một kẻ không đáng quan tâm thôi. »

Dứt lời, ánh mắt hắn dừng trên người Như Cờ, nhẹ giọng cảnh cáo, « Nếu không phải ngươi còn nhiệm vụ cần làm thì chắc đã chết rồi, đi tìm ma y, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì tự sát đi. »

Như Cờ run rẩy trên mặt đất, nước mắt chảy xuôi theo gò má, ánh mắt tuyệt vọng và dung mạo xinh đẹp khiến nàng giống như một đóa hoa sắp héo tàn, hơi thở đầy sự tuyệt vọng.

Nữ nhân như vậy, nếu bất kỳ kẻ nào nhìn thấy đều sẽ có lòng đồng tình. Nhưng trước mặt hai huynh đệ Lâu gia thì nàng chẳng đáng giá chút nào, ngược lại còn khiến họ vô cùng chán ghét.

Bộ dạng hai huynh đệ tương tự nhau, nhưng tính cách bọn hần còn giống hơn – hồ hững, lạnh như băng.

« Người đâu. » Lâu Mạc Bạch gọi.

Rất nhanh liền có người đi tới.

« Đem nàng ta ra ngoài, đưa đến chỗ ma y. » Lâu Mạc Bạch tùy tiện ra lệnh một câu, tránh cho mọi người nghĩ mình muốn diệt trừ nàng ta mà đem nàng ta chôn mất, Như Cơ vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành.

« Vâng. » Nam nhân đó mặc hắc y, ánh mắt lạnh băng không có cảm xúc, giống như một thứ máy móc.

Bọn họ cũng không có chút đồng cảm nào, đi qua nâng Như Cơ lên rồi ra ngoài.

Như Cơ chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, hai huynh đệ rất nhanh đã quên mất.

« Tìm ta có việc gì sao ? » Lâu Mạc Bạch đứng dậy khỏi ghế, đi qua ngồi xuống nhuyễn tháp, cầm lấy ấm trà rồi bắt đầu pha trà.

Quy trình nghiêm cẩn, động tác lưu loát mây bay nước chảy, nhưng trong mắt Lâu Thập Tam thì chẳng có gì đặc biệt.

« Người thật sự không ngại phiền mà. » Lâu Thập Tam ngồi bên cạnh bàn, xem thường nhìn động tác lộn xộn của Lâu Mạc Bạch, bĩu môi.

Lâu Mạc Bạch nhướng mi, khóe miệng khẽ cong lên, không nói gì mà tiếp tục pha trà.

Đợi đến khi hoàn thành, Lâu Thập Tam cầm một chén nhỏ lên đưa đến bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Tuy rằng hần không hiểu về trà, nhưng chén trà này lại thơm không gì sánh bằng.

« Cũng không tệ lắm. » Hần miễn cưỡng đánh giá.

« Đa tạ. » Lâu Mạc Bạch thân nhiên nhận lời khen.

Uống trà xong, Lâu Thập Tam nói ra mục đích của mình, « Ta muốn hỏi người, thân phận của người ở Ma tông là gì? »

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thảm Thiết

Động tác cầm chén trà của Lâu Mạc Bạch nhất thời khựng lại, nhưng hần cũng không lộ ra vẻ lúng túng, chỉ hứng thú neho mắt lại, nhẹ giọng hỏi, « Người nghĩ là gì ? »

Lâu Thập Tam và Lâu Mạc Bạch là thân huynh đệ cùng huyết mạch, dĩ nhiên hần hiểu câu hỏi của ca ca không phải hỏi ngược lại hần, mà là khẳng định suy đoán của hần !

Hần đoán gì ? – Một người có thể khiến đại trưởng lão Ma tông cung kính, lại khiến tất cả người Ma tông gọi hần là « chủ tử », lại còn ở trong chủ trương... Nếu nhiều manh mối như vậy mà còn không hiểu thì mấy năm qua coi như Lâu Thập Tam sống uống rồi !

Hôm nay hần tới đây, có lẽ ngay cả hần cũng không biết suy nghĩ thật sự của mình là gì, có lẽ hần mong một câu phủ nhận, có lẽ chỉ muốn mình an tâm... Đáng tiếc, vẫn thất vọng.

Tuy rằng lúc trước đã có suy đoán, nhưng cảm giác thất vọng vẫn như một chậu nước lạnh ào ào dội xuống, dập tắt ngọn lửa hy vọng nho nhỏ của hần.

Hần chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày lại liên quan đến Ma tông mà bất kỳ ai trên giang hồ cũng chán ghét và e ngại, hơn nữa loại quan hệ này giống như gông xiềng, dù hần gây dựa thế nào cũng không thể thoát được, khiến hần hít thở không nổi.

Lâu Thập Tam hần có thể chiếm được cái danh « Tuyệt phát la sát », có nghĩa hần không phải người lương thiện gì, càng không có suy nghĩ buồn cười về mấy thứ gọi là chính nghĩa, cho rằng Ma tông là cực tà cực ác, thật sự khiến hần đề ý là việc khác...

Nhớ lại sự đau đớn đó, thân mình Lâu Thập Tam run lên, hần phần nộ nhìn về phía Lâu Mạc Bạch, quát hỏi, « Chẳng lẽ người đã quên chuyện đó rồi sao ?! »

Lâu Mạc Bạch cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng xoay tròn, lớp vụn trà ở phía trên nhẹ nhàng lưu động.

« Thập Tam, trên đời này, không phải cứ nhìn thấy thì là tất cả. » Khi nói chuyện, giọng điệu của hắn mang theo vài phần nghiêm khắc, cứ như đã trải qua đao thương, nhuộm một vẻ xơ xác tiêu điều.

Lâu Thập Tam chưa bao giờ thấy ca ca ác liệt như vậy, ánh mắt lạnh như băng của Lâu Mạc Bạch dừng trên người hắn, Lâu Thập Tam nhất thời cảm thấy hàn khí dâng lên khắp người, hắn rung mình một cái, cảm giác sợ hãi xuất hiện.

Đến lúc hắn phản ứng lại thì lập tức trầm mặc – thì ra đây là người đứng đầu Ma tông sao ?

Lúc này, bên ngoài trường đột nhiên truyền đến giọng nói, « Chủ thượng, đại trưởng lão cầu kiến. »

« Vào đi. » Lâu Mạc Bạch thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nhìn chén trà trên tay, khí thế sắc bén lập tức biến mất.

Đại trưởng lão Ma tông vừa đi vào thì liền cảm giác được không khí giữa hai huynh đệ có chút kỳ quái. Vì thế hắn không vội lên tiếng, chỉ lẳng lặng đợi ở một bên.

Đương nhiên, không chỉ vì thế mà hắn im lặng đứng đợi – tuy Lâu Thập Tam và đệ đệ thân sinh của chủ thượng, ở trong Ma tông cũng được mọi người tôn kính, nhưng dù sao hắn cũng không lớn lên ở Ma tông, không thể khiến người Ma tông hoàn toàn tin tưởng hắn. Chuyện lớn nhỏ trong Ma tông dĩ nhiên không thể nói hết cho hắn biết.

Lâu Thập Tam liếc mắt nhìn đại trưởng lão, dùng loại giọng điệu vô cùng cứng nhắc, « Người đã có việc thì ta cáo từ trước. » Dứt lời, hắn phất tay áo rồi đi, lúc đi ngang qua đại trưởng lão thì hừ mạnh một tiếng.

Lâu Mạc Bạch tuy không nhìn Lâu Thập Tam, nhưng tiếng bước chân hắn cố ý dẫm mạnh và tiếng hừ giận dữ lúc đi qua người đại trưởng lão thì lại nghe rất rõ ràng.

Đợi đến lúc Lâu Thập Tam bước ra ngoài, hắn bắt đầu đi lắc đầu – đệ đệ của hắn nhìn thì lạnh như băng, nhưng vẫn chưa trưởng thành, còn kém xa với kẻ lãnh huyết vô tình.

Trong chủ thượng nhất thời yên tĩnh.

Đại trưởng lão Ma tông cũng không vội lên tiếng, hắn không quản việc nhà của chủ thượng, nên nhớ, mặc dù hắn có thanh danh ở Ma tông, nhưng địa vị vẫn không bằng chủ thượng đại nhân, thậm chí võ công cũng thấp hơn. Hắn luôn thật lòng tin phục và cung kính với chủ thượng.

Một lúc lâu sau, Lâu Mạc Bạch hình như vừa nhớ tới sự tồn tại của đại trưởng lão, chậm rãi ngồi thẳng người, nâng mắt lên, lạnh nhạt hỏi, « Có chuyện gì sao ? »

« Người kia lại truyền tin cho chúng ta. » Đại trưởng lão cúi người nói.

‘Người kia’ trong miệng họ dĩ nhiên là nội gián của Ma tông ở Đạo tông.

« Nói đi. »

Đại trưởng lão nói những tin quan trọng, Lâu Mạc Bạch nghe xong cũng im lặng một lúc.

« Chủ thượng, phải đổi kế hoạch sao ? » Thấy Lâu Mạc Bạch không đổi sắc mặt, đại trưởng lão thử hỏi.

« Không cần. » Lâu Mạc Bạch khoát tay, « Không cần để ý nhiều như vậy, cứ tiếp tục như cũ. Đúng rồi, mê chương trong rừng rậm đã phá xong chưa ? »

« Mê chương kia không hổ là lá chắn của Đạo tông, nhưng đã nhiều năm nên cũng yếu đi rất nhiều, tuy rằng có chút phiền phức nhưng đến mai là có thể tiến vào. » Lúc nói những lời này, đại trưởng lão cũng nắm chắc vài phần tự tin.

« Vậy thì tốt. » Lâu Mạc Bạch cong khóe môi, gật đầu.

Ban đêm, thị nữ chuẩn bị giường cho Lâu Mạc Bạch xong thì liền lui ra ngoài.

Từ sau khi Lâu Mạc Bạch bước lên vị trí chủ thượng Ma tông thì càng không thích bên cạnh có thị nữ đi theo, mỗi khi ngủ hoặc xử lý công việc đều muốn ở một mình, không để thị nữ ở gần bên, ngay cả thị vệ cũng phải đứng cách xa.

Một lần kia, có thị nữ mới đến không rõ quy củ, nhìn thấy bên cạnh tấm điện của hắn không có ai, nhân cơ hội liền tiến vào rồi lặng lẽ đi đến giường Lâu Mạc Bạch, chuẩn bị sắc dụ vị chủ thượng tuổi trẻ này. Ai ngờ, à vừa tới gần giường thì Lâu Mạc Bạch nhìn như đã ngủ lại mở to hai mắt, lập tức nâng tay về phía cổ họng thị nữ kia, một chương kết thúc tánh mạng của ả.

Từ đó về sau, không ai dám mạo phạm hắn nữa.

Lâu Mạc Bạch bảo người thổi đèn trong trường, chỉ chừa một ngọn nhỏ bên cạnh giường – đây cũng là thói quen của hắn.

Tuy thời tiết đã dần nóng lên, nhưng vào đêm vẫn có khí lạnh thổi qua, hơn nữa đây là nơi núi sâu, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, ban ngày thì nóng khiến người ta mồ hôi ướt đầm, ban đêm lại lạnh run người.

Dĩ nhiên là Lâu Mạc Bạch với nội lực cao như vậy thì sẽ không sợ lạnh. Chỉ là theo thói quen vẫn đắp một lớp chăn mỏng rồi mới nhắm mắt lại.

Rất nhanh liền ngủ say.

Nhưng hán không ngờ, giấc mộng đêm nay lại không hề yên bình –

“Ca! Ca——” Một giọng nói non nớt thê lương vang lên bên tai, lập tức khiến trái tim Lâu Mạc Bạch như bị sấm sét đánh trúng!

“Mạc Tiêu! Mạc Tiêu, đệ ở đâu?” Lâu Mạc Bạch lúc còn nhỏ hoảng loạn nhìn xung quanh, ánh lửa nhuộm làn da hán một màu đỏ đậm, ngay cả cặp mắt trong suốt cũng nhuộm một ít màu máu, một màu máu tuyệt vọng.

Hán bước bàn chân nhỏ nhắn chạy vào trong viện, cả đường đều nhìn thấy xác người biến máu!

Nơi này là địa ngục nhân gian!

Nhũ mẫu từng nhỏ nhẹ nói chuyện với hán bị người ta chém đứt cổ, cặp mắt mở to, trong mắt đầy sự sợ hãi trước khi chết. Nha hoàn Hoa Nhi vừa được mười sáu tuổi, lúc nào cũng hầu hạ bên cạnh hán bị người ta hung ác đâm một đao xuyên tim, quần áo rách nát, trên người đều là máu đen, bình thường nàng thích chưng diện, cũng rất sạch sẽ. Lão quân gia đã già bị người ta chém hai nhát, cặp mắt cũng bị khoét ra, tình trạng thê thảm khiến hán suýt nữa là nôn ra...

Người chết... nhiều lắm.

Hán còn nhỏ tuổi, nhìn thấy thi thể như vậy thì không kiềm được mà lui bước, đột nhiên nhớ tới lời dặn của phụ mẫu trước khi lâm chung, lại nghe thấy tiếng đệ đệ kêu gần như vậy, hán vẫn cố gắng dón dừng khí, liều lĩnh vượt qua.

“Ba!” Hán vấp vào một khúc chân chông chơ giữa sân, té ngã trên đất.

Trên đất toàn là máu tươi đỏ sẫm, lúc hán ngã thì máu dính đầy người, ngay cả khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn cũng không ngoại lệ.

Nhưng máu tươi vẫn chưa khiến hán sợ hãi, thật sự khiến hán sợ là khuôn mặt người chết gần sát bên cạnh.

Đó là biểu tỳ của hán, lần này đến nhà chơi lại gặp tai họa như vậy, tính tình biểu tỳ mạnh mẽ thẳng thắn, hán và Mạc Tiêu rất thích nàng, luôn chạy sau lưng nàng hô “Tỷ tỷ” “Tỷ tỷ”. gương mặt tươi cười của nàng là rực rỡ nhất, lúc này lại biến thành lệ quý ở địa ngục, khắc sâu vào đầu hán.

“A!——” Đầu óc nho nhỏ của hán nhất thời trống rỗng, hoảng loạn xoay người ngồi dậy, tiếng thét chói tai mãi vẫn chưa dứt.

Nhưng hán lui về sau lại đụng phải thi thể gĩa sai vật, cảm giác lạnh lẽo khiến da đầu hán run lên.

“Oa!” Hán nhỏ tuổi như vậy, sao có thể thừa nhận tình trạng này, hán há miệng khóc lớn, còn không ngừng gọi “Phụ thân— Nương——”

Gọi một tiếng cũng khiến hán ngất ngẩn cả người.

Phụ thân và nương đã không còn trên đời nữa, chỉ có hán và đệ đệ Lâu Mạc Tiêu sống nương tựa lẫn nhau.

Đệ đệ... Mạc Tiêu...

Hán hung hăng cắn môi, không cho phép bản thân khóc nữa, sau đó tự nhủ không nhìn mấy thi thể khủng bố kia, cũng không quan tâm máu dính trên người, lập tức chạy về phía trước, miệng liên tục kêu “Mạc Tiêu” “Mạc Tiêu”!

“Ca!”

Hán nhìn lại, lập tức thấy một đôi mắt đang sợ hãi, thân mình nho nhỏ cố hết sức nấp vào trong góc, nhìn thấy hán đến liền lộ ra vui mừng không giấu được.

“Mạc Tiêu...” nhẹ nhàng gọi tên đệ đệ, hán thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, sau đó hán bước về phía Lâu Mạc Tiêu.

“Ca... Ca!” Lâu Mạc Tiêu nước mắt vọt ra về phía hán.

Nhưng ngay lúc hán đi đến, đột nhiên lại có khách không mời mà tới!

“Khắc khắc!” Nam nhân kia đeo mặt nạ màu đen, lộ ra nụ cười cổ quái với hán, sau đó đột nhiên nhún người lên chạy về hướng Lâu Mạc Tiêu.

“A!” Lâu Mạc Tiêu thét lớn, đảo mắt đã bị nam nhân kia ôm lấy.

“Mạc Tiêu!” hần tái mặt, theo bản năng liền đánh về phía Lâu Mạc Tiêu trong tay nam nhân đó.

Nhưng nhỏ như hần sao có thể là đối thủ với nam nhân kia? Nam nhân kia võ công cao cường, chỉ phất tay cũng đã đánh bay hần, hần ngã xuống đất, phun ra một búng máu. Sau đó hần dần mê man, trong tầm mắt mờ hồ của hần, nam nhân kia ôm theo Lâu Mạc Tiêu, nhún người biến mất trong bóng tối.

Lửa đã muốn lan tới hậu viện, hần nằm trên đất, tầm mắt mờ ảo, xung quanh đã biến thành biển lửa, trong miệng hần vẫn luôn lầm bầm, “Mạc Tiêu... Mạc Tiêu...”

“Chủ thượng! Chủ thượng!” Một tiếng gọi thất kinh vang lên bên tai.

Lâu Mạc Bạch đã sa vào cảnh trong mơ đột nhiên xoay người nhảy lên, ánh mắt hung ác nhìn về phía người gọi hần là “chủ thượng”, đó là một thị nữ xinh đẹp tuyệt trần!

“Chủ thượng, người không sao chứ?” Thị nữ xinh đẹp bị ánh mắt Lâu Mạc Bạch khiến cả người run lên, nhưng vẫn cố nén sợ hãi, quan tâm hỏi hần.

Lâu Mạc Bạch ngồi trên giường, áo lụa rộng mở, lộ ra lồng ngực cường tráng và xương quai xanh khêu gợi, trong mắt thị nữ nhất thời hiện lên vẻ si mê, trước mặt nàng là một cảnh sắc vô cùng xinh đẹp.

Nàng không phải không biết lời đồn về chủ thượng, nhưng nàng thấy, cho dù chủ thượng mạnh mẽ thế nào thì cũng là nam nhân, chỉ cần là nam nhân thì tuyệt đối không rời khỏi nữ nhân, cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân chính là như vậy. Chỉ cần nàng có thể bám vào chủ thượng, nàng không cần sống cuộc sống thấp hèn của thị nữ nữa!

Nghĩ vậy, trong lòng nàng nhất thời hưng phấn – theo như nàng thấy, lời đồn cũng không chính xác lắm, nhất định là mấy tỷ muội muốn dụ dỗ chủ thượng đồn ra như vậy, khiến nữ nhân kính nhi viễn chi với người. Bởi vì trong lời đồn kia, sau khi chủ thượng bị thị nữ kia đánh thức thì lập tức xoay người giết nàng ta, nhưng nàng vẫn sống tốt đây!

Thị nữ xinh đẹp lộ ra chút tự đắc.

Đáng tiếc, nàng vui mừng chưa bao lâu thì vẻ mặt liền cứng ngắc vụn vỡ một cách kỳ quái –

“Chủ... Chủ thượng...” Nàng cúi đầu, không thể tin nhìn tay mình xuyên qua trái tim nàng, máu tươi lập tức thấm ướt y phục nàng.

Ngay sau đó, thế giới của nàng là một mảnh tối đen.

Lâu Mạc Bạch cảm nhận dòng máu ấm áp, thích ý nheo mắt lại, đẩy mắt hiện lên một loại hứng thú máu tanh. Hần vẫn ngồi trên giường như cũ, chỉ có bàn tay vươn ra ngoài, giống như báo săn đang vận sức chuẩn bị tấn công, đầy vẻ nguy hiểm.

Thị vệ Ma tông nghe tiếng, rất nhanh liền đến bên ngoài chủ trướng.

“Chủ thượng...”

Lâu Mạc Bạch lập tức lên tiếng cắt ngang lời của họ, “Vào đi.”

“Dạ.” Đầu lĩnh thị vệ lên tiếng, dẫn thuộc hạ đi vào.

Nhìn thấy một màn máu tanh trước mặt, thị vệ cũng không quá ngạc nhiên, đầu lĩnh thị vệ nhìn mãi đã thành thói quen, nâng tay phân phó, “Chuẩn bị nước ấm”

“Dạ.” Một thị vệ lên tiếng, lạnh lùng xoay người đi ra ngoài.

Đầu lĩnh thị vệ cầm lấy khăn mềm, vắt lên tay, đi đến đứng bên cạnh Lâu Mạc Bạch.

Lâu Mạc Bạch rút tay ra khỏi thi thể thị nữ kia, đôi mắt bị máu tươi nhiễm hồng thật sự là quỷ dị không tả nổi. Mà người có bệnh sạch sẽ như hần lại rất thích thú với máu tươi, chậm rãi nhận khăn từ tay đầu lĩnh thị vệ, sau đó nhẹ nhàng lau tay.

Đầu lĩnh thị vệ khoát tay, “Dọn dẹp nơi này.”

Lập tức có thị vệ tiến lên nâng thi thể xuống, sau đó nước sạch được bung vào, rất nhanh nơi này đã sạch sẽ như cũ, ngay cả một ít mùi máu cũng không còn.

Mà nước ấm cũng được đưa vào, Lâu Mạc Bạch rửa tay vài lần rồi mới cầm khăn lau đi bọt nước.

Hần biết, cho dù rửa thế nào thì mùi máu tươi trên tay vẫn không sạch được,

“Lui ra.”

“Dạ.” Toàn bộ thị vệ lui ra bằng tốc độ nhanh nhất, quay trở về vị trí của mình.

Lâu Mạc Bạch đắp chăn mỏng, lại đi vào giấc ngủ, giờ đây là một đêm không mộng.

Ngày hôm sau, Lâu Mạc Bạch thức dậy, gọi người vào thay y phục cho hắn.

Hắn đi ra ngoài chủ trường, nhìn thấy một cảnh bận rộn.

Kéo một người lại hỏi, “Tình huống bên đại trường lão thế nào rồi?”

Thị nữ kia vui mừng nói, “Thưa chủ thượng, đại trường lão sắp thành công, các huynh đệ đều đi hỗ trợ!”

“Ân.” Lâu Mạc Bạch không lộ vẻ hưng phấn, hắn khoát tay để thị nữ lui xuống.

Quay người lại, Lâu Mạc Bạch nhìn thấy Lâu Thập Tam đang đi đến từ một hướng khác.

Lâu Mạc Bạch chỉ thấy mặt trời vô cùng chói mắt, trước mặt mờ mờ, lại theo bản năng hô lên, “Mạc Tiêu...”

Về mặt bình tĩnh của Lâu Thập Tam nhanh chóng đóng băng, hắn lạnh lùng nhìn Lâu Mạc Bạch, “Ta không phải Lâu Mạc Tiêu, ta là Lâu Thập Tam! Trên thế giới này không còn Lâu Mạc Tiêu nữa!”

Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Lâu Mạc Bạch nhìn bóng lưng Lâu Thập Tam rời đi, lộ ra nụ cười tự giễu.

Một thị vệ đi đến bên cạnh hắn, phần khởi nói, “Chủ thượng, đại trường lão đã sắp thành công, bây giờ đang đến đây!”

“Tốt!” Lâu Mạc Bạch nhướng mi, nắm chặt tay, “Nói với đại trường lão, ta chờ hắn ở chủ trường, hôm nay chúng ta sẽ tiến đánh Đạo tông!”

“Tiến đánh Đạo tông! Tiến đánh Đạo tông!” Doanh trại Ma tông cùng vang tiếng hô.

Lúc Ma tông sắp bước vào sơn môn Đạo tông, ở một nơi cách xa vài trăm dặm, một hàng người mặc bạch y đang phi ngựa như điên chạy đến đây.

Những người này đều mặc áo trắng, chỉ là y phục của họ có chút tương tự với Đạo tông.

Trong bọn họ có một người Cung Trường Nguyệt quen – Nam Từ Li.

Những người này là người Đông Minh sơn đang chạy tới Đạo tông, chỉ là lúc này họ vẫn chưa biết chuyện đã xảy ra ở Đạo tông.

Ở sơn môn Đạo tông, rừng mê chướng vẫn là lá chắn tốt nhất của họ đã hoàn toàn biến mất, cả rừng cây bị ánh mặt trời chiếu rọi, không còn đáng sợ sương mù âm u nữa.

Ma tông chỉ chừa lại một vài người coi giữ doanh địa, những người khác dưới sự lãnh đạo của Lâu Mạc Bạch đều đi lên núi, trong đó có đệ tử tinh anh của Ma tông cùng với đại trường lão. Nhưng Lâu Thập Tam lại không đi cùng, hắn không muốn tham gia chuyện của Ma tông, cũng không muốn giết người vì Ma tông, cho nên hắn ở lại doanh địa, ngồi ngốc trong trường của mình, một lúc lâu vẫn không ra ngoài.

“Chủ thượng, chúng ta đã đến lưng chừng sườn núi, rất nhanh sẽ nhìn thấy sơn môn Đạo tông!” Đại trường lão Ma tông không phải lần đầu tiên tham gia tiến đánh Đạo tông, trước đây hắn đã từng đến đây, bản lĩnh đã thấy sẽ không quên giúp hắn nắm rõ địa hình xung quanh như lòng bàn tay, việc chỉ huy rất thuận lợi.

Lâu Mạc Bạch cũng không để ý việc đại trường lão đang chỉ huy mọi người, trong mắt hắn, ai cũng có vị trí của mình, đại trường lão quen thuộc nơi này thì cứ để hắn chỉ huy, mình mà tranh giành cũng chỉ làm chậm trễ thêm thời.

Hắn nhìn nhận chuyện này rất phóng khoáng, cứ như vua chúa dùng thuộc hạ, cho nên trong lòng cũng không khó chịu gì.

Đã vậy bộ dạng hắn còn rất ung dung, bước chân nhẹ nhàng, tâm tình vui sướng như đang đi du xuân.

Hắn nhìn sang bốn phía, có vẻ như đang ngắm cảnh, nhưng thực tế là quan sát chung quanh có địch hay không. Khiến hắn kỳ quái là không gặp một người Đạo tông nào, biết rõ Ma tông tìm tới cửa nhưng không bày phòng ngự, thật có chút kỳ quái.

“Trong rừng cây không có người Đạo tông?” Một lát sau, hắn lên tiếng hỏi.

Đại trường lão Ma tông nhìn xung quanh rồi lộ ra nụ cười khinh miệt, “Đám người Đạo tông chẳng qua là bọn chuột nhắt nhát gan, thấy Ma tông ta hùng mạnh dĩ nhiên là sợ hãi, trốn về tông môn của chúng rồi!”

Nhiều năm trước, hắn bị trọng thương trong một trận chiến với Đạo tông, cho dù thiên phú rất cao nhưng sau đó vẫn không thể đột phá cảnh giới tông sư, chỉ dừng lại ở tầng cao nhất, đó là nỗi đau lớn nhất trong lòng hắn mấy năm qua.

Sau đó, hắn ghi thù lên người Đạo tông, nếu không phải vì Đạo tông, hắn đã sớm trở thành đại tông sư rồi! Nỗi hận với Đạo tông khắc sâu đến xương

tỷ, lần tấn công này khiến hắn vô cùng sung sướng, cũng không để ý thân phận của mình nữa, cứ thế nói những lời ác ý về Đạo tông, thật sự không giống tác phong của hắn.

Tuy rằng hắn không nhất gan, nhưng rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không khinh địch, lại càng không nói những lời tự đại như vậy.

Lâu Mạc Bạch liếc đại trưởng lão một cái, ánh mắt lạnh như băng lập tức khiến đại trưởng lão tỉnh ra, sợ hãi nhìn về mặt không vui của Lâu Mạc Bạch.

“Chủ... Chủ thượng!”

Lâu Mạc Bạch lên tiếng, giọng nói như được ngâm trong hàn khí, “Đại trưởng lão, người quả thật có chút vênh vào a!”

“Thuộc hạ... Thuộc hạ không dám...” Đại trưởng lão vội cúi người, liên tục đáp.

Lâu Mạc Bạch hừ lạnh một tiếng, cũng không so đo nhiều, nhưng bỗng nhiên cảm giác được cái gì đó, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét qua không khí trước mặt, đảo quanh rừng cây yên tĩnh.

Sau đó, hắn hừ một tiếng, “Địch tói, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Tuy rằng đệ tử Ma tông vẫn chưa thấy kẻ địch nào, nhưng nghe mệnh lệnh của chủ thượng, vẫn bày ra dáng vẻ phòng vệ, về mặt cảnh giác đánh giá bốn phía, vây xung quanh Lâu Mạc Bạch và đại trưởng lão.

Các đệ tử Đạo tông đang âm thầm ẩn nấp thấy hành tung đã bại lộ, nhất thời có chút nhón nhác, cũng bắt chước kế hoạch gì đó, tất cả ôm một lòng nhiệt huyết và sát khí đánh về phía Ma tông.

Thực ra, dưới tình huống đó, Đạo tông chỉ có thể thua thôi.

Chưa nói tới địch đông hơn ta, phần lớn các đệ tử Đạo tông võ công cũng kém hơn Ma tông, hơn nữa Đạo tông đã hoàn toàn mất lý trí, chỉ biết liều chết giết cừu địch, không hề chuẩn bị mà lộn xộn vọt lên trước, cuối cùng chỉ hiển thêm một vong hồn dưới đao của người Ma tông thôi.

Ma tông chỉ vài người bị thương, còn đệ tử Đạo tông mai phục trong rừng cây đều bị giết.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, đại trưởng lão có chút hổ thẹn, cúi thấp người về phía Lâu Mạc Bạch, “Chủ thượng, thực có lỗi, là thuộc hạ khinh địch.”

“Àn.”

Lâu Mạc Bạch thần nhiên hừ một tiếng, lại làm cho đại trưởng lão đang khấn trương thở phào – sống nhiều năm như vậy, hắn không sợ chết, chỉ là thù đoạn của chủ thượng quá khủng bố, cho dù hắn đã nhìn quen thì thế và máu tươi nhưng vẫn có chút sợ hãi.

Vốn nghĩ mình sẽ bị trừng phạt, lúc này nghe chủ thượng hừ nhẹ, hắn biết chủ thượng đã không còn so đo nữa. Nếu đã vậy, hắn có thể không thở phào sao?

“Đi thôi.” Lâu Mạc Bạch liếc nhìn đại trưởng lão, thần nhiên phân phó.

“Dạ!” Đại trưởng lão đáp, sau đó đứng thẳng dậy, vung tay lên, quát, “Xuất phát! Chú ý xung quanh có thể có mai phục!”

Đã trải qua chuyện vừa rồi, tuy không đem đến phiền phức, nhưng người của Ma tông vẫn cảnh giác hơn.

Những người tham gia đợt này đều không phải bù nhìn, mỗi người đều là tinh anh trải qua vô số nhiệm vụ, dùng tính mạng và máu để rèn luyện thực lực của bản thân, cho nên bọn họ đều hiểu rõ, khi này nếu không phải nhờ chủ thượng thì bọn họ sẽ không phát hiện ra đệ tử Đạo tông vốn quen thuộc địa hình nơi này, hơn nữa còn ẩn nấp rất tốt. Nếu lúc đó buông lỏng cảnh giác, Đạo tông sẽ đánh bọn họ trở tay không kịp, hậu quả sẽ không chỉ bị vài vết thương nhỏ như hiện tại.

Bọn họ nâng lên cao tinh thần, lúc nào cũng chú ý xung quanh, sau đó vẫn luôn duy trì tình trạng này mà bước vào sơn môn Đạo tông!

Các đệ tử Đạo tông đang canh giữ ở sân tu luyện về mặt vốn nghiêm túc, nhìn thấy đám người ở dưới núi tràn lên, trong lòng đột nhiên run rẩy.

“Chíp- ” Âm thanh sắc nhọn lập tức cắt qua bầu trời yên tĩnh của Đạo tông!

Đây là tín hiệu báo nguy của Đạo tông, lúc tín hiệu vang lên, chỉ có một ý nghĩa, đó là – Ma tông đã đánh đến!

Tín hiệu truyền đến từng góc núi Đạo tông, cho dù là Tư Quả Nhai hẻo lánh cũng biết chuyện đã xảy ra. Đệ tử vốn ở Tư Quả Nhai cũng được đưa ra, chuẩn bị tham gia chiến đấu, các trưởng lão cũng nói với họ, nếu họ có thể sống sót qua lần này thì có thể rời khỏi Tư Quả Nhai.

Đạo tông, chính thể và đoàn kết chưa từng có, bọn họ cùng tập trung lại một chỗ, hình thành tám khiên cứng rắn nhất chống đỡ mũi mâu nhọn Ma tông.

Khiên và mâu, cuối cùng ai thắng ai bại?

Lúc này, ở đại điện Đạo tông, Tông chủ Đạo tông dẫn đầu các vị trưởng lão xếp thành một hàng, nghe tiếng cảnh báo nhưng vẫn chưa bối rối.

Đại diện ở ngay phía trước sân tu luyện, quay nhìn một cái, đó là sơn môn Đạo tông của hắn, cho nên lúc đám người Ma tông xuất hiện ở sơn môn, Tông chủ và các trưởng lão ở đại điện đều nhìn thấy ngay.

“Tối rồi.” Tông chủ lúc thường luôn cười ha hả vẻ mặt nghiêm trọng.

“Các trưởng lão, ra ngoài nghênh chiến!” Tông chủ ra lệnh, trong mắt đầy lên ánh lửa hùng hục!

“Đạ!” Vài vị trưởng lão bên cạnh Tông chủ cao giọng đáp, sau đó nhún người nhảy lên, lấy tốc độ khinh công cực nhanh hóa thành đạo ánh sáng, toạ trấn bốn phía Đạo tông.

Nhìn các trưởng lão đã rời đi, Tông chủ cũng không chậm trễ, liền đi ra ngoài đại điện, đối mặt nghênh đón đại trưởng lão và người Ma tông.

Nhìn thấy Tông chủ Đạo tông xuất hiện, đại trưởng lão Ma tông cười ha hả, “Không ngờ lão phu lại có mặt mũi như thế, khiến Tông chủ Đạo tông ra mặt nghênh đón, thật là thụ sủng nhược kinh!”

Nụ cười của đại trưởng lão Ma tông khiến Tông chủ Đạo tông cảm thấy rất chói mắt, vẻ mặt hắn vô cùng khó coi, hừ nhẹ một tiếng, không cam lòng yếu thế nói, “Đạo tông ta có thể khiến chư vị Ma tông đường xa đến đây, cũng là thụ sủng nhược kinh!”

Dù sao đạo hạnh hắn vẫn kém hơn đại trưởng lão Ma tông, lão già đó lớn hơn hắn chừng hai mươi tuổi, chênh lệch như thế không phải cứ tùy tiện nói vài câu là bù đắp được. Cho dù hắn cũng châm chọc nhưng không lợi hại như đại trưởng lão Ma tông, hơn nữa giọng điệu hắn cứng nhắc, vẻ mặt thì khó coi, so với ý cười nhàn nhạt như đại trưởng lão Ma tông thì kém hơn nhiều.

Đại trưởng lão Ma tông nghe Tông chủ Đạo tông nói xong cũng không tức giận, ngược lại còn cười nói, “Ma tông và Đạo tông tranh cãi nhiều năm cũng không tranh được cái gì, không bằng hôm nay Đạo tông cúi đầu nhận thua, Ma tông bọn ta sẽ đối xử rộng rãi với Đạo tông các người!”

“Đối xử rộng rãi? Lão thất phu ngươi đừng có đùa!” Trưởng lão tính tình nóng nảy nhất cười nhạo, hắn trừng mắt nhìn đại trưởng lão Ma tông, bộ dạng khinh thường lời nói của lão, “Ma tông các ngươi mà có thể rộng rãi sao? Đúng là chuyện cười cho thiên hạ! Trên giang hồ ai mà chẳng biết đám người Ma tông là tà ma ngoại đạo, Ma tông các ngươi có ai không tội ác chồng chất, thủ đoạn tàn nhẫn, lại dám tự nói mình đối xử rộng rãi với người khác, đúng là mặt dày!”

Đại trưởng lão Ma tông vẫn không tức giận, cười ha ha khẫu chiến với Đạo tông, “Rộng rãi hay không, không phải nói vài câu là có kết quả, ai có thể khẳng định Ma tông bọn ta không rộng lượng với người ngoài? Nên hiểu, Ma tông bọn ta rất là hòa nhã...”

« Phi ! » Một trưởng lão khác nhổ nước bọt, « Hay cho Ma tông ti bi hạ lưu, lại có thể dát vàng lên mặt mình, đúng là không biết xấu hổ ! »

Ý cười trên mặt đại trưởng lão Ma tông dần nhạt đi, nhưng không phải hắn tức giận, chỉ hỏi ngược lại, « Từ lúc nào mà Đạo tông các ngươi thích nói nhảm vậy ? Sắp chết tới nơi còn mạnh miệng, không phải là... muốn kéo dài thời gian đó chứ ? »

Hắn nhẹ nhàng cười, đáy mắt có quang mang hiểu rõ.

Các trưởng lão Đạo tông cũng không lộ cảm xúc gì, nhưng không phản bác lại lời của đại trưởng lão Ma tông.

Đúng vậy, bọn họ đứng ở đây khẫu chiến với đại trưởng lão Ma tông đơn giản là muốn kéo dài thời gian ! Lúc trước Tông chủ đã nói, người của Đông Minh sơn sắp tới nơi, đại trưởng lão cũng dùng câu đưa tin tức hợp tác với Thần lâu trở về.

Cho nên bọn họ hiểu rõ, chỉ cần có thể kéo dài thời gian thì viện binh sẽ tới ! Đến lúc đó hai mặt cùng tấn công Ma tông, lão thất phu kia chỉ có đường chết thôi !

Chỉ là, tất cả chuyện đó phụ thuộc vào việc bọn họ kéo dài được thời gian, chờ viện binh tới.

Nhưng nhìn ánh mắt như hiểu rõ tất cả của đại trưởng lão Ma tông, trong lòng họ trầm xuống – không phải là lão thất phu này đã biết gì chứ...

Lúc này, đại trưởng lão Ma tông khoát tay, tùy tiện nói, « Lúc trước ta không so đo với các ngươi, nhưng lần này Ma tông bọn ta đến không phải để đùa, mục đích của bọn ta – » Hắn đột nhiên nâng mắt, ánh mắt sắc bén như đao, « Là để giết đám người Đạo tông các ngươi ! Khiến Đạo tông biến mất ! »

« Cho nên, hôm nay bọn ta phải tốc chiến tốc thắng ! »

Đại trưởng lão Ma tông vừa dứt lời, lập tức vung tay lên, lớn giọng quát, « Giết sạch đám Đạo tông chó con này đi ! »

Các đệ tử Ma tông vừa gia nhập đã được dạy Đạo tông là kẻ địch, phải giết sạch Đạo tông, giờ nghe thấy đại trưởng lão nhà mình phát tay hô, lập tức đồ mắt, gươm đao kiếm phóng về phía người Đạo tông –

« Giết ! Giết – »

Một màn chiến đấu thảm thiết bắt đầu khai hỏa.

Có lẽ người tham gia không đông, nhưng chắc chắn nó là cảnh chiến đấu thảm thiết ! Hai bên một đen một trắng giết nhau đến đỏ mắt, mỗi bên đều bị tổn thất !

Đại trưởng lão Ma tông cũng không nán lại lâu, lập tức xông ra ngoài, đôi bàn tay ung trào khô héo tựa như làm bằng sắt gia nhập cuộc chiến, đảo mắt đã lấy đi tính mạng vài đệ tử Đạo tông, hơn nữa tử trạng vô cùng thảm, nếu không phải đầu bị bóp nát thì là tim bị moi ra !

Trưởng lão Đạo tông nhìn thấy đệ tử của mình chết thảm như vậy, lập tức giận đỏ mắt –

« Lão thất phu nhà ngươi, nạp mạng đi ! »

Dứt lời, vài vị trưởng lão cùng lao đến từ nhiều hướng, vây đại trưởng lão Ma tông ở giữa, cũng không quan tâm võ công đại trưởng lão Ma tông cao hơn họ nhiều.

Bọn họ điên cuồng quần lấy đại trưởng lão Ma tông, không để ý những vết thương trên người, chỉ biết đánh tới !

Đại trưởng lão Ma tông cho dù là đỉnh tông sư cũng có chút ăn không tiêu, tuy trên người không có nhiều vết thương, nhưng giằng co nửa ngày vẫn chưa giết được vị trưởng lão Đạo tông nào !

Nghĩ đến chủ thượng đang âm thầm quan sát tất cả, đại trưởng lão Ma tông có chút sốt ruột.

« A ! Sư phụ – » Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, lục trưởng lão quay lại liền thấy đệ tử mình thương yêu nhất bị kẻ địch chém bay đầu, máu tươi tung tóe, gương mặt non nớt trở nên dữ tợn, trong đôi mắt trong suốt vẫn chưa mất đi nét hồn nhiên, hai mắt hấn mở to, giống như không cam lòng mình chết sớm như vậy.

“Đồ nhi!” Lục trưởng lão như bùng tỉnh!

Ai ngờ, hấn phân tâm đã tạo cơ hội cho đại trưởng lão Ma tông lách người xuất hiện ngay bên cạnh, ung trào đặt trên cổ hấn, ác liệt bẻ gãy –

Động mạch cổ của lục trưởng lão vỡ nát, máu tươi bắn lên người đại trưởng lão Ma tông, nhưng không khiến hấn chán ghét, mà ngược lại còn hưng phấn hơn!

“Lão lục!” Vài vị trưởng lão bị thương hô lên.

“Lục trưởng lão!” Tông chủ Đạo tông vẫn chưa gia nhập chiến cuộc cũng sùng sốt, sau đó hấn khễ cần môi, rút kiếm vọt lên.

Lúc này, Tông chủ Đạo tông và các trưởng lão đều vây quanh đại trưởng lão Ma tông, đấu pháp của họ càng thêm điên cuồng!

Chiến trường phía trước vô cùng kịch liệt, máu chảy thành sông, mà tiểu đệ tử của Tông chủ Đạo tông – Vân Chí đang dẫn các sư đệ nhỏ tuổi đi về phía hậu sơn.

“Vân Chí sư huynh, chúng ta đang đi đâu a?” Một tiểu sư đệ ba tuổi, bộ dạng thanh tú đáng yêu ngẩng đầu lên hỏi.

Thật ra không chỉ nhóc, mà các tiểu sư đệ đều thắc mắc như vậy.

Vân Chí nhìn các tiểu sư đệ mở to đôi mắt trong sáng nhìn mình, ánh mắt nhất thời nóng lên, thiếu chút nữa thì chảy nước mắt. Nhưng hấn vẫn kiềm chế lại, cứng nhắc đáp, “Chúng ta đến chỗ lão tổ tông, đến lúc đó, các đệ có thể nhìn thấy lão tổ tông a.”

“Lão tổ tông?” Tiểu sư đệ kia mở to hai mắt, “Có phải rất lợi hại không a! Còn lợi hại hơn Tông chủ bá bá?”

Vân Chí cười, tuy nụ cười rất khó nhìn, “Đúng vậy, lão tổ tông rất lợi hại!”

“Oa! Có thể gặp lão tổ tông nha!” Một đám tiểu sư đệ hưng phấn hoan hô.

Suy nghĩ của bọn chúng rất đơn thuần, ngày thường thì sùng bái Tông chủ Đạo tông mạnh mẽ, giờ nghe nói lão tổ tông còn lợi hại hơn Tông chủ, đương nhiên là hưng phấn rồi, chỉ hận không thể lập tức chạy đến bên người lão tổ tông, tìm hiểu bản lĩnh của người!

Vân Chí nghiêng mặt đi, ở nơi không ai nhìn thấy, lén lấy tay lau nước mắt.

Một đám nhóc cứ đi theo sau Vân Chí, rất nhanh đã đến chỗ Đoạn Long thạch trước hậu sơn, hấn lấy ra tín vật mà sư phụ đưa đặt vào chỗ lõm.

Chỉ nghe “ca xát” một tiếng, Đoạn Long thạch cứng như sắt chậm rãi nâng lên, một đường hầm tối đen xuất hiện trước mặt họ.

“Thật tối a.” Giọng nói non nớt vang vào đường hầm.

“Đi thôi.” Vân Chí dắt theo tiểu sư đệ nhỏ tuổi nhất, đi vào đường hầm.

Theo bước chân của họ, đường hầm tối đen đột nhiên sáng lên, tuy không phải rất sáng, nhưng bóng tối xung quanh đã được xua đi, đường hầm cũng không đáng sợ như trước nữa.

Vân Chí hít sâu, vội đi về phía trước.

Thật ra, hắn cũng có chút sợ hãi.

Lúc cả nhóm đi qua khúc rẽ, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, “Tiểu tử, ngươi là ai?”

Vân Chí cả kinh, vội đáp theo bản năng, “Ta là Vân Chí, đệ tử Đạo tông, vâng lệnh sư phụ đến đây, sư phụ ta là Tông chủ Đạo tông!” Nói xong, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lập tức hỏi, “Tiền bối... là lão tổ tông?”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Xuất Quan

Chiến trường ở đằng trước thì thâm thiết, không biết đã bao nhiêu đệ tử Đạo tông bỏ mạng, nhưng chắc chắn hơn xa số đệ tử Ma tông.

Cũng không phải vì đệ tử Đạo tông yếu hơn Ma tông, mà vì Ma tông huấn luyện tàn khốc hơn Đạo tông nhiều, bọn họ từ nhỏ đã bị dạy phải tàn khốc lạnh như băng, tuổi nhỏ non nớt đã bị đưa đi giết người, sau đó trải qua vô số cuộc chém giết, kẻ yếu thì chết. Còn các trưởng lão Đạo tông tuy nghiêm khắc, nhưng đối xử với các đệ tử vẫn rất ôn hòa, chưa bao giờ dùng thủ đoạn gì nặng nề, cao lắm cũng chỉ ném vào Tư Quá Nhai để suy ngẫm thôi.

So sánh như thế, cho dù Đạo tông có đệ tử mạnh hơn Ma tông, nhưng thủ đoạn và kinh nghiệm không bằng, chỉ đánh vài chiêu thì trong lòng liền rối loạn, mất đi tánh mạng dưới tay đệ tử Ma tông.

Vì vậy mới nói, đôi khi cuộc sống tàn khốc cũng là con dao hai lưỡi, tuy sẽ tổn thương bản thân, nhưng cũng tăng năng lực thương tổn người khác.

Các trưởng lão Đạo tông nhìn cảnh chiến đấu thê thảm khiến tâm tình lãnh đạm của họ điên cuồng đau đớn.

Trước đây không lâu, những đứa trẻ đó còn ngây ngô tuổi với họ, mặc dù có lúc làm vài chuyện thái quá, nhưng bọn chúng... vẫn chỉ là trẻ con.

“Ma đầu, lão tử giết ngươi!” Một trưởng lão bị chọc giận, cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp dùng chiêu tổn thương địch một ngàn tự hại tám trăm, để lại một vết thương sâu trên tay đại trưởng lão Ma tông.

“Tê!” Đại trưởng lão Ma tông trừng mắt – tuy rằng hắn từng đánh qua vô số trận, chịu qua rất nhiều vết thương trí mạng, nhưng nhiều năm sống an nhàn sung sướng đã làm hắn mất đi khả năng gặp nguy không loạn trước đau đớn thể này.

Đương nhiên, trưởng lão Đạo tông chém đại trưởng lão Ma tông một đao, bản thân cũng bị hắn chụp một chưởng lên ngực, cả người bay xa mấy thước, làn da ở dưới y phục nhanh chóng hiện lên dấu tay đen thui.

“Phốc xuy –” Trưởng lão Đạo tông lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Lão Cừ!” Các trưởng lão quát lớn.

Những người khác đều tiến lên, chỉ để lại một trưởng lão nhân có cơ hội rời khỏi chiến cuộc, phi thân đến bên cạnh cứu trưởng lão.

“Lão Cừ, ngươi sao rồi? Có ổn không!” Trưởng lão mặt đen sốt ruột hỏi.

Cửu trưởng lão trừng mắt, “Ngươi chạy tới đây làm gì, nhanh lên! Giết lão ma đầu kia! Như vậy ta mới – phốc xuy!” Lời còn chưa dứt, hắn đã phun một ngụm máu tươi.

“Lão Cừ! Lão Cừ!” Trưởng lão mặt đen sốt ruột kêu.

Ánh mắt tan rã của cửu trưởng lão lại có vài phản ánh sáng, giống như hồi quang phản chiếu, hắn nắm chặt tay trưởng lão mặt đen, khó khăn nói, “Giết lão ma đầu... bảo vệ Đạo tông ta... giết hắn... giết hắn thì ta chết mới nhắm mắt!”

Lời nói dứt quãng, hai mắt trợn lớn, bộ dạng cửu trưởng lão lại dữ tợn thêm vài phần!

“Được... Được!” Trưởng lão mặt đen lúc thường luôn nghiêm túc, bây giờ cũng ướm lệ hai mắt, sau đó tận mắt thấy sư đệ mình trợn mắt qua đời.

“Lão Cừ...” Trưởng lão mặt đen nghẹn ngào kêu, ánh mắt nhanh chóng nhiễm đỏ, xoay người nhảy vào cuộc chiến.

“Lão ma đầu –“ Một tiếng quát phẫn nộ vang lên, vọng lại thật lâu trên bầu trời Đạo tông.

Lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ xa truyền đến, giống như tiếng chim hót báo thức, đánh sâu vào từng người đang điên cuồng chiến đấu, cũng khiến họ tỉnh táo trong nháy mắt! Không nhịn được mà ngừng động tác lại –

“Kẻ nào dám giương oai ở Đạo tông ta!”

Rung động lòng người! Thực lực đỉnh cao của đại tông sư!

Lời đã nói xong nhưng tiếng vẫn chưa tan, dư âm vẫn vang vọng bên tai từng người!

Lúc này, một bóng dáng màu trắng xuất hiện ở phía chân trời, tuy nhỏ bé nhưng lại có thực lực chấn động trời đất, ở trong vùng trời này, không ai có thể coi thường bóng dáng đó! Rõ ràng chỉ là một màu trắng nhàn nhạt, lại như hòa cùng mây trắng trên trời cao, có thực lực mạnh mẽ khiến người khác kinh sợ!

Đó là đại tông sư – lão tổ tông Đạo tông!

Trong nháy mắt, bóng dáng đã xuất hiện trên đầu chiến trường thảm thiết, đập gió lơ lửng, không hề dùng bất kỳ vật gì, cứ lơ lửng trên không nhìn xuống mọi người, ánh mắt cao ngạo như vị thần đang nhìn chúng sinh!

“Hừ, Ma tông?” Vị tổ tông này hình như có oán hận rất sâu với Ma tông, nhìn thấy đệ tử Ma tông một thân hắc y, lập tức khinh thường hừ một tiếng, sau đó nhẹ nhàng phát một tay về phía đại trưởng lão Ma tông –

“Oành!” Trước mặt đại trưởng lão Ma tông giống như có một khối không khí đột nhiên nổ tung, dòng khí chấn động khiến đại trưởng lão Ma tông nội lực hỗn loạn, thân thể như điều đứt dây bay đi!

Tông chủ Đạo tông, các trưởng lão và những đệ tử đang rất thâm đầu ngẩng đầu nhìn bóng dáng ấy, kích động hô, “Lão tổ tông!”

Mặc dù rất nhiều đệ tử không biết Đạo tông nhà mình lại có lão tổ tông thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng bản thân đang gặp nguy hiểm, đột nhiên lại có một người mạnh mẽ như tiên nhân từ trên trời giáng xuống... tin ngưỡng của họ đã thay đổi.

Đó là thực lực đại tông sư, đủ để bất kỳ kẻ nào phải ngưỡng mộ.

Lão tổ tông nhẹ nhàng hạ xuống đất, mũi chân điểm nhẹ, lặng yên nhìn xung quanh, trên mặt không có biểu tình gì, giống như không nhìn thấy đám hậu bối Đạo tông đang kích động khi nhìn thấy hắn.

Thật lâu sau, hắn lên tiếng, dùng giọng điệu trưởng bối trách cứ vãn bối, “Đường đường là Đạo tông, lại để Ma tông khi dễ tới mức này, còn muốn lão tổ tông ra mặt cứu vãn, các ngươi... thật là có tiền đồ! Hừ!”

Lão tổ tông bất mãn, không hề lưu tình mà trách cứ nhưng không hề làm đệ tử Đạo tông khó chịu hay không vui, có thể nói, lão tổ tông là hy vọng lớn nhất của bọn họ lúc này, người trách cứ không những không làm họ khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy an tâm.

“Lão tổ tông!” Tông chủ Đạo tông đi đến, trong mắt ngấn nước, giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, nghẹn ngào nói, “Ngài... ngài...”

Hắn vừa định hỏi “sao ngài lại xuất quan”, lão tổ tông hình như biết kế tiếp hắn định nói gì, đảo mắt qua liền khiến Tông chủ Đạo tông nghẹn lời.

Thấy Tông chủ Đạo tông không nói nữa, lão tổ tông hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi.

Hắn xuất quan nhìn thì thanh thế rất lớn, nhưng sức mạnh thực tế cỡ nào thì tự hắn hiểu rõ.

Theo lý mà nói, sau khi hắn bế quan, vốn nên giống với mấy lão già kia, hoàn toàn chặt đứt liên lạc với bên ngoài, chuyên tâm tu luyện. Nhưng hắn từng là Tông chủ, trong lòng vẫn có một phần không buông tay được – hiện tại là lúc quan hệ Đạo tông và Ma tông căng thẳng, lỡ như Đạo tông xảy ra chuyện, mấy lão già bọn họ lại toàn bộ bế quan, trong tông không hề có một đại tông sư nào chấn thủ, nếu thật sự xảy ra chuyện thì hối hận không kịp.

Vì vậy hắn để lại trong sơn động bế quan kia một cái tâm khí.

Lúc Vân Chí và các tiểu đệ tử Đạo tông tiến vào, hắn lập tức cảm nhận được, hỏi bọn họ vài câu, lại khiếp sợ phát hiện Đạo tông đã đến lúc nguy nan!

Hắn không dám chậm trễ, vội vàng cường chế xuất quan, ra lệnh Vân Chí chiêu cố tốt những hi vọng mai sau của Đạo tông rồi lập tức lao đến chiến trường, lại thấy một màn thảm thiết đó.

Đương nhiên, hắn cường chế xuất quan không phải không có hậu quả, tuy hiện tại nhìn thì có vẻ thực lực hắn sâu không lường được, nhưng lực phù ngũ tạng đã bị thương rất nặng, sau trận chiến này không biết bao lâu mới hồi phục được.

Đương nhiên, với lão tổ tông, tự mình bị thương là chuyện nhỏ, chỉ cần Đạo tông có thể bình yên vô sự, cho dù trả giá là tính mạng thì cũng xứng đáng.

Chẳng qua, hắn bị thương, thực lực đã giảm nhiều, đối phó với đỉnh tông sư tuy không phải khó khăn nhưng vẫn mất một ít tinh lực, nên biết nếu dựa theo thực lực thật sự của hắn, một đỉnh tông sư còn con, hắn có thể kết thúc dễ dàng. Vừa rồi đánh bay đại trưởng lão Ma tông, ngoại trừ cho Ma tông

một lời cảnh cáo, cũng là thừa dịp đại trưởng lão Ma tông còn đang ngạc nhiên thôi.

Nhưng hẳn thật sự lo lắng không phải là đại trưởng lão Ma tông đỉnh tông sư đã bị thương nặng kia, mà xung quanh vẫn còn đại tông sư Ma tông ẩn nấp! Nếu thật sự như thế, bản thân tuyệt đối không nắm chắc thắng lợi!

Đó cũng là lý do hẳn không để Tông chủ Đạo tông nói hết, nếu chuyện hẳn cường chế xuất quan không bị lộ ra trước những đại tông sư đang ẩn nấp, nói không chừng có thể uy hiếp họ mà khiến họ chủ động rời đi!

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của hẳn không sai, thật sự có một đại tông sư Ma tông đang âm thầm quan sát –

“Không thể tin được lão tổ tông lại vì tồn vong của Đạo tông mà không để ý cả tính mạng, cường chế xuất quan thật khiến người khác khâm phục... khâm phục a!” Lời nói thì khen tặng nhưng nghe vào tai lại đầy châm chọc và trêu tức.

Rất nhanh, người lên tiếng đã lộ mặt.

Đó là một nam tử toàn thân bị phủ trong bóng tối, chỉ lộ ra khuôn mặt khiến người khác giật mình. Hắn mặc một thân hắc y, trong lúc bước đi có một loại ánh sáng màu bạc kỳ dị, mà chỗ vạt áo bay cao có thêu hoa văn màu vàng, rực rỡ dưới ánh mặt trời. Tóc của hẳn rất dài, ước chừng dài tới bắp chân, lúc này đang kỳ quái bay lượn xung quanh hẳn, nhẹ nhàng đung đưa tựa như có sinh mệnh. Tai hẳn có đeo một vật trang sức, nhìn không ra chất liệu nhưng lại có cảm giác hoa lệ không tả nổi.

Hắn từ bóng tối đi ra, vậy mà lại bước trên không mà đến, bàn chân cách mặt đất tầm một thước, dưới chân giống như có một bậc thang vô hình để hẳn bước xuống từng bước, đảo mắt mỉm cười với lão tổ tông Đạo tông cách đó không xa.

Người này đột ngột xuất hiện lại khiến tất cả người Đạo tông kinh ngạc!

Đạp không lãng phong xem như đại diện cho cảnh giới đại tông sư, người này có thể làm được có nghĩa là một đại tông sư, nhưng mà... nhưng mà đại tông sư này... hình như quá trẻ!

Nói tới tuổi, đừng nói là đại tông sư, cho dù là tông sư cũng có chút khó tin! Nhưng mà dạng người thiên tài kinh người như vậy thật sự có trên đời, đang xuất hiện trước mặt bọn họ!

Vì thế, rất nhiều người nghĩ lệch đi, cho rằng đại tông sư này có nghiên cứu thuật trú nham, rành rành đã lớn tuổi nhưng lại dùng bộ dạng tuấn tú mê hoặc lòng người.

Chỉ là sự thật không phải như họ tưởng tượng, người này không nghiên cứu trú nham gì hết, mà tuổi của hẳn vốn là như thế!

Lúc này, đại trưởng lão Ma tông bị lão tổ tông Đạo tông đánh bay đang đè lại ngực, chịu đựng đau đớn toàn thân, đi tới bên người nam tử, cúi đầu, cung kính gọi, “Chủ thượng.” Trong giọng nói mang theo vài phần hổ thẹn, lý do dĩ nhiên vì bản thân tấn công Đạo tông lâu vậy nhưng chưa thành công.

Đại trưởng lão Ma tông vừa hô xong, đệ tử Ma tông cũng tỉnh táo lại, một giây trước còn giết người như ngóe, giây sau lập tức xoay người hô, “Chủ thượng!”

Người được tất cả Ma tông gọi là chủ thượng dĩ nhiên là ca ca Lâu Thập Tam – Lâu Mạc Bạch!

Chủ thượng? Vài vị trưởng lão Đạo tông ngạc nhiên, nhìn không được suy đoán, hắc y nam nhân này chẳng lẽ là...

Bọn họ vẫn còn nghi ngờ, nhưng lão tổ tông Đạo tông đã khẳng định sự thật, vừa bị đối phương vạch trần việc cường chế xuất quan, hơn nữa bị nội thương là thật, sắc mặt lão tổ tông trở nên khó coi, liên lạnh giọng giễu cợt, “Thật không ngờ, Tông chủ Ma tông lại là một đứa nít ranh miệng còn hôi sữa, chắc người là được ma huyết truyền thừa chứ gì.”

Nghe thấy hẳn không chút kiêng nể nhắc tới ma huyết truyền thừa, Lâu Mạc Bạch nổi lên một chút lãnh ý, nhưng hẳn không biểu lộ ra ngoài, vẫn thản nhiên mỉm cười, nụ cười tà tử trêu người, giống như chẳng hề tức giận vì lão tổ tông Đạo tông gọi hẳn là nít ranh.

Nhưng Lâu Mạc Bạch cũng không phải một người thích bị đánh, rất nhanh hẳn đã châm chọc lại, “Tiền bối bị nội thương hành hạ vậy mà miệng lưỡi vẫn rất lợi hại, thật sự là làm văn bối bội phục vô cùng a.”

Miệng hẳn nói bội phục, cảm lại hơi nâng lên, ánh mắt nhìn lão tổ tông đầy khinh miệt.

Trong mắt hẳn, thực lực đại diện mọi thứ, tuy lão già này thực lực mạnh mẽ nhưng bây giờ bị nội thương nặng như vậy, vốn không chịu được lâu, dĩ nhiên hẳn chẳng để lão già này vào mắt, tuy rằng lão cũng có thực lực đại tông sư.

Sắc mặt lão tổ tông Đạo tông lập tức lúc trắng lúc xanh – mấy chữ “miệng lưỡi lợi hại” kia nghe thật chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Xuyên Tim

“Tiểu tử ngươi!” Lão tổ tông lập tức nổi giận, trừng mắt nhìn Lâu Mạc Bạch!

Chỉ là vẻ mặt này không xuất hiện quá lâu, rất nhanh hắn đã điều chỉnh tốt tâm trạng, nuốt xuống tức giận với cái giọng điệu đủ khiến hắn nội thương học mấu kìa, vẻ giận dữ trong mắt cũng dần dần tan đi.

Sự giận dữ khi nãy cứ như ảo giác xuất hiện trong thời gian ngắn, hiện tại hắn đã bình tĩnh lại, mà mấy lời nói của Lâu Mạc Bạch chỉ là gió thoảng, hắn chẳng để vào mắt.

Lâu Mạc Bạch nhìn vẻ mặt lão tổ tông Đạo tông, hơi nhướng mi – quả nhiên là lão hồ ly, tốc độ điều chỉnh cảm xúc lại nhanh như vậy, đến cả hắn cũng có chút kinh ngạc.

Lão tổ tông Đạo tông lạnh mặt, cảm xúc ở đáy mắt đều bị băng tuyết bao phủ, giọng nói của hắn cứ như có chứa hàn khí, khiến người ta sồn tóc gáy, “Tuy nói Đạo tông bọn ta và Ma tông ngươi kết thù đã lâu, nhưng bọn ta tuyệt đối không giầu đồ bìm leo, mỗi lần chiến tranh, bọn ta đều quang minh chính đại mà chiến đấu. Tiểu tử, tuy ngươi là Tông chủ Ma tông, nhưng không có nghĩa ngươi sẽ tùy tiện phá hỏng quy củ này chứ? Không bằng hôm nay các ngươi rút lui, lão phu dĩ nhiên sẽ ghi nhớ phần lưu tình này.”

Hắn biết rõ, mình đã bị nội thương, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thời gian một nén nhang trước mặt tiểu tử này, vì vậy nếu muốn hắn đánh đuổi Ma tông như đã nói là chuyện không có khả năng. Cho nên hắn không thể không dùng luật lệ Đạo tông âm thầm tuần thủ nhiều năm nay, nói cách khác, chi sợ Đạo tông khó tránh khỏi kiếp số hôm nay!

Nói thật, lấy vai vế như hắn mà lại nói chuyện với Lâu Mạc Bạch như vậy có thể xem như là chịu thua rồi, nếu là lúc trước, dù cho chết trận hắn cũng tuyệt đối không nói những lời đó, đây hoàn toàn là vũ nhục!

Chỉ là, hắn có thể chết trận, nhưng vẫn bồi Đạo tông nhiều như vậy, họ không thể chết vì cổ chấp của hắn.

Vô tình, lão tổ tông đã lộ ra vẻ già nua khô cằn của mình, giống như đã dùng hết sức lực trong người, lộ ra tức giận và không cam lòng.

Đáng tiếc, Lâu Mạc Bạch cũng không bỏ qua cho lão tổ tông, hắn hừ nhẹ một tiếng, khinh thường nói, “Ngươi muốn đặt phần lưu tình của ta trong lòng? Vậy có nghĩa là ngươi thiếu ta một cái ân tình sao?”

Hắn trừng mắt nhìn lão tổ tông Đạo tông, giống như đang xem một chuyện cười động trời –

Ma tông và Đạo tông là kẻ thù từ khi sinh ra, xung khắc nhau như nước với lửa, mà lão tổ tông Đạo tông lại nói sẽ thiếu Tông chủ Ma tông một cái ân tình? Đây không phải chuyện cười thì là gì?

Về mặt giả vờ lạnh băng của lão tổ tông Đạo tông thiếu chút nữa bị phá hỏng.

Lâu Mạc Bạch cũng không quan tâm vẻ mặt của lão già đó, vẫn nói tiếp, “Mà cái điều lệ mà ngươi nói đó, sao trước giờ ta chưa hề nghe qua? Người dụng binh quyết thắng bại là dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, mà bọn ta cũng không giầu đồ bìm leo, chỉ là tìm đúng thời cơ mà thôi.” Còn các ngươi, coi như xui xẻo đi.

Lão tổ tông Đạo tông không nhịn được nữa, đột nhiên hắn giẫm một bước lên mặt đất, ba thước xung quanh đều bị phá vỡ, hắn trừng mắt nhìn Lâu Mạc Bạch, gần từng tiếng, “Tiểu tử ngươi đừng có khinh người quá đáng!”

Lâu Mạc Bạch mỉm cười, vẫn chưa có phản ứng gì.

Nhưng thái độ của hắn khiến lão tổ tông Đạo tông càng giận hơn, cao giọng quát, “Tiểu tử, cho dù ngươi là đại tông sư cũng đừng cuồng vọng như thế, Đạo tông ta không phải chỉ có ta là đại tông sư!”

“Vậy bảo bọn hắn xuất hiện đi.” Lâu Mạc Bạch nhẹ nhàng cười nói, vén sợi tóc ra sau, theo động tác của hắn, ba nghìn sợi tóc đen sau đầu nhẹ nhàng lay động.

Lão tổ tông Đạo tông nhất thời nghẹn lời – lời nói của hắn cũng không chắc chắn, chẳng qua là hắn không cam lòng nên muốn uy hiếp một chút thôi. Mấy lão già kia bề quan là tử quan, không hề để lại tia tinh thần giống hắn, muốn gọi bọn họ đi ra có thể xem là khó như lên trời.

“Hôm nay ngươi nhất định đẩy Đạo tông ta đến đường chết?” Lão tổ tông cứng rắn hỏi.

Lâu Mạc Bạch hơi gật đầu, không chút lưu tình trả lời, “Dĩ nhiên.”

“Như vậy —” Khi thể của lão tổ tông đột nhiên dâng cao, hắn nhìn Lâu Mạc Bạch, gần từng tiếng, “Hôm nay, lão phu dù liều cái mạng này cũng muốn giết ngươi!”

Lâu Mạc Bạch phát tay áo, khom người, nở nụ cười ôn hòa, “Xin cứ tự nhiên.”

Lão tổ tông lập tức nhún người phi thân, tập trung chân khí vào bàn tay, một chưởng đánh xuống thật kinh thiên động địa! Người xung quanh, cho dù là Đạo tông hay Ma tông đều bị đánh văng ra, chân khí trong cơ thể cũng liên tục quay cuồng, vài người còn phun ra máu tươi.

Mọi người nhất thời hoảng sợ nhìn về lão tổ tông Đạo tông không hề mơ hồ, ngược lại tràn đầy thực lực mạnh mẽ, trong lòng nghĩ đến – chẳng lẽ đây là cảnh giới cao nhất trong truyền thuyết, cảnh giới đại tông sư, thật sự là... quá mạnh!

Tuy rằng trong lòng có nhiều suy nghĩ, nhưng bọn họ cũng không dám nán lại lâu, mặc kệ khi nãy có đang đánh nhau hay không đều liên tục lui ra khỏi chỗ đó, ở phía xa nhìn trận quyết đấu kinh thiên động địa!

Trong nháy mắt, chiến trường trở nên yên tĩnh, mà bóng dáng lão tổ tông Đạo tông và Lâu Mạc Bạch cũng lộ ra!

Ngay lúc lão tổ tông Đạo tông đánh một chưởng tới, tay phải của Lâu Mạc Bạch cũng vẽ hình một nửa vòng tròn, ống tay áo màu đen theo động tác của hắn âm thầm phác họa thành một dấu hiệu. Trong nháy mắt, tay hắn nắm thành quyền, điểm nhẹ mũi chân một chút, cả người liền bay lên trời giống như giao long xuất thế, mang theo khí thế có thể xuyên thủng mây xanh, gió lốc nổi lên thành một quyền đánh vào chưởng của lão tổ tông Đạo tông!

Một chiêu này tuy Lâu Mạc Bạch chưa ra hết sức nhưng cũng đã dùng bảy phần. Vậy mà một chưởng lão tổ tông lại không hề rơi vào thế hạ phong!

Lão già này thật sự trải qua trăm trận chiến, Lâu Mạc Bạch âm thầm nói.

Cao thủ quyết đấu, chỉ trong khoảnh khắc.

Hai người chạm nhau một chút, rất nhanh đã tách ra nhưng hai bên đều hiểu rõ thực lực đối phương.

Hiện tại, Lâu Mạc Bạch mới phát hiện nguyên nhân thật sự vì sao lão tổ tông Đạo tông chống lại bảy phần thực lực của mình vẫn không rơi xuống thế hạ phong.

Không ngờ, lão tổ tông này vì muốn giết Lâu Mạc Bạch mà dùng cách thiêu đốt nội lực, nên biết, thiêu đốt nội lực tuy rằng lợi hại, có thể bùng phát sức mạnh trong nháy mắt nhưng không thể hồi phục trong thời gian ngắn, sau trận quyết đấu này, lão tổ tông Đạo tông sẽ rút khỏi cảnh giới đại tông sư là chuyện chắc chắn.

Nếu lão tổ tông rút khỏi cảnh giới đại tông sư, chỉ sợ cả đời này hắn cũng không thể đột phá lần nữa. Cái giá như vậy sao không đau thương được?

Hơn nữa, thời gian hai người quyết đấu càng lâu, dẫn đến nội lực lão tổ tông tiêu hao càng nhiều, nếu thật sự vượt qua giới hạn, chỉ sợ hắn sẽ hóa thành tro trong nháy mắt, ngay cả thi thể cũng không còn.

Thực lực mạnh mẽ đều cần trả giá lớn.

Trong lúc vô tình, Lâu Mạc Bạch sinh ra một chút khâm phục với lão tổ tông Đạo tông – Tuy lão già này khiến người ta chán ghét, nhưng trái tim mạnh mẽ và liều lĩnh vì Đạo tông quả thật khiến người ta khâm phục!

Nhưng mà, hắn khâm phục lão già này là một chuyện, hắn tha cho lão lại là một chuyện khác.

Hắn sẽ vì khâm phục mà không giết chết lão, để cho Đạo tông đang bị tổn thương một cơ hội sao?

Đáp án rất rõ ràng – Không.

“Xem ra ta phải dùng hết sức rồi.” Lâu Mạc Bạch lẳng lặng đứng giữa không trung, nhẹ nhàng cười.

Rất nhanh sau đó, hắn nâng hai tay lên, kết thành một dấu hiệu kỳ quái, trong miệng lầm bầm gì đó, không biết đang nói điều gì.

Nhưng hiển nhiên, cái dấu tay kia khiến lão tổ tông Đạo tông lập tức trắng mặt – thật không ngờ, tiểu tử này lại có thiên phú mạnh như thế, hoàn toàn kế thừa được truyền thừa ma huyết! Nên biết, ở Ma tông, người có thể hoàn toàn kế thừa được truyền thừa ma huyết đã không còn xuất hiện trong trăm năm qua!

Sư phụ đã đi về cõi tiên của lão tổ tông từng nói, nếu Ma tông xuất hiện người hoàn toàn kế thừa ma huyết, vậy cũng có nghĩa là tận thế của Đạo tông đã đến.

Đạo tông cũng từng có truyền thừa, nhưng vì bên trong tông có phản đồ đã cắt đứt truyền thừa. May mà truyền thừa của Ma tông vẫn chưa có ai hoàn toàn kế thừa được, vì vậy mới có thể cục ngang nhau như bấy lâu, nhưng bây giờ lại xuất hiện một người như thế...

Lão tổ tông Đạo tông nhất thời cảm thấy tuyệt vọng – chẳng lẽ trời cao thật sự muốn tiêu diệt Đạo tông ta?

Hắn thở dài rồi nhìn lên trời, giống như thấy được gương mặt mỉm cười an ổn của sư phụ.

Hắn khẽ nói trong lòng, sư phụ, thật có lỗi, đồ nhi phụ lòng người rồi.

Hắn cũng không ngăn cản động tác mở ra truyền thừa ma huyết của Lâu Mạc Bạch, bởi vì hắn biết rõ, từ khi cái dấu kia được tạo thành thì truyền thừa ma huyết đã bắt đầu, bây giờ mình vốn không thể lại gần hắn, dù xông lên cũng chỉ vô dụng thôi.

Rất nhanh, xung quanh Lâu Mạc Bạch nổi lên một vài tia hắc ám, chúng bay lượn xung quanh Lâu Mạc Bạch giống như những đũa bẻ thân thiết. Không quá lâu sau, tia hắc ám kia hợp vào thân thể Lâu Mạc Bạch, mà trên làn da hắn cũng nổi lên trận đồ che kín hết nửa người.

Chẳng qua vì quần áo nên chỉ nhìn được trận đồ lộ ra từ cổ hắn.

Một nửa gương mặt tuyệt mỹ kinh thiên động địa kia giờ đã xuất hiện trận đồ, yêu dị không tả nổi, cũng mỹ lệ khiến người ta run sợ.

Lâu Mạc Bạch chậm rãi nâng mắt, đôi mắt xinh đẹp như ngọc sáng lúc này tràn ngập màu đen.

Hiện tại hắn mạnh mẽ như thần.

Lão tổ tông Đạo tông không hề phản kháng đã bị một chuồng của Lâu Mạc Bạch đánh bay ra xa, hắn ngã trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Lão tổ tông!” Một bóng người màu trắng bay ra, đón người lão tổ tông.

Nhưng ngay sau đó, một cây đao lại xuyên qua tim lão tổ tông.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Phản Đồ

Lúc lão tổ tông Đạo tông bị đánh bay đi, hắn chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, phun ra một ngụm máu tươi ở giữa không trung, vô số giọt máu bay đầy trời. Sau khi phun ngụm máu tươi, lão tổ tông Đạo tông trong nháy mắt cứ như trở nên già hơn, khuôn mặt lập tức tái nhợt như giấy trắng, một chút huyết sắc cũng không có.

“Lão tổ tông!” Bên tai hắn vang lên tiếng kêu, giống như tiếng kim loại bén nhọn từ xa truyền đến.

Giọng nói này hắn rất quen, đó là hậu bối của hắn, Tông chủ Đạo tông.

Nghĩ tới việc vào thời khắc này mà hậu bối có thể ra mặt, lão tổ tông bị nội thương vui mừng mỉm cười – cho dù hắn chết, Đạo tông coi như cũng... có người kế tục...

Hắn thả lỏng cả người, mệt mỏi nhắm mắt lại, đầu óc choáng váng cuối cùng cũng tốt hơn.

Không lâu sau, hắn cảm giác có người đỡ được mình cùng hạ xuống mặt đất, lập tức khiến mặt đất nứt ra một khe nhỏ.

“Khụ khụ...” lão tổ tông ho hai tiếng, đang chuẩn bị mở mắt nhắc nhở hai câu, đột nhiên cảm nhận được một mối nguy hiểm đang đánh tới.

Hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, hắn dĩ nhiên biết mối nguy hiểm này là gì!

Là sát ý!

Lão tổ tông gần như phản ứng theo bản năng, muốn nhảy lên nhưng lại phát hiện bả vai mình bị người khác nắm lấy.

Mà người này...

Lão tổ tông hoảng sợ quay đầu lại, chỉ kịp nhìn nụ cười lãnh lạnh quỷ dị hiện lên trên gương mặt kia, lập tức cảm giác được một trận khí lạnh xẹt qua, một thanh chủy thủ sắc bén không hề do dự đâm vào tim hắn, toàn bộ thân chủy thủ đều đâm sâu vào, trực tiếp xuyên thẳng qua người hắn!

Lão tổ tông còn chưa kịp phản ứng thì một cổ chân khí đã theo chuỗi chủy thủ tiến vào khiến tâm mạch hắn vỡ nát.

Lúc trước tuy hắn bị nội thương rất nặng, lại bị thực lực mạnh mẽ của Lâu Mạc Bạch công kích, nhưng nội lực của hắn vẫn bảo vệ tâm mạch, cho dù kinh mạch toàn thân bị vỡ nát thì hắn chắc chắn cũng bảo vệ được cái mạng này. Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến trong nhà lại có phản đồ, mà phản đồ này còn trực tiếp dùng chủy thủ đâm xuyên tim hắn, lại dùng chân khí đánh nát tâm mạch của hắn!

Cái chết này, cho dù là Đại La Kim Tiên xuất hiện cũng không cứu được!

Cơ hội sống đã đứt, lão tổ tông Đạo tông giận không kiềm được, cũng chỉ dựa vào con giận này nên tạm thời chưa ngã xuống, nhưng cũng đã đủ để Tông chủ Đạo tông Duệ Tề nhanh chóng lui lại một đoạn. Lão tổ tông khó khăn bước lên, tức giận chỉ tay vào Duệ Tề, quát, “Duệ Tề, ngươi là phản đồ ‘ăn cây táo, rào cây sung’ –“

Lúc trước nghe tiểu đệ tử Vân Chí kể lại, hắn đã hoài nghi đứng sau việc Ma tông tràn lên núi là có nội ứng, hơn nữa nội ứng này có địa vị không thấp, ít nhất là cấp bậc trưởng lão. Nhưng mỗi người có thể đảm nhiệm chức vị trưởng lão Đạo tông, không ai không có thực lực mạnh mẽ và phẩm chất tốt đẹp, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng có chút chần chừ, hơn nữa vẫn có một chút hoài nghi về suy đoán của mình.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, nếu hắn còn không biết phản đồ là ai thật sự quá ngu xuẩn!

Nghĩ vậy, lửa giận trong lòng lão tổ tông lại càng cao, “Đạo tông ta chưa từng bạc đãi ngươi, địa vị ngươi lại là Tông chủ, sao lại làm sao loại chuyện phản bội sư môn thế này!”

Các đệ tử Đạo tông xung quanh cũng ngạc nhiên, vẫn chưa kịp phản ứng với việc vừa xảy ra. Vài vị trưởng lão Đạo tông bị thương lúc này mới giật mình, cũng giận không kiềm được trừng mắt nhìn Tông chủ Đạo tông Duệ Tề, bọn họ vốn muốn trực tiếp đi lên giết hắn, nhưng lại nhớ tới lão tổ tông tề trên mặt đất, không thể không tha cho Duệ Tề, trước tiên chạy tới bên cạnh lão tổ tông giúp người đứng dậy.

Một vài trưởng lão biết y thuật vội điểm một ít huyệt vị trên người lão tổ tông, sau đó lấy ra kim châm bên trong người, nhanh chóng hạ xuống mấy châm.

“Sao rồi?” Một trưởng lão khác sốt ruột hỏi.

Trưởng lão biết y thuật lắc đầu, “Ta chỉ có thể dùng châm để kéo dài tính mạng, nhưng... ai, không còn cách nào khác a.” Hắn nói xong, ánh mắt cũng âm ảm vài phần.

Trưởng lão kia nhất thời tức giận, quay lại quát Duệ Tề, “Giới cho tiểu tử ngươi, lại làm ra chuyện bi ối hạ lưu này, không sợ lúc chết bị người khác đâm cột sống sao, không sợ sự phụ ngươi mắng vào mặt sao?”

Duệ Tề bĩu môi, chẳng hề quan tâm, khề hừ một tiếng, nghiêm túc nói, “Ta không giết hắn thì hắn cũng không sống nổi nữa, thống khổ như thế chi bằng ta giúp hắn kết thúc, đây là giúp hắn đó a.”

Mấy người Đạo tông bị Duệ Tề trơ tráo trả lời tới mức không biết nói gì, một lúc lâu sau bọn họ mới quát, “Rõ ràng là chuyện đại nghịch bất đạo, còn dám nói như vậy, Duệ Tề ngươi thật không biết xấu hổ! Ngươi có nghĩ tới thân phận Tông chủ Đạo tông hay không!”

“Tông chủ?” Nói đến hai chữ này, Duệ Tề như ăn phải thuốc nổ, tức giận vỗ ngực, “Ta mà là Tông chủ sao? Ta là nô lệ của đám trưởng lão các người thì có! Cho dù võ công của ta cao hơn các ngươi, nhưng các ngươi luôn tìm ra đủ loại lý do để lấy lệ với ta, chuyện lớn trong tông có khi nào ta được quyết định một lần sao! Thiên hạ này, chỉ sợ không có chương môn nào ghen khuất như ta! Cái gì mà Đạo tông đệ nhất thiên hạ, phi! Đều là chó má!”

Hắn nói xong, chửi thề một tiếng, hoàn toàn mất đi dáng vẻ hiền lành lúc bình thường.

Con người là động vật giỏi giả vờ. Ai có thể nghĩ, Tông chủ Đạo tông bình thường luôn tươi cười hiền lành lại có bộ mặt thật xấu xí đáng giận như thế?

Những lời hắn nói khiến các trưởng lão Đạo tông sợ đến ngậy người – bình thường bọn họ vẫn luôn tôn kính vị tông chủ này, chỉ là rất nhiều ý kiến của hắn không dùng được, cho nên mới không tiếp thu ý của hắn, nhưng không nghĩ tới, một chút chuyện nhỏ đó lại khiến Duệ Tề nảy sinh oán hận, lại còn vì oán hận đó mà làm phản đồ!

“Duệ Tề! Đây là lý do của ngươi sao? Khụ khụ...” Lão tổ tông trừng mắt, lớn tiếng quát rồi bắt đầu ho mạnh, giống như muốn ho cả phổi ra ngoài, không lâu sau, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn tính mạng đã như đường tơ, phải dựa vào ngũ châm mới khó khăn kéo dài một hơi, lão tổ tông lại tức giận kích động, thương thế nhất thời nghiêm trọng hơn.

“Không tốt!” Trưởng lão biết y thuật đột nhiên đổi sắc mặt, vội vàng ghé vào bên người lão tổ tông, muốn tiếp tục châm cho hắn.

Nhưng không nghĩ tới, một bàn tay ngăn hắn lại.

“Lão tổ tông...” Trưởng lão nhìn lão tổ tông vẻ mặt bình tĩnh, giống như người sắp chết không phải là hắn, trong lòng nhất thời đau xót.

Lão tổ tông là hy vọng của Đạo tông, hắn thân là đệ tử trung thành và tận tâm với Đạo tông, giờ lại tận mắt thấy người mất trong trận chiến, làm sao có thể không đau lòng rơi nước mắt?

Đừng nói là hắn, mấy trưởng lão khác nhìn thấy lão tổ tông như thế, mắt cũng ngấn nước.

Lão tổ tông bình tĩnh khoát tay, “Người sống một đời làm sao có thể không chết? Ta sống hơn trăm tuổi, coi như đã đủ, nhưng Đạo tông sau này còn cần các ngươi cố gắng nhiều hơn. Còn có...” Ánh mắt hắn nhìn Duệ Tề cách đó không xa, trong mắt đầy lệ khí, “Nhất định phải xử lý sạch phản đồ trong môn!”

“Dạ!” Mấy vị trưởng lão cùng đáp.

“Phản đồ? Hừ.” Duệ Tề nghe thấy cách gọi đó thì khinh thường hừ một tiếng, hần hơi nâng cằm, vẻ mặt kiêu ngạo, “Ta chưa từng xem mình là đệ tử Đạo tông, làm sao gọi là phản đồ chứ?”

“Không phải đệ tử Đạo tông?” Một trưởng lão nén giận, mỉa mai trả lời, “Nếu người không phải đệ tử Đạo tông, vậy võ công của ngươi, cuộc sống mấy chục năm trên núi Đạo tông, thân phận Tông chủ Đạo tông của ngươi... là cái gì?”

Duệ Tề mặt không đổi sắc, nheo mắt chăm chọc, “Chẳng lẽ các ngươi nghĩ ta làm ra chuyện này vì cái lý do buồn cười đó? A, vậy để ta nói cho các ngươi, ta làm vậy là vì báo thù, là Đạo tông các ngươi thiếu ta! Ta muốn đòi lại tất cả!”

“Báo thù? Sao ngươi lại nói vậy!”

Lão tổ tông nghe Duệ Tề nói xong cũng thay đổi sắc mặt, giống như nhớ tới chuyện gì đó, “Chẳng lẽ... ngươi là con của người kia?!”

“Ngươi biết sao?” Duệ Tề lộ ra nụ cười ác ý.

Lão tổ tông lại ho mạnh, nhưng cho dù hần ho đều tó máu thì vẫn cố gắng chống đỡ, gần từng tiếng nói, “Khụ khụ... trước kia ta đã nghi ngờ... nghi ngờ lai lịch của ngươi... nhưng sư phụ ngươi thật sự thích người, dám... dám nhận ngươi... ai ngờ... ai ngờ ngươi lại là con của ác đồ kia...”

Hần nói xong, trong mắt toát ra sự bi ai nhàn nhạt.

Đạo tông vì phản đồ kia chặt đứt truyền thừa mà suýt diệt môn, bây giờ Đạo tông lại vì con của phản đồ đó mà gần như diệt môn, ngay cả tính mạng mình cũng vứt đi vì hần, chẳng lẽ... thật sự là ý trời sao?!

“Sao? Nhớ tới phụ thân ta?” Duệ Tề nói xong, đáy mắt đầy thù hận, giống như nước biển mênh mông tràn qua từng người ở đây, “Trước khi chết, phụ thân nắm lấy tay ta, không ngừng nói phải báo thù thay hần báo thù thay hần báo thù thay hần! Cho nên, ta muốn Đạo tông bị hủy, ta muốn Đạo tông mất đi tất cả, ta muốn dùng Đạo tông để tế linh hồn cha ta! A... Ha ha...” Hần nói xong, điên cuồng cười lên, hơn nữa còn liên tục lắc bả vai—

“Cho nên ta liên lạc với Ma tông, lộ ra tin tức, dẫn người Ma tông lên núi, mục đích chính là giết đám nguy quân từ các ngươi, báo thù cho phụ thân ta, ha ha ha!”

Nghe lão tổ tông nhắc tới và lời nói của Duệ Tề, mấy vị trưởng lão mới nhớ tới một người.

« Chẳng lẽ là... phản đồ kia ! » Một vị trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi.

« Thật sự là Đạo tông ta bất hạnh ! » Một trưởng lão khác cũng chửi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Lịch Sử

Thật ra truyền thừa của Ma tông và Đạo tông cũng không phải thứ thần bí gì, chỉ là một nghi thức trao quyền có chút đặc biệt. Trước khi mỗi vị Tông chủ mất đi, họ đều phải đem công lực của mình, dùng một thứ đặc biệt để bảo tồn lại, chờ đợi Tông chủ tiếp theo xuất hiện. Cho dù là Tông chủ Ma tông hay Đạo tông, việc đầu tiên sau khi nhận chức là nhận truyền thừa.

Quá trình này chắc chắn là đau đớn vô cùng, ví dụ như Lâu Mạc Bạch.

Vật truyền thừa của Ma tông được gọi là « Vạn ma huyết quật ». Huyết quật, ý nghĩa như tên, bên trong đều là máu, mà máu này đều là máu người, trải qua tích lũy nhiều năm, đã nhiều đến mức khủng bố. Chỉ cần đi đến cửa động ‘Vạn ma huyết quật’ là có thể cảm nhận được sát khí kéo đến, chấn động cả lòng người. Nếu ý chí của người đó không đủ vững chắc, chỉ sợ ngay lúc đó sẽ bị sát khí ảnh hưởng, trở thành một tên bạo ngược cuồng giết người, sau đó mất hết công lực mà chết.

Lâu Mạc Bạch đã trải qua chín chín tám mươi mốt ngày ma luyện ở đây, mỗi một ngày đều đau đớn dầy vò tâm can, mà Lâu Mạc Bạch lại dựa vào nghị lực để chống đỡ, vì vậy hần hoàn toàn tiếp nhận truyền thừa, là một Tông chủ hoàn chỉnh so với lịch sử. Mà hần cũng hoàn toàn hấp thu công lực mà các Tông chủ đời trước đã tích tụ trong ‘Vạn ma huyết quật’.

Nếu không, với tuổi đời còn trẻ như hần làm sao có thể là đại tông sư ? Mỗi đại tông sư đều cần thiên phú, thời gian và may mắn. Thiên phú là cơ bản nhất, thời gian cũng rất quan trọng, mà may mắn thì vô cùng mờ ảo. Đó cũng là lý do vì sao các đại tông sư hiện tại toàn là mấy lão già sắp chết.

Lâu Mạc Bạch trở thành người đầu tiên phá vỡ thông lệ này.

Đạo tông dĩ nhiên cũng có truyền thừa, có thể nói, truyền thừa của Đạo tông và Ma tông khác nhau về phương pháp nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, phương pháp của Ma tông thì máu tanh tàn nhẫn, mà Đạo tông thì yên bình hơn rất nhiều, ít nhất không dùng máu người làm vật dẫn nội lực.

Truyền thừa hai bên gần giống nhau dĩ nhiên là có lý do.

Trước khi Đạo tông và Ma tông xuất hiện, từng có một đôi huynh đệ, dùng hết sức lực và tinh thần cả đời để nghiên cứu phương pháp truyền thừa đặc biệt này, nhưng lúc chọn vật dẫn lại xảy ra mâu thuẫn.

Đệ đệ cho rằng dùng máu người là phần quan trọng nhất, máu người là vật dẫn trong cơ thể, là cách dẫn nội lực tốt nhất. Nhưng ca ca lại cho rằng cách này quá tàn nhẫn, nên dùng linh vật trong trời đất làm vật dẫn.

Nhưng đệ đệ không đồng ý với ca ca, cho rằng linh vật và con người quá chênh lệch, có lẽ sẽ xói mòn nội lực.

Hai người từ việc cãi nhau, sau lại trở mặt thành thù, vì vậy Ma tông và Đạo tông xuất hiện.

Đôi huynh đệ này là tông sư sáng lập Ma Đạo tông.

Ai cũng không ngờ, cách của hai người đều thành công, vì thế hai bên đều giữ ý kiến của mình, không còn muốn làm hòa nữa.

Cái gọi là đạo bất đồng bất phan vì mưu, Đạo tông ngày càng phát triển trên con đường chính phái, Ma tông lại càng chạy xa trên con đường ác đồ, cuối cùng khiến hai tông bùng nổ mâu thuẫn.

Trận bùng nổ đó biến thành kẻ thù truyền kiếp.

Mà Ma Đạo tông cũng vì phương pháp truyền thừa độc đáo này mà chậm rãi phát triển, trở thành quái vật trên giang hồ.

Mâu thuẫn của hai tông môn cũng biến thành mưa máu gió tanh trên giang hồ. Mỗi trận chiến đều khiến thù hận càng sâu hơn, cho nên Ma Đạo tông mới hoàn toàn đối địch nhau.

Cục diện đó giằng co rất nhiều năm.

Nhưng chẳng ai ngờ, có một ngày, truyền thừa của Ma tông lại yếu đi. Đây không phải vì truyền thừa, mà là do người nhận truyền thừa, chưa có một ai có thể hoàn thành truyền thừa mà huyết, thực lực Ma tông bắt đầu giảm dần.

Dĩ nhiên Đạo tông mừng như điên, hơn nữa còn nói năng bừa bãi rằng do phương pháp Ma tông quá tàn nhẫn và máu tanh, trời đất không dung cho nên mới trừng phạt như thế.

Ma tông vì không muốn thua Đạo tông, bắt đầu thực hiện một loại huấn luyện mới cho đệ tử, khiến cho đệ tử nhận huấn luyện đều thành vô tâm vô tình, lại có thực lực mạnh mẽ, cũng khiến Ma tông mạnh hơn trước.

Đạo tông dĩ nhiên lại cùng giằng co với Ma tông.

Nhưng Đạo tông chưa bao giờ nghĩ, lại có một ngày, tông môn của mình còn thảm hại hơn Ma tông, không phải vì người thừa kế không hoàn thành truyền thừa, là vì truyền thừa bị cắt đứt !

Chuyện bắt đầu bởi vì một phản đồ nhỏ nhoi, mà phản đồ này chính là phụ thân của Duệ Tề.

Phụ thân Duệ Tề cũng là đệ tử của Tông chủ, có thiên phú cao nhất trong các đệ tử dòng lửa. Hắn tu luyện rất thoải mái, căn bản không vất vả như người khác. Lòng tự tin của hắn lớn dần, hơn nữa lại đứng vào lứa tuổi trẻ kiêu căng nên càng ngày càng cuồng ngạo, không để sư huynh đệ đồng môn vào mắt, tự xem mình là thủ lĩnh của những người cùng lứa, hơn nữa trong lòng còn chắc chắn mình sẽ là Tông chủ tiếp theo.

Ai ngờ, lúc Tông chủ lựa chọn người kế tục lại không hề chọn hắn, mà là một người có thiên phú kém hơn phụ thân Duệ Tề !

Phụ thân Duệ Tề dĩ nhiên không phục, tìm sư phụ của mình làm loạn một trận. Tông chủ ngày thường có chút cưng chiều phụ thân Duệ Tề lại mắng hắn một trận, còn đem hắn đến Tư Quá nhai để bề quan một tháng.

Đợi đến khi phụ thân Duệ Tề đi ra thì truyền thừa của tân Tông chủ đã sắp bắt đầu.

Thật ra truyền thừa Đạo tông không phải một lần là xong như Ma tông, mà tiến hành theo tuần tự, cho nên lúc chọn Tông chủ kế tiếp, thường là được Tông chủ hiện tại chọn, sau khi được chọn thì có thể nhận truyền thừa để tẩy tinh phạt tủy, chậm rãi rèn luyện thân thể khiến nội lực tăng mạnh.

Đương nhiên, tốc độ đó vẫn kém hơn tốc độ truyền thừa Ma tông.

Nhưng truyền thừa của Đạo tông lại dễ dàng hơn Ma tông rất nhiều.

Ma tông rất khinh thường điều này, trong cái nhìn của bọn họ, đau đớn khi nhận truyền thừa cũng là một thử thách với tân Tông chủ, nếu như thế còn không chịu được thì có tư cách gì làm Tông chủ chứ ?

Thời gian truyền thừa của Đạo tông, ngắn thì mấy tháng, lâu thì vài năm, mà lúc tân Tông chủ bắt đầu nhận truyền thừa chỉ mới nửa tháng thôi, có lẽ đang trong quá trình tẩy tịnh phạt tủy.

Phụ thân Duệ Tề bị bắt công, trong lòng ủy khuất, dĩ nhiên sẽ sinh hận. Thật ra hắn là kẻ lòng dạ hẹp hòi, tự nhận mình là thủ lĩnh đám đệ tử, dĩ nhiên rất khinh thường đám sư huynh đệ thiên phú kém hơn hắn, cho nên hắn cũng bị sư huynh đệ bài xích, chỉ là hắn không biết, còn nghĩ bọn họ sợ hắn mà thôi.

Đây cũng là lý do hắn không được chọn là tân Tông chủ, sư phụ của hắn tuy cưng chiều vì thiên phú của hắn, nhưng lại rất rõ tâm tính của hắn, biết hắn là kẻ lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa lại kiêu ngạo khinh người, mà người như vậy tuyệt đối không thích hợp là người đứng đầu một tông môn. Vì thế sư phụ của hắn cũng lựa một đệ tử khác của mình, đệ tử này tuy thiên phú không bằng phụ thân Duệ Tề, nhưng cũng không kém. Quan trọng hơn, tính cách của hắn vô cùng trầm ổn, đây cũng là chỗ sư phụ của hắn coi trọng nhất, cũng cho rằng chỉ có người như vậy với đám đương tốt vị trí Tông chủ Đạo tông.

Nhưng Tông chủ kia thông minh cả đời, lại không ngờ rằng, hy vọng của Đạo tông sẽ vì lựa chọn của hắn là chôn vùi trong tay một đệ tử khác.

Phụ thân Duệ Tề sau khi căm giận thì hạ quyết tâm phải ngăn cản truyền thừa này, hắn tính toán một chút, sau đó quyết định tìm tới Ma tông, nói rõ ý đồ của mình, muốn hợp tác cùng Ma tông.

Ma tông dĩ nhiên rất vui vẻ đồng ý – phản đồ của kẻ thù tìm tới cửa, còn muốn đổi phó với kẻ thù, đây không phải là cơ hội tốt sao ?

Đương nhiên, Ma tông cũng chỉ xem phụ thân Duệ Tề là một công cụ mà thôi.

Phụ thân Duệ Tề không phải kẻ ngốc, hắn cũng biết trong mắt Ma tông, mình cao lắm chỉ là một công cụ thôi. Nhưng hắn kiêu căng ngạo mạn, vốn không nhìn rõ thế cục, cho rằng bản thân thông minh sẽ không chịu sự bài bố của Ma tông, trái lại có thể lợi dụng Ma tông, hoàn thành mong ước trở thành Tông chủ của mình !

Thật ra, hắn cũng có sai lầm – hắn đánh giá bản thân quá cao.

Tự nghĩ là mình chiếm lợi ích, phụ thân Duệ Tề nhanh chóng hợp tác cùng Ma tông, hơn nữa dưới sự chỉ dẫn của Ma tông, lên vào nơi truyền thừa, cảm theo vật được xưng là tà ác máu tanh nhất trong thiên hạ, làm ô nhiễm linh vật truyền thừa.

Linh vật trời đất có thể mạnh như vậy là bởi vì luôn được đặt trong linh khí tinh thuần. Nhưng một khi linh vật bị máu tanh ô nhiễm, dĩ nhiên sẽ rối loạn mà sụp đổ.

Vì thế, nơi truyền thừa Đạo tông chấn động, ngay lúc mọi người Đạo tông còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nơi truyền thừa vì có linh vật trời đất chống đỡ nháy mắt đã sụp đổ thành một bãi hoang phế, mà người sắp trở thành Tông chủ cũng hôn mê.

Truyền thừa Đạo tông cũng vì vậy mà bị chặt đứt.

Toàn bộ Đạo tông chấn động, bọn họ dùng mọi cách để điều tra, cuối cùng phát hiện ra căn nguyên mọi chuyện lại vì đệ tử có thiên phú cao nhất trong tông, cũng chính là phụ thân Duệ Tề.

Không thể nghi ngờ, hắn là một phản đồ.

Phụ thân Duệ Tề bị Đạo tông trừng phạt, hơn nữa còn phế đi võ công, đuổi khỏi tông môn, ném hắn ra đời tự sinh tự diệt.

Thật ra phụ thân Duệ Tề cũng có chút giật mình, hắn vốn muốn ngăn cản truyền thừa, sau đó tự mình đi nhận truyền thừa, đến lúc đó gạo đã nấu thành cơm, mình đã nhận truyền thừa Đạo tông, trên dưới Đạo tông chỉ có thể nhận định mình là tân Tông chủ.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, vật tà ác kia lại hoàn toàn có công dụng khác với những gì Ma tông đã nói.

Lúc này hắn mới biết mình bị Ma tông lợi dụng hoàn toàn. Sau khi chuyện xảy ra, hắn tìm sư phụ mình muốn giải thích, lại bị Tông chủ đang đau lòng cực tuyền, không muốn nghe hắn giải thích. Mà phụ thân Duệ Tề đem theo oán hận chịu đau đớn bị phế võ công, mà đau đớn này lại hóa thành thù hận.

Sau khi phụ thân Duệ Tề lưu lạc ra ngoài, quyết tâm muốn báo thù, cho nên mới có Duệ Tề xuất hiện cùng với một loạt chuyện sau này.

Mà Tông chủ năm đó chính là lão tổ tông Đạo tông hiện tại.

***

Lời tác giả muốn nói:

Bởi vì truyền thừa Ma Đạo tông tương đối quan trọng, cho nên đặc biệt giới thiệu một chút

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Đông Minh

Chuyện năm đó vẫn là nỗi đau trong lòng lão tổ tông – đệ tử mình yêu thương nhất lại hủy đi Đạo tông mình bỏ công cả đời, chặt đứt truyền thừa, dập tắt hy vọng. Đúng là bởi vì lão tổ tông thất vọng, cho nên hắn không muốn đối mặt, cũng không muốn nghe phụ thân Duệ Tề giải thích.

Sau khi nghe Duệ Tề nói thân phận của mình, lão tổ tông liền cảm thấy ngực khó chịu, giống như có thứ gì chặn lại, rất nhanh liền nghe bên tai nổ vang một tiếng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thế giới trước mắt cũng dần mất đi màu sắc –

Lão tổ tông Đạo tông cuối cùng đã kết thúc một đời huy hoàng mà hối hận.

« Lão tổ tông — » Bầu trời Đạo tông vang lên tiếng khóc bi thương của các đệ tử và trưởng lão.

Nhiều người cùng hô như thế, khiến cho âm thanh truyền đi rất xa, ngay cả chân núi cũng nghe tiếng vọng lại.

Đoàn người đang đi ở chân núi, bỗng có người ngừng đầu, lỗ tai hắn giật giật, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc, « Không đúng, có tiếng gì đó ! » Vẻ mặt hắn nghiêm trọng, lại cẩn thận nghe lần nữa, bởi vì có nội lực thâm hậu nên thính giác cũng khác với người thường, rất nhanh hắn đã nghe được một ít âm thanh, sắc mặt cũng thay đổi –

« Bọn họ khóc gọi... lão tổ tông... » Lão giả thấp giọng lầm bầm, ánh mắt hơi híp lại.

« Sư huynh ! Không phải là tông môn gặp chuyện không may đâu chứ ! » Một lão giả tóc hoa râm khác giục ngựa chạy đến, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Tuy hắn làm người có chút không đúng đắn, hơn nữa bình thường cũng hay lỗ mãng với sư huynh mình, nhưng gặp chuyện lớn như thế này thì vẫn biết phân biệt nặng nhẹ.

« Rất có thể. » Lão giả kia nhíu mày, bộ dạng nghiêm khắc có chút khiến người ta kinh sợ, đột nhiên hắn ngừng mặt lên, « Không được, chúng ta phải nhanh hơn ! »

« Dạ. » Phía sau cũng vang lên tiếng đáp.

Dù trước giờ bọn họ vẫn duy trì tốc độ không chậm, nhưng dù sao cũng chỉ nghĩ là về tông môn mà thôi, không phải chuyện gì vội vã nên cũng không gấp. Nhưng hiện tại biết tông môn xảy ra chuyện, bọn họ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên núi.

Lúc bọn họ chạy đến cửa tông môn, nhìn thấy chúng đệ tử Đạo tông đang dưới sự chỉ huy của các vị trưởng lão cùng giằng co với một mình Duệ Tề.

Đây là chuyện gì vậy ? Kia... không phải là Tông chủ Đạo tông sao ? Vì sao đệ tử Đạo tông và trưởng lão cùng Tông chủ lại trở thành thế này ?

Người Đông Minh sơn chạy đến cảm thấy có chút rối loạn.

Nhưng người Đạo tông đang bị kích động, vẫn chưa phát hiện sự xuất hiện của người Đông Minh sơn.

Nhìn bộ dạng những người trước mặt, Duệ Tề cũng có chút hoảng hốt, tuy nói võ công của hắn cao hơn bọn họ, nhưng dù sao hắn chỉ có một người, nếu các trưởng lão đệ tử hạ quyết tâm muốn giết hắn, thì dùng chiến thuật biến người là đủ để chết hắn.

Đúng vậy, hắn là một kẻ điên cuồng cực đoan, nhưng không có nghĩa là hắn không quý mạng mình. Trước kia hắn dám đánh lên lão tổ tông trước mặt mọi người Đạo tông, là vì ý lại Ma tông vẫn còn nhiều người như thế, hơn nữa Tông chủ Ma tông cũng là một vị đại tông sư.

Với cảnh giới đại tông sư, cho dù nhiều người hơn cũng không chịu nổi một chiêu của hắn.

Cho nên chỉ cần Tông chủ Ma tông Lâu Mạc Bạch bảo vệ thì Duệ Tề không cần lo lắng tính mạng mình nữa. Mà đây cũng là điều kiện hợp tác của Duệ Tề và Ma tông.

Lúc chống lại tình cảnh này, phản ứng đầu tiên của Duệ Tề là quay đầu nhìn về phía Ma tông để tìm giúp đỡ.

« Lâu Tông chủ, Duệ Tề ta giúp Ma tông các ngươi làm nhiều chuyện như vậy, các ngươi có phải nên... » Hắn muốn nói lại thôi. Làm Tông chủ đã nhiều năm khiến hắn trở nên kiêu ngạo, dĩ nhiên không muốn trước mặt mọi người lại phải mở lời với một kẻ ít tuổi hơn mình, cho dù người này có thực lực đại tông sư mạnh mẽ.

Đã vậy, trước mặt hắn là những người đã từng rất tôn kính hắn, làm sao hắn có thể chịu được cảnh mất mặt chứ ?

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, Lâu Mạc Bạch chỉ nhẹ cười chứ không chủ động lên tiếng. Hắn nhàn nhã đứng một bên, vẻ mặt cân nhắc giống như đang xem kịch. Mà thật ra bộ dạng của hắn thật sự là đang xem kịch.

« Lâu Mạc Bạch nguoi ! » Duệ Tề đột nhiên hiểu ra gì đó, tức giận quát Lâu Mạc Bạch.

Lâu Mạc Bạch cười mà không nói, vẫn không hề động đậy.

Tông chủ không phát lệnh, những người khác dĩ nhiên không tự phát lòng lương thiện, những đệ tử Ma tông còn sống đều im lặng đứng phía sau Lâu Mạc Bạch. Mà đại trưởng lão Ma tông cũng chịu đựng đau đớn khi bị trọng thương mà đứng bên cạnh hắn.

Cho dù tuổi tác đại trưởng lão Ma tông đủ làm ông của Lâu Mạc Bạch, nhưng hắn đối xử với Lâu Mạc Bạch không hề có ý ý vào số tuổi và kinh nghiệm, mà ngược lại vô cùng cung kính, hơn nữa hoàn toàn thật lòng. Đây đại khái cũng vì cách quản lý của Tông chủ Lâu Mạc Bạch, đương nhiên, thực lực mạnh mẽ của hắn cũng là một nguyên nhân rất quan trọng, vị trí của Ma tông vốn không dựa vào tuổi tác, cái nó coi trọng chỉ là thực lực đủ hay không mà thôi.

Đại trưởng lão Ma tông vốn kính trọng Lâu Mạc Bạch, nghe thấy Duệ Tề bất kính với Tông chủ nhà mình như thế thì bước lên, châm chọc nói, « Nguoi không phải là Tông chủ Đạo tông sao ? Cần Ma tông bọn ta giúp đỡ làm gì ? »

« Đây là điều kiện hợp tác của ta và Ma tông các nguoi, các nguoi không thể... » Duệ Tề thấy Ma tông hoàn toàn không để ý tới hắn, nhất thời trở nên nóng nảy.

Lâu Mạc Bạch lên tiếng cắt ngang lời hắn. Lâu Mạc Bạch nhướng mi, trêu tức nói, « A ? Thì ra nguoi vẫn biết bọn ta là Ma tông ? Ta còn nghĩ nguoi không biết chứ. »

Nói xong, vẻ mặt Lâu Mạc Bạch lộ rõ sự khinh miệt.

Sắc mặt Duệ Tề nhất thời vừa xanh vừa trắng, cái gì cũng không nói được.

Bộ dạng Lâu Mạc Bạch như thế tức là đã tát hắn một cái rất mạnh.

Ma tông ? Ma tông là gì ? Ma tông tụ tập những người lạnh lùng nhất thiên hạ, những đạo lý đối đãi bình thường tuyệt đối không thể dùng với người Ma tông, bởi vì với bọn họ, mấy thứ này căn bản không cần thiết.

Cái bọn họ coi trọng là chữ « Ma » tà ác, bọn họ không cần thanh danh, cũng không cần chính nghĩa, bọn họ chỉ làm việc dựa vào ý nghĩ của mình !

Cho nên, lật lọng thì có sao đâu ?

Mà người lúc trước bàn bạc với Duệ Tề vốn không phải Lâu Mạc Bạch, cho nên việc đó không liên quan tới hắn – nếu đã thế, vì sao hắn phải giúp đỡ Duệ Tề ?

Thấy Duệ Tề náo loạn với Ma tông, tất cả người Đạo tông nhìn thấy đều phát ra tiếng khinh miệt.

Một trưởng lão bước ra, kiểm bạc chỉ thẳng Duệ Tề, « Tên phản đồ ăn cây táo, rào cây sung nhà nguoi, nghĩ muốn dựa vào núi lớn, ai ngờ chỉ có mình nguoi ảo tưởng thôi, thế nào, cảm giác không tệ chứ ? »

Tuy bọn họ là Đạo tông, nhưng không có nghĩa họ không biết ăn nói, cũng không có nghĩa họ không biết dùng lời nói để phản bác.

Trưởng lão mĩa mai không chút nề mặt khiến lửa giận của Duệ Tề lại dâng lên, hắn âm thầm tích tụ chân khí, lập tức đánh một chưởng tới vị trưởng lão kia, hơn nữa còn dùng hết sức. Dựa theo võ công hắn cao hơn trưởng lão, nếu một chưởng này thật sự đánh trúng thì trưởng lão không thể giữ nổi tính mạng !

Nhưng cố tình ngay lúc đó lại có một bàn tay chặn Duệ Tề lại.

Duệ Tề đem tất cả tức giận và oán khí đều tập trung vào một chưởng này, vậy mà bị người ta cản lại, hơn nữa lực đạo kia lại khiến cánh tay hắn run lên, trong lòng lập tức kinh ngạc.

« Là ai – » Hắn quay đầu lại, lập tức thấy một khuôn mặt nghiêm túc.

Ký ức về khuôn mặt này có chút mơ hồ, nhưng Duệ Tề vẫn nhận ra đây là ai – Sơn chủ Đông Minh sơn, Huyền Hoa chân nhân !

« Huyền Hoa chân nhân... » Duệ Tề biết mình chắc chắn không thoát nổi kiếp này, bởi vì mình không có Ma tông giúp đỡ, mà thực lực Huyền Hoa lại mạnh hơn hắn một phần !

« Hừ, loại tiểu nhân dám phản bội Đạo tông ta ! » Trong mắt Huyền Hoa chân nhân không thể chứa nổi một hạt cát, hắn lập tức đánh một quyền lên ngực Duệ Tề. Duệ Tề bị đập nát hai xương sườn rồi bay thẳng ra phía xa.

Duệ Tề coi như cũng có phản ứng nhạy bén, lúc thấy Huyền Hoa đánh quyền kia thì lập tức lui lại, nếu không thì hắn không chỉ bị đánh nát hai xương sườn đâu. Cho dù giữ được mạng nhưng cũng đã bị thương nặng, đến lúc bị Đạo tông tóm được thì mình chỉ còn đường chết thôi sao ?

« Sur đệ, bắt hắn lại ! » Huyền Hoa chân nhân cũng không quay đầu lại mà ra lệnh.

Phía sau hần bỗng truyền đến một giọng nói bất mãn, nghe thì là của một người già, nhưng giọng điệu lại vô cùng trẻ con.

Chỉ nghe hần nói, « Sư đệ sư đệ sư đệ ! Mỗi lần có việc đều sai ta làm ! Người không biết kêu người khác làm à ? Cái lão già này ! Hừ ! »

Tuy rằng miệng thì than vãn nhưng hần cũng không chậm trễ, lắc mình một cái liền xuất hiện bên cạnh Duệ Tề, dưới ánh mắt sợ hãi của Duệ Tề thì hung hăng nắm lấy cánh tay hần, sau đó lật tay nhanh chóng tháo khớp xương hai cánh tay của hần, xem như tạm thời phong bế hần lại.

Người này dĩ nhiên là sư đệ của Huyền Hoa chân nhân – Huyền Nhiên chân nhân, cũng là sư phụ của Nam Tử Li.

« Tiểu Li Tử, nhanh tới a ! Giúp sư phụ coi chừng tên cận bã này ! » Huyền Nhiên chân nhân rất thoải mái gọi đồ đệ thân yêu của mình, miệng vô cùng thuần thực, hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm như thế.

Nam Tử Li bất đắc dĩ đi ra từ đám người Đông Minh sơn, đến bên cạnh sư phụ Huyền Nhiên chân nhân, cũng dựa theo lời dặn của hần mà cẩn thận trông coi Duệ Tề, không hề sợ hãi ánh mắt hung tợn mà Duệ Tề đang chăm chú nhìn mình.

Huyền Hoa chân nhân không phải lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của Huyền Nhiên chân nhân, hần đã luyện thành thói quen nên cũng lười nói với Huyền Nhiên, chỉ cần Huyền Nhiên làm xong chuyện hần cần là được, mà cái hần càng lo lắng là những vị khách Ma tông không mời mà đến, vẫn ở xa đứng nhìn chứ không hề cử động.

« Nói vậy, người chắc là Tông chủ Ma tông ? » Ánh mắt Huyền Hoa dừng trên người Lâu Mạc Bạch. Tuy hần chưa tận mắt thấy sự mạnh mẽ của Lâu Mạc Bạch, nhưng hần cũng không lộ ra thái độ khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Phân Nhánh

Thật ra nếu nói Đạo tông lãnh đời thì cũng không phải thật sự lãnh đời, bởi vì từ lúc Đạo tông còn đang nổi bật đã phái một ít đệ tử ra ngoài thành lập phân nhánh trên giang hồ, cho dù không tuyên bố với bên ngoài là nó thuộc Đạo tông, nhưng thật ra mấy môn phái đó đều là một phần của Đạo tông.

Cũng không phải chỉ có Đạo tông làm như vậy, Ma tông cũng thế, chỉ là hai bên đều không biết môn phái nào là phân nhánh của kẻ thù mà thôi, đó đều là chuyện bí mật nhất của tông môn, có rất ít người được biết, cho dù là Duệ Tề Tông chủ Đạo tông cũng không rõ Đạo tông có tất cả bao nhiêu phân nhánh.

Đạo tông và Ma tông làm như thế đơn giản chỉ là muốn mở rộng lực ảnh hưởng của mình. Giang hồ tuy là một vũng nước đục phức tạp, nhưng nó cũng là một phần của triều đình. Trên lãnh thổ rộng lớn này, mỗi người giang hồ đều là người của mỗi nước, người không có quốc gia quê quán thật sự chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Triều đình các nước mặc dù ngầm đồng ý môn phái giang hồ phát triển, nhưng bọn họ cũng muốn thế lực giang hồ bị khống chế trong một phạm vi nhất định, một khi vượt quá giới hạn, dĩ nhiên sẽ trở thành thế lực có tính uy hiếp mà bọn họ phải dùng những cái cớ không rõ ràng để diệt trừ.

Chính quyền là quan trọng nhất.

Mà thế lực triều đình dùng mạnh áp yếu, môn phái giang hồ thực lực có hạn, không thể trốn khỏi kết quả bị tiêu diệt.

Chuyện như vậy không phải chưa từng có.

Cho nên các đại môn phái có thế lực trên giang hồ, cho dù lớn mạnh cỡ nào cũng phải khống chế sự phát triển của mình, để tránh đụng vào giới hạn của quốc gia, nếu không lúc đó môn phái chỉ có thể bị tiêu diệt.

Việc làm của Đạo tông và Ma tông chỉ là dùng một cách không rõ ràng mà kín đáo để phát triển thế lực của mình, những việc đó chỉ giao cho các đệ tử được tin tưởng.

Nhưng có đôi khi, lòng tin cũng không chịu nổi một chiêu, đệ tử Đạo tông và Ma tông từ nhỏ đã được dạy bảo, nhưng vẫn có đệ tử được phái ra ngoài phát triển về tiền bạc, sau đó trải qua cuộc sống rồi chậm rãi bị thổi nát, cuối cùng lại phản bội tông môn.

Những môn phái làm giống Đạo tông và Ma tông cũng không nhiều, một phần là thực lực còn lâu mới tới điểm giới hạn của triều đình, dĩ nhiên không cần lo lắng, một phần là hiểu được mâu thuẫn của Đạo tông Ma tông nên không tranh vào vũng nước này.

Nhưng không nhiều cũng không có nghĩa là không có.

Thật ra phát triển tốt nhất không phải Đạo tông, cũng không phải Ma tông, mà Thần lâu.

Cung Trường Nguyệt hiểu rõ cách làm vua, từ lâu đã lo lắng đến điều này – tuy rằng nàng là trưởng công chúa, lại được phụ hoàng sủng ái, có vinh quang ngập trời, nhưng nếu Thần lâu trong tay nàng vượt quá mức mà triều đình cho phép, Thừa Nguyên đế thân là hoàng đế Mặc quốc cũng sẽ tự tay tiêu diệt thế lực này, cùng lắm là bảo Cung Trường Nguyệt nghe lời thôi, dù sao phát triển Thần lâu cũng không phải dùng tên tuổi công chúa Cung Trường Nguyệt.

Cho nên lúc đầu phát triển Thần lâu, Cung Trường Nguyệt liền bồi dưỡng rất nhiều hướng phát triển thế lực, không chỉ trên giang hồ mà cũng mở rộng ở khía cạnh buôn bán. Chỉ là trừ vài người ở cao tầng thì rất ít ai biết được những của cải đó thuộc quyền sở hữu của Thần lâu.

Ví dụ như Thất Tinh lâu, sau khi Cung Trường Nguyệt chọn nó thì cũng không chuyển nó về danh nghĩa Thần lâu, mà phái người đi quản lý nơi đó, vẫn để Thất Tinh lâu phát triển như trước. Mà ngoại trừ một vài người có thể dùng trong Thất Tinh lâu thì Cung Trường Nguyệt đều làm theo nguyên tắc « diệt cỏ không tận gốc, gió xuân đến lại mọc nhanh », phái người xử lý sạch sẽ, một chút tai họa ngầm cũng không giữ lại.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy cách làm của nàng là tàn nhẫn, nhưng có một câu rất đúng – nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. Mà Cung Trường Nguyệt là một người tàn nhẫn với kẻ thù và nhân từ với bản thân.

Cũng vì vậy mà trên giang hồ gần như không ai biết Thất Tinh lâu đã xảy ra chuyện, hơn nữa lại đổi chủ trong thời gian ngắn như vậy !

Đúng là vì Cung Trường Nguyệt có tầm nhìn xa nên Thần lâu mới có đủ khả năng vẫn được giữ lại khi mà đã phát triển vượt xa giới hạn của triều đình.

Nhưng Đạo tông lại không thành công như thế, không phải đệ tử nào được phái ra lập phân nhánh cũng có thể phát triển lớn mạnh được, có cái bị chìm sâu trong dòng sông lịch sử, cũng có cái chậm rãi lớn mạnh, mà kiểu phát triển nửa vời, chẳng có danh tiếng gì trên giang hồ nhưng vẫn không biến mất thì lại càng nhiều.

Trong các môn phái phân nhánh thì bí ẩn và thực lực mạnh nhất chính là Đông Minh sơn.

Đúng đầu Đông Minh sơn có hai người chính là sư huynh đệ Huyền Hoa Huyền Nhiên, nếu quay lại tổng đà Đạo tông thì bọn họ có địa vị tương đương với trưởng lão.

Huyền Nhiên chân nhân tuy có thực lực mạnh mẽ, nhưng từ nhỏ tính cách đã không theo khuôn phép, là một lão ngoan đồng, ngay cả sư huynh Huyền Hoa cũng đau đầu với hắn mãi.

Nhưng mà Huyền Hoa chân nhân và sư đệ Huyền Nhiên chân nhân lúc còn trẻ là đối thủ một mất một còn, Huyền hoa chân nhân muốn quản lý Huyền Nhiên chân nhân nhưng không được. Và lại mâu thuẫn giữa hai người đơn giản chỉ là chuyện tình cảm.

Tính cách Huyền Hoa chân nhân ngược hẳn với Huyền Nhiên chân nhân, hắn trầm ổn, suy nghĩ sâu sắc, không giống tính tình thẳng thắn, có gì cũng lộ ra của Huyền Nhiên chân nhân. Có thể nói, Huyền Hoa chân nhân là một người mưu mô, cặp mắt đen kia chưa từng lộ ra cảm xúc gì. Cách hắn đối xử với bất kỳ ai cũng như nhau, không thể nhìn ra hắn thích hay ghét ai.

Cũng vì Huyền Hoa chân nhân luôn bụng dạ thâm trầm nên Huyền Nhiên luôn chế giễu hắn là lão hồ ly.

Bây giờ, Huyền Hoa chân nhân đối mặt với Lâu Mặc Bạch, thái độ của hắn vẫn như trước, còn trong lòng hắn đang nghĩ gì thì chỉ có bản thân hắn hiểu, ngay cả Lâu Mặc Bạch cũng không nhìn ra chút cảm xúc gì từ đôi mắt của hắn.

Điều này khiến cho Lâu Mặc Bạch hơi nhướn mày – không hồ là lão hồ ly Huyền Hoa kinh nghiệm dày dặn, không ngờ mình lại không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, cách che dấu cảm xúc thật cao thâm.

Nhưng mà, nếu nhìn không thấu, hắn cũng lười đoán.

Lâu Mặc Bạch hơi gật đầu, lộ ra phong thái người đứng đầu một tông môn, « Đúng, ta là tông chủ Ma tông – Lâu Mặc Bạch. »

« Quả nhiên là thiếu niên anh hùng, tuổi còn trẻ mà đã khổng chế được Ma tông lớn mạnh như thế. » Huyền Hoa nói lời khen tặng Lâu Mặc Bạch nhưng về mặt của hắn thì không nhìn ra chút ý khen tặng nào.

Nhưng là thái độ Huyền Hoa chân nhân vẫn rất khách khí. Đạo tông và Ma tông thù hận nhau đã nhiều năm, rất nhiều đệ tử Đạo tông đã lớn lên trong sự hận thù và đối địch với Ma tông, khó tránh khỏi việc suy nghĩ có chút cực đoan, luôn nhìn người Ma tông mới ánh mắt khó chịu, hơn nữa lại kiêu ngạo vì mình là đệ tử Đạo tông, luôn cho rằng Ma tông không bằng Đạo tông.

Cho nên Huyền Hoa chân nhân có thể nói « Ma tông lớn mạnh như thế » đã là hiếm thấy rồi.

« Quá khen. » Lâu Mặc Bạch mỉm cười nhận lời khen của Huyền Hoa chân nhân, không hề ngượng ngùng.

Huyền Hoa chân nhân cũng không bất ngờ với phản ứng của Lâu Mặc Bạch, thái độ của Lâu Mặc Bạch hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

« Lão phu có thể hỏi một việc chứ ? » Huyền Hoa chân nhân lạnh nhạt nói.

Lâu Mặc Bạch vẫn rất có lễ, « Mời nói. »

Huyền Hoa chân nhân cũng không vòng vo mà hỏi thẳng, « Tông chủ Ma tông có thể nói cho ta biết, hôm nay ngươi đến đây có mục đích gì không ? »

« Đương nhiên là tiêu diệt Đạo tông rồi. » Lâu Mạc Bạch vuốt cằm, cười nhẹ một tiếng.

Sắc mặt Huyền Hoa chân nhân cũng không thay đổi, chỉ hứng thú nhìn Lâu Mạc Bạch một cái, « Người trẻ tuổi thường có dã tâm rất lớn. »

Lâu Mạc Bạch xem những lời này như lời khen, « Thì sao, đây cũng là mong muốn nhiều năm qua của Ma tông ta. »

« Tiểu tử, ngươi cũng quá tự cao rồi ! » Huyền Nhiên chân nhân ở bên cạnh nghe có chút không vui, « Đạo tông ta mạnh mẽ như vậy, ngươi nói diệt là có thể diệt được sao ? »

Nụ cười của Lâu Mạc Bạch chưa từng thay đổi, « Sự thật có thể chứng minh tất cả. »

« Đúng vậy. » Huyền Hoa chân nhân hơi gật đầu, « Sự thật có thể chứng minh tất cả. »

Lời nói của hắn có vài phần châm chọc – tiểu tử, sự thật sẽ chứng minh, việc mà ngươi gọi là diệt Đạo tông chỉ là ảo tưởng thôi.

« Tông chủ Ma tông muốn ra tay bây giờ sao ? » Huyền Hoa chân nhân thuận miệng hỏi một câu.

Lâu Mạc Bạch không khẳng định cũng không phủ định, chỉ hỏi lại, « Không phải bây giờ là một cơ hội tốt sao ? »

Huyền Hoa chân nhân hứng thú nhìn Lâu Mạc Bạch một cái, người này tuổi không lớn nhưng lòng dạ thâm trầm, có mắt nhìn hơn các Tông chủ Ma tông trước.

Mà Huyền Hoa cũng không trả lời thẳng, « Cơ hội là tự mình nắm lấy. »

« Đúng vậy. » Lâu Mạc Bạch đồng ý nhưng mảy.

Huyền Hoa chân nhân nghĩ, ý của Tông chủ Ma tông là hắn có thể nắm chắc cơ hội này sao ?

« Mặc kệ bây giờ ngươi có đánh hay không, nhưng chắc là có thể để lão phu gặp lão tổ tông một chút chứ. »

Lâu Mạc Bạch rất phong độ cười nói, « Dĩ nhiên. »

Huyền Hoa xoay người, đi danh đến cạnh di thể lão tổ tông đang nằm trên đất, dừng lại rồi quỳ thẳng xuống, sau đó đập đầu một cái, nhanh nhẹn dứt khoát, không hề qua loa.

« Lão tổ tông, Huyền Hoa đã về. » Huyền Hoa chân nhân cúi đầu nói.

Hắn vô cùng tôn kính lão tổ tông đã dành cả đời và che chở cho tông môn nhiều năm như thế. Bây giờ nhìn thấy người cả đời vinh quang huy hoàng đột nhiên sụp đổ, lại còn bị kẻ gian làm hại, trong lòng chưa xót thương cảm không tả nên lời.

Nghĩ vậy, hắn lại cúi người, đập đầu vài cái.

Cúi mặt im lặng một lúc lâu, sau đó hắn mới nói với các vị trưởng lão đang không ngừng khóc bên cạnh lão tổ tông, « Các sư huynh, trước tiên hãy đem di thể lão tổ tông đi an bài đã. »

« Được... Được... » Mấy vị trưởng lão tuổi đã quá sáu mươi cũng khóc không thành tiếng, nghẹn ngào nén lại, rồi nâng thi thể lão tổ tông vào đại điện, sau đó lấy một tấm vải vàng che thi thể lão tổ tông lại, chuẩn bị sau khi xử lý xong chuyện Ma tông sẽ đến an bài di thể lão tổ tông tốt hơn.

Lâu Mạc Bạch im lặng nhìn về mặt cực kỳ bi ai của người Đạo tông và những việc họ làm chứ không ra lệnh bọn thuộc hạ ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Tới

Trên sân rèn luyện của Đạo tông đều là thi thể, có mặc áo trắng, có mặc áo đen, hiển nhiên là có cả đệ tử Đạo tông và Ma tông, chỉ có điều đệ tử Đạo tông nhiều hơn thôi.

Mà những người Đạo tông Ma tông còn sống sót đang đứng trên sân, một bên mặc quần áo thuần một màu trắng, một bên lại toàn màu đen, nhìn từ xa đã thấy phân biệt rõ ràng,

Không khí trên sân vô cùng căng thẳng, bởi vì một trận chiến lớn sắp xảy ra.

Cũng vì thế, đệ tử hai bên đều yên lặng đứng đó, chỉ chờ một mệnh lệnh thì lập tức liều mạng xông ra, dâng lên sinh mệnh cùng tuổi trẻ vì vinh quang của tông môn và tương lai.

Cái khác duy nhất của hai bên, có lẽ là vẻ mặt.

Đệ tử Đạo tông mặc áo trắng, vừa nhìn thấy lão tổ tông của mình bị tên tiểu nhân gian trá Tông chủ đánh lên nên bây giờ cả đám đều đỏ mắt, vẻ mặt thù hận nhìn người Ma tông ở đối diện.

Ngược lại, Ma tông rất bình tĩnh. Cái gọi là bình tĩnh cũng có thể xem như lạnh lùng. Tuy Ma tông bọn họ người chết cũng không ít, có nhiều người là huynh đệ bằng hữu cùng nhau huấn luyện đã nhiều năm, nhưng từ nhỏ bọn họ đã được Ma tông dạy rằng mình không cần có cảm xúc. Cho nên màn thảm thiết khi này không gọi lên chút bi ai nào trong họ.

Ngay lúc Đạo tông và Ma tông đang giằng co, một đội ngũ rất dài đang dùng tốc độ cực nhanh đi đến núi Đạo tông. Dẫn đầu là một xe ngựa xa hoa được bốn con ngựa kéo, nhìn có vẻ công kênh vậy mà tốc độ còn nhanh hơn ngựa con chạy trốn, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Mà xung quanh xe ngựa có một vài người vây lại, hiển nhiên là muốn bảo vệ xe ngựa này.

Từ xa Phuong Khuê đã nhìn thấy dưới núi Đạo tông có một mảnh lều trại trắng, vội vàng đưa tay lên, ra dấu cho đội ngũ phía sau dừng lại ở một chỗ cách những lều trại kia không xa.

« Có chuyện gì ? » Giọng nói Cung Trường Nguyệt từ bên trong xe truyền ra.

Phuong Khuê kéo kéo dây cương, điều khiển ngựa đi đến, cúi người tới trước màn xe, thấp giọng nói, « Chủ tử, dưới chân núi Đạo tông hình như có ai đó đóng quân. »

Giọng nói của Cung Trường Nguyệt không hề do dự, « Thăm dò một chút. »

« Dạ. » Phuong Khuê lên tiếng, lập tức gọi một thuộc hạ đến để hắn đi thăm dò.

Người kia xuống ngựa, lộ ra trình độ kinh công linh hoạt, đạp cỏ mà phóng đi, nháy mắt đã biến mất.

Không quá lâu sau, hắn trở về giữa đội ngũ, đi tới bên cạnh Phuong Khuê, báo lại những gì mình đã thấy, hơn nữa dựa vào những điều mình lén lút thăm dò mà suy đoán, « Chắc là người Ma tông. »

« Cái gì ? Thật là Ma tông sao ? » Đại trưởng lão Đạo tông nghe được tiếng của hắn, vội vàng giục ngựa đi tới, cuống quýt hỏi.

Người nọ gật đầu, « Ta tận mắt thấy trên lều trại kia cắm cờ Ma tông. »

« Vậy... người Ma tông đã lên núi rồi sao ? »

« Người trong doanh trại không nhiều lắm, căn cứ vào mấy đoạn đối thoại ta nghe được thì chắc phần lớn người Ma tông đã lên núi, hơn nữa có lẽ đã đi một thời gian rồi. » Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, cũng không phải chờ bọn họ hỏi thêm, mà là nói ra tất cả suy đoán của mình, « Lượng lều trại trong doanh không ít, ta cũng có đi xem lương thảo của họ, người Ma tông lần này hẳn là hơn trăm người. »

Đại trưởng lão Đạo tông siết chặt tay cầm cương, vẻ mặt cũng nghiêm trọng hơn, « Ma tông vậy mà đã lên núi, còn mang theo mấy trăm người, cũng không biết Đạo tông có thể giữ vững hay không... »

Hắn đang rất khản trương, cũng rất lo lắng, lo rằng đến lúc mình trở về chỉ nhìn thấy một màn máu tanh ở Đạo tông.

Ma tông lên núi chắc chắn không phải chuyện đùa, mà đường lên núi cũng không quá dài, bọn chúng đã đi một thời gian, có lẽ bây giờ đã đến trong tông môn, không biết Đạo tông hiện tại ra sao rồi.

Nhưng loại sợ hãi này cũng chỉ đảo qua mà thôi, hiện tại hắn muốn nhất là lập tức xông lên núi, quay về Đạo tông, sau đó đuổi hết đám người Ma tông đi.

Hắn đi đến bên cạnh xe ngựa, cất giọng nói, « Lâu chủ, không bằng chúng ta mau chóng lên núi đi. »

« Được. » Cung Trường Nguyệt cũng không từ chối, thẳng thắn đồng ý.

Lần này nàng đến đây, tuy rằng đồng ý với đại trưởng lão giúp đỡ Đạo tông bọn họ, nhưng là vì Ma tông ba lần bốn lượt cử người ám sát nàng, mặc kệ lý do là gì, nàng cũng phải diệt cỏ tận gốc, tránh lưu lại tai họa trong tương lai.

Vì thế, cho dù đại trưởng lão Đạo tông không cầu nàng thì Cung Trường Nguyệt cũng sẽ đánh tới Ma tông, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi.

Đại trưởng lão Đạo tông tự nghĩ mình chiếm được lợi ích, nhưng không biết rằng Cung Trường Nguyệt chỉ thuận tay đẩy thuyền.

Đã đưa tới tận cửa, chẳng lẽ còn không nhận lấy ?

Được lệnh của Cung Trường Nguyệt, Phương Khuê lập tức nâng tay lên ra lệnh, « Xuất phát ! »

Đội ngũ thật dài lại đi tiếp.

Đội ngũ lớn như thế, người đông như vậy dĩ nhiên cũng tạo ra tiếng động không nhỏ, rất nhanh đám người Ma tông ở lại doanh trại đã phát hiện ra, sau khi điều tra thì liền báo cho Lâu Thập Tam.

Ý định ban đầu của Lâu Thập Tam là không quan tâm việc này – tuy ca ca ruột của hắn là Tông chủ Ma tông, nhưng hắn chưa từng thừa nhận mình là người của Ma tông, dĩ nhiên không muốn quan tâm chuyện Ma tông. Nhưng một là thuộc hạ lại liều chết cho rằng vị đại nhân này có địa vị cao nhất trong doanh trại, hơn nữa lại còn là đệ đệ của Tông chủ, chuyện lớn như thế phải báo với hắn, nên cứ đứng bên cạnh hắn từng chữ từng chữ tả lại tình hình.

« Dựa vào suy đoán của thuộc hạ, nhóm người này hẳn là... »

« Người nói cho ta suy đoán của người làm gì. » Lâu Thập Tam lạnh lùng liếc thuộc hạ này một cái, khó chịu nói, « Chuyện của Ma tông các người không liên quan tới ta, người nói cho ta biết cũng không làm được gì, ta chỉ là người ngoài thôi. »

« Đại nhân, ngài là đệ đệ Tông chủ cũng chiều nhất, chúng ta... »

« Hắn là hắn, ta là ta ! » Lâu Thập Tam nhíu mày quát, giọng nói lạnh lùng cứng rắn cũng khiến người kia kinh ngạc một trận.

Trong nháy mắt, thậm chí hắn còn cảm thấy hơi thở của vị đại nhân này có chút giống với Tông chủ. Vì thế, hắn có chút khen thưởng, quả nhiên là huynh đệ a...

Đương nhiên, trên mặt hắn cũng không lộ ra biểu cảm gì, « Đại nhân, hiện tại người có địa vị cao nhất trong doanh trại là ngài, xin ngài vẫn nên ra ngoài xem một chút đi. »

Nói xong, hắn cúi người thật sâu với Lâu Thập Tam.

Lâu Thập Tam mím môi, không nói thêm gì, nhưng cũng nhắc chân bước ra ngoài.

Hắn đi ra ngoài lều, nhìn nơi người kia miêu tả, quả nhiên thấy được một nhóm người đông nghìn nghịt đang đi về hướng này.

Lâu Thập Tam là người luyện võ, thị lực dĩ nhiên rất tốt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cờ treo bên trong đội ngũ, nếu hắn nhớ không lầm, lá cờ kia là...

« Thần lâu ! Công tử Ngọc đến ! » Mắt Lâu Thập Tam lóe lên chút ánh sáng.

Có lẽ ngay cả hắn cũng không biết, giọng điệu của mình lúc này lại có thể kinh hỉ như thế.

Lúc Lâu Thập Tam nghĩ người tới có thể là công tử Ngọc thì đứng ngồi không yên, hắn lập tức gọi người dẫn một con ngựa đến, mặc kệ những người kia khuyên nhủ can ngăn, dứt khoát xoay người nhảy lên ngựa rồi chạy về phía đội ngũ kia.

« Đại nhân a, ngài không thể đi, rất nguy hiểm ! »

« Đại nhân, nhanh quay lại a ! »

Phía sau hắn là giọng nói của thuộc hạ Ma tông.

Lâu Thập Tam khó chịu nhíu mày, vứt những giọng nói đó ra khỏi tai, tập trung chạy về phía đội ngũ kia.

Hắn cười ngựa không tệ, ngựa cũng là ngựa tốt, khoảng cách lại không quá xa, cho nên gần như trong nháy mắt hắn đã đi đến trước đội ngũ, một mình cản bọn họ lại.

Phương Khuê nhìn người chạy tới, nhất thời kinh ngạc, “Là người! Tuyệt phát la sát – Lâu Thập Tam!” Những người nằm trong trung tâm Thần lâu dĩ nhiên hiểu rõ ân oán của chủ tử nhà mình và Tuyệt phát la sát Lâu Thập Tam, nghe nói Tuyệt phát la sát này còn đuổi giết chủ tử nhà mình vài ngày, cuối cùng không thành công mà còn bị chủ tử đánh bại.

Hiểu rõ thân phận đối phương, lại thấy hắn đi đến một mình, Phương Khuê cũng không lo lắng nhiều, vẫn duy trì tính cảnh giác cơ bản, đứng nhẹ vào thân ngựa, chậm rãi đi về phía Lâu Thập Tam.

“Các hạ là Tuyệt phát la sát Lâu Thập Tam?” Phương Khuê hỏi.

Nói xong, hắn nhìn doanh trại Ma tông phía sau Lâu Thập Tam, trong lòng lại suy đoán – Tuyệt phát la sát Lâu Thập Tam không phải là người không môn phái ư? Sao lại ở cùng chỗ với Ma tông? Hay là hắn đầu phục Ma tông rồi?

Lâu Thập Tam không để ý Phương Khuê, chỉ lạnh giọng nói, “Ta tìm công tử Ngọc.”

“Các hạ tìm chủ tử nhà ta có chuyện gì?”

Lâu Thập Tam vẫn như không nhìn thấy Phương Khuê, ánh mắt dừng thẳng trên xe ngựa xa hoa kia – dựa theo hiểu biết của hắn lúc đuổi giết công tử Ngọc, thì công tử Ngọc chắc chắn ở trên xe ngựa đó.

Vì thế, hắn cũng bất chấp tất cả, cao giọng hô, “Công tử Ngọc! Đi ra!”

Bên này, màn xe của xe ngựa xa hoa được một bàn tay nhẹ nhàng vén lên, Cung Trường Nguyệt vẻ mặt không kiên nhẫn cũng lộ ra. Nàng nhìn Lâu Thập Tam, lạnh giọng quát, “Tránh ra.”

Lâu Thập Tam vẻ mặt bướng bỉnh trả lời, “Không cho!”

Chỉ sợ ngay cả hắn cũng không phát hiện ra, bộ dạng hắc bướng bỉnh nghiêm mặt nói hai chữ “Không cho” thật sự có chút trẻ con.

“Vậy ngươi nói xem ngươi có việc gì?”

Lâu Thập Tam nghẹn lời, cái gì cũng không nói được.

Nói cái gì? Nói hắn nghe thấy Thần lâu và công tử Ngọc đến nên nhất thời kích động chạy tới, chứ thật ra chẳng có chuyện gì?

Vì thế hắn mím môi, im lặng đứng đó, không nói được một lời.

Cung Trường Nguyệt lười nói nhảm với hắn, quăng cho Phương Khuê một câu, “Đuổi hắn đi.”

“Dạ!” Phương Khuê lên tiếng.

Màn xe lại hạ xuống, trường kiếm trong tay Phương Khuê cũng rời khỏi vỏ.

Lâu Thập Tam nhún người nhảy khỏi xe ngựa, phóng tới chỗ Cung Trường Nguyệt. Chỉ là trên người hắn không có chút sát khí nào, giống như chỉ đơn thuần tới đi tới.

Khinh công Lâu Thập Tam rất cao, thân ảnh quỷ dị, đoạn đường đó không ai có thể ngăn hắn lại!

Đột nhiên, một bóng dáng màu bạc đột nhiên vọt ra khỏi xe ngựa nghênh đón Lâu Thập Tam, đánh một chuông về phía hắn.

Lâu Thập Tam trừng mắt, nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện có mái tóc màu trắng bạc này, đột nhiên có cảm giác không nói nên lời. Nhưng cảm giác của hắn cũng không cản trở phản ứng của bản thân, hắn né người sang bên cạnh, tránh được một chuông của người kia.

Người xuất hiện dĩ nhiên là Thần Diệu.

Nhìn thấy Lâu Thập Tam tránh được, Thần Diệu cũng không cảm thấy kỳ lạ, nếu Lâu Thập Tam bị đòn đơn giản như vậy đánh trúng thì hắn mới kinh ngạc!

Rất nhanh, cổ tay hắn lật lại, lòng bàn tay xoay vòng đánh về phía Lâu Thập Tam.

Lần này Lâu Thập Tam không tránh né, hắn nhận ra chuông này mình có thể đỡ được, lập tức xoay người đáp trả.

“Oanh—” Một cỗ khí vô hình lấy bọn họ làm trung tâm dâng lên, bốn con ngựa Xích Thổ phía trước nhìn thấy tình hình như vậy nhưng cũng không hoảng sợ, chỉ dùng chân đạp đạp đất, nhìn có vẻ hơi nóng nảy.

Nhưng màn xe vốn không nặng như thế nên bị cỗ khí kia xốc lên, lộ ra bóng dáng Cung Trường Nguyệt đang ngồi xếp bằng bên trong, tóc của nàng cũng bị cỗ khí này thổi bay loạn lên.

Sắc mặt Cung Trường Nguyệt có vẻ không quá tốt.

“Thần Diệu.” Nàng thấp giọng quát.

Thần Diệu lè lưỡi, không dám đùa nữa, đột nhiên vận chuyển linh lực đánh Lâu Thập Tam bay ra rất xa, Lâu Thập Tam ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không có.

Lâu Thập Tam là một thiên tài, khả năng giác ngộ rất cao, ở trên giang hồ có thể xem là một cao thủ. Mặc dù như thế, so với Thần Diệu tu luyện đã nhiều năm, lại còn biến thành người thì hắn vẫn còn kém xa.

Nhưng mà một chuông này cũng không thương tổn đến Lâu Thập Tam, Lâu Thập Tam chỉ cảm thấy mình bị một sức mạnh mềm mại đánh bay ra ngoài, không để hắn phản kháng thì đã bay ra xa.

Lâu Thập Tam roi xuống đất, lại lui liên tục mấy bước nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thần Diệu đang cười lộ ra tám cái răng trắng như ngọc với hắn, nụ cười kia chói mắt như ánh mặt trời.

Lâu Thập Tam nhìn thấy Thần Diệu cười tươi liền thấy bức bối.

Thần Diệu phát tay với hắn mấy cái rồi lại chui vào bên trong xe ngựa.

Phương Khuê nhìn thấy sóng gió nhỏ nhỏ đã qua, vội vàng đưa tay quát, “Lên đường!”

Lúc này Lâu Thập Tam không đuổi theo nữa, chỉ đứng đó nhìn đội ngũ kia dùng tốc độ cực nhanh lên đường, càng đi càng xa.

“Đại nhân! Đại nhân, ngài không sao chứ!” Mấy người đứng chờ ở doanh trại Ma tông chậm rãi đi đến, tập trung bên cạnh Lâu Thập Tam, lo lắng thần thiết hỏi.

Cũng không phải bọn họ lo lắng, tình anh trong doanh trại đều đã lên núi, ở lại cũng chỉ là các đệ tử phụ trách nấu cơm và tuần tra, sức chiến đấu không mạnh, cho nên nhìn thấy một đội ngũ như vậy, dĩ nhiên không dám lấy cứng đối cứng.

Nhưng bọn họ vẫn ở xa nhìn lại, chờ đến khi có gì xảy ra thì sẽ lao tới cứu Lâu Thập Tam, cho dù mất mạng cũng không tiếc.

“Không sao.” Lâu Thập Tam cúi đầu nói một tiếng, đôi mắt rũ xuống, ánh sáng nhàn nhạt âm đạm khẽ sáng lên trong đáy mắt.

Đột nhiên, giống như hắn nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu lên, dứt khoát nói, “Các người quay về đi, ta muốn lên núi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Tinh Anh

Trước giờ Lâu Thập Tam là một người thích làm theo ý mình, nếu hắn đã quyết định thì gần như không ai có thể thay đổi. Cho dù người Ma tông đau khổ cầu xin, hắn vẫn làm như không nhìn thấy, giống như một đệ tử Ma tông lỗ mãng, xoay người lên ngựa, đuổi theo đội ngũ Cung Trường Nguyệt.

Nhưng hắn vẫn có một tia kiêng kỵ, không tới quá gần mà đi theo một khoảng cách xa.

Đội ngũ Cung Trường Nguyệt đầy khí tức mạnh mẽ, không ai dám ngăn cản, cho dù bọn họ công khai đi ra doanh trại Ma tông thì cũng không ai dám ra ngăn lại.

Vì thế đoàn người không bị cản trở đi khỏi doanh trại Ma tông ở dưới núi, cũng chính là rừng cây sương mù.

Trước mặt là đường lên núi, cưỡi ngựa trong rừng cây những không nhanh mà còn chậm hơn, cho nên Phương Khuê ra lệnh một tiếng, người Thần lâu đều xuống ngựa, mà đệ tử Đạo tông cũng nghe lệnh đại trưởng lão của bọn họ xuống ngựa.

“Chủ tử, đã đến chân núi.” Phương Khuê bước đến trước xe ngựa, khom lưng thấp giọng nói.

“Ừm.” Cung Trường Nguyệt lười biếng lên tiếng.

Màn xe được xốc lên, người đầu tiên bước ra dĩ nhiên là Thần diệu, hắn cười hi hi nhảy xuống xe ngựa, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời lập tức khiến ánh mắt người xung quanh bùng tỉnh. Cho dù phần lớn những người này đều là người có vai vế, nhưng vẫn không chống cự nổi vẻ đẹp đến khó tin của Thần Diệu.

“Chủ nhân!” Thần Diệu đứng vững trên đất rồi vui vẻ hô với xe ngựa, cũng đưa tay mình ra, mu bàn tay hướng lên trên.

Một mảnh váy dài màu đen tuyến dần lộ ra, bàn tay mềm mại như ngọc nhẹ nhàng chạm vào tay Thần Diệu.

Cung Trường Nguyệt nhẹ nhàng nhảy xuống đất, tay áo màu đen cũng vẽ thành một đường cong duyên dáng.

Phương Khuê đã tập hợp xong tổ tinh anh của Thần lâu, đứng thành một đội ngũ chỉnh tề trên đất. Nhóm tinh anh này đều mặc giáp mềm độc đáo do chính Thần lâu tự mình làm ra, kim loại đúc giáp rất nhẹ, gần như không gây trở ngại với người mặc, nhưng sức phòng thủ của nó cũng rất cao. Giáp mềm tinh xảo lộ ra dưới ánh mặt trời, lấp lánh rực rỡ.

Mà người mặc giáp mềm đều là những người ưu tú, ánh mắt kiên nghị, môi mím chặt, cả người đứng thẳng sừng sững như cây tùng, cho dù mồ hôi rơi hay là rụng lên người, bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy, ngón giữa dè lên mỗi khâu của quần dài bó sát người mà co giãn rất tốt. Trên người bọn họ đều đeo rất nhiều vũ khí, bên sườn quần hai thanh dao găm sắc bén, sau lưng đeo một thanh trường đao, bên hông thì đeo hai cây côn, chiều dài không dài nhưng có thể hợp hai cây thành một cây côn dài. Côn dài xoay tròn thì thành một đầu mũi thương, côn dài lại biến thành trường thương.

Những người này nhìn thì đều mặc quần áo nhẹ nhàng ra trận, nhưng trên người lại có rất nhiều binh khí, tóc, quần áo và giày của họ đều giấu lưỡi dao, tùy lúc đều có thể biến thành vũ khí đoạt mạng.

Mà khí tức của họ lại không hề ngậy ngó chút nào. Tuy bộ dạng của họ nhìn chỉ mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, nhưng từ ánh mắt và động tác cả họ thì có thể biết từng người ở đây đều đã trải qua chiến đấu, tay dính máu tươi, lưng đeo mạng người, bọn họ trải qua lễ rửa tội bằng máu và giết chóc, mỗi người đều xứng đáng là tinh anh!

Một đám người tài giỏi như vậy đứng cùng một chỗ, khí thế tỏa ra thật sự kinh người, ngay cả đại trưởng lão Đạo tông đầy kinh nghiệm cũng cảm thấy vô cùng rung động.

Hắn đã thấy, thậm chí là dạy dỗ rất nhiều đệ tử ưu tú, nhưng không có đệ tử nào có ánh mắt và khí thế như những người Thần lâu đang có ở đây, các đệ tử đó tựa như đóa hoa sống trong nhà ấm, tuy võ công cao, nhìn rất mạnh mẽ nhưng khi gặp mưa to gió lớn thì sẽ bị tàn phá mà không hề có khả năng chống đỡ.

Hắn bị rung động mạnh mẽ, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ, trước kia lúc ở Đạo tông, mình vẫn cố chấp để các đệ tử ngây ngô sống trên núi mà không trải qua bóng tối của cuộc sống, cứ duy trì suy nghĩ hồn nhiên có phải là chính xác không.

Tuy rằng họ vẫn giữ được phần ngây thơ, nhưng đồng thời cũng mất đi khả năng phán đoán chính xác, cho dù võ công họ cao tới đâu, nhưng sau khi xuống núi thì trải qua rất nhiều điều, khiến họ không có khả năng chống cự, rất nhanh đã bị dụ dỗ!

Ánh mắt đại trưởng lão Đạo tông trở nên... mê mang.

Nhưng đây lòng hắn vẫn có thể khẳng định, quyết định hợp tác với Thần lâu tuyệt đối không sai!

Lúc này, Cung Trường Nguyệt cất bước đi đến trước mặt tổ tinh anh.

Bước chân của nàng vừa dừng lại, toàn bộ tổ tinh anh đang đứng thẳng đều cùng quỳ một gối xuống, không chỉ động tác, tốc độ giống nhau mà ngay cả góc cúi người cũng hoàn toàn như nhau.

“Tham kiến chủ tử!” Âm thanh vang dội chấn động.

Một màn này thật sự rất rung động lòng người, những người nhìn thấy thậm chí còn cảm nhận được cái gì gọi là nhiệt huyết đang sôi trào trong máu.

Ngay cả Thần Diệu, lúc nhìn thấy hình ảnh đó cũng giống như bùng tỉnh.

Chỉ có Cung Trường Nguyệt vẫn như bình thường, cũng không lộ vẻ kinh ngạc gì.

Đây là phản ứng rất bình thường, bởi vì ở Thần lâu, phương pháp huấn luyện đều do nàng nghĩ ra, nàng dựa vào cách huấn luyện bộ đội đặc chủng ở hiện đại kết hợp với cách nhà họ Cung huấn luyện từ sĩ tinh anh, sửa chữa lại thành cách huấn luyện hiện tại. Với cách này, quá trình trưởng thành của tổ tinh anh không chỉ có huấn luyện dày đặc mà còn phải học tập khả năng điều tra và phản điều tra, cũng là kỹ thuật thẩm dò của gián điệp, cùng với một loạt mảnh khốc trợ giúp có vẻ đơn giản nhưng cũng rất thâm thúy, đồng thời cũng yêu cầu bọn họ mỗi ngày phải ăn gì, không chế chính xác số lượng và chất lượng!

Có lẽ cách này rất phiền phức, nhưng chắc chắn nó rất hữu dụng. Cũng nhờ cách huấn luyện đó mới có thể giúp những người mặc dù có nền móng nhưng không thể xưng là đại tài, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành từng cá nhân tài giỏi cao minh, ra tay tàn nhẫn.

Cũng có thể nói, từng người trong nhóm này, nếu ở trong quân đội hiện tại thì phải là người tài giỏi hạng nhất!

“Nhiệm vụ lần này chắc thủ lĩnh Phương Khuê đều đã nói rõ với các ngươi.” Cung Trường Nguyệt nói xong thì dừng một chút, giống như cảm giác được điều gì đó, ánh mắt lạnh băng khẽ động, nhẹ nhàng lướt qua xung quanh. Nhưng nàng cũng không quan tâm nhiều lắm, nhanh chóng ngừng chú ý, sau đó tiếp tục nói, “Yêu cầu của ta chỉ có một, đó chính là thành công.”

Ngay khoảnh khắc Cung Trường Nguyệt dứt lời, toàn bộ người trong tổ đều cùng đứng lên, gót chân trước đạp vào gót chân sau phát ra tiếng động vang dội. Bọn họ ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, ánh mắt mỗi người đều kiên định, lại tăng thêm tự tin!

Tiếng hô vang dội chấn động lại quanh quần quanh rừng cây –

“Chỉ cho phép thành công, không được thất bại!”

Đó là khẩu hiệu của bọn họ, mỗi lần bắt đầu nhiệm vụ, họ đều hô lên một lần, nhưng những lần đó cũng không nhiệt huyết như bây giờ.

Nguyên nhân, chỉ có một –

Đó là lâu chủ đang ở trước mặt họ, lâu chủ có dáng người mảnh khảnh nhưng lại chứa thực lực mạnh mẽ, đó là thần của bọn họ, là người mà bọn họ sùng bái nhất, cũng là người vĩnh viễn không thể thay thế trong lòng họ!

Những nhiệm vụ trước, bọn họ đều không nhận được cổ vũ của lâu chủ đại nhân, đây là lần duy nhất, bọn họ có thể không vui sao!

Lúc này, mỗi người trong nhóm đều dùng ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt nhìn Cung Trường Nguyệt, giống như người này đáng để bọn họ trả giá tất cả, bao gồm cả mạng sống! Bọn họ đối với nàng là trung thành và nhiệt huyết!

Phương Khuê đứng bên trái nhóm, cũng có chút cảm giác, khóe miệng chậm rãi cong lên – mỗi ngày hắn đều cùng huấn luyện với đám nhóc này, dĩ nhiên cũng hiểu rõ tâm tư của bọn họ, nhìn thấy cả nhóm nhiệt huyết sôi trào, hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

Lúc này, một âm thanh rất nhỏ truyền đến tai hắn, lỗi tai Phương Khuê giật giật.

Có người! Trong đầu Phương Khuê rất nhanh đã hiện lên phán đoán!

Sau khi phán đoán xuất hiện trong đầu hắn, gần như không chần chừ chút nào, Phương Khuê đã lách mình đến bên cạnh ngựa, cầm lấy trường cung trước mặt, cài tên đen lên, mura tên đen sẵn bắn về hướng đó.

Ở chỗ bụi cỏ nào đó trong rừng cây, một bóng người màu đen chợt lóe lên, giống như một người đang chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng mà trong nháy mắt Phương Khuê bắn cung mà hắn ngăn người thì số phận của hắn đã định sẵn.

Chỉ vài giây ngắn ngủi lại có thể quyết định sống chết một người.

Cho dù tốc độ người này có nhanh hơn nữa, nhưng mũi tên Phương Khuê bắn ra cũng nhanh, hắn chạy được vài bước thì đã bị bắn trúng bả vai, cả người lập tức ngã xuống, nằm trên đất không hề động đậy.

Người xung quanh sững sờ, Cung Trường Nguyệt lại là bộ dạng đã sớm đoán được, khi nãy lúc nàng nói chuyện đã phát hiện có người trong bụi cỏ, chẳng qua nàng không quan tâm thôi, mục đích cũng là thử nghiệm xem thuộc hạ bao lâu thì mới phản giác được.

Mà tốc độ Phương Khuê phát hiện và bắn tên đã vượt qua dự đoán của nàng, cho nên nàng rất hài lòng.

Tổ tình anh đã nhìn quen trường hợp như thế nên cũng không lộ vẻ kinh ngạc, trước khi chủ tử và thủ lĩnh hạ lệnh, tầm mắt bọn họ vẫn thẳng tắp, trên mặt cũng không lộ vẻ thay đổi, cho dù một cây đao cắm vào bụng thì họ cũng chỉ có thể ngã thẳng xuống, chứ không tự mình động đậy vi phạm lệnh của chủ tử và thủ lĩnh.

Phương Khuê nhìn người kia ngã xuống, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Hắn bước nhanh đến, nhắc nam tử nhỏ gầy kia lên, kéo lại rồi vớt về vị trí cách Cung Trường Nguyệt không xa, đủ để Cung Trường Nguyệt nhìn rõ bộ dạng người này.

Phương Khuê ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra người đã ngã xỉu.

Khi nãy hắn cố ý bắn trúng bả vai người này, trên tên có tẩm thuốc gây mê, khoảnh khắc mũi tên xuyên qua bả vai hắn thì thuốc cũng hòa vào trong máu, nam nhân này dĩ nhiên sẽ té ngã.

Làm như vậy để chế phục nam nhân này, hơn nữa cũng bảo vệ cái mạng của hắn, thuốc mê hiệu quả nhanh sẽ khiến hắn không tự sát được.

Sau khi kiểm tra, Phương Khuê đứng lên đi đến bên cạnh Cung Trường Nguyệt, thấp giọng nói, “Chắc là người Ma tông, có lẽ chuẩn bị đem tình hình của chúng ta báo cho người Ma tông trên đỉnh núi.”

Cung Trường Nguyệt gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý với suy nghĩ của Phương Khuê.

“Lát nữa dọc đường đi cẩn thận một chút.” Nàng cũng không muốn lúc đi lên lại phải chạm mặt một đám đệ tử Ma tông đang đứng chờ.

“Dạ.” Phương Khuê lên tiếng.

Cung Trường Nguyệt nhìn bốn phía xung quanh, thuận miệng nói, “Được rồi, xuất phát đi.”

“Dạ!” Phương Khuê lên tiếng rồi đi đến bên người đại trưởng lão Đạo tông. “Đại trưởng lão, có thể lên đường chứ!”

“Được.” Đại trưởng lão gật đầu, triệu tập các đệ tử đến bên cạnh rồi cẩn thận dặn dò vài câu.

Đoàn người lập tức đi lên đỉnh núi.

Tuy thực lực của nhóm Cung Trường Nguyệt rất cao, nhưng vì địa vị nên hắn cũng đi ở chính giữa, mà bên cạnh Cung Trường Nguyệt là Thần Diệu luôn cười hi hi. Cung Trường Nguyệt về mặt lạnh nhạt cùng Thần Diệu luôn vui vẻ, hai người chẳng hề có chút khấn trương nào, giống như lần này không phải

đi đối phó Ma tông mà chỉ là đi dạo.

Đương nhiên, nếu Cung Trường Nguyệt khẩn trương thì đó không phải là nàng nữa.

Ngược lại, đại trưởng lão Đạo tông vẻ mặt nghiêm trọng, hiển nhiên rất khẩn trương với tình thế sắp thấy. Hắn thật sự lo lắng, lo sẽ nhìn thấy cảnh hắn không muốn nghĩ tới, hắn không mong nhìn thấy Đạo tông máu chảy thành sông.

Đệ tử của hắn cũng không khá hơn chút nào, cho dù được xưng là đệ nhất thiên tài của Đạo tông – vẻ mặt sư huynh đệ Vân Thiên Vân Khôi cũng rất nghiêm trọng, dĩ nhiên là đang cảm thấy căng thẳng.

Đi ở phía ngoài cùng là tổ tinh anh của Thần lâu.

Đây không phải lần đầu họ đi giữa rừng cây, nhưng là lần đầu họ hành động cùng lâu chủ. Tuy rằng tất cả đều kích động, nhưng bọn họ lại dùng thái độ nghiêm túc để đối mặt, quyết không để xảy ra chút sai lầm nào.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Gặp Mặt

Tuy các đệ tử Ma tông được lưu lại không ưu tú như những người đi theo Tông chủ của họ lên núi, nhưng họ vẫn rất trung thành với tông môn. Dọc đường đi, thuộc hạ của Cung Trường Nguyệt vậy mà bắt được hơn mười mấy người chuẩn lên núi muốn thông báo tin tức.

Bởi vì núi Đạo tông thật sự rất hiểm trở, xung quanh đều là vách đá đen, gần như hợp thành góc vuông với mặt đất, như vậy chỉ có một đường có thể đi lên núi. Đệ tử Ma tông chỉ có thể ôm tâm lý gặp may, lén lút trốn khỏi nhóm Cung Trường Nguyệt. Nhưng hành động của họ sao có thể thoát khỏi ánh mắt nhóm tinh anh của Thần lâu?

Thật ra không phải bọn họ quá yếu, mà là nhóm tinh anh quá mạnh.

Đại trưởng lão Đạo tông nhìn thấy đường đi thuận lợi, nhin không được thờ dài, “Đại trưởng lão Ma tông thủ đoạn thật cao thâm, vậy mà phá được sương mù của Đạo tông ta.” Hắn vẫn hy vọng màn sương mù sẽ ngăn được những người muốn lén lút chạy lên núi gây rối, nhưng ở trước mặt Ma tông thì nó lại không chịu nổi một chiêu. Muốn hắn nói rằng mình không để ý là chuyện không thể.

Đã không còn trở ngại, đoàn người nhanh chóng lên núi, không quá lâu sau đã nhìn thấy cửa lớn Đạo tông.

“Khoan đã.” Cung Trường Nguyệt dừng chân, không để đội ngũ tiếp tục đi tới.

Nàng nghiêng đầu, nhẹ nhàng gật đầu với Phương Khuê.

Phương Khuê ngầm hiểu, lập tức phái ra một người nhanh nhẹn nhất, để hắn đi đến phía trước thăm dò.

Người kia ôm quyền rồi vận khinh công bay đi, lên xuống vài cái đã đi được nửa đường, rất nhanh sẽ đến trước cửa tông, một bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Người đó rất giỏi về mặt này, không chỉ vì hắn có khinh công xuất sắc, thân hình nhẹ nhàng, mà còn vì hắn có thiên phú độc đáo về việc nín thở ẩn nấp.

Rất nhiều cao thủ có thể thông qua hơi thở mà biết được người kia có tồn tại hay không, nội lực càng cao thì cảm giác càng nhạy bén, đây cũng là lý do cao thủ rất dễ dàng phát hiện người âm thầm ẩn nấp.

Vì thế cũng có người cố ý chế ra Quy Tức đại pháp, có thể che dấu hơi thở của mình, tuy rằng có thực lực yếu hơn nhưng cũng không dễ gì bị kẻ mạnh phát hiện. Chỉ là phương pháp tu luyện bộ Quy Tức đại pháp này rất hà khắc, dù tác dụng lớn nhưng phương pháp tu luyện hà khắc cũng khiến nhiều kẻ chùng bước.

Cho dù phương pháp tu luyện Quy Tức đại pháp được lưu truyền rộng rãi trên giang hồ, nhưng rất ít người có thể luyện thành công, thậm chí vừa bắt đầu đã cảm thấy rất khó khăn. Cuối cùng, trừ người sáng tạo ra Quy Tức đại pháp thì không ai có thể luyện nó tới cuối cùng.

Người Thần lâu này dĩ nhiên cũng tu luyện Quy Tức đại pháp, tuy trình độ không tới cuối cùng nhưng cũng cao hơn người bình thường rất nhiều, đây cũng là nhờ hắn rất có thiên phú trong mặt tu luyện. Nếu hắn muốn che dấu bản thân, trong thiên hạ này, có lẽ ngoại trừ đại tông sư thì không ai có thể phát hiện.

Người đó rất nhanh liền trở lại, hắn lên đến bên cạnh Phương Khuê, “Thuộc hạ nhìn thấy, có hai nhóm người đang giăng co, một bên mặc áo trắng, một

bên mặc áo đen...”

Giọng nói của hắn cũng không nhỏ, hơn nữa xung quanh rất im lặng, cho nên mỗi người ở đây đều nghe rõ, đại trưởng lão Đạo tông cũng không ngoại lệ. Lúc hắn nghe được, phản ứng đầu tiên chính là rất kích động, liền bước lên trước, sốt ruột lên tiếng, “Đó nhất định là người Đạo tông ta đang giảng cơ với Ma tông! Tiểu huynh đệ, ngươi nhìn thấy chiến cuộc như thế nào?”

Người nọ gật đầu, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn Phương Khuê như trước, “Tình hình thật thảm thiết, trên đất có rất nhiều thi thể, áo trắng có, áo đen cũng có, chẳng qua thi thể mặc áo trắng thì nhiều hơn.”

Sắc mặt đại trưởng lão Đạo tông trắng bệch, môi mím chặt, hai tay run lên.

Mà các đệ tử Đạo tông bên cạnh hắn cũng không tốt, vẻ mặt ai cũng bi ai tức giận, hận không thể lập tức xông lên giết hết đám chó con Ma tông!

Người nọ nhìn phản ứng của đại trưởng lão và đệ tử Đạo tông, bĩu môi, tiếp tục nói, “Ta nhìn mấy kẻ mặc đồ đen, một đám sắc mặt lạnh như băng, còn những người mặc đồ trắng thì đều vẻ bi thương và tức giận, hình như có chuyện lớn gì đó xảy ra...”

Nhị trưởng lão nhìn không được lên tiếng, “Sẽ không phải trong tông có người...” Lời kể tiếp, hắn không muốn nói nữa.

Nhưng mà thà đừng nói, hắn chỉ tùy tiện đoán một cái thì đoán đúng ngay từ huyết.

Đạo tông thật sự có người đã chết, hơn nữa người này gần như là trụ cột tinh thần cho những người Đạo tông – lão tổ tông đức cao vọng trọng!

Đệ tử buồn rầu, trong mắt đã cháy lên lửa giận.

“Đừng rồi!” Người đi tìm hiểu tin tức đột nhiên nhớ tới gì đó, sợ hãi kêu một tiếng. Phương Khuê liếc mắt trừng hắn, hắn ngượng ngùng cười một cái, vội vàng nhỏ tiếng, vẻ mặt cũng trở nên kích động, giống như một màn khi nãy đang diễn ra trước mắt hắn, “Trong mấy người đó có một đại tông sư!”

Hắn tự mình tu luyện Quy Tức đại pháp, dĩ nhiên biết trình độ của mình đã tới mức nào, cũng biết trong thiên hạ, có lẽ chỉ đại tông sư mới phát hiện ra mình.

“Lúc thuộc hạ ẩn nấp ở một bên, có một người phát hiện ra!” Hắn nói xong, dừng lại một chút, lén lút nhìn Cung Trường Nguyệt rồi mới nói tiếp, “Ánh mắt người nọ thật đáng sợ! Rất áp lực! Thuộc hạ cam đoan, người kia tuyệt đối là... tuyệt đối là đại tông sư!”

Hắn nói xong, vẻ mặt nhìn không được trở nên kích động.

Loại kích động này không phải hưng phấn, mà là sợ hãi.

Ánh mắt người kia khắc sâu vào đầu hắn, cho dù là lúc này, ánh mắt đó vẫn tồn tại trong đầu hắn, khiến hắn cảm thấy áp lực và sợ hãi vô cùng.

Cảm giác này không phải lần đầu tiên hắn cảm nhận được, mà là lần thứ hai.

Lần trước, cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm giác được sợ hãi đến từ tận linh hồn là từ Lâu chủ đại nhân, đó là lần đầu tiên nhìn thấy Lâu chủ đại nhân, xung quanh hắn đều là cô nhi hoặc trẻ em lưu vong, mỗi người đều có thân thể phức tạp, những thứ đã trải qua cũng nhiều, nhưng chẳng có ai ngoại lệ, trước ánh mắt của nam nhân mặc quần áo màu đen và mạng mặt nạ bạc đó, bọn họ cảm giác được sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Người kia mang đến áp lực quá mạnh mẽ!

Ánh mắt của hắn chỉ nhẹ nhàng đảo qua từng người, lại khiến mỗi chỗ trên làn da bọn họ đều dựng đứng lên, thân thể muốn hét lớn nhưng lại không dám động đậy!

Cảm giác đó có lẽ cả đời này hắn cũng không thể quên.

Cho dù sau này thường xuyên tiếp xúc với Lâu chủ đại nhân, bản thân cũng dần mạnh hơn, không còn yếu ớt như lúc nhỏ, nhưng ánh mắt kia, cảm giác kia vẫn khắc sâu trong lòng hắn.

Mà lúc này, có một người khiến hắn gặp lại cảm giác đó.

Quen thuộc tới mức khiến hắn cảm thấy sợ hãi!

Áp lực của người kia gần như có thể so sánh với Lâu chủ đại nhân!

“Đại tông sư ư?” Cung Trường Nguyệt hứng thú nhướn mi.

Đại trưởng lão Đạo tông nghe tin đó liền cảm thấy khẩn trương, theo như hắn biết, trong tông có vài vị lão tổ tông đại tông sư bế quan tu luyện ở sau núi, gần như không thể ra ngoài, nhưng trong lòng hắn vẫn ôm một tia hy vọng.

Đại tông sư này trăm nghìn lần đừng là Ma tông...

Nhị trưởng lão Đạo tông không nghĩ nhiều như đại trưởng lão, hắn đã vội vàng hỏi, “Đại tông sư đó là người Đạo tông ta hay là Ma tông?”

Người nọ không nghĩ ngợi gì đã đáp, “Mặc áo đen! Chắc là thù lĩnh!”

Mặc áo đen dĩ nhiên là người Ma tông !

Một câu của hắn đánh nát hy vọng của người Đạo tông, ánh mắt bọn họ đều trở nên ảm đạm – có đại tông sư thì thắng bại trận này gần như đã được quyết định.

Đại trưởng lão Đạo tông thở dài, «Thù lĩnh Ma tông chẳng lẽ là đại trưởng lão ? Không lẽ mấy năm nay hắn đã đột phá sao ? » Nhưng mà đại trưởng lão Đạo tông vẫn chưa từ bỏ hy vọng, « Tiểu huynh đệ, ngươi chỉ phát hiện một đại tông sư ư ? »

« Đúng thế ! Chỉ có một ! » Đối với việc đại trưởng lão Đạo tông nghi ngờ mình, hắn có chút bất mãn, tuy rằng về khoảng chiến đấu hắn không phải đứng đầu, nhưng nếu nói về tìm hiểu tin tức, tuyệt đối có rất ít người so được với hắn ! Trước đây hắn vốn ở tổ hành động thì bị chuyển qua Thất Tinh lâu, dù vậy hắn vẫn là nhân tài đứng đầu Thất Tinh lâu !

Tia hy vọng cuối cùng của đại trưởng lão Đạo tông cũng biến mất.

Nhìn thấy ánh mắt u ám của đại trưởng lão Đạo tông, Cung Trường Nguyệt lạnh lùng nói, «Sao ? Sợ rồi ? »

Đại trưởng lão lập tức giật mình vì tiếng nói của nàng, rất nhanh đã tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên, trong đáy mắt lại phát ra hào quang. Hắn mở miệng, gần từng tiếng, kiên định nói, « Không, lão phu tuyệt đối sẽ không sợ Ma tông ! Cho dù Ma tông có đại tông sư thì sao chứ ? Chúng ta đi tiếp thôi ! »

Cung Trường Nguyệt vừa lòng vuốt cằm – nếu đại trưởng lão Đạo tông này thật sự sợ hãi tên đại tông sư kia, vậy nàng ở đây cũng không có nghĩa lý gì, chẳng thà quay về sớm một chút còn hơn. Cũng may, coi như nàng không nhìn nhầm.

Lòng tin của đại trưởng lão Đạo tông lại kiên định hơn, sau đó thở dài một hơi.

« Chỉ là... không biết chúng ta nên đi lên từ chỗ nào... »

« Dĩ nhiên là đi vào bằng cửa lớn ! » Cung Trường Nguyệt ngắt lời đại trưởng lão, nói chắc chắn như đinh đóng cột. Nhân tiện còn bất mãn trừng lão nhân này một cái.

Vừa khen hắn dũng cảm, quay đầu một cái hắn đã thay đổi !

Đại trưởng lão dĩ nhiên biết Cung Trường Nguyệt bất mãn điều gì, hắn vội cười khổ mà nói, « Không phải ta sợ, ta chỉ cảm thấy chúng ta nên hành động bất ngờ một chút... »

Giọng nói của hắn, dưới ánh mắt sắc bén của Cung Trường Nguyệt, dần dần nhỏ đi.

« Đi. » Cung Trường Nguyệt phát tay áo xoay người rồi đi, cũng không quay đầu lại mà cứ đi về phía trước.

Đại trưởng lão âm thầm lau mồ hôi, không dám chậm trễ, cũng vội vàng chạy theo.

Đội ngũ cứ như vậy mà đi thẳng tới cửa, rất nhanh đã bước vào phạm vi thật sự của Đạo tông –

Lúc này, hai bên Ma tông và Đạo tông đã giằng co một trận, Đạo tông muốn kéo dài thời gian, mà Ma tông dưới sự lãnh đạo của Lâu Mạc Bạch thì không quan tâm lắm, cứ cười ha hả tùy ý tán dóc mấy chuyện không liên quan.

Nhưng mà, ai cũng không ngờ được, một lát sau lại có một nhóm người xuất hiện ở cửa.

Mọi người đều quay đầu.

Chỉ thấy một nam tử mặc quần áo đen tuyền, cả người tỏa ra khí thế mạnh mẽ, hắn được một nhóm người tài giỏi mặc giáp mềm vây quanh, đang bước tới đây.

Quần áo của người hắn đều là màu đen, tuy không thể nói rõ là xa xỉ cỡ nào, nhưng có một loại không khí trầm lắng, bộ quần áo đó được nam tử này mặc trên người, có cảm giác không thể tả nổi, trong trời đất, không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của người đó, chỉ sợ cho dù được bao vây trong một đám người thì khí thế và mọi thứ của hắn cũng như hạc giữa bầy gà.

Mà thân phận của hắn đã được lộ ra khi người ta nhìn thấy chiếc mặt nạ bạc kia –

Người thích mặc quần áo đen tuyền, đeo mặt nạ, lại có hơi thở mạnh mẽ như vậy, trên giang hồ chỉ duy nhất một người !

Lâu chủ Thần lâu ! Thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc !

Đang đứng giữa người Ma tông, hai mắt Lâu Mạc Bạch chợt trầm xuống.

« Không ngờ lại là hần. » Hần nhỏ giọng nói một câu, nhỏ tới mức chỉ hần mới nghe được, mà trong giọng nói lại có một chút kinh ngạc vui mừng mà cả hần cũng không phát hiện.

Lâu Mạc Bạch từng nghe thấy cái tên này rất nhiều lần – công tử Ngọc... công tử Ngọc... công tử Ngọc !

Không chỉ từ thuộc hạ của hần, mà nhiều hơn là đệ đệ đã thất lạc nhiều năm Lâu Mạc Tiêu... à không, Lâu Thập Tam. Đệ đệ Lâu Thập Tam tuy có chút chống đối hần, nhưng vẫn tình nguyện nói với hần vài chuyện, chuyện về công tử Ngọc là một trong số đó.

Thập Tam luôn dùng giọng điệu tức giận để kể những chuyện liên quan tới công tử Ngọc, hơn nữa còn tuyên bố nhất định phải đánh bại hần, làm hần đẹp mặt, nhưng mỗi khi như thế, Thập Tam vẫn có chút quá đề ý mà ngay cả hần cũng không phát hiện.

Ngày nào cũng nghe hần kể chuyện, Lâu Mạc Bạch cũng quen thuộc với công tử Ngọc hơn.

Một ngày kia, hần nghe thấy giọng nói tiu nghỉu của Lâu Thập Tam, « Ca, ta nhìn thấy... mặt thật của công tử Ngọc... »

Lúc nào cũng chỉ lắng nghe, vậy mà lần này Lâu Mạc Bạch lại phá lệ hỏi một câu, « À ? Về ngoài thế nào ? »

Có lẽ, trong lòng hần cũng rất muốn biết, người nam nhân có nhiều câu chuyện và lời đồn như thế sẽ có bộ dạng gì.

Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn về vẻ ngoài của công tử Ngọc, có người nói hần xấu xí không chịu nổi, trẻ con nhìn thấy sẽ bị dọa khóc, cho nên mới dùng mặt nạ bạc che mặt mình. Cũng có người nói hần giống Phan An, hào hoa phong nhã, mà nam tử đẹp nhất giang hồ...

Mà ngày đó, Lâu Thập Tam chỉ nói ba chữ để trả lời Lâu Mạc Bạch, « ...nhìn được lắm »

Lâu Mạc Bạch sùng sốt – hần hiểu rõ thẩm mỹ của Lâu Thập Tam, đệ nhất danh kỹ trên giang hồ kia là đại mỹ nhân mềm mại sinh hương, vậy mà còn bị nó nói thành Vô Diệm xấu xí, là lời bình « nhìn được lắm » là lần đầu tiên nó nói ra.

Mà từ đó là hình dung thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc, cũng không rõ công tử Ngọc thật sự hào hoa phong nhã cỡ nào.

Bây giờ, Lâu Mạc Bạch đã thấy.

Cho dù cách một lớp mặt nạ, nhưng hần vẫn cảm nhận được khí thế khiến người khác không thể xem nhẹ trên người công tử Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Đánh Cuộc Đi

Đáy lòng Lâu Mạc Bạch đột nhiên có một loại khát vọng, khát vọng có thể tháo chiếc mặt nạ kia xuống, nhìn gương mặt thật của công tử Ngọc.

Chẳng qua cảm giác này rất yếu, rất nhẹ, chỉ lướt nhanh qua lòng hần, ngay cả hần còn chưa phát hiện ra thì đã biến mất.

Nhưng mà, trong lúc hần không biết, một hạt giống nho nhỏ đã yên lặng vỡ ra rồi mọc chồi.

Công tử Ngọc xuất hiện khiến bầu không khí Ma Đạo tông vốn như nước với lửa xảy ra biến hóa thần kì, trở nên càng quý dị hơn. Nhưng có thể khẳng định, tất cả mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc với việc Cung Trường Nguyệt tới đây.

Đây là Lâu chủ Thần lâu, là thiên hạ đệ nhất công tử Ngọc, tuy ngày càng phát triển lớn mạnh nhưng sao hần lại xuất hiện ở đây ? Cho dù đều là người trong giang hồ, nhưng Thần lâu và Ma Đạo tông không có điểm chung thì phải.

Mà thắc mắc của họ rất nhanh đã được trả lời.

Cung Trường Nguyệt vừa dừng lại thì có một lão nhân râu bạc áo trắng bước ra từ sau lưng nàng, người này bọn họ lại vô cùng quen thuộc !

« Đại trưởng lão ! » Đệ tử Đạo tông kinh ngạc hồ.

« Đại sư huynh ! » mấy vị trưởng lão cũng giống như gặp được người đáng tin, không còn hoảng hốt như khi nãy. Đại trưởng lão vốn là người trầm ổn nhất trong bọn họ, cũng là người có nhiều cách giải quyết nhất.

Huyền Hoa chân nhân Đông Minh sơn cũng thường liên hệ với đại trưởng lão, mức độ quen thuộc hơn hần với các trưởng lão khác, bây giờ nhìn thấy hần xuất hiện cũng lộ ra nụ cười nhẹ. Hai người chơi thân, lại quen biết đã lâu, cũng coi như bằng hữu tốt.

« Ta đã trở về. » Đại trưởng lão Đạo tông hơi gật đầu, tuy chỉ nói một câu, nhưng mọi người Đạo tông coi như đã tìm thấy điểm tựa.

Mà Đạo tông cũng đã hiểu được vì sao Lâu chủ Thần lâu công tử Ngọc, theo lý mà nói thì không liên quan gì tới Ma Đạo tông lại xuất hiện ở đây. Chắc hẳn đại trưởng lão biết tông môn gặp chuyện nên đi tìm cứu viện.

Chỉ là...

Trận chiến ở thiên hạ vô hội, Cung Trường Nguyệt xem như một trận thành danh, nàng luôn bị người ta dùng làm chủ đề tán gẫu, nhưng trong trận chiến đó nàng đã thể hiện thực lực thật sự của mình – đỉnh tông sư.

Còn trẻ như thế mà là đỉnh tông sư, không biết sau này có ai đạt được không, nhưng trước nay chưa từng có ai đạt được thành tựu như vậy ở tuổi của hân.

Cho dù là Tông chủ Ma tông Lâu Mạc Bạch, võ công đã đạt tới đại tông sư, là sự tồn tại mà tất cả người trên giang hồ đều phải ngược nhìn, hơn nữa hân cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Nhưng hân có thể đạt được trình độ đó phần lớn nguyên nhân là nhờ truyền thừa Ma tông, công lực tích lũy mấy trăm năm kia chẳng lẽ không tạo ra nổi một tên đại tông sư ?

Mà công tử Ngọc thì sao ? Tuy không rõ hân có phải tự bản thân cố gắng bước từng bước hay không, nhưng có thể khẳng định, cách có thể dễ dàng tạo ra tông sư hoặc đại tông sư chỉ có truyền thừa Ma Đạo tông. Mà truyền thừa Đạo tông đã bị cắt đứt, cho nên có thể dễ dàng đạt tới trình độ này cũng chỉ có truyền thừa Ma tông.

Công tử Ngọc chắc chắn không phải người nhận truyền thừa, vì thế mọi người cũng có lý do để tin tưởng, hân mạnh mẽ như thế hoàn toàn dựa vào cố gắng của mình.

Cũng bởi vậy, nên Lâu Mạc Bạch không thể so với công tử Ngọc. Hơn nữa, lúc Lâu Mạc Bạch thật sự đạt được đại tông sư thì hân đã hơn hai mươi ba tuổi. Mà người giang hồ tuy không rõ công tử Ngọc bao nhiêu tuổi, nhưng những người biết hân đều nói hân tuyệt đối chưa tới hai mươi tuổi !

Công tử Ngọc là loại người khiến người ta kinh ngạc thán phục, công lực của hân đã đạt đỉnh tông sư. Nếu đặt trong giang hồ, có thể xưng là cao thủ vô địch, tuy đã có tầm hơn hai mươi người đạt được đỉnh tông sư, nhưng họ đều đã trải qua cuộc sống, không còn coi trọng công danh lợi lộc nữa, phần lớn đều là những người lánh đời, dĩ nhiên cũng sẽ không tùy tiện rời núi.

Nhưng, đỉnh tông sư đánh với đại tông sư, vẫn không thể được.

Nói như vậy, cho dù công tử Ngọc đã đến, nhưng cũng đánh không lại Tông chủ Ma tông đại tông sư kia a ?

Đáy lòng người Đạo tông vừa dâng lên chút vui sướng thì đã bị tan rã.

Nhưng dù sao, bọn họ cũng coi như vui vẻ, trận chiến còn chưa bắt đầu, ai cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, nói không chừng bọn họ sẽ thắng ấy chứ ?

Tuy có người đùa giỡn như thế, nhưng trong lúc vô tình, bọn họ đã đoán trước được kết quả trận đấu.

Mà kết quả này lại do công tử Ngọc hào hoa phong nhã, cả người mặc quần áo đen tuyền mang đến.

Đại trưởng lão Đạo tông dẫn đệ tử đi đến những người cùng chiến tuyến với mình, lại bất ngờ thấy Duệ Tề hoàn toàn mất hết hình tượng bị trói chặt ở phía sau.

« Tông chủ ? Chuyện này là sao ? » Đại trưởng lão khiếp sợ hỏi.

Một trưởng lão khác khoát tay, thờ dài, giải thích với hân, « Ài, đại sư huynh, đừng nói chuyện này nữa. Tuy lúc trước chúng ta cũng nghĩ trong tông có phản đồ, nhưng không ai ngờ phản đồ lại là... lại là... Ài... »

Hân nói xong, lại thờ dài nặng nề, không hề muốn nói ra hai chữ « Tông chủ » kia, hân... Không, hân là trong mắt người Đạo tông, Tông chủ của mình lại trở thành phản đồ là một chuyện rất mất mặt, cho dù là bọn họ cũng không muốn thừa nhận người này từng là Tông chủ của mình.

« Cái gì ? » Đại trưởng lão nhất thời mờ to mắt, ánh mắt sắc nhọn dừng trên người Duệ Tề đang chặt vật ngã trên đất, hận ý trong mắt ước gì có thể bằm tên phản đồ này ra thành nghìn mảnh !

Hân hoàn toàn không ngờ, người bán tin tức tông môn, khiến tông môn gặp tai họa ngập đầu lại là Tông chủ Đạo tông !

« Không chỉ thế, Duệ Tề này là con trai phản đồ năm đó ! » Một trưởng lão khác cũng bước tới, vẻ mặt vô cùng khó coi, hân phất phất tay áo, cắn hận nói, « Thật là cha ra sao thì con thế ấy ! Một đời làm chưa xong, đời sau lại làm tiếp ! Đạo tông ta quả thật bất hạnh mới gặp phải tên tiểu nhân này ! »

« Người kia... » Đại trưởng lão nắm chặt tay, ánh mắt nhìn Duệ Tề lại càng thêm tức giận.

Nhưng hân hiểu được, bây giờ không phải lúc để bọn họ tính toán.

Vì thế, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng ép lửa giận xuống. Hắn xoay người nhìn Lâu Mạc Bạch, giọng nói có chút áp lực, « Ta là đại trưởng lão Đạo tông, ngươi chắc chắn là Tông chủ Ma tông rồi ? »

Hắn không phải người đầu tiên hỏi chuyện này, ngày hôm nay có khá nhiều người hỏi câu này rồi, nhưng Lâu Mạc Bạch cũng không lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, hắn chỉ cười một cái rồi bình tĩnh đáp, « Đúng vậy. »

Tuy lúc trước đại trưởng lão đã biết Tông chủ Ma tông còn rất trẻ, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ là trẻ tới mức này, điểm này khiến hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn cũng chỉ nhìn Lâu Mạc Bạch thêm vài lần, không lộ ra vẻ quá kinh ngạc, ngược lại đem sự chú ý đặt vào chuyện mâu thuẫn giữa Ma Đạo tông.

Hắn trầm giọng nói, « Ta biết, lần này muốn Ma tông rút đi là chuyện không thể. »

Hắn vừa lên tiếng thì đã nói thẳng điều này.

Lúc trước bởi vì Đạo tông nằm trong tình trạng bất lợi, vì thế cho dù là lão tổ tông đã chết, hay là các trưởng lão còn lại, hoặc Huyền Hoa chân nhân Đông Minh sơn đều nghĩ cách làm Ma tông rời đi, để Đạo tông thoát khỏi tai họa này. Điều này mặc dù chỉ là nói nhảm, nhưng bọn họ vẫn ôm một chút hy vọng trong lòng.

Mà đại trưởng lão Đạo tông vừa lên tiếng thì đã đánh vỡ hy vọng cuối cùng.

Đây cũng xem như là hắn nhìn rõ sự thật chứ không ôm tâm lý chờ gặp may – mâu thuẫn của

Cho nên suy nghĩ lúc trước của Đạo tông vẫn có chút quá ngây thơ rồi.

Lâu Mạc Bạch vô cùng vừa lòng với việc đại trưởng lão Đạo tông hiểu rõ tình hình, không xem trọng đại trưởng lão này thêm vài phần.

Tuy hai người ở hai phía đối địch, nhưng đại trưởng lão Đạo tông cũng rất hợp ý hắn.

Vì thế nụ cười của Lâu Mạc Bạch lại nhiều hơn vài lần.

Lúc đại trưởng lão Đạo tông chuẩn bị nói tiếp, một giọng nói đã cắt ngang hắn –

« Nếu thật muốn đánh nhau, hai bên các ngươi cùng lắm chỉ là cá chết lưới rách thôi. » Giọng điệu rất tùy tiện, giống như đang nói một chuyện thường ngày vậy.

Người dám lên tiếng vào thời điểm này, không ai khác, chỉ có – Cung Trường Nguyệt.

Thật ra, theo lý mà nói, cho dù Cung Trường Nguyệt là cứu viện đại trưởng lão Đạo tông mời đến, coi như đã tham gia vào trận đối đầu này, nhưng nàng cũng chỉ là người ngoài, vào lúc hai bên đang căng thẳng vậy mà lại lên tiếng, thật có chút không thích hợp. Nếu trên giang hồ có một quy tắc bất thành văn, thì đó là cho dù ai cũng không được tùy tiện nhúng tay vào chuyện đối địch của người khác.

Nhưng không biết vì sao, nghe Cung Trường Nguyệt nói những lời đó, bọn họ lại thấy rất bình thường, mà nàng lên tiếng tham dự vào chuyện này cũng thật bình thường.

Những người ở đây không ai cảm thấy khó chịu !

Nhưng phát hiện điều này chỉ ít ỏi vài người – Lâu Mạc Bạch, đại trưởng lão Ma tông, đại trưởng lão Đạo tông, Huyền Hoa chân nhân. . .

Mà những người khác đều nghiêng đầu lắng nghe, muốn xem thử Cung Trường Nguyệt có ý kiến gì.

Thật ra Cung Trường Nguyệt nói là vì muốn nói, chứ cũng không cảm thấy có gì không ổn. Tính tình của nàng vốn ngang ngược, lần này nàng lại tham gia trận đấu này, cho nên nàng lên tiếng nói ra ý kiến của mình là một việc hết sức bình thường, chứ nếu muốn nàng im lặng nhìn người ta đấu đá, sau đó ra lệnh cho mình ra tay, điều này thật ra. . . hoàn toàn không phải phong cách của Cung Trường Nguyệt bệ hạ.

Vì thế Cung Trường Nguyệt cũng lưu loát nói tiếp, không hề có một chút xấu hổ, mà nàng cũng phá lệ nói ra câu dài nhất từ trước tới nay, « Ma Tông tuy có người là đại tông sư, nhưng tông sư thì chỉ có vài người, chống lại Đạo tông có thể may mắn thắng được, nhưng cái giá phải trả nhất định cũng rất thảm thiết. »

Cung Trường Nguyệt nói những lời này cũng là nói thật, suy đoán của nàng rất hợp lý, hoàn toàn có thể xảy ra, hơn nữa khả năng xảy ra là rất lớn. Trước đây Lâu Mạc Bạch cũng lo lắng điều này.

Nhưng điều khiến hắn chú ý là Cung Trường Nguyệt muốn nói gì.

« Sau đó thì sao ? » Hắn cười, rất có kiên nhẫn hỏi lại.

Phản ứng của hắn khiến đại trưởng lão Ma tông hằng năm đi theo bên cạnh nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt lướt qua một chút kinh

ngạc.

Cung Trường Nguyệt nhướn mi, không ngờ nàng chẳng hề khó chịu với câu hỏi của Lâu Mặc Bạch, ngược lại vẻ mặt lại thêm vài phần hào hứng. Khóe miệng của nàng khẽ cong lên, « Nếu không, Ma tông ngươi và Đạo tông cùng phái ra một người đánh một trận. Ma tông thắng, Đạo tông tùy người xử lí, nếu Ma tông thua thì ngươi lập tức rời núi. »

Cung Trường Nguyệt vừa nói xong, xung quanh lập tức nổi lên sóng gió.

« Cái gì ? Chuyện này thật là... thật là vớ vẩn ! » Một trưởng lão tính tình không tốt tức giận đến dậm.

Ánh mắt Cung Trường Nguyệt lạnh lùng đảo tới chỗ hắn, lập tức khiến đại trưởng lão Đạo tông ngậm miệng.

Các đệ tử Đạo tông thì bàn tán với nhau, tự trao đổi ý kiến. Bởi vì ánh mắt Cung Trường Nguyệt nên trưởng lão khi nãy cũng kiêng kị, không dám làm loạn, chỉ có thể nhỏ giọng thăm oán để thể hiện bất mãn.

Bình tĩnh nhất Đạo tông là đại trưởng lão và Huyền Hoa chân nhân.

Đáy mắt đại trưởng lão Đạo tông lóe lên chút ánh sáng nhàn nhạt, hoàn toàn không hề khó chịu với đề nghị của Cung Trường Nguyệt.

Còn bên phía Ma tông thì hoàn toàn im lặng, tất cả đệ tử Ma tông đều không hề lên tiếng, ngay cả đại trưởng lão Ma tông cũng không đưa ra ý kiến gì, nguyên nhân rất đơn giản – Tông chủ của bọn họ, Lâu Mặc Bạch vẫn chưa nói gì.

Người Ma tông tuyệt đối phục tùng Tông chủ của mình, nếu Tông chủ ra lệnh, bọn họ có thể trả giá bằng cả mạng sống, nhưng nếu Tông chủ không lên tiếng thì họ tuyệt đối không nói những thứ dư thừa.

Lâu Mặc Bạch cũng không tức giận, ngược lại còn có chút hứng thú với đề nghị của Cung Trường Nguyệt.

Bộ dạng cũng không tệ... hắn thăm nghĩ.

Người xung quanh bàn tán khiến Cung Trường Nguyệt có chút mất kiên nhẫn, nàng nhíu mày, nói, « Thế nào ? »

Lâu Mặc Bạch cũng không vội trả lời, chỉ nhướn mi nhìn về phía đại trưởng lão Đạo tông và Huyền Hoa chân nhân, hắn muốn nghe ý kiến bọn họ trước.

« Được, ta đồng ý. » Người đầu tiên lên tiếng là đại trưởng lão Đạo tông !

Hắn hiểu, kết quả mà công tử Ngọc nói là chắc chắn tám chín phần, dù sao cũng thua, thay vì trả giá bằng tính mạng của những đệ tử kia, không bằng đánh cược vào trận đấu này ! Đạo tông bọn họ có thể còn chút hy vọng !

« Nếu đại trưởng lão đã đồng ý thì ta cũng không ý kiến gì. » Huyền Hoa chân nhân cũng gật đầu.

Hai thủ lĩnh của Đạo tông đều đã nói như vậy, những người khác cũng không ý kiến nữa, xem như đều đã đồng ý.

« Được, quyết định vậy đi. » Hai mắt Lâu Mặc Bạch lóe lên chút ánh sáng nhàn nhạt, tay gõ nhịp, nói.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Vận Mệnh

« Phụt – » Cung Trường Nguyệt nặng nề ngã trên mặt đất, sau đó nghiêng đầu phun ra một ngụm máu đen.

Lâu Mặc Bạch chậm rãi thu tay lại, trong mắt lóe lên tia sáng khó lường.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy bàn tay khi nãy đã chưởng nàng có một chút đau đớn. Không biết đau đớn đó là cảm giác thật hay là điềm báo trước.

Cung Trường Nguyệt đặt tay lên ngực, mạnh mẽ nén xuống cảm giác cuộn cuộn trong ngực. Nàng chống một tay lên ngực, có chút khó khăn ngồi dậy, tay kia thì nâng lên lau đi vết máu ở khóe miệng.

Nàng ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn Lâu Mặc Bạch ở đối diện, ánh sáng trong mắt không hề ảm đạm chút nào vì bị thương.

Lúc trước Đạo tông và Ma tông đồng tự chọn người quyết đấu để quyết định vận mệnh của Đạo tông. Người đại diện Ma tông dĩ nhiên là Lâu Mạc Bạch, mà bên Đạo tông, sau khi trải qua một hồi bàn bạc đã chọn người ngoài là Cung Trường Nguyệt.

Thật ra cái gọi là bàn bạc, chính là Cung Trường Nguyệt đứng bên cạnh đại trưởng lão và Huyền Hoa chân nhân, nói một câu dứt khoát « Ta đánh », căn bản không hề dùng giọng điệu thương lượng thì đã quyết định chuyện này. Mà đại trưởng lão và Huyền Hoa chân nhân chỉ nhìn nhau một cái, dùng ánh mắt trao đổi rồi cũng bất đắc dĩ gật đầu.

Vốn những người khác trong Đạo tông vẫn còn phản đối với việc chọn người ngoài xuất chiến, nhưng đại trưởng lão chỉ nói một câu đã khiến bọn họ im lặng –

« Các ngươi có tự tin sẽ đánh thắng hắn không ? »

Không ai lên tiếng.

Ai chẳng biết Lâu chủ Thần lâu công tử Ngọc đã đạt đến cảnh giới đỉnh tông sư, ngay cả Huyền Nhiên chân nhân thực lực thứ hai Đông Minh sơn cũng không phải đối thủ của hắn. Bọn họ cùng lắm chỉ mới bước chân vào cảnh giới tông sư, có người còn chưa đạt được tới tông sư, làm sao đánh thắng hắn được.

Một trưởng lão không phục nói, « Sao không để Huyền Hoa chân nhân ra tay ? »

Trong những người Đạo tông ở đây, thực lực mạnh nhất là Huyền Hoa chân nhân. Thực lực của hắn dừng lại ở đỉnh tông sư đã nhiều năm, sắp bước vào ranh giới đại tông sư, kinh nghiệm phong phú, chỉ sợ Cung Trường Nguyệt cũng không bằng.

« Ta sẽ thua. » Huyền Hoa chân nhân chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói một câu.

Hắn chấp nhận mình không phải đối thủ của Tông chủ Ma tông Lâu Mạc Bạch, cho dù cứng rắn chống lại thì cuối cùng cũng thất bại.

Hắn là một người lý trí, trước khi đánh nhau đã đoán được kết quả, cho nên hắn tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng Lâu Mạc Bạch.

Nhưng còn Cung Trường Nguyệt thì phải ? Lúc này trong mắt nàng đều là ý chí chiến đấu, cũng bởi vì loại bốc đồng này nên trận chiến giữa nàng và Lâu Mạc Bạch không thể đoán trước kết quả.

Cho nên Cung Trường Nguyệt là người đại diện tốt nhất cho bọn họ.

Về phân phe cánh, Cung Trường Nguyệt là cứu viện của họ, cũng coi như đứng về phía họ, vậy để nàng ra tay có gì không ổn chứ ?

« Quyết định chưa ? » Ánh mắt Cung Trường Nguyệt tùy ý đảo qua, thản nhiên hỏi.

Đại trưởng lão gật đầu, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Cung Trường Nguyệt, « Được, kính nhờ ngài. » Hắn lên tiếng vậy mà lại dùng tới kính ngữ !

Ánh mắt hắn sáng rực nhìn Cung Trường Nguyệt, suy nghĩ hiện rõ – Đã làm phiền rồi, Đạo tông bọn ta xin nhờ vào ngươi. . .

Cung Trường Nguyệt nhìn thấy ánh mắt đại trưởng lão, nhìn không được mà nhú mày, nàng khẽ mở cánh môi, giọng điệu lạnh như băng, « Không cần nhìn ta như thế, vận mệnh của các ngươi liên quan gì ta. »

Nàng rất quen thuộc với loại ánh mắt đó, trước kia, đại trưởng lão nhà họ Cung cũng dùng ánh mắt này mà nói với nàng, « Nhà họ Cung từ nay về sau phải nhờ vào ngươi. » Sau khi hắn nói những lời này, trên người Cung Trường Nguyệt lập tức đeo lên gông xiềng nặng nề, cũng vì vậy mà mất đi tất cả những thứ thuộc về mình.

Bây giờ nghĩ lại, nàng thật sự rất ghét ánh mắt như thế.

Vận mệnh của nàng, nàng sẽ nắm trong tay, mà vận mệnh của người khác thì không liên quan tới nàng.

Lạnh lùng nói những lời kia xong, Cung Trường Nguyệt phát tay áo xoay người, không muốn nhìn ánh mắt đại trưởng lão nữa. Nàng nhìn Lâu Mạc Bạch vẻ mặt hứng thú ở đối diện, cúi đầu nói một câu, « Ta chỉ là muốn tranh tài với hắn. »

Đời này nàng đã không còn xiềng xích trên người, cũng không có ý muốn làm vua thiên hạ, nàng chỉ mong một cuộc sống có thể làm những gì mình thích.

Mà hiện tại nàng chỉ muốn đánh một trận với nam nhân mạnh mẽ kia, thỏa thích mà chiến đấu.

Về phần thắng thua – chưa tới cuối cùng, ai biết kết quả sẽ thế nào chứ ?

Dứt lời, Cung Trường Nguyệt bước nửa bước về phía Lâu Mạc Bạch.

Nhưng nàng cũng không đoán được, từ lúc nàng lên tiếng bắt đầu trận chiến này, cả nàng và Đạo tông đã bị sợi dây vô hình buộc vào nhau.

Từ nay về sau, vận mệnh hai bên nối liền một chỗ.

Sau đó, Cung Trùng Nguyệt và Lâu Mặc Bạch rất nhanh đã ra tay.

Nhưng Cung Trùng Nguyệt không ngờ chênh lệch giữa nàng và Lâu Mặc Bạch lại lớn như thế, chỉ mới vài chiêu mà gần như đã dùng hết sức lực của nàng, hơn nữa còn dễ dàng bị hấn đánh trọng thương ngã xuống đất.

« Thật mạnh a. » Nàng nhỏ giọng nói một câu, ý chỉ trong mắt ngày càng tăng.

Gần như dùng hết toàn lực... Dù sao nàng vẫn chưa thật sự dùng hết sức a !

Cung Trùng Nguyệt chậm rãi đứng dậy, động tác thong thả mà ưu nhã, mà cây thương Thương Lộ khí thế chấn động lòng người cũng được nàng gọi về, nắm chặt trong tay.

Cung Trùng Nguyệt cầm Thương Lộ, đôi mắt sáng như ngọc.

« Tuy rằng chiêu này có chút miễn cưỡng, nhưng mà... » Nàng ngược mắt lên, nhìn Lâu Mặc Bạch, « Dùng ngươi để thí nghiệm vậy. »

Giọng nói rất nhỏ của nàng vừa dứt, phía sau lưng nàng đột nhiên có ánh sáng nhàn nhạt sáng lên, tại sân đấu không hề có gió mà mái tóc đen của Cung Trùng Nguyệt lại bay lượn, giữa vùng ánh sáng trắng nhàn nhạt, một cỗ khí thế giống như có thể phá tan trời đất cũng phóng lên cao.

« Xoẹt... Xoẹt... » Một âm thanh nhỏ tới mức không thể nghe thấy đột nhiên vang lên, lỗ tai Lâu Mặc Bạch nhin không được mà giật giật.

Đây là... cái gì vậy ?

Trong đầu Lâu Mặc Bạch vừa hiện lên câu hỏi thì ánh sáng sau lưng Cung Trùng Nguyệt ngày càng mạnh hơn, cuối cùng bao phủ toàn bộ thân thể của nàng.

Quần áo đen tuyền của nàng không gió mà tung bay, mái tóc đen như mực cũng bay loạn cả lên.

Đồng thời với lúc âm thanh kia xuất hiện, trên mặt nạ của Cung Trùng Nguyệt xuất hiện vết nứt nhỏ nhỏ. Âm thanh liên tục phát ra, vết nứt cũng lan khắp mặt nạ.

« Rắc – »

Trong nháy mắt vết nứt như mạng nhện giăng đầy mặt nạ, mặt nạ bạc cuối cùng cũng vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi trên đất, mà gương mặt được nó che đầy cũng lộ ra trong mắt Lâu Mặc Bạch.

Lâu Mặc Bạch hít sâu một hơi, trong mắt là sự ái mộ chấn động không thể tả ! Có lẽ ngay cả hắn cũng không ngờ mình lại có phản ứng mạnh mẽ như thế.

Đó là khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo tới mức nào, cho dù dùng hết từ ngữ ngợi khen trong thiên hạ cũng không đủ, ngược lại những từ đó chỉ làm nền cho khuôn mặt này thôi.

Thật ra vẻ ngoài xinh đẹp không phải là nguyên nhân khiến Lâu Mặc Bạch thật sự chấn động.

Bộ dạng Cung Trùng Nguyệt quả thật là xinh đẹp, nhưng so với yêu nghiệt như A Tân hay hồ yêu Thần Diệu, hoặc Lâu Mặc Bạch phong hoa tuyệt đại thì vẫn kém hơn một phần.

Thật sự khiến nàng đẹp hơn tất cả chính là một loại khí thế không thể tả nổi –

Lúc này nàng được ánh sáng trắng bao phủ, có vẻ yêu dị mà lại nghiêm túc, thật sự khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy tim đập nhanh, máu cũng bắt đầu sôi trào lên, trong lòng rung động không nói nên lời.

Lâu Mặc Bạch nhìn Cung Trùng Nguyệt, trong mắt không thể nhìn được vẻ si mê nhàn nhạt, hắn hơi nâng tay đặt lên ngực mình, vị trí kia là trái tim của hắn.

Cái cảm giác tim đập nhanh khiến hắn gần như thở không nổi này là gì ?

Lâu Mặc Bạch chỉ cảm thấy nó thật xa lạ.

Nhưng dù sao, hắn cũng không ghét cảm giác đó, thậm chí còn hơi... thích nó.

Lâu Mặc Bạch lặng như băng đã sống yên tĩnh mười mấy năm, rốt cuộc cảm giác được một loại ấm áp xa lạ lại quen thuộc. Cảm giác ấm áp này ngay cả đệ đệ đã thất lạc nhiều năm Lâu Mặc Tiều cũng chưa từng mang đến cho hắn, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Tất cả mọi người ở đây, có lẽ chỉ mình Lâu Mặc Bạch đang đối diện Cung Trùng Nguyệt mới có cảm giác như vậy. Những người khác tuy cũng rung động khi nhìn thấy khuôn mặt Cung Trùng Nguyệt, nhưng cảm nhận nhiều hơn chính là khiếp sợ, bởi vì Cung Trùng Nguyệt đang đứng giữa không trung.

Đạp gió cười mây chính là dấu ấn của đại tông sư, chẳng lẽ... chẳng lẽ công tử Ngọc đã đạt trình độ đại tông sư ? Nên nhớ cách đây không lâu, ở thiên hạ vô hội, nàng chỉ vừa đột phá trở thành đỉnh tông sư ! Chỉ mấy ngày ngắn ngủi vậy mà đã đạt đại tông sư !

Bên dưới khu vực Đạo tông, những thành viên tổ tinh anh Thần lâu đi theo Cung Trường Nguyệt đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng, mà ở cách họ không xa, Thần Diệu với dung mạo yêu nghiệt và mái tóc bạc đang dựa vào cây cột cẩm thạch, chăm chú nhìn theo Cung Trường Nguyệt, ngón tay khẽ chạm vào cánh môi mỏng của mình, cúi đầu nhỏ giọng nói những lời mà chỉ hần mới nghe được –

« Chủ nhân của ta thật đẹp »

Lúc này, bởi vì lực chú ý của mọi người đều tập trung vào Cung Trường Nguyệt và Lâu Mạc Bạch, nên không ai nhìn thấy vẻ ngoài của Thần Diệu. Nếu có người chú ý tới hần, chỉ sợ cũng bị kích động đến phun máu mũi !

Rất yêu nghiệt ! Quả nhiên là hồ yêu nổi danh xinh đẹp ! Hơn nữa hần còn là xích tuyết ngân hồ – hoàng tộc của hồ yêu !

Ở bên kia, đệ tử Đạo tông cũng chấn động, các trưởng lão thì càng không nói ra lời – người ta đã đạp gió cười mây, hiển nhiên là đại tông sư rồi ! Vậy mà lúc trước họ còn ngán hần xuất chiến ! Thật sự là... haiz.

Đại trưởng lão và Huyền Hoa chân nhân liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy thất sắc trong mắt người kia.

« Thật sự là đại tông sư ? » Đại trưởng lão hí mắt hỏi một câu.

Huyền Hoa chân nhân ngẩng đầu nhìn Cung Trường Nguyệt, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Không Thua

« Không, hần còn chưa đạt tới cảnh giới đại tông sư. » Huyền Hoa chân nhân vô cùng chắc chắn trả lời.

Tuy rằng đại trưởng lão cũng có suy đoán như vậy, nhưng nghe Huyền Hoa chân nhân khẳng định thì vẫn thấy kinh ngạc.

« Không phải đại tông sư cũng có thể cười mây đạp gió ? Công tử Ngọc này... » Những lời còn lại cuối cùng cũng bị hần ép xuống cổ họng.

« Rất yêu nghiệt ? » Huyền Hoa chân nhân nhìn đại trưởng lão vẻ mặt khó đoán, cười như không cười nói.

Đại trưởng lão ho nhẹ một tiếng, không nói gì.

Quả thật, có thể ở cảnh giới tông sư mà làm được như thế, thiên hạ hiện tại có lẽ chỉ mỗi mình công tử Ngọc !

Một thiếu niên tuổi còn trẻ, chắc là không tới hai mươi, không những có thực lực vượt qua bọn họ, ngay cả trình độ cũng phải khiến họ tự thẹn, mấy lão già như họ thật sự không biết nên có cảm giác gì !

Mà Cung Trường Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt si mê của Lâu Mạc Bạch, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

Ngay sau đó, vị trí mà nàng đứng chỉ còn lại tàn ảnh, bản thân nàng đã phóng đến trước mặt Lâu Mạc Bạch, tay nắm chặt Thương Lộ, dùng khí thể không gì cản nổi đâm về phía bụng Lâu Mạc Bạch.

Lâu Mạc Bạch trừng mắt, lúc này mới chịu hồi phục tinh thần, hần chuyển chân định lui về phía sau, ai ngờ thân thể hần lại không thể nhúc nhích được !

Lâu Mạc Bạch cảm giác được có thứ gì đó bò lên cánh tay của mình, hần vội vàng đảo mắt nhìn lại thì kinh ngạc thấy có một vòng tơ bạc nhỏ mảnh đang nhanh chóng bò lên. Có lẽ vì sợi tơ này rất nhỏ, lại là màu bạc, nên nó gần như trong suốt khi được ánh trăng chiếu sáng, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể thấy được !

Đây là thứ gì ? Trong lòng Lâu Mạc Bạch nhất thời hoảng hốt –

Lúc thứ này bò lên tay hần, hần lại không hề phát hiện ra !

Hần ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Cung Trường Nguyệt, trong lòng liền bật ra vài suy nghĩ, lúc trước từng nghe nói một trong những vũ khí của công tử Ngọc là tơ bạc sắc bén Bạo Vũ Lê Hoa được tạo ra từ hàn thiết trầm ngân !

Lúc Lâu Mạc Bạch biết công tử Ngọc có vũ khí như thế, trong lòng liền đoán lực khổng chế Bạo Vũ Lê Hoa của công tử Ngọc có lẽ đã rất kinh khủng, nếu là mình sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa, có lẽ hiệu quả cũng không khác lắm với công tử Ngọc.

Nhưng mà công tử Ngọc là tông sư, còn mình... là đại tông sư.

Khi ấy hẳn còn nghĩ, không lẽ tài năng của công tử Ngọc đã đạt tới trình độ này rồi sao ?

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện thì đã bị hấn cười bỏ qua – quy luật đã mấy trăm năm, làm sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như thế !

Nhưng hôm nay, công tử lại có thể cười mây đáp gió, lại có thể vô cùng dứt khoát dùng Thương Lộ, đã vậy còn phân tán sự tập trung ra để khổng chế Bạo Vũ Lê Hoa... tất cả đều chứng minh, thực lực của công tử Ngọc –

Không giống người thường.

Những người cùng lứa trong thời đại này, không ai có thể vượt qua công tử Ngọc.

Lâu Mạc Bạch cảm thán nhưng hành động lại không chậm chút nào, gần như cùng lúc với Thương Lộ sắp chạm vào bụng, hấn liền ngưng tụ chân khí vào hai bàn tay, vừa chống đỡ Bạo Vũ Lê Hoa quỹ quái vừa phân ra một phần sức lực để tránh né.

Cho dù Lâu Mạc Bạch đã bị Bạo Vũ Lê Hoa trói buộc nhưng cử động không hề bị cản trở, rất linh hoạt né tránh một thương của Cung Trường Nguyệt, hơn nữa còn bắt đầu độ sức với nàng.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Cung Trường Nguyệt đầy vẻ nghiêm túc.

Quả nhiên, chênh lệch cảnh giới không thể dễ dàng bù được – Lâu Mạc Bạch truyền nội lực với cánh tay, khiến cho Bạo Vũ Lê Hoa gần như rời khỏi tay nàng, nếu không phải Bạo Vũ Lê Hoa có linh tính, hơn nữa còn cùng nàng chiến đấu qua biết bao đối thủ, gần như đã đạt trạng thái người và vũ khí hợp nhất thì có lẽ nàng đã thua từ lâu rồi !

Trước giờ, mỗi khi chiến đấu, Cung Trường Nguyệt thường là người chủ động tấn công, áp lực nàng tạo ra cho đối thủ giống như tòa núi cao không thể vượt qua, mà đối phương chỉ có thể bị động nhận đòn, cuối cùng sẽ mất đi ý chí chiến đấu rồi nhận thua dưới áp lực mạnh mẽ của nàng. Nhưng hiện tại, trong trận chiến này, nàng và đối thủ hình như đã đổi vai cho nhau.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Cung Trường Nguyệt liên tục tấn công, mà Lâu Mạc Bạch chỉ bị động phòng thủ, có vẻ hấn đang cố hết sức. Nhưng chỉ có bản thân Cung Trường Nguyệt và Lâu Mạc Bạch biết, người bị động không phải là Lâu Mạc Bạch.

Lúc một đòn tấn công bị Lâu Mạc Bạch hóa giải, hơn nữa bản thân còn suýt bị hấn chưởng một chưởng, Cung Trường Nguyệt nâng Thương Lộ lên quét ngang chặn đòn đánh của Lâu Mạc Bạch.

Có điều dư chấn từ chưởng phong của Lâu Mạc Bạch vẫn xuyên qua Thương Lộ, đánh mạnh vào Cung Trường Nguyệt làm lục phủ ngũ tạng của nàng bị tổn thương, con đau kéo tới khiến nàng suýt nữa lại phun ra một ngụm máu.

Đột nhiên Cung Trường Nguyệt dùng khí thế mạnh mẽ tấn công phần dưới chân, Lâu Mạc Bạch không ngờ dưới tình huống như vậy mà đối phương còn có thể phản kích, hấn kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng lùi lại.

Hai người vẫn luôn chiến đấu ở cự ly gần cuối cùng cũng tách ra.

Nhìn tình trạng của hai người, Lâu Mạc Bạch vẫn bình tĩnh như trước, đôi mắt âm u lóe lên chút ánh sáng không thể hiểu nổi, trong đôi mắt ấy bắt đầu lưu chuyển một ít cảm xúc mà có lẽ từ hấn ra thì không ai biết. Còn Cung Trường Nguyệt vốn có làn da trắng nõn như ngọc, bây giờ lại tái nhợt như đau bệnh, mồ hôi liên tục chảy xuống từ trán nàng, hơi thở hỗn hển rối loạn, giống như trận chiến ngắn ngủi khi này đã khiến nàng cạn kiệt sức lực.

Cung Trường Nguyệt nhìn có vẻ rất mệt mỏi, nhưng cũng chỉ bản thân nàng biết tình trạng của mình.

Trước tới giờ, lúc rèn luyện nàng luôn đồng thời sử dụng vũ khí cận chiến Thương Lộ và vũ khí quần chiến Bạo Vũ Lê Hoa, khó khăn trong đó không phải chỉ vài lời là có thể tả hết được, cho nên, tới tận lúc này, nàng vẫn chưa thể hoàn thiện được nó.

Mà khi này nàng ép buộc bản thân dùng chiêu công kích kia đã khiến thân thể nàng suýt nữa không chịu đựng nổi, lúc đòn chưởng của Lâu Mạc Bạch đánh tới đã khiến kinh mạch cả người nàng gần như vỡ hết.

Cả người Cung Trường Nguyệt yếu đi, cứ như thế mà rơi từ trên không trung xuống.

Ánh mắt nàng vô thần, cứ để mặc bản thân rơi xuống, không còn chút phản ứng nào.

« Ngọc lâu chủ ! » Đại trưởng lão Đạo tông và Huyền Hoa chân nhân cùng quát.

« Chủ tử ! » Đây là nhóm tinh anh của Thần lâu.

« Chủ nhân ! » Giọng nói này là của Thần Diệt.

Mà Lâu Mạc Bạch đang trôi nổi giữa không trung giống như một vị thần không thể xâm phạm, đôi mắt hấn chột căng thẳng, theo bản năng muốn vươn tay ra hướng về phía Cung Trường Nguyệt đang rơi xuống, hình như muốn giữ nàng lại –

Nhưng tia lý trí cuối cùng đã ngăn động tác của hắn, rất nhanh hắn đã nhớ tới thân phận của mình và địa vị của cả hai người. Vì thế hắn ép mình thu lại bàn tay đã hơi lộ ra, tùy ý buông thả ở hai bên áo bào, rồi trong lúc không ai để ý lại siết chặt nắm đấm.

Tâm tình của hắn lộ ra toàn bộ ở khoảnh khắc ấy.

Sau cùng, Lâu Mạc Bạch vẫn đứng ở trời cao nhìn bóng dáng đen tuyền của Cung Trường Nguyệt rơi xuống, rồi được một người nhanh nhẹn đón được.

« Chủ nhân. » Thần Diệu nắm chặt cánh tay Cung Trường Nguyệt, trong tích tắc chạm được vào làn da của nàng, linh khí tinh thuần nhất được chất lọc qua năm tháng trong cơ thể hắn liền tiến vào cơ thể Cung Trường Nguyệt.

Nếu Cung Trường Nguyệt có thể nhìn thấy bên trong cơ thể mình, nàng sẽ nhận ra đan điền của nàng giống như đất đai gặp hạn hán, khô cạn nứt nẻ từng mảng từng mảng.

Nhưng lúc Thần Diệu chuyển linh khí cho Cung Trường Nguyệt lại vô tình tác động đến Lung ngọc trên người nàng, linh khí trời đất từ Lung ngọc thoát ra chậm rãi hòa vào cơ thể Cung Trường Nguyệt.

Thần Diệu đang ôm Cung Trường Nguyệt trong ngực kinh ngạc như sương mù – hắn cảm giác được dòng linh khí kia rất dịu dàng, khiến hắn gần như không thể không chế hơi thở, đó là linh khí tinh thuần nhất.

Linh khí trong trời đất !

Yêu tinh quý quái đều không thể can thiệp sự cảm dỗ đó, nhưng Thần Diệu lại cố gắng chịu đựng ham muốn trong cơ thể, cảm nhận được linh khí đang chuyển động trong kinh mạch Cung Trường Nguyệt, bên miệng hắn lộ ra nụ cười vui vẻ trong sáng.

Thần Diệu không biết rằng Lung ngọc là linh vật thượng cổ đã có linh tính, dưới tính tình bá đạo và bản lĩnh của nó, linh khí mà nó đưa vào cơ thể Cung Trường Nguyệt là của Cung Trường Nguyệt, không kẻ nào có thể tranh giành.

Nếu Thần Diệu thật sự nổi lên lòng tham tranh đoạt linh khí này, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ bị Lung ngọc ngang ngược đánh cho yêu linh tan vỡ, ngay cả hình người cũng không thể duy trì, chỉ dùng được dạng thú, sau đó thời gian trôi qua sẽ dần dần mất đi linh trí.

Yêu quái muốn hóa thân thành người thì mờ linh trí là một cửa ải rất khó khăn, chỉ có yêu ma mờ được linh trí mới chính thức bước vào hàng ngũ yêu quái. Nếu mất đi linh trí, chắc chắn đó là hình phạt tàn nhẫn nhất với yêu quái.

Thần Diệu không biết lòng chân thành của hắn với Cung Trường Nguyệt đã giúp hắn thoát được một kiếp nạn.

Mà linh khí trời đất kia sau khi nhập vào kinh mạch của Cung Trường Nguyệt thì nhanh chóng chữa lành những vết nứt đã xuất hiện, hơn nữa còn giúp kinh mạch nàng trở nên mạnh mẽ và to lớn hơn.

Dòng linh khí này rất nhanh đã hòa vào đan điền của nàng, chậm rãi xoa dịu mọi thứ, khiến cho đan điền đã khô cạn dần dần hồi phục giống như đất đai đang hồi xuân, bề mặt khô nứt lại trở nên phì nhiêu màu mỡ, mà từng hạt từng hạt mầm được chôn sâu trong người nàng đang bắt đầu nảy mầm, cố gắng vươn lá chồi non nớt của mình lên.

Sức sống mạnh mẽ như vậy đấy.

Lúc Lâu Mạc Bạch nhìn xuống dưới đất, không ngờ lại nhìn thấy một bóng người mà hắn rất quen thuộc.

Lâu Mạc Bạch nhíu mày, nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, đi đến sau lưng người kia, từ hướng nhìn của người đó, hắn có thể nhìn thấy Cung Trường Nguyệt đã mất đi khả năng hoạt động đang nằm trên đất.

« Người đang nhìn hắn ? » Lâu Mạc Bạch chậm rãi đi đến bên cạnh, nghiêng người đối mặt với Lâu Thập Tam.

Lâu Thập Tam mỉm cười không lên tiếng.

« Mạc Tiêu, hắn là... » Lâu Mạc Bạch nghiêm khắc nói, cho dù không nói hết câu nhưng Lâu Thập Tam cũng hiểu ý của hắn – công tử Ngọc kia là nam nhân !

Hắn nhìn rất rõ cảm xúc ở đáy mắt Lâu Thập Tam. Mười mấy năm nay, Lâu Mạc Bạch hắn đã nhìn thấy vô số người, chút cảm xúc của Lâu Thập Tam sao có thể giấu hắn được ?

Tuy nói cuộc sống hiện tại đã cởi mở hơn, nam tử đoạn tay áo chi phích cũng không ít, nhưng hắn không muốn đệ đệ của mình mình cũng là đoạn tay áo ! Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra !

Đây là vì hắn muốn ngăn Lâu Thập Tam, ít nhất là hắn tự nói với bản thân như vậy.

Lâu Thập Tam nhìn thấy nam nhân với mái tóc bạc như tuyết khiến người ta phải sợ hãi cảm thán kia đang dịu dàng ôm công tử Ngọc vào lòng, trong

mắt đầy vẻ lưu luyến không rời. Mà công tử Ngọc bình thường lúc nào cũng như muốn tấn công người khác, hiện tại lại điềm đạm nằm trong lòng người kia...

Đột nhiên Lâu Thập Tam cảm thấy ê ẩm trong lòng.

Mà sau khi nghe được lời nói của Lâu Mạc Bạch, hắn có cảm giác như tâm sự được che giấu trong đáy lòng bị người khác vạch trần, cả người đều cảm thấy khó chịu.

Hắn trừng mắt nhìn Lâu Mạc Bạch, hung dữ nói, « Tên của ta không phải là Lâu Mạc Tiêu ! »

Dứt lời, hắn xoay người bỏ đi.

Lâu Mạc Bạch đứng yên nhìn Lâu Thập Tam rời đi, cảm xúc trong mắt cũng trở nên mờ mịt – hắn thật sự nghĩ vậy sao ? Lời mà hắn nói với Mạc Tiêu, cũng là lý do hắn thuyết phục chính mình... Bản thân mình thật sự nghĩ vậy sao ?

Nắm đấm vốn được siết chặt nay lại càng chặt hơn.

Lâu Mạc Bạch hạ mắt, xoay người, cảm xúc trong mắt nhanh chóng bị đè nén lại.

Hắn nâng chân bước đến rồi dừng bên cạnh Cung Trường Nguyệt.

« Người nhận thua đi. » Hắn cúi mắt nhìn Cung Trường Nguyệt, cảm xúc ở đáy mắt đều bị hắn che giấu tất cả.

Hai mắt Cung Trường Nguyệt vẫn mở lớn, âm đạm không có chút ánh sáng hay cảm xúc nào, mà tâm trí của nàng đã rơi xuống một nơi rất sâu, giống như bị nước bao phủ, hoàn toàn ngăn cách với xung quanh. Nàng cứ nằm ở dưới đáy, ngẩng đầu lên nhìn mặt nước và những người ở bên ngoài, không có sức nói chuyện, cũng chẳng còn sức cử động.

Lát sau, đột nhiên có một giọng nói được đẩy vào hồ nước, vượt qua khỏi bề mặt để rơi vào tai nàng –

« Người nhận thua đi. »

Nhận thua ? Đáy mắt Cung Trường Nguyệt hiện lên một chút ánh sáng.

Cung Trường Nguyệt đột nhiên nhớ tới lúc lão gia chủ và các trưởng lão dạy bảo nàng, câu họ thường nói nhất –

« Trường Nguyệt, trời sinh ra con là đế vương, con phải đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống chúng sinh, cho nên không ai có thể đánh bại con, cũng không ai có thể khiến con thất bại hoặc chịu thua. »

Khi đó nàng còn rất nhỏ, không hiểu những lời này có ý gì, nhưng những lời đó, mỗi một chữ đều khắc sâu vào lòng nàng, cho dù đã trải qua hai kiếp khác nhau cũng không thể quên được.

« Không thua... » Giọng nói trầm thấp đột nhiên được phát ra từ trong miệng nàng, có điều âm thanh rất mỏng manh lại đứt quãng, nghe như không hề có chút sức lực nào.

Chỉ có Lâu Mạc Bạch và Thần Diệu đang ôm nàng trong ngực là nghe được.

Lâu Mạc Bạch bị giọng nói đó làm cho kinh ngạc, lúc lý trí chưa kịp ngăn cản hắn thì hắn đã ngồi xổm xuống theo bản năng, kề sát tai vào Cung Trường Nguyệt, muốn nghe rõ giọng nói mơ hồ đó.

« Cút ngay. » Ánh mắt lạnh như băng của Thần Diệu nhìn qua Lâu Mạc Bạch, trong mắt đầy vẻ thù hận không hề che giấu, nếu không phải hắn đang ôm Cung Trường Nguyệt, có lẽ đã ra tay đánh Lâu Mạc Bạch từ lâu rồi.

Lâu Mạc Bạch liếc nhìn Thần Diệu một cái, kiềm chế thối lùi trong lòng về thân phận của người đột nhiên xuất hiện bên cạnh công tử Ngọc này. Hắn không để ý ánh mắt lạnh như băng đó, vẫn đặt sự quan tâm lên Cung Trường Nguyệt.

Sự tập trung của hắn khiến hắn nghe rõ Cung Trường Nguyệt nói gì –

« Không thua... Ta sẽ không... sẽ không thua... Lại... lại đấu một trận ! »

Giọng nói của nàng càng lúc càng lớn, đôi mắt cũng ngày càng sáng hơn, hoàn toàn khác với vẻ âm đạm lúc trước.

Lâu Mạc Bạch thấy Cung Trường Nguyệt cố chấp như vậy liền nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng lầm bầm : « Thật là cố chấp... » Nhưng hắn không phát hiện, trong khoảnh khắc hắn hạ tầm mắt xuống, ánh sáng trong mắt lại hiền hòa tới mức nào.

Về hiền hòa kia tới nhanh, nhưng cũng lướt qua rất nhanh.

Bản thân Lâu Mạc Bạch còn chưa kịp phát hiện, thì Thần Diệu ở đối diện vẫn luôn trừng hắn lại nhìn thấy rất rõ.

Người này ! Vậy mà lại ! Thần Diệu mở to hai mắt, trong lòng đầy kinh ngạc và khiếp sợ...

Nhưng hắn nhanh chóng để suy nghĩ đó qua một bên, chuyên chú nhìn chủ nhân trong lòng mình, hắn hạ giọng thân thiết hỏi, « Chủ nhân, người không sao chứ ? »

« Chủ nhân ? » Lâu Mạc Bạch nghe Thần Diệu gọi cũng kinh ngạc một chút.

Hắn gọi công tử Ngọc là chủ nhân ? Chẳng lẽ hắn là nô lệ của công tử Ngọc ?

Nhưng Thần Diệu cả người đều toát lên vẻ tao nhã cao quý, Lâu Mạc Bạch nhìn thế nào cũng không thấy hắn giống một nô lệ.

Nhưng nếu không phải nô lệ, sao lại gọi công tử Ngọc là chủ nhân chứ ?

« Khụ khụ... » Cung Trường Nguyệt ho nhẹ khiến Lâu Mạc Bạch nhanh chóng hồi phục tinh thần.

« Không sao... » Cung Trường Nguyệt yếu ớt lên tiếng, nhưng cho dù là ai cũng nhìn ra được, nàng đã hồi phục rất nhanh chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Thấy Cung Trường Nguyệt không còn gì đáng ngại, trái tim luôn treo cao của Lâu Mạc Bạch cuối cùng cũng rơi xuống, mà hắn cũng cảm thấy hành vi của mình là không hợp với tình trạng và thân phận hiện tại biết bao nhiêu, lý trí của hắn lại lần nữa làm việc khiến hắn lui về sau từng bước, bình tĩnh lên tiếng –

« Ta khâm phục ngươi, cho nên, đứng dậy đi, ta cho ngươi một cơ hội nữa. »

Biểu hiện của hắn giống như một đối thủ đầy phong độ.

Mà những cảm xúc không bình thường đều bị hắn che giấu hết.

Những người khác cũng không cảm thấy cái gì không ổn, lực chú ý của người Đạo tông đều đặt trên người Cung Trường Nguyệt.

« Chủ nhân ! Người vẫn nên nghỉ ngơi một chút đã ! » Khuôn mặt Thần Diệu tái nhợt, hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Cung Trường Nguyệt vừa được linh khí trời đất xoa dịu, là cơ duyên to lớn mà trời ban, không thể chỉ vì cố chấp mà làm mất cơ duyên này !

Bạn đang đọc truyện *Án Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.